

Giới thiệu Cẩm Tú Đan Hoa

Truyện Cẩm Tú Đan Hoa nói về Đan Niên vốn là thiên kim tiểu thư, lại gặp phải âm mưu “Ly miêu hoán thái tử”, càng không ngờ được chính mình là “con mèo” dùng để đổi “thái tử” ngôn tình cổ đại đó!Mắt thấy “Con mèo” khó giữ được cái mạng nhỏ, may mà có thần dùng phụ thân mạng theo một nhà bốn người đi làm ruộng.Kinh thành phồn hoa, yên văn như mộng, sao có thể so được với nông gia hạnh phúc bên cầu nhỏ.Đến từ thế kỷ 21, Đan Niên mặc dù không trí tuệ, nhưng cũng có thể kinh doanh hảo hảo, lo cuộc sống một nhà nửa đời thanh tỉnh!Cùng ủng hộ tác giả bằng cách đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Kinh Biến

Đan Hoa cảm giác mình có vẻ như đang ở một nơi vừa nhỏ vừa tối lại nóng bức, sức ép khiến nàng cảm thấy cực kì không thoải mái. Ngay lúc Đan Hoa nhận không được muốn vận vẹo thân thể, một cổ lực lớn kéo nàng ra phía ngoài, Đan Hoa cảm giác thân thể mình chợt lạnh, không gian đột nhiên phóng đại, có vẻ như nàng đã thoát khỏi cái nơi u ám chật chội kia, còn được một người ôm vào lòng.

Lúc này, Đan Hoa nghe thấy người ôm mình vui sướng hô lên: “Chúc mừng Nhị tiểu thư, đã sinh một thiên kim tiểu thư xinh đẹp!” Nghe giọng nói có vẻ là một nữ nhân đã hơn năm mươi tuổi.

Sinh? Sinh cái gì? Ai sinh?

Ý thức Đan Hoa hơi chút thanh tỉnh, cảm giác thân thể mình trần trụi, bị một người ôm vào ngực, một cổ lực lớn “Bóp bóp” phát mấy bàn tay xuống hông mình, Đan Hoa bị đau, theo bản năng liền xé mở cổ họng a a kêu vài tiếng, vài giọt nước mắt không khống chế được, chảy xuống khóe mắt.

Lúc này, Đan Hoa nghe được giọng nói suy yếu của một nữ nhân khác, “Mau, đưa cho ta nhìn xem, đưa cho ta nhìn xem!”

Người nọ vội vàng ôm Đan Hoa đến trước mắt nữ nhân kia, không ngừng khích lệ nói: “Tiểu thư thật xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm! Ta đời này đã đỡ đẻ nhiều đứa nhỏ như vậy, cũng chưa từng gặp qua đứa bé nào đáng yêu thế này!”

Đan Hoa ngừng nước mắt, mở mắt ra nhìn về phía trước. Đối diện là nữ tử trẻ tuổi, sắc mặt tái nhợt, nghiêng người dựa trên giường, trên trán đầy mồ hôi, mái tóc dài phân tán trên giường. Nữ tử dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt mình, trong ánh mắt xinh đẹp tràn đầy tình yêu.

Lúc này, đứng bên cạnh là một nữ nhân ước chừng hơn hai mươi tuổi, mặt mày đoan chính, nhẹ nhàng tiến lên, lau mồ hôi cho nữ nhân trẻ tuổi kia, vui vẻ khuyên bảo: “Cháu gái ta thật giống ngươi, ngoan ngoãn yên lặng, sinh ra đã không quấy khóc, thật đáng yêu a!” Quay đầu nói với người ôm Đan Hoa: “Luu ma ma, mau tắm cho đứa nhỏ đi.”

Đan Hoa không quan tâm lắm đến lời nữ nhân này nói, điều khiến nàng chú ý chính là nữ nhân này dùng một chiếc khăn lụa trắng thêu hoa để lau mồ hôi. Thời buổi này, còn ai xài khăn lụa nữa?! Trọng yếu hơn là, nữ nhân này, trên người ngoại trừ quần áo cầm sắc, đầu búi tóc, trên búi tóc còn có hai cây trâm chói lọi, trang điểm ăn mặc hết như một phụ nhân cổ đại trong phim truyền hình, cách nói chuyện cũng không giống ngữ khí của người hiện đại.

Đan Hoa cảm thấy có chút khựng lại, nỗ lực xoay đầu, mắt nhìn khắp bốn phía. Căn phòng rộng cột chạm trổ, người ăn mặc theo kiểu cổ trang, bản thân thì lại thành trẻ con mới sinh. Hết thấy, hết thấy, đều đang tuyên cáo với nàng: Xuyên không, xuyên qua thời không trở thành một bé gái mới sinh ra.

Không chờ Đan Hoa tiêu hóa xong sự thật bản thân mình đã xuyên qua, Luu ma ma đã ôm nàng bỏ vào nước ấm, bắt đầu tắm tã. Luu ma ma một tay đỡ lưng Đan Hoa, một tay múc nước trong bồn đổ lên người Đan Hoa, tẩy trừ ố bẩn trên người nàng. Bàn tay có chút thô ráp lướt qua làn da trẻ con non mịn của nàng, làm cho Đan Hoa bất an giãy dụa thân thể, rất không thoải mái.

Luu ma ma tắm cho Đan Hoa xong, nhanh chóng lau khô người nàng, lấy quần áo và chăn bông đã chuẩn bị trước, nhanh nhẹn gói ghém Đan Hoa thành một khối chắc cứng.

Đan Hoa bị trời buộc không thể động đậy, có khổ khó nói. Từ một người thanh niên chợt xuyên không trở thành một đứa nhỏ mới sinh, tâm lý vẫn là khó có thể chấp nhận.

Luu ma ma dè dặt cẩn trọng ôm Đan Hoa đã bị đóng gói tốt đặt lên giường bên cạnh vị phụ nhân kia. Cũng không khó đoán vị phụ nhân trẻ tuổi trước mắt này chính là mẫu thân kiếp này của nàng, xem ra vẫn chưa tới hai mươi tuổi, tuổi thật còn quá trẻ, nói không chừng còn không lớn bằng bản thân ở kiếp trước. Còn vị quý phụ nhân lau mồ hôi cho mẫu thân mình ban nãy hẳn là di của mình.

Di hỏi mẫu thân: “Muội phụ đi đâu rồi? Thời thế hiện giờ không yên ổn, ngươi lại sắp sanh con, sao hán không chịu ở nhà? Nếu không có nha hoàn đến nhà ta cầu cứu, ta còn không biết ngươi sắp sinh. Nếu không phải Luu ma ma biết đỡ đẻ, thời buổi rối loạn này, biết đi đâu mà tìm bà mẹ a? Tô Tấn Điền rốt cuộc đang làm gì?! Tô gia nhà bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?!” Hai câu cuối cùng tràn đầy con tức nồng đậm.

Mẫu thân trẻ tuổi chần chừ mở miệng, “Công công và bà bà không biết ta sắp sinh. Ta cũng không biết tướng công đi nơi nào, từ tờ mờ sáng đã đi, cũng không nói đi đâu.”

“Tên Tô Tấn Điền này, càng ngày càng quá đáng! Hắn không phải là còn nhớ nhưng cái tiểu thư họ Tần đó đi? Chờ hắn trở về, ta nhất định phải giáo huấn hắn một trận!” Di nội giận đùng đùng nói.

Mẫu thân Đan Hoa cúi đầu, thanh âm nhỏ đến mức không thể nghe thấy: “Còn có thể có biện pháp nào nữa đâu? Đứa nhỏ cũng đã sinh ra, thái tử lại sắp thất thế, về sau hắn chỉ phải bảo vệ hai mẹ con chúng ta.”

Di thấy sắc mặt mẫu thân không tốt, vội vàng nói: “Bé đã sinh ra, đây chính là đại hỷ sự. Ngươi ngủ trước đi, để ta dẫn Lưu ma ma đi thu xếp.” Nói xong, di gọi Lưu ma ma ra ngoài, vị Lưu ma ma này khi thu dọn đồ đạc cư nhiên không phát ra thanh âm gì, xem ra là rất có quy củ.

Mẫu thân Đan Hoa mệt mỏi nghiêng người ngủ trên giường, Đan Hoa bị quấn trong chăn, chỉ có thể hơi hơi xoay cổ tới lui đánh giá gian phòng, vừa rồi nghe di và mẫu thân nói chuyện, ấn tượng đối với người phụ thân chưa từng gặp mặt đã kém tới cực điểm.

Bất đắc dĩ, hiện tại nàng chui vào thân thể trẻ con, loại thanh âm phát ra chỉ có thể đồng dạng với tiếng khóc, hơn nữa thể lực trẻ con thật sự quá kém.

Trong phòng nhỏ, lửa than đốt rất lớn, ấm áp dễ chịu, chẳng bao lâu sau, Đan Hoa liền mệt mỏi chịu không được, uốn người trong bọc nhỏ ngủ say sưa.

...

Đan Hoa bị tiếng đẩy cửa làm bừng tỉnh, mơ mơ màng màng vừa mở mắt ra, chợt nghe đến giọng nói vui mừng của mẫu thân trẻ tuổi: “Tướng công, người đã trở lại!”

Mẫu thân trẻ tuổi từ trên giường đứng dậy, cẩn thận ôm lấy nàng, như hiến vật quý ôm đến trước mặt người nọ, nói: “Nhìn xem, là nữ nhi của chúng ta, từ lúc sinh ra liền không hề quấy khóc, hết sức ngoan!”

Đan Hoa thấy được phụ thân kiếp này của mình, một thân trường bào đen, tóc dài đen như mực quấn thành búi tóc trên đỉnh đầu, phía trên còn có chút bông tuyết chưa kịp tan. Ngoại trừ thần sắc phong trần mệt mỏi, diện mạo cũng xem như nhã nhặn anh tuấn, trong tay còn cầm một hộp gỗ chạm rồng lớn.

Người tới nhìn Đan Hoa, định vươn ngón tay ra sờ Đan Hoa một chút, lại rũ xuống nửa đường, khuôn mặt khuôn u sầu, không có một chút vui sướng của người mới làm cha.

Mẫu thân Đan Hoa nhìn thấy trượng phu có thái độ này, tươi cười liền cương ở trên mặt, chần chừ hỏi: “Tướng công, người có phải không cao hứng vì ta sinh chính là nữ nhi...”

Phụ thân trẻ tuổi của Đan Hoa không đáp, quay đầu đi, lau mặt, mở ra nắp hộp gỗ, bên trong cư nhiên là một đứa con nít. Phụ thân Đan Hoa dè dặt cẩn trọng bế đứa nhỏ ra, đứa nhỏ trắng nõn còn đang ngủ thom ngot, thỉnh thoảng còn chép chép miệng.

Mẫu thân Đan Hoa càng thêm nghi ngờ, sợ hãi mở miệng hỏi: “Tướng công, đứa nhỏ này từ đâu mà có? Ngươi đây là muốn làm cái gì?”

Phụ thân trẻ tuổi nhìn mẫu thân Đan Hoa, thần sắc rất không đành lòng, cuối cùng cắn răng nói: “Ngọc Nương, đây là tiểu hoàng tử mà thái tử phi hôm nay vừa mới sinh!”

Ngọc Nương nghe vậy, nhất thời giật mình hít một hơi, vươn một bàn tay bắt lấy ống tay áo của nam nhân trước mặt mình, thấp giọng quát: “Ngươi điên rồi sao?! Thái tử đã bị Bạch gia hại chết, sao ngươi còn nhúng tay vào vùng nước đục này! Ngươi cho là người của Bạch gia sẽ bỏ qua con của thái tử sao!? Ngươi bắt quả là một lực phẩm chủ sự, ngươi lấy cái gì mà đấu với Bạch gia? Ngươi muốn hại chết người một nhà chúng ta sao?!”

Nam tử đối diện tùy ý thế tử kéo vạt áo mình, đau khổ nói: “Đúng là ta đâu không lại bọn hắn, lão sư cũng không muốn liên lụy đến ta, còn sắp xếp đường lui ổn thỏa cho ta, bất quá...”

Hắn cúi đầu nhìn về phía đứa nhỏ ngủ say trong lòng, thông thả lại hữu lực nói: “Bất quá, đứa nhỏ này, ta vẫn có thể bảo vệ được. Thái tử mưu hoa nhiều năm như vậy cũng không uống phỉ, người Bạch gia hiện tại còn chưa biết thái tử phi đã sanh ra đứa nhỏ, ta đã cho tiểu hoàng tử ngủ một chút mê hương, đi một đường đều thật yên tĩnh, sau này xem như là con của chúng ta, tương lai sẽ không ai phát hiện được.”

Ngọc Nương cực kì không đồng ý: “Làm sao ngươi có thể cam đoan người của Bạch gia không biết? Thái tử phi lớn bụng hoài thai mười tháng, người của Bạch gia đều nhìn chăm chăm a, hiện tại đột nhiên bụng trống rỗng, lấy cái gì mà giải thích với Bạch gia? Đến lúc đó, giấy không thể gói được lửa!”

Phụ thân trẻ tuổi vẫn chưa nói tiếp, chính là về mặt không đành lòng nhìn Đan Hoa trong lòng Ngọc Nương. Ngọc Nương chợt tỉnh ngộ, ngữ khí run run chỉ vào hắn: “Hay là, hay là ngươi định đem nữ nhi của chúng ta đi thế thân cho con của thái tử phi?”

Nam nhân trẻ tuổi nghe thế, quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn Ngọc Nương nữa. Đan Hoa nghe được lời ấy cũng giật mình vô cùng, thực không nghĩ tới mình xuyên qua lại đụng phải loại sự tình này, trong nhất thời tâm loạn như ma.

Đan Hoa rúc trong ngực mẫu thân, ngược mắt nhìn phụ thân, từ lúc vị phụ thân này vào cửa đến giờ, vẫn chưa nhìn kỹ bản thân mình một cái, chỉ lo cẩn thận ôm cái tiểu hoàng tử kia trong lòng.

Nghe lời mẫu thân nói, xem ra mình là phải đối diện trong hoàng cung, khó thoát khỏi vận mệnh bị giết chết. Vừa nghĩ đến đây, Đan Hoa hết hồn, ánh mắt nhìn về phía phụ thân cũng tràn đầy khinh thường cùng sợ hãi. Sao lại có loại phụ thân nhẫn tâm như vậy, không chịu bên cạnh thế từ lúc sinh sản đã đành, nay còn muốn đem thân sinh cốt nhục của chính bản thân mình đi chịu chết!

Ngọc Nương thấy nam tử quay mặt sang chỗ khác, liền hiểu được mình đã đoán đúng tám chín phần, ôm chặt lấy Đan Hoa, quơ lấy chiếc gối trên giường ném về phía nam tử, vừa khóc vừa mắng: “Tô Tấn Điền, ngươi thật nhẫn tâm a! Tần Uyển Di đã trở thành thái tử phi, ngươi còn nhớ nhưng nàng mãi không quên, hiện tại lại muốn lấy nữ nhi ruột thịt của mình đi đổi với con trai của nàng! Hồ đồ còn không ăn thịt con a!”

Tô Tấn Điền cuồng quát tiến lên che miệng Ngọc Nương, mắt nhìn bốn phía, khẩn trương nói: “Phu nhân, không thể lớn tiếng, tai vách mạch rừng a!” Ngọc Nương bị che miệng, chỉ có thể ô ô khóc.

Đan Hoa ở một bên nghe rõ ràng rành mạch, đại khái cũng hiểu, phụ thân kiếp này của mình ngưỡng mộ Tần Uyển Di, mặc dù Tần Uyển Di gả cho thái tử, hẳn cũng lấy vợ sinh con, nhưng mối si tình đối với thái tử phi vẫn như cũ không đổi.

Lúc này, thấy con của thái tử phi sắp không giữ được, vì nữ nhân mình yêu, hẳn chuẩn bị hy sinh tính mạng của nữ nhi vừa mới ra đời của bản thân mình, nói không chừng còn có thể lấy nụ cười của nữ nhân.

Nghĩ đến đây, Đan Hoa hoàn toàn triệt để khinh bỉ nam nhân này. Người này ra vẻ đạo mạo, thực chất là ngụy quân tử, không chịu quý trọng kiều thế trong nhà, ngược lại vì một nữ nhân đã gả cho người khác mà hy sinh cốt nhục của mình. Hừ, quả nhiên đối với nam nhân mà nói, không chiếm được mới là tốt nhất!

Tô Tấn Điền cẩn thận đem đứa nhỏ trong lòng đặt lên giường, tiến lên định ôm Đan Hoa. Ngọc Nương ôm thật chặt Đan Hoa không buông tay, Tô Tấn Điền cũng cầm lấy Đan Hoa không buông tay, dùng sức xả. Thân thể trẻ con da mịn thịt mềm của Đan Hoa sao chịu nổi lực lôi kéo lớn như vậy, nhất thời đau quá, khóc ra thành tiếng.

Ngọc Nương vừa nghe thấy nữ nhi khóc, đau lòng không thôi, tay thoáng buông lỏng, đứa nhỏ liền bị Tô Tấn Điền đoạt đi. Ngọc Nương nhìn vòng tay trống trơn, bùm mặt khóc rống lên. Tô Tấn Điền cũng có chút không đành lòng, khuyên bảo: “Ngọc Nương, chúng ta về sau sẽ còn có đứa nhỏ khác!”

Ngọc Nương như chợt tỉnh ngộ, “Đúng vậy, con của chúng ta!” Nói xong, nhanh chóng ôm lấy đứa bé trai mà Tô Tấn Điền ôm tới, giờ cao hơn đình đầu, vẻ mặt quyết liệt nói: “Tô Tấn Điền, ngươi nếu đem nữ nhi của ta ôm ra khỏi cửa phòng này một bước, ta liền ném chết tên nghiệt chủng này, làm cho người cả nhà bọn họ đến Diêm La Vương đoàn viên đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tử Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Phong Hôi Lộ Chuyển

Nằm trong lòng Tô Tấn Điền, Đan Hoa kim lòng không đau muốn vì mẫu thân nói một tiếng “Hay!”, lúc này lại cảm giác hai giọt nước mưa rơi xuống mặt mình, phòng bị dột mưa?! Đan Hoa cố sức nghiêng đầu sang chỗ khác, thì thấy khuôn mặt Tô Tấn Điền đã sớm loang lổ nước mắt.

Tô Tấn Điền ôm Đan Hoa, phịch một tiếng quỳ xuống đất, nói Ngọc Nương đang giờ tiểu hoàng tử lên cao, “Ngọc Nương, ta van ngươi! Tiểu hoàng tử là đứa nhỏ duy nhất của Uyển Nhi, cũng là huyết mạch duy nhất của ân sư a!”

Ngọc Nương nghe vậy, rốt cục nhịn không được nhỏ giọng khóc thành tiếng, mắng: “Chẳng lẽ con của chúng ta không phải đứa nhỏ duy nhất của ta sao? Ngươi, ngươi, tại sao có thể ác tâm như vậy a!”

Tô Tấn Điền sâu thẳm nói: “Tiểu hoàng tử sẽ là con của chúng ta, về sau chúng ta còn có thể có nhiều đứa nhỏ hơn. Hiện tại phái của thái tử đã thất bại, lão sư đã để cho ta đường lui, cũng là ôm tâm tư muốn cho chúng ta đổi mạng của hai hài tử với nhau a!”

Tô Tấn Điền đứng dậy, cúi đầu lau đi nước mắt trên khóe mắt, thì thảo nói: “Ngọc Nương, ngươi chỉ là dọa ta thôi, ta biết, ngươi là người rất lương thiện, ngay cả con kiến cũng không nhẫn tâm giẫm chết, làm sao có thể nhẫn tâm ném chết một đứa nhỏ mới ra đời. Thực xin lỗi, ta không thể giữ được nữ nhi này. Nói không chừng, Bạch gia thấy nàng là nữ hài, không thể tạo thành mối đe dọa, sẽ thoáng mở một đường.”

Tiểu hoàng tử trong tay Ngọc Nương bị đánh thức, oa oa khóc lớn không thôi, Ngọc Nương yên lặng đem tiểu hoàng tử đặt xuống, quay đầu đi chỗ khác, đỡ đỡ ngồi trên giường nghe tiếng trẻ con khóc nỉ non, không nói gì nữa.

Tô Tấn Điền lại dặn dò: “Phu nhân, ngay cả sau này, cũng không thể để cho người khác nhìn ra đầu mối, nếu không mệnh cả nhà già trẻ lớn bé của Tô gia, đều sẽ bị diệt.”

Dứt lời, bỏ Đan Hoa vào cái túi vàng đựng tiểu hoàng tử, đặt vào trong hộp gỗ, rồi lấy một cái hà bao nhỏ trong ống tay áo, để dưới mũi Đan Hoa, nhất

thời một thứ mùi quái dị xuyên vào đầu Đan Hoa. Ngay trước khi Đan Hoa hôn mê, cảnh cuối cùng nàng thấy chính là phụ thân khép lại nắp hộp gỗ, gương mặt bi thương không đành lòng.

...

Đan Hoa là bị một tràng cười kinh khủng làm bùng tỉnh, khi nàng mở mắt ra, liền nhìn đến một quý phụ trung niên ôm nàng, mắt nhìn phía trước, những móng tay dài sơn đỏ như có như không xẹt qua mặt và khóe mắt Đan Hoa, vừa cười vừa lầm bầm lầu bầu nói: “Thật hay ho a, thật hay ho a, mẹ ngươi và ngươi đều thua trên tay ta, hiện tại con gái của ngươi cũng ở trong tay ta, phải xử trí nàng thế nào mới giải được mối hận trong lòng ta a!”

Biểu tình của quý phụ nhân càng lúc càng dữ tợn, móng tay xẹt qua mặt Đan Hoa cũng ần ần tăng thêm khí lực. Đan Hoa hết hồn, sợ nữ nhân kia trợt tay, móng tay cắm vào mắt mình. Mắt thấy cái móng tay đỏ như máu kia cách hai mắt mình càng lúc càng gần, Đan Hoa cái khó ló cái khôn, “Oa” một tiếng khóc lớn lên.

Quý phụ nhân nghe được tiếng khóc chợt hoàn hồn, nhìn nhìn đánh giá Đan Hoa. Đan Hoa liều mạng nức nở, quý phụ nhân chán ghét nhìn Đan Hoa khóc càng lúc càng lớn, giọng tay lên, tên thái giám đứng hầu bên cạnh liền khom người đi đến.

Quý phụ nhân thuận tay ném Đan Hoa cho thái giám, vỗ vỗ lớp bụi tưởng tượng trong tay: “Đem cho Trương phó thống lĩnh đi, bảo hắn đưa đến nơi nào xa xa bản cung một chút xử lý sạch sẽ!”

Thái giám ôm Đan Hoa khom người hành lễ, lặng yên không tiếng động lui ra ngoài.

Quý phụ nhân khoanh tay lại, nhìn về hướng thái giám đã đi xa, cúi đầu nở nụ cười: “Chỉ là một bé gái, cho dù có sống được ở trên đời này, thì có bao nhiêu năng lực lật lên sóng lớn, ta thật sự là càng già càng nhân tâm. Ha ha, Phong nhi, nương cũng là vì ngươi a!”

Một nam tử trung niên mặc áo giáp đứng chờ ở ngoài điện, nhận lấy Đan Hoa từ tay thái giám. Đan Hoa chỉ nghe được giọng nói eo éo của tên thái giám nọ, cái giọng nói như thể bị ai đó bóp cổ hần, đôi nam tử trung niên nọ: “Trương phó thống lĩnh, đứa bé gái này là nương nương cần dặn đưa cho ngươi, đây là cơ hội tốt để ngươi biểu hiện, xử lý sạch sẽ có chỗ tốt cho ngươi!”

Trương phó thống lĩnh nịnh nọt nói: “Đa tạ công công, rất đa tạ công công!”

Thái giám lại chậm chậm rãi nói: “Nhớ tìm một nơi cách xa nương nương một chút, nương nương lương thiện, không nhìn nổi huyết tính.”

Trương phó thống lĩnh tiếp tục cúi đầu khom lưng, thuận tay lấy ra thỏi bạc từ túi tiền bên hông, bắt động thanh sắc nhét vào tay thái giám. Thái giám mặt mày hớn hờ vỗ vỗ tay Trương phó thống lĩnh: “Làm rất tốt, chúng ta xem trọng ngươi!”

Đến nước này, Đan Hoa cái gì đều hiểu, cả trái tim chìm đến đáy cốc, xem ra những người này không tính toán cho mình tiếp tục sống sót. Thật giận bản thân bây giờ chỉ là một đứa trẻ con đến nói cũng không nói nên lời, người người đều có thể làm thịt.

Đan Hoa nhớ lại kí ức cuối cùng của kiếp trước, nàng đang trên đường đi mua vé xe lửa, bị một chiếc mô tô điên cuồng chạy tới, tông đến bay giữa không trung, còn chưa chờ kịp ngã xuống, Đan Hoa đã mất đi ý thức, sau khi tỉnh lại, liền làm trẻ con tới thế giới này. Bản thân mình kiếp trước khẳng định đã chết, kiếp này thật vất vả có được tân sinh, chẳng lẽ cứ như vậy toi mạng sao?!

Trương phó thống lĩnh ôm Đan Hoa đi thẳng một đường về hướng bắc, Đan Hoa khóc thét như xé yết hầu, ngẫu nhiên cũng có cung nữ hoặc thái giám đi ngang qua, nhưng chỉ vụng trộm giương mắt nhìn xem rồi lập tức cúi đầu vội vàng bỏ đi.

Dần dần tới nơi không có người ở, Trương phó thống lĩnh đi vào một tòa viện, bên trong đồ nát thê lương, cỏ cây um tùm, cỏ dại cao đến thắt lưng. Vừa vào liền lập tức đi đến một cái giếng, giờ Đan Hoa lên định bỏ vào trong, vừa đi vừa nói với Đan Hoa: “Đứa nhỏ, ngươi đừng oán ta, là Bạch gia muốn mạng ngươi, ta chỉ là phụng mệnh làm việc, một nhà già trẻ còn trông cậy vào ta a! Đến Địa phủ, nói vài lời tốt với Diêm vương gia, van cầu hắn, đời sau chớ để cho ngươi lại dẫn thân vào nhà Đế Vương!”

Đan Hoa thấy được cái giếng sâu không thấy đáy kia, một cổ hàn khí thổi thẳng vào mặt, trái tim Đan Hoa kịch liệt bang bang nhảy dựng lên, việc đến mức này, cũng chỉ có thể an ủi mình, nói không chừng thật có thể xuyên không một lần nữa.

Đang lúc Đan Hoa nóng lòng vạn phần, bỗng nghe được một tiếng trầm đục, Trương phó thống lĩnh vốn đang định ném mình xuống giếng bỗng dừng mềm yếu ngã xuống đất, một bàn tay nổi rõ từng khớp xương vững vàng tiếp được bản thân mình.

Đan Hoa mở to hai mắt nhìn người vừa cứu mình, tóc chính tề buộc ở đỉnh đầu, khuôn mặt trắng nõn đoan chính, giữa lông mày ần ần có chút nghiêm nghị, mặc trường bào màu xanh, ước chừng vừa hai mươi.

Người tới một bàn tay bế Đan Hoa vào lòng, một bàn tay kéo Trương phó thống lĩnh đã bất tỉnh nhân sự vào trong tòa viện đồ nát. Đan Hoa nằm ghé vào lưng người tới, thấy Trương phó thống lĩnh cúi gằm đầu, hôn mê bất tỉnh, trên mặt đất bên cạnh giếng còn có một cây gậy thô to cỡ cánh tay. Nhất thời hiểu được, người này tám phần là theo đuổi bọn họ đến đây, chuyên môn vì tới cứu nàng.

Người trẻ tuổi cứu Đan Hoa đặt Trương phó thống lĩnh dựa lưng vào một mặt vách tường, xoay người trở lại bên cạnh giếng, ném cây gậy hung khí vào trong giếng, Đan Hoa chỉ nghe được “Bùm” một tiếng, âm thanh kinh hãi, nếu người này không đến, thứ phát ra tiếng “Bùm” này, chính là mình.

Hiện tại xem ra cuối cùng là nhất về một cái mạng, Đan Hoa mở cái miệng nhỏ nhắn không răng, mỉm cười ngọt ngào một cái với người tới, bất kể có phải là đạo thảo* không, cứ bắt lấy trước rồi tính tiếp.

*cứu mạng đạo thảo: đại ý là một hy vọng mong manh, cuối cùng nhưng có thể đảo ngược tình thế

Người tới ôm Đan Hoa đi về chỗ cột ngựa ở xa xa, vuốt ve mặt Đan Hoa: “Đứa nhỏ ngoan, lúc này không thể khóc a, ngàn vạn không để bị người khác nghe được a!”

Đan Hoa để tỏ vẻ bản thân mình nghe được, ra sức gật đầu, khiến người tới rất là giật mình, cười úp mặt vào trán Đan Hoa, than thở nói: “Quả nhiên là thiên kim của thái tử, trời sinh trí tuệ ngộ tính cao a!”

Đan Hoa ngẩng tròn mắt, đứa con chân chính của thái tử hiện tại được cha ruột nàng xem như bảo bối đó nha, nàng chỉ là một con báo đổi thái tử mà thôi.

Người tới cẩn thận cột Đan Hoa vào sau lưng hắn, lại phủ thêm một tấm áo choàng lớn màu đen, che Đan Hoa kín mít, dắt ngựa, tiếp tục đi về hướng bắc.

Đan Hoa ở trong áo choàng đen, khoảng không bị che lấp nên trước mắt toàn một màu hắc ám, chỉ nghe được tiếng vó ngựa cộp cộp bước đi, trời đông giá rét gió thổi vù vù vào áo choàng. Không biết đi bao lâu, Đan Hoa cảm giác ngựa thả chậm tốc độ, phía sau lưng dần dần buộc chặt lên, chung quanh cũng có tiếng người. Đan Hoa đoán mình hẳn là đã đến cửa cung.

Đến cửa, một binh lính giữ cửa cung ngăn ngựa lại, yêu cầu nam tử trẻ tuổi xuống kiểm tra.

Nam tử trẻ tuổi cứu Đan Hoa ra về thân nhiên không thèm để ý, hỏi: “Đây là có chuyện gì, lúc sáng tiến cung đâu có kiểm tra?” Thân thể vẫn đứng thẳng không chút sụt mẻ, trong tay nắm chặt dây cương, chuẩn bị tùy thời nhảy lên ngựa trốn chạy.

Tên lính thủ vệ còn chưa kịp trả lời, liền có một người tựa hồ là đầu lĩnh ở đây chạy chậm tới, vỗ ót tên tiểu binh một cái, nổi giận mắng: “Đúng là không có mắt, Thẩm bách hộ là người nguoi có thể ngăn lại sao? Hắn là đệ đệ của Thẩm đại nhân a, là Bách hộ của phòng vệ doanh kinh thành!”

Mắng xong tiểu binh, gã đầu lĩnh xoay người, cúi đầu khom lưng nói với nam tử trẻ tuổi: “Thẩm bách hộ, mời ngài mời ngài, tên này mới tới nên không có mắt, cư nhiên ngăn cản ngài, lát nữa ta nhất định hảo hảo giáo huấn hắn một chút!”

Thẩm bách hộ tùy ý khoát tay chặn lại, nói: “Trương tiểu ca khách khí, các người cũng là phụng mệnh làm việc. Hôm nào rảnh rồi, ta mời các người dùng trà!” Nói xong, bẻ quyền, phi thân lên ngựa, hai chân kẹp bụng ngựa, chạy vội ra khỏi cửa thành. Cả trái tim Đan Hoa cũng thả lại vào trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thu Dưỡng

Thẩm bách hộ sau khi vào thành vẫn không giảm tốc độ, chạy thật lâu mới dừng lại trước một căn nhà ngói có sân lớn, đẩy cửa ra dắt ngựa vào sân, xoay người liền đóng cửa lại, xốc tấm áo choàng che Đan Hoa lên, cẩn thận bế Đan Hoa ra.

Từ bên trong nhà ngói, nghe được động tĩnh, một nữ nhân đi ra. Nàng chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt trắng nõn không son phấn, mái tóc đen bóng dùng một cây trâm ngọc bích bó nhẹ sau đầu, trên người trừ lớp áo lót có vẻ quý giá, quần áo đều rất mộc mạc, trong tay còn nắm một tiểu nam hài phân điều ngọc trác.

Tiểu nam hài người mặc áo bông màu xanh, cổ cổ áo có một vòng lông thỏ trắng, cộng thêm khuôn mặt trắng nõn, càng nhìn càng đáng yêu. Tiểu nam hài vừa nhìn thấy Thẩm bách hộ, hô to một tiếng “Phụ thân” liền nhào tới.

Nam hài nhào lên chừng hai ba tuổi, tóc đen như mực được cột thành một cái búi nhỏ ngay ngắn sau đầu, giữa lông mày mơ hồ có bóng dáng của người thanh niên họ Thẩm. Thẩm bách hộ vội đưa tay tiếp được tiểu nam hài, chỉ chỉ Đan Hoa trong lòng, ý bảo hắn đừng lớn tiếng ồn ào, lại liếc mắt ra hiệu với nữ nhân đối diện, nắm tay nam hài cùng đi vào trong phòng.

Tiểu nam hài rất hiểu chuyện, ngoan ngoãn đi theo Thẩm bách hộ vào phòng. Thẩm bách hộ mang bọn họ vào căn phòng phía đông, cẩn thận đặt Đan Hoa xuống giường, rồi ngồi xổm người xuống, ôm lấy tiểu nam hài, cho tiểu nam hài đến trước mặt Đan Hoa, ôn nhu nói: “A Ngọc, con không phải vẫn muốn có em sao, giờ phụ thân đã tìm về cho con một muội muội, về sau phải chiều cố muội muội cho tốt a!”

Nữ nhân đối diện nghe vậy lấp bắp kinh hãi, không khỏi hỏi: “Lập Ngôn, đứa nhỏ này là...?” Thẩm Lập Ngôn hạ giọng nói: “Đợi lát nữa sẽ nói với người.”

Tiểu nam hài nghe mình có muội muội, lập tức vỗ tay hoan hô, dè dặt cẩn trọng vươn ngón tay chạm vào gương mặt phấn nộn của Đan Hoa một cái, vui vẻ nói: “Thật tốt quá, con đã có muội muội!”

Tiểu nam hài bò lên giường, ghé vào bên cạnh Đan Hoa, ngón tay mồm mồm chạm đến mặt Đan Hoa, đôi mắt đen tràn đầy yêu thích, mồm miệng không rõ nói: “Muội muội, nhanh lớn lên a, ca ca dẫn ngươi đi chơi.”

Nữ tử bên cạnh cẩn thận lấy khăn lau khuôn mặt nhỏ nhắn cho Đan Hoa, cùng tiểu nam hài chơi với Đan Hoa một hồi.

Đan Hoa đột nhiên cảm thấy sâu trong nội tâm mình có chút cảm động. Từ lúc xuyên không đến nay, vẫn luôn sống trong lo lắng hãi hùng, sợ một giây sau, tính mạng vất vả mới có được sẽ bay mất. Không khí thân mật đầm ấm trước mắt này, khiến trong lòng nàng có chút ấm áp. Trong lòng vừa buông lỏng, cảm xúc lại trào lên, nước mắt liền dừng không được chảy ra ngoài.

Hai nam nhân một lớn một nhỏ thấy Đan Hoa khóc chảy nước mắt liền hoảng tay hoảng chân, nữ tử vội vàng ôm Đan Hoa vào lòng, nhỏ giọng hát ru dỗ dành, bảo tiểu nam hài tránh sang một bên, Thẩm Lập Ngôn thì đốt bếp lò, nấu canh trứng gà, xong lại còn bảo Thẩm Lập Ngôn rửa nồi vo gạo, chuẩn bị hầm cháo cho Đan Hoa ăn.

Đan Hoa khóc mệt, từ lúc sinh ra đến giờ, đến một ngụm nước cũng chưa uống, vừa mệt vừa đói ngủ gục trong vòng tay nữ nhân.

Không biết ngủ bao lâu, Đan Hoa mơ màng ngửi thấy mùi canh trứng gà và cháo, mở mắt ra, liền nhìn nhà ngói đầy xà ngang, bản thân mình vẫn là đứa nhỏ bị bó cứng ngực, hiện đang nằm trên giường, bụng bị đói, thậm chí kêu.

Bên tai truyền đến tiếng hít thở, Đan Hoa ra sức nghiêng đầu nhìn sang, tiểu nam hài tên là A Ngọc đang nằm ngủ kề sát mình, trên người đắp một tấm chăn bông, khuôn mặt trắng nõn mỉm cười thỏa mãn, cái mũi nhỏ nhỏ có chút phập phồng theo nhịp hô hấp.

Từ một góc giường khác truyền đến tiếng Thẩm Lập Ngôn và thê tử hạ giọng nói chuyện. Đan Hoa ra sức xoay đầu nhìn bọn họ, hai người đang ngồi quanh một cái bếp lò nhỏ, trên bếp lò có một cái nồi thiết nhỏ, nồi đang nấu cháo, sôi ùng ục ùng ục, mùi thơm chính là từ nơi này truyền tới. Bên cạnh bếp lò là một cái bàn gỗ tròn, thấp thấp nho nhỏ, trên bàn đã dọn sẵn chén đĩa, có chén gỗ cũng có chén sứ.

Thẩm phu nhân sợ lửa lớn sẽ làm khét cháo, cầm một cái muôi gỗ chốc chốc lại khuấy một cái, nhỏ giọng hỏi Thẩm Lập Ngôn: “Tướng công nói vậy, thái tử đã bị hại, còn thái tử phi thì sao?”

Thẩm Lập Ngôn thờ dãi, nói: “Ta nghe người ở phòng vệ doanh nói, thái tử phi bị Khánh Phi giam lỏng, y theo tính tình của Bạch gia, sợ là không sống được thêm mấy ngày.”

Thẩm phu nhân cúi đầu khuấy cháo, hỏi: “Ngươi đánh gãy xiú Trương phó thống lĩnh rồi ném ở nơi đó, không sợ sau này người ta điều tra ra là ngươi làm sao?”

Thẩm Lập Ngôn cười nói: “Thái tử thiên kim là từ trên tay hắc vút bỏ, hắc hắc ước không ai biết được việc này a, thế nào còn rảnh đi thăm dò. Chỗ kia vốn là cung thất đã hoang phế nhiều năm qua, đến cái quý ảnh cũng không có, hắc trở về nói với Khánh Phi là hắc ném vào giếng, chẳng lẽ Khánh Phi còn phải người đào giếng lên xem? Tuệ Nương, đừng quá lo lắng, không ai biết đâu, sẽ không có việc gì.”

Tuệ Nương nghe vậy cũng thờ dãi, không thèm để ý nói: “Mặc kệ đứa nhỏ có phải là con của thái tử hay không, nếu đã là tướng công mang về, vậy sẽ là con của chúng ta. Huống hồ lúc trước, nếu không có một câu nói của thái tử, ngươi cũng không vào được kinh đô phòng vệ doanh, chúng ta cũng nên cứu đứa nhỏ này. Ta chỉ lo lắng, tuy rằng chúng ta ở nơi hẻo lánh, nhưng trong nhà đột nhiên có thêm một đứa bé, chỗ đại ca tất nhiên sẽ nghi ngờ.”

Thẩm Lập Ngôn cúi đầu nghĩ nghĩ, nói: “Tuệ Nương, nửa năm này, ngươi đừng đi ra ngoài, ta sẽ nói với người ngoài là ngươi có thai, thân thể không tốt lắm, phải nằm tĩnh dưỡng trong nhà. Chờ qua nửa năm sau, đứa nhỏ sinh ra, đến lúc đó hai mẹ con ngươi đều có thể chính đại quang minh đi ra ngoài. Cũng phải dặn dò A Ngọc kỹ một chút, ra bên ngoài cũng không thể nơi nơi nói lung tung hắc có muội muội.”

Tuệ Nương nhẹ nhàng đặt muôi gỗ lên mép nồi, cười nói: “Tướng công, một năm sau, đứa nhỏ sẽ lớn, nhìn thế nào cũng không giống như đứa nhỏ mới sinh a. Huống hồ, hàng xóm thì dễ nói, sẽ không nghi ngờ, nhưng chỗ đại ca thì...” Tuệ Nương mắt nhìn ra hướng kinh thành, nói khẽ, “Chỗ đại ca, chỉ sợ không giấu được.”

Thẩm Lập Ngôn hít sâu một hơi, ngữ khí không khỏi tăng lên: “Hắc là đại quý nhân, không đến chèn ép ta là tốt rồi, sao còn rảnh mà để ý con gái của đệ đệ thứ xuất như ta?”

Tuệ Nương thấy nhắc tới chuyện khiến Thẩm Lập Ngôn bức tức, vội vàng dòi đi đề tài: “Tướng công, nên đặt tên gì cho bé thì tốt đây? Nếu có ai hỏi tới, cũng không thể nói là còn chưa đặt tên đi.”

Thẩm Lập Ngôn cũng rơi vào trầm tư, nói: “Những đứa nhỏ đồng lứa với A Ngọc trong Thẩm gia, nếu là nữ hài thì ở trong tên đều có một chữ ‘Đan’. Giống như đại nữ nhi của đại ca tên là Đan Hà, nhị nữ nhi tên là Đan Vân.”

Tuệ Nương gật đầu: “Không tệ, đứa nhỏ này nếu làm nữ nhi của chúng ta, vậy cũng lấy một chữ ‘Đan’ trong tên đi.”

Thẩm Lập Ngôn nói: “Tên của nữ hài đều là hoa hoa thảo thảo gì đó, hay là đặt tên là Đan Hoa, cùng âm với từ hoa.”

Đan Hoa nghe vậy đầu đầy hắc tuyến, lại là cái tên “Đàn hoa” ở kiếp trước luôn bị bạn học châm biếm thật nhiều năm? Đời này tuyệt đối không thể lại bị kêu thành “Đàn hoa”! Đan Hoa kháng nghị huy động cánh tay cẳng chân nhỏ bé trong túi.

Tuệ Nương thấy Đan Hoa động đậy, biết Đan Hoa đã tỉnh, đứng dậy ôm Đan Hoa lên, quẹt quẹt cái mũi nhỏ của Đan Hoa, Đan Hoa bị gãi ngứa không

chịu được, nê hà tay chân đều kẹt trong túi, không thể động đậy, thế là mất mũi liền vo thành một nắm, thành công giải trí cho vợ chồng Thẩm Lập Ngôn.

Tuệ Nương cười nói: “Đứa nhỏ nhà hoàng đế đúng là không tầm thường. Ngẫm lại lúc A Ngọc còn nhỏ, động một chút là khóc kinh thiên động địa, tỉnh ngủ cũng khóc, đói bụng cũng khóc, cái gì cũng khóc. Đứa nhỏ này, không khóc, không làm khó, có thể thấy là đứa cực có hiểu biết. Đáng thương nàng từ nhỏ cha mẹ đã không ở nhân thế, thật tội nghiệp.”

Thẩm Lập Ngôn cũng cười a a bu lại, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng xoa đầu Đan Hoa, cười nói: “Về sau gọi con là Đan Hoa, được không?”

Đan Hoa nghe vậy, lập tức cổ nén ra vài giọt lệ thương tâm, mặt nhăn thành một đoàn vải bố, ra sức giẫy dụa thân mình, tỏ vẻ kiên quyết kháng nghị. Tuệ Nương vội vàng ôm Đan Hoa, nhẹ nhàng dỗ dành, mắng trượng phu: “Người đặt cái tên gì vậy a? Đứa nhỏ một chút cũng không thích!”

Thẩm Lập Ngôn nghen lòi, “Nếu không, người tự đặt ra một cái đi, tên nữ nhân các người không phải đều là hoa hoa thảo thảo à?!”

Tuệ Nương liếc trắng mắt, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, những bông tuyết nhỏ li ti bay xuống, “Hôm nay là mừng hai mươi ba, sắp hết năm cũ! Đặt tên đứa nhỏ này là Đan Niên đi, thật vất vả nhất được cái mạng trở về, hi vọng về sau hàng năm đều có thể náo nhiệt rực rỡ, sống lâu trăm tuổi.”

Đan Hoa nghe vậy, không tẻ không tẻ, cái tên này dễ nghe, rất hợp ý nàng, cũng hoàn toàn có thể nói lời tạm biệt với kiếp trước, lập tức toét ra cái miệng nhỏ nhắn không răng, neho neho nở nụ cười.

Thẩm Lập Ngôn cũng vỗ tay cười nói: “Tên này hay! Vừa dễ nghe vừa có hàm nghĩa.” Nói xong, còn không quên nịnh nọt nương tử nhà mình, chạy đến phía sau Tuệ Nương, bóp bóp vai Tuệ Nương, khen: “Vẫn là nương tử người lợi hại!”

Tuệ Nương cười phui tay Thẩm Lập Ngôn một cái, bảo hán nhanh múc một bát canh trứng gà ra để nguội, rồi nàng cho Đan Niên ăn.

Cho Đan Hoa ăn xong vài miếng canh trứng gà, Tuệ Nương sợ đứa nhỏ mới sinh chỉ ăn canh trứng gà sẽ không tốt cho thân thể, lại bảo Thẩm Lập Ngôn múc ra một chén com.

Chờ muống com nóng vào trong miệng, Đan Niên mới nhận ra Thẩm Lập Ngôn đã nghiền com thành com nhão, hạt com mềm mềm, vào yết hầu liền tuột xuống. Tuệ Nương cầm muống gỗ cẩn thận dứt từng muống com nhão vào miệng Đan Niên, Đan Niên tận lực phối hợp há mồm nuốt xuống, Thẩm Lập Ngôn cầm khăn cẩn thận lau com nhão tràn ra từ khóe miệng Đan Niên.

Đan Niên nỗ lực ăn com nhão, ưu sầu thân thể mình bây giờ thật sự quá nhỏ, cái gì cũng không làm được, đến ăn com cũng phải có người. Vẫn là mau mau lớn lên đi, chứ bảo nàng trong nháy mắt phải trở lại gia đoạn trẻ con hoàn toàn không thể tự làm gì, thật quá khó để thích ứng.

Thẩm Lập Ngôn nhìn Tuệ Nương, cảm khái nói: “Chăm sóc đứa nhỏ thật vất vả a. Lúc A Ngọc còn nhỏ, ta mới vừa vào kinh đô đại doanh, thường xuyên không về nhà, đều là một mình người chăm sóc, thật vất vả cho người!”

Tuệ Nương mặt đỏ lên, quay đầu đi chỗ khác, nhỏ giọng nói: “Đều chuyện mấy năm về trước, nam nhân là nên lo làm đại sự, kể lại chuyện này làm gì?”

Thẩm Lập Ngôn nghe vậy, buông khăn, đem Tuệ Nương cùng Đan Niên ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng Tuệ Nương, nói: “Sau này sẽ là một nhà bốn người chúng ta sống với nhau.”

Đan Niên bị kẹp giữa hai người, bất mãn tròn trừng mắt, Thẩm ba ba, nữ nhi ta còn chưa ăn no đâu?!

Đúng lúc này, Thẩm Ngọc nằm trên giường tỉnh dậy, híhíp mắt thấy cha mẹ đang ôm nhau, ngọt ngào ngâm thơ kêu lên: “Phụ thân, con cũng muốn ôm ôm!”

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương nghe tiếng con nói đều giật mình, vội vàng tránh ra. Tuệ Nương vừa cho Đan Niên ăn com nhão, vừa nói: “A Ngọc, mau dậy ăn com nhão, đến thi với muội muội, xem ai ăn nhiều.”

Tiểu chính thái Thẩm Ngọc vừa nghe đến ăn, lập tức quên hết “Ôm ôm”, dụi dụi mắt, chân ngắn vội bò từ trên giường xuống.

Thẩm Lập Ngôn vì che dấu bản thân mình không được tự nhiên, tiến lên ôm lấy Thẩm Ngọc, giọng thật cao lên, đặt Thẩm Ngọc ngồi trên vai mình. Thẩm Ngọc mới đầu còn sợ hãi kêu hai tiếng, liền lập tức cảm thấy rất thú vị, ngồi trên vai Thẩm Lập Ngôn, đùa giỡn thật vui vẻ.

Thẩm Lập Ngôn mang Thẩm Ngọc đến bên cạnh bếp lò, đặt Thẩm Ngọc ngồi lên chân mình, xoay người cầm qua một cái chén gỗ trên bàn, múc nửa chén cháo rồi đặt lên trên chiếc bàn tròn nhỏ. Thẩm Ngọc ghé vào bàn tròn, tay cầm muống gỗ, há miệng bắt đầu ăn cháo.

Đan Niên chỉ ăn vài ngụm liền no, nằm trong lòng Tuệ Nương nhìn Thẩm Ngọc ăn cháo. Đứa nhỏ mới ba bốn tuổi, cái bàn nhỏ cao đến ngực Thẩm Ngọc, hán ngồi thẳng tắp, tướng ăn cũng thật nhã nhặn, há từng miệng nhỏ ăn, gần như không có thanh âm gì.

Đan Niên nhớ tới đệ đệ kiếp trước, lúc ba bốn tuổi, phải có ba ba, mẹ kế, ông nội, bà nội cùng thay nhau ra trận, lấy đồ chơi dỗ dành mới bằng lòng ăn một miếng com. Chỉ mỗi một bữa com, tất cả mọi người đều mệt như vừa đánh trận, nơi nơi vung vãi đồ ăn thừa. May mà nàng đã đến sống trong trường rất nhiều năm, không cần hầu hạ tiểu Ma Vương kia.

Xem ra, Thẩm ba ba và Tuệ Nương mẹ dạy ca ca này thật tốt lắm. Mình có thể đến sống ở một gia đình như vậy, coi như là may mắn. Nỗi ủy khuất bị cha ruột Tô Tấn Điền từ bỏ, cũng dần dần tiêu tán.

Trước khi Đan Niên mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, nhớ đến vẻ mặt cực kỳ bi thương của người mẹ ruột của khối thân thể này, chờ mình trưởng

thành phải vụng trộm đi gặp nàng, cho nàng biết, con gái nàng vẫn còn sống trên đời. Đan Niên thăm nghĩ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lão Thái Gia Sắp Đi

Đan Niên ăn no xong liền ngủ, đến khi tỉnh ngủ đã là sáng ngày hôm sau, ánh mặt trời tà tà xuyên qua cửa sổ chiếu lên giường. Tiểu chính thái Thẩm Ngọc ghé vào một bên, nhìn nàng không chớp mắt, hai tròng mắt như hai viên hắc ngọc khảm trên bạch ngọc.

Đan Niên cảm thấy dưới thân ướt sũng, khó chịu quay tới quay lui, Thẩm Ngọc vừa thấy Đan Niên mở mắt ra, hai mắt lập tức cong lên thành trăng non, vỗ tay cười nói: “Nương, Mai di, muối muối tỉnh!”

Vừa dứt lời, Tuệ Nương cùng một nữ tử trẻ tuổi đầu bó khăn, mặc áo xanh nhạt từ cửa bước vào. Nữ tử áo xanh nhạt tay còn cầm một cái giỏ trúc, bên trong đựng đầy cái trắng và cái củ. Hai người vào nhà sau, buông giỏ, liền chạy lại chỗ Đan Niên.

Nữ tử áo xanh nhạt có vẻ rất có kinh nghiệm, thò tay sờ vào hạ bộ Đan Niên, Đan Niên vừa xấu hổ vừa giận dữ không chịu nổi, đang chuẩn bị khóc lớn kháng nghị, chợt nghe nữ tử áo xanh nhạt nói: “Tiểu thư, đứa nhỏ đại dâm!”

Đại dâm, đại dâm! Mấy cái chữ to xoay quanh trong đầu Đan Niên, Đan Niên đỏ bừng cả khuôn mặt, thân thể này tuổi quá nhỏ, hể ngu rồi là một chút năng lực không chế cũng không có.

Thẩm Ngọc mắt sắc cuống quýt kêu lên: “Nương, nương! Mặt muối muối rất là đỏ, có phải là bị bệnh rồi không?”

Tuệ Nương vội vàng áp trán vào đầu Đan Niên thử độ ấm, xong đứng dậy trấn an con: “Không có việc gì, muối muối không phát sốt.”

Nữ tử áo xanh nhạt áo sớm nhanh nhẹn lau khô cái mông nhỏ của Đan Niên, bắt đầu thay tã. Đan Niên nỗ lực làm chết lặng hệ thần kinh của bản thân, tự thôi miên mình, ta là trẻ con, ta là trẻ con...

Nữ tử áo xanh nhạt lưu loát thay quần áo cho Đan Niên, Thẩm Ngọc đứng ngay tại một bên, một hồi sờ sờ đầu Đan Niên, một hồi sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Đan Niên, thích thú không buông tay.

Tuệ Nương thấy Đan Niên đã ngủ một giấc lâu, xem chừng cũng đã đói bụng, liền bảo Thẩm Ngọc ra căn phòng phía tây học bài, dặn hẩn học nhiều để khi cha trở về, sẽ kiểm tra xem hẩn hôm nay học được bao nhiêu bài thơ, cũng cam đoan nàng và Mai di sẽ làm đồ ăn ngon cho hẩn ăn trưa.

Tiểu chính thái Thẩm Ngọc vừa nghe phụ thân sẽ kiểm tra, lưu luyến nhìn muối muối trắng nõn một cái, ngoan ngoãn vén lên tấm màn xếp từ vải bông, vào phòng trong học bài.

Chờ Thẩm Ngọc vào phòng phía tây, bên này Mai di mới ngồi xuống giường, kéo vạt áo mình lên, lộ ra bộ ngực no đủ căng tròn, trên nhũ hoa còn hơi tràn ra chút sữa màu trắng. Mai di ôm Đan Niên hưởng thụ đầu nàng kề với ngực mình.

Đan Niên bị hù nhảy dựng, kháng cự không thôi, Mai di ôm Đan Niên dỗ nửa ngày, Đan Niên đấu tranh không nổi, cuối cùng cũng minh bạch, bản thân mình là một đứa bé, chỉ ăn cơm nhão và canh trứng gà thôi thì không đủ, nếu không chịu uống sữa mẹ, không chừng sau khi lớn lên lại xảy ra phát dục bất lương*. Để có sức khỏe, Đan Niên đành bình tĩnh xem nhẹ một chút chương ngại tâm lý nhỏ nhỏ này.

*Phát dục bất lương = phát triển cơ thể không tốt, từ thông dụng là suy dinh dưỡng. Đan Niên lo là mình sau này lớn lên còm cõi, gầy mòn, lùn xị, nơi nên cao thì lại bằng phẳng như sân bay ^^.

Mai di thấy Đan Niên nỗ lực bú sữa, sủng nịnh nói với Tuệ Nương: “Tiểu thư, Đan Niên thật là đứa nhỏ ngoan, không khóc cũng không nháo, mới vừa rồi ta thấy nàng không chịu uống sữa, còn tưởng phải ồn ào cả buổi sáng mới bằng lòng a!”

Tuệ Nương cũng lại gần, vuốt vuốt mấy sợi tóc trên đầu Đan Niên, nói: “Đúng vậy, đứa nhỏ này có linh tính lắm, thật có hiểu biết, không khóc cũng không nháo, ta chỉ sợ nàng khóc quá lớn, làm cho người ta nghe được.”

Dùng một chút còn nói thêm: “Mai Nương, chúng ta đã là tỷ muội nhiều năm, sao ngươi cứ còn gọi ta là tiểu thư a, gọi ta là tỷ tỷ là được, đã nói bao nhiêu lần rồi! Nơi này cũng không phải kinh thành.”

Mai di nghe Tuệ Nương nói như vậy, nở nụ cười, phụ họa luôn miệng nói: “Vâng, vâng, vâng, tỷ tỷ tốt của ta!”

Một câu nói làm hai người đều nở nụ cười, Mai di cúi đầu nhẹ nhàng vỗ Đan Niên, có chút sầu lo: “Tỷ, trong nhà đột nhiên có thêm một đứa nhỏ, giấu giếm nhất thời chứ lừa không được một đời a! Chỗ Thẩm đại gia đều là người khôn khéo, cũng không dễ qua mắt.”

Tuệ Nương thở dài: “Ta cũng biết là vậy. Ý của tướng công là nửa năm này, ta sẽ không ra ngoài, ở nhà làm bộ như mang thai, chờ nửa năm sau thì nói là ta sinh Đan Niên. Nhưng ta cứ cảm thấy, đứa nhỏ nửa tuổi làm sao giống mới sinh ra?”

Mai di nhủ mảy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra biện pháp thích hợp, đành phải an ủi nói: “Tỷ tỷ yên tâm, về sau ta mỗi ngày sẽ tới cho Đan Niên bú. Tỷ tỷ không cần đi ra ngoài, an tâm ở nhà với A Ngọc và Đan Niên. Chờ nửa năm sau, phong ba đã sớm trôi qua, chắc sẽ không ai chú ý tỷ phụ có thêm một nữ nhi.”

Tuệ Nương gật đầu, “Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy. Người đem sữa phân cho Đan Niên, Bát Nhi làm sao bây giờ, có đủ ăn không?”

Mai di không thêm đề ý nói: “Bát Nhi đã mười tháng, cũng nên đến lúc cai sữa. Thế nào cũng không thể chậm trễ Đan Niên tiểu thư a!”

Tuệ Nương thấy Mai di kiên trì, cũng không nói gì nữa, hai người chuyển trọng tâm đề tài sang chuyện làm quần áo cho Đan Niên. Đan Niên vừa bú sữa vừa dựng thẳng lỗ tai nghe hai người nói chuyện, đại khái cũng đã thăm dò rõ ràng tình thế về sau, xem ra, trong một năm này làm trẻ con, mình sẽ không đi đâu ra ngoài, chỉ có thể làm một trạch nữ chính hiệu.

Đan Niên còn muốn nghe thêm tin tức, nể hà trẻ con thể lực quá kém, ăn no xong, hai mí mắt liền bắt đầu đánh nhau, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Chờ đến khi Đan Niên từ trong giấc mộng tỉnh lại, sắc trời đã chập choạng, vị Mai di cho mình bú sữa đã đi về. Giường đối diện phòng phía đông, xuyên qua khe hở rèm cửa, Đan Niên thấy ca ca Thẩm Ngọc đang ôm bát đũa trước ngực, dè dặt cẩn trọng đi vào nhà chính, bắt đầu sắp xếp bàn ăn.

Lúc này, Đan Niên nghe tiếng đại môn mở ra, Thẩm Ngọc cũng nghe thấy, lập tức buông đũa, chạy vội ra ngoài, tiếp theo nghe thấy tiếng Thẩm Ngọc kêu lên, “Phụ thân, sao hôm nay về trễ như vậy a!”

Không bao lâu, Đan Niên liền thấy rèm cửa vén lên, phong trần mệt mỏi Thẩm Lập Ngôn nắm tay Thẩm Ngọc đi vào, Đan Niên vội vàng nhắm mắt giả bộ ngủ. Thẩm Lập Ngôn vươn ngón tay lạnh lẽo sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Đan Niên, từ ái hỏi Thẩm Ngọc: “A Ngọc, hôm nay muội muội thế nào?”

Thẩm Ngọc nhu thuận trả lời: “Muội muội thật biết điều, cả ngày đều không khóc. Hôm nay Mai di đến, còn cho muội muội uống sữa. Nương bảo con đi học bài, nói chờ cha trở về, sẽ kiểm tra con.”

Thẩm Lập Ngôn ha ha nở nụ cười, ẵm Thẩm Ngọc lên cao, bế đi ra ngoài, nói: “Con ngoan, để cha kiểm tra con! Bát quá, trước khi kiểm ta, phải ăn com trước, ăn no mới có khí lực làm việc.”

Đan Niên nhìn người một nhà ngồi vây quanh chiếc bàn nhỏ trong nhà chính ăn com chiều, trong lòng phảng phất có cái gì đó xẹt qua. Kiếp trước, nàng cũng từng một gia đình ấm áp như vậy. Chỉ tiếc, khi nàng tám tuổi, mẹ nàng qua đời, một năm sau, ba ba mang về một a di, nói cho nàng biết đây là mẹ mới của nàng.

Mẹ mới ban đầu đối xử với nàng tốt lắm, còn mua cho nàng váy mới. Không lâu sau, mẹ mới mang thai, sinh một bé trai, ông nội, bà nội, ba ba, mọi người đều dồn lực chú ý lên người đệ đệ.

Mẹ mới nói với ba ba nhà quá nhỏ, ở không đủ, ba ba liền mang nàng – năm đó mới mười tuổi – đưa đến trường nội trú, một tháng chưa đón nàng về nhà một lần. Cuối cùng, Đan Niên một năm mới về nhà mừng năm mới một lần, ngủ trên ghế sofa trong phòng khách, bởi vì phòng của mình đã nhường cho đệ đệ.

Đan Niên cảm thấy, bản thân cho dù về đến nhà, cũng cảm giác như là khách. Ba ba, ông nội, bà nội, a di đều đối nàng vừa khách khí lại xa cách. Tiểu Bá Vương đệ đệ vừa định lại nháo nàng liền bị a di mắng một trận, nàng tựa như một người ngoài trong cái nhà này.

Trước lúc Đan Niên gặp chuyện không may có nhận được điện thoại của ba ba, nói là bà ngoại mất rồi, muốn nàng vội về chịu tang. Bà ngoại đại khái là người duy nhất còn bán khoăn nàng kể từ khi mẹ mất. Đan Niên đỏ hồng hai mắt chạy đi mua vé xe, kết quả, còn chưa đi đến chỗ bán vé đã bị một chiếc chiếc máy điện tông ngã ngay giữa phố xá sầm uất.

Đan Niên nhìn cảnh người một nhà ấm áp, không ngừng hâm mộ, nếu mình cũng có thể dung nhập vào gia đình này, phải chăng có thể một lần nữa có được sự ấm áp của gia đình. Nhưng mình bây giờ chỉ là một đứa trẻ con, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể nằm ở trên giường chờ thời gian mau mau đi qua, chậm rãi lớn lên.

Ăn com tối xong, Thẩm Ngọc được dỗ ngủ. Đan Niên cũng lười vờ ngủ, ngủ một ngày, đầu cũng đau. Thẩm Lập Ngôn ngồi trên giường, bắt chước bộ dáng của Tuệ Nương, vừa ôm Đan Niên vừa cho Đan Niên ăn com nhão. Tuệ Nương châm ngọn đèn, làm một ít châm tuyền.

Chờ com nhão ăn không sai biệt lắm, Thẩm Lập Ngôn thỉnh linh mở miệng: “Hôm nay, lão thái gia đã xảy ra chuyện.”

Tuệ Nương nghe vậy, buông kim may trong tay xuống, “Sao vậy? Hôm nay về trễ như vậy là vì chuyện này sao?”

Thẩm Lập Ngôn buông bát, mặt không chút thay đổi mở miệng: “Nghe bọn hần nói, là sáng sớm cửa đóng một tầng băng mỏng, lão thái gia ngã một cái, đến khi tỉnh lại thì không có ai bên cạnh. Phu nhân cảm thấy là nhà hoàn toàn không hầu hạ chu đáo, đương trường đập chết hai cái.”

Tuệ Nương nghe vậy giật mình há hốc miệng: “Sao lại như vậy...”

Thẩm Lập Ngôn cười lạnh: “Bọn họ không phải đều như vậy sao? Làm việc không lưu đường sống, không cho đường sống!”

Tuệ Nương yên lặng cúi đầu, trái tim như gỗ trống, lo lắng không yên, mở miệng nói: “Tướng công, nếu đại ca đại tẩu biết thái tử thiên kim ở chỗ chúng ta...”

Thẩm Lập Ngôn khẽ dỗ tiểu anh nhi Đan Niên trong lòng, an ủi thì thầm: “Không sao. Ta còn muốn nói với người chuyện này, con trai của Khánh Phi là Bình huy Vương đã vào chỗ, đây là thời cơ cực tốt để phân công lại quan viên trong triều đình, đại ca bình thường có quan hệ rất gần với Bạch gia, chờ đợi chính là một ngày như thế, hẳn sẽ được một bước lên mây.”

Tuệ Nương không khỏi càng thêm lo lắng nói: “Vậy người Bạch gia nhất định là càng thêm đắc thế, đại ca vì lấy lòng Bạch gia, quyết sẽ không dễ dàng để cho Đan Niên còn sống.”

Thẩm Lập Ngôn nói tiếp: “Nương tử đừng nóng vội. Trước mắt, lão thái gia đoán chừng sống không nổi, hậu sự xong xuôi, dựa theo quy củ của triều đình, con cháu phải chịu đại tang ba năm. Nhưng thời cơ trước mắt, đại ca thế nào cũng sẽ luyến tiếc đi, đi một hồi chính là ba năm, đến khi trở lại, chức quan béo bở đã sớm bị người khác chiếm, người của Bạch gia đâu còn nhớ tới hắn?”

Tuệ Nương gật đầu nói: “Trách không được đại ca đại tẩu giận dữ như vậy, tức giận đánh chết hai nha hoàn.”

Thẩm Lập Ngôn nói: “Có đại tang là nhất định phải làm, bằng không con cháu Thẩm gia đòi đòi thế thế đều phải bị người trạc cột sống nói bất hiếu, nhưng đại ca cũng nhất định không thể đi. Ta đoán, hẳn nhất định muốn cho ta đi chịu đại tang, để hắn có thể tiếp tục lưu lại trong kinh thành từng bước thăng chức.”

Tuệ Nương nhận lấy Đan Niên, không hiểu hỏi: “Thế này không hợp quy củ a, người là con vợ kế, sao có thể trở về quê chịu đại tang?”

Thẩm Lập Ngôn đứng dậy, kéo góc chăn cho Thẩm Ngọc, chậm rãi nói: “Quy củ đều là người định ra, nếu muốn sửa tự nhiên có thể thay đổi. Hôm nay ở nhà đại ca, đại ca đại tẩu đối với ta rất nhiệt tình, ngay cả phu nhân cũng nói với ta hai câu, thế này là thái độ bình thường họ đối với ta sao? Muốn cho ta làm cái gì, người sáng suốt liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra. Gia gia thân thể không tốt, ba ngày hai bữa lại xem bệnh uống thuốc, mùa đông lớn sắp đến, không chừng chưa qua năm mới đã phải làm một tràng tang sự.”

Tuệ Nương bị chọc cười, thấy trạng phu thân sắc tự nhiên, hỏi: “Kia tướng công, ý của người thế nào? Người không thích nhất là người nhà đại ca.”

Thẩm Lập Ngôn mỉm cười, “Điều này cũng rất hợp ý ta. Chúng ta mang A Ngọc và Đan Niên ở lại quê vài năm, khi đến nơi thì nói là sinh Đan Niên ở trên đường, đến lúc đó Đan Niên sẽ có một thân phận chính đại quang minh.”

Tuệ Nương không khỏi mỉm cười, tán dương: “Chủ ý này hay! Chỉ là, phu quân thật vất vả làm được bách hộ, đi lần này, rồi trở về làm quan, sẽ rất khó khăn.”

Thẩm Lập Ngôn khoát tay: “Lúc trước vào kinh kỳ phòng vệ doanh, toàn bộ đều dựa vào một câu của thái tử, liên tính ta không về phe thái tử, người của Bạch gia cũng sẽ xem ta là người của phe kia, không biết sẽ định xử lý ta thế nào. Đi rồi cũng tốt, chỉ là, phải ủy khuất người theo ta về nhà làm ruộng.”

Tuệ Nương vội vàng nói: “Phu quân sao lại nói vậy? Thiếp đâu có ủy khuất!”

Thẩm Lập Ngôn mỉm cười, nói tiếp: “Trên đường trở về, ghé lại nhà mẹ đẻ của nương tử một chuyến, mang theo A Ngọc và Đan Niên ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu. Từ lúc nương tử gả cho ta, cũng chưa từng trở về nhà mẹ đẻ, nương tử chắc là rất nhớ đúng không?”

Tuệ Nương nghe vậy, hốc mắt nhất thời liền đỏ lên, định đưa tay lau nước mắt, lại phát hiện hai tay đều ôm Đan Niên. Đan Niên hai mắt to tròn nhìn chăm chăm nàng, Tuệ Nương bị nhìn, mặt đỏ lên, vỗ vỗ mông Đan Niên, nói với Thẩm Lập Ngôn: “Tướng công, người xem, người nhặt về một cái tiểu tinh quái!”

Thẩm Lập Ngôn ha ha cười, bắt đầu tính toán những ngày sau.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thẩm Đại Phu Nhân Đến Thăm

Đến khi Đan Niên tỉnh lại thì đã là buổi trưa, nhìn ra cửa sổ có thể thấy tuyết rơi từng tầng lớn, cạnh chân giường nàng có một lò sưởi bằng than đang cháy hừng hực. Thẩm Ngọc xách cái ghế nhỏ, ghé vào cạnh cửa sổ, hai tay chống cằm, nhìn bông tuyết.

Lửa than trong lò bỗng kêu bốp một tiếng, Thẩm Ngọc quay đầu lại, thấy Đan Niên đã tỉnh, vội vàng nhảy xuống ghế gọi Mai đi và Tuệ Nương tới. Đan

Niên đã sớm vượt qua chướng ngại tâm lý, giờ mỗi khi bú sữa Mai di đã yên tâm thoải mái hơn nhiều. Đan Niên bắt đầu cảm thấy, làm con sâu gạo mỗi ngày ăn no rồi ngủ cũng không tệ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là không ai nhìn chằm chằm cái đầu trên cần cổ mình.

Mai di cho Đan Niên ăn no, đang cùng Tuệ Nương nói chuyện phiếm, thì Thẩm Lập Ngôn trở lại.

Vừa vào cửa, Thẩm Lập Ngôn nhìn thấy Mai di, cũng không kị huy, trực tiếp xách cái ghế ngồi xuống. Đang cuộn người trong lòng Tuệ Nương, Đan Niên bỗng bị khí lạnh trên người Thẩm Lập Ngôn đập vào mặt. Thẩm Lập Ngôn bùng cốc nước trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch, thờ dốc một lượt, rồi nói với hai người: “Lão thái gia đi rồi!”

Hai nữ nhân đều cả kinh, nhìn thoáng qua nhau, Tuệ Nương nói: “Chỗ đại ca bên kia liệu có động tĩnh gì không?”

Thẩm Lập Ngôn ôm Thẩm Ngọc, vốn đang rúc vào người mình, đặt lên đùi, nói với Tuệ Nương và Mai di: “Lát nữa, ta sẽ mang A Ngọc về nhà chính, người và Mai Nương ở lại nhà chờ chúng ta.”

“Này... không tốt đi, ta dù sao cũng là con dâu Thẩm gia.” Tuệ Nương chần chờ nói.

Thẩm Lập Ngôn nói: “Ta đã nói với đại ca, đại tẩu là người có bầu, thân thể không thoải mái, hôm nay tuyết lớn nên tới không được. Bọn họ hiện tại có việc cầu ta, chắc sẽ không so đo việc nhỏ này đâu.”

Tuệ Nương nghe vậy cũng an tâm, gật gật đầu, đứng dậy tìm tấm áo bông màu xám bằng vải thô của Thẩm Lập Ngôn, bao quần Thẩm Ngọc nghiêm nghiêm thực thực, tiễn hai người ra cửa.

Đội hai cha con Thẩm Lập Ngôn đi rồi, Mai di khẩn cấp hỏi: “Tỷ, tỷ và tỷ phu thực tính toán về quê của tỷ phu sao?”

Tuệ Nương nhẹ nhàng đóng cửa Đan Niên trong lòng, nói: “Trước mắt xem tình thế, thấy nếu không đi, Đan Niên ở đây sẽ không an toàn, suốt ngày phải lo lắng đề phòng, không bằng về quê sống an ổn qua ngày.”

Mai di phịch một tiếng quỳ xuống đất, về mặt kiên định nói với Tuệ Nương: “Tỷ, cho muội đi cùng các người đi!”

Tuệ Nương bị giật mình nhảy dựng, Đan Niên cũng kinh dị trợn to mắt, Tuệ Nương mắng: “Muội nói mê sảng cái gì vậy? Bát Nhi mới hơn chín tháng, muội chẳng lẽ không cần Phùng Toàn và con gái ruột của mình sao?”

Mai di nghe xong hộc mắt liền đỏ, nước mắt rớt xuống, nắm lấy tay Tuệ Nương, nức nở nói: “Nô tì là nha hoàn của tiểu thư, tiểu thư đi tới đâu, nô tì cũng đi theo tới đó. Nếu Phùng Toàn hấn không đồng ý đi theo tiểu thư và cô gia, ta bảo hấn viết hưu thư cưới người khác là được. Bát Nhi, ta sẽ tự mình mang theo, cũng có thể làm bạn với Đan Niên tiểu thư!”

Tuệ Nương vỗ mạnh vào giường, mắng: “Muội thật là không để người khác bắt lo! Phùng Toàn là người mà ta lúc trước đã ngàn chọn vạn tuyển cho muội, là thủ hạ của tỷ phu muội, tính tình thành thật, trong nhà vừa không có mẹ già, hết lòng nhường nhịn muội, muội hãy ở yên mà làm con dâu Phùng gia đi! Từ xưa đến nay nào có nữ nhân nào muốn bỏ phu quân rồi dẫn đứa nhỏ đi nương tựa người khác!”

Mai di quỳ trên mặt đất, kéo tay Tuệ Nương, cúi đầu khóc: “Tỷ, nếu muội không đi theo, Đan Niên làm sao bây giờ a, đứa nhỏ còn nhỏ như vậy, tỷ có thể chỉ cho nàng ăn cháo loãng thôi sao? Còn có A Ngọc, cũng cần có người chăm sóc a!”

Tuệ Nương lau nước mắt, đỡ Mai di từ dưới mặt đất lên, khuyên lơn: “Đan Niên nếu đã có thể sống sót đến nhà chúng ta, những hung hiểm lớn như vậy đều trôi qua, chỉ có uống ít vài ngụm sữa thì có lại thế nào? Đứa nhỏ này là đứa có hiểu biết, ban ngày bắt kè là đói khát hay là muốn đi tiểu, cũng chỉ ừ ừ vài tiếng, không khóc cũng không nháo, tỷ cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua đứa nhỏ nào ngoan ngoãn như vậy. Muội đừng đừng lo lắng chuyện này, yên tâm về nhà chăm sóc Phùng Toàn và Bát Nhi nhà muội đi. Giờ sắp đến trưa rồi, muội mau về nhà làm cơm trưa cho hai cha con hấn đi. Còn chuyện đi theo chúng ta, nghĩ cũng đừng nghĩ nữa!”

Mai di thấy Tuệ Nương kiên định như vậy, chỉ đành gật đầu đáp ứng, rung rung rồi đi tiểu tiện Thẩm gia.

Đan Niên chui trong lòng Tuệ Nương, trơ mắt nhìn Mai di rời đi, chép chép miệng nhỏ, trong lòng trùng trùng thờ dài. Bộ dáng mẫu thân nhà mình cực kỳ dứt khoát, xem ra một khi rời đi kinh thành, mình sẽ không còn được uống sữa.

Đến khi trời đã tối đen, Thẩm Lập Ngôn mới mang Thẩm Ngọc trở lại, hai người đều mặc đồ tang. Thẩm Ngọc đã sớm chịu không được, ngủ vùi trong lòng Thẩm Lập Ngôn. Tuệ Nương rón rén đón lấy Thẩm Ngọc, nhanh nhẹn cởi đồ tang và áo khoác, đặt hấn xuống giường, kéo chăn lên.

Đan Niên thấu Thẩm Ngọc ngủ say như con heo nhỏ, ngay cả khi Tuệ Nương cởi quần áo cho hấn cũng chưa tỉnh, trong lòng cười tủm tỉm, tên Thẩm Ngọc này luôn ra vẻ mình trưởng thành lắm, mỗi ngày ở trước mặt ta muội muội dài muội muội ngắn, bản thân mình chẳng phải là một tiểu hài tử sao?!

Tuệ Nương thu xếp cho Thẩm Ngọc xong, bên này Thẩm Lập Ngôn cũng đã thay đồ tang ra, nói với Tuệ Nương: “Đại ca đã ngã bài với ta. Hấn sẽ kêu gọi vài gã quan viên dâng tấu lên với tân đế, nói triều đình không thể để hấn rời kinh, thuận lý thành chương muốn ta thay hấn đi chịu đại tang.”

Tuệ Nương nghe vậy, không khỏi châm chọc nói: “Đúng là tác phong làm việc của đại ca, đã sĩ diện còn muốn lót chần trong áo.”

Thẩm Lập Ngôn nghe xong, cũng nở nụ cười, từ trong ngực lấy ra một cái hủ bao đưa cho Tuệ Nương, an ủi nói: “Cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, đại ca, đại tẩu cho ta mấy tấm ngân phiếu cùng một ít ngân lượng, ta hôm qua còn đang phát sầu không biết khi về quê phải sống thế nào, giờ thì nỗi lo của ta đã giải quyết được rồi.”

Tuệ Nương cũng khẽ cười, tiếp nhận hầu bao, đặt Đan Niên xuống giường, đi dọn cơm cho Thẩm Lập Ngôn.

...

Việc Thẩm lão thái gia chết có vẻ như không tạo thành ảnh hưởng gì đối với cái nhà này, cuộc sống của tiểu sâu gạo Đan Niên tiếp tục trôi qua an dật vô cùng. Mai đi mỗi ngày tới nàng cho uống hai lần sữa, thời gian còn lại để đối bụng, nàng chỉ cần kêu “a a” hai tiếng, Tuệ Nương liền tới cho nàng ăn cháo loãng.

Cứ như vậy trôi qua vài ngày, Đan Niên đang ngủ say sưa, mới sáng tinh mơ đã bị tiếng nói chuyện âm ỉ ngoài cửa viện đánh thức. Nghe được giọng một phụ nhân trung niên, có chút hương vị giận tái đi: “Nhị đệ, đệ muội thân thể không thoải mái, ta làm trưởng tẩu là nên đến thăm nàng, người đóng cửa không cho ta vào, như vậy sao được a?”

Đan Niên nghe Thẩm Lập Ngôn không nhanh không chậm đáp: “Tẩu từ đến thăm Tuệ Nương, đó là vinh hạnh của Tuệ Nương. Không khéo Tuệ Nương đã nhiễm phong hàn, đại phu nói bệnh này dễ lây cho người khác. Tẩu từ thân thể quý giá, nếu tẩu từ bởi vì đến thăm Tuệ Nương, quý thể bị hao tổn, ta và Tuệ Nương sao có thể đảm đương được.”

Đan Niên cả kinh, Thẩm đại phu nhân nhất quyết muốn muốn vào trong phòng thăm Tuệ Nương như vậy, chẳng lẽ nàng ta đã biết cái gì.

Trong phòng có chẳng sợi dây, máng đầy những bộ quần áo nhỏ của Đan Niên, bên cạnh bếp lò cũng treo đầy tã mới giặt, Tuệ Nương luống cuống tay chân lấy quần áo và tã lót của Đan Niên xuống, nhét vội vào ngăn tủ cạnh giường. Đang giữa mùa đông khắc nghiệt, trên trán Tuệ Nương cư nhiên chảy mồ hôi ròng ròng.

Thấy Tuệ Nương nhìn phía giường, Đan Niên vội nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Thẩm Ngọc ngoan ngoãn ngồi cạnh giường, yên lặng nhìn mẫu thân mình thu dọn đồ đạc.

Tuệ Nương ôm lấy Thẩm Ngọc, đặt vào trong một cái rương đan bằng mây ở trong góc cao cỡ nửa người lớn, rồi đem Đan Niên – còn đang giả bộ ngủ – để vào lòng Thẩm Ngọc, hạ giọng nói với Thẩm Ngọc: “A Ngọc, con ôm muội muội ngoan ngoãn trốn ở đây, ngàn vạn đừng để cho Đại bá mẫu thấy được, đợi lát nữa nương lại ôm con ra.”

Tuệ Nương lau mồ hôi, khẽ dặn Thẩm Ngọc: “Nếu con thấy muội muội sắp tỉnh, nhớ vỗ vỗ muội muội, ngàn vạn đừng để muội muội khóc thành tiếng.” Thẩm Ngọc ngoan ngoãn gật gật đầu với Tuệ Nương, ôm Đan Niên ngồi xuống trong rương, Tuệ Nương vuốt đầu Thẩm Ngọc, lập tức đập nấp lại.

Nắp rương vừa phủ xuống, ánh sáng lập tức tắt ngúm. Từ khe hở giữa những sợi mây, Đan Niên có thể nhìn ra bên ngoài, trên trần khăn trương nổi lên một tầng mồ hôi. Thẩm Ngọc sợ Đan Niên lúc này khóc ra tiếng, nhẹ nhàng vỗ Đan Niên.

Tuệ Nương lấy khăn ra lau mặt, long long búi tóc, đi ra nhà chính, Đan Niên ở trong rương nghe tiếng Thẩm Lập Ngôn đổi giọng: “Nương tử, sao người lại đi ra?”

Tuệ Nương ho hai tiếng, thanh âm mềm mại vô lực, khẽ mắng: “Phu quân, người làm cái gì vậy, đại tẩu bận rộn như vậy, còn đến thăm ta, trời lại lạnh thế này, sao người lại ngăn đại tẩu ở bên ngoài? Đại tẩu, mau vào trong ngồi.”

Thẩm đại phu nhân hình như hài lòng nở nụ cười, thanh âm cũng không bén nhọn giống ban nãy: “Ta nói a, nguyên lai là Lão Nhị rất đau lòng nương tử nhà mình.” Vừa dứt lời, liền vang lên tiếng cười phụ họa của những nữ nhân khác.

Thẩm đại phu nhân vào nhà, đỡ Tuệ Nương nằm lên giường, an ủi: “Đệ muội thân thể không lạnh lợi, nhanh nằm lên giường đi.” Quay đầu phân phó nha hoàn đến cùng đi nấu nước, mời đại phu.

Thẩm Lập Ngôn ngay từ đầu luôn đứng cách Thẩm đại phu nhân không xa, hai mắt cụp xuống, nghe Thẩm đại phu nhân và Tuệ Nương nói chuyện, nay nghe thấy nàng ta muốn nha hoàn đi mời đại phu, liền nghiêng người ngăn nha hoàn lại, mặt không biến sắc nói với Thẩm đại phu nhân: “Hôm qua, nha hoàn hồi môn của Tuệ Nương có mang đại phu đến xem qua rồi, nói là nhiễm phong hàn, cũng đã ghi cho phương thuốc.”

Thẩm đại phu nhân rả về thân thiết nói: “Vậy đã uống thuốc chưa? Đồ mồ hôi chưa?”

Tuệ Nương cười nói: “Đa tạ đại tẩu quan tâm, ta đã đồ mồ hôi suốt cả đêm qua.”

Tuệ Nương dừng một chút, giọng nói có chút xấu hổ ngữ nói: “Ta bệnh thể này thực không phải lúc, bây giờ lão thái gia qua đời, tẩu từ không những phải lo làm hậu sự cho lão thái gia, còn phải lo liệu sự tình trong phủ. Ta chẳng những không thể giúp gì tẩu từ, còn làm phiền tẩu từ đến thăm ta.”

Thẩm đại phu nhân rất hưởng thụ những lời này, ngữ khí cũng mềm nhẹ xuống, vỗ vỗ bàn tay ở bên ngoài chăn của Tuệ Nương. Nàng ta đứng lên, tùy ý đi tới đi lui trong phòng, như là đang quan sát căn phòng, vừa nhìn vừa nói với Tuệ Nương: “Có gì đáng nói đâu. Cái nhà lớn như vậy, lớn lớn nhỏ nhỏ gì đều có chuyện, ta thường nói với đại ca người, vẫn là Nhị đệ sống thoải mái, chuyển ra riêng ở một mình, ngắm lại cũng thật khiến cho người ta hâm mộ!”

Nói xong, Thẩm đại phu nhân chậm rãi đi tới phía trước cái rương mây. Đan Niên xuyên thấu qua khe hở, nhìn thấy một phụ nhân ước chừng hơn hai mươi tuổi, mặc áo gấm màu xanh nhạt, thêu bướm bướm, phía dưới là một cái váy dài cùng màu, trong tay còn đang cầm một cái lò sưởi nhỏ tinh xảo, tóc chỉ cài một cây trâm vàng chói lọi, gương mặt có vẻ hơi gầy yếu nhưng da thịt mịn màng, sáng bóng, miệng cười nhàn nhạt, cặp mắt như tìm tòi nghiên cứu chậm rãi quét qua từng góc nhỏ.

Trái tim Đan Niên bắt đầu đập một cách kịch liệt, nàng thấy Thảm đại phu nhân đang quan sát cái rương này. Nàng như nghe thấy tiếng tim đập hoảng loạn của mình, chỉ cách một khe hở, gần như là nàng đang chống mắt đối diện với Thảm đại phu nhân!

Thảm Ngọc đang ôm Đan Niên ngồi trong rương, thấy Đại bá mẫu đi về hướng này, bàn tay nhỏ ôm Đan Niên càng thêm chặt, khuôn mặt dán sát vào gương mặt nhỏ nhắn của Đan Niên.

Đan Niên cảm thấy xương sống mình lạnh ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chuẩn Bị Ra Kinh

Thảm Lập Ngôn ra mở cửa đón vị quân sự đến cùng với đại phu nhân, Tuệ Nương ngồi ở trên giường không dám nói thêm cái gì, Thảm đại phu nhân đảo mắt quan sát cả căn phòng một lượt, vẫn chưa phát hiện cái gì dị thường.

Thảm đại phu nhân lại ngồi xuống bên giường Tuệ Nương lần nữa, nhìn quanh một vòng, hỏi: “A Ngọc đâu? Từ lúc vào cửa này giờ vẫn không thấy hân, thời tiết lạnh thế này lại chạy đi đâu?”

Tuệ Nương cười cười, nói: “Ngày hôm qua Mai Nương đến đây, nói trong nhà Bát Nhi cai sữa, đã có thể ăn được những thứ mềm mềm, A Ngọc tò mò không biết đứa nhỏ cai sữa là thế nào, nên xin cùng đi thăm Bát Nhi muội muội một chút. Ta và tướng công nói thế nào hân cũng không nghe, nháo càng lợi hại. Em dâu nghĩ trên người còn mang bệnh, nếu lấy cho A Ngọc cũng không tốt, nên bảo Mai Nương dẫn hân đi chơi hai ngày.”

Thảm đại phu nhân liếc mắt tìm tòi nhìn Tuệ Nương, Tuệ Nương trên mặt bất động thanh sắc, Thảm đại phu nhân nhìn thêm một hồi mới cười nói: “Tiểu hài tử thôi, nghe cái gì đều cảm thấy thú vị.”

Sau đó chuyển đề tài, ngụ ý nói: “A Ngọc rốt cuộc là nam hài tử, là Thảm gia hậu nhân. Chúng ta làm trưởng bối, phải biết dạy dỗ đứa nhỏ, bản thân càng phải làm gương, cho đứa nhỏ biết cái gì có thể làm, cái gì không thể làm.”

Tuệ Nương nghe vậy, lập tức cúi đầu, kính cẩn nghe theo: “Đa tạ đại tẩu dạy bảo, Tuệ Nương thụ giáo.” Bàn tay giấu trong chăn lại dùng sức nắm thành quyền.

Thảm đại phu nhân lại cùng Tuệ Nương và Thảm Lập Ngôn hàn huyên một hồi, chỉ là nhàn thoai chuyện nhà, Đan Niên cùng Thảm Ngọc trốn trong rương nấp cách bồn lửa than rất xa, Đan Niên lạnh run lên, nhưng vẫn không dám phát ra âm thanh.

Một lúc sau, Thảm đại phu nhân cáo từ, ngay lúc bà ta ra khỏi cửa, Đan Niên và Thảm Ngọc gần như đồng thời thở ra một hơi thật dài.

Tuệ Nương và Thảm Lập Ngôn nhìn tận mắt thấy xe ngựa của Thảm đại phu nhân đi khuất bóng, mới cuống quýt vào nhà, bế Đan Niên và Thảm Ngọc ra khỏi rương mây, lúc này Thảm Ngọc và Đan Niên đã sớm đông lạnh đến sắc mặt trắng bệch.

Hai người vội vàng ôm Thảm Ngọc và Đan Niên vào trong chăn, đem bồn lửa than chuyển qua bên giường. Cũng may, hai đứa nhỏ không sao, chỉ một hồi liền ấm áp trở lại, nằm ở trong chăn ngủ thom ngọt. Thảm Lập Ngôn và Tuệ Nương thế này mới đem trái tim thả lại vào bụng.

Thảm Lập Ngôn nhẹ nhàng kéo chăn đắp kín cho Thảm Ngọc cùng Đan Niên đang ngủ say, quay đầu nói với Tuệ Nương: “Hiện tại bắt đầu thu dọn đồ đạc, đám tang lão gia vừa đủ bảy ngày thì sáng hôm sau chúng ta sẽ xuất phát hồi hương.”

Tuệ Nương có chút giật mình: “Thế này cũng quá gấp đi, đến chờ qua năm mới cũng không được?”

Thảm Lập Ngôn bắt đắc dĩ nói: “Đại ca, đại tẩu nhất định là đã nghe được phong thanh chuyện gì, Trương phó thống lĩnh và đại ca luôn luôn đi lại rất gần, khó đoán chắc hân sẽ nói gì với đại ca.”

Tuệ Nương có chút bất an, nói: “Trong cung nhiều người như vậy, chắc không đến nỗi hoài nghi đến chỗ chúng ta a?”

Thảm Lập Ngôn thở dài nói: “Năm đó ta theo sư phụ đến giáo trường luyện đao, thái tử sau khi thấy, có khen ngợi ta vài câu, mà Phòng Vệ Doanh Thiên Hộ vì muốn lấy lòng thái tử, nên đã cho ta vào Phòng Vệ Doanh, ta mới có thể từng bước một lên vị trí Bách Hộ, tất cả mọi người đều cảm thấy ta hân là người của thái tử. Ngày Đan Niên được cứu lại là ta đang trực, bên đại ca nhất định sẽ có hoài nghi. Chúng ta vẫn là nên rời kinh sớm, đi sớm một chút, đối với người nào đều tốt.”

Tuệ Nương xoay người nhìn hai đứa nhỏ đang ngủ, thở dài: “Người lớn chúng ta cũng không có gì, chỉ khổ bọn nhỏ, thời tiết lạnh thế này, lại phải bốn ba xa như vậy, thật tội nghiệp.”

Thẩm Lập Ngôn kéo Tuệ Nương lại, an ủi: “Đại ca sẽ phái người đưa linh cữu của lão gia hồi hương an tang trước, ta dẫn các người chậm rãi trở về là được. A Ngọc còn nhỏ, người lại “Có thai”, người trong tộc sẽ không nói gì.”

Tuệ Nương gật đầu, bắt đầu cùng Thẩm Lập Ngôn thu dọn này nọ. Thẩm Lập Ngôn vừa làm vừa dặn dò: “Quần áo đa số đều mang theo, đồ đạc thì cái nào để lại được thì để lại, tương lai A Ngọc còn dài, nói không chừng sẽ trở lại kinh thành, dù sao cũng phải có một chỗ ở.”

***

Thẩm đại phu nhân ngồi vào trong xe ngựa hướng về Nhà Chính Thẩm gia. Bốn vách được lót gấm rất dày, dưới chân còn có tiểu hỏa lò đang cháy to, Thẩm đại phu nhân không yên lòng nhẹ nhàng gõ gõ tiểu hỏa lò trong tay, trầm ngâm nói: “Không thấy trong nhà Lão Nhị có cái gì, chỉ là bệnh của nương tử lão Nhị thật kỳ quái, nếu người đang có thai mà không khỏe mạnh, lẽ ra khi thiếp cho nha hoàn đi thỉnh đại phu, lão Nhị không nên từ chối mới phải a?”

“Phu nhân đừng quá lo lắng, Nhị đệ vốn không có quan hệ gì với thái tử. Huống hồ, hần sắp phải đi chịu đại tang, về sau chỉ sợ không có cơ hội trở lại kinh thành.” Trả lời chính là một nam tử trẻ tuổi ngồi đối diện Thẩm đại phu nhân, Thẩm đại thiếu gia. Hần mặc áo bào bằng gấm màu xanh ngọc, vừa nói vừa vuốt ve chiếc nhẫn ngọc phi thủy trên ngón cái tay trái, diện mạo có vài phần tương tự Thẩm Lập Ngôn, chỉ là giữa trán thần sắc lãnh ngạnh, cả người vô duyên vô cớ thêm một phần lệ khí.

Thẩm đại phu nhân nghiêng người liếc nhìn Thẩm đại thiếu gia một cái, chậm rãi nói: “Cái tên đệ đệ kia của phu quân a, bản sự thật là nhất lưu. Cha và nương chưa bao giờ đề ý đến hần, hần cư nhiên có thể bá được Lý Thông làm thầy, dù không có làm quan, cũng có thể làm cho thái tử tiến cử vào Phòng Vệ Doanh ở kinh đô, chính là cái Phòng Vệ Doanh mà bao nhiêu đệ tử quan to trong kinh thành này đánh nhau đến vỡ đầu cũng chen không vào, mà hần lại không tốn bao nhiêu sức lực vào.”

Thẩm đại thiếu gia dựa lưng vào vách xe ngựa, biết Thẩm đại phu nhân là vì đệ đệ ruột ở nhà mẹ đẻ mình không thể xin vào Phòng Vệ Doanh mà tức giận, cười nói: “Ta biết trong lòng người không thoải mái, nhưng lúc này Nhị đệ không phải sắp đi sao? Tốt xấu coi như là cho người xả tức trong lòng, không phải sao?”

Thẩm đại phu nhân che miệng ha ha nở nụ cười: “Bọn họ đi là tốt rồi, phu quân nói xem, đệ đệ của phu quân chẳng phải cái tai tinh sao? Lý Thông thu hần làm đồ đệ, bị cách chức. Thái tử tiến cử hần, bị người của Bạch gia...”

Còn chưa nói xong, Thẩm đại thiếu gia liền thần sắc khấn trương bưng kín miệng Thẩm đại phu nhân, lớn tiếng quát mắng: “Người thật đúng là đàn bà ngoài miệng không có cửa, những lời này là người có thể nói sao?!”

Thẩm đại phu nhân nhìn khuôn mặt dữ tợn của trượng phu, sợ quá đến nói không ra lời.

Thẩm đại thiếu gia buông lỏng bàn tay che miệng Thẩm đại phu nhân, sắc mặt vẫn khó coi như cũ, thấp giọng nói: “Người đừng trách ta quá cẩn thận, phải biết rằng họa là từ trong miệng mà ra, người nếu quen nói vậy ở nhà, đến khi ra ngoài khó tránh khỏi sẽ nói lộ hết.”

Thẩm đại phu nhân run rẩy thanh âm, liên thanh vâng vâng dạ dạ nói: “Đã biết, đã biết, thiếp sẽ không dám nói nữa.” Ở trong ấn tượng của nàng, cho tới nay, mẹ của Nhị đệ chỉ là một đứa nha hoàn, đến năm Nhị đệ bảy tám tuổi thì chết. Bất kể là công công, bà bà* hay tướng công, chẳng ai muốn gặp Thẩm gia lão Nhị, lần này thực không ngờ tướng công sẽ vì vị đệ đệ thứ xuất này mà nổi giận.

*công công = cha chồng; bà bà = mẹ chồng

Thẩm đại thiếu gia nghe xong cam đoan, thế này mới hòa hoãn sắc mặt, nhẹ nhàng thở ra, dựa lưng vào vách xe ngựa, tiếp tục vuốt chiếc nhẫn, nhắm mắt dưỡng thần, chậm rãi mở miệng nói: “Vừa rồi đã dọa đến người. Sang năm, người nhớ dẫn A Đạc, Đan Hà thường xuyên đến thăm chỗ Bạch phu nhân một chút. Ở nhà nói những lời này cũng không có gì, nhưng đã nói là thuận miệng, sẽ có lúc lỡ lời trước mặt Bạch phu nhân, lúc đó người sẽ hại chết cả cái nhà này.”

Thẩm đại phu nhân mặt trắng bệch, núp ở một góc không dám nói lời nào. Ở trong mắt nàng, trượng phu luôn là một nho sinh ôn nhã, bất luận khi nào cũng đều phong độ nhẹ nhàng, cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy qua trượng phu dữ tợn như vậy. Vừa nghĩ đến về sau sẽ còn có tình hình như vậy, Thẩm đại phu nhân không khỏi rung mình một cái.

Trước lúc Thẩm đại phu nhân xuất giá, có nghe nói Thẩm gia lão gia trong nhà chỉ có một chính thê, còn lại chỉ là vài cái thông phòng nha đầu, đến một di nương có danh phận cũng không có. Nàng nhắm tính thấy Thẩm gia gia phong tốt, sau này mình gả qua cũng có thể quản tướng công dễ dàng giống như Thẩm gia thái thái.

Ai ngờ, làm con dâu Thẩm gia không dễ chút nào. Tuy Thẩm gia lão phu nhân không cho tướng công mình nạp thiếp, nhưng lại nạp thiếp cho con, đã vậy còn rất nhiệt tình. Nàng gả lại đây không đến một năm, trong hậu viện đã thêm hai người thiếp, mỗi ngày làm bộ làm tịch trước mặt lão thái thái, không xem chính thê là nàng đây ra cái gì, hiện tại cũng đều có thai, bản thân nàng còn phải lo toan nhiều việc, trước mắt càng không dám chọc tướng công tức giận.

Thẩm đại phu nhân vừa nhớ đến lão thái bà trong nhà kia, liền hận đến ngứa răng, khắp nơi chèn ép nàng, nhưng vì bà ta nắm chặt quyền to trong tay, khiến nàng không dám nói gì.

Thẩm gia hiện tại sở dĩ có được địa vị như bây giờ, đều dựa vào nhà mẹ đẻ của Thẩm lão thái thái. Thẩm gia là từ đời Thẩm lão gia mới bắt đầu thịnh vượng. Nguyên lai là đời trồng lúa ở quê, không biết đốt được nén hương nào, Thẩm lão gia cư nhiên đậu Tiến sĩ, được triệu lên làm quan ở kinh thành.

Ông nội của Thẩm lão thái thái là nhị phẩm Thái Phó của tiên đế vừa băng hà từ thời còn là thái tử, cha là tam phẩm Đại Lý Tự khanh. Tuy rằng nhà mẹ đẻ không có huynh đệ để làm chỗ dựa, nhưng Thẩm lão thái thái có một người chị ruột gả vào Bạch gia, hiện tại là Bạch gia Nhị phu nhân.

Thẩm lão thái thái lúc còn trẻ có tham gia một buổi yến hội tổ chức ở nhà, từ phía sau bình phong nhìn thấy vị tân khoa tiên sĩ phong độ tuấn tú, thế là từ đây tự thành một đoạn giai thoại tài tử giai nhân.

Dựa vào thế lực của nhạc gia, tháng ngày của Thẩm lão gia ở kinh thành trôi qua xuôi chèo mát mái, tự nhiên cũng đối với phu nhân nhà mình nói gì nghe nấy. Thẩm đại phu nhân chỉ hận cha mình chỉ là tứ phẩm Quốc Tử Giám tể tửu, nếu không, Thẩm lão thái thái sao có thể ra oai trước mặt mình lớn như vậy. Mẫu thân của Thẩm lão gia chết sớm, chỉ còn một người phụ thân trung thực, không thích quản chuyện gì, mấy ngày hôm trước lại chết, Thẩm lão thái thái càng thêm độc đại.

Thẩm đại phu nhân thầm tức giận trong lòng, lúc còn ở nhà mẹ đẻ, nàng cứ tưởng rằng Thẩm gia lão thái thái chưa phải chịu qua áp bức của mẹ chồng, hẳn là sẽ không làm khó con dâu, mới cầu người làm mai, hoan hoan hi hi gả mình đi qua.

Nhưng có ai ngờ, tuy bản thân lão thái bà không chịu qua áp bức của mẹ chồng, nhưng đến khi chính bà ta làm mẹ chồng, cái giá đều lớn hơn so với bất kì ai, suốt ngày cứ nhắc bản thân mình có một tỷ tỷ là Bạch gia Nhị phòng chủ mẫu.

Thẩm đại phu nhân giương mắt vụng trộm nhìn sang đối diện, thấy trượng phu đang nhắm mắt nghỉ ngơi, trượng mạo tuần mỵ di truyền từ công công, khỏe miệng còn hàm chứa ôn nhuận ý cười, đối với một trai một gái của mình cũng thật là yêu chiều đến tận xương tủy. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng mới có thoáng chút an ủi, lão thái bà tuổi cũng không nhỏ, còn có thể nhảy đến bao lâu, chờ lão thái bà quy thiên, Thẩm gia còn không phải do nàng định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Rời Đi

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương đem đồ đạc trong nhà bỏ vào mấy cái rương, Thẩm Lập Ngôn dặn Tuệ Nương ở nhà giữ mấy đứa nhỏ, còn mình thì cưỡi ngựa chạy ra ngoài.

Chờ Thẩm Lập Ngôn về tới, nhà bà người ra đón hẳn chẳng những nhìn thấy một cỗ xe ngựa, mà còn thấy một con dê cái bị buộc bên cạnh xe. Con dê này đại khái là mới sanh con, vú dê trương lên thành màu đỏ tím, còn mớ hồ nhỏ xuống mấy giọt sữa.

Thẩm Ngọc vừa nhìn thấy con dê, dù sao cũng là đứa nhỏ ba bốn tuổi nên rất tò mò, lập tức chạy lên, định đưa tay sờ sờ con dê. Con dê mới tới chỗ lạ, bất an kêu be be, vừa thấy Thẩm Ngọc đang chạy về phía nó, vội vàng cúi đầu, chia cặp sừng đối diện Thẩm Ngọc, chân còn cao mạnh xuống đất.

Thẩm Lập Ngôn vội vàng quơ lấy Thẩm Ngọc, Thẩm Ngọc không chạm được đến sơn dương, hơi có chút không vui.

Thẩm Lập Ngôn an ủi con: “A Ngọc, con dê này là để cho muội muội uống sữa, con đừng dọa nó sợ.”

Thẩm Ngọc nghe vậy là cho muội muội dùng, nên không náo loạn. Tuệ Nương ôm Đan Niên tiến lên, cười nói: “Vẫn là trượng công chu đáo, ta còn đang lo không biết Đan Niên phải ăn cái gì trên đường!”

Đan Niên nhìn mấy cái vú trương tím ngắt của con dê cái, âm thầm ghét bỏ nuốt nước miếng một cái. Hiện tại tình thế khó khăn, nàng cũng không có gì để mà kén chọn, đến sữa người đều yên tâm thoải mái uống, huống chi là sữa dê.

Thẩm Lập Ngôn ôm Thẩm Ngọc vào trong nhà, xoay người chuẩn bị đi Thẩm gia đại trạch, trước khi đi còn dặn Tuệ Nương và Thẩm Ngọc lấy vài loại rau củ trong hầm thức ăn cho dê ăn.

Thẩm Ngọc nghe mình có chuyện làm, lập tức vui mừng đi cho dê ăn, Tuệ Nương sợ con dê húc Thẩm Ngọc, bất an đứng một bên nhìn.

Khi Thẩm Lập Ngôn trở về, trời đã tối đen, Đan Niên uống sữa dê no nê, hương vị có chút tanh nồng, nhưng cũng không có khó nuốt cho lắm.

Vừa nhắm mắt giả bộ ngủ, Đan Niên vừa dựng thẳng lỗ tai nghe Thẩm Lập Ngôn cùng Tuệ Nương nói chuyện, theo ý bọn họ, hôm nay đám tang vừa qua ngày thứ bảy, đoàn người đưa linh cữu lão thái gia đã lên đường hồi hương, còn bọn họ ngày mai sẽ xuất phát.

Thẩm gia đại thiếu gia cùng phu nhân có phái người hộ tống bọn họ, nhưng đều bị Thẩm Lập Ngôn uyển chuyển từ chối. Thẩm đại thiếu gia lại lôi kéo Thẩm Lập Ngôn, ở trước mặt mọi người biểu diễn một phen huynh đệ tình thâm tiết mục. Tuệ Nương nghe vậy, đôi mi thanh tú nhất thời nhú lại, nằng

“Đúng là tiểu nhân vô sỉ!”

Thẩm Lập Ngôn khẽ nở nụ cười, cảm khái nói: “Nếu là ta ba năm trước, Thẩm Lập Phi dùng chiêu này với ta, ta nhất định là sẽ trở mặt âm ỉ với hắn trước mặt mọi người. Đã qua nhiều chuyện như vậy, mấy đứa nhỏ đồng lứa đã lớn thế này rồi. Hắn phải diễn vì hắn muốn thăng quan, cứ mặc hắn thôi.”

Tuệ Nương biết phu quân đang nhớ lại chuyện sư phó, trong lòng cũng có chút không đành lòng, khuyên lơn: “Chuyện quá khứ cứ để nó trôi qua, chúng ta còn có A Ngọc và Đan Niên.”

Thẩm Lập Ngôn ha ha cười: “Ta đã sớm đã thấy ra, trước kia luôn muốn giống như sư phụ, nam nhi tốt là phải lên chiến trường giết địch, dà ngựa bọc thây, mới là hán tử nhiệt huyết.”

Tuệ Nương nhớ lại chuyện cũ, cũng thở dài: “Lý tướng quân là người tốt.”

Đan Niên nghe vậy, tò mò nổi lên, đang lúc chuẩn bị tiếp tục nghe, hai người kia lại nói sang chuyện khác, định là lúc về sẽ ghé nhà mẹ đẻ Tuệ Nương một chuyến, Đan Niên mất hứng không thôi liền lẩn ra ngủ.

Chờ Đan Niên tỉnh lại lần nữa, thấy mình đã ở trên xe ngựa chạy băng băng, Tuệ Nương ôm Đan Niên, Thẩm Ngọc ngồi kế Tuệ Nương, đường đi gồ ghề, hết sức xóc nảy. Không biết hai người lớn đã nói gì với Thẩm Ngọc, chỉ thấy Thẩm Ngọc trương khuôn mặt nhỏ nhắn, kiên trì ngồi thẳng.

Cổ đại lặn lội đường xa thật là vất vả, dọc theo đường đi người cứ lung lay. Toa xe tuy rằng cực kỳ rộng rãi, khả phần lớn không gian bên trong đều bị hòm xiềng chiếm cứ, chỗ dành lại cho người không nhiều lắm. Thẩm Lập Ngôn ngồi ở đầu xe ngựa lái xe, con dê chuẩn bị cho Đan Niên thì buộc ở cuối toa xe, thỉnh thoảng lại kêu be be hai tiếng.

Gần tới tháng giêng tết âm lịch, dọc theo đường người đi ít ỏi, khắp nơi đều có thể nghe đến tiếng pháo nổ, lúc đi ngang qua phòng bếp thôn trang còn có thể ngửi đến rượu và thức ăn. Nhưng cả nhà Thẩm Lập Ngôn ban ngày chỉ có thể ăn một ít bánh bao cộng thêm một chút dưa muối, cũng không dám để Đan Niên lộ ra ngoài, sợ bị người hữu tâm nhìn thấy.

Đan Niên nhìn Thẩm Ngọc bị ép buộc đến hai mắt vô thần, rất là băn khoăn, nếu không phải vì nàng, Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương nhất định sẽ đợi cho đến đầu xuân mới mang Thẩm Ngọc hồi hương, cũng sẽ không gấp gáp như vậy, hiện tại đến tết âm lịch còn chưa qua.

Bất quá nghe Thẩm Lập Ngôn nói, cũng may bây giờ là trời đông giá rét, con đường đều bị đông thành tuyết cứng ngắt, đường đi so với bình thường dễ hơn rất nhiều.

Vài ngày sau, những nhà trọ đều đều đóng cửa không tiếp tục kinh doanh nhân dịp tết âm lịch, Thẩm Lập Ngôn chỉ đành đánh xe đến một nhà dân trên đường mượn nhà bếp nấu cơm, thuận tiện xin củi khô cho ngựa và dê. Đan Niên để ý thấy nơi này cách kinh thành không xa, dân phong thuần phác, qua năm mới nên người dân cũng đều có vẻ hiếu khách, cho bạc cũng không muốn nhận.

Bởi vì không dám để Đan Niên lộ diện, lúc tối chỉ có thể tìm một thôn trang ở tạm, đem vài món hành lý chuyển ra ngoài, cả nhà cùng ngủ trong xe ngựa.

Khi lộ trình rời kinh thành đến ngày thứ bốn, thứ năm, những nhà dân mà Thẩm Lập Ngôn đến xin lửa đều có vẻ tồi tàn rất nhiều, từ phòng ốc đến quần áo. Đến khi muốn tìm nơi ngủ trọ, trên mặt nông hộ lại hiện lên biểu tình vàng vọt dạ dạ sợ hãi.

Thẩm Lập Ngôn dù phải đi rất nhiều nhưng vẫn không quên giáo dục con, trong kinh thành phồn hoa phú quý không thể đại biểu toàn bộ quốc gia, tương lai đọc sách làm quan, nhất định trong lòng phải mang thiên hạ. Thẩm Ngọc vâng lời rất có khuôn có dạng, người rướn cao, hai cánh tay nhỏ vắt chéo sau lưng, rõ ràng một bộ tiểu đại nhân, dọc theo đường đi còn không quên đọc mấy quyển sách dạy chữ vỡ lòng.

Đan Niên rất muốn nhắc nhở Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương, dọc sách trên xe ngựa xóc nảy rất dễ thương tổn ánh mắt, hai mắt to như hồ nước trong veo của tiểu chính thái đáng yêu Thẩm Ngọc nếu tương lai biến thành đại cận thị chỉ có thể híp mắt mới thấy rõ này nọ, thì thật là một chuyện bi kịch. Đáng tiếc nàng hiện tại chỉ là một đứa nhỏ không răng, hữu tâm vô lực.

Cứ như vậy xe ngựa đi một chút lại dừng một chút, từ từ đi về phía nam, đi được hơn hai tháng. Dọc theo đường đi, băng tuyết tan hết sức mau, đường cũng càng khó đi hơn.

May mắn là cuối cùng cũng tới được Thư Thành – nhà mẹ đẻ của Tuệ Nương. Thẩm Lập Ngôn trước vội vàng đánh xe ngựa đi vào trong thành mua chút bánh trái cùng vài bông, chuẩn bị làm lễ vật cho nhạc gia.

Nhà mẹ đẻ của Tuệ Nương ở một thôn trang cách Thư Thành ước chừng hai mươi dặm. Nghe Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương thương lượng với nhau, cả nhà sẽ ở chỗ này đến khi mình được một tuổi, Đan Niên thở phào một cái, lòng cũng an tâm, rốt cục không cần ở trên xe ngựa lắc tới lắc lui.

Xe ngựa chậm rãi chạy trên đường hương dã, thời tiết bắt đầu ấm lên, Tuệ Nương kéo rèm xe lên, gió đầu mùa xuân nhẹ nhàng thổi vào, trên mặt đất nở đầy hoa đại màu trắng.

Đang ngồi đánh xe, Thẩm Lập Ngôn quay đầu hướng vào trong xe hô một tiếng: “Tuệ Nương, người nhìn xem, lão trượng ở trên mảnh vườn bên phải có phải là nhạc phụ đại nhân không?”

Tuệ Nương ôm Đan Niên thò đầu ra, Đan Niên nhìn thấy một nam tử trung niên mặc áo vải màu xanh, lưng vác cái giỏ, đang cúi người nhổ cỏ dại trong vườn, có lẽ là do trường kỳ làm việc nhà nông, gương mặt có chút ngăm đen.

Tuệ Nương chỉ nhìn thoáng qua, nước mắt liền dừng không được chảy xuống, rơi lộp bộp trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đan Niên, tiếng hô mang theo đầy đặc khóc nức nở hướng về phía nam tử trung niên: “Cha!”

Nam tử trung niên dừng nhỏ cổ, đứng thẳng lên quay đầu nhìn sang. Tuệ Nương kích động muốn xuống xe, Thẩm Lập Ngôn cuống quýt ngăn trở, chỉ để cho Tuệ Nương lộ mặt ra từ cửa sổ xe ngựa. Thẩm Lập Ngôn đem ngựa buộc vào thân cây bên bờ ruộng, ôm Thẩm Ngọc xuống xe.

Nam tử trung niên nhìn thấy Tuệ Nương, vui đến mức không biết nói gì cho phải, chạy vội lại đây, liên thanh hỏi: “Tuệ Nhi, thật là con sao? Sao con lại trở về?”

Tuệ Nương vội lau nước mắt vương trên khóe mắt, nói: “Cha, chúng ta về nhà rồi nói.”

Nam tử trung niên, cũng chính là ông ngoại, chà xát hai bàn tay, ôm lấy Thẩm Ngọc chui vào trong xe ngựa, nhận lấy Đan Niên trong lòng Tuệ Nương, yêu thương sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Đan Niên, hỏi: “Là con trai hay con gái?”

Tuệ Nương chần chờ một lúc, liền đáp: “Con gái, vừa đầy tháng không bao lâu.”

Phụ thân Tuệ Nương lập tức khiển trách: “Ồ nháo! Mới còn trong tháng đã đi xa như vậy, Thẩm Lập Ngôn chăm sóc con như thế đó sao?”

Tuệ Nương nhận lấy Đan Niên, cười lạnh nói: “Là con nhớ cha mẹ quá mức, vừa vặn có một cơ hội có thể trở về, liền cầu tướng công mang con về nhà mẹ đẻ.”

Dọc theo đường đi, Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương đã sớm day xong Thẩm Ngọc, dặn hẩn phải biểu hiện cho tốt. Lúc này Thẩm Ngọc cong người trong lòng phụ thân Tuệ Nương, thân thiết kêu “Ông ngoại ông ngoại”, phụ thân Tuệ Nương vui khỏi phải nói, ôm Thẩm Ngọc không nỡ buông tay.

Phụ thân Tuệ Nương liếc mắt thấy Thẩm Lập Ngôn đang cười lạnh đứng ngoài xe ngựa, “Hừ” một tiếng, ôm Thẩm Ngọc chui ra xe, dẫn đoàn người vào trong nhà.

Phụ thân Tuệ Nương đau lòng Tuệ Nương, Tuệ Nương cũng không tiện lộ diện, nên Tuệ Nương đành ôm Đan Niên ngồi trong xe ngựa. Đúng giữa trưa, người trong thôn đều tốp năm tốp ba khiêng cuốc về nhà ăn cơm, thấy phụ thân Tuệ Nương ôm một đứa bé trai, phía sau còn có một người trẻ tuổi đánh xe ngựa, liền chào hỏi: “Lý lão tử, trong nhà có thân thích đến sao?”

Ông ngoại cũng chính là Lý lão tử, vui tươi hơn hờ trả lời: “Là con gái với con rể về nhà!” Thẩm Lập Ngôn vừa đánh xe vừa gật đầu chào hỏi mọi người.

Chúng hương thân nhìn thanh niên tuấn tú đánh xe rồi nhìn tới đứa nhỏ trong lòng Lý lão tử, ào ào khen Lý lão tử là người có phúc khí, làm cho Lý lão tử thoải mái không thôi.

Đan Niên ở trong xe ngựa nghe thấy thực buồn cười, Lý lão tử này, nhìn qua là biết không ưa Thẩm Lập Ngôn, khả nếu người khác khen con rể ông, ông lại rất đắc ý, đều nói lão ngoan đồng là lão ngoan đồng, người càng già suy nghĩ càng nhỏ.

Chờ xe ngựa chạy vào trong nhà một nông hộ, Lý lão tử mới gọi: “Mẹ Tuệ Nhi đâu, mau ra đây, Tuệ Nhi đã về rồi!”

Vừa dứt lời, ở trong nhà bếp liền chui ra một phụ nhân trung niên, mặc áo vải xanh rộng nách, người buộc một cái tạp dề vải xanh, trong tay còn cầm một cái muôi. Nhìn thấy Tuệ Nương, cái muôi trong tay phụ nhân trung niên liền rơi xuống đất.

Thẩm Lập Ngôn ôm Đan Niên đi qua, Tuệ Nương vội vàng chạy về phía phụ nhân trung niên, hai người cùng ôm nhau khóc thành một đoàn.

Lý lão tử khiển trách: “Con gái về nhà là chuyện cực kỳ tốt, mấy nữ nhân các ngươi lại khóc lóc thế này, có quá mức không a?” Bản thân thì lại vội trộm lau khóe mắt đỏ lên.

Đội hai người tách ra, Thẩm Ngọc và Đan Niên lại bị ôm đến trước bà ngoại đùa một phen, nhất là Thẩm Ngọc, bộ dáng đẹp mắt, hiểu chuyện, miệng lại ngọt, cứ kêu cặp vợ chồng già là ông ngoại bà ngoại, khiến hai người vui đến mức không biết nên yêu thương hẩn thế nào mới tốt.

Nhà Lý gia là một nhà ngói lớn, trong viện còn nuôi heo và gà vịt, quét tước hết sức là sạch sẽ. Thẩm Lập Ngôn trước ôm Đan Niên đặt xuống cái sạp trong phòng, tiếp theo đem lễ vật từ trong xe chuyển vào.

Đan Niên nằm trên sạp, đánh giá căn nhà, căn nhà thật lớn, thoạt nhìn có chút cũ kỹ, bắt quạ lại dọn dẹp hết sức sạch sẽ. Trong nhà chính, chính giữa có treo một bức tùng hạc duyên niên, kế bên cái sạp là một bàn ghế nhỏ, ở trên còn bày biện một bộ trà cụ bằng sứ trắng.

Tuệ Nương xuống nhà bếp giúp Lý lão thái thái nấu cơm, Lý lão tử vào nhà chính, vừa ôm Đan Niên dỗ dành chơi, vừa lôi kéo Thẩm Ngọc hỏi han. Hỏi Thẩm Ngọc năm nay bao nhiêu tuổi, xong bắt đầu hỏi Thẩm Ngọc đã đọc được sách gì.

Thẩm Ngọc nhu thuận trả lời: “Cha dạy con “Luận ngữ” và “Mạnh tử”, hiện tại đang học “Luận văn giải tự”.”

Chương 8: Tiêu Tan Hiềm Khích Trước Kia

Lý lão trượng nghe Thẩm Ngọc nói có đọc sách, trong lòng mừng rỡ, vuốt vuốt râu, rung đùi đắc ý nói: “VẬY ông sẽ kiểm tra cháu. Tôn hiền sử năng tuần kiệt tại vị, tặc thiên hạ chi sĩ giai duyệt, nhi nguyên lập ư kỳ triều hỷ.* Những lời này giải thích thế nào?”

*Đây là lời Mạnh Tử viết trong cuốn Tứ Thư.

Đan Niên nằm trong lòng Lý lão trượng, vừa ngạc nhiên, lúc mới gặp Lý lão trượng, cảm thấy chỉ là một lão nông dân làm ruộng, cư nhiên cũng có thể thuận miệng thành văn, nói có sách, mách có chứng, vừa cảm thấy dở khóc dở cười, người cổ đại thật sự là chỉ vì cái lợi trước mắt, Thẩm Ngọc chỉ là đứa nhỏ mới bảy lớn, nếu đặt vào thời hiện đại, hẳn là còn đang chạy chơi chung quanh.

Lúc này, Thẩm Ngọc ngồi ngay ngắn, hai tay quy củ đặt sau lưng, đáp: “Làm cho người có đức hạnh làm quan, làm cho người có tài đảm nhiệm chức vụ nhất định, tôn trọng người có nhân đức, sử dụng người có năng lực, như vậy người kiệt xuất đều có quan chức, người trong thiên hạ sẽ được hưởng phúc, quốc thái dân an.”

Lý lão trượng có vẻ rất hài lòng câu trả lời của Thẩm Ngọc, đảo mắt sang Thẩm Lập Ngôn đang đứng cung kính bên cạnh, cứng rắn quăng lại một câu: “Dạy cũng không tệ!”

Thẩm Lập Ngôn vội khom người nói: “Tiểu tể* không dám nhận.”

* Nghĩa là con rể

Lý lão trượng quay người lại, “Hừ” một tiếng.

Đan Niên nghĩ mãi không thông, người ta đều nói ba mẹ vợ xem con rể, càng xem càng thuận mắt. Thẩm Lập Ngôn mặt mũi tuần tú, lại là quan ở kinh thành, đối xử với Tuệ Nương lại là ân ái có thêm, sao Lý lão trượng cứ như nhìn hán không thuận mắt a?

Vừa vặn lúc này, Lý lão thái thái và Tuệ Nương bụng đồ ăn vào nhà, vừa đúng lúc nghe được tiếng “Hừ” này, Lý lão thái thái mắng: “Cái lão già này, con rể có ý tốt tới thăm ông, ông lại bày cái mặt thối đó ra làm gì?”

Lý lão đầu quay mặt qua chỗ khác, không được tự nhiên lại hừ một tiếng. Thẩm Lập Ngôn liền vội vàng tiến lên tiếp cái mâm trong tay nhạc mẫu, giải thích: “Con còn trẻ, còn nhiều chuyện không hiểu, cha là đang dạy con.”

Lý lão thái thái nhìn Thẩm Lập Ngôn, càng nhìn càng vừa lòng, trừng mắt liếc Lý lão trượng một cái, quay đầu cười cười nói nói kéo Thẩm Lập Ngôn ngồi xuống, lại quay người vào lại nhà bếp.

Đến lúc ăn cơm, Lý lão trượng dọn bộ bình rượu bằng sứ trắng kia ra, rót đầy chén cho bốn người. Người trong nhà tụ hội vốn không cần chú ý cái gì, Thẩm Lập Ngôn ngồi kể bầu rượu, hề thấy chén của Lý lão trượng và Lý lão thái thái cạn, liền vội vàng rót đầy.

Uống chừng hồi lâu, Lý lão trượng mở miệng, vỗ vai Thẩm Lập Ngôn, nói: “Ta đã nhìn ra, con là đứa nhỏ ngoan! Năm đó ta học chung trường với phụ thân con, lại ở cùng một gian phòng, quan hệ tốt như anh em ruột, còn định ra việc hôn nhân giữa hai nhà, hẹn rằng đời này nhất định phải làm người một nhà. Khả hán về sau đậu Tiến sĩ, ở lại kinh thành. Cha ta đột nhiên rời đi nhân thế, sức khỏe mẹ ta lại không tốt, ta là con trai độc nhất trong nhà, nhất định phải về nhà chăm sóc mẹ ta a, thế nên không còn dịp đến trường nữa. Nhưng mà, khi tầm nhìn được mở rộng, lòng cũng rộng mở theo.”

Lý lão thái thái nghe Lý lão trượng nhắc lại chuyện cũ năm xưa, cũng trùng trùng thờ dài, tay dùng chiếc đũa.

Lý lão trượng nói tiếp: “Mất thấy Tuệ Nương sắp đến tuổi lập gia đình, khắp mười dặm đều có không ít người đến làm mai mối. Ta tuy rằng chỉ có một nữ nhi, nhưng ta vẫn còn nhớ rõ ước định năm đó. Ta nhờ người nhắn tin cho cha con, ai ngờ, cha của con, tuy miệng thì đáp ứng, khả hán chưa nói tới đón dâu không phải là con ruột của hán a!”

Thẩm Lập Ngôn biết Lý lão trượng nói đến chuyện thương tâm, cũng không ngắt lời, cười tủm tỉm tiếp tục rót rượu cho nhạc phụ.

“Lúc con tới đón dâu, ta vừa hỏi ra, giận muốn chết. Cái tên Thẩm Thủy Linh cũng quá không nhân nghĩa, hán ghét bỏ nhà chúng ta nghèo, không xứng với nhà hán thì thôi, lại tìm con của thiếp đến cưới khuê nữ nhà ta, như vậy còn ra thể thống gì?”

Tuệ Nương nghe vậy, lo lắng nhìn sang Thẩm Lập Ngôn, bất mãn nói lầm bầm: “Cha, cha kể lại chuyện này làm gì a?”

Thẩm Lập Ngôn cười, ngắt lời Tuệ Nương: “Cha nói rất đúng, việc này là Thẩm gia ta không đúng.” Nói rồi đứng lên, hành đại lễ với Lý lão trượng, lưng cúi xuống thật sâu.

Xong, đứng dậy nói với hai vị lão nhân: “Nhạc phụ nhạc mẫu, hôn nhân là lệnh mai mối của cha mẹ, Lập Ngôn không dám cãi kháng. Lập Ngôn cũng biết nhạc phụ, nhạc mẫu bất mãn với thân phận của Lập Ngôn, nhưng xuất thân này không phải là thứ Lập Ngôn có thể lựa chọn. Lập Ngôn chỉ có thể

dùng hết sức khả năng chăm sóc tốt cho Tuệ Nương, cam đoan tuyệt không để nàng chịu một chút ủy khuất.”

Tuệ Nương ngồi một bên sắc mặt đỏ bừng, Lý lão trượng cười ha ha, nói: “Con là đứa nhỏ ngoan, cái lão thất phu Thẩm Thủy Linh kia thật là có phúc, còn có thể có đứa con tốt như con!” Vuốt vuốt râu, hỏi tiếp: “Cha con thân thể thế nào? Từ hồi chia tay ở trường đã qua mấy thập niên, chúng ta đều đã già đi.”

Thẩm Lập Ngôn cung kính đáp: “Sức khỏe của cha không được tốt lắm, bất quá cũng chỉ là một ít bệnh vặt, nhiều thỉnh y hỏi thuốc là được.”

Lý lão trượng “Hừ” một tiếng, cười nắc nẻ: “Cha con chính là một con một sách, tay chân không chịu làm việc, lúc còn ở trường, gọi hân ra ngoài đi dạo giống như muốn mệnh hân! Bảo hân muốn không có việc gì thì ăn nhiều đồ bổ vào, vậy mới không cần uống thuốc.”

Thẩm Lập Ngôn trầm ngâm hồi lâu, thừa dịp Lý lão trượng và Lý lão thái thái đang cao hứng, nhẹ giọng nói ra lai lịch của Đan Niên, Lý lão trượng và Lý lão thái thái nghe xong đều cả kinh.

Lý lão trượng trầm mặc một lúc lâu, nói: “Ta quả nhiên không nhìn lầm con, là một hảo hán có tình có nghĩa. Các con tạm thời hãy ở chỗ cha mẹ, chờ thời gian qua lâu một chút, cũng sẽ dần dần hơn, đến lúc đó hãy đi.”

Lý lão thái thái cũng nói: “Hai đứa nhỏ đều quá nhỏ, không thể dẫn theo chạy tới chạy lui, ngộ nhờ sinh bệnh thì phiền toái. Trước tiên cứ ở lại nơi này, đồng viện còn bỏ trống, đó là khuê phòng trước đây của Tuệ Nương, đợi lát nữa ta sẽ đi dọn, các con tạm thời hãy ở lại chỗ đó.”

Nói xong, Lý lão thái thái lo lắng nói thêm: “Tuệ Nương cứ trốn ở trong phòng, ai tới cũng không cần đi ra ngoài.”

Tuệ Nương cười đáp ứng, hỏi: “Văn Sinh không có ở nhà sao, chẳng lẽ còn ở lại trường?”

Lý lão thái thái cười nói: “Cái đứa đệ đệ này của con a, y một đức hạnh với cha con, đọc sách đến sắp thành si ngốc. Học trường một tháng nghỉ một lần, hân còn luyến tiếc trở về!” Lời này biểu lộ không sót tự hào về con trai.

Tuệ Nương cũng cười nói: “Lúc con xuất giá, Văn Sinh mới lớn chừng này.” Nàng lấy tay để ngang ngực mình, “Còn kéo tay con không buông, khóc suốt không cho con đi.”

“Qua hai ngày nữa Văn Sinh sẽ về, hiện tại người cũng đã trưởng thành, cũng hiểu chuyện. Chờ hân trở về, con nhớ nhìn kỹ hân, bây giờ so với hồi nhỏ thay đổi nhiều lắm.” Lý lão trượng xen vào nói.

“Đúng vậy, ngay cả lão sư trong trường cũng khen Văn Sinh thông minh, rất có ngộ tính a!” Lý lão thái thái Nhất nhắc tới con, thì phải là khen không dứt miệng.

Tuệ Nương hé miệng cười không nói, những người mẹ khắp thiên hạ đều có tâm lý giống nhau, con mình đều cưng chiều đến trên đầu quả tim, nàng quay sang hỏi Lý lão trượng: “Cha, đã giữa trưa mà sao chỉ có một mình cha đi nhỏ cỏ a? Tả điền trong thôn trang đâu?”

Lý lão trượng uống rượu đỏ bừng cả khuôn mặt, giọng chiếc đũa, nói: “Nhà mình sao chỉ có thể trồng cấy vào tá điền a? Không nhìn tới thì thôi, hễ thấy là trong lòng bứt rứt, thuận tiện nhổ mấy cọng cỏ, vừa vận cho con dê của hai đứa ăn.”

Lý lão thái thái cười nắc nẻ: “Cha của con, cả đời mắc bệnh quan tâm! Ông này, uống ít rượu lại đi!”

Chờ cơm nước xong, Tuệ Nương và Thẩm Lập Ngôn cố ý muốn tự mình dọn dẹp tiểu viện phía đông, kiên quyết không cho vợ chồng già động tay.

Buổi tối, Tuệ Nương múc từng muỗng nhỏ sữa dê dứt cho Đan Niên, có lẽ là do đầu xuân, cỏ mọc nhiều, dê không cần ăn lúa mạch khô nữa nên hương vị sữa dê đã khá hơn nhiều.

Thẩm Lập Ngôn tựa vào trên giường, cảm khái nói: “Thời gian qua thật là nhanh, hôm nay nếu không phải tình cờ nhìn thấy nhạc phụ, ta cũng không dám ra chào, đã bốn năm năm rồi từng gặp.” Dứt lời, lại hỏi Tuệ Nương: “Nương tử, người lúc trước biết ta là con vợ kế, có ý kiến không?”

Tuệ Nương đặt Đan Niên xuống giường, ra vẻ ‘ta đành chịu’, “Người đầu đã mang kiệu hoa tới cửa, ta còn có thể không gả sao?”

Thẩm Lập Ngôn buồn bực hừ một tiếng, Tuệ Nương vừa thấy nở nụ cười, “Lúc mới biết, đúng là trong lòng có chút không đồng ý. Nhưng thứ ta nhận chính là con người của người, không phải thân phận của người. Đầu đã là vợ chồng già rồi mà còn để ý cái này?”

Thẩm Lập Ngôn ngưng ngưng, mượn cơ hội nói sang chuyện khác: “Chúng ta nhanh qua phòng cha mẹ đón A Ngọc về đi. Đứa nhỏ này, hôm nay quen thuộc rồi thế nào cũng sẽ hưng phấn lên, đã trẻ thế này còn nháo, chỉ sợ là cha mẹ ăn không tiêu.”

Tuệ Nương nhìn ra trượng phu là đang ngưng ngưng, bụng cười thầm, đặt Đan Niên vào trong chăn, hai người cùng nhau đi chính viện.

Đan Niên bị bỏ lại, nằm một mình bất mãn, trợn mắt nhìn nóc nhà, hết trình diễn tiết mục vợ chồng tình thâm lại trước mặt đứa nhỏ lại dẫn nhau bên ngoài liếc mắt đưa tình.

Chương 9: Nói Chuyện Ăn Cơm

Xuân đi thu đến, Đan Niên đã đến thế giới này sắp được mười tháng, từ lúc mới chỉ biết gào gào khóc khóc, giờ đã có thể phát ra vài thanh âm đơn giản, còn có thể dùng cặp chân ngắn run run rẩy rẩy đi từ đầu giường bên này qua đầu giường bên kia.

Lần đầu tiên mồm miệng không rõ gọi ‘cha’, ‘nuong’, Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương đều vui mừng mà khóc.

Tuy rõ ràng biết mình không phải con ruột của vợ chồng Thẩm thị, nhưng trong lòng Đan Niên vẫn xem họ như cha mẹ ruột của mình mà đối đãi.

Thẩm Lập Ngôn trong hoàng cung cứu nàng, ở hoàn cảnh nguy hiểm như vậy vẫn không có vứt bỏ nàng, lo lắng cố sức tìm sữa cho nàng. Tuệ Nương cũng không có lúc nào không tận tâm tận lực chăm sóc nàng, ngay cả bà ngoại, ông ngoại yêu thương nàng còn nhiều hơn một chút so với đứa cháu ruột Thẩm Ngọc.

Mặc dù nói người già thường cưng chiều cháu nhỏ, nhưng Đan Niên khẳng định, ngay cả Thẩm Ngọc, hồi nhỏ cũng chưa được đến phân đãi ngộ này. Thẩm Ngọc hiện tại phần lớn thời gian đều bị Thẩm Lập Ngôn giữ rất chặt, không phải đọc sách thì chính là luyện chữ, Đan Niên nhìn Thẩm Ngọc tuổi còn nhỏ đã phải ngồi vào bàn khổ học, đều thấy mệt thay cho hắn.

Ca ca Thẩm Ngọc trời cho này, từ hồi nàng được sinh ra đến nay, đều là một bộ tiểu đại nhân, lúc nào cũng mặt mày nghiêm túc, chờ đến khi người lớn thả ra, hẳn liền lộ ra thiên tính nghịch ngợm ưa gây sự của một đứa nhỏ bốn tuổi.

Đan Niên biết gọi cha mẹ, bà ngoại, ông ngoại xong, rất ít mở miệng nói chuyện. Nàng lại không phải là một đứa nhỏ thật, gì chứ nàng chịu không nổi mấy người lớn cứ cả ngày vây quanh nàng, dạy nàng gọi cái này gọi cái kia, chờ đến khi nàng lớn lên chút nữa, cổ họng phát triển đầy đủ, đến lúc muốn nói cái gì cũng không còn là vấn đề.

Lúc nàng tám tháng tuổi, Lý lão trượng và Lý lão thái thái mở một tràng tiệc rượu cho Đan Niên, chính thức tuyên bố với hương thân trong Lý gia rằng Tuệ Nương đã sinh Đan Niên, Lý lão thái thái vừa làm bà ngoại vừa làm bà mẹ.

Tiệc rượu đãi đến mấy ngày, ngay cả cậu Lý Văn Sinh “Một sách” hồi lâu không trở về nhà cũng xin phép thư viện được về. Đan Niên có ấn tượng rất tốt với hắn, thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, dễ dễ trắng tinh, nhìn chính là một thư sinh thành thực.

Vì che dấu tai mắt người ngoài, Lý lão thái thái quán Đan Niên trong túi kín còn hơn là làm gián điệp, ngay cả mặt đều che nghiêm nghiêm thực thực, rồi mới cho Thẩm Lập Ngôn ôm, dẫn theo Tuệ Nương dạo một vòng trong tiệc rượu.

Đến tận đây, Đan Niên rốt cuộc đã có một cái thân phận “Hợp pháp”.

Đan Niên ngo ngậy tựa vào giường hồi tưởng chuyện cũ, thời tiết bây giờ có hơi mát, nàng mặc cái áo khoác nhỏ đỏ thẫm, cái quần nhỏ cũng đỏ thẫm, trên cổ tay thịt nườm nườm lần trên cổ còn đeo vòng bạc và khóa bạc trường thọ mà Lý lão thái thái đặc biệt tìm người làm. Trên khóa bạc có khắc tên Đan Niên, Đan Niên phải nhìn thật lâu, mới đọc ra là mấy chữ phồn thể “Thẩm Đan Niên sống lâu trăm tuổi”, khiến trong lòng nàng âm ập rất lâu.

Thẩm Ngọc ghé vào giường, cầm một con hổ vải chơi với Đan Niên, dụ Đan Niên thò tay đi bắt con hổ vải, chờ Đan Niên vươn tay ra, hắn liền nhanh chóng đem con hổ lên cao.

Ngây thơ! Đối với tình hình này, Đan Niên chỉ có thể đưa một câu bình luận như vậy.

Đáng tiếc không có biện pháp, em bé Đan Niên bây giờ chỉ là một đứa nhóc chưa đầy một tuổi, ánh mắt trẻ con còn chưa phát triển đầy đủ, vật thể thấy được so với thực tế có chút lệch lạc, dù muốn bắt lấy con hổ vải trong tay Thẩm Ngọc nhưng luôn không bắt được.

Vì thân thể sau này, Đan Niên nỗ lực làm phen tâm lý kiến thiết, tiếp tục phấn đấu cướp lấy con hổ vải trong tay Thẩm Ngọc. Nàng gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, Thẩm Ngọc chơi vui vẻ cười ha ha.

Tuệ Nương ôm một cái chậu gỗ đẩy cửa tiến vào, thấy Thẩm Ngọc đang khi dễ Đan Niên, liền gõ một cái vào ót Thẩm Ngọc: “Lại khi dễ muội muội!”

Thẩm Ngọc sờ sờ đầu, cười hi hi giải thích: “Không có, là chơi với muội muội.”

Đan Niên sợ Tuệ Nương không cho Thẩm Ngọc chơi với nàng, nàng sẽ không có cơ hội rèn luyện thân thể bé nhỏ của mình, vội vàng toét miệng nở nụ cười, nước miếng lại theo khóe miệng chảy ra, Đan Niên ảo não ngậm miệng lại. Đang lúc mọc răng, động một chút là chảy nước miếng, thật đáng ghét.

Tuệ Nương thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đan Niên vo thành một nắm, buồn cười đi lại lau nước miếng chảy ra cho Đan Niên, dặn Thẩm Ngọc: “Canh chừng muội muội cho kỹ, nưng đi phơi quần áo, nếu muội muội khóc thì kêu nương.”

Thẩm Ngọc nhu thuận gật đầu, chờ Tuệ Nương đẩy cửa ra ngoài, lại cầm con hổ vải chơi với Đan Niên. Đan Niên làm thế nào cũng không bắt được con

hồ, vừa vội vừa giận, hàm hàm hồ hồ trách mắng: “Ca ca hư!”

Tiểu chính thái Thẩm Ngọc nghe vậy thất thần, lập tức nhảy dựng lên, ném con hồ vãi qua một bên, vội vàng chạy vào trong viện tìm Tuệ Nương, cao hứng phấn chấn nói cho nàng biết muội muội đã biết gọi ca ca.

Tuy rằng Đan Niên lần đầu tiên gọi hắn là mắng hắn, bất quá tiểu chính thái Thẩm Ngọc vẫn rất thỏa mãn.

Thẩm Ngọc bắt đầu dời hứng thú từ việc lấy con hồ vãi ghẹo Đan Niên chuyển sang dạy Đan Niên nói chuyện. Hắn chỉ vào con chó vàng đang ngẩng đầu ưỡn ngực đi ngang qua cửa nhà bà ngoại, từng chữ một nói: “Kia, là, tiểu, cầu.”

Thẩm Ngọc nói chuyện ngọt ngào ngây thơ, chữ “Tiểu” phát âm không mấy rõ ràng, Đan Niên cảm thấy thú vị, bất chước Thẩm Ngọc khe khẽ nói: “Kia, là, tiểu, cầu.”

Thẩm Ngọc nói tiếp: “Ta, là, Đan, Niên.” Đan Niên không muốn làm đứa nhỏ mất hứng, tiếp tục cùng học: “Ta, là, Đan, Niên.”

Thẩm Ngọc càng thêm hứng thú, nhìn muội muội hồng hào, tiểu nam hài ý xấu nổi lên, nhún từng tiếng nói: “Đan, Niên, là, tiểu, cầu.”

Đan Niên mắt nhú lại, xem ra thật nghĩ mình là đứa nhỏ cái gì cũng không hiểu, muốn cho chính nàng tự chửi mình à!

Đan Niên đảo mắt, nhún từng tiếng mở miệng: “Ca, ca, là, tiểu, cầu.”

Thẩm Ngọc vừa nghe Đan Niên nói như vậy, sừng sốt một hồi, nhún nạy sửa đúng: “Không đúng, đọc theo ca ca: Đan, Niên, là, tiểu, cầu.”

Đan Niên lặng lẽ quyết miệng, tiếp tục đùa với Thẩm Ngọc: “Ca, ca, là, tiểu, cầu.”

Thẩm Ngọc nóng nảy, nắm lấy tay Đan Niên đóng cửa, Đan Niên vui vẻ trong lòng nở hoa.

Tuệ Nương lúc này đi vào, cơm trưa đã chuẩn bị xong, tay phải ôm Đan Niên tay trái nắm tay Thẩm Ngọc, ba người cùng đến trong viện của Lý lão trượng và Lý lão thái thái ăn cơm.

Lý lão trượng và Thẩm Lập Ngôn đã sớm làm xong công việc đồng án, mùa thu hoạch vụ thu đã qua, vùng quê này cũng không có chuyện gì gấp để làm. Lý lão trượng đã quen quan tâm này nọ, liên tính chẳng có chuyện gì làm, mỗi ngày cũng phải đi mấy vòng quanh mảnh đất.

Đan Niên thấy trên bàn ăn trong nhà chính có bày một nồi cơm khói bốc nghi ngút, không khói thờ dài, nàng uống sữa dê đến mười tháng, từ con dê cái còn ốm nhom đến thành to mọng như bây giờ.

Bây giờ hễ ngửi thấy mùi tanh của sữa dê, Đan Niên lại muốn phát điên. Thấy người khác đều được ăn cơm ngon lành, Đan Niên lần nào cũng phải hăm mộ ghen ghét một phen.

Đan Niên âm thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối không uống sữa dê nữa. Răng dù sao cũng đã dài kha khá, có thể ăn cơm.

Nàng thấy Tuệ Nương vừa ôm nàng vừa gấp một miếng thịt xào thơm ngào ngọt vào chén của Thẩm Ngọc, mùi thịt lẫn với mùi cháo càng thêm mê người. Đan Niên cong mũi ngửi, nước miếng đều sắp nhỏ xuống đến nơi.

Đến khi Tuệ Nương múc sữa dê cho nàng uống, Đan Niên liền vung vung tay tỏ ý kháng nghị, Tuệ Nương nghĩ là đứa nhỏ làm nũng, vẫn chưa để ý, ngược lại càng thêm dùng sức ôm Đan Niên, dỗ nàng uống.

Đan Niên âm thầm tính toán thành bại, càng thêm dùng sức vùng vẫy, đầu hướng về phía cái chén của Thẩm Ngọc, mặt mày khát vọng nhìn chăm chăm miếng thịt trong chén Thẩm Ngọc, miệng hàm hàm hồ hồ la hét: “Ăn cái này, không uống sữa.”

Tuệ Nương có chút kỳ quái, liên thanh hỏi: “Đan Niên, đây là thế nào, trước kia đến giờ cơm đều rất ngoan à?”

Lý lão thái thái nhìn sang, buông bát đĩa, sờ sờ trán Đan Niên, nói: “Chẳng lẽ muốn ăn thịt trong chén của ca ca?”

Thẩm Lập Ngôn lo lắng nói: “Đan Niên còn nhỏ như vậy mà cai sữa thì không tốt lắm, vẫn là uống sữa dê thêm hai tháng nữa đi.”

Đan Niên nghe vậy, không vui, ngồi trên đùi Tuệ Nương hét nhảy lại gậy, đầu cứ hướng tới cái chén của Thẩm Ngọc, miệng không ngừng nháo: “Ăn, ăn.”

Lý lão trượng buồn cười, lấy đĩa gấp miếng thịt bằm trong mâm, giơ lên trước mặt Đan Niên, dỗ dành: “Bé ngoan, có phải muốn ăn thịt không?”

Đan Niên nhìn ông miếng đầy răng vàng, có chút ngỡ ngàng, bất quá vì về sau không cần lại uống sữa dê, nàng cắn răng một ngụm, đem thịt nhét vào trong miệng, nhai vài cái rồi nuốt xuống, còn không quên cho Lý lão trượng một cái mặt cười ngọt ngào.

Lý lão thái thái cười nói: “Đứa nhỏ là muốn ăn cơm. Tuệ Nương, con múc bát cháo cho Đan Niên đi, rồi trộn một chút thịt bằm này cho con bé ăn.”

Chờ đến khi Đan Niên được ăn cháo thịt bằm, nàng cảm động suýt lệ rơi đầy mặt, bộ tướng dễ sao, chỉ muốn ăn một bữa cơm thôi mà phải ra sức biểu diễn lâu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thầm Ngọc Đỉnh Hôn

Khi Đan Niên tròn mười tháng, Thầm Lập Ngôn mang cả nhà cáo biệt Lý lão trượng cùng Lý lão thái thái, hướng về Thụ Thành – quê quán của Thầm gia.

Đan Niên đã bắt đầu cùng ngồi bàn ăn cơm với người lớn, tuy rằng tay chân vẫn mềm yếu không khí lực như cũ, nhưng có thể ngồi xuống bước lên đi vài bước.

Lúc gần đi, Tuệ Nương và Thầm Ngọc đương nhiên là lưu luyến không rời, Lý lão thái thái lau nước mắt, gói mấy cái bánh bao cùng thịt khô để cả nhà đem theo. Lý lão trượng dặn dò nói năm qua đường quan đạo đến Thụ Thành không yên ổn, nghe nói có mấy vụ án là thổ phi cướp bóc, cũng may chỉ là giựt tiền, không nghe nói có đã thương người lấy tánh mạng, ngàn cân vạn dặm bảo bọn họ cẩn thận, nếu gặp phải cướp phi thì cứ cho chút bạc, giữ được tánh mạng vẫn quan trọng hơn.

Thầm Lập Ngôn vội vàng đáp ứng, Đan Niên có chút tò mò, nàng đến cổ đại lâu như vậy, lần đầu nghe nói thổ phi, tò mò xa xa nhiều hơn sợ hãi. Phụ thân nhà mình là Bách Hộ của Phòng Vệ Doanh ở kinh đô, lúc trước cũng là bởi vì có thân thù giòi nên được thái tử khen, đối phó vài tên thổ phi hẳn là không vấn đề gì.

Huống hồ, từ xưa đến nay, thổ phi đều sợ quan binh. Thổ phi thiếu cơm thiếu áo so với quan binh trang bị hoàn mỹ, đương nhiên không dám dễ dàng đắc tội. Thầm Lập Ngôn là quan trong kinh thành, Thầm gia cũng đã xây dựng được chút ảnh hưởng, hẳn là vẫn có sức ảnh hưởng nhất định đối với thổ phi.

Dựa vào tín nhiệm cùng sùng bái đối với vạn năng phụ thân, Đan Niên không mang chút gánh nặng trong lòng ngồi vào xe ngựa.

Nhưng mà đi đến nửa đường, Đan Niên ghé vào lòng Tuệ Nương, bị son đạo xóc nảy buồn ngủ, cảm thấy xe ngựa đột nhiên ngừng lại, còn có thể thỉnh thoảng nghe được tiếng thét chói tai cùng tiếng chửi bậy.

Thầm Lập Ngôn nhắc rèm vải trên toa xe, trầm giọng dặn dò: “Phía trước có mấy người, tình hình không quá bình thường, các người xuống dưới, trốn vào trong đồng cỏ.”

Đan Niên nhớ tới lời dặn của Lý lão trượng, cả trái tim đột nhiên bang bang cuồng nhảy dựng lên. Lúc ấy là cảm thấy Lý lão trượng chỉ là quá lo lắng, hiện tại thực gặp phải nguy hiểm, nguyên lai là mình sợ đến như vậy.

Tuệ Nương gạt đầu, một tay ôm Đan Niên một tay kéo Thầm Ngọc bước nhanh xuống xe, lặng lẽ xuống đường. Giờ đang là mùa thu, bên đường có rất nhiều đồng cỏ cao lớn do nông hộ sau khi gặt thóc xong chất đồng lên, Thầm Lập Ngôn làm một cái động, cho Tuệ Nương mang theo đứa nhỏ trốn vào.

Thầm Lập Ngôn từ trong lòng ngực lấy ra một cây chủy thủ, nhét vào tay Tuệ Nương, dặn bọn họ không cần đi ra, đem cỏ đắp kín lên người bọn họ rồi xoay người chạy về phía trước. Tuệ Nương ôm chặt hai đứa nhỏ vào trong ngực, một tay gắt gao giữ chủy thủ hướng ra ngoài.

Bên trong động cỏ oi bức không chịu nổi, vừa ẩm vừa nặng, tiếng thở dốc ồ ồ của Tuệ Nương và Thầm Ngọc vang ngay tại bên tai, Đan Niên cảm thấy thời gian qua hết sức lâu, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, nàng liền không nhịn được muốn thét chói tai.

Không biết qua bao lâu, đồng cỏ che trên thân ba người bị gạt lên, không khí tươi mới lập tức tràn vào, Tuệ Nương vui mừng hô: “Tướng công!” Đan Niên lúc này mới an tâm, thở phào một cái.

Thầm Lập Ngôn đánh xe ngựa mang bọn họ đến xem mấy người phía trước, nguyên lai thật là có thổ phi chặn đường cướp bóc, bốn thổ phi kia đã bị trời cứng ngắc ném ở vệ đường.

Bên cạnh chiếc xe ngựa của gia đình họ là một nam tử da ngăm đen, mày rậm mắt to và một nữ nhân trẻ tuổi ôm một đứa nhỏ, hai người ước chừng hai mươi, còn có một tiểu nha hoàn thoạt nhìn mười ba mười bốn tuổi cùng một bà tử chừng bốn mươi năm mươi tuổi đang té liệt ngã xuống đất, từng ngụm từng ngụm thở phì phò, xem bộ dáng là bị kinh hách, nhất thời ăn không tiêu.

Thấy gia đình Thầm Lập Ngôn đi tới, nam tử trẻ tuổi lập tức bái tạ nói: “Nếu không có ân công xuất thủ cứu giúp, một xe lão yếu phụ nhược trẻ nhỏ nhà ta sao còn có thể an toàn!”

Thầm Lập Ngôn lập tức tiến lên nâng dậy nam tử trẻ tuổi, dừng đại lễ bái tạ của hắn, nói: “Huynh đãi khách khất, tại hạ chỉ là đứng dịp đi ngang qua nơi này.”

Đan Niên thấy nữ nhân đối diện cũng ôm một cô bé nhỏ, thoạt nhìn lớn hơn mình một chút, hiện đang nhìn chăm chăm Thầm Ngọc. Cô bé mặc cái áo

nhỏ bằng gấm rộng nách màu hồng, trên cổ còn mang cái kiềng bạc gắn một cái khóa bạc trường mệnh, màu da cực kỳ giống nam tử bên cạnh, có chút màu lửa mạch, hai mắt to lại cực kỳ linh hoạt, đảo tới đảo lui, thường thường còn nhảy nhót cười mấy tiếng.

Đan Niên đoán nữ hài tử này nhất định là gan lớn, tình hình ban nãy loạn thành như vậy, không những không kinh hách đến nàng còn vui đến vậy, đại khái còn tưởng rằng đụng phải việc gì hay.

Nữ nhân ôm tiểu cô nương tiến lên nói chuyện với Tuệ Nương, nói xong mấy câu cảm tạ, hai nữ nhân liền bắt đầu kéo đến việc nhà.

Thẩm Ngọc ngoan ngoãn ngồi sau chỗ đánh xe trên xe ngựa nhà mình, ôm lấy Đan Niên ngồi lên chân hán.

Đan Niên nghe xong hai người nói chuyện, biết đại khái nam nhân nhà này là định tới kinh thành báo cáo công tác, mang theo lão bà, đứa nhỏ, nha hoàn, bà tử, không ngờ gặp phải bốn tên thô phi người cao ngựa lớn. Nam chủ nhân hai năm đắm khổ địch bốn cánh tay, vừa vận Thẩm Lập Ngôn chạy đến, cầm một cánh tây to bằng cánh tay bên vệ đường, múa một màn uy vũ sinh phong, hai người hợp lực chế phục thô phi.

Nữ nhân trẻ tuổi này là một người sáng khoái, cả một quá trình kinh tâm động phách được nàng miêu tả hoa chân múa tay vui sướng, không nhìn ra một chút xấu hổ cùng làm ra vẻ, Tuệ Nương cũng hào hứng cười nghe nàng nói.

Đan Niên nhắm mắt nghe, lại cảm thấy có luồng ánh mắt chăm chú vào mình. Mở mắt lên thì thấy đứa nhỏ trong lòng nữ nhân trẻ tuổi kia đang hưng phấn giương đôi mắt to, cao thấp đánh giá nàng.

Đan Niên nghĩ nghĩ một hồi, cảm thấy mình thế nào cũng là một người lớn tư tưởng thành thực, thấy tiểu bằng hữu cùng tuổi tỏ vẻ muốn thân cận trước, liền khách khí vươn tay vẫy vẫy tiểu hài tử Mắt To. Nào ngờ, Đan Niên nhiệt tình huy vũ mấy cái, Mắt To vẫn bất vi sở động, tiếp tục nhìn chăm chăm nàng.

Đan Niên quan sát thêm một hồi mới nhìn ra thâm ý, Mắt To nhìn không phải nàng, mà là tiểu soái ca Thẩm Ngọc sau lưng Đan Niên.

Đan Niên cố sức quay đầu liếc nhìn Thẩm Ngọc, chỉ thấy Thẩm Ngọc ôm Đan Niên ngồi thẳng tắp, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, mím môi không lên tiếng, vẻ mặt nghiêm túc cùng chính khí nghiêm nghị. Đan Niên thầm cảm khái, Thẩm Ngọc nhỏ như vậy liền biết ở trước mặt người ngoài sẽ mặc áo liệm gạt người, tuổi còn nhỏ đã bày đặt chơi trò phúc hắc, thế này cũng không tốt.

Lại quay đầu nhìn Mắt To, cô bé vẫn nhìn chăm chăm Thẩm Ngọc không rời mắt.

Thẩm Lập Ngôn mang nam nhân trẻ tuổi kia đi tới, giới thiệu với Tuệ Nương và Thẩm Ngọc: “Đây bộ quân phó úy Liêm đại nhân, hiện đang đến kinh thành báo cáo công tác. Liêm đại nhân, đây là tiện nội, khuyên từ cùng tiểu nữ.”

Tuệ Nương vội vàng hành lễ với nam tử trẻ tuổi, nói: “Dân phụ bái kiến Liêm đại nhân.”

Nữ nhân trẻ tuổi vội vàng khoát tay, nói: “Tỷ tỷ như vậy thật kỳ quái a, chúng ta lớn hơn các người, nhưng Thẩm đại ca lại là ân nhân cứu mạng của chúng ta, cứ gọi hắn là Liêm Mậu là được.”

Đan Niên thấy Mắt To còn đang nhìn chăm chăm Thẩm Ngọc, không khỏi cười thầm, Mắt To này có một mẫu thân sang sảng như vậy, tương lai không biết lớn lên thành dạng gì.

Thẩm Lập Ngôn ôm lấy Đan Niên trên đùi Thẩm Ngọc, Thẩm Ngọc nhảy xuống xe ngựa, hướng Liêm Mậu quy củ bái: “Thẩm Ngọc bái kiến Liêm đại nhân.”

Liêm Mậu là người tính cách ngay thẳng, thấy bộ dạng tiểu đại nhân của Thẩm Ngọc, liền thích chịu không được, một phen ôm lấy Thẩm Ngọc, bảo Thẩm Ngọc gọi hắn là Liêm thúc thúc, liền tục khen Thẩm Ngọc tuổi còn nhỏ lại có khí độ như thế, sau khi lớn lên nhất định là rất có tiền đồ.

Đan Niên khinh thường quay đầu nhìn sang nơi khác, người gặp qua cái mặt ngu ngốc tương khi Thẩm Ngọc cầm con hổ vải chọc ta chưa?

Liêm Mậu nghe Thẩm Lập Ngôn nói là người Thẩm gia ở kinh thành về quê chịu đại tang, thái độ nhất thời thay đổi có chút vi diệu, hỏi Thẩm Lập Ngôn tuổi của Thẩm Ngọc, rồi ôm qua Mắt To trong lòng Liêm phu nhân, nói: “Thẩm huynh, đây là tiểu nữ, nữ danh là Thanh Thanh, sinh mừng năm tháng mười năm trước, hiện tại vừa khéo một tuổi. Nếu là Thẩm huynh không ghét bỏ, hai nhà chúng ta kết một cái oa nhi thân* thế nào?”

*oa nhi thân = đính hôn khi cả hai nhân vật chính còn là hai đứa nhóc bé tí

Đan Niên nghĩ mình nếu đang uống nước, khẳng định là sặc văng ra đầy đất. Không phải đâu, Thẩm Ngọc vẫn chưa tới năm tuổi, Mắt To kia cũng vừa mới một tuổi thôi a.

Đan Niên vội vàng nghiêng đầu nhìn Thẩm Ngọc khẽ cúi đầu đứng ở cạnh Thẩm Lập Ngôn, vẫn bất vi sở động, mặt mày nghiêm túc nghiêm nghị, như thể chuyện người ta đang đàm luận không phải nói về hắn.

Thẩm Lập Ngôn hơi sững sờ, khéo léo chối từ: “Liêm đại nhân quá khách khí, đứa nhỏ vẫn còn nhỏ.”

Tuệ Nương cũng có chút khản trương nhìn chăm chăm Thẩm Lập Ngôn cùng Liêm Mậu.

Liêm Mậu cười nói: “Thẩm huynh rất khiêm tốn, ta thấy A Ngọc đứa nhỏ này tuổi còn nhỏ liền tiến thoái có độ, khí độ bất phàm, tương lai nhất định là

người có thành tích.”

Thẩm Lập Ngôn nở nụ cười, nói: “Liên đại nhân có điều không biết a, khuyển tử trước mặt người ngoài một dạng, sau lưng người dạng khác, nghịch ngợm không chịu nổi, không chịu quản thúc, sao có thể xứng với lệnh thiên kim.”

Liên Mậu có chút nóng nảy: “Thẩm huynh có ân cứu mạng với nhà ta, không gì báo đáp, muốn cùng Thẩm huynh kết cái thân, chẳng lẽ là Thẩm huynh ghét bỏ tiểu nữ?”

Đan Niên nghe mà trợn mắt hốc mồm, người ta cứu người, người còn muốn đem khuê nữ cứng rắn ép đưa cho người ta, nào có loại đạo lý này.

Thẩm Lập Ngôn thấy Liên Mậu kiên trì, liền cười nói: “Đó là vì Liên đại nhân xem trọng A Ngọc. Bất quá bây giờ bọn nhỏ còn nhỏ, nếu tương lai bọn nhỏ có ý khác, chúng ta sẽ thương nghị lại thế nào?”

Liên Mậu nghe Thẩm Lập Ngôn đồng ý, lập tức mặt mày hớn hở ôm lấy Thẩm Ngọc.

Đan Niên ngửa đầu thương hại nhìn tiểu chính thái Thẩm Ngọc, còn nhỏ như vậy đã bị định xong hôn nhân. Tuy rằng vốn cảm thấy vị ca ca trời cho này có đôi khi thích khi dễ nàng, còn có chút ngây ngô ngu đần, nhưng mới còn bé tí đã bị Mất To chiếm đoạt, trong lòng liền không thoải mái.

Buổi tối, Thẩm gia tìm khách sạn ngủ trọ, hiện tại đã cách quê Thẩm gia rất gần, trưa mai có thể đến.

Tuệ Nương chuẩn bị bồn nước ấm cho hai đứa nhỏ rửa mặt rửa chân, Thẩm Lập Ngôn ở bên cạnh đôi quần áo, liền mở đèn đọc sách.

Đội hai đứa nhỏ đều ngủ, Tuệ Nương mở cửa đổ nước, không nói lời nào dọn dẹp hành lý.

Thẩm Lập Ngôn thở dài, buông sách, tiến lên nắm lấy tay Tuệ Nương, thấp giọng nói: “Tuệ Nương, ta biết, chuyện hôm nay khiến trong lòng người không thoải mái.”

Tuệ Nương hít vào một hơi, chưa xót mở miệng: “A Ngọc còn nhỏ, vị Liên đại nhân kia, vừa thấy chính là người thông minh lanh lợi.”

Thẩm Lập Ngôn thở dài: “A Ngọc cũng không nhỏ, đều sắp năm tuổi. Ông nội của Liên Mậu là Liên Tranh, chính là Hữu đốc Ngự Sử, quan tứ phẩm, biết bao nhiêu người nhìn chằm chằm vị trí của hắn. Khả hắn có nhiều mối giao hảo với các đại thần trong triều, trải qua tam triều không ngã, A Ngọc nếu có thể có một nhạc gia như vậy, tương lai cũng không đến nỗi khổ sở như ta.”

Huống hồ, người cho là Liên Mậu thật sự coi trọng A Ngọc sao?”

“Ý của người là...” Tuệ Nương có chút nghi hoặc.

“Phụ thân Liên Mậu mất sớm, là Liên Tranh nuôi dưỡng hắn từ nhỏ đến lớn, đi theo lão hồ ly, ít nhiều cũng đã thành tiểu hồ ly. Ta nghe hắn nói, đại ca đã thành Lại bộ Thị Lang, quản lý toàn bộ quan viên khảo hạch. Liêm gia là muốn kết thân với Thẩm gia.” Thẩm Lập Ngôn giải thích.

“Nhưng đại ca cũng có con trai a, A Đạc và A Ngọc không kém mấy ngày, vì sao hắn không trực tiếp kết thân với đại ca?” Tuệ Nương càng không rõ.

“Cây to đón gió lớn, nếu Liên Mậu kết thân với đại ca, thì chuyện một phe với Vương gia sẽ là vấn đề đã đóng thuyền. Phái của tiền thái tử đối đầu với người của Vương gia, như vậy sẽ coi hắn là địch. Hắn thông minh chính là ở chỗ này: hắn kết thân là kết thân với con trai của con vợ lẽ Thẩm gia, tính ra là họ hàng gần, nhưng lại không kéo bản thân vào vòng tranh đấu giữa hai đảng phái, vô luận trong tương lai là phương nào thắng, hắn cũng không chịu thiệt. Huống hồ, Vương gia hiện tại như mặt trời ban trưa. Tính thế nào, đều là hắn chiếm tiện nghi.” Thẩm Lập Ngôn nhẫn nại giải thích.

Tuệ Nương nghe xong, trong lòng vẫn không thoải mái, Thẩm Lập Ngôn cười dỡ dàng nói: “Chúng ta không biết khi nào thì trở lại kinh thành, nói không chừng liền cả đời làm ruộng dưới quê, Liêm Mậu kia chắc chắn sẽ luyến tiếc gả con gái đến nông thôn. Hôn ước này cũng chỉ là ước định bằng miệng, bên hời hôn trước nhất định là Liêm gia.”

Tuệ Nương thế này mới mở ra khúc mắc, hai người tắt đèn, cùng nhau ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Trở Lại Quê Cũ

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương đi ra hậu viện của khách sạn chuẩn bị xe ngựa, xếp hành lý lên xe. Đan Niên nhân cơ hội chế nhạo Thẩm Ngọc, miệng mồm không rõ kêu lên: “Ca ca, phụ thân cho ca ca đính hôn.”

Vì là chuyện liên quan đến hôn sự, Thẩm Ngọc liền ra về người lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn căng lên thật chặt, hấn ôm Đan Niên lên trên chân, nắm hai tay Đan Niên, dẩy nằng choi cửu liên hoàn*, “Lệnh của cha mẹ, đương nhiên phải nghe theo.”

Đan Niên càng ngày càng cảm thấy vị ca ca này thật không thú vị chút nào, đọc sách đều sắp thành choáng váng. Mắt to chuyển động, cười xấu xa nói: “Ca ca, tiểu thư tỷ tỷ đó người rất đen.”

Thẩm Ngọc sờ sờ đầu Đan Niên, tiểu chính thái ra về mình là chính nhân quân tử, đọc nhiều đạo Khổng Mạnh như vậy không hề uổng phí, mặc kệ Mắt To sau này lớn lên hình dáng thế nào, tuyệt đối vẫn sẽ nhận về làm lão bà*.

* Nghĩa là vợ

Thẩm Ngọc còn chưa kịp nghĩa chính ngôn từ nói xong, cửu liên hoàn đã bị Đan Niên giải xong từ lúc nào, Thẩm Ngọc có chút nghi hoặc, nghĩ ngợi nửa ngày cảm thấy hẳn là Đan Niên tình cờ giải được.

Lúc này, Tuệ Nương bước vào cửa, ôm Đan Niên dắt Thẩm Ngọc ra xe ngựa.

Đan Niên đọc theo đường đi đều ngồi suy tư, chuyện hôm qua lúc trời tối cha và nương nói với nhau, nằng đều vụng trộm nghe rõ rành mạch.

Cứ tưởng vì mình là tiểu hải tử, cho dù người cổ đại kết hôn sớm, thì cũng phải đợi cho đến mười mấy năm sau, không ngờ sớm như vậy đã định xong cái oa nhi thân. Xem ra mình cũng muốn phải sớm bày mưu tính kế, miễn cho lúc ba bốn tuổi sẽ bị u mê hồ đồ gả cho một tiểu quý nữ còn chảy nước.

Từ lúc rời khỏi Lý gia, bốn người đều đeo một dải lụa đen trên bả vai. Ngay cả Đan Niên nhỏ xíu, Tuệ Nương cũng phải may một khối lụa đen vào tay áo, mặt trên còn thêu chữ “Hiếu”.

Đi một mạch đến trưa, cuối cùng đã tới địa phận gia tộc họ Thẩm. Thẩm Lập Ngôn dẫn người nhà mang theo lễ vật, đi bái kiến tộc trưởng đương nhiệm của Thẩm gia, tính ra, ông là một người họ hàng năm đời, Thẩm Ngọc và Đan Niên đều phải gọi một tiếng ông nội.

Tộc trưởng Thẩm gia mặt mũi hiền lành, tóc và râu đã hoa râm. Đan Niên hàm hàm hồ hồ gọi một tiếng ông nội, tộc trưởng phu nhân liền lấy ra một đôi hài thêu nhỏ cho Đan Niên làm lễ gặp mặt.

Đan Niên rất thích đôi hài thêu này, mặt trên là hoa mẫu đơn đỏ tươi xòe cánh nở rộ, miệng giày có gắn một vòng lông thỏ trắng, màu đỏ kết hợp với màu trắng rất đẹp mắt. Đan Niên vuốt vuốt đôi hài nhỏ, thầm cảm khái, nếu là ở hiện đại, giày thêu thủ công xinh đẹp thế này hẳn đều là tác phẩm nghệ thuật, chỉ nên cất chứa.

Tộc trưởng sắp xếp cho bọn họ tạm ở lại trong hậu viện bên cạnh từ đường. Từ khi Thẩm Thủy Linh đón lão thái gia lên kinh thành, nhà chính của Thẩm gia đã lâu không có người ở, phòng ốc đã sớm rách nát không chịu nổi, thực không thể ở được.

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương thương lượng đi tìm một ít người trong thôn đập bỏ phòng cũ, xây tường lợp ngói làm một căn lớn hơn, dù sao vẫn còn phải ở đây lâu.

Buổi chiều, tộc trưởng dẫn đường cho Thẩm Lập Ngôn và người nhà đến dâng hương cho Thẩm lão thái gia. Thẩm lão thái gia đã hạ táng hơn nửa năm, Thẩm Lập Ngôn giải thích rằng thê tử mang thai, thật sự không thể theo kịp hành trình, bắt buộc dĩ phải ở lại nhạc gia sinh Đan Niên, đợi Đan Niên lớn một chút mới ngựa chạy không nghỉ mà về.

Tộc trưởng đã nhận được không ít lễ từ Thẩm Lập Ngôn, nên đương nhiên không nói cái gì, chòm râu dê vì cười mà cong cong lên, luôn miệng nói: “Đứa nhỏ quan trọng hơn.” Cũng tỏ vẻ, nếu trong kinh thành có người tới hỏi, tuyệt đối sẽ giúp Thẩm Lập Ngôn lấp liếm.

Đan Niên ngoan ngoãn ghé vào vai Tuệ Nương, nghe được lời này của tộc trưởng, âm thầm cảm thấy một xe lễ vật kia thực không uổng, tộc trưởng cũng thật hiểu nhân gian khó lửa.

Trở về từ mộ phần của Thẩm lão thái gia, Tuệ Nương và Thẩm Lập Ngôn liền bắt đầu thu dọn tòa nhà ở tạm, phòng ở có chút cũ kỹ, giường cũng chỉ là loại giường gỗ đơn giản nhất, cũng may chỉ là ở tạm.

Tộc trưởng và phu nhân dẫn con dâu mang hai bộ giường đệm đến cho nhà Thẩm Lập Ngôn, Tuệ Nương từ chối một chút liền nhận, lúc này cũng không phải lúc khách khí.

Lúc gần đi, Thẩm Lập Ngôn gọi lại tộc trưởng, cung kính hỏi: “Tộc trưởng bá bá, con nghe nói ông nội của con trước khi đi kinh thành, đem vốn là phần đất của nhà con, xem chừng có hai mươi mẫu, cho người cháu – cũng chính là đường thúc của con – mượn để trồng trọt, nay đã được hai mươi mấy năm. Hiện tại con đã trở về, mảnh đất kia có thể trả lại cho chúng con không?”

Trên mặt tộc trưởng hiện ra vẻ khó xử, mặt mũi phu nhân và con dâu cũng đều khó xem. Thẩm Lập Ngôn vội hỏi: “Có phải tộc trưởng có chuyện khó nói?”

Tộc trưởng vuốt vuốt râu, thở dài: “Đường thẩm của con đã chết hơn mười năm. Phần đất vốn dĩ của con đã bị đứa con lớn của đường thúc con là Thẩm Lập Toàn chiếm. Người nhà đó đều là thứ không an phận, con dâu của đường thúc con càng là loại đàn bà chanh chua. Người nhà đó đều trông cậy vào hai mươi mẫu đất kia, ta thấy, phần đất của con a, xem ra là khó lấy về.”

Đứng bên cạnh trầm mặc, Tuệ Nương bỗng lên tiếng: “Tộc trưởng, con chỉ là một người đàn bà không hiểu đạo lý lớn gì, nhưng lấy đồ của người khác là

phải trả, đạo lý này hẳn là nhà bọn họ cũng phải hiểu.”

Tộc trưởng nói: “Đến lúc đó, ta sẽ giúp các con đứng ra hoà giải, hướng hồ, chuyện đã vài thập niên, cả nhà bọn họ đều nói với người ngoài là khi gia gia con đi kinh thành đã đem đất bán cho bọn họ. Sổ sách thì lộn xộn, mà gia gia con đã đi rồi, từ vô đối chứng. Phần đất đó, bọn họ đã trồng trọt suốt hai mươi mấy năm, giờ bảo bọn họ lập tức nhổ ra...” Tộc trưởng lắc lắc đầu, thở dài: “Ta sợ là khó a!”

Tộc trưởng đi rồi, Tuệ Nương trong lòng luôn không thoải mái, Thẩm Lập Ngôn khuyên bảo: “Chúng ta cũng không thiếu bạc, đến lúc đó, có gì thì đưa thêm là được.”

Tuệ Nương phản bác: “Giờ đã trở về, chúng ta cứ ăn com mãi sẽ cạn túi. Qua hai năm nữa cũng phải cho A Ngọc lên thư viện học, nếu thiếu bạc thì làm sao được? Còn phải chuẩn bị đồ cưới cho Đan Niên nữa, chúng ta mặc dù ở nông thôn, nhưng cũng không thể để Đan Niên keo kiệt trống trơn gả ra khỏi nhà được a? Đan Niên dù sao vẫn là... Miệng ăn núi lở, sao có thể dễ dàng tiêu tiền như vậy? Mà lại tiêu một số lớn nữa a. Giờ có thể tiết kiệm được cái gì thì hay cái đó.”

Đan Niên thấy Tuệ Nương càng nói càng phát sầu, vội vàng “Oạch” trượt từ trên giường xuống, bổ nhào vào lòng Tuệ Nương, hàm hàm hồ hồ mở miệng an ủi: “Nương, đừng buồn a!”

Tuệ Nương bị Đan Niên chọc cười, véo cái mũi Đan Niên một cái, cười nói: “Khuê nữ quả nhiên là áo bông tri kỷ của cha mẹ a!”

Đan Niên cũng thầm buồn bã, tộc trưởng xem ra chỉ là tường đầu thảo*, không nhất thiết sẽ giúp được bọn họ, tám chín phần mười sẽ buông xuôi. Đối với Thẩm Lập Toàn, cả nhà bọn họ chỉ là người từ ngoài đến, hướng hồ Thẩm Lập Toàn đã trồng trọt trên mảnh đất đó nhiều năm như vậy, cho dù có đi báo quan, cầm lại đất đai nhà mình, nhưng bọn họ là người mới tới, còn Thẩm Lập Toàn chính là địa đầu xà**, nếu sau này muốn trả thù, bọn họ sẽ khó lòng phòng bị.

* người không có chủ kiến, gió thổi chiều nào thì xuôi theo chiều đó

** câu đầy đủ là “cường long nan áp địa đầu xà”, tương đương với “phép vua thua lệ làng”: ý nói Thẩm Lập Toàn tuy là hạng tép riu (xà) nhưng vẫn là loại tép riu trùm, đủ sức gây khó dễ cho người mới.

Đến xế chiều, người trong gia tộc họ Thẩm đều đã biết tin gia đình Thẩm Lập Ngôn trở về, lục tục đến thăm bọn họ. Tộc trưởng đốt thuốc hút mấy ngụm rồi ngồi một bên giới thiệu cho Thẩm Lập Ngôn làm quen. Con dâu tộc trưởng là Chu thị dắt con đứng xem náo nhiệt. Tuệ Nương vụng trộm tặng Chu thị một đôi khuyên tai bằng bạc, làm Chu thị vui mừng quá đổi.

Đan Niên chú ý quan sát, người tới cơ bản đều là nam nhân, thoát nhìn đều thực trung thực, quần áo trên người tuy rất sạch sẽ, nhưng trên quần áo – cả phần đùi và chân – đều có những nếp gấp hằn rất sâu, vừa thấy liền biết đây là những món đồ cất dưới đáy hòm, chỉ mặc vào những dịp quan trọng.

Người trong thôn đều có phần cung kính đối với Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương, trò chuyện chủ yếu hỏi thăm kinh thành là cái dạng gì, Thẩm gia đại ca làm chức quan gì. Ở trong mắt bọn họ, Thẩm Thủy Linh đã là rất có tiền đồ, Thẩm Lập Phi hẳn đã sớm thành đại quan.

Chu thị dắt con tránh ở một bên, vụng trộm chỉ chỉ cho Tuệ Nương xem một gã hán tử còn trẻ trong đám người, nhỏ giọng nói: “Nhị tẩu tử, người kia chính là người chiếm nhà ngươi, người trong thôn gọi hán Toàn Thư Tử, tính tình ngang ngược lắm!”

Đan Niên rúc vào người Tuệ Nương, nghe rõ rành mạch, gương mặt cẩn thận đánh giá người nọ: vóc dáng khỏe mạnh, y phục xuề xòa, áo khoác rộng lưng thùng, mặt mày nhìn chỗ nào cũng thấy dữ tợn, miệng cười như không cười nhìn người cả nhà bọn họ.

Thấy Đan Niên nhìn về phía hán, cặp mắt nhỏ lộ ra tinh quang, cười khan hai tiếng, hướng Thẩm Lập Ngôn nói: “Lão đệ, ta là Toàn ca của ngươi a!”

Thẩm Lập Ngôn sững sốt, tộc trưởng ngồi bên cạnh liền vội vàng tiến lên nói: “Lập Ngôn, vị này chính là con trai của đường thúc của con – Thẩm Lập Toàn.”

Thẩm Lập Ngôn hiểu ra, lễ tiết gì nên có thì vẫn không thiếu, vội vàng chấp tay nói: “Toàn ca!”

Thẩm Lập Ngôn đã sớm chuẩn bị bánh ngọt, từng cái đều được gói trong bao, để bánh trên bàn, mời người trong thôn mỗi người lấy một gói về nhà cho đứa nhỏ ăn thử.

Tất cả mọi người đều rất quy củ mỗi người cầm một gói, chỉ có Toàn ca cười hắc hắc một tay cầm hai gói. Đan Niên nhủ thầm, thấy sắc mặt Thẩm Lập Ngôn bình tĩnh tự nhiên, vẫn chưa nói cái gì, cũng đành an tĩnh chờ.

Đến lúc mọi người ào ào cáo từ, tộc trưởng gọi Thẩm Lập Toàn ở lại. Khi mọi người đã đi khuất, tộc trưởng mới rút điều thuốc, mở miệng nói: “Toàn Thư Tử a, phần đất của Lập Ngôn mà con trồng trọt cũng đã được hai mươi năm a, bây giờ người ta đã trở lại, cũng nên trả về cho người ta.”

Toàn Thư Tử ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng: “Thúc, thúc nói thế này là nói cái gì, sao con nghe không hiểu? Phần đất kia là nhà con mua được, cha con đã để lại nó cho anh em của con, đâu có liên quan gì đến Lập Ngôn lão đệ a.”

Tộc trưởng dùng sức đập điều thuốc, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Toàn Thư Tử, con bình thường ngang ngược thế nào, người trong thôn đều không nói con cái gì. Nhưng mảnh đất đó làm thế nào mà con có, chỉ cần là người có tuổi trong thôn này đều biết.”

Thẩm Lập Toàn nghe tộc trưởng nói như vậy, liền đem bốn gói bánh nhét hết vào vạt áo trước ngực, thân thể như bị phình căng lên. Hán bắt đầu vén tay

áo, quét mắt nhìn chằm chằm Thẩm Lập Ngôn từ trên xuống một lần, rồi quay sang nhìn tộc trưởng, mắt lộ ra hung quang, tộc trưởng bị hắn nhìn mà giật cả mình.

Tuệ Nương thấy vậy, vội vàng đem hai đứa nhỏ che ở phía sau, Thẩm Lập Ngôn cũng tiến lên chắn trước mặt tộc trưởng, dĩ nhiên không có ý cười, mặt lạnh nói: “Toàn Thư Tử huynh đệ, tộc trưởng là người mà ngươi có thể động đến sao?”

Thẩm Lập Ngôn tròn trĩnh trĩnh “Hừ” một tiếng, nhét kỹ bánh vào người, nghênh ngang đi ra, trước khi đi còn phun một ngụm nước miếng ngay tại cửa, quay đầu đắc ý liếc nhìn người trong phòng một cái, như đang nói ‘ngươi có thể làm gì được ta’.

Tộc trưởng đứng dậy, thở dài: “Lập Ngôn a, không phải ta không muốn giúp con, nhưng tên lỗ mãng này không để ai vào mắt a. Con cũng chỉ ở nơi này vài năm, đừng phí sức cãi nhau với hắn a.”

Đan Niên bĩu môi, bọn họ là định ở đây cả đời nha. Có nàng ở đây, cả đời không về kinh thành mới là an toàn nhất.

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương khom người bái tạ tộc trưởng, Thẩm Ngọc đứng bên cạnh mím môi không lên tiếng, Đan Niên nắm tay hắn lung lay vài cái cũng chưa phản ứng, thật sự là càng ngày càng không hiểu nổi tên ca ca này suy nghĩ cái gì.

Chu thị nói muốn về nhà làm cơm chiều, dẫn con đi về trước. Tộc trưởng dặn dò vài việc với Thẩm Lập Ngôn xong rồi cũng đi.

Đội tộc trưởng đi xa, Tuệ Nương và Thẩm Lập Ngôn nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng thở dài, đất này xem ra là không đòi lại được. Nếu phải bỏ thêm bạc, sợ là phải trả một khoảng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Người Đàn Bà Chanh Chua Tới Cửa

Sáng sớm, chợt nghe có một giọng nữ sắc lạnh, the thé, khóc lóc một náo loạn. Đan Niên dụi mắt, ngồi dậy thấy Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương đã thức, Thẩm Ngọc ngồi bên cạnh mặc quần áo cho Đan Niên.

Cẩn thận nghe, không khó nghe ra giọng nữ sắc lạnh, the thé kia đang khóc kêu: “Vô lương tâm a!” “Đã đến kinh thành làm quan còn muốn chiếm đất của dân chúng a!”

Nghe xong câu thứ hai, Đan Niên đại khái có thể đoán ra là ai. Quay đầu nhìn sang Tuệ Nương và Thẩm Lập Ngôn, hai người đã sớm mặt mày xanh mét.

Tuệ Nương dặn Thẩm Ngọc dẫn muội muội trốn ở trong phòng, đừng đi ra ngoài, rồi cùng Thẩm Lập Ngôn mở cửa đi ra.

Thẩm Ngọc chờ mẫu thân đi ra, liền kéo Đan Niên núp ở sau cửa, hai đứa nhỏ từ trong khe cửa nhìn ra nhất thanh nhị sở.

Chờ Thẩm Lập Ngôn mở cửa chính ra, tiếng khóc càng thêm rõ ràng. Một nữ nhân thoạt nhìn hơn hai mươi tuổi, tóc tai bù xù, ngồi ở giữa sân, vừa đầm đất khóc thét, vừa đá đá chân, trên người trên mặt đều là bùn đất, bản thủ rồi tình rồi mù, hoàn toàn không để ý ngoài cửa đã có một đống người đang chỉ trỏ vào nàng.

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương vừa mở đại môn, Đan Niên liền kéo Thẩm Ngọc ra nhà chính, tránh ở bức tường sau phòng bếp, chụm đầu xem.

Vốn đứng ngoài cửa xem náo nhiệt, Chu thị lác mình vào trong, nói với Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương: “Nhị ca, Nhị tẩu, nàng ta chính là vợ của Toàn Thư Tử, gọi là Trương thị.”

Tuệ Nương tức giận đến sắc mặt có chút trắng bệch, Thẩm Lập Ngôn từ nhỏ sinh ra ở kinh thành, chưa thấy qua có người giờ trò ngang ngược như vậy, trong lúc nhất thời hai người đứng ngây ngốc sững sờ.

Trương thị vừa nhìn thấy vợ chồng Thẩm Lập Ngôn đi ra, lập tức oa một tiếng, đứng từ trên mặt đất lên, mắng: “Các ngươi đều là lũ có tiền vô lương tâm, lao nương liều mạng với các ngươi!” Nói rồi liền xông lên nhào vào người Tuệ Nương.

Tuệ Nương kinh hãi không thôi, vội vàng lui ra sau, Thẩm Lập Ngôn vội vàng che trước mặt Tuệ Nương, quát lạnh: “Ngươi muốn làm gì? Cút ra ngoài, đừng trách ta không khách khí với ngươi!”

Đan Niên nghe mà vỗ ngực liên tục, cha a, cha thật đúng là không có kinh nghiệm đối phó với người đàn bà chanh chua a!

Quả nhiên, Trương thị nghe nói như thế, chẳng những không lui về phía sau, ngược lại còn tiến lên vài bước, chống nạnh ưỡn ngực, bộ ngực còn run lên

một cái.

Mắt thấy bộ ngực kia sắp chằng lên người Thẩm Lập Ngôn, Tuệ Nương vốn núp sau lưng Thẩm Lập Ngôn liền nóng nảy, đẩy Trương thị ra.

Nhưng mà trong mắt đám người đứng phía sau, nhìn không rõ lắm rốt cuộc là ai đẩy Trương thị. Trương thị thuận thế đặt mông ngồi dưới đất, nhìn ra đám người vây xem, khóc mắng: “Các người ai nấy đều tận mắt thấy đó, tên Thẩm Lập Ngôn đó, đường đường một đại lão gia, vậy mà lại đánh một người đàn bà như ta à!”

Thẩm Lập Ngôn đứng tại chỗ, đi không được, không đi cũng không được, xấu hổ không thôi.

Tuệ Nương từ nhỏ bị Lý lão trượng dùng nữ huấn, nữ giới giáo dục, nay đụng phải loại đàn bà chanh chua này quả thật cứng họng, không biết phải làm sao cho tốt.

Hai người nhìn nhau, hợp thời xoay người chuẩn bị đóng cửa lại, trốn đi mọi sự không chừng là đại cát. Không ngờ, lúc này Toàn Thư Từ vớ đầu ra cây gậy gỗ to bằng cánh tay nam nhân chạy tới, vừa chạy vừa hùng hổ hô: “Ai đánh vợ ta?”

Người trong thôn đang xem náo nhiệt đồng loạt tránh ra bốn phía, ai cũng không có lá gan đi gây sự với tên lỗ mãng này.

Thẩm Lập Ngôn giận dữ, thế này rõ ràng chính là cái bẫy của vợ chồng Toàn Thư Từ, đầu tiên là Trương thị vu khống hắn vì đoạt đất mà đánh người, Toàn Thư Từ trốn ở một bên sẽ nhân cơ hội nhảy ra sinh sự, kết quả làm cho Thẩm Lập Ngôn đuối lý, danh chính ngôn thuận đồ thừa không trả lại đất.

Thẩm Lập Ngôn kéo Tuệ Nương lui vào trong cửa, từ trong bó củi rút ra một cây, là một cây củi nhỏ hơn nhiều so với cây gậy gỗ trong tay Toàn Thư Từ, lúc đi ngang phòng bếp thấy hai cái đầu nhỏ, ném lại một câu: “Mau vào nhà đóng cửa cho kỹ, đừng có chạy ra!” Xoay người đi ra cửa, mặt trầm như nước che trước mặt Tuệ Nương.

Toàn Thư Từ đang điều võ dương oai trước cửa, thấy Thẩm Lập Ngôn đi tìm thanh củi, sợ hãi lui về sau hai bước, đợi đến khi nhìn thấy thanh củi kia chỉ cỡ cánh tay một đứa nhỏ, không khỏi đắc ý cười ha ha: “Tiểu bạch kiểm, người dám đánh nhau với ta sao?”

Toàn Thư Từ nói Thẩm Lập Ngôn chỉ là một gã thư sinh mặt trắng, chỉ biết lớn tiếng hù dọa, hắn dùng tay phải chống mạnh cây gậy gỗ xuống đất, thùng thùng rung động một hồi.

Thẩm Lập Ngôn trầm giọng nói: “Người dẫn vợ nhà người nhanh nhanh rời đi, ta sẽ không truy cứu nữa, bằng không, đừng trách ta không nể tình thân thích.”

Toàn Thư Từ thấy Thẩm Lập Ngôn không giống loại người đọc sách, lẽ ra khi thấy mình hung hãn thế này phải sợ hãi rụt rè mới đúng. Hắn có chút chân chừ, cây gậy gỗ trong tay thế nào cũng không giơ lên được. Người chung quanh bắt đầu chỉ trỏ vào hắn.

Nghe thấy mọi người nhỏ giọng cười nhạo mình, Toàn Thư Từ hạ quyết tâm, lần này mà xấu mặt, toàn bộ Thẩm gia trang sẽ không còn đất cho hắn dung thân. Nghĩ vậy, hắn vung cây gậy gỗ lên, xông về hướng đại môn.

Trương thị vốn đang ngồi ở một bên khóc lóc, thấy nam nhân nhà mình hành xử thế này, nhất thời cũng đã quên kêu khóc, trợn to mắt nhìn.

Đan Niên thấy một gã to lớn như vậy đang liều mạng xông về phía Thẩm Lập Ngôn, trong lòng lo lắng không thôi, nắm chặt tay Thẩm Ngọc. Thẩm Ngọc an ủi, sờ sờ đầu Đan Niên.

Quả nhiên Thẩm Lập Ngôn không uống làm một phen Bách Hộ của Phòng Vệ Doanh. Còn chưa chờ Đan Niên thấy rõ ràng sao lại thế này, Toàn Thư Từ đã ngã chổng gong, người chung quanh náo nhiệt cười vang.

Lúc này, ai cũng không có chú ý tới, Trương thị vốn luôn ngồi khóc rống, nay lặng lẽ bò người lên, chạy vào trong viện, lén lút hướng tới nhà chính.

Những thứ đáng giá vốn đều được khóa cẩn thận trong hòm, Đan Niên đột nhiên nhớ tới cái khóa bạc trường mệnh do bà ngoại đặt làm cho nàng còn để trên bàn nhà chính, buổi sáng nàng chưa kịp đeo lên cổ.

Đan Niên chân ngắn đi ra nhà bếp, kéo cuộn dây thừng vốn dùng để buộc hành lý trên xe ngựa, đưa cho Thẩm Ngọc buộc vào gốc cây ở sườn tây. Thẩm Ngọc hồ nghi cầm dây thừng, Đan Niên nhón chân lên, nói khẽ vào tai Thẩm Ngọc: “Chờ nàng đi ra, kéo dây, nàng ngã.”

Thẩm Ngọc lập tức lĩnh hội ý tứ, cấp tốc cột vào một gốc cây, người thì núp sau bức tường đối diện ngay nhà bếp.

Đan Niên vội vàng dùng cặp chân ngắn chạy vào trong nhà chính, mới vừa đi tới cửa nhà chính, liền thấy Trương thị mặt mày kích động từ nhà chính chạy ra. Quả như nàng đoán, khóa bạc trường mệnh nguyên lai ở trên bàn đã không thấy nữa.

Trương thị thấy Đan Niên nhìn chăm chăm mình, cảm thấy bất quá là một đứa nhỏ còn bú sữa mà thôi, bày ra bộ hung ác, mắng: “Xú nha đầu, cút đi!”

Đan Niên xé mở cổ họng khóc lớn lên, Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương quay đầu liền thấy nữ nhi đứng khóc trước mặt Trương thị, mà Trương thị thì mặt mày hung thần ác sát, liền vội vàng chạy vào trong. Đoàn người bỏ lại Toàn Thư Từ còn đang ôm đầu lẫn lộn khóc lóc om sòm trên mặt đất, cùng vây xung quanh Trương thị.

Đan Niên chui vào Thẩm Lập Ngôn, ủy khuất thút thít. Trương thị chợt dạ không thôi, chống nạnh mắng to: “Nhìn ta làm gì? Lão nương không có làm gì

nha đầu kia!”

Thẩm Lập Ngôn mặt âm trầm, ánh mắt như đao xẹt qua Trương thị, Trương thị còn định lớn tiếng ồn ào nói này nọ, thoáng thấy ánh mắt âm trầm của Thẩm Lập Ngôn, thanh âm cũng dần dần thấp xuống.

Lúc này, tộc trưởng mang theo vài gã hậu sinh trong thôn chạy tới, bước vào cửa thì thấy Toàn Thư Từ đang lăn lộn khóc lóc ôm sòm vờ vịt bị trọng thương, dặm chân thờ dài, chạy vào sân.

Toàn Thư Từ bị Thẩm Lập Ngôn làm kinh sợ, vốn không dám lại vào trong, nhưng lão bà nhà mình đang ở trong viện nhà người ta, cũng đành lăn lóc đứng lên, chạy vào trong.

Đan Niên thấy tộc trưởng đi vào, liền chỉ vào Trương thị nói: “Cha, nàng cướp khóa của bà ngoại!”

Tộc trưởng nghe không hiểu, Tuệ Nương có thể hiểu, mắng: “Ngươi thật đúng là mụ đàn bà chanh chua không có lương tâm, ngay cả khóa trường mệnh của đứa nhỏ cũng có thể cướp!”

Trương thị thấy tộc trưởng cũng đến đây, ngầm cắn răng tuyệt đối không thể thừa nhận, nha đầu chết tiệt kia cứ nhiên nói xấu nàng cướp đồ của đứa nhỏ, ả chẳng qua là thấy trong phòng không có người, tiện tay lấy khóa trường mệnh trên bàn mà thôi.

Cướp với trộm, không phải là một mặt hàng sao? Nếu như bị tộc trưởng nhận định là cướp tài vật của đứa nhỏ, thì cho dù bị trục xuất gia tộc họ Thẩm cũng không đủ.

Nghĩ xong, Trương thị the thé kêu lên: “Ai thấy ta cướp khóa của con bé đó?” Chồng nạnh, chỉ vào người nhà Đan Niên, mắng, “Ta bắt quá là thấy đứa bé này sắp ngã xuống, hảo tâm lại dây dờ dặc, các người khen ngược, hãm hại người tốt!”

Tuệ Nương gạt ngón tay Trương thị đang chỉ vào mặt Đan Niên, Thẩm Lập Ngôn trầm giọng nói: “Nữ nhi của ta sẽ không gạt người.”

Trương thị nghe lời này, thầm nghĩ mắng to, thúi lăm, nữ nhi của người chính đang gạt người!

Trương thị không muốn ý luận, vội vàng đi ra ngoài, một đám đại lão gia trợn trừng mắt, nhìn nàng lắc lắc thất lưng to béo đi ra ngoài, thật đúng là không có cách nào làm gì được nàng. Đan Niên thầm cầu nguyện nhìn bức tường sau phòng bếp, ca ca, đến phiên người lên diễn!

Quả nhiên, đang lúc Trương thị có tật giật mình vội vàng đi ra trước, lúc sắp bước ngang dây thừng, Thẩm Ngọc dùng sức kéo một cái, dây thừng nhẹ nhàng dựng lên, Trương thị không để ý, vướng dây hung hăng té một cái, ngã chổng vó.

Trương thị đầu óc choáng váng đứng lên, nhìn thấy đầu dây thừng bên kia là Thẩm Ngọc đang bình tĩnh nhìn nàng, lại một lần nữa kêu khóc lên: “Thiên sát người một nhà a, ngay cả một đứa con nít ranh đều khi dễ chúng ta a, tộc trưởng, ngăn vạ làm chủ cho chúng ta a!”

Kêu khóc hồi lâu, Trương thị mở mắt ra, chỉ thấy tộc trưởng đứng trước mặt nàng, sắc mặt rất khó coi. Trương thị theo ánh mắt tộc trưởng nhìn xuống, không khỏi nín thở, nguyên lai mùa hè mặc quần áo vốn rộng rãi, vừa té như vậy, khóa bạc trường mệnh giấu trong người liền văng ra ngoài.

Trương thị cuống quýt lượm cái khóa lại, chưa từ bỏ ý định, giải thích: “Đây là cái khóa ta làm chi Xuân Mai nhà ta. Thế nào? Chẳng lẽ chỉ có bọn có tiền mới làm khóa trường mệnh cho con gái mình?”

Tuệ Nương mắng: “Trên khóa trường mệnh khóa của khuê nữ nhà ta có tên của nàng, Thẩm Đan Niên sống lâu trăm tuổi. Không lẽ Xuân Mai nhà người cũng cái danh gọi là Đan Niên sao?”

Trương thị không biết chữ, từ đầu không biết trên mặt trái khóa bạc có khắc cái gì, sắc mặt lúc này thoát đỏ thoát trắng.

Tộc trưởng hỏi nhỏ từng học qua vài năm tư thực, biết được một ít chữ, một phen túm lấy khóa bạc trong tay Trương thị, nhìn thoáng qua, sắc mặt liền càng thêm khó coi, xoay người đưa khóa bạc trả lại cho Tuệ Nương.

Toàn Thư Từ thấy thế này, ngược lại không dám nói cái gì, kéo lão bà nhà mình từ trên mặt đất lên. Hai người không còn khí thế khóc lóc ôm sòm như trước, nao núng đứng qua một bên. Mặc kệ là trộm hay là cướp, người trong tộc đều sẽ không tha cho bọn họ.

Tộc trưởng nháy nháy mắt với vài gã hậu sinh, vài gã hậu sinh thân cao mã đại lập tức vây quanh hai người chặt như nêm cối. Toàn Thư Từ và Trương thị cúi đầu, mồ hôi giọt giọt rớt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Xử Phạt

Tộc trưởng thờ dài, râu bạc đón gió hơi hơi phiêu động, dập dập tầu thuốc trên tay, nói: “Toàn Thư, còn có vợ của Toàn Thư, trước mặt mọi người, ai nấy đều thấy được, người với vợ người chạy đến làm náo loạn nhà Lập Ngôn, chuyện này còn chưa tính, vợ người còn cướp khóa bạc của con gái nhỏ nhà người ta. Ta nếu không xử phạt các người, cái thôn này về sau còn có quy củ gì nữa không? Đều là con cháu cùng một tổ tông, tại sao có thể như vậy, ách, cốt nhục tương tàn a?”

Đan Niên ngừng khóc, nín nhịn hồi lâu mới không đương trường cười ra tiếng.

Tộc trưởng đại nhân không học chữ được bao nhiêu năm, tùy tiện một câu thành ngữ nho nhã đều suýt lấy mạng người. Cốt nhục tương tàn, mệt lão nghĩ ra được.

Hiện tại diễn đều đã diễn xong, không cần nàng khóc, Đan Niên chỉ vờ vịt ủy khuất như trước, ngậm đưng thẳng lỗ tai nghe tộc trưởng tuyên án thế nào với gã bát phu và người đàn bà chanh chua này, tốt nhất là lấy đất nhà mình lại.

Đất đó là của nàng, của nàng! Trong lòng Đan Niên tham tiền vô hạn thậm mặc niệm mấy chữ này.

Đúng lúc này, có một nam nhân trung niên mặc áo lụa nâu từ ngoài cửa vội vã đi vào, cặp mắt vừa dài vừa nhỏ lóe tinh quang.

Toàn Thư Từ và Trương thị vừa nhìn thấy nam nhân trung niên này, bộ mặt nguyên bản như tro tàn bỗng nổi lên kinh hãi, bả vai đang cụp cũng đứng thẳng lên, đặc ý nhìn người chung quanh.

Những người đang đứng vây quanh vợ chồng Toàn Thư Từ tự động tránh qua một bên, nhường đường cho người mới tới.

Thấy tình hình trong viện, nam nhân áo lụa trước cười to vài tiếng, vỗ vỗ vai tộc trưởng nói: “Thành ca, ta vừa về thì nghe nói cháu ngoại trai nhà ta đến vấn an thân thích, không ngờ ông cũng ở đây a. Thế này a, trong nhà có chuyện khẩn yếu, giờ ta dẫn hai đứa này về trước, để hôm nào khác rảnh rỗi, ta qua thăm ông nói chuyện một chút!”

Từ khi nam nhân áo lụa này vừa xuất hiện, khí thế của tộc trưởng liền yếu đi một mảng lớn, chỉ lo gật đầu xưng vâng.

Nói dứt lời, nam nhân áo lụa mỉm cười hướng Thẩm Lập Ngôn hành lễ, lời nói cử chỉ đúng quy củ, khiến người ta tìm không ra được cái sai.

Cúi chào xong, nam nhân áo lụa dẫn Toàn Thư Từ và Trương thị rời đi, lúc gần đi, Trương thị còn không quên hung hăng trừng mắt nhìn Đan Niên một cái, Toàn Thư Từ cũng đặc ý há hê, tiếc toàn bộ đám người, ngực ưỡn lên thật cao.

Đan Niên có chút nóng nảy, người thế này nếu giờ không nghiêm trị, tuyệt đối sẽ không hội an phận, không biết lần sau sẽ làm đến chuyện gì điên rồ.

Đan Niên vội vàng tuốt xuống khỏi người Thẩm Lập Ngôn, nghiêng ngả chao đảo chạy vội tới trước mặt tộc trưởng, mắt hàm chứa nước mắt, níu chặt góc quần tộc trưởng, ngửa đầu nhìn lên, bộ dáng muốn có bao nhiêu ủy khuất đều có đủ bấy nhiêu.

Thẩm Lập Ngôn thấy thế, vội vàng chạy lại ôm Đan Niên lên, quở trách: “Đan Niên, không được vô lễ như vậy!” Ánh mắt cũng nhìn sang tộc trưởng, muốn tộc trưởng cho một lời giải thích.

Tộc trưởng ửng đỏ gương mặt già, vung vung tay bảo những người vây xem tan đi, nói: “Người vừa mới tới là anh của mẹ Toàn Thư Từ, làm quản sự cho nhà Tri Phủ lão gia ở Thư Thành, có thể nói là người tâm phúc của Tri Phủ lão gia.”

Ý ở ngoài lời thật rõ ràng, Thẩm Lập Ngôn bất quá là người ngoại lai không quan không chức, mà cậu của Toàn Thư Từ lại là người tâm phúc của quan phụ mẫu.

Đan Niên ngẫm nghĩ, lẽ ra ca ca Thẩm Lập Ngôn là Thẩm Lập Phi cũng là quan ở kinh thành, thế lực của gã Tri Phủ kia căn bản không bằng hắn, khổ nỗi nông dân rõ ràng không có kiến thức gì, bọn họ chỉ có thấy Tri Phủ nắm giữ quyền to sinh tồn của họ, hướng hồ từ khi Thẩm gia lên kinh thành, liền chặt đứt liên hệ với gia tộc dưới quê.

Vốn không có khả năng tha cho vợ chồng Toàn Thư Từ, nay cái gã quản sự áo lụa kia lại chen một chân vào, ý tứ thật rõ ràng, cho thấy hẳn nhất định che chở cho cháu mình.

Đan Niên than dài một tiếng, đất không lấy lại được, trong lòng nàng thật không thoải mái. Từ hồi mới vào Thẩm gia trang, nàng đã bắt đầu tính cò tính con. Thẩm Ngọc nhỏ như vậy liền nỗ lực học hành, người cũng đủ thông minh, tương lai nhất định sẽ đi thi khoa cử làm quan, đương nhiên sẽ không coi trọng điền sản trong nhà.

Nàng mang cái danh hiệu “đứa con mồ côi của Thái tử”, vì bảo mệnh, đương nhiên phải chạy xa xa khỏi kinh thành, nếu có thể cả đời sống trong Thẩm gia trang, trồng ruộng làm địa chủ bà là chuyện tốt không thể tốt hơn. Đan Niên thật không thể quên cảm giác phải trốn trong cái rương mây giữa ngày lạnh buốt đó.

Đan Niên mất hứng, Thẩm Ngọc đương nhiên cũng không vui. Thẩm Lập Ngôn âm trầm mặt gọi Thẩm Ngọc ra, quơ lấy cây củi định đánh hắn, mắng: “Tuổi nhỏ còn nhỏ như vậy đã có tâm tư âm hiểm, sách thánh hiền xem ra học công toi!”

Đan Niên vừa thấy Thảm Lập Ngôn về mặt tức giận, gậy gộc giờ thật cao, giật nảy mình. Thảm Ngọc lại một mực quật cường quỳ trên mặt đất, không một chút ăn năn. Tuệ Nương đứng ở một bên, gấp gáp lại không có biện pháp, nam nhân là trời, bảo nàng xen vào chuyện dạy con, nàng thật không tiện nói.

Sự tình là Đan Niên giựt dây xúi Thảm Ngọc làm, lỡ đánh hỏng Thảm Ngọc luôn thì làm sao bây giờ. Lại nói, tiểu hài tử mang thù rất lợi hại, không khéo vị ca ca luôn cung chiều nàng vì chuyện này mà sẽ không thêm nhìn mặt nàng.

Đan Niên oa gào khóc một tiếng, vội vàng nghiêng ngã chao đảo chạy lên ôm chân Thảm Lập Ngôn, vừa khóc vừa kêu: “Không được đánh ca ca!”

Thảm Lập Ngôn thấy nữ nhi khóc tê tâm liệt phé, bộ dạng như thể ủy khuất vô cùng, cây củi đã giờ lên cao thế nào cũng không đánh xuống được, đành ném nó đi, đỡ con dậy, ôm hai đứa một lớn một nhỏ vào trong nhà.

Tuệ Nương ở một bên sốt ruột liền nhẹ nhàng thở ra, vào nhà đeo khóa bạc vào lại cho Đan Niên. Trên xe ngựa còn có lương thực mà Lý lão trưởng đưa, Tuệ Nương cân ước lượng gạo, chuẩn bị nấu cơm trưa.

Bị vợ chồng Toàn Thư Tử náo loạn một phen, điểm tâm sớm bị trì hoãn, hai người lớn ăn ít một hồi thì không sao, nhưng còn hai đứa nhỏ thì không được.

Đan Niên đã không cần uống sữa dê, trừ bỏ cho nàng một cái trứng gà chần nước sôi, còn thêm một bát cháo nấu như ăn kèm.

Ăn cơm trưa xong, mặt trời chói chang nhô cao, đang lúc Đan Niên buồn ngủ, tộc trưởng dẫn một đám người đến. Nguyên lai là tộc trưởng đã đến mấy cái thôn, tìm người làm nghề xây nhà lợp ngói, để giúp nhà Thảm Lập Ngôn xây nhà mới.

Tinh thần Đan Niên liền tỉnh táo, tộc trưởng này thật là một lão hồ ly tinh, bên nào cũng không muốn đắc tội. Vốn bị đuổi lý trước mặt Thảm Lập Ngôn, hiện tại lại chạy tới chạy lui xuất ra không ít lực.

Thảm Lập Ngôn giỏi văn giỏi võ, nhưng hấn không biết trồng trọt cũng không thể xây nhà. Từ chuyện mua gạch mua gỗ, rồi động thổ ra sao, đều là một mình tộc trưởng mưu hoa.

Thảm Lập Ngôn nguyên bản chỉ định sửa sang phòng ốc một chút là tốt rồi, dù sao cũng đang là lúc đại tang, không tiện giống trồng khua chiêng xây nhà mới. Tộc trưởng vênh chòm râu dê lên, vỗ ngực cam đoan xây nhà mới tuyệt đối sẽ không có vấn đề.

Thấy tộc trưởng ra sức như vậy, hai đứa nhỏ Đan Niên và Thảm Ngọc dần dần tiêu trừ bất mãn với hấn.

Buổi chiều, tộc trưởng dẫn Thảm Lập Ngôn đánh xe ngựa đi khắp một lượt quanh các vùng phụ cận, cát, gạch, gỗ, những gì có thể mang về thì tự mình mang về, thứ nào không thể mang về cũng hẹn dặn người ta sáng sớm ngày mai đưa đến.

Dưới tàng cây trong nhà chính, Tuệ Nương đặt một bộ bàn gỗ nhỏ cho Thảm Ngọc, nhìn chăm chăm canh Thảm Ngọc đọc sách luyện chữ, bên trái một cái chiếu nhỏ làm giường, phía trên có thêm một tấm chăn mỏng cho Đan Niên ngủ trưa, còn bản thân mình thì làm chút châm tuyền.

Đan Niên còn đang lúc mọc răng, ngủ trưa thom ngọt, nước miếng không chịu khống chế chảy ra ngoài miệng.

Đan Niên vừa tỉnh ngủ, thấy Thảm Ngọc trán chảy mồ hôi vẫn ngồi thẳng tắp như cũ, Đan Niên cảm thán học sinh dù là trong quá khứ hay tương lai đều không dễ dàng. Nàng ở kiếp trước cũng học hành mười mấy năm, nguyên tưởng rằng chờ tốt nghiệp đại học xong có thể trải qua những ngày tháng tự do, có thể hoàn toàn cắt đứt liên hệ với gia đình, ai ngờ, giờ xuyên không đến thế giới này trở thành một đứa nít ranh mới cai sữa.

Từ khi đến trên đời này, Đan Niên vẫn luôn bị giấu trong phòng, hôm nay mới có nhân tâm nằm ở dưới bóng cây, tha hồ ngắm cảnh nông thôn cổ đại.

Từng mảng lớn tà dương treo trên đường chân trời, bầu trời chỉ còn vài đám mây trôi nhẹ nhàng. Trong không khí còn lưu lại hương vị ngày hè khô nóng, ve kêu rên ề a. Xa xa khói bếp quện lại vào nhau, từ chỗ này có thể nghe từ trong nhà bếp vọng lại tiếng Tuệ Nương nấu thức ăn.

Đan Niên nghiêng ngẫm thưởng thức cảnh chiều ở nông thôn, ra sức đem chân nhét vào đôi hài bông nhỏ cạnh tấm chiếu, nỗ lực đi vòng vòng trong sân. Đứa nhỏ mới có chín tháng tuổi, chân cẳng không có bao nhiêu sức, đi đường mềm nhũn, đi chừng hai bước liền mệt mỏi, muốn ra ngoài chơi, còn phải nhờ người lớn ôm.

Đến khi chạng vạng, Thảm Lập Ngôn đánh chuyển xe ngựa cuối cùng trở về, Tuệ Nương cũng đã làm xong cơm chiều.

Người một nhà ăn xong cơm tối, trời còn chập choạng, Thảm Lập Ngôn dắt Thảm Ngọc và Đan Niên đi xem chỗ nhà mới ngày mai sẽ khởi công. Sân nhà rất lớn, lớn bằng ba bốn lần so với tòa viện đang ở, bên trong còn trồng một gốc cây ngô đồng rất lớn, tán cây tán rộng che gần một nửa sân.

Đi vào trong viện, lại gặp tộc trưởng cùng người thợ xây là lão Vương lúc ban ngày có đến nhà Đan Niên. Thấy Thảm Lập Ngôn, lão Vương câu nệ chào hỏi, khuôn mặt trường kỳ bị mặt trời bạo chiếu hằn lên từng sợi nếp nhăn, vừa thấy liền biết là người làm việc thành thật.

Tộc trưởng thấy Thảm Lập Ngôn đến, liền vội vàng tiến lên, cười nói: “Lập Ngôn a, ta vào lão Vương đang thương lượng chuyện khởi công ngày mai. Gỗ còn thiếu một chút, không bằng bağ liền chặt cái cây này đi.”

Đan Niên nghe vậy, không vui. Từ lúc vừa vào sân này, nàng liền thích cái cây ngô đồng lớn kia, nàng vốn rất thích tích “Phượng tê ngô đồng”*, giờ mà có ai muốn chặt cái cây đó, nàng sẽ là người kiên quyết dẫn đầu bầu phiếu chống.

* Phụng tê ngô đồng = Chim phụng đậu trên cây ngô đồng.

Cây ngô đồng trong văn hóa của Trung Hoa cổ là một loài cây linh, có thể hấp dẫn chim phụng hoàng đến đậu. Còn trong thơ cổ thì cây ngô đồng là một hình tượng thơ rất ưa chuộng, nhất là khi nói về mùa thu:

Ngô đồng nhất điệp lạc

Thiên hạ cộng tri thu

(Một lá ngô đồng rụng

Ai cùng biết thu sang)

Thẩm Lập Ngôn trầm ngâm suy nghĩ, vừa định nói cái gì, liền thấy Đan Niên chập chững bước dừng cặp chân ngắn, chạy lại ôm lấy cây to, mặt mày chờ mong chớp chớp mắt nhìn hân. Thẩm Ngọc tiếp xúc với Đan Niên lâu nhất, lập tức liền hiểu ý của Đan Niên, quán quít lấy Thẩm Lập Ngôn nắn nỉ dùng chặt cây.

Thẩm Lập Ngôn hiểu ra là nha đầu kia hẳn là nghe hiểu lời người lớn nói, quyết phải che chở cây, con trai thì chiều muội muội, đương nhiên cũng kiên quyết ủng hộ quyết định của muội muội. Thẩm Lập Ngôn đành nói, “Tộc trưởng bá bá, cây này không thể chặt, bọn nhỏ thích, thôi thì giữ lại đi.”

Tộc trưởng chep chep miệng, thầm nghĩ người kinh thành thực chẳng biết cách sống, chặt cây đại thụ này lấy gỗ sẽ tiết kiệm không ít bạc, giờ vì đồ mấy đứa nhỏ cao hứng, nói mua liền mua. Dù sao là chuyện nhà người ta, hẳn cũng khó nói xen vào.

Vỗ vò vai Thẩm Lập Ngôn, hồ ly tộc trưởng vuốt râu, bộ dạng như thể đang giáo dục lớp hậu sinh tuổi trẻ không hiểu chuyện, “Lập Ngôn a, con nếu đã về ở thôn của chúng ta, cuộc sống dĩ nhiên không thể bằng lúc ở kinh thành, phải hiểu...”

Đan Niên và Thẩm Ngọc thực không kiên nhẫn nghe lão nhân dài dòng, Đan Niên bỏ nhào vào lòng Thẩm Lập Ngôn, không ngừng cau mày ngáp, hai mí mắt không ngừng đánh nhau. Thẩm Ngọc đứng bên cạnh phụ họa, “Phụ thân, muội muội muốn ngủ.”

Thẩm Lập Ngôn trong lòng mừng thầm, nhưng không tiện biểu hiện ra ngoài, chỉ đối tộc trưởng xin lỗi nói: “Đứa nhỏ muốn ngủ, ta được dẫn hai đứa trở về. Tộc trưởng bá bá, ngày mai còn phải làm phiền ngài hỗ trợ, ngài cũng sớm đi về nghỉ ngơi đi.”

Tộc trưởng thấy thế, khoát tay cho bọn họ đi về.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tiểu Thạch Đến

Chuyện xây nhà mới do Thẩm Lập Ngôn và tộc trưởng lo liệu đầu vào đẩy tiến hành, ấy vậy mà cực khổ vẫn đến phiên Tuệ Nương.

Tiền công xây nhà ở nông thôn tuy ít, nhưng phải lo cho người làm công hai bữa cơm, lúc giữa trưa và lúc chiều tối. Chuyện này thực khổ cho Tuệ Nương, ngày nào cũng phải thức dậy lúc trời còn chưa sáng chuẩn bị phân cơm trưa cho mười mấy người, giữa trưa vừa thu dọn xong lại phải bắt đầu chuẩn bị cơm chiều.

Tộc trưởng phu nhân và con dâu Chu thị thu không ít ưu việt từ Tuệ Nương, mỗi ngày đều đưa gạo đưa thức ăn sang nhà Đan Niên, nhờ vậy Tuệ Nương không cần lên chợ mua, giảm bớt không ít gánh nặng.

Chuyện khiến Đan Niên oán niệm chính là, hai người này, chỉ chọn gửi qua mấy thứ rẻ bèo, ngay cả trứng gà cũng không có. Lúc bọn họ nhận tiền của Tuệ Nương, có thể họ lấy ít lại đầu. Trứng gà mà Đan Niên ăn mấy ngày nay toàn là lấy từ phân lương thực mà Lý lão trượng đưa.

Thẩm Ngọc mỗi ngày đều phải ở trong nhà đọc sách luyện chữ, Đan Niên thì không ai chuyên môn canh chừng nòng, cũng may Đan Niên trước giờ đều nhu thuận hiểu chuyện, chưa bao giờ khóc nháo. Tuệ Nương đặt nòng ngồi trên giường kê cạnh Thẩm Ngọc, dặn Thẩm Ngọc lưu ý nhìn một chút, đừng để Đan Niên chạy đi.

Mấy ngày nay Đan Niên ngồi ở trên giường chỉ có thể hừ hừ vài tiếng, muốn nòng làm nũng lăn lộn làm âm ỉ giống bọn trẻ con bình thường, thật tình nòng bất chúc không nổi.

Tuệ Nương lo bận rộn chuẩn bị đồ ăn cho một đồng lớn nhân công, cũng không rảnh nấu riêng cho Đan Niên. Đan Niên trước kia mỗi bữa cơm đều có một chén canh trứng gà, hiện tại chỉ có món cháo trắng pha đường.

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương đều là người dễ tính, mỗi bữa cơm chỉ có một miếng thịt, một cái bánh mỳ trắng to như củ cải trắng, một bát cơm to, vậy là no.

Đan Niên bất mãn thật lâu, nàng cũng biết Tuệ Nương vội vàng đến chân không chạm đất, chẳng còn rảnh để quan tâm nàng.

Nhưng bỏ thêm đường vào cháo trắng nào có ngon bằng bỏ thêm vài giọt dầu mè vào canh trứng gà a, trọng yếu nhất là cháo loãng không có no! Chưa đến giờ ăn tối, Đan Niên đã nghe thấy bụng mình réo gọi.

Mấy ngày trời qua, Đan Niên nằm trên giường, vuốt cái bụng trắng nõn của mình, ai oán nhìn xà nhà, gầy một vòng rồi đây.

Đến trưa dọn xong bát đĩa, Tuệ Nương ôm thêm củi vào nhà bếp. Hơn mười miệng cơm, củi dùng rất mau hết, nếu không phải tối qua Thẩm Lập Ngôn suốt đêm chặt củi, sợ là hôm nay sẽ không đủ củi dùng.

Ôm củi vào xong, Tuệ Nương mới rảnh được một chút, ngồi lên giường nghỉ, nhìn Thẩm Ngọc luyện chữ, chốc chốc lại quay đầu nhìn sang Đan Niên đang ngồi buồn trên giường không lên tiếng.

Tuệ Nương nhìn ra tiểu nha đầu nhàm chán lắm rồi, đang giận dỗi đây. Nàng thật ra cũng muốn dẫn nữ nhi ra ngoài đi dạo, nhưng chuyện tình trước mắt khiến nàng mệt đến không muốn đứng lên, chỉ có thể xin lỗi sờ sờ khuôn mặt phẫn nộ của Đan Niên.

Đúng lúc này, ngoài cửa viện truyền đến một giọng nói, nghe ra là giọng của một phụ nhân tuổi còn trẻ: “Ngôn tẩu tử có ở nhà không?”

Tuệ Nương tự vực dậy tinh thần đi ra mở cửa, thấy một phụ nhân trẻ tuổi tay mang một cái rổ đầy vải lam, tay kia dắt một tiểu nam hài chừng năm sáu tuổi. Nàng nhận ra đây là Ngô thị, vợ của Thẩm Lập Phong, nhà ở thôn tây, từng đến bái phỏng nhà bọn họ vào buổi chiều ngày đầu tiên, liền vội vàng mời bọn họ vào trong nhà chính.

Đan Niên thầm đánh giá hai mẹ con, tuy rằng đều mặc quần áo cũ, nhưng tắm rửa sạch sẽ, mặt mũi cũng không giống như phụ nhân tiểu hài tử ở nông thôn, sửa soạn rất ngay ngắn chỉnh tề.

Tiểu nam hài đi theo Ngô thị, mi thanh mục tú, người có hơi chút gầy yếu, cặp mắt yên lặng nhìn dưới mặt đất, vừa thấy chính là một đứa nhỏ kháu khỉnh dịu ngoan.

Tuệ Nương đoán không ra mục đích của Ngô thị, sau khi mời Ngô thị ngồi xuống rồi bắt đầu châm trà. Ngô thị vội vàng từ chối, trong lúc nhất thời không nói chuyện.

Ngô thị thấy Thẩm Ngọc ngồi bên cạnh nghiêm túc đọc sách luyện chữ, có chút lấy lòng nói với Tuệ Nương: “Đây là A Ngọc thiếu gia đi, tương lai khẳng định có đại học vấn.”

Tuệ Nương vội vàng cười nói: “Phong tẩu tử quá khách khí, đều là thân thích một nhà, gọi thiếu gia cái gì a!” Nói xong sờ sờ đầu đứa nhỏ bên cạnh Ngô thị, cười nói: “Đây chắc là con của tẩu tử, đứa nhỏ thật là đẹp mắt.”

Ngô thị câu nệ cười cười, “Đứa nhỏ này, nhũ danh kêu là Tiểu Thạch, rất ngoan, chỉ là không thích nói chuyện.” Ngờ kìa có chút không yên. Tuệ Nương nhất thời cũng không đoán ra nàng muốn làm gì.

Tiểu Thạch nhận thấy Đan Niên đang nhìn hắn, ngẩng đầu nhìn lại Đan Niên, ôn nhu cười cười với nàng.

Ngô thị đem cái rổ mang đến để lên bàn, mở tấm vải lam ra, trong rổ đầy trứng gà, trứng nào trứng nấy trắng như tuyết, mặt trên còn dính vài cọng cỏ.

Đan Niên hoảng sợ, đối với dân quê, trứng gà không phải là thứ dùng để ăn, mà là để đem đổi chút tiền trợ cấp gia dụng. Có rất ít người giống như Đan Niên, mỗi ngày lấy canh trứng gà làm cơm ăn.

Mới đầu khi Chu thị thấy vậy, còn nói nhỏ một phen với Tuệ Nương, nói Đan Niên chỉ là một đứa nha đầu, mỗi ngày lại lấy trứng gà làm cơm ăn, dù là con trai cũng không nuôi tính tể đến vậy.

Mà bây giờ Ngô thị lại tặng lễ nặng như vậy, trong nhà vốn cũng không dư dả, như vậy nhất định là có điều cầu.

Tuệ Nương khẽ giật mình, từ chối, “Đều là người họ hàng, Phong tẩu tử khách khí như vậy làm gì. Đúng lý là chúng ta phải đến thăm lão thái thái nhà muội trước, nay chúng ta vừa mới tới, lại vội vàng xây nhà. Số trứng gà này vẫn là lấy về đi. Đứa nhỏ còn nhỏ, lấy đi về cho đứa nhỏ ăn đi.”

Ngô thị nài nỉ vài lần, Tuệ Nương kiên trì không thu, nàng mới đỏ mặt, nói ra ý đồ đến. Nguyên lai, mấy ngày nay nàng nhìn thấy Thẩm Ngọc mỗi ngày đều đọc sách luyện chữ, nghe nói là do Thẩm Lập Ngôn dạy.

Thẩm Lập Ngôn là người giỏi văn giỏi võ, từng làm võ quan trong kinh thành, nếu Tiểu Thạch có thể bái Thẩm Lập Ngôn làm thầy, như vậy còn tốt hơn gấp trăm lần so với đến trường tư thục trong thôn.

Tuệ Nương nghe xong Ngô thị thỉnh cầu, không dám đồng ý. Ở trong lòng nàng, Thẩm Ngọc tuy rằng sẽ lớn lên ở nông thôn, nhưng chung quy không giống với bọn nhóc suốt ngày chạy chơi ngoài bùn đất. Nàng cũng không nguyện ý Thẩm Ngọc tiếp xúc nhiều với bọn nhỏ này, thứ nhất là sợ Thẩm Ngọc học xấu, thứ hai, Thẩm Lập Ngôn cũng không nhất định nguyện ý dạy thêm đứa nữa.

Tuệ Nương nghĩ đến đây, đành cười ha ha với Ngô thị, “Tàu từ thật là quá đề cao Lập Ngôn, hần cũng chỉ là biết mấy cái chữ, đánh vài đường côn mà thôi.”

Đan Niên nghe mà đầu hắc tuyến, phụ thân vẫn võ song toàn giờ trở thành hần phụ chỉ biết đánh vài đường côn.

Ngô thị có chút thất vọng, nhưng vẫn kiên trì đề rõ trứng gà lại, nói là cho Đan Niên tắm bồn, Tuệ Nương muốn trả tiền cho nàng, nhưng nói cái gì nàng cũng không chịu thu.

Thẩm Ngọc và Đan Niên an tĩnh ngồi chờ ở một bên, chuyện của người lớn, Đan Niên còn quá nhỏ, không tiện nói. Bất quá, Đan Niên có ấn tượng rất tốt với Tiểu Thạch. Máy ngày nay, tiểu nam hài nào nàng thấy, đứa nào đứa nấy đều giống con khi đất.

Tuệ Nương nói mình sắp phải chuẩn bị cơm chiều cho người làm công, Ngô thị không muốn đi, cứ nói mãi là mình phải giúp Tuệ Nương một tay, rồi không đợi Tuệ Nương cự tuyệt, bảo Tiểu Thạch về nhà trước, bản thân mình thì xắn tay áo vào phòng bếp.

Đan Niên đang rảnh rỗi nhàm chán, gọi Thẩm Ngọc lại: “Ca ca, có người muốn cùng học chữ với ca ca.”

Thẩm Ngọc quay đầu, nhìn về mặt bồn cột của Đan Niên, để bút xuống, nhảy lên giường, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Đan Niên, “Muội thích tiểu hài tử vừa rồi sao?”

Cái gì mà kêu tiểu hài tử a? Chính người chẳng phải là một đứa con nít sao? Xem Tiểu Thạch còn lớn hơn người một ít đâu. Đan Niên oán thầm nói.

“Hần yên tĩnh hơn ca ca.” Đan Niên cúi đầu suy tư một lúc lâu, sau tuôn ra một câu kinh người.

Mong đợi hồi lâu, tiểu soái ca Thẩm Ngọc mắt hứng, bảo bồi muội muội lại đi nói người khác tốt hơn mình. Chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Ca ca không tốt sao?”

Đan Niên thấy tiểu tử này coi trọng mặt mũi, chọc ghẹo hần: “Ca ca trước mặt người khác một dạng, sau lưng người khác một dạng.”

Thẩm Ngọc bất mãn, nói lầm bầm: “Làm sao muội biết tiểu tử kia không phải giả vờ?”

Đan Niên Hồi thẩm nghĩ, nàng không phải tiểu hài tử như Thẩm Ngọc, nhìn người, nhất là tiểu hài tử, vẫn có thể xem chuẩn.

Về ôn nhả của Tiểu Thạch không giống giả vờ, hướng chi Ngô thị cũng là một người biết giảng lễ tiết. Cha mẹ thế nào sẽ có con cái thế đó, đạo lý này cổ kim đều chuẩn.

Thẩm Ngọc thấy Đan Niên đột nhiên không đề ý hần, hần hừ chuyển sờ mặt thành néo hai má, hai bàn tay dính mực biến mặt Đan Niên thành mặt mèo, bất quá rốt cuộc luyện tức dùng sức, cười xấu xa nhìn Đan Niên mặt mèo, nói: “Tiểu nha đầu cư nhiên tay ngoài dài hơn tay trong, uống công ca ca bình thường đối với muội tốt như vậy!”

Đan Niên bị hần néo mặt, nói chuyện càng thêm mơ hồ không rõ: “Ca ca hư! Khi dễ muội! Không tốt như Thạch ca ca!”

Thẩm Ngọc không có biện pháp, hừ một tiếng, lại không cam lòng dùng sức bẹo má Đan Niên, xoay người đi đọc sách không thèm để ý Đan Niên nữa.

Đan Niên sờ sờ vết mực trên mặt, trong lòng hừ một tiếng, rốt cuộc vẫn là tiểu hài tử, khi dễ người ta còn không biết giấu diếm, chờ cha mẹ lại đây thấy cái mặt hí khúc này, trách móc còn không phải người?

Quả nhiên, khi Tuệ Nương vào nhà lấy đồ, thấy Đan Niên gương mặt mèo ngây ngô cười với nàng, kinh hô một tiếng, vội buông đồ trong tay, chạy tới trước mặt Đan Niên, hướng Thẩm Ngọc quát: “Mặt muội muội sao lại thế này? Lại bướng bỉnh phải không?” Bóng lưng Thẩm Ngọc thoáng lung lay, Đan Niên khẽ cười thầm, mặt mày vờ vô tội nhìn Tuệ Nương.

Tuệ Nương nhìn Thẩm Ngọc đang làm bộ ngoan ngoãn cúi đầu đọc sách, giận quá, đánh vào ót Thẩm Ngọc “Bốp” một cái, ôm Đan Niên ra nhà sau, múc nước rửa mặt cho nàng.

Còn chưa tới giờ ăn cơm chiều, đồ ăn đã làm đâu vào đấy, Đan Niên đang ngồi trong nhà chính chợt nghe tiếng Ngô thị cáo từ. Tuệ Nương muốn giữ nàng lại ăn cơm chiều, Ngô thị thoắt thác nói còn phải về làm cơm cho người trong nhà, Tuệ Nương cũng không tiện níu kéo.

Đợi một hồi, Thẩm Lập Ngôn mới dẫn những người làm công về ăn cơm. Nông dân ăn cơm không đòi hỏi nhiều lắm, không cần đến bàn, mỗi người bưng một chén cơm lớn, một chén canh, đĩa xiên hai ba cái bánh nướng thơm, tốp năm tốp ba ngồi chồm hổm trên mặt đất, cứ như liền đem cơm chiều giải quyết.

Đến lúc sắp ngủ, Tuệ Nương nấu nước ấm cho Thẩm Lập Ngôn ngâm chân, thuận tiện kể lại chuyện của Ngô thị. Thẩm Lập Ngôn vừa ngâm chân vừa cười hỏi: “Nương từ thấy thế nào?”

Tuệ Nương ngồi nghỉ trên giường, ngắm nghĩ nói, “Đứa nhỏ này không phải chuyện bót lo. Trước lúc các người về, con dâu tộc trưởng có đến đây một chuyến, ta hỏi thăm nàng, nghe nói Lập Phong không thích mẹ của Tiểu Thạch, thành thân không được vài ngày liền ra ngoài làm công, lúc Tiểu Thạch sinh ra cũng không thấy hần về nhà. Bà nội Tiểu Thạch lại càng không thích nàng, suốt ngày cùng với đứa con gái chưa xuất giá và con dâu cả chèn ép mẹ Tiểu Thạch. Cuộc sống của nàng cũng dễ chịu gì.”

Thẩm Lập Ngôn nói: “Vậy ý của người là Ngô thị rất đáng thương, đồng ý cho Tiểu Thạch học chung với A Ngọc?”

Tuệ Nương thở dài: “Nhưng ta cũng thấy dạy đứa nhỏ thật dễ. Nếu học giỏi là do nhi tử nhà nàng thông minh, nếu học không tốt, chẳng phải đều là lỗi của chúng ta sao? Nàng nhẫn nhịn mẹ chồng làm khó, chỉ trông mong con mình có tiền đồ để nàng không còn phải chịu thua kém.”

Thẩm Lập Ngôn an ủi: “Đừng nghĩ nhiều như vậy. Mấy ngày nay bận rộn xây nhà, dù muốn dạy cũng không có thời gian. Chờ xong việc, nói không chừng nàng ta sẽ chặt đứt tâm tư này. Sau này tìm một cơ hội trả lễ lại cho nàng là được.”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thu Đồ Đồ

Liên tục vài ngày, cứ hễ qua giờ ăn cơm trưa, Ngô thị lại đến hỗ trợ Tuệ Nương, làm việc rất là ra sức, rửa rau nấu cơm gì đều làm gọn gàng.

Tuệ Nương trong lòng có chút băn khoăn, mẹ chồng của Ngô thị không phải là loại người dễ ở chung. Nhiều lần, Đan Niên cũng nghe được bà nội Tiểu Thạch ở bên ngoài cổng nhà cao giọng nói chuyện với người qua đường, nói bóng nói gió là con dâu mình tay ngoài dài hơn tay trong, công việc ở nhà thì dùng đủ mách lới để nhân hạ, đã vậy còn siêng năng chạy sang nhà người ngoài, rồi còn nói là chó không quen nhà, linh tinh này nọ.

Ngô thị mỗi lần đều là xấu hổ cười cười, làm bộ như không nghe thấy. Đan Niên quan sát thấy, mỗi khi như vậy, trên khuôn mặt non nớt của Tiểu Thạch đều hiện lên phần nộ, nhưng chỉ giây lát lướt qua, rồi lại khôi phục bình tĩnh, như thể chưa nghe qua.

Ngày như vậy qua hơn nửa tháng, nhà mới của Đan Niên đã xây tạm đâu vào đấy. Nghe Thẩm Lập Ngôn nói, chỉ còn lại một ít việc vặt như là tô vôi quét sơn.

Tuệ Nương nhân cơ hội này nhắc lại chuyện Tiểu Thạch báai sư với Thẩm Lập Ngôn. Thẩm Lập Ngôn trầm mặc, “Người cảm thấy đứa nhỏ kia thế nào?”

Tuệ Nương nghĩ nghĩ, “Nó thật ra một đứa nhỏ an tĩnh.” Lại nói: “Mà mẹ chồng của Ngô thị a, thật là một người chanh chua, thấy Ngô thị tới đây hỗ trợ, suốt ngày ở bên ngoài cửa viện chỉ cây dâu mắng cây hòe.”

Thẩm Lập Ngôn sờ sờ đầu Đan Niên, ẵm Đan Niên lên cho Đan Niên đứng trên chân hần đi đường, nói: “Vậy ngày mai nói với Ngô thị một tiếng đi. Báai sư thì không cần, đến học cùng với A Ngọc là được.”

Nói xong lại cười nói: “Người là thay Ngô thị bênh vực kẻ yếu?”

Tuệ Nương hơi xin lỗi nở nụ cười: “Không dối gạt phu quân, thật là có ý này. Hơn nữa, bà nội Tiểu Thạch cả ngày trước cửa nhà chúng ta nói huyền thuyên, ta thật cầu giận hết sức.”

Thẩm Lập Ngôn tiếp tục đùa với Đan Niên, không thèm để ý nói: “Lão thái thái đã một bó tuổi, chúng ta không tiện nói đạo lý gì với bà, ta cũng không tiện ra mặt lý luận, nếu bà ở bên ngoài không nhằm vào chúng ta, thì kệ bà ấy đi, người ta quản giáo con dâu, là gia sự, chúng ta không tiện nhúng tay.”

Tuệ Nương đáp ứng, ẵm lấy Đan Niên chuẩn bị đi tắm rửa ngủ, Thẩm Ngọc đã sớm không cần nàng quản, có thể một mình ngồi trong cái thùng gỗ ngoài sân, tự mình tắm rửa sạch sẽ.

Mới đầu, Đan Niên đều tắm ở trong phòng, Tuệ Nương sợ Đan Niên loạn đạp nước văng lên người khác, liền cho Thẩm Ngọc vào trong viện, cho hần tự mình chơi.

Hiện tại là giữa hè, Tuệ Nương thừa dịp nấu cơm xong, người làm công còn chưa trở lại, tranh thủ tắm cho Đan Niên ở trong sân. Thẩm Lập Ngôn vẫn chưa về, Thẩm Ngọc lại đang trong phòng đọc sách, Đan Niên tắm lộ thiên cũng thấy có cái gì.

Nhưng hôm nay Thẩm Lập Ngôn về sớm, ăn xong cơm tối, bên ngoài trời đã sớm đen.

Tuệ Nương nấu xong nước tắm, định tắm cho Đan Niên trong phòng.

Thẩm Lập Ngôn giờ hai tay ôm lấy eo nhỏ của Đan Niên, Tuệ Nương bắt đầu cởi cái yếm nhỏ, cái khố nhỏ, Đan Niên dần dần không trấn định nổi.

Thẩm Ngọc đã là một đứa nhỏ năm tuổi, Thẩm Lập Ngôn càng là một nam nhân trưởng thành hai mươi mấy tuổi. Đan Niên thế nào cũng không thuyết phục bản thân trần truồng trước mặt hai nam nhân.

Còn chưa chờ Tuệ Nương cởi tiểu y phục, Đan Niên liền bắt đầu liều mạng phản kháng. Tuệ Nương kì quái, “Bình thường tắm rửa đều rất ngoan a, hôm

nay sao vậy? Hôm nay có nhiều người hầu hạ nên mừng muốn điên rồi phải không?”

Đan Niên linh cơ nhất động, chỉ vào Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc, nói: “Phụ thân, ca ca, không cần.”

Tuệ Nương nhìn nhìn Thẩm Ngọc và Thẩm Lập Ngôn, hồi lâu mới hiểu được, cười đến chảy cả nước mắt, “Tướng công, khuê nữ nhà ngươi then thùng a, ngươi và A Ngọc mau vào buồng trong đi, nếu không khuê nữ nhà ngươi sẽ không chịu tắm.”

Thẩm Lập Ngôn cười ha hả lên, ôm Thẩm Ngọc vào buồng trong, Thẩm Ngọc mặt mày mất mát, hấn mới vừa rồi còn xoa tay tưởng tự mình tắm cho muội muội.

Ở trong nhà chính, Tuệ Nương vừa tắm Đan Niên, vừa khẽ đánh Đan Niên, đúng là tiểu tình quái. Đan Niên vừa ngồi trong thùng gỗ tắm rửa, vừa lo lắng nhìn tắm rèm vải buồng trong, sợ tên tiểu tử hư hỏng Thẩm Ngọc sẽ đột nhiên lao tới.

Đan Niên nhìn xà nhà ưu thương thở dài, bản thân mình lúc nào mới có thể thoát khỏi thời kì trẻ con không nhân quyền này a!

Ngày hôm sau, Thẩm Lập Ngôn không đi ra ngoài, công việc tô vôi còn lại toàn bộ giao cho Vương sư phụ mà tộc trưởng tiến cử.

Đến buổi chiều, Ngô thị lại dẫn Tiểu Thạch tới. Thấy Thẩm Lập Ngôn ở nhà, Ngô thị có chút sợ hãi. Nhưng nghe Thẩm Lập Ngôn đồng ý cho Tiểu Thạch đến học cùng với Thẩm Ngọc, Ngô thị kinh hi dị thường, vội vàng kéo Tiểu Thạch dập đầu bái sư với Thẩm Lập Ngôn.

Thẩm Lập Ngôn nâng tay ngăn lại, “Đứa nhỏ chỉ là theo A Ngọc học mấy chữ mà thôi, bái sư coi như bỏ. Đây cũng là yêu cầu của ta.”

Ngô thị thấy Thẩm Lập Ngôn kiên trì, cũng không gọi Tiểu Thạch hành lễ bái sư nữa.

Thẩm Lập Ngôn hỏi tình huống của Tiểu Thạch, biết hấn trước kia có theo đường thúc trong nhà học qua mấy chữ, xem như là tạm xóa mù chữ. Liên dặn Tiểu Thạch sáng sớm ngày mai bắt đầu học, mang theo giấy và bút mực, cùng học với Thẩm Ngọc.

Đan Niên nghe Tiểu Thạch sắp tới, trong lòng cũng có chút nhảy nhót, đứng ở cạnh Tiểu Thạch, chủ động nắm lấy tay Tiểu Thạch.

Trong nhà Tiểu Thạch vốn không có đứa nhỏ nào nhỏ tuổi hơn hấn, thấy một đứa bé phấn điêu ngọc trác như Đan Niên chủ động nắm tay mình, tuy rằng bộ dạng vẫn là ôn dịu ngoan thuận, khéo miệng lại khế cong lên, run run rẩy rẩy bé Đan Niên lên.

Thế này lại làm Ngô thị sợ hãi, nàng biết vợ chồng Tuệ Nương xem Đan Niên là bảo bối đến trình độ nào, sợ con mình đụng tới Đan Niên sẽ chọc Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương không vui.

Ngô thị vội vàng ẵm lấy Đan Niên đặt xuống đất, mắng con: “Đứa nhỏ này, sao lại như vậy a, lỡ tiểu thư bị ngã xuống thì làm sao bây giờ?”

Tiểu Thạch tiếc nuối liếc nhìn Đan Niên một cái, không hé răng, cúi đầu nghe quở trách.

Tuệ Nương cũng không thích bộ dáng dè dặt cẩn trọng sợ đắc tội với người khác như vậy của Ngô thị, hoà giải nói, “Phong tẩu tử trách móc đứa nhỏ làm gì, đứa nhỏ có va chạm chút đỉnh mới trưởng thành rắn chắc. Hơn nữa, cũng đừng gọi Đan Niên là tiểu thư, nàng chỉ là một nha đầu con nhà nông thôi!”

Đan Niên thờ dài, Ngô thị đã bị mẹ chồng áp đến thành chim sợ cành cong, tính cách miễn cảm nhát gan. Nàng ngẩng đầu nhìn Tiểu Thạch, thò tay nắm lấy tay Tiểu Thạch, hướng hấn ngọt ngào cười, cặp mày nhăn nhúm trên mặt Tiểu Thạch thế này mới giãn ra.

Tiểu Thạch người ngòm cũng không tệ, xem tính cách cũng là một đứa nhỏ dịu ngoan, mẫu thân Ngô thị lại là người biết cấp bậc lễ nghĩa. Bà nội Tiểu Thạch tuy rằng hơi khó ưa, nhưng dù sao cũng đã một bố tuổi, còn có thể khó ưa thêm được mấy năm?

Hướng hồ nghe Ngô thị nói, trong nhà Tiểu Thạch còn có chút ruộng đất, nếu không Ngô thị cũng không có khả năng ra tay hào phóng như vậy. Tuy rằng không phải nhà đại phú, nhưng trong nhà có nuôi gà, nuôi heo, đến ngày mùa còn phải mời người đến làm việc, cuộc sống coi như trôi qua dễ chịu.

Lấy ánh mắt của người hiện đại đến xem, Đan Niên thấy Tiểu Thạch tuyệt đối là nam nhân cổ đại có kinh tế vững vàng.

Đan Niên âm thầm tính toán, dù sao thế nào cũng phải tìm một người để gả, so với với bị cha mẹ an bày gả cho một người không biết, không bằng bản thân tự chọn trước một người biết rõ ngọn nguồn.

Tốt nhất là tìm một người nhà gần, bản thân mình có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, sau khi gả qua nhà chồng sẽ không khổ sở.

Đan Niên dĩ nhiên đem Tiểu Thạch xếp vào danh sách tuyển chọn lang quân. Bất quá, Đan Niên là tuyệt đối không thừa nhận là vì bản thân mình coi trọng người ta dịu ngoan lại đẹp mắt.

Nghĩ đến đây, Đan Niên quyết định, phải xem trọng hạt giống tốt này, tuyệt không thể để mọc bậy bạ. Hiện tại Thẩm Ngọc đã là cái quỷ tinh linh, thỉnh thoảng còn khi dễ khi dễ đứa nhỏ mới cai sữa như nàng, nàng phải tìm một người thành thật trung hậu đến giúp nàng để đối phó ca ca.

Chương 16: Mua Đất Làm Địa Chủ

Từ khi Thẩm Lập Ngôn đáp ứng cho Tiểu Thạch đến học, Tiểu Thạch mỗi ngày đều đến nhà bọn họ, một ngày cũng không sót, viết chữ đọc sách còn nghiêm cẩn hơn cả Thẩm Ngọc.

Có lẽ là Thẩm Ngọc cảm nhận được áp lực, đọc sách cũng chăm chỉ hơn hẳn. Trước kia vốn thường xuyên thừa dịp Tuệ Nương và Thẩm Lập Ngôn không ở liền quay sang chọc ghẹo Đan Niên, hiện tại chỉ cần hắn quay đầu định xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Đan Niên, bên cạnh liền có Tiểu Thạch mặt mày khiển trách nhìn hắn, đứng che phía trước Đan Niên.

Thẩm Lập Ngôn nói cái gì cũng không chịu thu học phí của Tiểu Thạch, Ngô thị liền thường xuyên cho Tiểu Thạch mang qua chút bánh chút thịt trong nhà hoặc là tự nài nỉ may mấy bộ y phục con nít cho Đan Niên.

Tuệ Nương cảm thấy rất bất khoan, cũng thường xuyên đáp lễ. Cứ thường xuyên qua lại như vậy, người hai nhà dần thân cận lên rất nhiều.

Thẩm Ngọc thường thường nhìn thấy Đan Niên thân thiết với Tiểu Thạch cứ như người một nhà, buồn bực than thở, “Rốt cuộc ai là ca ca của Đan Niên a?”

Đến cuối tháng tám, nhà ở đã tu sửa tạm đâu vào đấy, cả nhà Đan Niên bắt đầu chuyển nhà. Đây là lần đầu tiên Đan Niên vào trong nhà mới.

Nhà mới khiến nàng rất hài lòng. Vừa vào, liền có một hòn non bộ lớn, vòng qua hòn non bộ, là một khu vườn rộng, một gốc cây ngô đồng tươi tốt che mát cả khu vườn.

Khu phía tây là chuồng gà và nhà kho, phía đông là nhà bếp, trước sau là hai dãy nhà gạch lợp ngói rộng rãi.

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương thương lượng, bây giờ hai đứa nhỏ còn nhỏ, tạm thời ở cùng với bọn họ, chờ đứa nhỏ lớn, sẽ cho Đan Niên đến ở căn phòng phía tây của nhà trước, hai gian phòng phía sau để dành làm thư phòng và phòng ngủ của cho A Ngọc.

Ở giữa hai dãy nhà ngói, Thẩm Lập Ngôn cho san bằng trồng trái. Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương bàn bạc, chỗ này chuẩn bị chờ cho A Ngọc và Tiểu Thạch lớn một chút, sẽ dạy hai đứa chút võ nghệ phòng thân.

Sắp xếp chỗ ở xong, Tuệ Nương và Thẩm Lập Ngôn vội vàng thu dọn đồ đạc, Ngô thị cũng tới hỗ trợ. Ba đứa nhỏ không khí lực gì nên không giúp được, A Ngọc và Tiểu Thạch đành đọc sách luyện chữ như cũ, không dám nhàn hạ.

Đan Niên vung vẩy hai chân ngồi trên giường, nhìn A Ngọc và Tiểu Thạch luyện chữ. Tiểu Thạch bình thường không thích nói chuyện, nhưng từ khi đến đây, con người đã thay đổi rất nhiều. Chữ viết vốn không khác gà bới bao nhiêu, hiện tại đã viết có khuôn có dạng, dù Thẩm Lập Ngôn không gọi ngừng, hắn cũng không ngừng.

Đồng sách của Thẩm Lập Ngôn tạm thời không có chỗ để, tạm đặt lên giường, trên chồng sách còn vài cái cừu liên hoàn và con hỏ vải. Mắt Đan Niên sáng lên, đứng dậy ghé vào chồng sách cao gần bằng mình, nhón lên cổ lấy vài cuốn, lật sách ra xem.

Nàng đã chú ý Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch luyện chữ từ rất lâu, trên cơ bản là giống như loại chữ ở kiếp trước, chính là kiểu chữ phồn thể tương đối đơn giản.

Đến thế giới này lâu như vậy, Đan Niên bức thiết muốn biết thế giới này có phải thế giới trước kia của nàng không. Nàng rốt cuộc là xuyên không đến cổ đại, hay là tới dị thế.

Mắt Đan Niên sáng lên, thấy một quyển Bình Tuyên Địa Lí Chí liền mở ra xem, bên trong ghi chép địa lý của quốc gia này, đại bộ phận đều là bản đồ, bên cạnh tranh vẽ còn có văn tự chú giải.

Thẩm Lập Ngôn lại ôm một đồng sách tới, thấy Đan Niên ngồi xếp bằng trên giường, vẻ mặt thành thật nhìn chằm chằm cuốn sách trên đùi, một đồng sách và đồ chơi bị Đan Niên bới đến loạn thất bát tao bên cạnh, Thẩm Lập Ngôn cũng không tức giận, vuốt đầu Đan Niên cười nói: “A, Đan Niên của chúng ta cũng biết chữ?”

Một câu nói, chọc mọi người trong phòng xoay người nhìn nàng.

Bị mấy cặp mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm, Đan Niên đột nhiên có áp lực tâm lý, nàng cũng không thể để đám người kia biết nàng vừa sinh ra đã biết chữ, không chừng lại bị xem là quái vật.

Đan Niên vội vàng chỉ vào tranh vẽ trong sách, nói: “Tranh, đẹp mắt!”

Tất cả mọi người phì cười, cũng đúng, một đứa nhỏ mới cai sữa đọc sách chi vì cảm thấy hứng thú với tranh vẽ bên trong mà thôi.

Thẩm Lập Ngôn sờ sờ đầu Đan Niên, “Chờ con trưởng thành, cùng học viết chữ với các ca ca được không?”

Đan Niên lập tức nghiêm túc gật đầu, ngọt ngào ngây thơ nói: “Dạ! Phụ thân dạy!”

Ngô thị vội vàng chúc mừng Tuệ Nương, “Nhà tâu tử sự là tương lai sẽ có một nữ Trạng nguyên!”

Mặc dù Tuệ Nương và Thẩm Lập Ngôn biết Ngô thị chỉ là khen tặng, nhưng vẫn cao hứng không thôi. Đan Niên trong lòng lau một vốc mồ hôi, may mà cuối cùng trốn thoát.

Buổi chiều, tộc trưởng đến gõ cửa, nói là mấy hôm trước Thẩm Lập Ngôn nhờ hấn hỏi có mảnh đất nào được không, nay tìm Thẩm Lập Ngôn đến đi xem thử, xem hấn có hài lòng không.

Quan hệ đến vị trí địa lý của tài sản tương lai của bản thân, tương lai địa chủ bà – Đan Niên – đương nhiên rất lo lắng, cũng muốn đi, chạy nhanh đến bên cạnh Thẩm Lập Ngôn, cánh tay như ngó sen ôm chặt lấy cổ Thẩm Lập Ngôn không chịu buông.

Thẩm Lập Ngôn chỉ cho là Đan Niên làm nũng, cũng không để ý, gọi Tuệ Nương đi cùng, dặn dò Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch ở nhà chuyên tâm đọc sách, rồi cùng tộc trưởng đi ra ngoài.

Tộc trưởng dẫn đường đi xem đất, Thẩm Lập Ngôn ôm Đan Niên cùng Tuệ Nương đi theo sau. Tộc trưởng đã một bó tuổi, đi đường ruộng lại không một chút khó khăn, đi cứ như bay, còn thường thường dừng lại đợi đoàn người Thẩm Lập Ngôn.

Đợi cho đến một mảnh đất trống trải ở thôn tây, tộc trưởng mới ngừng lại hút thuốc. Khi đoàn người Thẩm Lập Ngôn tới, Đan Niên thăm đánh giá mảnh đất. Mảnh đất đã thu hoạch lúa mạch xong, chỉ còn lại gốc rế trong đất. Diện tích rất lớn, ước chừng bảy tám chục mẫu, phía bắc là mảnh rừng cây thấp, phía bắc cánh rừng là con sông nhỏ, phía tây là ngọn núi nhỏ trống trơn, phía đông là một sườn núi, hình như là bỏ hoang, có nhiều chỗ trồng vài cây ăn trái, trên cành đã lấm tấm quả non.

Đan Niên đánh giá xong, cảm thấy rất hài lòng mảnh đất này. Đất vừa thu hoạch xong lúa mạch, chứng tỏ là đất làm nông, mua về có thể trồng hoa màu, không cần quá nhiều chăm sóc. Nếu không phải chỗ này người ở thưa thớt, ở dưới chân núi xây căn nhà ở lại sẽ càng đặc sắc.

Tộc trưởng chờ người nhà Đan Niên xem xong, cười tủm tỉm hỏi: “Đại diệt tử, con xem đất này có được không?”

Dù là Thẩm Lập Ngôn là một người thường, cũng có thể nhìn ra đất này không tệ. “Tộc trưởng bá bá, đất này giá bao nhiêu?”

Tộc trưởng dập dập râu tóc, nói: “Không tính cánh rừng cùng sườn núi, tổng cộng có ba mươi sáu mẫu, ba trăm lượng bạc, phần rừng cùng sườn núi, nguyên chủ tính tặng không.”

Đan Niên không hiểu lắm cái giá là rẻ hay mắc, quay đầu nhìn biểu tình của Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương liền biết cái giá này đã thật hợp lý.

Thẩm Lập Ngôn có chút chần chừ, “Tộc trưởng bá bá, đất này có khe ước và quan phủ văn không?”

Tộc trưởng vỗ ngực, “Đại diệt tử yên tâm, đất này vốn là của Thẩm gia trang chúng ta, về sau bị một người ngoại tộc mua, người này sau lại chạy nạn, đến ở rể Thẩm gia trang, luận bồi phận coi như là dưỡng của con. Người cũng rất chịu khó, ngày mùa làm việc, khi nông nhàn là vào trong thành làm mua bán nhỏ, cả đời làm lụng mới dành dụm được bao nhiêu đây điền sản. Đến khi hấn nhắm mắt, con trai hấn không có người quản, suốt ngày bài bạc, đem gia nghiệp một đời của cha hấn đi thể chấp, thua không còn một mảnh, thiếu chút nữa phải gán thân trả nợ.”

Tuệ Nương thở dài: “Người này coi như là đáng thương, một đời cả đời, kết quả là con cháu không tốt.”

Đan Niên không quan tâm mấy chuyện này, mảnh đất này tốt như vậy, làm sao có thể đến phiên bọn họ đến nhặt tiện nghi.

Tộc trưởng cười hắc hắc nói: “Đất này có rất nhiều người muốn mua, chủ nhà đã thu hoạch xong lúa mạch, địa khế cùng quan phủ văn thư đều có. Nghe nói đại diệt tử muốn mua đất, nên sẽ bán giá gốc cho con, chủ nhà sẽ lập tức tới ngay.”

Đến khi vị chủ đất nợ đến trước mặt, cả nhà Thẩm Lập Ngôn đều ngây ngẩn cả người. Người tới chính là nam nhân trung niên mặc áo vải tơ đã mang đi Toàn Thư Từ hôm nọ, hôm nay áo tơ đổi thành màu xanh ngọc, vẫn như cũ lộ ra quý khí của một quan sự.

Thấy người nhà Đan Niên, nam nhân áo tơ cười tiếp đón, “Tiểu nhân họ Triệu tên Phúc, Thẩm lão gia cứ gọi tiểu nhân là lão Triệu.”

Đối phương làm đủ lễ tiết mười phần, Thẩm Lập Ngôn có chút ngoài ý muốn, “Triệu quan sự khách khí, Lập Ngôn không quan không tước, về nhà vì chịu đại tang của ông nội, đám đường không nổi hai chữ lão gia.”

Triệu Phúc tuổi không nhỏ, làm người lại thập phần biết tiến thoái, “Thẩm đại quan nhân quá khách khí. Lần trước trở về, ta liền hưng hấn giáo huấn đứa cháu ngoại hư hỏng kia một trận. Ta nay bồi lễ với Thẩm quan nhân và Lý phu nhân!” Dứt lời, cư nhiên mặt cười không thay đổi khom mình hành lễ.

Người một nhà Đan Niên thực không rõ Triệu Phúc đang làm cái gì, nhưng không ai nỡ đánh người mặt cười, đối phương cấp bậc lễ nghĩa mười phần, nhà mình bên này cũng không thể lạc hậu. Huống hồ, Triệu Phúc là quan sự của Tri Phủ, vô luận thế nào, không thể quá cứng nhắc với hấn.

Thẩm Lập Ngôn đưa Đan Niên cho Tuệ Nương, vội vàng đỡ Triệu Phúc dậy, “Triệu quân sự quá khách khí. Lập Ngôn chẳng qua là một kẻ thảo dân, luận bối phận Triệu quân sự và tộc trưởng bá bá là đồng lứa, đây không phải là muốn chiết sát Lập Ngôn sao?”

Triệu Phúc đứng lên, chỉ vào rừng cây bên cạnh, nói: “Tiểu nhân mới vừa có trong tay mảnh đất này. Đất này có hơi xa, ta lại không có tiện tới lui, nên muốn bán trao tay. Tiểu nhân nghe nói Thẩm đại quan nhân muốn mua, bán cho thân thích nhà mình không phải càng yên tâm sao? Liền cầu tộc trưởng làm người môi giới.”

Đan Niên xem như đã hiểu, người nọ là muốn bán một cái nhân tình lớn cho Thẩm Lập Ngôn, không hồ là quân sự nhà giàu, mọi việc đều thuận lợi, xử sự khéo léo. Lần trước cháu ngoại hắn gây chuyện với Thẩm Lập Ngôn, lần này đã nghĩ biện pháp cho tặng một món nhân tình lớn, hai nhà sau này gặp lại chỉ cần cười một cái coi như xóa hết thù hận.

Tuệ Nương vốn không có ấn tượng gì tốt với người nhà Toàn Thư Từ, Thẩm Lập Ngôn cũng có chút do dự. Triệu Phúc vẫn cười khiêm tốn như cũ, không nhanh không chậm chờ Thẩm Lập Ngôn quyết định.

Bất quá, bỏ qua cơ hội tốt như vậy không phải là tác phong của Thẩm Đan Niên. Đan Niên ghé vào vai Tuệ Nương, chỉ vào con sông nhỏ ở phía bắc, ngọt ngào ngây thơ nói: “Sông, canh cá!”

Thẩm Lập Ngôn bật cười, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Đan Niên, “Tiểu nha đầu này, còn muốn ăn a!”

Đan Niên thấy thái độ của Thẩm Lập Ngôn có chiều buông lỏng, người ra quyết định trong nhà dù sao cũng là Thẩm Lập Ngôn, lập tức thêm chút sức, lại chỉ vào lùm cây đằng xa nói: “Có trái cây, có trái cây!”

Tộc trưởng và Triệu Phúc bị Đan Niên chọc cười, tộc trưởng vênh chòm râu dê hoa râm, “Lập Ngôn, tiểu khuê nữ này còn sành việc nhà nông hơn con đó a!”

Đã mấy ngày liên tục, Thẩm Lập Ngôn lo sửa sang phòng ở, Tuệ Nương bận rộn chân không chạm đất, hai người đều bỏ quên Đan Niên, Đan Niên không có ai quan tâm, bị ném lên giường tự chơi một mình, mỗi ngày đều hứng thú thiếu thiếu. Giờ thấy Đan Niên cao hứng như vậy, Thẩm Lập Ngôn cũng có chút vui vẻ, liền cảm ơn tộc trưởng và Triệu Phúc, chuyện mua đất cứ như vậy tạm thời ấn định.

Sau khi về nhà, Tiểu Thạch về nhà mình ăn cơm tối, chỉ còn lại Thẩm Ngọc ngồi một mình trên bậc cửa chờ bọn hắn trở về.

Đan Niên sợ Thẩm Lập Ngôn không làm theo ý của nàng, nghiêng ngả chạy đến bên cạnh Thẩm Lập Ngôn, nắm lấy vạt áo Thẩm Lập Ngôn, ngửa đầu nhìn lên, mặt mày chờ mong, cường điệu nói: “Ăn cá, ăn trái cây!”

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương chỉ cho là đứa nhỏ nghịch ngợm, cười cười đáp ứng. Đan Niên chiếm được câu trả lời thuyết phục, liền an toàn ngồi trên giường, bắt đầu suy nghĩ về sau nên trồng trọt thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Muốn Làm Ruộng Phải Có Tay Nghề

Trải qua một phen bận rộn, cả nhà Đan Niên rốt cục chuyển vào nhà mới.

Mặc dù đang trong thời kì đại tang không thể sửa nhà quá tốt, nhưng cũng may sáng sửa sạch sẽ, cửa sổ phòng ngủ còn treo màn lụa mỏng màu xanh lá mạ.

Giúp chuyển nhà xong, tộc trưởng dẫn theo một đoàn nhân đến gặp Thẩm Lập Ngôn, nói là sắp sửa đến vụ mùa, mảnh đất bọn họ mới mua nếu không trồng ngay, sợ là sẽ trễ mùa.

Thẩm Lập Ngôn từ nhỏ lớn lên ở kinh thành, sống coi như là trong nhung lụa. Tuệ Nương thì từ nhỏ được Lý lão trượng xem như là bảo bối, không dễ dàng phải làm gì. Hai người vì vậy chẳng có khái niệm gì đối với việc trồng trọt.

Đan Niên cũng không rõ mùa thu thì nên trồng cái gì, kiếp trước chỉ biết mùa thu trồng lúa mạch. Quê nội Đan Niên ngày trước mùa thu còn trồng bắp, thời tiểu học còn xin nghĩ thu để ba mẹ mang năng về quê giúp thu hoạch bắp.

Nhưng bắp là du nhập từ châu Mỹ, không phải là cây Trung Quốc bản địa. Thời này còn không biết bắp đã du nhập tới chưa. Bởi vậy rốt cuộc nên trồng cái gì, Đan Niên cũng không rõ ràng.

Đan Niên quyết định vẫn là chờ xem, bản thân mình chỉ là một đứa nhỏ đến nói còn không lưu loát, bị người ta phát hiện biết nhiều lắm cũng không phải là chuyện tốt.

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương vốn định trong nửa năm sẽ đi tìm tá điền, mua sẵn hạt giống, đến đầu xuân sang năm mới bắt đầu trồng.

Không ngờ, tộc trưởng từ khi thấy Thẩm Lập Ngôn và Triệu Phúc bắt tay giảng hòa, liền rất dễ bụng chuyện nhà Thẩm gia, chẳng những mang hạt giống đến, còn dẫn theo ba hộ tá điền, nói là họ nguyên lai là người thuê mảnh đất này để trồng. Về sau đất bị Triệu Phúc mua, mời người quen đến làm công, thế là bọn họ không có chỗ để đi, phải đi chung quanh làm công ngắn hạn cho người ta.

Hiện tại Thẩm Lập Ngôn đem đất một lần nữa mua về, cũng không có người quen gì. Bọn họ liền cầu tộc trưởng, nhờ tộc trưởng nói với Thẩm Lập Ngôn mấy câu, để bọn họ tiếp tục thuê đất này để trồng.

Đan Niên được Tuệ Nương ôm trong ngực, lặng lẽ quan sát này ba hộ người ta, thấy chỉ có cặp vợ chồng trung niên là mặt mày trung hậu thành thật, mí mắt luôn sụp xuống nhìn dưới mặt đất. Còn hai cặp vợ chồng sắp ba mươi còn lại thoạt nhìn không an phận, người ở trong sân, nhưng ánh mắt cứ không ngừng nhìn ngó vào trong nhà chính.

Đan Niên vừa nhìn thấy người như vậy liền không thích, nông dân không phải ai cũng trung hậu thành thật như sách giáo khoa thường tuyên dương, Toàn Thư Từ là một bằng chứng phản bác rõ ràng rành.

Nếu gia đình này tâm địa đen tối, tay chân không sạch sẽ, tương lai sẽ có phiền toái. Nhưng nàng lại không thể trực tiếp nói với Thẩm Lập Ngôn là không cần gia đình này.

Nghe tộc trưởng nói, hiện tại đang là ngày mùa, rất khó tìm công chuyện làm công ăn lương mỗi ngày, đừng nói là có ai nguyện ý cho bọn hắn chỗ ở. Từ cách sinh hoạt mấy ngày nay có thể thấy được. Thức ăn mà Tuệ Nương bụng lên bàn ăn đã rất ít thịt, bạc mang về từ kinh thành phòng chừng còn thừa không nhiều lắm.

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương không muốn dùng đến ngân lượng còn thừa, nếu muốn mức sống không bị giảm xuống, thì nhất định phải làm vụ mùa này cho nhanh. Trước mắt, cũng chỉ có tạm quyết định như vậy, Đan Niên thầm nghĩ.

Nhìn khối thân thể bé nhỏ đi đường còn run run rẩy rẩy của mình, Đan Niên thầm ngửa đầu thở dài, tuy rằng đứa nhỏ bình thường rất ham chơi, ngày đều qua rất nhanh, nhưng nàng là một nguy oa nhi ngoài non mềm trong già cỗi a, đến đi cũng đi không tốt, nói chuyện cũng không lưu loát, mỗi ngày thật quá tàn khốc!

Chỉ trong một buổi, ba hộ tá điền lần lượt giới thiệu bản thân mình. Cặp vợ chồng lớn tuổi nhất chừng bốn mươi tuổi, thấy Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương thậm chí có chút nao núng, nam nhân họ Vương, tên là Vương Quý.

Đôi vợ chồng lấm la lấm lét, nam nhân tên là Trương Xuân Sinh, cặp còn lại, nam nhân tên là Trương Xuân Sấm, hai nhà là anh em ruột.

Lại nói, Trương Xuân Sinh và Trương Xuân Sấm đều có ruộng của nhà mình, đáng tiếc quá ít, không đủ nuôi sống người một nhà, vạn bất đắc dĩ mới phải thuê đất nhà người ta để trồng.

Nhà lão Vương thì hoàn toàn không có đất riêng, hai đứa con trai đều ra ngoài làm việc vất, con dâu lớn và vợ chồng lão Vương phải đi tìm đất trồng để thuê về trồng. Lần này tới, cả nhà bọn họ đều muốn ký văn tự bán đứt, tương đương với bán mình cho nhà Đan Niên. Thẩm Lập Ngôn suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc đáp ứng, dù sao đất nhà mình mà giao cho người ngoài thì hấn lo lắng, có này khế ước bán thân trong tay sẽ không sợ bọn họ chạy trốn, còn có thể giúp bọn hắn trông chừng hai anh em Trương thị.

Hạt giống là do tộc trưởng hữu nghị tài trợ, rất độ lượng nói cứ chờ thu hoạch xong thì trả lại. Nhà tộc trưởng gia coi như là nhà khá giả trong Thẩm gia trang, một túi hạt giống to như vậy, phòng chừng cũng không rất đau lòng.

Đan Niên nghe bọn hắn nói chuyện, trong lòng hiểu đại khái về nông nghiệp ở thế giới này. Giống như nàng từng biết, cuối mùa thu trồng lúa mạch, cuối hè thì trồng ngô, nhưng phải chờ một ít đất trồng cao lương và khoai lang.

Nguyên lai thời đại này thủy vận rất phát đạt, bấp đã sớm từ Trung Mỹ du nhập đến đây. Chỉ là vì bảo hiểm, phải trồng một cao lương và khoai lang vì chúng có sản lượng cao lại ít tốn công, nếu năm nào bất hạnh thất mùa, mấy thứ này có thể bảo vệ một nhà già trẻ ăn no bụng qua mùa đông.

Đan Niên nỗ lực hồi tưởng những hiểu biết về nông nghiệp ở kiếp trước, nhắm tính đất nhà mình chủ yếu trồng cây lương thực, sườn núi bên cạnh có thể trồng một ít rau dưa, dư thừa còn có thể đem lên chợ bán. Chính là không biết ở nơi nông thôn tự cung tự cấp này sẽ có bao nhiêu người chịu tốn bạc mua thức ăn.

Càng nghĩ Đan Niên càng cảm thấy mình nghĩ không đủ, kiếp trước chuyên ngành của nàng vốn là lập trình máy tính, đi đến cổ đại lại trở thành anh hùng không đất dụng võ, thật uổng phí công sức mấy năm học hành vất vả và thi vào đại học.

Rừng cây thì cứ chặt đi, thế bằng cây ăn quả. Cây ăn quả sẽ cho trái cây, nhà mình vừa có lộc ăn, còn có thể đem đổi vài đồng tiền. Chỉ chờ lại những cây nào có thể dùng làm đồ dùng gia đình. Thông qua lần dọn nhà lần trước, Đan Niên phát hiện, thời này làm gì tiệm nội thất, đồ dùng trong nhà mười cái đủ mười là tự làm bằng gỗ, đồ đạc đóng xong thì quét một lớp nước sơn lên mà thôi.

...

Đan Niên còn nhỏ, Tuệ Nương phải ở nhà chăm sóc đứa nhỏ. Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch mỗi ngày đều phải đọc sách, luyện chữ. Thẩm Lập Ngôn buổi sáng lên ruộng giám sát tá điền làm việc, buổi chiều thì dạy hai đứa nhỏ.

Tiểu Thạch tuy rằng tính hơi nhút nhát, còn có chút thẹn thùng, nhưng học tập lại hết sức nỗ lực, khi nghe ai nhắc tới mẫu thân Ngô thị, giữa trán còn có vẻ buồn rầu.

Đan Niên ngầm cảm thấy Tiểu Thạch tuy tuổi còn nhỏ, trong lòng nhất định ghen rất nhiều. Trong nhà hắn có nhiều cháu trai, ông bà nội lại vì không thích Ngô thị, cũng không mấy coi trọng đứa cháu trai thoát nhìn có chút khiếp nhược này.

Trước mắt thấy Tiểu Thạch dồn sức đọc sách như vậy, nhất định là muốn cho tranh địa vị cho mẫu thân mình, Đan Niên suy nghĩ nửa ngày, nếu Tiểu Thạch lập chí phải đi thi khoa cử làm quan, tên nam nhân kinh tế áp dụng này rõ ràng không phù hợp.

Ai... Đan Niên mở ra tứ chi ngã xuống giường, bản thân mình chỉ một đứa bé con, chẳng những phải quan tâm sinh kế trong nhà, đến ngay cả chuyện lập gia đình cũng phải lo tính toán từ nhỏ, thật sự là vất vả a.

Làm địa chủ, việc người nhà Đan Niên cần phải làm là thị sát ruộng đất, xem tá điền có nghiêm cẩn làm việc hay không, địa tô dựa theo ước định đương thời, chia làm sáu bốn, nhà địa chủ lấy sáu phần.

Đợi mùa hè xuống, thừa dịp đất ẩm sẽ bắt đầu gieo hạt, nếu lại chờ mấy ngày nữa, cơ hội sẽ đi qua.

Bên kia phụ thân dẫn một đám người đi làm ruộng, bên này Đan Niên bắt đầu mơ tưởng cây ăn quả.

Kiếp trước nàng thêm ăn trái cây như mạng, chỉ tiếc giá trái cây mỗi năm lại tăng cao, một sinh viên vừa lên đại học như nàng, trong nhà không cho bao nhiêu tiền, thường thường chỉ có thể nhìn trái cây cho đỡ thèm.

Hiện tại bản thân mình trở thành địa chủ, vô luận thế nào cũng muốn trọng đãi bản thân. Cổ đại không có kỹ thuật giữ tươi, bản thân mình tạm thời cũng không có bản sự kia, liền tính ăn không được hoa quả trái mùa, ăn trái cây tươi hẳn là không phải vấn đề lớn.

Hôm nay, Tuệ Nương dẫn Đan Niên vào trong đất gọi Thảm Lập Ngôn về nhà ăn cơm, Đan Niên mặc dù nhỏ người bước chân lại ngắn, nhưng đi đường đã vững vững vàng vàng.

Trên con đường dẫn ra ruộng nhà mình, cây xanh che trời, gió mát thổi vào mặt, khắp nơi chim hót hoa thơm. Sát phong cảnh ở chỗ, trên đường đi gọi Thảm Lập Ngôn lại đụng phải vợ Toàn Thư Từ – Trương thị – đang dẫn theo đứa con trai ba tuổi.

Tuệ Nương vốn không muốn để ý tới, không ngờ Trương thị lại thân mật thăm thiết xông tới, miệng huyền huyền nói đông nói tây, như thể người mấy ngày trước đến khóc lóc om sòm gây sự trước cửa nhà Đan Niên không phải là nàng.

Tuệ Nương là một nữ tử dịu dàng lương thiện, lại vì chuyện mua đất lần trước mà nhà mình đã nhận một ân tình lớn từ Triệu Phúc, nên không tiện làm khó Trương thị, chỉ đành nhân nhượng đáp lời.

Kiếp trước Đan Niên ở trường học cũng đã gặp không ít người như thế, bởi vì một chút chuyện nhỏ chạm đến lợi ích của mình, liền gây sự túi bụi âm ỉ với người khác, như thể đối phưoi chính kẻ thù nhiều năm. Đến khi sự tình trôi qua, bản thân lại làm như không có việc gì, quay sang kết thân.

Đan Niên nhìn thấy người này liền không còn tâm tình tốt, dựa vào cái gì lại không thể tức giận loại người này, bọn họ dựa vào gì mà yêu cầu người khác vô điều kiện tha thứ sai lầm của bản thân a.

Nhìn người lớn không vừa mắt, tự nhiên nhìn đứa nhỏ cũng thấy khó ưa. Đan Niên liếc mắt nhìn đứa bé béo ú trong tay Trương thị, gương mặt dữ tợn có lẽ là di truyền từ lão cha, đang cầm trong tay một trái hồng chín, mồm to ăn ngấu nghiến.

Không tiền đồ, chỉ biết ăn thôi! Đan Niên hận ngập trời, từ đầu liền không đem thẳng nhóc béo ú đó vào mắt. Nhưng trái hồng trong tay Bé Mập lại khiến nàng không ngừng hâm mộ. Nàng đã sớm nghe người ta nói, những cây ăn quả trong Thảm gia trang đều có chủ, nếu muốn ăn, hoặc là hỏi mua, hoặc là tự bản thân mình trồng.

Người lớn hai nhà nói qua nói lại, Bé Mập ăn xong trái hồng, thế này mới nhìn thấy Đan Niên phấn điều ngọc trác bên cạnh.

Trong nhà Bé Mập cũng có một muội muội, nhưng muội muội này mỗi ngày không khóc chính là ăn, vừa đen vừa gầy, một chút cũng không đáng yêu, đương nhiên là so ra kém Đan Niên trắng trẻo non mềm.

Ngay tại Đan Niên mặt mày khinh thường nhìn hướng khác, hai tay dính đầy thịt quả hồng của Bé Mập liền không khống chế nổi, nhéo lấy gò má phàn nộn của Đan Niên.

Trương thị đang say mê nói đến nước miếng bay tứ tung, Tuệ Nương không yên lòng vừa nghe vừa khề nhích ra xa. Đến khi nghe tiếng Đan Niên òa khóc thét, hai người lớn mới hồi phục tinh thần lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đan Niên và tay Bé Mập đều là thịt trái hồng nhóp nhép, Đan Niên đứng một bên khóc ù ỳ ụ ụ khuất khuất, hai người lớn vừa thấy liền biết chuyện gì xảy ra.

Chỗ này vốn rất gần đất nhà Đan Niên, Thảm Lập Ngôn nghe tiếng liền chạy tới, thấy Tuệ Nương vừa lau mặt cho Đan Niên vừa ôm Đan Niên dỗ, lại thấy Trương thị cùng một đứa bé béo ú long nga long ngóng đứng bên cạnh, mặt mày nhất thời nín lên, ánh mắt nhìn về phía Trương thị thêm vài phần không tốt.

Trương thị thấy con mình khi dễ con nhà người ta, lại thấy Thẩm Lập Ngôn người cao ngựa lớn đứng sừng sững như môn thần, nàng định đánh con lại luyến tiếc, đành vờ nhéo nhéo tai Bé Mập, cười làm lành nói: “Thẩm đại quan nhân đang bận a, để ta về nhà giáo huấn tên tiểu tử một trận!” Nói xong liền lôi kéo Bé Mập còn không hiểu ra sao, xoay người chạy đi.

Thẩm Lập Ngôn thấy nữ nhi bị ủy khuất, ôm Đan Niên lên, ôn nhu hỏi sao lại thế này.

Đan Niên chớp chớp mắt, dứt quãng mở miệng: “Trái hồng đẹp mắt, con xem, hấn nhéo mặt con!”

Tuệ Nương đứng bên cạnh, đoán đại khái tình huống xảy ra thế nào, giải thích cho Thẩm Lập Ngôn nghe. Thẩm Lập Ngôn xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Đan Niên, “Đan Niên muốn ăn trái hồng?”

Đan Niên rung rung gật gật đầu, cha a, ngài rút cuộc đã hiểu, không uống công ta đây cố sức biểu diễn lâu như vậy!

Với tư cách người đứng đầu một nhà, Thẩm Lập Ngôn vung bàn tay to lên, “Qua trưa sẽ cho lão Vương tìm người mua mấy cây ăn quả về, chặt bớt cây trong rừng để trồng cây ăn quả, chờ Đan Niên lớn lên sẽ có trái cây ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tiểu Thạch Bị Đánh

Xuân đi hạ đến, ba năm cuộc sống điền viên bình thân biến Đan Niên trở thành một bé gái nông thông tóc thắt bím thành hai sừng dê, mỗi ngày mặc áo vải thêu hoa đi theo Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch nhảy nhót khắp thôn trên xóm dưới.

Đan Niên xem như hiểu được vì sao những người làm quan thời cổ đại hề thấy quan trường không dễ dàng liền về gia làm ruộng. Cuộc sống làm địa chủ trôi qua rất thoải mái a!

Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch nay là nam hài từ bảy tám tuổi, trước mặt người lớn biểu hiện nhu thuận, thực chất bên trong vẫn là những tên nít ranh bướng bỉnh.

Thẩm Lập Ngôn nguyên bản định siết chặt giáo dục hai nam hài từ, hai năm qua vì sợ đem con mình siết chặt quá, nên đổi thành buổi sáng lên lớp, buổi chiều cho đi chơi, chỉ là đi chơi loanh quanh, tuyệt đối không được ra suối.

Đó là con suối bên cạnh đất nhà Đan Niên, mặt nước không sâu, nhưng dòng chảy rất xiết, người trưởng thành nhảy vào có thể ngập đến ngực, hàng năm đều có những đứa nhỏ không nghe lời bị chết đuối trong suối.

Đan Niên trong lòng ngứa ngáy không thôi, Tiểu Thạch có đôi khi ngại ngại nhắc tới trước kia hấn có lúc lên bắt cá trong suối, bắt xong lên sườn núi, nhóm lửa nướng chín là có thể ăn.

Đan Niên nghe mà tâm ngứa vô cùng, vụng trộm cùng Thẩm Ngọc, Tiểu Thạch thương lượng ra suối bắt cá để nướng. Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch nhìn không nổi Đan Niên mở miệng một tiếng “Ca ca” ngọt ngào, hai người biến thanh choáng váng đầu óc, thừa dịp người lớn trưa thời điểm, lên chạy ra.

Thôn trang vào buổi trưa không có bao nhiêu người, đại bộ phận đều đi nghỉ, chỉ có mấy con chim đậu trên cây tề thanh kiệt lực quất to.

Trên đường ra suối, đoàn người Đan Niên xa xa liền nhìn đến oan gia cũ. Bé Mập năm đó nhéo mặt Đan Niên nay đã trưởng thành, so lên đứa nhỏ cùng tuổi, có vẻ lưng hùm vai gấu.

Trong tay Bé Mập nắm một nữ hài có chút đen gầy, thoát nhìn cỡ tuổi Đan Niên, hai mắt cứ nhìn chăm chăm Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch.

Đan Niên nhìn bộ dạng di truyền từ lão ba của đứa nhỏ trước mặt liền giận dễ sợ, nàng vẫn không quên năm đó vợ chồng Toàn Thư Từ đến nhà bọn họ khóc lóc om sòm thế nào. Huống chi, Đan Niên âm thầm nắm chặt nắm tay nhỏ, tên ranh này còn nhéo mặt ta!

Bé Mập vừa nhìn thấy Đan Niên, liền vội vàng lôi kéo muội muội vọt tới chỗ Đan Niên, ưỡn nghiêm mặt cười nói: “Đan Niên, các người định đi đâu chơi a?”

Tiểu Thạch tính tình hướng nội, liếc mắt nhìn hai người một cái liền làm như không để ý tới, thối lui qua một bên, thuận tay giật một cành liễu làm vòng hoa đội lên đầu Đan Niên.

Thẩm Ngọc nắm tay Đan Niên nhìn sang nơi khác, khuôn mặt anh tuấn nhỏ nhắn căng lên thật chặt, không để ý tới hai người đối diện. Trí nhớ của tiểu hài tử thật ra tốt lắm, hấn cũng không quên bởi vì cha mẹ Bé Mập, hấn thiếu chút nữa bị đánh.

Đan Niên có chút nhử đầu, để một thanh niên cực tốt như nàng đi xử lý tranh chấp giữa mấy đứa nhỏ tuổi nhà trẻ, thật có chút khó khăn a.

Cũng không biết vì sao, quan hệ giữa Thẩm Ngọc, Tiểu Thạch và Bé Mập cứ như nước với lửa. Bởi vì tên của Bé Mập là Thẩm Văn, tên tiểu tử hư hỏng Thẩm Ngọc còn đặt riêng biệt hiệu cho Bé Mập là “Ruột Già”, làm cho Đan Niên nén cười thật lâu.

Bé Mập chờ mong nhìn Đan Niên hồi lâu, bình thường Đan Niên rất ít ra khỏi nhà, mà dù có đi ra, cũng luôn có người lớn đi cùng, Bé Mập tìm không thấy cơ hội nói chuyện một mình với Đan Niên.

Hắn lon ton chạy tới trước mặt, qua thật lâu vẫn không ai để ý đến hắn, mặt mũi có chút chịu không nổi, cánh tay tròn vo liền chống ngang eo, đứng chặn giữa đường, lớn tiếng hỏi: “Các người muốn đi đâu?” Còn thị uy lắc lắc khối thịt béo trên người. Ý ở ngoài lời, không nhận tội liền đại hình hù dọa!

Thẩm Ngọc khẽ đảo mắt, vờ vịt bộ dạng không tình nguyện, “Chúng ta muốn đến đất của thím Đại Hoa bắt thỏ, không liên quan đến người!”

Ánh mắt Bé Mập thoáng chốc tròn to lên, “Thỏ? Đất nhà thím Đại Hoa có thỏ?”

Thẩm Ngọc không nhịn được, “Lúa mạch trồng trong đất nhà thím Đại Hoa là do ca ca của thím ấy mang từ kinh thành về, thỏ thích ăn!” Bộ dạng lười với người nhiều lời.

Đan Niên ở sâu trong nội tâm đã vô lực thở dài đối vị ca ca này. Thím Đại Hoa là người có tiếng mạnh mẽ nổi danh khắp mười dặm bát hương, ngay cả mẹ Bé Mập là Trương thị cũng không phải đối thủ. Bé Mập nếu có gan dám đến đất nhà thím Đại Hoa chạy lung tung, có thể tưởng tượng được hậu quả.

Trước mắt Bé Mập đã tin, có chút không yên tâm hỏi: “Thím Đại Hoa dữ như vậy, các người làm sao dám đất nhà thím ấy bắt thỏ?”

Luôn luôn không lên tiếng, Tiểu Thạch nói tiếp, “Lúc này người lớn đều ngủ.” Lời ít mà ý nhiều, Bé Mập lập tức hiểu.

Đan Niên căn cứ vào nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, sốt ruột kéo tay Thẩm Ngọc, “Ca ca, chúng ta không đi bắt thỏ, khẳng định không còn con nào!” Một bên khéo léo lờ đi Bé Mập một cái, hi vọng Bé Mập có thể lĩnh hội ý của nàng.

Thẩm Ngọc tưởng rằng Đan Niên cũng tin bọn họ sắp đi bắt thỏ, vội vàng dỗ dành nói: “Được, chúng ta không đi.” Đoàn người lẩn qua người Bé Mập, xem nhẹ cô em Tiểu Hắc bên cạnh, xuất phát về hướng dòng suối nhỏ.

Chờ Đan Niên có chút bận tâm quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy bóng lưng Bé Mập kéo tay Tiểu Hắc chạy như điên hướng ruộng đất nhà thím Đại Hoa.

Đan Niên âm thầm cắn răng, Bé Mập kia nhất định là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, tưởng là vì mình sợ bọn họ đi tìm con thỏ mới nói như vậy, uống phí một mảnh hảo tâm của mình, cứ chờ thím Đại Hoa hóa thân thành nữ Báo Long đi!

Buổi trưa, ánh mặt trời chiếu vào dòng suối nhỏ, sáng choang ửng sáng, Đan Niên ngoan ngoãn ngồi trên bờ, dùng đũa chân, chờ đợi hương thụ thành quả lao động.

Tiểu Thạch và Thẩm Ngọc đứng ở chỗ suối cạn, xắn ống quần và tay áo lên, dùng bùn đem dòng suối vây lại một phần, đợi cho đến khi nước từ trong vũng bùn chảy ra, chỉ còn lại cá ở bên trong.

Đan Niên đứng bên cạnh nhìn cảm thấy thần thần kỳ, chỉ tiếc hai đứa nhỏ vẫn còn nhỏ, hồ bùn quá nhỏ, cá lọt vào không nhiều lắm, ngẫu nhiên có con cá lớn vào hồ bùn lại có thể nhảy ra hồ chạy thoát. Đợi cho đến khi mặt trời ngã về tây, chỉ thu hoạch bốn năm con cá trích nhỏ lớn cỡ bàn tay.

Thẩm Ngọc lấy lá cây bọc cá lại, ba người chạy đến khu rừng nhỏ ở phía tây ruộng, lượm chút nhánh cây, nhóm lửa lên. Tiểu Thạch thuần thục xâu cá vào nhánh cây đem đi nướng, không bao lâu, mùi thơm liền nhẹ nhàng bay ra, thu hút đám chim thỉnh thoảng bay ngang qua rừng.

Tuy rằng không muối không dầu, nhưng Đan Niên vẫn ăn rất vui vẻ, cá sông tươi mới không chút ô nhiễm, ăn thế nào cũng rất đặc sắc. Ba đứa nhỏ chơi liền quên thời gian, chờ Đan Niên chú ý tới mặt trời, rừng cây đã có chút tối.

Nhưng còn chưa chờ Đan Niên ăn xong một xâu cá nướng, đã nghe đến tiếng kêu của Tuệ Nương: “Tìm được!”

Khi Đan Niên phục hồi lại tinh thần, thân thể đã bị Tuệ Nương nhấc lên, ôm vào trong ngực, Thẩm Lập Ngôn và Ngô thị cũng nghe tiếng chạy tới.

Ngô thị hai mắt đỏ lên, níu chặt cổ áo Tiểu Thạch, giơ tay lên liền hung hăng đánh vào mông Tiểu Thạch, bốp bốp mấy tiếng vang thật xa, vừa đánh vừa khóc: “Con còn dám ra suối, ở đây đã có mấy người chết đuối rồi a! Con mà có chuyện không hay gì xảy ra, nương biết sống thế nào a!”

Đan Niên lo lắng nhìn Tiểu Thạch, khuôn mặt phụng phịu, không rên một tiếng chịu đánh, không một tiếng giải thích. Tiểu tử ngốc này luôn luôn tâm tư trọng, sau khi bị đánh lại không chừng sẽ nghĩ cái gì.

Tuệ Nương vội kéo Ngô thị ra, “Tẩu tử, có chuyện từ từ nói, đừng đánh đứa nhỏ!” Tiểu Thạch vẫn quật cường đứng tại chỗ, quay đầu nhìn nơi khác.

Thẩm Lập Ngôn mặt mày âm trầm, bộ dáng như thể mưa to gió lớn sắp đến, đứng trước mặt hai đứa nam hài, hỏi: “Hai đứa các con, là ai đề nghị ra suối bắt cá?”

Còn chưa chờ Đan Niên chủ động thừa nhận sai lầm, Thẩm Ngọc cúi đầu, ngoan ngoãn đáp: “Cha, là con.”

Lời vừa nói ra, Đan Niên kinh ngạc nhìn Thẩm Ngọc, vừa định bấu môi nói gì, Thẩm Ngọc đã nghiêng đầu trùng mắt nhìn Đan Niên một cái.

Đan Niên cảm thấy ám áp một mảnh, có cha mẹ xem mình như con gái ruột, có một anh trai thiết tình yêu thương mình, bất mãn bị xuyên không đến cổ đại mấy năm nay, lúc này biến mất không còn một mảnh.

Thẩm Lập Ngôn ôm Đan Niên, Tuệ Nương và Ngô thị mỗi người níu lỗ tai con trai mình về nhà. Gần đến ngã rẽ, Tuệ Nương lại khuyên Ngô thị một hồi, Tiểu Thạch là bị con nhà mình khuyến khích mới học hư, ngàn vạn đừng đánh đứa nhỏ nữa, Ngô thị rung rung gật đầu đáp ứng.

Về đến nhà, Đan Niên kinh hồn táng đảm chờ Thẩm Lập Ngôn phát hỏa, đầu óc quay vòng vòng ngẫm nghĩ phải làm thế nào mới miễn trừ hình phạt của Thẩm Ngọc. Không ngờ Thẩm Lập Ngôn chỉ thờ dài, sờ sờ đầu Thẩm Ngọc, ôm hai đứa nhỏ đặt lên chân mình, “A Ngọc, là Đan Niên muốn ra suối chơi phải không?”

Đan Niên nghe vậy nhìn lên Thẩm Lập Ngôn, chỉ thấy khuôn mặt hần đầy vẻ chắc chắn, mắt Đan Niên khẽ rút hai cái, quả nhiên không thể gạt được. Thẩm Ngọc ngồi bên cạnh cũng có chút thẹn thùng.

Thẩm Lập Ngôn thờ dài, “Các con còn nhỏ, không hiểu được thế nào bảo vệ mình. A Ngọc là ca ca, càng phải phân rõ cái gì là nên làm, cái gì là không nên làm.”

Đan Niên bấu môi, người lớn chính là thích chuyện bé xé ra to, Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch có năng trông chừng, sao có thể gặp chuyện không may. Mấy người lớn như Thẩm Lập Ngôn rất khoa trương, mới dẫn đến màn náo loạn hôm nay.

“Các con có thích Tiểu Thạch không?” Thẩm Lập Ngôn đột nhiên hỏi ra một câu như vậy.

Đan Niên cảm thấy câu này của Thẩm Lập Ngôn có hàm ý khác, lại không rõ lắm là có ý tứ gì. Thấy Thẩm Ngọc gật gật đầu, cũng bắt chước “Dạ” một tiếng.

“Hôm nay bởi vì hai đứa các con nên Tiểu Thạch mới bị đánh. Chuyện trong nhà Tiểu Thạch chắc là hần chưa bao giờ nói với các con đi.

Tiểu Thạch là trụ cột duy nhất để Ngô thẩm thẩm có thể sống sót, nếu bởi vì các con ham chơi, khiến Tiểu Thạch xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Ngô thẩm thẩm có thể sống nổi sao? Các con nhìn tâm nhìn thấy người khác bởi vì mình mà chết sao?”

Đan Niên không phục, nóng nảy, “Con sẽ trông chừng bọn họ...”

Thẩm Lập Ngôn quát: “Con chỉ là một đứa nhỏ ba tuổi, có thể trông chừng cái gì?”

Đan Niên ngây ngẩn cả người, trong tiềm thức cho tới bây giờ đều không xem mình như một đứa nhỏ, luôn nghĩ là mình đang trông chừng Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch. Nếu thực xảy ra nguy hiểm, nàng có thể làm được cái gì?

Thẩm Lập Ngôn đại khái cảm thấy vừa rồi mình nói có hơi nặng, giọng dịu xuống, “Cha Tiểu Thạch thành thân với mẹ Tiểu Thạch không bao lâu liền đi làm việc ở nơi khác, đã đi từ trước lúc chúng ta đến. Đã nhiều năm như vậy, ngay cả gửi một phong thư về cũng không có, Tiểu Thạch ngay cả mặt mũi cha hần thế nào cũng không biết. Người trong nhà Tiểu Thạch cũng không thích mẹ con Tiểu Thạch, cuộc sống hai mẹ con họ trôi qua rất gian nan.”

Đan Niên không nghĩ tới, Tiểu Thạch không ưa nói chuyện, ngày thường luôn ôn nhu cười với nàng lại có chuyện xưa như vậy, trong lòng âm thầm thổn thức không thôi, hạ quyết tâm sẽ không lại đến nơi nguy hiểm không có người lớn canh chừng.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Cổ Đại Nữ Bạo Long

Lúc Thẩm Lập Ngôn mới tìm được Đan Niên và Thẩm Ngọc, mặt mày âm trầm dễ sợ, làm trái tim nhỏ của Đan Niên phù phù nhảy nửa ngày. Thẩm Ngọc cũng sớm bày ra tư thế thấy chết không sờn, lườm trước lần này khó tránh thoát một trận đòn.

Không ngờ Thẩm Lập Ngôn chỉ khiển trách vài câu, dẫn dò Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch về sau phải nắm chặt nghiệp học, bắt luận buổi sáng buổi chiều đều phải ở nhà đọc sách. Đan Niên cũng đã đến tuổi có thể đọc sách học viết chữ, phải đi học với hai ca ca.

Thẩm Ngọc chường cái mặt than khóc thảm thiết với Đan Niên, nam hài tử bảy tám tuổi bị tước đoạt quyền chạy chơi như điên, so với việc xử hần từ hình, thực ra không có gì khác.

Đan Niên cũng không có tâm tư để ý tới ca ca, nàng sớm đã muốn đi học. Xuyên không đến nơi này đã ba bốn năm, nàng vô luận nói bóng nói gió thế nào cũng không có cơ hội biết bây giờ là triều đại nào.

Mớ sách mà Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch học đều là sách vỡ lòng, nàng cũng từng vụng trộm lật xem, nhưng chỉ nói vài thứ vụn vặt linh tinh, căn bản không có gì giúp nàng nhận thức thế giới này.

Cuốn sách địa lý tình cờ đọc được lúc chuyển nhà chỉ nêu một phần địa khu, nàng lại chẳng nhận ra cái địa danh nào, từ đầu không nhìn ra cái căn nguyên.

Sáng sớm hôm sau, đang mơ màng, Đan Niên bị một giọng nữ cao vút sắc nhọn đánh thức.

Chờ nàng tỉnh lại, liền nhìn thấy Thẩm Ngọc mặt mày hưng phấn ghé vào trước giường của nàng, “Muội muội, không xong. Ruột Già thật sự chạy tới đất nhà thím Đại Hoa tìm thỏ, hiện tại thím Đại Hoa đang ở trước cửa nhà Ruột Già mắng chửi người đó a!”

Đan Niên nghe mà vẻ mặt đầy hắc tuyến, nhà Ruột Già và nhà của nàng ở hai đầu của thôn, ấy vậy mà tiếng mắng người của thím Đại Hoa khi truyền đến nhà nàng vẫn trung khí mười phần như thường, từng chữ rành mạch rõ ràng, thật sự không hổ là “Nữ Bạo Long” phiên bản cổ đại.

Tên tiểu tử Thẩm Ngọc này còn có nhân tâm ở trong này vụng trộm vui vẻ, chờ Bé Mập bị bắt khai ra, hai cái nữ Bạo Long kia khẳng định quay đầu phun lửa sang nhà bọn họ.

“Vậy làm sao bây giờ? Thẩm Văn...” Đan Niên thấy ca ca mình nhướn mày lên, vội vàng sửa miệng, “Cái tên Ruột Già đó khẳng định khai ra chuyện người lừa hân.” Bé Mập có một cái tên nhả nhặn nghiêm trọng không phù hợp với hình tượng của hân: “Thẩm Văn”.

Thẩm Ngọc cũng giương mắt nhìn xa xa, uy lực nữ Bạo Long cũng không phải là chỉ nghe nghe là coi như xong. Nghĩ ngợi hồi lâu, kéo Đan Niên rời giường, chuẩn đi xem.

Hai người thừa dịp Thẩm Lập Ngôn đang luyện võ trong hậu viện, Tuệ Nương đang làm điểm tâm trong nhà bếp, chạy ra khỏi đại môn, thẳng đến nhà “Ruột Già”.

Sáng sớm mặt trời lóe kim quang, rừng bạch dương hai bên đường bị gió thổi rầm rầm âm vang, nhà nhà bốc lên khói bếp nhàn nhạt.

Đan Niên chân ngắn, bị Thẩm Ngọc dắt một đường chạy như điên, không rảnh thương thức này đó. Nếu Ruột Già cứ khẳng định là Thẩm Ngọc xúi bẩy hân, hai cái nữ Bạo Long thím Đại Hoa và Trương thị thế nào cũng hợp lại đến nháo nhà bọn họ, Thẩm Lập Ngôn nhất định sẽ giáo huấn Thẩm Ngọc một trận ra trò.

Đi đến cửa nhà Ruột Già, sớm đã có một đám người trong thôn vây quanh xem náo nhiệt, Thẩm Ngọc kéo tay Đan Niên, chui vào trong đám người. Thím Đại Hoa ưỡn cao bộ ngực to mọng, tay chỉ vào cửa, nước miếng bay tứ tung chửi bậy: “Đồ ranh con nhà con, đều học tính ranh, lại không quản giáo, suốt ngày nhảy long nhong!”

“Thượng bất chính hạ tắc loạn, lão tử chiếm đất nhà người ta không trả, nuôi không ra vật gì tốt!” Thím Đại Hoa thấm lau mồ hôi trên mặt, tiếp tục cổ lên.

Trương thị cầm cây chổi lớn, uy vũ đứng chắn trước cửa, gương mặt đen gầy, hai mắt trừng tròn trắng, “Thứ đàn bà chanh chua không biết xấu hổ! Sáng tinh mơ đến nhà ta cửa thúi lăm!” Trương thị tuy rằng người ngòm nhỏ gầy nhưng khí thế không chút nào thua thím Đại Hoa.

Đan Niên khẽ nhẹ nhàng thở ra, xem ra Trương thị có tâm che chở con, căn bản không để con đi ra. Bất quá xem tư thế kia của Trương thị, khẳng định xong việc sẽ tìm Bé Mập hỏi rõ sao lại thế này.

Đan Niên đoán ông cậu Triệu Phúc của Toàn Thư Từ đã nói trước với bọn họ, mấy năm qua này hai nhà luôn bình an vô sự, hưởng hòa bởi vì chuyện thổ địa, nhà Bé Mập bị đuối lý trước, phỏng chừng sẽ không thể bởi vì chuyện nghịch ngợm giữa mấy đứa nhỏ mà đến tìm phiền toái.

Chỉ cần hai nữ Bạo Long không đem lửa phun qua nhà mình, một mình Trương thị sẽ không tạo nổi sóng gió gì, Đan Niên liền cảm ơn trời đất.

Lại nhìn thím Đại Hoa bị người ta trách móc xong, vuốt vuốt tay áo, chống nạnh, “Con nhà người đập hư lúa mạch nhà ta, người còn ở đó nói này nói nọ! Đền lúa mạch nhà ta mau!”

Trương thị bên này không nhường bước chút nào, “Người nói con ta đập hư lúa mạch nhà người, ai nhìn thấy? Đứa nhỏ trong thôn nhiều như vậy, sao người không nói là con nhà người khác, người chỉ là thấy nhà ta dễ khi dễ!”

“Thằng con nhà người suốt ngày đi gây họa, trừ hân ra, còn nhà khác dạy ra thứ con như vậy! Thượng bất chính hạ tắc loạn!”

Trương thị nổi giận, chỉ ngón tay vào mặt thím Đại Hoa, “Người lập lại lần nữa, ai thượng bất chính hạ tắc loạn?”

“Người dám nói nhà người không làm việc gì trái với lương tâm? Lần trước vườn rau nhà ta bị thiếu mười mấy trái cà, có đến mấy người đều nói thấy người đi vòng vòng gần vườn rau nhà ta cho tới trưa, người dám nói không phải người trộm!” Thím Đại Hoa chịu không nổi kích thích, giũ ra chuyện cũ lâu năm.

Trương thị rướn cổ, “Vườn rau nhà người thiếu đồ, thế nào liền vô lại nói là ta làm? Năm trước đệ đệ người thành thân, mướn nhà ta mười cân gạo trắng

với hai mươi trứng gà, ta đưa cho người là loại gạo trắng tốt nhất, người chỉ trả tám cân mì, lại là mì cũ!”

Thím Đại Hoa mặt đỏ tai hồng, “Người thúi lắm! Trứng gà người cho, mười cái hết năm là thúi!”

Trương thị bị nói trứng, có chút đuối lý, vẫn không được liền bắt đầu dùng đến võ, nắm chắc cây chổi lớn trong tay bắt đầu đuổi người, mắng: “Lão nương đưa trứng gà cho người đều là trứng tốt, miệng chó không sạch sẽ đầy phân, dám đến nhà Trương Quế ta gây sự, cũng không cân nhắc xem phân lượng của mình! Có bản lĩnh gọi nam nhân nhà người đến!”

Thím Đại Hoa ngộ ra Trương thị tiểu tướng nam nhân nhà mình đã lâu, thân thể to mọng lập tức giương nanh múa vuốt đánh tiếp, “Trương Quế, người thì tính cái gì đó, còn dám tiểu tướng nam nhân nhà ta? Là người ngoài thôn giả tới, tướng lão nương sợ người sao! Lão nương liều mạng với người!”

Trương thị lại thể nào xấu tính, cũng không thể dễ dàng tha thứ người khác làm bản danh dự mình, thù mới hận cũ cùng nhau bạo phát. Thoáng chốc, hai thân ảnh một phi một gầy liền rối rắm thành một khối.

Đan Niên xem mùi ngon, Trương thị mồm mép tuy lợi hại, nhưng về khoản đánh nhau tuyệt đối không phải đối thủ của thím Đại Hoa, tám thân kia của thím Đại Hoa ước chừng nặng gấp hai Trương thị. Bất quá Trương thị hơn ở chỗ thân thể linh hoạt, hai bàn tay lợi hại tóm đến đâu trúng đến đó.

Hai nữ nhân tóc tai bù xù, người níu chặt tóc của ta, ta cầm lấy mặt của người, chân còn không ngừng chào hỏi trên thân đối phương, trên người trên mặt tất cả đều là bùn đất, hai mắt phun lửa nhìn đối phương.

Ngay tại đang lúc đánh nhau túi bụi, trong đám người có một hán tử khỏe mạnh vội vã đi ra, kéo thím Đại Hoa từ trên mặt đất dậy. Thím Đại Hoa bị hán tử khỏe mạnh kia từ phía sau lưng ôm lấy, vừa ra sức đá cừu địch vừa mắng: “Đồ tiện phụ, dám mơ tưởng nam nhân của ta!”

Trương thị thấy Thím Đại Hoa có người đến giúp đỡ, liền đặt mông ngồi dưới đất, bắt đầu mồm khóc lóc: “Đồ ăn mày không có lương tâm, hai người các người thấy nam nhân nhà ta không ở nhà liền tới cửa khi dễ! Chờ ta nam nhân trở lại...”

Thím Đại Hoa còn muốn tiến lên trách móc hai câu, bị trượng phu của mình mặt lạnh mắng vài câu, lời kéo Thím Đại Hoa vội vàng rời khỏi.

Đan Niên thấy náo nhiệt xem chừng đã hết, nhắm tính giờ này Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương chắc đã xong việc, nếu tìm không thấy hai đứa nhỏ sẽ đến lượt họ nóng nảy. Nhẹ nhàng kéo tay Thẩm Ngọc, hai đứa nhỏ xuyên qua đám người, lặng lẽ theo đường cũ chạy về nhà.

Nguyên tưởng rằng việc này cứ như vậy đi qua, không nghĩ tới lúc ăn xong điểm tâm, Tiểu Thạch đến học, Đan Niên cảm thấy có gì đó không đúng.

Trên tóc Tiểu Thạch rõ ràng có dấu bùn, má trái và trán sưng đỏ một tảng lớn, y phục trên người cũng có chút xé rách.

Chờ Thẩm Lập Ngôn kêu bọn họ dựa theo bảng chữ mẫu luyện chữ xong rồi đi, Đan Niên đi tới hỏi: “Thạch ca ca, trên người ca ca là thế nào?”

Thẩm Ngọc luyện chữ bên cạnh cũng ngừng lại, Ngô thị rất yêu sạch sẽ, mỗi lần đều sửa soạn cho Tiểu Thạch ngay ngắn chỉnh tề mới để cho hán ra khỏi nhà. Liên tính là Ngô thị tới qua tức giận đánh Tiểu Thạch vài cái, cũng sẽ không thể có thương tổn trên mặt như hiện tại.

Tiểu Thạch sờ sờ mặt, “Không có việc gì.”

Đan Niên nghĩ nghĩ, khẳng định hỏi: “Là Ruột Già đánh?”

Tiểu Thạch chỉ ngại ngừng cười cười, xem như chấp nhận, thấy Thẩm Ngọc và Đan Niên đều nhìn mình, “Nhanh luyện chữ đi, lát nữa Trảm bá bá sẽ đến kiểm tra.”

Thẩm Ngọc và Đan Niên có chút bức mình, nhà bọn họ ở trong thôn xem như phú hộ, có ruộng có tá điền, Bé Mập không dám đối phó Thẩm Ngọc, mượn Tiểu Thạch để xỉ hơi.

Lần này là người nhà mình làm chuyện xấu, lại khiến Tiểu Thạch đến gánh hậu quả. Đan Niên nghĩ tới nghĩ lui, thật tình không thể xử Bé Mập thế nào. Bé Mập một thân đầy thịt, dư sức đánh hai con khỉ khô như Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch.

Em Bé Mập là Tiểu Hắc, thoát nhìn lớn hơn nàng một hai tuổi, đối phó với Đan Niên cũng khẳng định không thành vấn đề. Bấm ngón tay tính tính, hai chọi ba, nhà người ta thế nào cũng có thể thoải mái thắng.

...

Trông xong đợt lúa mạch mùa thu, Tuệ Nương và Thẩm Lập Ngôn mới rảnh rỗi nghỉ ngơi thở lấy sức. Tuệ Nương nhìn không nổi cảnh tiểu nữ nhi cả ngày nhàn rỗi đảo quanh Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch, đành kéo Đan Niên đi ra, ngồi dưới bóng cây trong sân, cho Đan Niên mấy sợi chỉ và kim chuẩn bị sẵn, cắt vài món quần áo cũ làm vải, bắt đầu cho Đan Niên luyện tập học may và thêu thùa.

Đan Niên học hết sức nghiêm cẩn, thời đại này không có máy thêu máy may hiện đại, làm quần áo chỉ có thể trước đến chợ mua vải, mua về lại do nữ nhân trong nhà may quần áo. Bất kể là quần áo hay túi tiền, đều là từng mũi kim sợi chỉ may thành.

Trên TV, thấy cảnh động một chút là ra cửa hàng tơ lụa chọn loại tốt nhất, kêu thợ may tới cửa tùy cơ ứng biến, đều là người nhà có tiền. Rất nhiều nông hộ, đến vải cũng là trong nhà tự dệt, sau đó đến phường nhuộm đi nhuộm màu về làm quần áo.

Nếu bản thân mình học xong mấy thứ này, ít nhất về sau may vài món quần áo hay hầu bao đều được, không có chỗ gì hỏng.

Nhà Đan Niên như vậy đã xem như tốt lắm, hàng năm có hai bộ quần áo mới để mặc. Có nhiều nhà, giống như nhà lão Vương làm thuê dài hạn cho nhà Đan Niên, một nhà mấy miệng ăn quanh năm suốt tháng chỉ có manh áo vải đầy mụn vá, đến lúc thật sự không thể mặc nổi, còn phải cắt thành từng tấm vải nhỏ làm đế giày.

Tay nghề Tuệ Nương thật sự tốt lắm. Anh Tử – một cô gái nhỏ thường xuyên dắt cô chị Chu thị vốn ít ra ngoài, đến nhìn Tuệ Nương thêu hoa thêu chim, khen không dứt miệng. Chịu không nổi Anh Tử đeo bám dai dẳng, Tuệ Nương đành đáp ứng lúc Anh Tử xuất giá sẽ thuê tặng nàng một bộ gối uyên ương.

Tuệ Nương giảng giải cho Đan Niên các loại kim, từ loại kim thêu hoa đến loại kim to may chần. Mỗi loại kim sử dụng cũng không giống nhau, muốn thêu ra hoa cỏ xinh đẹp, phải dùng dùng loại kim nhỏ dùng riêng để thêu hoa.

Tuệ Nương làm mẫu cách đâm kim, chọn kim cỡ trung bình, cho nàng trước học cách may vá quần áo, nhiệm vụ cũng rất đơn giản, làm sao không để lộ đường may cùng đầu sợi chỉ ở bên ngoài quần áo.

Nhiệm vụ thoát nhìn đơn giản, đến khi thực sự làm, Đan Niên mới thấy khó. Nàng vẫn chưa tới bốn tuổi, tay còn chưa có sức, thường xuyên cầm không vững cây kim, chờ học xong như thế nào cách giấu mũi kim, ngón tay lại thường xuyên bị kim đâm. Quần áo may ra nhẵn nhụi nhúm nhúm, muốn luyện đến trình độ của Tuệ Nương, đúng là gánh nặng đường xa.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tiểu Hắc Mai

Vài năm trước, Thẩm Lập Ngôn đáp ứng thỉnh cầu của Đan Niên, tìm tá điền lão Vương trồng mấy cây cây đào và cây hạnh. Đến năm nay, những cây ăn quả đã trồng giờ đã bắt đầu kết quả. Hôm nay, sau giờ luyện chữ buổi sáng, Thẩm Lập Ngôn liền dẫn Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch hái một sọt quả đào và hạnh trở về.

Thời này, trái đào đều là đào lông, ngoài da có phủ một tầng lông xù, phải rửa rất lâu mới làm rụng hết lông đó đi, nếu không cẩn thận để da chạm vào lông, có thể sẽ bị ngứa đến nửa ngày. Đan Niên vô cùng hoài niệm loại đào da kiếp trước, không biết thời này đã tạo ra loại giống này chưa.

Đan Niên chọn mấy trái chín lớn để dành cho nhà mình, những trái còn dư thì khăn gói lại, cho Tiểu Thạch nhét vào trong túi xách, vụng trộm đem chia cho Ngô thị ăn cùng.

Trong nhà Tiểu Thạch có nhiều đứa nhỏ, Đan Niên đã gặp qua mấy đứa đó, một đám cứ như là sói đói, nếu lấy đào ra chia, bao nhiêu cũng không đủ.

Tuệ Nương lại chọn vài trái chín một nửa, để trong một cái sọt, đưa cho Thẩm Ngọc và Đan Niên đem đến tặng nhà tộc trưởng. Cả nhà bọn họ ở đây, ngay cả một người thân thích thực hệ đều không có, bởi vậy nhìn bộ tộc trưởng cho luôn luôn đứng. Còn những trái bị sâu đục thì ném ra hậu viện cho gà ăn.

Hai đứa nhỏ phấn nộn ôm một sọt trái cây đứng trước mặt tộc trưởng, hơi có chút cảm giác Kim Đồng Ngọc Nữ đưa bảo vào cửa. Mặc kệ là hoa quả có non tươi hay không, ngay cả người chỉ có chút mê tín cũng nghĩ đây hẳn là đồ tốt, tộc Trưởng hơn hờ đến mức râu cũng run lên một cái.

Thẩm Ngọc và Đan Niên không rõ lắm vì sao chỉ đưa một sọt hoa quả lại khiến cho lão tộc trưởng cao hứng thành như vậy, đành ù ù cạc cạc về nhà.

Còn dư lại vài trái chỉ bị sâu đục vài lỗ, Tuệ Nương đặt tại trong nhà, ai tới la cà liền cho người đó mấy trái.

Đan Niên vốn nghĩ cây ăn quả sau khi kết quả, có thể đem bán trái cây được mấy đồng tiền, cuộc sống trong nhà tuy rằng không phát sầu, nhưng mọi chuyện đều phải tự thân tự lực, Thẩm Lập Ngôn mỗi ngày đều phải ra ruộng cùng nhóm tá điền làm việc cực lực, Tuệ Nương cũng phải tự lo liệu gia vụ.

Đan Niên muốn giảm bớt gánh nặng bọn họ một chút, chỉ hướng của nàng là cuộc sống sâu gạo cơm tới há mồm áo đến vờn tay, tình huống thực tế còn cách yêu cầu của nàng rất xa a, còn cần phải nghĩ biện pháp kiếm tiền.

Thẩm gia trang và vài thôn trang phụ cận mấy ngày nữa sẽ họp chợ, trước kia bởi vì Đan Niên quá nhỏ, chuyện đi chợ mua đồ đều là Thẩm Lập Ngôn một mình ôm lấy mọi việc.

Đợi đến khi Đan Niên lớn một chút, mấy thôn phụ cận lại phát sinh chuyện mấy đứa nhỏ hai ba tuổi bị bắt cóc. Tuệ Nương cảm thấy Đan Niên quá nhỏ, sợ dẫn ra ngoài sẽ bị bọn buôn người cướp đi, nên luôn luôn xem dưới mí mắt, không cho nàng đi xa quá Thẩm gia trang.

Đan Niên thử thăm dò nói với Tuệ Nương, “Nương, chúng ta đem trái cây lên chợ bán đi.” Tuệ Nương vừa làm đầy giày vừa đùa với nàng, “Ai đi bán

a? Tiểu Đan Niên của chúng ta đi bán được không?” Từ đầu đã đem đề nghị của Đan Niên không quan trọng.

Đan Niên có chút nhụt chí, bất quá Tuệ Nương nói cũng có đạo lý. Nông thôn nhà trước nhà sau, rất nhiều nhà có trồng cây ăn quả, loại hàng trái cây tươi này đều có để tự bản thân mình ăn, chưa thấy qua có ai đem đi bán. Xem ra còn phải nghĩ biện pháp khác để kiếm tiền.

Lúc xế chiều Đan Niên ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tuệ Nương, tiếp tục luyện tập may vá quần áo. Hiện tại Đan Niên đã tiến bộ rất nhiều, đường may tinh mịn, tay cũng ổn định hơn.

Tuệ Nương cắt tấm áo choàng sa tanh cũ của mình thành nhiều miếng nhỏ, để dành cho Đan Niên luyện tập.

Đan Niên dựa vào trí nhớ của kiếp trước, dùng cây bút mảnh vẽ chân mày của Tuệ Nương vẽ ra vài kiểu hoa hoạt hình, rồi dùng chỉ thêu màu sắc rực rỡ thêu lên. Tuệ Nương thấy có vẻ thú vị, cũng tùy Đan Niên chơi đùa.

Đan Niên còn chưa ngồi thêu được bao lâu, thì có khách không mời mà đến. Nguyên lai là Trương thị dẫn con gái nàng ta đến la cà.

Đan Niên chán ghét cặp mẹ con này vô cùng, Trương thị vừa vào là trông mắt xoay vòng lưu chuyển, ngửi khí chưa lành chưa lết, thôn đông thôn tây đều bị lưỡi của nàng ta nhai mấy lần.

Có mấy lần nghe Chu thị nói, Trương thị huyền thuyên trước mặt mấy cô con dâu trong thôn, nói Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương không biết đã thu biết bao nhiêu ưu việt của Ngô thị mới chịu dạy Tiểu Thạch.

Con gái của Trương thị là Thẩm Mai lại càng không được Đan Niên ưa thích, mỗi lần tới là trông mắt con bé này cứ như là dính vào người Thẩm Ngọc, có kéo đều kéo không ra. Thẩm Ngọc kẻ thừa diện mạo của Thẩm Lập Ngôn, người ngọc bệ đáng đẹp mắt, tính cách lại hoạt bát, so với bọn đã tiêu tử cả người đầy bùn, quả thực chính là hạc trong bầy gà.

Trong mắt Đan Niên, cả nhà mình mặc dù có thời điểm ngốc hồ hồ, nhưng luôn là người tốt nhất. Nhìn đến ánh mắt khẩn thiết của Thẩm Mai nhìn Thẩm Ngọc, liền cảm thấy mất hứng, ngầm đặt riêng cho em gái Bé Mập một biệt danh: “Tiểu Hắc Mai”.

Lúc này nhìn thấy Trương thị dẫn Tiểu Hắc Mai vào sân, Đan Niên rõ ràng xoay người qua một bên, làm bộ như không thấy họ.

Tuệ Nương không có cách nào, đành đứng lên chào hỏi Trương thị, kéo hai cái ghế cho Trương thị và Tiểu Hắc Mai ngồi.

Trương thị thấy Đan Niên ngồi một bên mân mê kim chỉ, thân thiết chào hỏi nói: “Đan Niên cũng học nữ công?” Đi tới gần thấy khối vải trong tay Đan Niên, mặc dù là vải cũ, không còn sáng bóng, nhưng liếc mắt một cái có thể nhìn ra là loại vải thượng hạng, Trương thị há to mồm thờ dãi: “Đan Niên, con mới học thêu hoa mà đã dùng sa tanh để thêu a?”

Đan Niên liền cũng không ngẩng đầu lên một chút, Trương thị bị bỏ quên tởm ngắt, ngượng ngừng cười nói: “Rốt cuộc là kinh thành tới, từ nhỏ đã khéo tay.”

Tiểu Hắc Mai mang cái mặt tham tướng nhìn quả đào trên bàn nhỏ, Tuệ Nương lấy vài quả nhét vào lòng Tiểu Hắc Mai. Tiểu Hắc Mai hít hít chảy ra nước miếng, lấy tay áo xoa xoa quả đào, đưa lên miệng liền cắn.

Đan Niên trong lòng âm thầm mắng: “Hết một cái đức hạnh như ca của người, không tiền đồ!”

Trương thị khen xong rồi không nói lời nào, Tuệ Nương cũng không nói tiếp với nàng, tiếp tục làm giày. Trương thị đứng một bên do dự một lúc lâu, “Lập Ngôn tẩu tử, ta nghe người ta nói, tay nghề người khá tốt, thêu hoa thêu chim a, đều giống như sống thật.”

Tuệ Nương cười nhạt nói: “Nghe ai truyền bậy như vậy? Tay nghề của ta, vốn không lên được mặt bàn.”

“Sao có thể a? Ta xem tay nghề của tẩu tử, ngay cả tiệm may trên trấn đều so ra kém.” Trương thị gượng cười dùng lời hay.

Đan Niên có chút hồ đồ, Trương thị mỗi lần tới đều là nước miếng bay tứ tung nói chuyện hương thân hàng xóm, hôm nay lại tới nói chuyện này rốt cuộc muốn làm gì.

Trương thị thấy Tuệ Nương chỉ cười nhạt cúi đầu làm giày, không đáp lời, lại không cam lòng xách ghế nhích lại gần Tuệ Nương, nói: “Tẩu tử, ta có câu hỏi không biết có nên hỏi không.”

Đan Niên không quen nhìn lão bà da mặt dày này quấy rầy mẹ mình, hừ một tiếng tiếp lời, “Nếu biết không nên hỏi, còn hỏi cái gì?”

Trương thị nghe vậy, vừa định đứng lên chống nạnh mắng chửi người, lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, cười mĩa nói: “Người xem, tiểu khuê nữ Đan Niên này, từ nhỏ đã là đứa nhanh nhẹn nhanh miệng.”

Lại xoay người nói với Tuệ Nương: “Muội tử, ta nghe nói mẹ Tiểu Thạch tặng cho nhà các người không ít thứ tốt a, có chuyện này không?”

Tuệ Nương nghe mà tức giận trong lòng, buông giày, lạnh lùng nói: “Toàn Thư tẩu tử là từ đâu nghe được lời nói bậy đó?”

Trương thị vừa thấy Tuệ Nương nổi giận, vội vàng cười làm lành: “Lập Ngôn tẩu tử đừng nóng vội, ta cũng là nghe nói. Hai ngày trước, bà nội Tiểu Thạch đánh mẹ Tiểu Thạch, nói là trước khi cha Tiểu Thạch rời nhà có để lại mấy trăm đồng tiền, đều bị mẹ Tiểu Thạch tiêu pha sạch sẽ. Ta nghĩ, mẹ

Tiểu Thạch ngày thường không mua vải không mua ăn vật, vậy khẳng định, à không, người nọ nói như vậy, cũng có đạo lý.”

Tuệ Nương quan tâm không phải việc này, “Người nói mẹ Tiểu Thạch bị đánh?”

Trương thị vừa thấy hấp dẫn được lực chú ý của Tuệ Nương, đặc ý nói: “Đúng vậy, khóe miệng đều bị đánh ra máu a. Mẹ chồng của nàng ta cũng không phải là thứ tốt lành, còn gọi thêm hai cô con dâu và hai khuê nữ, xúm lại cùng đánh!”

Đan Niên chần kinh rồi, nàng căn bản không có cách nào tưởng tượng Ngô thị nhu nhược bị đánh hội đồng sẽ thảm đến thế nào. Nữ tử cổ đại sau khi gả đến nhà chồng, trượng phu không ở nhà, cha mẹ chồng chính là bầu trời của nàng. Liền tính là trượng phu ở đây, cha mẹ chồng cũng chưa chắc sẽ đối tốt với nàng đâu bao nhiêu.

Mặt Tiểu Thạch mấy ngày nay cũng mất tươi cười, làm bài thường xuyên mắc lỗi, nàng còn tưởng rằng là tiểu hài tử đến thời kì học tập uể oải, nguyên lai là trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy.

Tuệ Nương trong lòng cũng loạn ào ào, nếu cha mẹ chồng Tiểu Thạch tưởng rằng Ngô thị đem toàn bộ tiền cho nhà mình mới đánh Ngô thị, bọn họ có phải là nên đến nhà Tiểu Thạch giải thích một chút, miễn cho Ngô thị lại bị đánh. Trong lúc nhất thời nghĩ không ra chủ ý, vẫn là quyết định chờ Thẩm Lập Ngôn về nhà lại nói.

Tuệ Nương thấy Trương thị mặt mày hưng phấn, cảm giác chán ghét chợt lóe lên, “Toàn Thư tẩu tử, Tiểu Thạch tới đây đọc sách học chữ, đó là vì mẹ Tiểu Thạch tín nhiệm Lập Ngôn nhà ta. Hơn nữa, đến đây hai tiểu hài tử cũng làm bạn học với nhau, học cũng thêm mạnh mẽ. Làm sao có thể đòi tiền người ta?! Nếu ta biết là tên da mặt dày nào ở sau lưng nói huyền thuyên, làm hỏng thanh danh hai nhà chúng ta, thì đừng trách ta không niệm tình cảm hương thân!”

Trương thị bị nghẹn, thuận khẩu khí, trang mô tác dạng hùa theo lời Tuệ Nương, “Ta cũng nói với người ta rồi đó thôi, Lập Ngôn tẩu tử là hạng người gì, sao có thể lấy tiền hương thân đâu! Nhất định là lừa.”

Sau đó, Trương thị lại thần bí hề hề nói: “Nghe nói mẹ chồng nàng ta đánh nàng, là vì nàng cứ lấy tiền giúp đỡ nhà mẹ đẻ, nhà mẹ nàng chỉ một người anh, chân có bệnh, không làm được việc nặng.”

“Một hồi tiền cho chúng ta, một hồi tiền cho anh trai, người còn biết cái gì?” Tuệ Nương châm chọc nói.

Trương thị bị nói trúng tâm sự, da mặt một hồi đỏ một hồi trắng. Chờ qua xong lại trang mô tác dạng khoa Tuệ Nương làm gãy thật khéo.

Gặp Tuệ Nương không quan tâm mình, Trương thị có chút nóng nảy, một phen kéo Tiểu Hắc Mai qua, cười lạnh nói: “Muội tử, đứa khuê nữ này nhà ta và Đan Niên cỡ tuổi nhau, tay nghề của người tốt như vậy, dạy một đứa cũng là dạy, dạy hai đứa cũng là dạy, không bằng thuận tiện cũng dạy Mai tử nhà chúng ta đi!”

Còn chưa chờ Tuệ Nương nói cái gì, Trương thị tát một cái, đánh cho Tiểu Hắc Mai quỵ trước mặt Tuệ Nương, mắng: “Thất thân làm gì, còn không mau cho sư phụ dập đầu!”

Tiểu Hắc Mai còn đang cắn quả đào, thỉnh linh bị mẩu thân tát một cái, quỵ sụp xuống mặt đất, quả đào rơi xuống đất, dính đầy bụi. Nước mắt còn chưa kịp chảy ra, lại bị bộ dạng hung thần ác sát của Trương thị dọa sợ, không dám để ý quả đào bị rớt, vội vàng dập đầu.

Tuệ Nương kéo Tiểu Hắc Mai muốn nàng đứng lên, Tiểu Hắc Mai nhìn thoáng qua Trương thị, nhỏ giọng nói: “Thảm thảm dạy con thêu, con liền đứng lên.”

Tuệ Nương nhìn Trương thị, Trương thị cúi đầu nhìn mũi chân mình, không hé răng.

Đan Niên xem hai mẹ con này biểu diễn, thật là làm cho người ta tức giận, Tuệ Nương là người hiền lành, nhất định sẽ đáp ứng.

Quả nhiên, Tuệ Nương không có cách nào, nàng thật sự không nhìn nổi đứa bé gái chỉ cỡ tuổi nữ nhi mình phải quỳ trên mặt đất cầu người, “Thảm thảm sẽ dạy con, con trước đứng lên đi.”

Tiểu Hắc Mai nghe Tuệ Nương đáp ứng rồi, vội vàng đứng dậy đi ra sau Trương thị. Đôi mắt nhỏ của Trương thị lóe sáng vẻ tính kế thành công, ngoài miệng lại nói: “Thêm một đứa nhỏ, nhọc người quan tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đăng Môn Bái Phỏng

Thẩm Lập Ngôn luôn cho rằng nếu cứ đóng cửa đọc sách, sẽ khiến đứa nhỏ đọc choáng váng, nên thường thường cứ đến lúc xế chiều, sẽ cười ngửa chờ Thẩm Ngọc đi đây đi đó một chút.

Chờ Thẩm Lập Ngôn dẫn Thẩm Ngọc từ bên ngoài trở về, Tuệ Nương liền vội vàng kéo Thẩm Lập Ngôn sang một bên, Đan Niên đoán cũng có thể đoán được, nhất định là định nói chuyện Ngô thị.

Lúc ăn cơm, trên bàn cơm tràn ngập áp suất thấp, Thẩm Ngọc không rõ chân tướng, đợi cho đến cơm nước xong, Thẩm Ngọc liền kéo Đan Niên trốn sang một bên, hỏi sao lại thế này. Đan Niên cảm thấy loại chuyện này không tiện nói cho một nam hài tử tám tuổi, nên vờ như không biết.

Đúng tới loại chuyện này, Đan Niên cũng thật mờ mịt. Kiếp trước, ông bà nội bởi vì ghét bỏ nàng là con gái, không ít lần hằn học với mẹ. Mẹ bị ba mẹ chồng ăn hiếp, ba ba lại chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt. Còn như Ngô thị, đến trạng phu cũng không ở nhà, còn có thể thế nào.

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương còn chưa thương lượng ra nên làm như thế nào, nàng và Thẩm Ngọc đều là trẻ con, vẫn là chờ người lớn quyết định.

Ngày hôm sau Tiểu Thạch đến học, sắc mặt như thường, nhìn thấy Đan Niên, vẫn như cũ mang theo ngại ngùng cùng thẹn thùng gọi một tiếng, “Chào Đan Niên muội muội!”

Tuệ Nương và Thẩm Lập Ngôn đứng đối diện thấy vậy thờ dài, đứa nhỏ này, quá quật cường, trong nhà xảy ra chuyện cũng không nói cho bên này một tiếng.

Đợi cho đến giữa trưa cơm nước xong, Thẩm Lập Ngôn phải đi xem đất, Trương Xuân Sấm cùng vợ con hân, dạo gần đây làm việc lẻ mà lẻ mẻ, chưa gì đã muốn nhân hạ.

Tuệ Nương thu thập xong đồ đạc, dẫn Thẩm Ngọc ở nhà chăm chỉ đọc sách, không được chạy ra ngoài chơi, dẫn Đan Niên ra cửa hàng nhỏ ở đầu thôn đông, mua mấy cân đường trắng, vài túi bánh, lại về nhà lấy thêm hai mươi trứng gà, xong xuôi liền đi về hướng nhà Tiểu Thạch.

Mở cửa là đại cô nương tuổi còn trẻ, Đan Niên nhận ra người này, là nhị cô Thúy Lan còn chưa xuất giá của Tiểu Thạch, da dẻ trắng nõn, chỉ là đôi mắt xé hình tam giác thoát nhìn khiến người ta thập phần không thoải mái.

Thúy Lan mở cửa thấy là Tuệ Nương, sừng sốt một chút, quay đầu hướng trong viện hô: “Nương, nhà Lập Ngôn đến thăm!”

Nghe vậy, từ trong viện, một lão thái thái thấp bé đi ra, ống quần buộc lại, sắc mặt không tốt, quét mắt nhìn Tuệ Nương từ trên xuống dưới, đột nhiên thấy trong tay Tuệ Nương mang cái gì đó, ánh mắt híp lại, vội vàng cười nói: “Nguyên lai là nhà Lập Ngôn a, mau vào trong nhà.”

Trong viện nhà Tiểu Thạch chất đầy lúa mạch, tiểu viện vốn không lớn có vẻ càng thêm chật chội. Ngô thị và Tiểu Thạch nghe được động tĩnh, từ trong viện phía tây vén màn nhìn ra, Tiểu Thạch bị ánh mắt như dao nhỏ của lão thái thái trừng trừng về, Ngô thị ánh mắt hồng hồng nhìn Tuệ Nương một chút, Tuệ Nương hướng nàng một ánh mắt an tâm, Ngô thị lúc này mới rụt rè buông màn vào trong.

Tiểu lão thái thái thấy một màn như vậy, cười nói: “Nàng dâu nhà chúng ta không quy củ, dạy thế nào cũng dạy không tốt, ngươi là người nhà giàu từ kinh thành tới, đừng chê cười tiểu môn tiểu hộ như chúng ta là được.”

“Lão phu nhân chê cười, chúng ta tới đây vậy đã là hương thân, cũng làm việc ăn cơm như nhau, nơi nào phân cái gì nhà giàu nhà nghèo. Ngài là trưởng bối, đã nhiều năm như vậy, cũng chưa tới cửa thăm ngài, là chúng ta không đúng.” Tuệ Nương cười nói.

Tiểu lão thái thái tiếp nhận cái bọc trong tay Tuệ Nương, ước lượng cân nặng, lập tức cười đến thấy răng không thấy mắt, “Các người người trong thành chính là ngoại đạo, đến chỗ ta còn mang đồ làm gì a!” Ngoài miệng thì nói như vậy, tay lại không chậm chút nào, đồ vừa nhận lấy liền đưa cho Thúy Lan thu vào.

Đan Niên chưa từng đến nhà ai, giờ đến nhà Tiểu Thạch mới cảm giác được chênh lệch. Tường khắp nơi đều trét bùn, nàng còn tưởng rằng nhà ai cũng giống nhà nàng có đá lát mặt tiền. Đồ dùng gia đình cũng rất đơn giản, chỉ có một cái bàn gỗ tróc nước sơn và vài cái ghế chân ngắn.

Ngoài cửa có một đồng đưa con nít từ lớn tới nhỏ đứng chơi, thấy có người đến, đều lộ đầu nhìn vào trong phòng khách. Bà nội Tiểu Thạch giương mặt hồ, nghiêm một cái liền đuổi đàn con nít này đi như đuổi gà con.

Khi đám con nít đó nhìn thấy Thúy Lan cầm bọc đồ ăn đi vào phòng bếp cạnh nhà chính, một đám ào ào nuốt nước miếng đi theo sau Thúy Lan. Thúy Lan quay đầu nhìn bọn nhỏ, tròn to mắt lớn tiếng quát, bọn nhỏ thấy đòi hỏi vô vọng, có chút bất khoái chạy ra ngoài chơi.

Thúy Lan cất kỹ đồ xong, lại đi ra rót cho Tuệ Nương chén nước ấm, xoay người nói vào tai bà nội Tiểu Thạch mấy câu. Bà nội Tiểu Thạch tươi cười trên mặt liền cứng lại, thái độ đối với bọn họ cũng lãnh ngạnh đi rất nhiều.

Đan Niên cau mày, xem ra tiểu cô nhà Tiểu Thạch thật đúng là người không an phận.

Bà nội Tiểu Thạch ngồi ở đó, mặt ngoài cười nhưng trong không cười, khiến Tuệ Nương nhất thời không biết nói chuyện làm sao, cũng không thể mới gặp mặt liền nói với người ta: “Ngài hiểu lầm con dâu mình, tiền không có đưa cho chúng ta, về phần tới nơi nào, nhất định là có nguyên nhân khác.” Lấy bộ dạng hung hãn của tiểu lão thái thái này, chẳng những sẽ không tin, không chừng còn níu chặt cổ áo đòi người ta trả tiền.

Đan Niên linh cơ nhất động, ngẩng mặt ngọt ngào cười với bà nội Tiểu Thạch: “Nãi nãi, Tiểu Thạch đọc sách rất thông minh, cha con thường xuyên khen ca ca, học tốt so với ca ca của con!”

Mặc kệ bà nội Tiểu Thạch có không thích Ngô thị đến mức nào, Tiểu Thạch dù gì cũng đường đường là cháu trai của bà, nghe nói như thế, trên gương mặt cứng nhắc bà nội Tiểu Thạch rốt cục có ý cười, “Đứa nhỏ ở nông thôn, biết được mấy chữ là được, có ai trông cậy hẳn làm Trạng nguyên đâu? Có thể khỏe mạnh lớn lên đã là vạn hạnh.”

Tuệ Nương nhân cơ hội kể về Tiểu Thạch, “Tiểu Thạch đứa nhỏ này vừa biết chuyện lại nghe lời, đại nương thật có phúc khí, có nhiều cháu trai cháu gái như vậy, tương lai khẳng định hưởng phúc.”

Bà nội Tiểu Thạch nhìn về hướng căn phòng phía tây, hừ một tiếng, chậm rãi nói: “Hưởng phúc, ta không dám nghĩ. Đứa nhỏ đều là nợ, người không thấy đám ranh con kia sao! Chỉ nuôi ăn đứa nhỏ thôi, thì ta còn chịu được. Còn cái thứ không biết đề ý kia, ta không bị tức chết là tốt rồi.”

Đan Niên nghe vậy liền không có ấn tượng gì tốt với lão thái bà này. Ngô thị chiều người chọc người thế nào? Công việc đã làm không ít, còn bị người đánh, đã vậy, trước mặt người ngoài, người còn nói gần nói xa chọc khuấy người ta. Có mẹ chồng như người, có nàng dâu nào muốn sống nữa!

Tuệ Nương cẩn thận nhìn sắc mặt bà nội Tiểu Thạch, “Ta thấy mẹ Tiểu Thạch là người biết lý lẽ, cha Tiểu Thạch không ở nhà, người làm tiểu bối như chúng ta có chỗ nào không hiểu, chỗ nào làm không đúng, đành phiền ngài giúp đỡ nhiều hơn một chút.”

Bà nội Tiểu Thạch bỗng cao giọng, mắt liếc hướng phòng phía tây, “Giúp đỡ? Một lão thái bà như ta còn có thể giúp được ai? Gả vào nhà này đã mấy năm, đâu có cho nàng ta thiếu ăn thiếu mặc, đã vậy còn dám ăn cây táo, rào cây sung!”

Đan Niên nội tâm trùng trùng thờ dài, xem ra lời Trương thị nói vẫn có vài phần có thể tin, Ngô thị có khả năng đã lấy vài món của nhà chồng đi giúp đỡ người nhà, khiến bà nội Tiểu Thạch giận dữ.

Trong mắt Đan Niên, tiền của trượng phu Ngô thị chính là tiền của Ngô thị, lấy tiền của mình đi giúp anh em nhà mẹ đẻ mình, đó là thiên kinh địa nghĩa, nhưng ở cổ đại, gả cho người ta chính là người của nhà người ta.

Tuệ Nương khuyên nhủ: “Đại nương nghĩ nhiều, lớn tuổi đừng tức giận làm tổn thương mình, bình tĩnh hỏi rõ ràng là chuyện gì xảy ra, nói không chừng là hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Con ta trước lúc đi có để lại mấy trăm đồng tiền, hiện tại một đồng cũng lấy không ra, ai biết cầm đem làm gì, không chừng là cho thứ đã hán từ nào...”

“Đại nương!” Tuệ Nương không nhịn được, thấp giọng quát ngừng bà nội Tiểu Thạch, thanh danh của nữ nhân rất xem trọng, sao có thể tùy tiện nói lung tung.

Tiểu Thạch nãi nãi đang nổi nóng, tự biết nói lỡ, cũng không hé răng. Đan Niên trong lòng cười thầm, lão thái thái này là người thế nào a, chẳng lẽ ước gì con trai mình đội nón xanh sao.

“Vợ Lập Ngôn, người phải xử cho công bình, có thứ nàng dâu nào như vậy sao? Cứ theo đà này, nhà chúng ta sẽ bị nàng làm lụn bại a! Ta làm mẹ chồng, giáo huấn hạ nàng dâu, có nên hay không a?” Lão thái thái mặt mày nhăn nhó, như thể Ngô thị đã cướp đi cả đồng tiền từ nhà bà.

Đan Niên nghĩ lại, một bao bánh là mười đồng tiền, đây đã là món mắc nhất trong cửa hàng. Vài năm trước, khi nhà Đan Niên mua đất, một mẫu đất tính ra cũng không quá mười lượng bạc. Tính như vậy, mấy trăm đồng tiền căn bản không xem là cái gì.

Đan Niên ngẩng đầu lên, mặt mày không hiểu hỏi: “Nương, mấy trăm đồng tiền là rất nhiều tiền sao?”

Lão thái bà vỗ đùi, “Ai u, thật đúng là đại tiểu thư không biết dân chúng khổ sở đâu, cha Tiểu Thạch phải làm công cho nhà người ta mấy năm mới dành dụm được mấy trăm đồng tiền.”

Đan Niên nghi hoặc không thôi, “Bánh mà chúng ta mua cho thái thái đều là mười đồng tiền một bao, vậy mấy trăm đồng tiền cũng chỉ là mấy chục túi bánh. Phụ thân Tiểu Thạch làm việc thế nào mà mấy năm chỉ lời được mấy túi bánh a?”

Lời vừa nói ra, mặt lão thái bà liền cương lại, mắt tròn trừng hồi lâu, lại tìm không ra lời phản bác. Tuệ Nương đành phải khiển trách Đan Niên, “Sao lại không hiểu chuyện như vậy? Sao lại nói chuyện với thái thái như vậy!”

Lại cười làm lạnh nói: “Đại nương, tiểu hài tử không hiểu chuyện, miệng không chừng mực, ngài chớ để ở trong lòng.”

Bà nội Tiểu Thạch khụ khụ ho hai tiếng, trang mô tác dạng uống chén nước, xua xua tay cho biết bản thân mình không để ở trong lòng.

Tuệ Nương lại cùng bà nội Tiểu Thạch hàn huyên vài câu, bà nội Tiểu Thạch nói này nói nọ với Tuệ Nương, chính là không nói đến con dâu nhà mình, chỉ nói chuyện thời tiết năm nay cùng chuyện trồng trọt thu hoạch cái gì.

Đan Niên nghe mà ngủ gà ngủ gật, còn không bằng nghe Trương thị nhiều chuyện đâu.

Tuệ Nương thấy Đan Niên ngáp ngáp cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt mờ mịt, vội vàng lấy có đứa nhỏ mệt nhọc, mang đứa nhỏ về nhà ngủ, ôm Đan Niên trở về nhà.

Tuệ Nương vừa ôm Đan Niên ra khỏi cửa, Thúy Lan liền đóng cửa lại, cửa vừa khép lại trong nháy mắt, miệng phun nước bọt hướng về phòng phía tây của Ngô thị, Đan Niên rõ ràng nghe nàng ta mắng một câu: “Đúng là biết vờ vịt!”

Biết vờ vịt? Ai vờ vịt? Rõ ràng không phải là nói Đan Niên hay Tuệ Nương, câu đó là nói Ngô thị. Xem ra Ngô thị ở trong nhà này thật đúng là không dễ chịu.

“Nương, bọn họ về sau có còn đánh Ngô thăm thăm nữa không a?” Đan Niên ôm sát cổ Tuệ Nương.

Sau một lúc lâu, Tuệ Nương thở dài: “Sẽ không, bà nội Tiểu Thạch không đánh Ngô thăm thăm của con, Trương thăm thăm gạt con đó.”

Đan Niên kỳ thực trong lòng rõ ràng, bà nội Tiểu Thạch sẽ không vì Tuệ Nương tặng chút lễ vật mà thay đổi thái độ đối đãi Ngô thị. Nàng hỏi Tuệ Nương, chỉ là muốn tìm kiếm chút an ủi trong lòng.

Sau khi đến cổ đại, địa vị thấp của nữ tử khiến nàng rất không thích ứng, cảm thấy thật sợ hãi.

Thời đại này không có pháp luật đến bảo hộ quyền lợi của nữ nhân, có lẽ chỉ có thể chờ Tiểu Thạch lớn lên thành nam tử hán, đến bảo hộ Ngô thị.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ngô Thị Tới Chơi

Ngày hôm sau khi Tiểu Thạch lại đến, Đan Niên quan sát, tuy rằng không có thay đổi gì, nhưng ngữ điệu nói chuyện nhẹ nhàng rất nhiều, trên mặt tươi cười cũng nhiều, xem ra ngày hôm qua trong nhà hán không có chuyện gì xảy ra. Trái tim thấp thỏm Đan Niên thế này mới dễ xuống.

Buổi chiều, có người gõ cửa nhà Đan Niên, là Tiểu Hắc Mai đến, đứng ở cửa miệng rụt rụt rề rề nói tiếng chào, nói là mẹ nàng gọi nàng đến học may vá thêu thùa với Tuệ Nương thăm thăm.

Đan Niên quan sát cao thấp một phen, kỳ quái nói: “Người tới học may vá, kim chỉ đâu?”

Tiểu Hắc Mai không lên tiếng, khuôn mặt đen ửng đỏ lên, hai bài tay không ngừng xoa qua xoa lại. Đan Niên xem coi như hiểu, Trương thị tính toán đúng là hay thật, chẳng những muốn Tuệ Nương phí công dạy Tiểu Hắc Mai may vá, ngay cả kim chỉ này nọ cũng mong Tuệ Nương tự chuẩn bị.

Tuệ Nương thở dài, kéo qua Tiểu Hắc Mai, hòa ái hỏi xem biết cách sử dụng kim chưa, biết được Tiểu Hắc Mai ở nhà thường vá quần áo cho phụ thân ca ca, lục ra mấy khối vải bông, vẽ vài kiểu hoa văn đơn giản, làm mẫu vài mũi kim, rồi đưa cho Tiểu Hắc Mai luyện tập trước.

Đan Niên nghiêng người qua một bên, tự ngồi thêu hoa, không để ý tới Tiểu Hắc Mai. Đợi cho đến Tuệ Nương ra ngoài cho gà ăn, sau lưng Đan Niên truyền đến giọng nói nhỏ như muỗi kêu của Tiểu Hắc Mai, “Đan Niên, có phải là người không thích ta?”

Đan Niên dờ khóc dờ cười quay đầu, Tiểu Hắc Mai mặt mày khảm trương nhát gan nhìn nàng, Đan Niên đột nhiên cảm thấy bản thân mình có chút trẻ con, Trương thị có chán ghét thế nào, thì Tiểu Hắc Mai cũng chỉ là một tiểu cô nương bốn tuổi, bản thân mình lại là một người lớn, không lí nào lại làm khó nàng ta được.

“Không có.” Thanh âm Đan Niên mềm đi rất nhiều.

“Nha, vậy là tốt rồi. Người luôn phụng phịu, không để ý ta, ta cứ nghĩ là người không thích ta.” Tiểu Hắc Mai nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm. Nàng luôn cảm thấy nhà Đan Niên so với nhà mình đẹp mắt rất nhiều, mỗi lần tới đều có chút rụt rề.

Đan Niên cười cười, tiếp tục vui đầu phần đầu thêu con mèo hoạt hình của mình. Suy nghĩ trong lòng một cô bé nhỏ luôn đơn giản. So với Tiểu Hắc Mai, bản thân mình xem như hạnh phúc.

Tiểu Hắc Mai ngồi bên cạnh nhìn thấy sườn mặt phấn nộn của Đan Niên, lông mi vừa đen lại vừa cong, giống hai cây quạt nhỏ chớp lên chớp xuống, trên người mặc áo ngắn vải tơ màu xanh áo, chỗ vật áo còn thêu hoa đào màu đỏ, đôi trâm cài hình bướm màu xanh ngọc cài hai bên búi tóc, nhìn như hai cánh bướm tùy thời có thể bay lên. Tiểu Hắc Mai nhìn không được hâm mộ nói: “Đan Niên, người thật là tốt xem!”

Đan Niên “Há?” một tiếng quay đầu nhìn Tiểu Hắc Mai. Tuệ Nương thích đem nàng ra trang điểm, mỗi lần có cơ hội lên chợ lớn ở trấn trên, đều phải mua cho Đan Niên đủ thứ đồ trang sức, dây buộc tóc linh tinh. Mỗi khi ôm Đan Niên đi đâu, người trong làng đều tặc tặc lưỡi khen Đan Niên đáng yêu xinh đẹp, Tuệ Nương nghe vậy cũng vui như thể mình được khen.

Nếu Đan Niên là một tiểu cô nương ba bốn tuổi chân chính, phỏng chừng đã sớm lằng lằng, nhưng Đan Niên hiểu được, những người lớn đó khích lệ

nàng, đa phần là nói chuyện lịch sự thôi.

Đan Niên hồ nghi nhìn chằm chằm Tiểu Hắc Mai, Tiểu Hắc Mai thỉnh thoảng bị Đan Niên nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn đen sẫm lại đỏ lên, nhất thời có chút chân tay luống cuống, “Ta là nói thật, ta rất thích người, ừm, ca ca ta cũng thật thích người.”

“Nga, cảm ơn.” Đan Niên lịch sự đáp lại, không để ở trong lòng, Trương thị thật đúng là biết dạy đứa nhỏ, mới nhỏ như vậy đã biết nịnh bợ.

Tuệ Nương cho gà trong hậu viện ăn xong, lúc về vừa vặn thấy một màn như vậy, “Đan Niên, không được khi dễ Tiểu Mai!”

“Không có, Đan Niên không có khi dễ con, thậm chí, là con khen Đan Niên xinh đẹp!” Tiểu Mai cuống quýt giải thích.

Đan Niên nhìn bộ dạng Tiểu Hắc Mai hốc mắt rung rung, răng nanh thật muốn nghiền kìn kịt, cô nương này thật là trời sinh có tài biểu diễn, nếu ai không biết nội tình, tuyệt đối tưởng bản thân mình khi dễ Tiểu Hắc Mai.

Mặc kệ Tiểu Hắc Mai có phải có ý hai không, Đan Niên cũng không tâm tình để ý tới nàng.

Lúc ăn xong cơm chiều, trời đã nhập nhèm tối. Có người ở bên ngoài gõ cửa, Thẩm Lập Ngôn cao giọng hỏi: “Ai a?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng Ngô thị, “Là ta, mẹ Tiểu Thạch.”

Tuệ Nương vội vàng mở cửa mời vào, bộ dạng Ngô thị cũng là có lời gì muốn nói. Tuệ Nương mời Ngô thị vào buồng trong, hai nữ nhân ngồi bên giường nói chuyện với nhau.

Thẩm Ngọc và Đan Niên cũng đi vào theo, Tuệ Nương ngại Thẩm Ngọc là nam hài tử không có tiện nghi, đuổi Thẩm Ngọc ra ngoài. Tuệ Nương liếc mắt nhìn Đan Niên một cái, Đan Niên liền ngoan ngoãn rúc vào bên cạnh Tuệ Nương, bộ dạng nhu thuận có hiểu biết, Tuệ Nương cũng không lại bảo Đan Niên ra ngoài.

Thẩm Ngọc có vẻ bất khoái liếc nhìn Đan Niên một cái liền chạy ra khỏi, ánh mắt kia Đan Niên biết, dựa vào cái gì Đan Niên có thể ở đây mà ta không thể a?

Bất quá, nhờ ánh đèn mờ mịt, Đan Niên thoáng thấy thấy được dưới bậc cửa sổ có một cái đầu lông xù đầu đông đưa, liền che miệng cười. Vị ca ca này a, đúng là quý tinh linh.

Bên này, Ngô thị còn chưa kịp nói chuyện, hai mắt liền đỏ. Tuệ Nương vội vàng đứng dậy rót chén nước cho nàng.

Ngô thị uống một hớp, cảm xúc ổn định, bắt lấy tay Tuệ Nương, “Tẩu tử, người mấy hôm trước đến nhà của ta, ta còn chưa cảm ơn người đâu.”

Tuệ Nương vỗ vỗ Ngô thị tay, “Muội tử nói gì thế, ta đi thăm bà nội Tiểu Thạch, người cảm ơn cái gì.”

Ngô thị cảm kích nhìn Tuệ Nương, “Tẩu tử, người là thay ta nói tốt đúng không, ta không phải người vô tâm vô ruột, ân tình này, ta nhớ kỹ.”

Tuệ Nương có chút thương hại nhìn nàng, “Người nếu không chê ta là người ngoài, thì nói cho ta nghe một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ta nghe bên ngoài truyền đến truyền đi loạn một đoàn, đối với thanh danh của người cũng không tốt.”

Ngô thị vuốt khóe mắt, “Tẩu tử, ta nói với người là nói thật, cha Tiểu Thạch lúc gần đi đúng là có để lại cho ta mấy trăm đồng tiền. Bà nội Tiểu Thạch nhớ ra có chuyện như vậy, liền hỏi ta, ta nói đã xài hết rồi, nhưng thật ra là giấu đi.”

“Người, người giấu đi làm gì?” Tuệ Nương không hiểu, bà nội Tiểu Thạch cũng không đến nỗi ngay cả tiền con trai để lại cho nàng dâu cũng chiếm.

“Tẩu tử không biết đó thôi, Thúy Lan đã định xong ngày cưới với người ta, tháng sau sẽ xuất giá, ngại trong nhà cho ít đồ cưới, náo loạn hết mấy lần, còn nói là không lấy chồng, muốn cạo đầu làm ni cô, nháo đến nháo đi chỉ vì là ngại đồ cưới ít hơn tỷ tỷ nàng. Lão thái bà kia là muốn lấy chút tiền đó ra bù cho khuê nữ nhà mình!” Ngô thị nói đến nổi nóng, xưng hô từ bà nội Tiểu Thạch chuyển thành lão thái bà.

Tuệ Nương á khẩu không nói gì được, bà mẹ chồng kia của nàng rõ ràng là muốn chiếm tiền con dâu làm của riêng. Đan Niên cũng cảm thấy Ngô thị xui xẻo, gặp phải mẹ chồng và cô em chồng cực phẩm đến vậy.

“Tẩu tử, tình huống nhà của ta thế nào người cũng thấy đấy. Lần trước nghe người nói chờ A Ngọc lớn chút nữa sẽ đưa lên trấn trên đi học, ta cũng muốn cho Tiểu Thạch đi. Mà mẹ chồng ta đòi nào chịu bỏ tiền nuôi Tiểu Thạch học? Ta làm trâu làm ngựa làm việc cho cái nhà đó, ngay cả một đồng bạc từ cũng chưa cho ta, nếu ta không giấu chút tiền ấy cho kỹ, tương lai làm sao Tiểu Thạch đi học được?” Ngô thị oán hận nói.

Đan Niên nhìn Ngô thị, ấn tượng ban đầu trở nên đổi mới, đều nói, nữ tác yếu, nẫu tác cường. Ngô thị tuy yếu đuối nhưng có thể vì Tiểu Thạch mà bất kể mọi thứ, bất chấp mọi giá.

Tuệ Nương thở dài, đây dù sao vẫn là chuyện nhà Ngô thị, “Chút tiền ấy sao đủ cho Tiểu Thạch đi học thư viện. Vậy nam nhân người đâu? Đã nhiều năm như vậy, cũng không về đến một lần, không cần cha mẹ cũng không cần con trai?”

Nhắc tới cha Tiểu Thạch, Ngô thị ánh mắt mờ mịt đi, “Ta cũng không biết hắn ở đâu, đều nhiều năm rồi không thấy hắn. Thành thân mới ngày thứ ba hắn liền đi, ta đã quên hắn trông như thế nào, chỉ nhớ rõ da dẻ trắng nõn, là một người tuấn tú. Sau khi ta gả về đây, nghe người ta nói, lúc trước mẹ chồng

nhìn trúng ta, là vì ca ca ta đòi tiền lễ ít. Cha Tiểu Thạch nguyên lai trong lòng có một cô nương khác, nhưng cô nương kia là khuê nữ trấn trên, mẹ chồng ngại lễ hỏi tốn kém, còn ngại người ta từ nhỏ nuông chiều không thể làm việc, nên mới nâng sinh lễ cưới ta.”

“Thảm thảm không có đi tìm thúc thúc sao?” Đan Niên hỏi.

“Tìm? Đi nơi nào tìm a! Nếu trong lòng hấn không ta, ta đi tìm cũng chỉ mất mặt. Ta chỉ cần chăm sóc Tiểu Thạch, nuôi Tiểu Thạch lớn lên, là ta có thể nhắm mắt.” Ngô thị đắm chìm trong tâm tình của mình, không chú ý tới là Đan Niên đang hỏi chuyện.

Tuệ Nương xoay qua nhìn Đan Niên, khẽ gõ vào đầu Đan Niên một cái, dùng ánh mắt cảnh cáo không cho phép nàng nói lung tung, bằng không sẽ đưa nàng đi theo Thẩm Ngọc thấu làm đôi. Đan Niên thề, nàng tuyệt đối nghe được tiếng phì cười của Thẩm Ngọc ngoài cửa sổ.

Tuệ Nương khuyên: “Có cơ hội thì hỏi thăm chuyện cha đứa nhỏ nhiều một chút, Tiểu Thạch đã lớn như vậy, dù sao cũng phải có một người cha, người cũng còn trẻ, chẳng lẽ không muốn có đứa bé nữa? Hơn nữa, đã là vợ chồng nhiều năm như vậy, còn nói cái gì mặt mũi hay không mặt mũi. Con trai lão Vương mỗi ngày đều đi làm công như người ở bên ngoài, chờ bọn hấn trở về, người liền nhờ bọn họ hỏi thăm một chút.”

Ngô thị gạt đầu, lau mặt, mặt mày xấu hổ, “Vốn là đến cảm ơn tẩu tử, giờ lại kể chuyện khiến cho tẩu tử phiền lòng.”

Tuệ Nương vào phòng trong lấy khăn nhún nước, đưa cho Ngô thị lau mặt, chậm rãi khuyên giải nàng.

“Đừng nói mấy chuyện phiền lòng đó, Tiểu Thạch đi theo cha A Ngọc học chữ, thì phải là duyên phận. Ta cha đứa nhỏ thấy Tiểu Thạch liền thích, tương lai nếu có thể cùng A Ngọc đến thư viện học, kia càng là chuyện tốt, hai đứa nhỏ cũng có thể chăm sóc lẫn nhau. Chuyện tiền học phí người cũng đừng quá quan tâm, ta và cha đứa nhỏ sao có thể nhìn Tiểu Thạch không đi học nổi? Nhà tẩu tử coi như là nuôi thêm một đứa bé.” Tuệ Nương gấp Ngô thị còn muốn nói gì, nâng tay ngăn lại.

“Ta biết trong lòng người có cở ngao khí, không đồng ý để người khác giúp người. Nếu tương lai thật có khó khăn, vậy hãy để Tiểu Thạch mượn của chúng ta, chờ hấn thi đạt công danh, báo hấn trả gấp bội cho chúng ta là được, đừng vì ngao khí của người mà làm trễ nãi tiền đồ của đứa nhỏ.”

Ngô thị gạt đầu đáp ứng, thấy thời gian không còn sớm, liền muốn trở về. Tuệ Nương nghĩ, nếu lại về chậm, bà nội Tiểu Thạch không chừng lại loạn nghĩ cái gì, cũng không có giữ lại.

Tuệ Nương đưa Ngô thị ra tới cửa liền quay trở về. Trời tối ánh trăng sáng, đường nhỏ có thể thấy rõ ràng, thời này dân phong thuần phác, không nghe nói có xảy ra vấn đề trị an gì, nên cũng không cần tiễn người.

Tuệ Nương sau khi trở về liền bắt đầu dọn giường. Đan Niên ghé vào một bên, lo lắng hỏi: “Nương, ngộ nhờ bà nội Tiểu Thạch thật sự cướp tiền của Ngô thăm thăm thì sao?”

Tuệ Nương nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Đan Niên, “Tiểu hài tử nhiều chuyện, bà nội Tiểu Thạch cũng người trọng thể diện, mới đánh con dâu là hàng xóm láng giềng đã truyền nhau nói xấu sau lưng bà ấy, bà ấy còn dám làm gì nữa a?”

Tuệ Nương đổi cái yếm đỏ thắm cho Đan Niên, cầm cây quạt hương bồ quạt đuổi muỗi trong mừng cho Đan Niên. Hiện tại trời nóng, sắp vào thu, muỗi rất nhiều. Tuệ Nương vỗ vỗ mông Đan Niên mông, dỗ Đan Niên ngủ, tiếp theo gọi Thẩm Ngọc vào ngủ.

Đan Niên nghĩ chuyện nhà Tiểu Thạch, lẩn qua lẩn lại ngủ không được. Ở gian ngoài, Tuệ Nương nghe được động tĩnh, “Đan Niên, thế nào còn chưa ngủ?”

Đan Niên cuống quýt nói: “Lập tức liền ngủ, trời nóng.” Tuệ Nương nghe vậy cũng không hỏi nữa.

Đan Niên nghĩ ngợi nửa ngày, cũng không nghĩ không ra cách nào có thể giúp Ngô thị làm giàu, nàng không biết trồng trọt, cũng không có dị năng, muốn ở xã hội nông nghiệp kinh tế tự nhiên kiếm tiền, còn phải nghĩ ra biện pháp khác.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đan Niên Học Chữ

Kể từ ngày thu hoạch lúa mạch, thời tiết liền trở nên âm trầm, sau mấy ngày trồng bắp gấp gấp, mưa thu bắt đầu nhỏ giọt giọt tí tách.

Thẩm Lập Ngôn lo xong công việc đồng án, liền quay sang tính toán sổ sách. Ban đầu định cùng ba hộ tá điền chia hoa màu thành bốn sáu, nhưng tổng số lương thực mà ba hộ tá điền nộp lên thực quá ít so với dự tính, khiến hấn đau đầu không thôi.

Đan Niên thấy Thẩm Lập Ngôn gầy gầy bần tính, liên tục thờ dài, vội vàng chạy tới, tựa vào đầu gối Thẩm Lập Ngôn, “Phụ thân, phụ thân thờ dài cái gì

a?”

Thẩm Lập Ngôn ôm Đan Niên đặt lên chân, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Đan Niên, nhìn nữ nhi nhà mình phẫn nộ, phiền não chẳng mấy chốc biến mất, “Phụ thân có Đan Niên, thế nào còn có thể thờ dài a?”

Đan Niên không thuận theo, nhất định là lương thực xảy ra vấn đề, sự tình liên quan kinh tế đại sự, nàng nhất định phải biết rõ ràng, hết thầy cũng là vì tương lai trở thành một địa chủ bà đũ tư cách.

Thẩm Lập Ngôn không lay chuyển được Đan Niên, đành nói cho Đan Niên, “Lương thực nhà ta thu hoạch được chia đều cho ba nhà. Lão Vương và Trương Xuân Sầm giao lương thực không kém mấy, nhưng nhà Trương Xuân Sinh lại giao ít hơn nhiều.” Vừa nghĩ đến hai vợ chồng kia chung quanh tìm lý do, nếu cây không tốt thì là thu hoạch thiếu, hàng năm đều như vậy, Thẩm Lập Ngôn liền đau đầu.

Đan Niên nhớ lại cặp vợ chồng lấm la lấm lét kia, nhú nhú mày, “Phụ thân, lương thực thu hoạch được chia làm sao a?”

“Tùy vào mỗi nhà thu hoạch được bao nhiêu, chia làm bốn sáu. Nếu thu hoạch được một trăm cân, chính là chúng ta được sáu mươi cân, bọn họ lấy bốn mươi cân.” Thẩm Lập Ngôn sợ Đan Niên không rõ, nhấn nại giải thích.

Đan Niên vĩnh viễn, bất mãn nói: “Phụ thân, như vậy không công bằng, nếu là có ai giấu đi một phần lương thực, lấy phần còn dư lại chia cho chúng ta sáu phần, chúng ta cũng không có biện pháp.”

Thẩm Lập Ngôn không ngờ Đan Niên lại nghĩ tới điểm này, hứng trí bừng bừng hỏi: “Đan Niên có biện pháp tốt gì không a?”

Đan Niên nhớ lại chuyện chia trách nhiệm làm ruộng ở kiếp trước, khẽ đảo mắt, “Phụ thân, không bằng như vậy, quy định nhà ta chỉ nhận một lượng lương thực nhất định, mỗi nhà chỉ cần nộp lên bấy nhiêu, phần còn dư lại đều là của bọn họ.” Lại bổ sung: “Như vậy liền không sợ bọn họ tư tàng lương thực.”

Thẩm Lập Ngôn sững sốt, vỗ tay cười nói: “Chủ ý này hay, bọn họ nếu làm nhiều cũng có thể có cang nhiều. Nếu đầu năm thu hoạch không tốt, lại giảm lượng này lại là được.”

Đan Niên không khỏi tán thưởng trí tuệ của Thẩm Lập Ngôn, ngay cả chuyện “Làm nhiều có nhiều” cũng nghĩ đến, còn tính ra luôn chuyện giảm thuế những năm vụ mùa không tốt, địa chủ làm được đến mức này thật không dễ dàng a.

Thẩm Lập Ngôn sờ sờ đầu Đan Niên, như nghĩ tới điều gì, “Đan Niên, có muốn học với các ca ca không?”

Đan Niên phản ứng đầu tiên là lập tức lắc đầu, nàng đã vụng trộm liếc qua sổ sách vở của Thẩm Ngọc, tất cả đều là sách chút vớ lông, cùng loại với Tứ Thư Ngũ Kinh. Thật vất vả thi đậu trường đại học, bây giờ còn bắt một sinh viên như nàng mỗi ngày niệm cổ văn dài dòng, vẫn là thôi đi.

Thẩm Lập Ngôn cảm thấy đứa nhỏ không muốn học là phản ứng bình thường, nhấn nại dỗ dành: “Đan Niên, con có thấy ca ca viết chữ rất đẹp không, con không muốn học sao?”

Đan Niên nghĩ lại, luyện chữ đẹp cũng không tệ a, tu thân dưỡng tính. Cô nhân đặc biệt coi trọng chữ viết một người trông như thế nào, thường thường nói chữ như người, người viết chữ đẹp mặc kệ là tới đâu đều được người ta tôn kính.

Kiếp trước, hồi nàng còn nhỏ, mẹ cũng từng đưa nàng đến nhà thiếu nhi học thư pháp, ôm mộng bồi dưỡng tiểu Đan Niên thành tài nữ cổ điển.

Chỉ tiếc không học bao lâu, mẹ liền qua đời, ba ba bận rộn công tác, không có thời gian chăm sóc Đan Niên. Về sau, a di đến nhà nàng, nàng bị đưa vào trường nội trú, rốt cuộc không còn cơ hội học cách dùng bút lông viết chữ.

Hiện tại có cơ hội có thời gian, không cầu trở thành đại sư, ít nhất cũng phải hoàn thành giấc mơ của mẹ. Đan Niên nghĩ đến đây, dùng sức gật đầu, tỏ vẻ nguyện ý nghe theo tổ chức an bày.

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương bàn với nhau, cho Đan Niên buổi sáng đi theo Thẩm Ngọc, Tiểu Thạch đọc sách luyện chữ, buổi chiều học may vá. Tuệ Nương không có ý kiến đối với chuyện đi học chữ của Đan Niên, nếu đứa nhỏ muốn thì cứ học, nữ hài tử nếu có thêm nhiều kiến thức luôn luôn tốt.

Đợi cho đến khi Đan Niên chân chính bắt đầu học, nàng thật bị thống phát hiện, sự tình không tốt đẹp như nàng tưởng.

Đầu tiên, khi Thẩm Lập Ngôn bắt đầu bằng bàn tay cầm tay, dạy Đan Niên nhận mặt chữ, nói cái gì “Dân cư tay, thượng trung hạ”, Đan Niên phải làm bộ như không biết, đọc theo “Dân cư tay, thượng trung hạ”.

Thẩm Ngọc ngồi một bên cười trộm không thôi, Đan Niên trong lòng mắng, lúc trước người cũng không phải từ “Dân cư tay, thượng trung hạ” bắt đầu học à, xem Tiểu Thạch người ta a, nhiều lạnh nhạt, chính là Đan Niên không thấy được bộ dáng Tiểu Thạch quay lưng cười trộm.

Đọc tới đọc lui một hồi lâu, Đan Niên phiền, không đọc nữa. Thẩm Lập Ngôn thấy Đan Niên không phối hợp, mất hứng, “Con nhớ chưa?”

Đan Niên cảm thấy mình nếu cứ giả ngốc thì chịu khổ chính là nàng, dùng ngón tay chấm chấm mực nước trong nghiên mực, xiêu xiêu vẹo vẹo viết ra mấy chữ này trên tờ giấy trắng, đọc lại một nhất, Thẩm Lập Ngôn thế này mới tròn mắt há hốc mồm tin.

Sau nhận được mặt chữ, mọi chuyện liền tiến triển thuận lợi rất nhiều, đương nhiên Đan Niên nhớ kỹ nguyên tắc điệu thấp, Thẩm Lập Ngôn dạy xong,

nàng đọc theo hai ba lần mới gật đầu tỏ vẻ đã thuộc.

Cho tới trưa thuộc được mười cái chữ, Thẩm Lập Ngôn liền trải rộng giấy ra, chọn một chiếc bút lông, bắt đầu tay cầm tay dạy Đan Niên viết chữ.

Tư thế cầm bút ở niên đại này có chút bất đồng so với những gì Đan Niên từng học, vị trí cầm bút cao hơn một chút, yêu cầu đối với bắp thịt cũng cao lên.

Đãi Đan Niên học xong tư thế, Thẩm Lập Ngôn dự theo chữ “Vĩnh” trong mẫu chữ, giải thích: “Chữ Vĩnh có tám nét, đại biểu những nét cơ bản trong thư pháp, theo thứ tự là sườn, lạc, cổ, địch, sách, cướp, mổ, trách. Luyện được tám nét này, có thể tự đa dạng bút họa, cũng thể hiện được tinh thần khí độ.”

Đan Niên nghe được giải thích không khác mấy so với hồi nghe thầy dạy trong nhà thiếu nhi ở kiếp trước, mới thấy thoáng an tâm. Mặc dù nơi này không phải là thế giới trước kia của mình, văn hóa đại khái đều tương thông, công tình minh học trước kia cũng không tính là vô dụng.

Thẩm Lập Ngôn bố trí bài tập, làm cho Đan Niên sáng nay học thuộc mười chữ, tính cả chữ vĩnh kia, mỗi chữ viết mười lần, viết xong là có thể nghỉ.

Lúc Đan Niên mới học ở nhà thiếu nhi, mẹ đã nghiên cứu kỹ, đem tự thể của các pháp gia từ Đường Tống Nguyên Tần xem hết một lần. Cuối cùng khi lật đến thời Nguyên thư pháp, xem được bài thiếp của Triệu Mạnh Phủ, hai mắt tiểu Đan Niên sáng lên, bị kiểu chữ Khải tú dật của Triệu Mạnh Phủ* hấp dẫn, từ đó liền bắt đầu học tập chữ Khải của Triệu Mạnh Phủ.

* Triệu Mạnh Phủ là một danh họa đời nhà Nguyên, là người theo chủ trương “thư họa đồng pháp” – nghĩa là tranh vẽ như viết. Ông không thích kiểu vẽ dùng màu sắc đậm, nét vẽ tỉ mỉ như thời Tống. Ông ưa chuộng những nét vẽ mạnh mẽ, đơn giản, trang nhã, cao thượng.

Mưa thu trên núi Kiều và núi Hoa – Triệu Mạnh Phủ

Đan Niên chờ Thẩm Lập Ngôn rời khỏi, lấy quyển chữ mẫu lật mấy lần, cũng không phát hiện loại chữ Khải xinh đẹp này. Nàng chưa từ bỏ ý định, hỏi Thẩm Ngọc: “Ca ca, cho muội xem bảng chữ mẫu của ca ca.”

“Bảng chữ mẫu cha đưa cho muội là bảng đơn giản, muội xem không hiểu bảng của ta đâu.” Thẩm Ngọc thấy Đan Niên kiên trì, đành bất đắc dĩ đưa bảng chữ mẫu của hân và Tiểu Thạch cho Đan Niên.

Đan Niên vội vàng nằm sấp trên bàn lật ra xem, cũng không có loại chữ Khải mà nàng thích. Bảng chữ mẫu này căn bản giống kiểu chữ Lệ hùng hậu, hơi phiêu dật giống chữ Hành*.

* Về cơ bản, thư pháp Trung Quốc chia làm 5 kiểu chữ: triện, lệ, khải, hành thảo

– Chữ triện: Khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Quốc, ông đã sai thừa tướng Lý Tư thống nhất văn tự, tức là thống nhất các chữ viết giữa các nước trước đó từ đại triện thành chữ tiểu triện.

– Chữ lệ: là kiểu chữ thông dụng trong công văn, kiểu chữ này rất phổ biến giữa thế kỷ 3 và 2 TCN.

– Chữ khải: (khải thư hay chính thư) là cải biên từ chữ lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.

– Chữ hành: (hành thư) là dạng viết nhanh của chữ khải, được dùng trong các giấy tờ thân mật (như thư từ) và đề tranh. Chữ hành bắt đầu phổ biến vào thế kỷ 2.

– Chữ thảo: (thảo thư) là kiểu chữ được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng. Có chữ Hán khi viết bình thường theo lối chữ khải thì phải viết rất nhiều nét nhưng với thảo thư thì có thể viết bằng một nét. Nhiều chữ có thể viết liên miên nối tiếp nhau chỉ bằng một nét, thí dụ như cuồng thảo (chữ thảo viết điên cuồng) của Hoài Tố (khoảng 730-780)

Đan Niên có chút thất vọng, nàng vốn là chỉ tính học mấy ngày thư pháp, không có sẵn bảng chữ mẫu cho nàng bắt chước, sợ là không viết ra nổi ý nhị tú dật như Triệu đại sư.

Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch thấy Đan Niên ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, khổ não nằm sấp trên bàn, trước mặt bày một đồng bảng chữ mẫu, ào ào tới hỏi thăm Đan Niên thế nào.

Đan Niên hữu khí vô lực, căng phồng hai má thành cái bánh bao, “Trong mấy bảng kiểu chữ này, không có cái nào ta thích.”

Tiểu Thạch cười, “Đan Niên, Lập Ngôn thúc thúc đã nói, chữ ở lòng người, muội luyện thành dạng chữ gì, kiểu chữ đó sẽ là của muội.”

Đan Niên nghe nói như thế, cảm giác được trong lòng phảng phất có cái gì đó bị đốt lên một phen. Nàng thích chính là phong cách tú dật nghiêm chỉnh của Triệu đại sư, nếu trong lòng nàng không có loại phong cách tú dật nghiêm chỉnh này, thì ngay cả khi bảng chữ mẫu của Triệu Mạnh Phủ đặt trước mắt nàng, nàng cũng không thể viết ra được loại ý nhị này.

Đan Niên suy nghĩ minh bạch, liền cười cười với hai nam hài tử. Thẩm Ngọc bình tĩnh nhìn Đan Niên một cái, sờ sờ đầu Đan Niên, “Có chỗ nào không hiểu thì đến hỏi ca ca.”

Đan Niên thấy Thẩm Ngọc lại giả bộ tiểu đại nhân, lần này không cười hần nữa, rất nghiêm túc gật đầu, nhẹ giọng “Dạ” một câu.

Chốc lát sau, ba đứa nhỏ đều lấy bút ra chăm chú tập viết, ngoài cửa sổ mưa thu rả rích, bên trong lại là một mảnh yên tĩnh tường hòa, khi Thẩm Lập Ngôn vào nhà liền nhìn đến hình ảnh này.

Buổi tối chờ hai đứa nhỏ ngủ, Thẩm Lập Ngôn nhỏ giọng khen với Tuệ Nương, “Đứa nhỏ Đan Niên này a, thật sự là thông minh, chẳng những ý đồ xấu nhiều, học chữ cũng nhanh vô cùng.”

Tuệ Nương lườm hần, trêu ghẹo nói: “Nhìn người vui thành dạng gì kia? Năm đó A Ngọc học chữ vỡ lòng, cũng không thấy người vui thành như vậy.”

Thẩm Lập Ngôn vui đầu ngẩng nghĩ, nghi hoặc than thở, “Không cao hứng như thế sao? Năm đó ta cũng rất cao hứng a, một đứa là con trai một đứa là con gái, đều thân thiết như nhau.”

Tuệ Nương thấy bộ dạng ngốc ngốc của tướng công nhà mình, phì cười, lập tức rúc vào lòng Thẩm Lập Ngôn, cảm thán nói: “Hai năm đầu Đan Niên tới nhà chúng ta, ta mỗi ngày đều lo lắng đề phòng. Sợ có ngày quan binh vọt vào nhà, bắt Đan Niên đi, nhốt chúng ta vào đại lao. Chúng ta thì không sao, ta chỉ sợ A Ngọc bị liên lụy, hần còn nhỏ...”

Thẩm Lập Ngôn nghe thấy vậy, khẽ ôm lấy Tuệ Nương, nhẹ giọng hỏi: “Tuệ Nương, người có bao giờ hối hận, oán trách ta cứu Đan Niên?”

Tuệ Nương đột nhiên quay đầu, nhỏ giọng bất mãn nói: “Tướng công nói mê sáng gì vậy? Ta khi nào thì hối hận cứu Đan Niên. Chưa nói đến chuyện cứu một người hơn xây bảy cái chùa, chúng ta nuôi Đan Niên nhiều năm như vậy, nàng sớm đã là con gái ruột của chúng ta.”

“Ta biết, người không phải người như vậy. Hiện tại cuộc sống trôi qua an ổn, trong kinh thành cũng không nghe qua có động tĩnh gì lớn. Huống hồ thái tử phi sinh là nữ oa, người đứng đầu trong cung cũng sẽ không đề ý nhiều.” Thẩm Lập Ngôn trấn an nói.

Thấy thần sắc của Tuệ Nương vẫn còn chút lo lắng, Thẩm Lập Ngôn vội dòi đi đề tài, “Chờ thêm vài năm, A Ngọc trưởng thành, ta sẽ đưa hần lên kinh thành đọc sách cầu công danh. Còn Đan Niên a, chúng ta cho Đan Niên chiêu một người ở rể, theo vợ chồng già chúng ta là được.”

Tuệ Nương vừa bực mình vừa buồn cười, “Còn ở rể? Người nghĩ thật nhiều, nói không chừng sau này Đan Niên lớn lên, nhìn trúng tiểu tử nhà ai, nháo lên với người đòi gả vào nhà người ta, còn thêm ở cùng với ông già người?”

Thẩm Lập Ngôn vừa nghĩ đến Đan Niên lớn lên phải lập gia đình rời nhà, có điểm gấp, “Ta thấy Tiểu Thạch cũng không tệ, diện mạo đoan chính, tính tình cũng ôn nhuận, hai nhà lại gần. Người cũng đã nhìn ra, Tiểu Thạch đối Đan Niên rất tốt.”

Tuệ Nương bắt đầu nhìn tướng công nhà mình đang tiến vào trạng thái “Ái nữ như mệnh”, ra tiếng ngắt lời Thẩm Lập Ngôn làm bầm lâu bầu, “Tướng công, cha Tiểu Thạch cũng chỉ có mỗi một đứa con trai là Tiểu Thạch, sao có thể con mình đi ở rể nhà đại lão gia người? Ngủ đi, muốn ở rể, ngày mai hãy tìm.”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Làm Mứt

Trái đào, trái hạnh không phải là loại hoa quả có thể để lâu. Đan Niên chỉ có thể đem trái cây vừa hái xuống lập tức tiêu diệt sạch. Đến cuối mùa hè đầu mùa thu, khi sọt quả đào cuối cùng được đem về, Đan Niên đã ăn ngán, nhìn một sọt đầy những trái đào phấn hồng chín mọng, thế nào cũng ăn không trôi.

Thẩm Ngọc nhìn trái đào, tiếc hận nói: “Nếu có thể để dành đến mùa đông ăn thì tốt rồi, đáng tiếc.”

Đan Niên bị Thẩm Ngọc đề tỉnh, vỗ tay một cái, sao mình không nghĩ tới a? Cô đại không có kỹ thuật giữ tươi, mọi người ở mùa đông không thể ăn được hoa quả.

Đan Niên vội vã đi tìm Thẩm Lập Ngôn, hần từ nhỏ lớn lên ở kinh thành, hần là rành rẽ những thứ hiếm có ở thời đại này như lòng bàn tay.

“Phụ thân!” Đan Niên nhào tới đùi Thẩm Lập Ngôn lúc này đang chế củi trong hậu viện, “Phụ thân, mùa đông muốn ăn hoa quả, phải làm sao bây giờ?”

Thẩm Lập Ngôn vui vẻ, “Còn chưa ăn đào đủ a? Ta thấy hôm nay hái xuống con còn không muốn ăn.”

Đan Niên có chút ngượng ngùng, “Con là hỏi mùa đông, mùa đông muốn ăn thì làm sao bây giờ?”

“Mùa đông a, chỉ có những người có tiền trong những thành trấn lớn mới có thể mua được táo, lê bảo quản trong hầm ngầm.” Thẩm Lập Ngôn nghĩ nghĩ.

Đan Niên có chút thất vọng, “Vậy quả đào thì sao? Muốn ăn trái đào này, nho này, thì làm sao bây giờ?”

“Vậy thì ăn không được rồi, mùa đông ở đâu ra quả đào với nho.”

“Vậy có cách gì, biến đào thành đào khô, để dành tới mùa đông?” Đan Niên nghĩ nghĩ, tận lực giải thích viên mãn một ít.

“Đào khô?” Thẩm Lập Ngôn dừng chẻ củi, nghĩ ngợi hồi lâu, “Không có, trái đào phơi khô rồi còn có thể ăn sao?” Thẩm Lập Ngôn nghi ngờ hỏi.

Đan Niên lấy được đáp án vừa ý, xem ra trên thế giới này còn chưa xuất hiện mứt, nếu mình có thể làm được mứt, chỉ cần cách làm không lộ ra ngoài, nhất định có thể kiếm chút tiền nhỏ.

Sức hấp dẫn của những món ăn vặt chua chua ngọt ngọt đối với nữ nhân hay bọn con nít, vô luận là quá khứ tương lai, đều giống nhau.

Đan Niên nhớ lại kiếp trước từng được thầy dẫn đám học trò đi tham quan xí nghiệp làm mứt, công nghệ làm mứt cũng không phức tạp, thậm chí những xưởng nhỏ kiểu gia đình đều có thể làm ăn thuận lợi.

Nàng cẩn thận nhớ lại những gì vị sư phụ làm mứt từng nói. Đầu tiên rửa sạch hoa quả, cắt nhỏ, bỏ vào nồi, trộn với đường cát trắng, ngâm nửa ngày. Sau đó nấu sôi một giờ, rồi để nguội nửa ngày. Cuối cùng lấy mứt ra, để ráo dịch đường, hong khô tới một trình độ nhất định là có thể đóng gói bán.

Mấy bước này cũng không khó, cái khó là ở bước hong khô cuối cùng. Phái hong khô tới mức nào, nếu hoàn toàn hong khô nhất định sẽ trở thành đào khô trong miệng Thẩm Lập Ngôn, còn nếu nước nhiều sẽ dễ bị ẩm mốc.

Đan Niên suy nghĩ thật lâu, quyết định bắt đầu động thủ, dù sao đã có sẵn hai nam hài tử lao động không công. Làm nũng cọt tới cọt lui một hồi, Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch liền song song nhắc tay đầu hàng. Đan Niên là tổng chỉ huy, tiểu nhị là Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch.

Tiểu Thạch phụ trách rửa đào, Thẩm Ngọc phụ trách cắt thành miếng nhỏ, Đan Niên ngồi ở một bên nhìn, không thể cắt quá lớn cũng không thể cắt quá nhỏ.

Cổ đại có rất ít đường cát trắng, Đan Niên tìm nửa ngày cũng chỉ tìm được nửa bình đường đỏ, tạm chấp nhận xài. Thẩm Ngọc vào nhà tìm một cái nồi thiết nấu cháo, rửa sạch sẽ liền cho đào cắt nhỏ vào, rải đường đỏ lên, cầm đũa trộn đều. Đợi cho đến buổi chiều là nấu sôi.

Hai người Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương mang tâm tình mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng vừa lòng, thấy Tiểu Thạch bị Đan Niên chỉ huy vòng vòng cũng không ngăn lại, cho là tiểu hài tử bày trò chơi, nên chỉ nhắc nhở ba đứa nhỏ cẩn thận, coi chừng cắt trúng tay.

Đến chiều, ba đứa nhỏ ở nhà bếp đòi nhóm lửa nấu nước, Tuệ Nương không đồng ý, để đứa nhỏ nghịch lửa vẫn rất nguy hiểm. Đan Niên đeo bám dai dẳng thật lâu, kiên định nói đồ ăn làm ra nhất định rất ngon.

Tuệ Nương không lay chuyển được Đan Niên, đành tự mình nhóm bếp, cho Đan Niên, Thẩm Ngọc, Tiểu Thạch đứng bên cạnh nhìn, đốt cũng không phải củi, mà là rom vừa đem về.

Đợi cho đến nước đường bắt đầu ừng ục ừng ục sôi lên, Đan Niên canh chừng thời gian, cảm thấy đã tới lúc, nhờ Tuệ Nương đừng bỏ thêm rom vào bếp nữa, lửa cũng dần dần dập tắt.

Đến tối, Đan Niên cao hứng phấn chấn đi chất nước đường, lại phát hiện mình để nguội quá mức, trái đào và nước đường đã dính lại thành một đoàn, xem ra phải vớt đào ra trước khi nước đường khô.

Đan Niên hối hận không thôi, chỉ phải úp lòng bàn phòng ruồi muỗi lên nồi, sợ có con gì bay vào, đợi ngày mai lại đốt nóng lấy ra.

Ngày hôm sau, Đan Niên lại kéo Tuệ Nương. Tuệ Nương nhìn Đan Niên phồng má thành hai cái bánh bao, bụng cười thầm, nhóm lửa lên nấu tan đường. Lần này Đan Niên không đợi đường chảy, vừa lạnh được một hồi, liền bảo Thẩm Ngọc lấy một cái vớt vớt từng miếng đào lên, chừa nước đường lại.

Công đoạn làm khô mứt đào thì giao cho Tuệ Nương. Tuệ Nương đốt nóng nồi lên, bỏ từng miếng mứt vào trong nồi, dùng lửa nhỏ để đun, hơi nước chậm rãi bốc lên, Đan Niên sợ mứt đào thành đào khô, chốc chốc lại lấy đũa kẹp một khối lên nếm thử.

Đợi đến khi Đan Niên cảm thấy đã vừa ý, Tuệ Nương thôi không bỏ rom vào lò nữa. Chờ nồi nguội xuống, Đan Niên cẩn thận gấp từng miếng mứt vào trong bát, phòng chừng bởi vì dùng đường đỏ, nên màu mứt rất đậm đà.

Ngày hôm qua cắt mười mấy trái đào, trước mắt thành phẩm chỉ có gần nửa chén sứ, Đan Niên nghĩ nghĩ xem bán sẽ được bao nhiêu tiền.

Thẩm Ngọc đứng bên cạnh đã sớm chờ không kịp, vừa lấy được cái chén trong tay Đan Niên liền cùng Tiểu Thạch bốc bỏ vào miệng, nhai vài cái, hô to ăn ngon, vừa giòn vừa ngọt.

Đan Niên thấy Thẩm Ngọc lang thôn hổ yết, vội cướp lấy bát, chạy ra hậu viện, như hiến vật quý bụng cho Thẩm Lập Ngôn nếm thử, tha thiết mong chờ đánh giá của hắn.

Thẩm Lập Ngôn ăn xong, cũng khen ngợi hết lời, khen Đan Niên còn nhỏ mà thông minh, nghĩ ra được kiểu ăn ngon mới.

Đan Niên nhân cơ hội hỏi: “Phụ thân trước kia ở kinh thành, có từng thấy qua người nào làm trái cây thành như vậy không a?”

Thẩm Lập Ngôn tưởng rằng tiểu hài tử đang tính khoe khoang mình sáng tạo, hời hợt một lát, “Không có, cha chưa thấy qua. Đan Niên còn lợi hại hơn người ở kinh thành nha!”

“Vây, phụ thân, chúng ta làm cái này bán được không? Còn có thể dùng quả táo, quả lê để làm.” Đan Niên thử thăm dò hỏi Thẩm Lập Ngôn.

Thẩm Lập Ngôn nghĩ nghĩ, ý tưởng này thật tốt, nhưng người trong nhà không có nhiều, Tuệ Nương phải lo chăm sóc hai đứa nhỏ, Thẩm Ngọc và Đan Niên đều còn nhỏ, bản thân mình còn phải lo việc ngoài đồng. Hôm qua hán nhìn hết một ngày, làm chuyện này là cần phải có sức người.

“Phụ thân và nương không rảnh a, chẳng lẽ Đan Niên định tự mình làm tự mình bán?” Thẩm Lập Ngôn trêu ghẹo nói.

Đan Niên nghĩ cũng phải, làm chuyện này không thể chỉ có một mình, phải có thêm người. Linh cơ nhất động, “Không phải còn có Ngô thẩm thẩm sao?”

Đan Niên nhìn quanh thấy bốn bề vắng lặng, nằm sấp vào lòng Thẩm Lập Ngôn, nhỏ giọng nói: “Lần trước nghe Ngô thẩm thẩm nói muốn cho Tiểu Thạch lên trấn trên đi học. Nói Ngô thẩm thẩm đến nhà chúng ta làm, chúng ta phân cho thẩm thẩm một ít tiền có được hay không?”

Thẩm Lập Ngôn không ngờ Đan Niên suy xét chu toàn như thế, cảm thấy một mảnh cảm động, vuốt đầu Đan Niên, cảm khái nói: “Thật là một cô nương tốt, biết chuyện tâm địa lại tốt, còn biết vụng trộm giúp người.”

Đan Niên nghiêng đầu đi, giựt giựt khoe miệng, phụ thân, ta có thể nói cho ngài, ta là coi trọng Tiểu Thạch, chuẩn bị bồi dưỡng hán làm nam nhân kinh tế tài đức vẹn toàn, nên mới muốn mở con đường kiếm tiền cho Ngô thị a?

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương cùng thương lượng một hồi, Tuệ Nương lập tức đáp ứng, nàng đang lo tìm không thấy cách gì giúp Ngô thị. Đến giữa trưa Tiểu Thạch về nhà, Tuệ Nương dẫn hán truyền lời cho Ngô thị, ăn xong cơm trưa đến một chuyến.

Ngô thị đến đây, Tuệ Nương cùng nàng nói cách làm một lần, Ngô thị cũng thật thông minh, ăn thử xong, lập tức liền đưa ra phương án thay đổi.

Tuệ Nương cùng Ngô thị thương lượng, hiện tại là lúc nông nhàn, buổi chiều Ngô thị làm mứt, Tuệ Nương có rảnh sẽ qua giúp, làm xong liền đem lên trấn trên bán, tiền bán được chia làm năm năm.

Ngô thị kiên quyết không chịu, liên tục nói trái cây, củi lửa và đường đều là từ nhà Tuệ Nương, nàng chỉ ra cái lực, giá trị không đến một nửa số tiền.

Tuệ Nương nói không lại nàng, đành thoái thác chờ bán được tiền lại nói.

Hai ngày liền, Ngô thị đều ở nhà Đan Niên bận việc, nói với bà nội Tiểu Thạch là đến nhà Đan Niên phụ dọn dẹp. Bà nội Tiểu Thạch biết nàng và Tuệ Nương có quan hệ tốt, cũng không nói thêm cái gì, chính là chưa chất đàm nàng vài câu. Ngô thị chỉ xem như không nghe thấy, sự tình liên quan đến tương lai con mình có thể có tiền đi học hay không, nàng chẳng thêm đi so đo với bà nội Tiểu Thạch.

Sáng sớm ngày thứ ba, Ngô thị và Tuệ Nương dẫn theo Đan Niên đi nhờ xe lừa của Thất Thúc công lên trấn trên. Ngô thị nói với bà nội Tiểu Thạch là lên trấn trên đi chợ. Bà nội Tiểu Thạch mắng vài câu không lo làm việc, ăn không ngồi rồi, nhưng thật ra cũng không ngăn trở mấy.

Vốn hai người không định mang theo Đan Niên, cũng không chắc có thể bán được hay không, mứt làm được bỏ vào bình sứ kín, hai người thương lượng với nhau, nếu bán không được thì mang về làm quà ăn vặt cho bọn nhỏ ăn.

Đan Niên từ khi vào ở Thẩm gia trang đến nay chưa từng đi ra ngoài, đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội tham quan chợ cổ đại, đeo bám dai dẳng, ôm tay Tuệ Nương không chịu buông, vói vỉnh, “Đan Niên cũng phải đi chợ!”

Tuệ Nương nghĩ Đan Niên lớn như vậy cũng chưa được đi chợ, hai người lớn thế này chẳng lẽ không canh được một đứa nhỏ? Thế là ôm Đan Niên lên xe lừa.

Xe lừa tránh tránh lác lác chạy gần nửa canh giờ mới đến chợ, trên người con lừa có mùi rất khó ngửi, nàng sợ lần sau nếu có cơ hội đi chơi, Tuệ Nương sẽ không mang theo nàng, đành cố nén không hé răng.

Ngô thị nhìn Đan Niên ghé vào lòng Tuệ Nương, bộ dạng nhu thuận ngoan ngoãn, lòng không ngừng hâm mộ, “Tẩu tử thật có phúc khí, A Ngọc là đứa nhỏ thông minh, lớn lên khẳng định có tiền đồ, Đan Niên lại là đứa nhu thuận có hiểu biết.”

Tuệ Nương nghe vậy, trong lòng cao hứng, “Các người đều nói A Ngọc thông minh, ta thấy a, Đan Niên còn thông minh hơn cả ca của nàng.”

Thấy mặt mày Ngô thị không tin, Tuệ Nương ghé sát vào Ngô thị, nói: “Ta và cha đứa nhỏ mua cửu liên hoàn cho bọn nhỏ, bộ khóa có cửu cung gì đó. Đứa nhỏ Đan Niên này còn biết chơi hơn cả A Ngọc, hai ba lần liền chơi thành thạo, A Ngọc cũng không nhanh được như vậy.”

Đan Niên ghé vào vai Tuệ Nương giả bộ ngủ, nén cười đến nội thương, nàng hai kiếp trước sau cộng lại sống được hai mươi mấy năm, nếu chơi mấy trò phát triển trí tuệ này mà không thắng nổi đứa nhóc bảy tuổi như Thẩm Ngọc, vậy không phải mất mặt sao!

Ngô thị không ngừng hâm mộ, “Khuê nữ là tri kỷ tiểu áo bông của mẹ, tẩu tử là người có phúc, từ nhỏ đến lớn cũng chưa thấy Đan Niên quậy phá, trưởng thành khẳng định cũng là đứa hiếu thuận.”

Tuệ Nương nhớ lại lời Thẩm Lập Ngôn nói muốn đem Tiểu Thạch về ở rể, liền phì cười, Ngô thị có chút ù ù cạc cạc, Tuệ Nương vội nói: “Đứa nhỏ đều là cha mẹ mắc nợ, sau khi Đan Niên lớn lên có thể bình an sống cả đời là được, nàng tử nhỏ đã tỉnh quái, ta cũng không trông cậy vào nàng đến hiếu thuận ta.”

Đan Niên vừa nghe Tuệ Nương nói như vậy, lập tức không vui. Nàng là thiết tình xem Tuệ Nương như người chí thân, không khỏi đau môi hừ một tiếng.

Tuệ Nương và Ngô thị thấy Đan Niên phồng lên thành mặt bánh bao, bộ dạng ủy khuất, Tuệ Nương vội vàng dỗ dành nói: “Ta là sợ Ngô thẩm thẩm của con tương lai cũng trông cậy vào con, mới nói không trông cậy vào của con, nương vẫn là trông cậy vào con a.”

Nói tới nói lui, Tuệ Nương cũng sắp bị mấy câu trông cậy với không trông cậy làm cho hôn mê. Đan Niên nghe mà đầu hắc tuyến, mình đúng là quá mơ hồ, biến thành đứa nhỏ, suy nghĩ cũng trở nên ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Món Tiễn Đầu Tiên

Đan Niên lần đầu tiên tới chợ cổ đại, hơi có chút giật mình. Toàn bộ chợ kéo dài đến hai ba ngã tư đường, nhìn không thấy đầu thấy cuối. Tiếng người huyên náo, bán các đủ loại này nọ, nàng không nghĩ tới tiểu thương phẩm mật dịch ở thời đại này đã phát triển rất có môn quy.

Tuệ Nương và Ngô thị đều chưa từng làm ăn buôn bán bao giờ, hai nữ nhân bình thường vốn không ra khỏi cửa nên có chút e lệ. Hai người tìm một chỗ trống, bày bình mứt ra. Tuệ Nương dặn dò Đan Niên phải đứng bên cạnh nàng, không được chạy loạn. Vì chưa đi bán bao giờ, hai người không biết nên rao hàng thế nào, đành cứ ngồi như vậy chờ người đến hỏi.

Đan Niên nhìn mà sốt ruột, nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp tốt.

Chừng một nén nhang trôi qua, người đi chợ tới lui lui trước mặt, sạp hàng này giống như bị quên lãng. Đang lúc Tuệ Nương và Ngô thị ủ rũ, một nam tử ước chừng sắp ba mươi tuổi dừng lại trước sạp.

Đan Niên giương mắt nhìn lên người này, trong lòng lộp bộp một chút, người đời thường nói mặt tùy tâm sinh, một chút cũng không sai. Người này da mặt trắng nõn, quầng mắt xanh tím, miệng cười rất đáng khinh, cái áo màu hồng mặc trên người trông chẳng ra sao, trên tóc còn cài cây trâm hình đoá hoa lựu, từ trên xuống dưới rõ ràng là một công tử phóng đảng.

“Hai vị tiểu nương tử, các nàng bán cái gì vậy a?” Người này để tay ra lưng, đắm đuối nhìn chằm chằm Tuệ Nương và Ngô thị.

Tuệ Nương và Ngô thị thấy người tới không giống người tốt, cảnh giác nhìn hẩn, không lên tiếng trả lời. Tuệ Nương còn kéo lấy Đan Niên, che chở trong lòng.

“Ai nha, nhị vị tiểu nương tử không bằng cùng Vương Tam lang về nhà đi, đảm bảo các người sẽ ăn hương uống lạt*, còn hơn ngồi ở đây bày quầy bán cái bình này a?” Tên Vương Tam lang này thấy chung quanh không có ai tiến lên hỗ trợ, nhận định Tuệ Nương và Ngô thị là hai nữ tử xuất môn, càng thêm can rở.

* Nghĩa là ăn sung mặc sướng

Đan Niên bộ dáng lang thang của tên Vương Tam lang kia, vừa rất phần nộ lại có chút tự trách, trị an ở cổ đại không được tốt như hiện đại, lúc ở nhà hẳn là phải đeo bám dai dẳng kéo Thẩm Lập Ngôn theo.

Danh dự của nữ nhân ở cổ đại lớn như trời, nếu để Vương Tam lang lôi kéo Tuệ Nương và Ngô thị, ngộ nhờ bị người quen nhìn thấy, hai người cho dù cả người mọc đầy miệng cũng không thể nói rõ ràng.

“Nương, để con đi gọi cha và Nhị thúc đến, kẹo hồ lô chắc sắp bán xong rồi, con phải đi nhắc cha để dành cho con một xâu!” Đan Niên cái khó ló cái khôn, chỉ vào hai nam nhân lực lưỡng đang bán kẹo hồ lô cách đó không xa.

Tuệ Nương cũng tỉnh ngộ lại, vỗ vỗ đầu Đan Niên, “Hài tử ngọc, phải bán hết kẹo hồ lô mới có tiền mua bánh bao thịt cho con ăn a, giữa kẹo hồ lô và bánh bao thịt, con chọn cái nào?”

Đan Niên vờ rầu rĩ không vui, hai má phồng lên thành bánh bao, ngồi bẹp xuống hờn dỗi không lên tiếng.

Tuệ Nương cảm thấy diễn bao nhiêu đây đã đủ, “Vị quan nhân này là muốn mua cái bình của chúng ta?”

Vương Tam lang nhìn nhìn nam nhân lực lưỡng bán kẹo hồ lô trong đám người, phần nộ hừ một tiếng, “Chỉ là cái bình rách nát, bắt quá là đồ cũ lâu năm, lão gia đây không thèm!” Phất tay áo đi.

Tuệ Nương và Ngô thị đồng thời nhẹ nhàng thở ra, nhất là Ngô thị, sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Tiền ôn thần đi, lại đưa đến vài người hỏi mua hàng. Nghe là món làm từ trái cây tươi, đều phải đòi nếm thử, nếm xong đều khen ngon. Nhưng nghe nói một bao giá hai đồng tiền, đều lắc đầu bỏ đi.

Một bao hai đồng tiền là mức giá mà Đan Niên đã cẩn thận tính toán. Thành phần chủ yếu trong trái cây là nước, sau khi chế biến thành mứt, khối lượng bị mất đi rất nhiều. Đã vậy, thời đại này còn chưa thuần thục công nghệ tẩy màu, biến đường đỏ thành đường trắng nên giá đường trắng đắt kinh người. Một bao mứt khoảng một cân, tính ra, nếu bán hai đồng tiền, bắt quá chỉ lời nửa đồng tiền thôi, đó là còn chưa tính đến tiền nhân công.

Sau một hồi lại thêm vài người đến ăn thử nhưng không chịu mua, Đan Niên nhìn không được nhảy dựng lên. Nàng ngay từ đầu đã tính sai lầm rồi, thời đại này không giống như hiện đại, có nhiều mặt hàng phong phú, có thể sản xuất theo quy mô công nghiệp; kiếp trước, mứt chỉ là món ăn vặt phổ thông, nhưng ở đây, vào cái thời mà ngay cả đi lại cũng tốn kém, mứt lại là món hàng xa xỉ.

“Nương, người trên chợ đều là người thường, không có tiền mua.” Đan Niên nhắc nhở Tuệ Nương.

“Đan Niên đừng lo lắng, bán không được thì cho các con làm ăn vặt. Cũng không giá trị gì.” Tuệ Nương cũng nghĩ đến vấn đề này, an ủi Đan Niên.

“Nương, hay là chúng ta tìm cửa hàng bánh để bán đi, nghe lão Vương nói những nhà người có tiền trong trấn đều mua đến cửa hàng mua bánh về ăn, khẳng định sẽ thích ăn món của chúng ta.” Đan Niên không ngừng cố gắng.

Tuệ Nương trầm tư một lúc lâu, ý tưởng Đan Niên quả thật rất có lí, ở chợ đã nửa ngày cũng không bán được một bao, đã vậy còn bị ăn thử sắp hết một bao, Ngô thị ngồi nhìn mà đau lòng nửa ngày.

Thu sập lại, Tuệ Nương và Ngô thị ôm cái bình, Đan Niên theo sát bên cạnh Tuệ Nương, nghe ngóng tìm xem cửa hàng bánh nào có tiếng trong trấn, thất quai bát quai cuối cùng cũng tìm được chỗ.

Cánh cửa sơn đen, phía trên treo bảng chữ đỏ “Lục Phương Trai”, mặt tiền cửa hàng có vẻ sạch sẽ, có rất nhiều loại bánh bày trên quầy, muốn ăn cái nào chỉ cần nói bọn tiểu nhị giáp cái đó, sau đó gói kỹ lại bằng giấy dầu.

Đan Niên không khỏi cảm thấy bội phục lão bản* cửa hàng này, chẳng những bọn tiểu nhị đều mặc quần áo sạch sẽ, lúc gấp bánh còn rất cẩn thận, không để tay chạm vào ánh, nói chuyện cũng không lớn tiếng, sợ nước miếng bay ra dính vào bánh. Xem ra lão bản cửa hàng không phải người phạm tục.

* Lão bản = ông chủ / sếp / boss

Tiểu nhị trong cửa hàng thấy ba người Tuệ Nương đứng giữa trời nhìn vào, vội tiến lại chào hỏi, khách khí hỏi: “Đại tẩu muốn cái gì, có cần tiểu nhân giới thiệu một hai?”

Đan Niên thấy tiểu nhị tổ chất không tệ, ấn tượng đối với lão bản cửa hàng lại tốt thêm một chút, “Lão bản của các ngươi đâu? Chúng ta là đến giao hàng.” Đan Niên giành trước nói.

Tiểu nhị nhìn nhìn cái bình trong tay Tuệ Nương và Ngô thị, tuy có chút nghi hoặc nhưng không nói gì, gật đầu đáp ứng, xoay người vào trong.

Không bao lâu sau, một nam tử trung niên mặc áo vải xanh đi ra, người này ước chừng bốn mươi tuổi, thoạt nhìn có chút gầy yếu, chấp tay hành lễ với Tuệ Nương và Ngô thị, “Nhị vị tẩu tử, tại hạ họ Phùng, là lão bản nơi này, nghe tiểu nhị nói là các ngươi tới giao hàng, này...”

Tuệ Nương vội vàng nói rõ ý đồ của mình, lão bản cửa hàng thật ra cảm thấy rất hứng thú với vụ bán mứt, thử qua cũng thấy hương vị rất hài lòng, chính là không biết còn người nào thích nữa không, hẹn Tuệ Nương trước lưu lại hai mươi bao, trả một nửa số tiền, chờ ba ngày sau Tuệ Nương lại đến, nếu bán được sẽ thanh toán tiếp, đồng thời mua toàn bộ phần mứt mới.

Tuệ Nương thấy thời gian không còn sớm, Thất Thúc công giờ này chắc đã mua đủ đồ chất lên xe lừa, nếu để người ta chờ mình cũng không tốt, liền thu hai mươi đồng tiền của lão bản, rồi cùng Ngô thị dẫn Đan Niên về.

Dọc theo đường về, Ngô thị rất cao hứng, cười suốt chuyến đi, còn vụng trộm lau nước mắt, thấy Tuệ Nương không hiểu, giải thích: “Tẩu tử, ta hôm nay rất vui. Đây là lần đầu tiên ta kiếm được tiền, rất vui a!”

Đan Niên có chút thương hại Ngô thị, Trương thị thường xuyên đến nhà nàng, nói nhiều nhất chính là chuyện của Ngô thị. Lúc ở nhà mẹ, ca ca không nên thân, chị dâu sai bảo nàng như chó, đến nhà chồng cũng không được thương yêu, nàng chỉ có thể yên lặng nhẫn nại, hi vọng duy nhất đại khái chính là Tiểu Thạch.

Trở về nhà, Thẩm Lập Ngôn nghe nói bán mứt được hai mươi đồng tiền cũng rất cao hứng, nói là đường trắng tổng cộng chỉ mới mười đồng tiền. Đan Niên liếc trắng mắt, dào tuy rằng là của nhà mình, nhưng không phải là tiền sao? Tiền nhân công cũng không phải tiền sao? Rơm rạ nhóm lửa cũng phải tính phí tồn a. Quả nhiên là đọc sách lâu, không biết làm ăn buôn bán gì hết.

Tuệ Nương lại đưa ra một vấn đề mới, “Lục Phương Trai lão bản hỏi món này tên là gì, ta nhất thời cũng không nói được. Đặt tên thì tốt đây?”

Đan Niên thiếu chút nữa lạnh mồm lạnh miệng thốt ra: “Tên là mứt!” May mà kịp thời thắng lại. Thời này không có thứ này, nói không chừng ngay cả cái “Bô” cũng không có, vì an toàn, vẫn là giả như không biết gì hết thì hơn.

Thẩm Lập Ngôn nghĩ nửa ngày, “Không bằng gọi là cam quả như hà?”

Đan Niên vỗ trán, cha, ngài đặt tên vẫn không sáng tạo chút nào.

Buổi tối lúc sắp đi ngủ, Đan Niên chợt nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng. Các nàng đem mứt giao cho lão bản của Lục Phương Trai, lại không lấy một tờ biên lai hay cái chứng từ gì hết, ngộ nhờ lão bản đó không chịu thừa nhận thì làm sao bây giờ? Như vậy chẳng phải là khi không lỗ mất hai mươi túi mứt sao?

Không biết cổ nhân có ý thứ chủ quyền hay chưa, tiền còn thiếu không biết có lấy lại được không. Đan Niên lăn qua lộn lại nghĩ nửa ngày, rốt cuộc nhịn không được một mồi, lăn ra ngủ.

Đến ngày ước định với lão bản của Lục Phương Trai Phùng, Đan Niên thức từ sáng sớm, quần quít lấy Tuệ Nương nấn nỉ dẫn mình theo. Bởi vì Đan Niên là nữ hài tử, đối với nghiệp học đương nhiên không có yêu cầu cao như Thẩm Ngọc. Bị Đan Niên làm nũng ăn vạ một hồi, Tuệ Nương đành chiều theo ý nàng.

Tuệ Nương và Ngô thị hai ngày nay lại làm hai vò mứt, bởi vì kỹ thuật thuần thực, tốc độ lẫn hương vị của thành phẩm đều khá hơn so trước kia nhiều.

Lần này Thẩm Lập Ngôn rảnh, dẫn Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch ngoan ngoãn ở nhà học bài, đánh xe ngựa trong nhà, đưa Tuệ Nương, Đan Niên và Ngô thị lên trấn. Lúc gần đi, Đan Niên còn đặc ý lẻ lười nhìn Thẩm Ngọc, Thẩm Ngọc hăm hừ không thèm để ý nàng.

Dọc theo đường đi, Ngô thị cứ lo lắng không biết mứt có được người ta hoan nghênh không. Phùng lão bản có chịu tiếp tục hợp tác với bọn họ không. Đến Lục Phương Trai, lại phát hiện Phùng lão bản đang ngồi chờ trong cửa hàng.

Nguyên lai, chiều hôm đó mứt đã bán hết một nửa, đến sáng ngày thứ hai liền bán sạch, hai ngày nay còn không ngừng có người tới hỏi mua. Nghe nói, mứt rất được các thiếu gia, tiểu thư và phu nhân yêu thích, ngay cả người già lớn tuổi cũng thích, ăn vừa giòn vừa mềm lại không dính răng, với lại, mấy người nhà giàu vốn không để ý đến mấy đồng tiền nhỏ.

Phùng lão bản thấy bọn họ đến, đem tiền của mứt lần trước và lần này trả một lượt, quanh co lòng vòng muốn được nghe cách làm mứt.

Đây chính là chuyện cơ mật, cho người biết, chúng ta còn bán cái gì? Thẩm Lập Ngôn nhẹ nhàng băng quơ một câu “Hồi còn nhỏ thấy các trưởng bối làm, truyền xuống” liền dập tắt ý đồ của Phùng lão bản.

Phùng lão bản đồ không hổ là người làm ăn buôn bán, dù không hỏi được đáp án cũng không có một chút mất hứng, hòa hòa khí khí ước định với Thẩm Lập Ngôn, về sau mứt làm ra, chỉ đưa đến cửa hàng của hắn, hắn sẽ ấn theo giá hai đồng tiền một cân, tuyệt không khát nợ.

Thẩm Lập Ngôn không suy xét bao lâu liền đáp ứng. Tuệ Nương và Ngô thị ở trấn này lạ nước lại cái, vốn hắn cũng không yên tâm để cho hai nữ nhân xuất môn, mà bản thân lại không rảnh để có thể thường xuyên lên trấn, có người đồng ý làm đại lý xem như đã giải quyết giúp bọn họ khó khăn không nhỏ.

Bởi vì lần này đi ra ngoài bằng xe ngựa nhà mình, Thẩm Lập Ngôn đậu xe ngựa ở đầu chợ, để hai nữ nhân dẫn Đan Niên nơi nơi đi dạo, đợi đến buổi trưa mới trở về.

Lần này Tuệ Nương dẫn Đan Niên đến những chỗ bán hoa và vải dệt. Đi một hồi, Đan Niên thấy mắt mình sắp hoa lên. Tuệ Nương, Ngô thị thấy trâm cài đầu nào đẹp, thấy y phục nào xinh, liền ước thử lên người Đan Niên, không ngừng khoa tay múa chân, hận không thể đem Đan Niên trang điểm thành công chúa.

Đan Niên phải nháo đôi bụng ồm ồm lên, đòi về nhà ăn cơm, Tuệ Nương và Ngô thị mới lưu luyến không rời ôm Đan Niên về, rồi sợ Đan Niên đói, mua cho Đan Niên một cái bánh rán hành và một xâu kẹo hồ lô.

Đan Niên khẽ lau mồ hôi, ngẫm hạ quyết tâm, không bao giờ đi dạo phố với Tuệ Nương và Ngô thị nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Lời Đồn Đãi

Trải qua vài lần mảy mò, trình độ làm mứt của Ngô thị càng ngày càng cao, mắt thấy sắp hết mùa, cây đào sắp không còn ra trái nữa, Đan Niên hăm sức

nhắc nhở Ngô thị đem phần mứt đào còn dư cất đi, đợi đến mùa đông lễ tân niên lại bán cho Phùng chương quây, như vậy mới có thể bán với giá tốt hơn.

Tuệ Nương và Thẩm Lập Ngôn cảm thấy suy nghĩ của Đan Niên hết sức có đạo lý, nhưng Ngô thị lại kiên quyết không đồng ý. Y theo lời của nàng, Phùng chương quây lúc trước đã giúp các nàng, đến nay chưa từng khát nợ, mỗi lần còn gửi tiền đặt cọc, chúng ta cũng không thể làm thất vọng người ta.

Đan Niên không thể lí giải tâm tư của cô nhân. Trong mắt nàng, trên thương trường không thể nói chuyện mang ơn hay xin lỗi. Bất quá nàng chỉ là một đứa nhỏ, chỉ có thể ở một bên lo lắng suông, nhiều nhất là giả vờ chỉ linh cơ nhất động, để tình người lớn một câu.

Ngô thị cách chừng mười ngày, tám ngày lại lên trần giao hàng, có lẽ là do đi nhiều, mặt mũi được mở rộng, con người cũng dần dần thay đổi, không còn nhút nhát như khi còn rúc mình trong căn nhà nhỏ kia.

Mỗi ngày, hễ rảnh là Ngô thị lại chạy đi thu mua đào còn sót lại trên cây của những hộ ngoài thôn, chuẩn bị nguyên liệu để làm, đối ngoại là nói đứa nhỏ trong nhà thích ăn.

Thường xuyên đi lại, mỗi lần lên trần đều có thể kiếm về gần năm mươi đồng tiền, hai nhà chia nhau năm năm. Ngô thị vốn là người điệu thấp, dành dụm tiền cũng vì cho Tiểu Thạch đến trường.

Ngay cả khi trong tay rủng rinh tiền, Ngô thị vẫn mặc tấm áo vải lam sờn cũ, đến một sợi dây cột tóc hay trăm cái cũng không mua, sợ bị mẹ chồng biết. Nhờ vậy, cho tới nay vẫn bình an vô sự, chưa khiến ai chú ý.

Đan Niên ân ân cảm thấy có chút bất an, tính tình Ngô thị trở nên sáng sủa là chuyện tốt, nhưng Ngô thị đối việc này rất tích cực, thu mua đào nhà người ta để làm mứt, còn muốn chia làm năm năm với nhà Đan Niên, lại chẳng phải sẽ kiếm thêm được bao nhiêu tiền nhưng Ngô thị vẫn kiên trì cách tám ngày phải đi lên trần trên một chuyến.

Thẳng đến một buổi chiều, khi Trương thị đưa Tiểu Hắc Mai đến học may vá, bắt đầu to nhỏ với Tuệ Nương chuyện của Ngô thị.

“Đại tẩu tử a, ta là hảo tâm nhắc nhở người, ngàn vạn chớ qua lại với mẹ Tiểu Thạch. Người không biết nàng ta đã phạm chuyện gì đâu!” Trương thị thần thần bí bí nói.

Mỗi lần Tiểu Hắc Mai tới đều ở tiền viện, Đan Niên không cho nàng ra hậu viện. Trong hậu viện Ngô thị đang làm mứt, nàng không muốn để cho nhiều người biết nhà bọn họ và Ngô thị có khoản thu nhập thêm.

“Chuyện gì?” Tuệ Nương cau mày lại, Trương thị này tuy rằng làm người không được tốt lắm, nhưng tin tức vẫn là thật linh thông.

Trương thị vừa thấy đã hấp dẫn được Tuệ Nương, liền hé lộ, “Người không biết a? Toàn bộ người trong Thẩm gia trang đang nghị luận nàng ta đó a!”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Tuệ Nương lo lắng, ngữ khí cũng rất không bình tĩnh.

“Ngô thị đó a, nguyên lai chính là đồ đĩ, nghe nói thường xuyên đi lên trần trên, gian dâm với chương quây của một cửa hàng điểm tâm...” Trương thị vội vàng nói.

“Người nói bậy bạ gì đó!” Tuệ Nương cá giận nói.

“Đại tẩu tử, ta đâu có nói bậy a, có người tận mắt nhìn thấy! Đồ đĩ kia cùng đã nam nhân sờ soạng nhau trong cửa hàng.” Trương thị thấy Tuệ Nương không tin lời mình, có chút nóng nảy.

Đan Niên đẩy Trương thị ra, trừng to mắt, mắng: “Ngô thẩm thẩm mới không phải người như vậy! Thím lại nói lung tung liền dẫn nữ nhi của mình đi ra ngoài!” Tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng động tác chống nạnh của Đan Niên lại thập phần khí thế.

Trương thị cười mỉa nói: “Đan Niên, con chớ bị đồ đĩ kia lừa, mặt ngoài giả bộ...”

Tuệ Nương chịu không nổi Trương thị cứ một câu lại nói “Đồ đĩ”, mắng: “Câm miệng, lời này có thể nói trước mặt đứa nhỏ sao!”

Trương thị sùng sột, thấy Tuệ Nương không có vẻ hoài nghi mình, đoán Tuệ Nương cũng biết việc này, liền làm bộ như ghét bỏ, phun một ngụm nước miếng xuống đất.

“Người nói đồ đĩ... mẹ Tiểu Thạch sao lại như vậy? Thẩm gia trang ta bao nhiêu năm nay chưa từng có một dâm phụ! Toàn bộ người trong Thẩm gia trang đều biết, chỉ riêng nhà bọn họ vẫn chưa hay biết gì.” Trương thị thấy Tuệ Nương tròn mắt nhìn mình, vội vàng sửa miệng.

Tuệ Nương cũng không còn tâm tư tiếp tục dạy học, vội vàng chỉ dẫn Tiểu Hắc Mai vài câu, liền nói trong ruộng có việc, phải dẫn Đan Niên đi tìm ba bọn nhỏ, bảo Trương thị dẫn Tiểu Hắc Mai về nhà.

Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch đang ngồi học trong thư phòng ở hậu viện, hai đứa nhỏ đã tám tuổi, phải đợi đến năm sau mới có thể gọi lên thư viện, Thẩm Lập Ngôn đã lên thư viện quan sát một vòng, kết luận là hai đứa học sinh nhà mình được nuôi thả quá mức, thể chế từ nay trở đi đổi thành học cả ngày.

Tuệ Nương không muốn hai đứa nhỏ bị phân tâm, dặn hai đứa phải nghiêm cần học, liền mở then cửa, ôm Đan Niên vội vàng đến nhà Ngô thị.

Trương thị trốn ở sau nhà Đan Niên, thấy hai người vội vàng đi, mặt liền lộ ra nụ cười đắc ý. Nàng chính là không ưa nhìn Ngô thị được nhà Đan Niên yêu thích như vậy. Nhà Đan Niên có nhiều nhất là bạc, ngày thường chỉ thấy Ngô thị tận tâm nịnh bợ, còn đem con trai mình đưa lại đây làm cái thứ thu đồng bỏ đi gì đó, khẳng định được không ít ưu việt.

Tuệ Nương vội vàng chạy tới nhà Tiểu Thạch, người mở cửa vận là cô cô Tiểu Thạch – Thúy Lan. Thúy Lan cao thấp nhìn một lượt, thấy không mang lễ vật gì tới, gương mặt lập tức sụp xuống ba phần, cong cong miệng định kêu mẹ mình ra. Tuệ Nương chẳng hơi đâu mà so đo với nàng, chỉ nói mình là tới tìm Ngô thị là cả nói chuyện phiếm.

Mấy ngày nay đã hết mùa đào, Ngô thị đánh phải đợi thêm một hai tháng nữa, tới mùa táo chín lại làm chút mứt. Không còn công việc kiếm ra tiền, Ngô thị cảm thấy ngồi cứ chờ vô ích thì không ổn, nên tranh thủ lúc rảnh rỗi, may vài cái hầu bao*, định thêu xong sẽ lại bán đổi vài đồng tiền.

* Hầu bao = túi tiền = bóp/ví của người hiện đại bây giờ.

Tuệ Nương vào phòng Ngô thị, dặn Đan Niên ngồi trên bậc cửa, có người lại thì gọi các nàng. Xoay người liền kéo Ngô thị, không chút vòng vo hỏi thẳng: “Muội tử, người và Phùng chương quây là có chuyện gì?”

Mặt Ngô thị đỏ lên, lập tức trấn định lại, “Tỷ tỷ nói cái gì vậy, ta có thể có chuyện gì với hần.”

Tuệ Nương dậm chân, “Người thật là ngốc, trong thôn có người nói người và Phùng chương quây làm chuyện không minh bạch, nói là thấy người khi ở trong cửa hàng hần, còn cùng Phùng chương quây sờ soạng!”

Ngô thị nhất thời từ trên giường nhảy dựng lên, trừng to mắt, hoảng sợ không thôi, “Là ai nói? Muốn làm hư thanh danh của ta, ta phải liều mạng với người đó!” Nói xong liền muốn xông ra ngoài.

Tuệ Nương vội vàng kéo Ngô thị lại, “Người trước đừng xúc động, người nhà người còn chưa biết. Người đi ra ngoài mà làm ồn lên, không có cũng thành có! Mấy ngày nay đừng ra ngoài, chờ tin đồn lắng xuống lại tính tiếp. Nếu ta và cha bọn nhỏ có nghe người nào nói, nhất định sẽ giúp người đập nát cái miệng nói bậy đó!”

Ngô thị dần dần tỉnh táo lại, ngồi bệt xuống giường, mặt đỏ ửng, nước mắt như hạt châu từng chuỗi rơi xuống, “Đây là muốn ép ta chết mà! Nam nhân không ở nhà đã đành, trong nhà chỉ có một đứa nhỏ, một mình ta nuôi Tiểu Thạch khổ cực thế nào cũng không nói với ai, hiện tại còn nói ta có dã tâm nhân. Ta nếu đi gặp Diêm vương, Tiểu Thạch phải làm sao a!”

Tuệ Nương khuyên giải an ủi Ngô thị: “Muội tử, người hãy nghỉ thoáng một chút, mấy ngày nay cứ trốn trong nhà, đừng có ra, cứ coi như là chuyện của người khác, bản thân chính trực sẽ không sợ gian tà!”

Ngô thị nghe nói như thế, hơi há mồm muốn nói lại thôi, “Tẩu tử, ta...”

Tuệ Nương thở dài, “Người nếu xem ta không phải người ngoài, có chuyện gì thì cứ việc nói thẳng đi.”

Trên mặt Ngô thị thoáng hiện một chút đỏ bừng, lắp bắp mở miệng, “Phùng chương quây đó, có hỏi ta, nam nhân trong nhà có phải là đã chết. Hần cũng kể với ta chuyện trong nhà hần, nương tử và con của hần đã qua đời nhiều năm trước. Hần làm quản lý phòng thu chi cho người ta được một ít tiền, lại có chút tay nghề làm bánh ngọt, nên mới mở được tiệm này.”

“Vậy là hần có ý với người?” Tuệ Nương vội hỏi.

Ngô thị lắc đầu, “Ta cũng không rõ, hần cũng chỉ tùy tiện tâm sự với ta. Hần biết ta muốn để dành tiền cho con đi học, lúc trả tiền chưa bao giờ hần hỏi. Có lần cùng hần có tranh chấp, là bởi vì có một túi cam quả* chỉ nặng ba bốn lạng, ta nói không lấy tiền, nhưng hần kiên trì muốn tính tiền cả túi.”

* Đây là tên món “mứt” của Đan Niên. Lần trước cha Đan Niên đặt tên là cam quả như hà, giờ chắc gọi tắt lại thành cam quả cho gọn.

Ngô thị nhớ lại, trên mặt còn mang theo cảm kích tươi cười, “Phùng chương quây là người tốt, ta thật chẳng ra sao, vô duyên vô cớ dẫn người đến bôi đen thanh danh người ta.”

Tuệ Nương cúi đầu nghĩ nghĩ, hai người này không có khả năng ngầm ngầm làm chuyện xấu xa gì. Nàng cũng đã gặp Phùng chương quây, không thấy giống kẻ trác táng. Nếu như vậy, lời đồn rồi sẽ qua đi.

Hiện tại chỉ sợ bà nội Tiểu Thạch biết, vốn là có nhiều bất mãn với Ngô thị, nếu còn nghe người ta nói con dâu trộm hần tử, mặc kệ chuyện này có hay không, chỉ sợ là sẽ lập tức đánh chết Ngô thị.

Tuệ Nương trấn an Ngô thị xong, lôi kéo Đan Niên về nhà. Vừa về liền gọi Tiểu Thạch và Thẩm Ngọc đến, bảo Thẩm Ngọc đi theo Tiểu Thạch đến nhà Tiểu Thạch chơi, chừng nào đến giờ ăn cơm tối thì về.

Một là nếu bà nội Tiểu Thạch muốn giáo huấn nàng dâu, chắc sẽ không đến nỗi làm bậy trước mặt người ngoài. Hai là, nếu thực có chuyện, Thẩm Ngọc có thể nhanh về nhà báo tin.

Thẩm Ngọc tuy không rõ lắm vì sao, nhưng thấy mình không cần học nữa, hoan hô một tiếng liền kéo Tiểu Thạch chạy ra ngoài.

“Trở về!” Tuệ Nương nhớ ra cái gì, gọi Thảm Ngọc lại, từ dưới giường lôi ra mùi trứng gà, bỏ vào một cái giỏ nhỏ, đưa cho Thảm Ngọc, dặn là gửi cho bà nội Tiểu Thạch. Lão thái bà đó và đứa con gái đều hạng người chỉ biết nhìn thấy tiền, nếu không cho chút ưu việt, sợ là lại nháo lên gây chuyện.

Không bao lâu sau, Thảm Lập Ngôn từ ngoài ruộng trở về. Tuệ Nương không muốn để Đan Niên nghe mấy chuyện bản tai này, đóng cổng nhà thật kĩ rồi cho Đan Niên tự chơi một mình trong sân, kéo Thảm Lập Ngôn vào nhà, vô cùng kể lại chuyện hôm nay cho Thảm Lập Ngôn.

So với việc Tuệ Nương lo lắng tình cảnh của Ngô thị, Thảm Lập Ngôn lại lo lắng một tầng sâu hơn.

“Mẹ Tiểu Thạch nói với người là Phùng chương quây rối xử tốt với nàng, người cũng tốt lắm?” Thảm Lập Ngôn cau mày hỏi.

“Đúng vậy, nghe Ngô muội tử nói, mỗi lần giao cam quả đều thanh toán trước, trả tiền cho tới bây giờ chỉ có nhiều chứ không ít.” Tuệ Nương cảm thán nói.

“Hồng rồi, việc này chỉ sợ sẽ không ổn.” Thảm Lập Ngôn có chút lo lắng.

“Phùng chương quây kia khẳng định có ý với Ngô thị, chính là bây giờ còn chưa nói ra. Mẹ chồng của Ngô thị cũng không phải hạng dễ chọc, nếu Ngô thị chịu không nổi, rồi đi nhà chồng, đến lúc đó nhà chúng ta sẽ gánh vác tai tiếng dẫn mối!” Thảm Lập Ngôn mày nhíu lại, trầm nghĩ đối sách.

Tuệ Nương kinh hãi, “Nhưng Ngô muội tử không phải người như thế! Nay, làm sao có thể, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, A Ngọc và Đan Niên sau này biết làm sao a!”

Thảm Lập Ngôn thấy Tuệ Nương hoang mang lo sợ, nắm lấy tay Tuệ Nương, an ủi, “Sự tình còn chưa tới mức đó, người lưu ý nghe động tĩnh của người trong thôn, nói không chừng hai ngày nữa, lời đồn sẽ phai nhạt.”

“Nếu, nếu không xong thì sao?” Tuệ Nương có chút kinh hồn táng đảm, xui khiến nữ tử đang hoảng sợ hán tử, tội danh này mà áp xuống, A Ngọc tương lai lên thư viện, Đan Niên tương lai lập gia đình, đều sẽ chịu ảnh hưởng.

“Những thứ này đều là suy đoán của ta, sự tình còn chưa rõ ràng, vài ngày nữa ta sẽ thăm dò bên chỗ tộc trưởng một chút. Ông ấy đã thu của chúng ta nhiều ưu việt như vậy, không thể nhận không được.” Thảm Lập Ngôn an ủi. Nếu Ngô thị nói ra điều gì không thể thay đổi, vì A Ngọc và Đan Niên, hẳn sẽ làm những chuyện không nên làm.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tử Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Mạo Hiểm

Sáng ngày hôm sau, trong khi Tuệ Nương luôn lo lắng bất an, Thảm Ngọc và Tiểu Thạch lại hoàn toàn không biết gì về tin đồn, vẫn cùng nhau nghiêm túc đọc sách tập viết như thường ngày.

Đan Niên đến cổ đại cũng đã bốn, năm năm, coi như có đại khái hiểu biết về dân phong cổ đại, biết thanh danh đối với một người – thậm chí là đối với một gia đình – là nặng cỡ nào. Nếu trong nhà có người làm ra hành vi khó coi gì, con trai tương lai khó tìm người cầu cạnh, ngay cả thi cái tú tài cũng khó khăn, con gái càng thêm khó tìm nhà chồng.

Sáng sớm, Thảm Lập Ngôn đến nhà tộc trưởng, Đan Niên dậy trễ, không thấy cha mang theo cái gì, nhưng lòng trước lần này nhất định là đại xuất huyết*.

* Ý nói lần này cha Đan Niên đi nhờ và phải mang rất nhiều lễ vật.

Buổi trưa Thảm Lập Ngôn trở về, Tuệ Nương kéo hán tử ra hậu viện hỏi thế nào. Thảm Lập Ngôn lau mồ hôi, nói đã bàn bạc với tộc trưởng hết sức tốt, chỉ mơ hồ nhắc đến gần đây có vài lời đồn không tốt về Ngô thị, Ngô thị bình thường lại hay qua lại với Tuệ Nương. Tộc trưởng vỗ ngực cam đoan, phạm là xảy ra chuyện, tộc trưởng sẽ phải mở từ đường xử trí, nhưng tuyệt đối sẽ không liên lụy đến trên người bọn họ.

Tuệ Nương thế này mới buông được trái tim thấp thỏm xuống, không phải bọn họ lãnh huyết, mà thói đời chính là vậy. Ngô thị chung quy vẫn là vợ của người khác, nếu bà nội Tiểu Thạch muốn xử trí Ngô thị, bọn họ là một câu nói cũng không thể nói, ngộ nhờ sự tình thật sự đi tới bước kia, Tiểu Thạch sẽ đưa con thứ hai của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không ủy khuất Tiểu Thạch.

Đan Niên không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cẩn thận quan sát biểu tình cha mẹ, mơ hồ biết chuyện lần này đã qua, nàng cũng yên tâm.

Hai ngày nay, Ngô thị nghe lời của Tuệ Nương, kiên quyết không ra khỏi nhà, vô duyên vô cớ khiến một đám nữ nhân nhiều chuyện chờ chế giễu ba hoa thất vọng không thôi.

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương cứ tưởng rằng việc này cứ như vậy trôi qua.

Không nghĩ tới buổi chiều ngày thứ ba, Tiểu Thạch sau khi về nhà lại chạy về đây, thất kinh phá cửa vào, quăng ngã mấy cái, nước mắt nhem nhuốc từng mảng rên rết, gào khóc nói với cả nhà Đan Niên đang ăn cơm, “Thẩm bá bá, bá bá nhanh đi cứu mẹ con! Mẹ con bị bà nội trói lại, muốn thỉnh tộc trưởng sáng sớm ngày mai đem mẹ trầm đường*!”

* Trầm đường chính là một hình phạt cổ lỗ sĩ và cực kì dã man do bọn đàn ông thời xưa nghĩ ra: nhốt trói người phụ nữ vô lồng heo rồi ném xuống sông, rồi mặc cho người phụ nữ đó từ từ chìm xuống.

Tuệ Nương và Thẩm Lập Ngôn chân động, vội vàng đặt chén đĩa trong tay xuống, cùng nhau đứng lên. Thẩm Lập Ngôn vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Thạch quật cường lau nước mắt nói, “Cha con đã trở lại, nói là ở bên ngoài nghe nói mẹ con lên ông ấy trộm hán tử*! Bà nội con bảo cô cô và thẩm thẩm trói mẹ con lại! Còn nhốt con ở trong phòng, không cho ta ra, con là lên mở cửa sổ chạy đến.”

* trộm hán tử = ngoại tình, lên chồng tìm đàn ông khác

“Cha con đã trở lại?! Cha con không phải đã nhiều năm chưa về sao?” Thẩm Lập Ngôn kinh nghi không thôi, cha Tiểu Thạch rời nhà nhiều năm như vậy, thế nào lại có tình ngay tại thời điểm mấu chốt này đột nhiên xuất hiện.

Là trùng hợp hay là có dự mưu? Nhưng nếu là có dự mưu, cũng đúng là không thể nào nói nổi. Ngô thị xuất thân bản hàn, nhà Tiểu Thạch cũng không tiền bạc không bối cảnh, hẳn có thể mưu tính được cái gì?

Tuệ Nương ôm Tiểu Thạch dỗ một hồi lâu, cho Tiểu Thạch cầm chén, múc chén cơm cho hắn, bảo hắn ăn cơm chiều trước. Lại dặn Thẩm Ngọc và Đan Niên ngồi với Tiểu Thạch, mình và Thẩm Lập Ngôn đi đến nhà Tiểu Thạch.

Nhà Tiểu Thạch lúc này đèn đuốc sáng trưng, người xem náo nhiệt chen chúc tràn đầy một viện, tộc trưởng và vài người lớn tuổi trong họ đều, mấy lão già đang nhỏ giọng thương nghị với nhau.

Ở chính giữa sân, một nam tử không đến ba mươi đang kích động nói chuyện với Toàn Thư Tử và Trương thị: “Ta tần tần khổ khổ ở ngoài làm việc nuôi gia đình, à không ngoan ngoãn hầu hạ cha mẹ chồng thì thôi, còn làm ra loại chuyện xấu hổ này, người nói thử xem, nữ nhân Ngô gia sao lại làm chuyện không biết hổ thẹn như vậy a!”

Vợ chồng Toàn Thư Tử bên cạnh liền vỗ tay bốp bốp hưởng ứng, rõ ràng không định chỉ xem náo nhiệt, mà còn không ngừng đổ thêm dầu vào lửa, “Ta bình thường nhìn nương tử nhà ngươi đã biết không phải người tốt! Lập Phong huynh đệ, ta với tẩu tử ngươi dù sáng dù tối đã không biết nhắc khéo à bao nhiêu lần, à chẳng những không nghe, còn càng lúc càng không quy không củ! Nhìn mà xem, làm ra loại sự tình này, không phải là khiến cho tổ tiên chúng ta hổ thẹn sao!”

Thẩm Lập Ngôn không thể chịu đựng bọn người này chửi bới người khác như vậy, tiến lên mắng: “Các người nói bậy bạ gì đó, mẹ Tiểu Thạch là hàng xóm láng giềng nhà ta, đâu phải là loại người như vậy!”

Toàn Thư Tử đến nay vẫn còn sợ hãi lần Thẩm Lập Ngôn chỉ dùng hai ba chiêu liền đánh hắn răng rơi đầy đất, thấy Thẩm Lập Ngôn lên tiếng, ngượng ngùng không dám lại nói gì nhiều, thế này mới chịu đứng yên với Trương thị.

Thẩm Lập Phong vừa rồi luôn phần nộ, giờ quay sang cao thấp quan sát Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương, gặp người tới từ thân thái đến cách ăn mặc đều không giống phổ thông nông hộ, hẳn xông xáo bên ngoài vài năm, điểm ánh mắt ấy vẫn phải có.

Thẩm Lập Phong khách khí chấp tay hướng Thẩm Lập Ngôn, “Vị huynh đệ này, vị đại tẩu này, đây là việc của nhà ta, Thẩm gia nhà ta sinh ra loại nàng dâu bất hiếu này, làm cho nhị vị chế giễu.” Bộ dáng như thể xấu hổ không chịu nổi.

Tuệ Nương nóng nảy, “Cha Tiểu Thạch, dù là kiện lên công đường, cũng phải chờ Huyện thái gia phán án mới được a! Người sao có thể còn chưa hỏi rõ ràng đã phán tội cho Ngô muội tử a? Hơn nữa, căn bản là không có chuyện này a! Người nhiều năm không ở nhà, Ngô muội tử làm trâu làm ngựa cho nhà người, còn thay người nuôi lớn Tiểu Thạch, người thế nào...”

Tuệ Nương giận quá, chỉ tay vào mặt Thẩm Lập Phong nói không nên lời. Người này da mịn thịt trơn, tướng mạo không tệ, nhưng đôi mắt sắc nhọn, thoát nhìn giống như không có hảo ý.

Thẩm Lập Phong bất mãn, “Vị tẩu tử này, nói chuyện phải nói lương tâm, ta và à thành thân không được hai ngày liền đi, nàng lại là dâm phụ, đứa con kia là của ai, chỉ có trong lòng nàng hiểu được! Nếu nói nàng ở nhà ta làm trâu làm ngựa, vậy sao hôm kia, thế nào lại chộc mẹ ta tức giận lớn như vậy?”

Thẩm Lập Phong chống nạnh, càng nói càng tức tối, “Ngày mai ta xin mời tộc trưởng mở từ đường, đem à dâm phụ này đi trầm đường, đỡ khiến nhà ta thêm dọ người!”

Thẩm Lập Ngôn ẩn vai Tuệ Nương, can không cho nàng dừng tranh cãi với Thẩm Lập Phong nữa, nhìn chăm chăm Thẩm Lập Phong, trầm giọng nói: “Chuyện mẹ Tiểu Thạch là vợ của người không giả, mà nay không giống trước kia, kể từ khi đương kim Hoàng Thượng đăng cơ, đã nghiêm lệnh cấm dùng hình phạt riêng, người nếu dám làm ra chuyện gì quá đáng, coi chừng khó thoát khỏi đại lao của Huyện thái gia!”

Thẩm Lập Phong phần nộ hừ một tiếng. Toàn Thư Từ đứng bên cạnh còn chưa hết hy vọng, vụng trộm liếc mắt nhìn Thẩm Lập Ngôn, định tiến lên nói nhỏ vào tai Thẩm Lập Phong cái gì đó.

Tộc trưởng đã nhìn thấy động tĩnh bên này, đẩy ra đám người đi tới, lạnh lùng quát Toàn Thư Từ: “Toàn Thư Từ, mang theo vợ của ngươi nhanh về nhà đi, nếu lại nói loạn nói bừa cái gì, đừng trách khi ta mở từ đường cũng xử luôn cả ngươi!”

Trương thị sợ hãi uy nghiêm của tộc trưởng, dất Toàn Thư Từ cúi đầu xám xịt rồi đi.

Tộc trưởng quay đầu nhìn sang Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương, vội vàng kéo Thẩm Lập Ngôn qua một bên, nhỏ giọng nói: “Việc này không đơn giản a, vợ của con ngày thường có giao tình tốt với mẹ Tiểu Thạch, ta biết, nhưng này là chuyện nhà người ta, các con đừng dính vào.”

Thẩm Lập Ngôn nhìn ra lời tộc trưởng chứa đầy hàm ý, lúc này cũng không tiện nói tí mĩ, liền kéo Tuệ Nương cùng tộc trưởng cáo từ về nhà.

Tuệ Nương lo lắng Ngô thị, đến nói với Thẩm Lập Phong cho gặp Ngô thị.

Thẩm Lập Phong vừa thấy ngay cả tộc trưởng cũng phải khách khí với Thẩm Lập Ngôn, trong lúc nhất thời cũng đoán không ra thân phận của hai người, lại thấy Tuệ Nương kiên trì, căn cứ suy nghĩ không đặc tội người khác, đành không tình nguyện gọi muội muội Thúy Lan tới.

Thúy Lan vung mái tóc thô xù, đảo cặp mắt trắng dã nhìn Tuệ Nương, gờ chén đèn dầu lên, không nhận được nói: “Đi theo ta!”

Thẩm Lập Ngôn không tiện đi theo, chỉ có Tuệ Nương đi cùng Thúy Lan ra hậu viện, thấy Ngô thị bị trói cứng ngắc nằm bên cạnh bó rom lớn trong hậu viện.

Trên đầu, trên người Ngô thị đều là vụn rom, miệng còn bị nhét khối vải rách, thấy Tuệ Nương, tuy rằng nói không ra lời, nhưng hai hàng nước mắt không ngừng rơi xuống.

Thúy Lan ghét bỏ phun một ngụm nước miếng xuống đất, quay đầu đi ra xa, nhìn cũng không nhìn Ngô thị.

Tuệ Nương vội ngồi xổm xuống đất, lấy miếng vải rách trong miệng Tuệ Nương ra. Ngô thị chảy nước mắt, lại gần Tuệ Nương, nói nhỏ vào tai: “Tẩu tử, ngươi yên tâm, ta đánh chết cũng sẽ không nói ra chuyện hai chúng ta làm buôn bán.”

Tuệ Nương nhìn Ngô thị, nhỏ giọng mắng: “Đều lúc nào rồi còn nói chuyện này! Ngày mai nếu mở từ đường, ngươi cứ nói là hai nhà chúng ta kết phò long làm buôn bán, ngươi là đi giao hàng. Thất Thúc công* cũng có thể làm chứng.”

* Đây là người đã đánh xe lừa chở Ngô thị, Tuệ Nương và Đan Niên đi bán mứt ngày đầu tiên. Chương trước mình ghi sai, giờ nói lại cho mọi người nắm được tình hình.

Ngô thị lắc đầu, “Thất Thúc công làm người rất tinh ranh, hần sao chịu để bản thân gặp phải loại chuyện xúi quẩy này. Tuệ tỷ, ngươi hãy nghe ta nói, tên táng tận lương tâm Thẩm Lập Phong kia lần này trở về là vì muốn xử trí ta. Ngay cả hỏi cũng không hỏi ta một tiếng, vừa vào liền nói với mẹ hần rằng ta trộm hần tử, còn nói đây là hần nghe được ở bên ngoài.”

Tuệ Nương giận dữ, “Thẩm Lập Phong muốn phản thiên hay sao! Thẩm gia trang này cũng không phải do hần định đoạt. Ngươi cứ yên tâm, chờ...”

Tuệ Nương chưa kịp nói xong, Ngô thị liền vội vàng ngắt lời Tuệ Nương, “Tuệ tỷ, hần cho dù không giết chết ta, cũng sẽ bôi xấu thanh danh của ta để bỏ ta! Hần ở bên ngoài không biết làm cái gì, kiếm được chút tiền tài, khẳng định sẽ cho tộc trưởng và Thất thúc công không ít ưu việt. Ta nếu có gì không hay xảy ra, Tiểu Thạch đành phải nhận ngươi làm mẹ!”

“Chớ nói nhảm, cha Tiểu Thạch chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, hần có thể giết vợ giết con được hay sao? Chờ thêm hai ngày nữa hần hết giận, sự tình cũng trôi qua, một nhà sẽ lại đoàn viên.” Tuệ Nương tâm loạn như ma, nếu thực như Ngô thị nói, cha Tiểu Thạch vì phát tài mà muốn giết thê diệt tử, kết cục của Ngô thị thật không thể nghĩ nổi.

Ngô thị nghe được câu ‘một nhà đoàn viên’, ha ha cười nhẹ lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ai muốn cùng hần một nhà đoàn viên?! Ta chỉ hận số mệnh bản thân không tốt, gả cho cái trưng phu không bằng cầm thú, có nhà chồng vô sỉ mặt dày như vậy. Nếu có kiếp sau, ta tình nguyện làm trâu làm ngựa cũng không muốn lại bước chân vào cái nhà này!”

Tuệ Nương khẽ mở miệng, lại không biết nên nói cái gì. Thúy Lan đứng ở đằng xa, lúc này thật không nhận được, sắc giọng kêu: “Ngươi nhìn đủ chưa?!”

Tuệ Nương giúp Ngô thị gỡ vụn rom trên tóc, vội vàng đáp: “Xong rồi, xong rồi.”

Ngô thị nắm lấy tay Tuệ Nương, vội vàng nói: “Tuệ tỷ, Tiểu Thạch sau này sẽ là con trai của ngươi, đứa nhỏ này nghe lời biết chuyện, ngươi nuôi lớn hần, tương lai xin cho hần dưỡng lão tống chung* ngươi và tỷ phu!”

* dưỡng lão = chăm sóc lúc tuổi già; tống chung = ma chay đưa tiễn lúc lâm chung

Tuệ Nương rung rung gật đầu đáp ứng, Ngô thị thế này mới yên tâm thu tay về. Thúy Lan bên kia lại không kiên nhẫn thúc giục một phen, Tuệ Nương đành phải quay đầu rồi đi.

Thúy Lan cầm ngọn đèn trong tay, đi ở phía trước, về mặt khinh thường, như là lăm bằm lăm bầu hoặc như đang cố tình chèn ép Tuệ Nương. “Một ả đồ đi, có gì mà xem! Phì!”

Tuệ Nương không tâm tư cùng nàng lý luận, thấy Thảm Lập Ngôn, hai người liền vội vàng trở về nhà.

Về nhà phát hiện cả ba đứa nhỏ đều chưa ngủ. Tiểu Thạch vài lần định xông về nhà tìm Ngô thị, đều bị Thảm Ngọc và Đan Niên ngăn lại. Thời gian càng lâu, Tiểu Thạch trong lòng lại càng nôn nóng, Đan Niên khuyên can mãi, phải dùng đủ mọi công phu từ lăm nũng đến ăn vạ mới có thể đem Tiểu Thạch đi xuống.

Tuệ Nương thấy Tiểu Thạch mặt mày chờ mong nhìn mình, dỗ hấn nói Ngô thị đã được thả ra, chỉ là còn không thể rời nhà, tộc trưởng đã đáp ứng ngày mai mở từ đường, trả cho Ngô thị một cái công đạo.

Tiểu Thạch nghe mẹ mình đã được thả ra, lập tức đòi về nhà gặp Ngô thị. Tuệ Nương liền vội vàng kéo Tiểu Thạch, dỗ dành hấn, nói hiện tại người trong nhà vừa nhiều vừa loạn, bảo hấn ở lại ngủ một đêm, đợi ngày mai lại đi gặp mẹ.

Tiểu Thạch nghe lời Tuệ Nương nhất nên không có nghi ngờ. Tuệ Nương múc hai chậu nước, tắm rửa Tiểu Thạch sạch sẽ một phen, rồi cho hấn và Thảm Ngọc chen nhau ngủ trên một cái giường.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chạy Trốn

Thảm Lập Ngôn cùng Tuệ Nương bàn bạc đến tối mịt, cũng không tìm thấy biện pháp tốt, chỉ đành nằm xuống ngủ. Nửa đêm, bị tiếng đập cửa thùng thùng làm thức tỉnh.

Thảm Lập Ngôn dặn dò Tuệ Nương canh chừng bọn nhỏ, đứng đi ra, bản thân mình cảm xềng đến gần cổng lớn, thấp giọng hỏi: “Ai a?”

Người tới cũng hạ thấp giọng, trong màn đêm yên tĩnh lại phá lệ rõ ràng, “Ta là lão bản của Lục Phương Trai, Phùng chương quây.”

Thảm Lập Ngôn cả kinh, thấp ngọn đèn chiếu sang qua khe hở trên cửa, liếc mắt nhìn một cái. Quả nhiên là Phùng chương quây, gương mặt gầy ốm dưới ánh đèn càng thêm có vẻ sa sút tinh thần.

Thảm Lập Ngôn mở cửa, Phùng chương quây liền đi vào, phía sau còn có con trai của Thất Thúc công – A Nghiễm.

Còn chưa chờ Thảm Lập Ngôn mở miệng, Phùng chương quây liền vội vàng cầm lấy ống tay áo Thảm Lập Ngôn, hỏi: “Có thực là Thục Vân đã xảy ra chuyện?”

Thảm Lập Ngôn nhất thời ngây ngẩn cả người, “Thục Vân là ai?”

A Nghiễm tiếp lời nói: “Chính là mẹ Tiểu Thạch!”

Thảm Lập Ngôn đẩy Phùng chương quây ra, hai mắt sắc bén nhìn hấn. Chẳng lẽ hai người thật là có tư tình, đã quen thuộc đến mức gọi Ngô thị bằng khuê danh?

Phùng chương quây ý thức được bản thân mình có chút đường đột, thẹn thùng nói: “Thảm đại quan nhân, người đừng hiểu lầm, ta và Thục Vân, không phải, ta và mẹ Tiểu Thạch tuyệt đối không phải người nghĩ như vậy, cho tới bây giờ cũng không có làm ra chuyện gì quá khác người.”

Lúc này Tuệ Nương ăn mặc chỉnh tề đi từ trong nhà ra, vừa thấy người đến là Phùng chương quây, cố nén lăm mới nuốt được tiếng kinh hô xuống.

“Ta thừa nhận, ta đối mẹ Tiểu Thạch có chút tâm tư không nên có, nhưng chúng ta cho tới giờ đều quy củ, mẹ Tiểu Thạch cũng không biết chút tâm tư xấu xa của ta. Ta đáng thương nàng là nữ tử số khổ, nếu bởi vì ta mà liên lụy tánh mệnh, ta chính là chết một trăm lần cũng không thể chuộc tội!”

Tuệ Nương che miệng hoảng sợ, chuyện này nếu bị người khác biết, người trong trấn thế nào cũng dùng nước miếng dìm chết hai người.

Đào mắt thấy A Nghiễm cũng ở đây, Tuệ Nương có chút ngạc nhiên, nhà Thất Thúc công xưa nay nổi danh keo kiệt khắp trấn, “A Nghiễm, sao người lại tới đây? Cha người có biết người tới không?”

A Nghiễm xin lỗi cười cười, “Tẩu tử, xem người nói kìa. Cha ta tuy bình thường có tham tài hẹp hòi một chút, nhưng mẹ Tiểu Thạch hôm nay chịu ủy khuất lớn như vậy, chúng ta nếu chỉ đứng một bên nhìn, trong lòng cũng không chịu nổi a. Là cha ta muốn ta suốt đêm chạy đi tìm Phùng chương quây.”

Thẩm Lập Ngôn nhủ mảy, sự tình càng lúc càng rối loạn, nhìn Phùng chương quây, hỏi: “Ngươi tính làm sao bây giờ? Làm nam nhân nên có đảm đương.”

“Đó là đương nhiên, nếu Thục Vân nguyện ý, ta liền mang nàng và Tiểu Thạch cùng đi, về sau Tiểu Thạch coi như là con trai ruột của ta. Ta có bằng hữu làm buôn bán ở Tây Vực, hẳn đã sớm nhắn với ta, bảo ta đến chỗ hẳn.” Phùng chương quây hiển nhiên là sớm có tính toán.

Tuệ Nương nghĩ nghĩ, trong từ đường ngày mai, dù cha Tiểu Thạch không xử trí Ngô thị, Ngô thị cũng không thể ở nổi trong Thẩm gia trang, miệng người đáng sợ, lời đồn đãi có thể đề chết nhân, có thể đi xa tha hương chính là đường ra tốt nhất của Ngô thị hiện giờ.

Thẩm Lập Ngôn hai tay ôm quyền trước ngực, “Phùng chương quây, ngươi định sẽ mang mẹ Tiểu Thạch đi? Trực tiếp đến hỏi trưởng phu người ta đề đòi người?”

“Này...” Phùng chương quây khó xử, “Ta có mang theo tiền tiết kiệm được trong mấy năm mở cửa hàng, toàn bộ đều cho hẳn, đủ hẳn lại cưới thêm nàng dâu.”

Thẩm Lập Ngôn cười nhạo một tiếng, nếu cha Tiểu Thạch chỉ vì tiền, việc này hết thấy đều dễ nói, chỉ sợ cha Tiểu Thạch một lòng một dạ muốn giết chết Ngô thị, có mưu đồ khác.

Phùng chương quây tưởng rằng Thẩm Lập Ngôn không tin, xoay một cái từ trong ngực lấy ra một gói lụa to, mở ra thì thấy bên trong ước chừng hơn phân nửa là ngân phiếu vạn bạc.

Thẩm Lập Ngôn thấy thái độ Phùng chương quây đối với Ngô thị rất nghiêm túc, trước kia khi lên trấn, cũng từng lặng lẽ tìm hiểu về Phùng chương quây, đồn đãi bình luận không tệ, đều nói hẳn làm người phúc hậu, Ngô thị nếu theo hẳn, nửa đời sau cũng có dựa vào.

Thẩm Lập Ngôn buông xuống cánh tay xuống, đảo mắt một vòng nhìn người xung quanh, nghiêm túc nói: “Chiều nay, ta bà mẹ bọn nhỏ đã đi xem mẹ Tiểu Thạch, bị người nhà chồng trói lại, ném vào hậu viện. Ngươi có mang theo xe ngựa không?”

Phùng chương quây vội vàng nói: “Có, đậu trên con đường nhỏ ở ngoài thôn.”

“Tốt lắm, tường nhà Tiểu Thạch không cao, cũng không nuôi chó, ta sẽ treo tường vào, mang mẹ Tiểu Thạch ra, ngươi hãy mang nàng và Tiểu Thạch đi.” Thẩm Lập Ngôn chế định phương án tác chiến.

“Ngộ nhớ, ngộ nhớ bọn người trong nhà Tiểu Thạch phát hiện thì làm sao?” Tuệ Nương có chút bận tâm.

Thẩm Lập Ngôn hoạt động tay chân, cười nói: “Người khác không tin ta, ngươi cũng không tin ta sao?”

Nói xong liền bảo A Nghiễm đem xe ngựa kéo đến bên ngoài tường viện nhà Tiểu Thạch. Tuệ Nương lo lắng nên cũng xách đèn lồng nhỏ, vội vàng đi theo.

Thẩm Lập Ngôn đứng ngoài tường viện, vận khí một chút, nhảy lên đầu tường, sau đó liền lặng yên không một tiếng động vào đến giữa sân. Chỉ mất thêm vài nhịp thở, Thẩm Lập Ngôn khiêng Ngô thị bị trói thành cái bánh tét, đặt lên đầu tường.

Ai nấy đều vui mừng nhìn Thẩm Lập Ngôn, A Nghiễm thấy chiêu thức ấy của Thẩm Lập Ngôn, không khỏi thấp giọng tán thưởng, “Hảo công phu!”

Sau khi Ngô thị đứng vững, Tuệ Nương giúp nàng gỡ khỏi vải rách trong miệng, cởi dây trói trên người. Ngô thị nhìn thấy những người đến là ai liền kinh ngạc không thôi, còn chưa kịp nói gì, Tuệ Nương đã đem nàng đẩy lên xe ngựa.

Tiểu Thạch sớm đã được ôm vào trong xe ngựa, đang ngủ say sưa. Ngô thị vừa thấy Tiểu Thạch, nước mắt lập tức trào ra.

Tuệ Nương quyết định thật nhanh, thấp giọng quát khẽ: “Ngươi nếu khóc thành tiếng bị người khác nghe được, chúng ta liền uống công cứu ngươi ra.”

Ngô thị cảm kích gật gật đầu với Tuệ Nương, Tuệ Nương dặn dò Ngô thị, “Lần này là Phùng chương quây đánh xe tới cứu ngươi, hẳn sẽ mang ngươi và Tiểu Thạch đến nơi khác, về sau vĩnh viễn đừng quay lại nơi này!” Thuận tay đưa đèn lồng cho Ngô thị, treo vào mặt trong xe ngựa.

Ngô thị liếc nhìn Phùng chương quây, khuôn mặt đen gầy dưới ánh sáng của ngọn đèn nổi lên một tầng đỏ ửng, ánh mắt nhìn nàng cũng tràn đầy nhu tình, nháy mắt liền minh bạch là chuyện gì, ngắm lại Tiểu Thạch trong xe ngựa, khẽ cắn môi, xoay người luồn chui vào trong.

Phùng chương quây và A Nghiễm leo lên xe ngựa định đi, Ngô thị từ trong toa xe nhào người ra, nắm lấy tay Tuệ Nương, nói: “Tuệ tỷ, đại ân đại đức này của tỷ và tỷ phu, ta đời này sợ là không còn cơ hội báo đáp. Trong khoảng thời gian này, tính cả tiền mà cha Tiểu Thạch cho ta, ta tổng cộng gom góp được một ngàn hai trăm sáu mươi đồng tiền, giấu trong hốc cây nằm trên đỉnh cây dầu trong viện của ta. Tỷ tỷ lấy đi, cho bọn nhỏ năm mới có thêm áo khoác, tuyệt đối không thể tiện nghi nhà lão tặc bà kia!”

Thẳng đến Tuệ Nương gật đầu ứng, Ngô thị mới buông tay xuống, Phùng chương quây vội vàng đánh xe ngựa đi, vó ngựa có bọc vải, khi chạy ngay cả một chút thanh âm cũng không có.

Xe ngựa đi rồi, Tuệ Nương liền kéo Thẩm Lập Ngôn đi về phía sân nhà cách đó không xa.

Thẩm Lập Ngôn dờ khóc dờ cười, “Nương tử, nhanh về nhà đi, nếu bị người ta bắt gặp, cho dù cả người mọc đầy miệng cũng không thể nói rõ ràng.

Nếu vì một chút tiền này mà chộc một đồng tiền toái, thật không có lời.”

Tuệ Nương hừ hừ tức giận nói: “Cả cái nhà lão tặc bà đó rất thiếu đạo đức, tiền để trong nhà bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ bị bọn họ phát hiện. Không thể để cho số tiền muối từ ta vất vả kiếm được tiện nghi bọn họ!”

Hai người nương theo ánh sao tìm được cây dầu già, ở trên tầng cây cao chừng đầu người, có một hốc cây nhỏ, bên trong là một túi vải màu xanh, chứa đầy tiền đồng nặng trĩu.

Hai người cầm lấy túi tiền, chạy nhanh về nhà. Đêm hôm khuya khoác yên tĩnh, Tuệ Nương đổ tiền trong chiếc túi vải xanh ra, cất kỹ số tiền, thấp đuốc đốt trụ túi vải, sau đó quét tro tàn vào trong góc bếp.

Thẳng đến khi hai người xử lý xong, nằm lên giường, Tuệ Nương mới thở phào một cái, chờ ngày mai xem kịch vui.

Sáng sớm thức dậy, Đan Niên và Thẩm Ngọc phát hiện Tiểu Thạch đã biến mất, còn tưởng rằng hán nửa đêm chạy về nhà, hai đứa đều định chạy đến nhà Tiểu Thạch đem Tiểu Thạch về.

Tuệ Nương liền vội vàng kéo hai đứa nhỏ lại, nghiêm khắc dặn dò hai đứa, không được nói với bất kỳ ai chuyện Tiểu Thạch đến nhà mình ngủ qua đêm. Nếu có người hỏi, cứ nói chỉ giữ Tiểu Thạch ở lại ăn cơm tối, Tiểu Thạch ăn xong liền về nhà, từ đó về sau chưa gặp lại Tiểu Thạch.

Đan Niên và Thẩm Ngọc nhìn ra mẫu thân mình tuy nghiêm khắc cảnh cáo nhưng sắc mặt ần ần vui mừng, Đan Niên đoán tối hôm qua mình ngủ đã bỏ lỡ một hồi trò hay, Thẩm Ngọc quý tình quý linh, cũng đoán được hai mẹ con Tiểu Thạch hiện tại nhất định là bình an vô sự.

Quả nhiên, Tuệ Nương còn chưa làm xong điểm tâm, ngoài cửa lớn liền ầm ầm vang lên, còn có người dùng cây gỗ đập vào cửa, ồn ào đòi vào trong bắt người.

Đan Niên có chút lo lắng, Thẩm Lập Ngôn sáng sớm liền đi ra ngoài, nàng không sợ đám người kia có thể tìm ra Ngô thị, nàng sợ chính là đám người nông thôn vô pháp vô thiên này sẽ xông tới, mà Tuệ Nương chỉ là một nữ nhân trẻ tuổi, Thẩm Ngọc và mình lại còn nhỏ.

Người làng quê một khi mất đi không chế chính là bạo dân, ngộ nhỡ, ngộ nhỡ...

Đan Niên tâm loạn như ma, tiếng đập cửa nên ngoài có vẻ lại vang to lên một ít, cha đi đâu rồi? Nếu có cha ở đây, bản thân mình cũng không đến nỗi hoảng loạn thành như vậy.

Thẩm Ngọc thấy mặt mày muội muội trắng bệch, nghĩ là nàng bị dọa. Vội vàng ôm Đan Niên vào lòng, nhả nạt dỗ dành, “Đan Niên, đừng sợ, ca ca dẫn muội trốn trong rương.”

Đan Niên nghe liền nở nụ cười, khó cho Thẩm Ngọc đến bây giờ còn nhớ chuyện hồi còn nhỏ trốn Thẩm đại bá mẫu trốn đến trong rương.

Đang lúc Thẩm Lập Phong đập cửa, chợt nghe Thẩm Lập Ngôn quát to một tiếng: “Dừng tay! Các người đang làm gì?”

Đan Niên ở trong nhà nghe được tiếng Thẩm Lập Ngôn, thế này mới an tâm, không biết từ khi, mình đã ý lại vị phụ thân từ trên rơi xuống này đến như vậy.

Thẩm Lập Ngôn dẫn theo tám chín người, đẩy cửa nhà mình đi vào, bộ dạng thình quân tùy ý. Vốn đang đập cửa ồn ào, cha Tiểu Thạch lúc này ngược lại không dám đi vào, vài người phía sau thấy người dẫn đầu bất động, cũng sinh lòng khiếp ý. Toàn Thư Từ lặng lẽ lui về sau mấy bước, lẩn vào trong đám người, thò đầu nhìn ngó xung quanh viện.

Nguyên lai sau khi Thẩm Lập Ngôn mua đất xong, liền xây năm sáu căn nhà ngói ở bên cạnh đất trống, chia cho tá điền ở.

Hán sáng sớm thức dậy đến chỗ của tá điền. Ba nhà tá điền có sáu bảy người lao động, bị hán gọi từng người đi lên, khiêng cuốc xẻng cùng hán trở về nhà.

Chỉ có nhà Trương Xuân Sinh thoát thác nói là bị phong hàn đã hai ngày, không xuống giường nổi. Hai nhà còn lại nghe nói nhà chủ có việc, đều đi theo hỗ trợ, nhà lão Vương đến cả lão nương lẫn nàng dâu đều cùng đến.

Thẩm Lập Ngôn cười lạnh nói: “Ta chỉ mới đi ra ngoài một hồi, người lại mang người tới nhà ta gây sự. Nhà ta mặc dù đang có đại tang, nhưng quan hàm là Bách Hộ của Phòng Vệ Doanh ở kinh đô, ca ca ta là quan to trong Lại bộ. Nghe nói người ở bên ngoài lẩn lộn vài năm, chắc là phát đạt, xem ra chúng ta ở trong mắt người cũng không là gì! Người nói rõ ra cho ta, người mang những người này đến rốt cuộc là muốn làm gì? Tại đây nếu nói không rõ ràng, thì đến công đường của Huyện thái gia mà nói!”

Thẩm Lập Phong mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống ót. Hán chỉ nghe Toàn Thư Từ xúi bẩy, nói nhà mấy người này mới chuyển đến vài năm trước, trong nhà hơi có chút tiền của, đồ đạc toàn là đồ cổ mấy đời.

Nữ nhân nhà này lại có qua lại không ít với vợ và con trai của mình, nay xông vào lấy danh nghĩa tìm người có thể thuận tay lấy đi vài thứ, nhà bọn họ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, ai ngờ lại có lai lịch lớn như vậy.

Chờ Thẩm Lập Phong quay đầu tìm Toàn Thư Từ, Toàn Thư Từ đã sớm ẩn nấp trong đám người, vụng trộm chạy trốn.

Không bao lâu sau, tộc trưởng tới, nín chặt tai Thẩm Lập Phong lúi trở về nhà, quay sang vui vẻ chào hỏi Thẩm Lập Ngôn: “Đại diệt tử, không sao đâu, con đi ăn sáng đi!”

Người vậy xem thấy không còn náo nhiệt, đều ào ào tan ra bốn phía.

Thẩm Lập Ngôn chấp tay cảm ơn nhóm tá điền lâu nay đã làm việc cho nhà mình, Tuệ Nương sáng sớm đã làm mười mấy cái bánh mì trắng lớn, một người được chia hai cái. Các tá điền không ngờ mình chỉ đi có một chuyến đã được ăn món bánh mì trắng mà ngay cả trong lễ tân niên cũng khó được ăn, thiên ân vạn tạ đi trở về.

Vợ chồng Trương Xuân Sinh thấy hai nhà kia được ăn bánh mì trắng vui như Tết, hận nghiêng răng nghiêng lợi lại không có cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Một Lần Nữa Làm Buôn Bán

Sau khi Tiểu Thạch đi rồi, Đan Niên và Thẩm Ngọc có chút tưởng niệm. Thẩm Ngọc tưởng niệm chính là thiếu một người cùng mình đọc sách tập viết, học không còn cảm thấy có động lực. Đan Niên tưởng niệm chính là, thật uống công nàng vất vả nuôi dưỡng nam kinh tế áp dụng nhiều năm như vậy, nếu tương lai có thể ở rể nhà nàng thì thật tốt!

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương không biết tiểu Đan Niên bốn tuổi đã có kế hoạch sâu xa như vậy, nghe Thẩm Ngọc nói tới học một mình không có động lực, liền suy tính tìm cho Thẩm Ngọc một tiểu đồng bọn để cùng học.

Thẩm Lập Ngôn ban ngày đi dạo một vòng lớn trong thôn, nếu là đứa nhỏ hơi lớn tuổi một chút, cả ngày chính là lẩn qua lẩn lại trong bùn, thô thiển lỗ mãng, lấy “Ruột Già” làm đại biểu, Thẩm Lập Ngôn sợ những đứa này sẽ dạy hư Thẩm Ngọc, trực tiếp đá những tiểu nam hài này ra khỏi danh sách dự tuyển.

Còn nếu là tuổi còn nhỏ, toàn là nước mũi lòng thông, còi truồng chạy nhong nhong, vừa nhìn đã thấy ngốc nghếch, không có chút linh khí, lấy cháu trai của tộc trưởng làm đại biểu, Thẩm Lập Ngôn nhìn thế nào cũng thấy không thuận mắt.

Đang lúc phát sầu, Thẩm Lập Ngôn thoáng nhìn sang Đan Niên đang ngồi nghiêm cẩn luyện chữ, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng nét chữ dưới ngòi bút rất có một phen thần vận. Vô đôi một cái, chính là người!

Đan Niên bị bắt làm trắng đình, trong lòng bị phần muốn khóc lên. Luyện chữ vốn là vì tương lai có cái lấy ra để khoe khoang, cũng vì có thể viết ra kiểu chữ của Triệu Mạnh Phủ mà mình yêu thích để lại trên thế giới này. Nàng lại không muốn cả ngày rung đùi đắc ý đi đọc cái Tứ Thư Ngũ kinh gì đó, huống hồ lại không thể đi thi khoa cử.

Cũng may yêu cầu của Thẩm Lập Ngôn với nàng không cao, mỗi ngày chỉ cần học chung với Thẩm Ngọc một buổi sáng, lúc chiều Thẩm Lập Ngôn cho Thẩm Ngọc tự học một mình, còn Đan Niên có thể tự do hoạt động.

Chờ Đan Niên vụng trộm đem sách trên bàn của Thẩm Ngọc lật ra xem một lượt, mới phát hiện, thế giới này và thế giới trước kia của nàng rất là bất đồng.

Cách nửa năm, đều sẽ có nha dịch ở từng huyện đến từng thôn dán bố cáo, để dân chúng có thể biết trong triều đình có chính sách gì, có quốc gia đại sự gì, ngẫu nhiên sẽ mang xuống đến một vài cuốn “Đại Chiêu kỷ sự”, chủ yếu để tuyên dương công đức của đương kim hoàng đế.

Đại bộ phận dân chúng chỉ quan tâm chuyện đất đai trồng trọt, đối với việc ai làm hoàng đế, hoàng đế lại phế đi hoàng hậu, thật ra không có nhiều hứng thú lắm.

Bản thân Thẩm Lập Ngôn từng là người làm công tác truyền tin, sau khi về tới thôn nhỏ bé tắc thông tin, cách duy nhất để hắn có thể biết được tin tức trong triều chính là từ cuốn “Đại Chiêu kỷ sự” một năm hai bản này. Mỗi lần hắn đều phải lên nhà tộc trưởng mượn về nhà, sửa sang lại rồi cắt lên giá sách.

Đan Niên vụng trộm lật xem cuốn sách được tích góp từng tí một suốt mấy năm trời, đại khái hiểu được, tên của nước này là Đại Chiêu, đương nhiệm hoàng đế là vị vua đời thứ tư, quốc hiệu Bình Huy.

Mẹ ruột của hoàng đế là Khánh Phi nương nương, sau khi hoàng đế đăng cơ được sắc phong làm thái hậu. Đương nhiên, nguyên lai hoàng hậu, cũng chính là bà nội của đứa bé mồ côi – con trai của thái tử xấu số, người mà Thẩm Đan Niên đã dùng mệnh để đổi về – đã sớm chết vài năm trước. Tân hoàng đế cảm kích công ơn nuôi dưỡng của tiền hoàng hậu, cũng truy nhận bà làm thái hậu.

Đan Niên khép lại tập sách, hô to hô cha a, giết sạch con người ta, cháu người ta, đến khi con trai mình lên làm hoàng đế, lại giả mù sa mưa truy nhận

người ta làm thái hậu.

Bất quá, tất cả những điều này, Đan Niên đều là vì tò mò mà đọc, không có liên quan đến nàng. Nàng là Thẩm Đan Niên, là con gái của Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương.

Bởi vì chuyện Ngô thị, Thẩm Ngọc và Đan Niên đều chán ghét cả nhà Trương thị. Khi Tiểu Hắc Mai lại tới học thêu thùa, Đan Niên rõ ràng không quan tâm đến nàng.

Tiểu Hắc Mai thấy Đan Niên không để ý đến mình, chạy đi tìm Thẩm Ngọc nói chuyện. Thẩm Ngọc lúc này đang đọc sách, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghiêm túc. Hắn cau mày, như đứng từ trên cao lườm Tiểu Hắc Mai một cái, “Nam nữ thụ thụ bất thân, kính xin Thẩm Mai cô nương tự trọng.”

Tiểu Hắc Mai nghe không hiểu “Tự trọng” là có ý gì, nhưng nàng không ngốc, nhìn ánh mắt của Thẩm Ngọc và bộ dáng muốn cười mà không cười của Đan Niên, liền biết chắc đây không phải là cái gì tốt.

Bị tiểu soái ca mình thâm mến cười nhạo, trái tim pha lê của thiếu nữ lolita mặt đen nháy mắt vỡ nát dưới đất, lau nước mắt khóc sụt sùi chạy về nhà.

Đan Niên thấy Thẩm Ngọc lại tiếp tục vui đầu đọc sách, một chút cũng không vì nữ hài người ta chảy nước mắt mà xúc động. Nàng phe phẩy cái quạt nhỏ thắm chế giễu, nhỏ như vậy mà đã có hoa đào tới cửa, tương lai lớn lên trở thành công tử tuần tú phong độ lẫm lẫm, không biết sẽ chọc bao nhiêu hồng nhan thương tâm rơi lệ!

So với Đan Niên ngồi bên cạnh phe phẩy cây quạt nhàn nhã chế giễu, Thẩm Ngọc làm bộ như vui đầu khổ đọc, trong lòng lại đem Đan Niên nắn nặn mấy lần, tiểu nha đầu này tuyệt đối là cố ý thử Tiểu Hắc Mai tiến vào, muốn xem mình làm trò chế cười!

Tiểu Hắc Mai khóc sụt sùi chạy về nhà, Trương thị thấy con gái đến Đan Niên lâu như vậy, trở về ngay cả khối vải cũng không đem về được, giận dữ không thôi, quơ lấy cái chổi định đánh Tiểu Hắc Mai, “Ruột Già” ở bên cạnh vừa chùi nước mũi vừa hò hét cổ vũ.

Tiểu Hắc Mai đã sớm kinh nghiệm đối địch phong phú với mẹ mình, ý vào thân hình nhỏ bé, trên nhảy dưới nhót, Trương thị thờ dòn dập chạy theo nửa ngày nhưng cả góc áo cũng chưa đụng tới.

Tiểu Hắc Mai ở một bên ồn ào nói mình không bao giờ đến nhà Đan Niên để bị khinh bỉ nữa, Trương thị nghe vậy lại càng thêm tức, chống hông mắng to, “Người đi nhà nó, có ăn không phải trả tiền, còn có thể cầm vải đem về, kim chỉ cũng không cần lão nương cho người. Vậy còn không chịu đi, đồ nha đầu phá sản!”

Tiểu Hắc Mai cũng tức lên, bắt đầu mắng nhau với mẹ mình. Nàng tuy rằng còn nhỏ, nhưng khí thế mạnh mẽ của Trương thị đã hun đúc nàng từ nhỏ, học được mười phần mười, “Con mới không đi! Thẩm Ngọc nhìn cũng không nhìn con một cái, còn bảo con cút!”

“Người không mau bắt lấy Thẩm Ngọc, tương lai coi chừng giống ta, gả cho một người giống như cha người, vừa không có tiền, còn phải hầu hạ một nhà già trẻ. Cái thứ nha đầu không nhân lực chết tiết kia, xem ta đánh chết người không!” Trương thị càng nói càng tức, lại vung chổi đuổi đánh Tiểu Hắc Mai. Căn nhà vốn không lớn nay biến thành gà bay chó sủa.

Sau khi Ngô thị đi rồi, không còn người có thể tiếp tục làm mứt, Tuệ Nương cả ngày vội vàng lo liệu gia vụ, hơn nữa cuối mùa hè đầu mùa thu, các loại hoa quả đều hết mùa, việc này cũng tạm buông xuống.

Đợi đến mùa thu, quá táo đo đo đeo đầy cành, Đan Niên trong lòng lại ngứa ngáy, có cách kiếm bạc mà không làm thì không phải là tác phong của địa chủ bà.

Hôm nay chờ Thẩm Lập Ngôn từ bên ngoài trở về, Đan Niên liền chạy nhanh nhào lên, ở trong lòng Thẩm Lập Ngôn làm nũng nửa ngày, đỡ Thẩm Lập Ngôn cao hứng, sau đó ngại ngùng nói: “Phụ thân, hiện tại táo đã chín, chúng ta có thể làm mứt táo a!”

Bởi vì chuyện Ngô thị làm mứt đã chọc ra một đồng tiền toái, Thẩm Lập Ngôn trong lòng vẫn còn thấy lo ngại. Đến bây giờ nhà bà nội Tiểu Thạch còn trống vắng lạnh lùng nhìn mình, như thể nhà mình thiếu nhà bọn họ một đồng tiền. Ở nông thôn, tuy dân phong thuần phác, nhưng khi xảy ra loại chuyện đòi phong bại tục này, lời đồn đãi thật sự là đảm đương không nổi.

“Đan Niên muốn ăn sao, nói mẹ con làm cho con một ít có được không?”

Đan Niên thấy phụ thân không muốn bàn chuyện làm mứt quy mô lớn, có chút sốt ruột, cố nén tiểu tâm tư, đoán là lần trước chuyện Ngô thị khiến Thẩm Lập Ngôn mất hứng.

“Phụ thân, chúng ta có thể tìm nhà Vương Phúc làm mứt nha, lần trước Vương bà bà và đại nương kia đều đến giúp chúng ta a!” Đan Niên lắc lắc tay Thẩm Lập Ngôn, năn nỉ nói.

“Hơn nữa, chúng ta không làm, tương lai cũng sẽ có người làm, không thể để cho người khác đoạt việc buôn bán của chúng ta a, ca ca đi học còn phải có tiền nha!” Đan Niên linh cơ nhất động, tung ra con át chủ bài Thẩm Ngọc.

Thẩm Lập Ngôn suy nghĩ một lúc lâu, nhà lão Vương bình thường làm người không tệ, lúc giao lương thực luôn là nhiều nhất, lần trước cha Tiểu Thạch đến gây sự, cả nhà già trẻ không nói hai lời liền đến giúp nhà mình. Cho nhà bọn họ một con đường phát tài coi như là thu mua nhân tâm.

Buổi tối trước khi ngủ, Thẩm Lập Ngôn cùng Tuệ Nương thương lượng việc này, so với Thẩm Lập Ngôn, Tuệ Nương có đầu óc buôn bán hơn.

Tuệ Nương cũng có ấn tượng tốt với gia đình lão Vương thành thật, bán mứt quả thật dễ kiếm tiền, lần trước bán mứt đầu, vì lúc đó mùa đào sắp hết, không bán được bao nhiêu, nhưng tiền kiếm được lại có thể dư dả trả tiền làm công cho tá điền mùa này.

Mất thấy mùa thu hoạch táo sắp tới, Tuệ Nương có tâm muốn tiếp tục buôn bán, không thể chỉ đem ánh mắt đặt đặt tại những chỗ gần mình, nhu cầu của mấy thành trấn xung quanh nhất định cũng rất lớn.

Khó ở chỗ, nàng không rút ra được nhiều thời gian để làm việc này, nhất định phải có người chuyên môn để làm mới được.

Vợ và con dâu lão Vương tuổi cũng không lớn, vì trường kỳ làm việc nhà nông nên rất có khí lực. Ở chung mấy năm, cảm thấy gia đình lão Vương làm người rất đáng tin. Nếu là chọn người hợp tác để làm mứt, nhà lão Vương là thích hợp hơn hết.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Lập Ngôn ra ruộng, tìm một cơ hội nói với lão Vương là nhà mình muốn giới thiệu việc làm cho nhà lão. Lão Vương cảm thấy kinh hi, nhìn ra là nhà chủ cố tình tránh hai nhà kia, chỉ nói với một mình lão. Lão Vương làm người hàm hậu nhưng không ngu ngốc, lập tức đáp ứng.

Đợi cho giữa trưa cơm nước xong, lão Vương dẫn lão bà cùng con dâu đến nhà Đan Niên. Tuy rằng hàng năm đều phải đến đây giao mấy chuyến lương thực, nhưng nhà lão Vương vẫn là thật câu nệ.

Tuệ Nương tiếp đón vợ lão Vương và con dâu lão, xuất phát từ lễ tiết, gọi hai người một tiếng “Đại nương” và “Tẩu tử”. Hai người vội vàng xua tay nói không dám nhận, muốn Tuệ Nương gọi bọn họ là “Vương bà tử” và “Tiểu Vương bà tử” là được.

Đan Niên ngồi bên cạnh nghe cảm thấy thú vị, người nhà này, hóa ra rất có ý tứ.

Phương pháp làm mứt vốn không khó, hai đại tiểu Vương bà tử chỉ dùng hai ngày liền trở thành công nhân thuần thực.

Vì sợ lộ bí mật công nghệ, Tuệ Nương đã cảnh cáo bọn họ, nếu như muốn kiếm được nhiều tiền, phải tránh trong hậu viện nhà bọn họ để làm mứt, không thể để cho người ngoài biết, bằng không tất cả mọi người đều biết làm, ai còn trả giá cao mua của mình?

Đại Tiểu Vương bà cũng không phải người khờ khạo, đương nhiên hiểu được đạo lý này, hương vị mứt táo vị làm cũng không kém. Lần này Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương chú ý nhiều hơn. Thẩm Lập Ngôn và lão Vương nhận nhiệm vụ mặt liên lạc những cửa hàng bánh, mỗi lần đi giao hàng là lão Vương đi, quyết không để nữ nhân lộ diện.

Chia tiền vẫn giống trước kia, phân làm năm năm. Gần tháng mười, táo sắp sửa hết mùa, Tuệ Nương liền giảm lượng hàng bán ra, trước kia cách mỗi năm ngày sẽ đưa hai mươi cân mứt đến cửa hàng, hiện tại chỉ giao mười cân.

Bởi vì Đan Niên hữu ý vô ý nói một câu, “Đến lễ tân niên, người ăn món này sẽ càng nhiều, đáng tiếc khi đó đã không còn táo!” Tuệ Nương vì vậy mỗi lần đều lưu lại một phần, cất vào trong hòm, dù sao thứ này để lâu hai ba tháng khẳng định không thành vấn đề.

Đến lễ tân niên, người thân qua lại thăm viếng lẫn nhau, món quà vật này coi như là vật hi hữu, khẳng định sẽ rất được hoan nghênh, đến lúc đó, nước lên thì thuyền lên, giá cũng tăng theo.

Tuệ Nương dùng đủ mọi công phu, quyết giữ bí mật chuyện làm ăn, ngay cả thu mua táo đều là Thẩm Lập Ngôn cùng lão Vương đánh xe ngựa đến những thôn trang rất xa, cô đại tin tức vốn đã rất bế tắc, dù thường xuyên qua lại, nhưng cũng không người nào biết, coi như là an toàn được một tháng.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tử Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Có Người Đổ Mất

* “đổ mất” ở đây nghĩa là ghen tị, thấy người ta có mà mình không có nên tức tối trong lòng

Nhà lão Vương tuy rằng đều rất cẩn thận, nhưng khó tránh ánh mắt của nhà Trương Xuân Sấm và Trương Xuân Sinh, vì hai nhà này vốn gần sát nhà bọn họ. Thấy mức sống nhà lão Vương bỗng dưng tăng lên không ít, trước kia cơ bản chỉ có ngày ngày uống cháo loãng, hiện tại thỉnh thoảng có thể đi chợ mua thịt heo về cho người nhà ăn một bữa no nê.

Vợ Trương Xuân Sinh vốn là người nhiều chuyện, thường xuyên cùng mấy nữ nhân trong thôn nói xấu những gia đình địa chủ. Trương thị chính là bằng hữu đáng tin của nàng, hai người vừa gặp mặt nhau là có chuyện đàm tiếu của thiên hạ không thể nói hết.

“Tỷ, ta nói với người a, sáng hôm nay ta thấy nhà lão Vương cho con dâu lớn hai đồng tiền, trở về thì thấy con dâu lớn của lão mua về một miếng thịt dài thế này!” Nói xong, vợ Trương Xuân Sinh còn dùng tay ra dấu, miếng nuốt nước bọt.

Lúc giữa trưa, mùi thịt xào bay sang, hai đứa nhỏ trong nhà khóc nháo nhào lên đòi ăn thịt, inh tai như óc như muốn gọi người chết dậy, khiến nàng phiền lòng không thôi.

“Thật có việc này? Lão lấy tiền ở đâu ra?” Trương thị buồn bực nói, “Người lần trước không phải là nói vợ lão Vương mặc quần đầy chỗ vá đó sao, sắp không nhìn ra màu sắc nguyên lai là gì.”

Vợ Trương Xuân Sinh vỗ chân, “Ta cũng không rõ a. Ta gần đây cứ vợ lão Vương và con dâu lớn của lão thường xuyên đến nhà chủ, đi suốt cả buổi trưa. Chẳng lẽ nhà chủ cho lão tiền?”

Trương thị liếc nàng một cái, “Đã nói người là người không có đầu óc. Nhà chủ của người đó a, so với ai khác đều khôn khéo. Có thể vô duyên vô cớ cho lão tiền? Cái nhà đó toàn lũ keo kiệt!” Trương thị đối với việc Tiểu Hắc Mai không chiếm được bao nhiêu tiện nghi, đến nay vẫn còn canh cánh trong lòng.

“Vậy bọn họ làm thế nào có tiền? Ta thấy cả nhà lão Vương đều là người quê mùa, cả đời chỉ biết dốc sức làm lụng. Mấy năm trước khi giao lương thực thu hoạch, cũng không biết giấu trước đi một ít. Nam nhân ta đi nhắc nhở bọn họ, còn bị mắng một trận.” Vợ Trương Xuân Sinh cười nhạo lắc lắc đầu, “Xứng đáng bọn họ cả đời gặp cảnh khốn cùng!”

“Bây giờ người ta có tiền, người không phải nói giữa trưa con dâu lớn của lão mua về một miếng thịt dài như vậy sao!” Trương thị ngồi xồm góc tường, ánh mắt tỏa sáng, “Người đi hỏi thăm một chút, nhìn xem nhà Thẩm Lập Ngôn cho nhà lão chiêu số phát tài gì, đều là tá điền cho nhà bọn họ, không thể chỉ cho nhà của lão mà không cho các người a!”

Được Trương thị khuyến khích như vậy, vợ Trương Xuân Sinh cũng cảm thấy nhà chủ rất không có suy nghĩ, đều là thuê nhà bọn họ trông trọt, có gì có tiền chỉ cho mỗi một nhà lão Vương.

Vợ Trương Xuân Sinh lắc mông đến nhà lão Vương, con dâu lớn của lão Vương thấy vợ Trương Xuân Sinh ở cửa ló đầu ngó nghiêng nhìn vào, trong lòng có chút buồn bực. Người hàng xóm này thường xuyên đến mượn khi thì củ tỏi khi thì vài món rau quả, rất thích ham món lợi nhỏ.

“Tẩu tử, người có chuyện gì a? Cha mẹ ta đều ra đồng cả rồi!” Tiểu Vương bà tử ôn hoà mở miệng.

Vợ Trương Xuân Sinh thấy trong viện không có ai, chạy nhanh đi vào, làm bộ như không thèm để ý, thân thiết lôi kéo Tiểu Vương bà tử nói chuyện.

Tiểu Vương bà tử vốn không muốn gặp nàng, trả lời cũng chỉ cho có. Vợ Trương Xuân Sinh có chút nóng vội, “Đệ muội a, ta thấy nhà của người mấy ngày nay thức ăn không tẻ a, đều ăn được thịt!” Trong ngữ khí không giấu được vị chua.

“Thế nào? Nhà chúng ta chẳng lẽ không được phép ăn thứ tốt?”

“Không phải a, tẩu tử đây cũng không phải người ngoài, nhà các người gần đây có phải tìm được con đường phát tài gì?” Vợ Trương Xuân Sinh vội vàng thêm lời hay.

“Nào có cái gì phát tài phương pháp? Bất quá là đất gập gềnh rác ở bên trong bảo thực ăn nghỉ.” Bởi vì Tuệ Nương nghiêm khắc cảnh cáo, Tiểu Vương bà tử đối với Trương Xuân Sinh gia tìm hiểu rất là cảnh giác.

Vợ Trương Xuân Sinh nói bóng nói gió nửa ngày, Tiểu Vương bà tử vẫn xa cách. Nàng tức giận giậm chân một cái, ngừng nguẩy bỏ đi. Trước khi đi, miệng còn lầu bầu, “Vờ vịt thanh cao cái gì, không phải là tới trước mặt nhà chủ lấy lòng sao? Để xem nhà chủ có thể cho người bao nhiêu tiền!”

Tiểu Vương bà tử nghe nói như thế, nóng nảy hết sức. Vừa khéo đang trộn thức ăn cho heo, trong tay còn cầm cái gáo đầy thức ăn cho heo, liền chạy đến cửa, gặp vợ Trương Xuân Sinh gia đang ra khỏi cổng, thuận tay tạt gáo thức ăn cho heo vào người nàng.

Vợ Trương Xuân Sinh hét to “Ai u!” một tiếng, sau lưng dính đầy thức ăn heo, quay đầu lại định mắng, liền thấy Tiểu Vương bà tử chống nạnh đứng ở cửa. Nàng không phải chưa thấy qua khí lực của Tiểu Vương bà tử, vào ngày mùa có thể ra ruộng làm việc không thua gì nam nhân của mình.

Đánh cũng đánh không lại, vợ Trương Xuân Sinh chỉ có thể lăm bằm hùng hùng hổ hổ về nhà thay quần áo, trong đầu lại đem bát đại tởm tòng Tiểu Vương bà tử đều ân cần thăm hỏi mấy lần.

Tiểu Vương bà tử hướng bóng lưng của nàng phun một ngụm nước miếng, “Mình là ai mà muốn đi ôm đùi nhà chủ, cũng không chịu đi soi gương!”

Chạng vạng, Trương Xuân Sinh và Trương Xuân Sấm trở lại, vợ Trương Xuân Sinh liền thêm mắm thêm muối, nói cho nam nhân nhà nghe Tiểu Vương bà tử kia có bao nhiêu kiêu ngạo.

Trương Xuân Sấm ngồi bên cạnh nhìn không nổi, hần vốn là người không thương nói chuyện, áp ứng nói: “Người không đi đến nhà nàng, nàng sao có thể đồ thức ăn heo lên người người?”

Trương Xuân Sinh tuy rằng lấu cá, cũng không dám lỗ mãng trước mặt ca ca. Vợ Trương Xuân Sinh bị mất mặt, thấy nam nhân của mình không nói chuyện giúp mình, com cũng không làm, hàm hừ đi cho gà ăn, đập mắng gà kêu bang bang, miệng mồm còn không sạch sẽ mắng: “Đồ vô dụng, không đời được tiền lại không để được trứng!”

Trương Xuân Sấm lười để ý tới cô em dâu cường hãn kia, nói chuyện với đệ đệ một hồi rồi trở về nhà mình.

Buổi tối, Tiểu Vương bà tử kể cho công công bà bà* của mình chuyện vợ Trương Xuân Sinh đến tìm hiểu. Lão Vương hít vài hơi thuốc lá, cảm thấy việc này nên nói nhà chủ một tiếng.

* công công = cha chồng; bà bà = mẹ chồng

Ăn xong cơm tối, lão Vương liền đến nhà Đan Niên, tỉ mỉ kể lại chuyện này cho Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương.

Đan Niên cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Nhà lão Vương có tiền, cuộc sống thay đổi tốt hơn, việc này mọi người sớm hay muộn sẽ biết, cũng không thể để nhà lão Vương cảm tiền liền đem chôn.

Chỉ cần bí mật làm nứt không tiết lộ ra ngoài, người khác cũng chỉ có mở mắt thèm thườn. Chính là nứt vốn không khó làm, người có tâm chỉ cần thí nghiệm vài lần là có thể làm được. Nếu người khác cũng nghĩ ra, món lợi nhuận này khẳng định giảm bớt.

Hiện tại, bắp đã thu hoạch xong, thời tiết sắp sửa vào đông, dân quê lúc này như gấu ngủ đông, cả mùa đông đều không có chuyện gì có thể làm.

Đối việc học hành của Thẩm Ngọc, phải nói là Thẩm Lập Ngôn siết rất chặt, giờ ngay cả Đan Niên cũng phải thức sớm ngồi luyện chữ đọc sách bên cạnh Thẩm Ngọc.

Sau khi Đan Niên đã thông thạo văn tự, Thẩm Lập Ngôn liền chuẩn bị “Nữ Huân”, “Nữ Giới” cho nàng, định dựa theo tiêu chuẩn của tiểu thư quan gia để bồi dưỡng Đan Niên, lại không ngờ Đan Niên thế nào cũng không chịu nhìn chúng một cái.

Tuệ Nương đau lòng nữ nhi còn nhỏ như vậy đã phải đọc sách, cũng không tán thành đọc mấy thứ này, “Tương lai Đan Niên lại không đi làm phu nhân đại quan, chúng ta sẽ dưỡng nàng ở bên người, đọc mấy thứ đồ bỏ này làm chi!” Lại chỉ vào Thẩm Lập Ngôn, sắc giọng: “Ngươi cho là ngươi vẫn là Bách Hộ của Phòng Vệ Doanh sao? Ngươi bây giờ chính là một thổ địa chủ!”

Thẩm Lập Ngôn bị nương tử chèn ép, á khẩu không trả lời được, đành bỏ qua ý tưởng bồi dưỡng Đan Niên thành khuê tú trong khuê tú.

Đan Niên vô cùng bội phục suy nghĩ anh minh của Tuệ Nương, kiến thức khí độ này tuyệt đối dẫn đầu thời đại này.

Thẩm Lập Ngôn thấy Đan Niên chỉ có hứng thú với việc luyện chữ, đọc sách cũng chỉ thích xem mấy quyển du ký, tạp ký, định ra lệnh cưỡng chế Đan Niên đọc mấy quyển chính thư, nê hà Tuệ Nương cứ luôn như hồ rình mồi, nói hán mỗi ngày quăn thúc Thẩm Ngọc đọc sách, hiện thời còn muốn cướp Đan Niên khỏi người nàng.

Thẩm Lập Ngôn dở khóc dở cười, dù sao Đan Niên là nữ hài, không thể thi Trạng nguyên, có đọc sách hay không liền thuận theo ý nàng đi. Chính là cảm thấy đáng tiếc, Đan Niên thông minh như vậy, hán cho tới bây giờ chưa từng nghe qua có đứa nhỏ nào học chữ nhanh như vậy, viết chữ tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Nguyên Lai Là Như Vậy

Tuệ Nương mấy ngày này sống rất là thoải mái, hai người Đại Tiểu Vương bà đều là những người rất có nhãn lực, nhà chủ giúp bọn hán tìm được con đường kiếm tiền, nên rất biết ơn.

Ở trong nhà Đan Niên, hễ Tiểu Vương bà tử có chút rỗi rảnh liền cướp việc để làm, quét sân rửa nồi rửa chén, mọi thứ đều không cần Tuệ Nương động tay. Tuệ Nương mới đầu không đồng ý để nàng nhúng tay, sau lại thấy nàng kiên trì, bản thân mình khách khí nữa liền có vẻ rất hẹp hòi.

Hôm nay Tiểu Vương bà tử đến, vừa ngồi xất táo, vừa cùng Tuệ Nương nói chuyện nhà. Thẩm Ngọc bởi vì mấy ngày liền toàn ngồi học, đã sớm chịu không nổi, ăn cơm trưa xong liền năn nỉ Tuệ Nương cho ra ngoài chơi. Tuệ Nương dặn không được dẫn muội muội ra suối, Thẩm Ngọc đáp ứng xong liền dắt Đan Niên chạy ra ngoài.

Thẩm Ngọc nắm tay Đan Niên ra ngoài, hỏi Đan Niên muốn đi nơi nào chơi. Đan Niên có chút thiếu hứng thú. Bởi vì Tuệ Nương ngăn cản vạn dặn không cho bọn họ ra suối bắt cá, Thẩm Ngọc là đứa sợ phiền toái, chắc chắn sẽ không dẫn mình đi, những nơi khác lại không có gì chơi, vài dặm thôn chung quanh, Đan Niên nhắm mắt lại đều có thể đi một vòng.

Hai đứa nhỏ đi dạo vòng vòng trong thôn, ngày thường đều có rất nhiều đứa nhỏ cùng tuổi chơi đùa náo nhiệt âm ỉ, lúc này ngay cả cái bóng cũng không thấy.

Đột nhiên Thẩm Ngọc thấy có một đám người đang vây quanh nhà Tiểu Thạch, tâm tính thích náo nhiệt, liền kéo Đan Niên vội vội vàng vàng đi tới.

Từ sau lần Tiểu Thạch biến mất khỏi nhà bọn họ, Đan Niên liền phá lệ lưu tâm những chuyện phát sinh tại nhà Tiểu Thạch.

Sân bên ngoài có hai ba chiếc xe ngựa đang đậu khiến người chung quanh bàn tán không thôi. Người tới mặc quần áo bằng tơ lụa, là quân sự kiêm chương quỳ có mặt mũi ở trên trời. Lễ vật đem từ trên xe ngựa xuống có tới ba bốn gánh, mà nghe ngữ khí của hắn, như thể hận mình không phải là người nhà Tiểu Thạch.

Chờ hai đứa nhỏ chạy đến cổng lớn, người xem náo nhiệt đã sớm chật như nêm cối, Đan Niên nghe người ta nghị luận âm ỉ, nói là có người đến nhà Tiểu Thạch để thương lượng hôn kỳ.

Nghe nói là cầu hôn, Đan Niên chợt nhớ tới cô cô Thúy Lan của Tiểu Thạch, nghe Ngô thị nói, bởi vì đồ cưới ít nên từng nháo chết đi sống lại.

Đan Niên và Thẩm Ngọc ý vào thân hình nhỏ, chỉ chốc lát liền chui đến phía trước đám người, thấy Thúy Lan mặt mày đắc ý đứng trước cổng lớn, không cho đoàn người đi vào. Có thể đi vào trong viện, không phải thân thích trong nhà thì chính là lão nhân trong tộc.

Thúy Lan thấy hai đứa nhỏ Đan Niên và Thẩm Ngọc lộ đầu nhìn ngó nghiêng vào trong, liền thị uy cầm cây gậy trong tay, dùng sức gõ gõ xuống đất, “Đi đi đi, về nhà mình đi, nhà của ta đang bận lắm biết không!”

Thẩm Ngọc “Hừ” một tiếng, mắng “Thế gian duy tiểu nhân cùng nữ tử nan dưỡng”, rồi dắt Đan Niên liền chui ra ngoài, khiến Đan Niên buồn cười không thôi.

Một bà tử từ từ trong hậu viện đi ra, nhất thời một đồng người chạy lại vây quanh bà, hỏi thăm bên trong rốt cuộc có chuyện gì.

Bà tử kia thần bí hề hề úp úp mở mở, “Các người đoán, quý nhân đó là tới cầu hôn ai?”

Thấy người chung quanh không hé răng, mặt mày chờ mong nhìn mình, bà tử đắc ý quơ quơ ngón tay, “Các người đều đoán không được đâu, là tới thương lượng việc hôn nhân của cha Tiểu Thạch!”

Một câu nói giống như giọt dầu rơi xuống chảo nóng, bắn tung tóe. Người chung quanh ồn ào nghị luận lên, “Mẹ Tiểu Thạch mặc dù biến mất, nhưng vị trí chính thế vẫn còn nha, khuê nữ của nhà có tiền nào lại nguyện ý làm thiếp ở một nông hộ nghèo?”

Thấy người chung quanh đều không tin mình, bà tử kia nóng nảy, triệt để một hơi nói ra, “Lập Phong mấy năm nay đi làm thợ khéo cho gia đình giàu có ở Tụng Thành, người nhà kia rất có tiền, chỉ mỗi cửa hàng thôi đã có vài cái! Lại chỉ có một đứa con gái độc nhất, cố tình coi trọng Lập Phong, nên hai nhà đã đem hôn sự định ra rồi, chỉ cần tuyển chọn ngày cát tường sẽ quá môn!”

Mọi người thế này mới hiểu rõ, ào ào nói là cha Tiểu Thạch được người nhà giàu coi trọng. Một người đàn ông trung niên mang theo ngữ khí vui sướng khi người gặp họa, nói, “Lập Phong thế này là muốn đi ở rể cho nhà người ta a.”

Bà tử kia đại khái là thân thích gì đó với cha Tiểu Thạch, nghe lời này liền về mặt không vừa ý, hai tay chống nạnh, ngẩng cằm lên, “Vây cũng là do Lập Phong nhà chúng ta dung mạo tốt. Liền người, mặt lão lại thêm một cây gậy, dù có lạch bạch tới cửa xin ở rể, người ta cũng không muốn a!”

Nam nhân nói chuyện bị mất mặt, ngượng ngùng nở nụ cười, lại ra về hăm mộ đi cà nhắc nhìn vào trong viện.

Bỗng nhiên một nàng dâu tuổi còn trẻ hỏi: “Vây mẹ Tiểu Thạch làm sao đây? Đại tiểu thư nhà giàu đó cũng không thể gả lại đây làm thiếp a!”

“Phi phi phi, ta nói a, mấy tân nương từ từ ngoại thôn gả tới như các người thật đúng là không có nhân lực, nữ nhân đáng xấu hổ sớm đã không biết chết ở đâu rồi! Nàng ta còn có thể cản trở tiền đồ của đại diệt tử ta sao?!”

Đan Niên nghe đến đó, dù là tên đàn cũng hiểu được chuyện gì xảy ra. Nàng đột nhiên có chút sợ hãi. Những người vây xem này là thế nào? Sao ai cũng hăm mộ khi thấy cha Tiểu Thạch sắp sửa phát tài? Sao không thấy hắn đã vì cưới tiểu thư phú hộ mà đẩy thế tử kết tóc và con của mình vào tuyệt cảnh?

Thẩm Ngọc thấy sắc mặt Đan Niên không ổn, nghĩ là nhiều người quá làm Đan Niên ngộp thở, liền nhanh chóng kéo Đan Niên về nhà.

Về đến nhà, Thẩm Ngọc vội vàng nói cho Tuệ Nương và Thẩm Lập Ngôn biết chuyện cha Tiểu Thạch sắp cưới tân nương tử. Không đợi Thẩm Ngọc nói xong, Tuệ Nương roạt một cái liền đứng lên, “Là thật?”

Thẩm Ngọc không nghĩ tới Tuệ Nương có phản ứng lớn như vậy, nhất thời có chút sững sờ. Thẩm Lập Ngôn kéo Tuệ Nương ngồi xuống, trấn an nàng nghe Thẩm Ngọc nói hết lời.

Thẩm Ngọc vội vàng kể hết những chuyện vừa thấy vừa nghe được cho cha mẹ nghe, cuối cùng còn hồ thẹn nói không chăm sóc tốt muội muội, quá nhiều người nên làm Đan Niên ngộp thở. Từ lúc Đan Niên về nhà đến giờ, sắc mặt vẫn trắng bệch, thẳng đến lúc này mới lạng lẽ thở nổi.

Đan Niên ở trong lòng cười lạnh một tiếng, chỉ sợ đây mới là ý đồ chân chính của Thẩm Lập Phong, tuy nói là ở rể, nhưng chờ nhạc phụ nhạc mẫu hai chân giờ thẳng lên trời, gia sản của nhà vợ còn không phải đều là của hắn! Trách không được muốn nóng lòng định tội Ngô thị, nếu không mau trừ bỏ thế tử kết tóc vương bản này, hắn sao có thể phát tài a!

Tuệ Nương ngã ngồi trên ghế, bắt đầu dĩ lạc đầu thờ dài, lẩm bẩm nói: “Trên đời này, lòng người khó dò a...”

Thẩm Lập Ngôn biết Tuệ Nương và Ngô thị giao tình không tệ, trấn an nói: “Trước sau mới chỉ một tháng, cha Tiểu Thạch liền gấp gấp muốn cưới tân nương tử! Ngay cả làm bộ làm dáng cũng giảm đi. Ta thấy, mẹ Tiểu Thạch đi rồi cũng là một chuyện tốt, đi theo kẻ lấy oán trả ơn kia, sớm hay muộn cũng sẽ bị ăn sạch đến xương cốt cận bã cũng không thừa. Phùng chương quây là người cực ôn hòa, hai mẹ con họ đi theo hẳn coi như là có dựa vào.”

Dứt lời, lại ôm lấy Đan Niên, vỗ về lưng trấn an hồi lâu, Đan Niên ghé vào lòng Thẩm Lập Ngôn, rầu rĩ nói: “Ngô thẩm thẩm sinh con cho hẳn, còn hầu hạ mẹ hẳn, muội muội hẳn, hẳn sao có thể ác tâm như vậy, bức tử Ngô thẩm thẩm a.”

Thẩm Lập Ngôn sợ run một chút, mới phản ứng được “hẳn” trong miệng tiểu Đan Niên là chỉ cha Tiểu Thạch.

Bởi vì không muốn để Đan Niên tiếp xúc quá nhiều những thứ đen tối, Thẩm Lập Ngôn hàm hồ đổ dành: “Đó là chuyện của người ta, cha Tiểu Thạch là người xấu, chúng ta về sau đừng để ý đến hẳn là được!”

“Hẳn nếu muốn cưới tân nương tử, hừ Ngô thẩm thẩm là được rồi, làm chi còn muốn vu oan người ta.” Đan Niên trong lòng hờn dỗi. Thời đại này, danh dự của nữ nhân lớn như trời, nếu Ngô thị không trốn, nàng chỉ còn cách thắt cổ nhảy sông.

Thẩm Lập Ngôn vỗ vỗ Đan Niên, gọi Thẩm Ngọc lại đây, dùng ngữ điệu ôn nhu như đang kể chuyện xưa, nói: “Đan Niên, A Ngọc, trên đời, có những người cảm thấy người là vật cản trên con đường của hẳn, vô luận người cản thận lấy lòng hẳn thế nào cũng đều không hữu dụng. Nếu chính mình không cường đại, chỉ có nước bị người ta đá.”

Đan Niên như trước im lặng không nói, đạo lý kia nàng biết, nàng kiếp trước không quen bạn trai, không hiểu chuyện tình cảm, nhưng lúc mẹ chưa qua đời, cảm tình với ba ba quả thật rất tốt.

Nàng không thể nhẫn nhịn chấp nhận chuyện Thẩm Lập Phong vì cưới con gái nhà giàu mà muốn hại chết mẹ của con trai mình, thề từ kết tóc của mình.

Thẩm Ngọc nắm chặt nắm tay, mặt mày nghiêm túc cam đoan với Thẩm Lập Ngôn, về sau tuyệt không lại ham chơi.

Thẩm Lập Ngôn thấy Thẩm Ngọc trở nên biết chuyện, vui mừng vỗ vỗ đầu Thẩm Ngọc.

“A Ngọc, con đừng oán cha mẹ ép con học ở trong phòng. Chúng ta là gia đình nông dân, tương lai Đan Niên lập gia đình, nếu nhà chồng đối đãi Đan Niên giống như đối đãi mẹ Tiểu Thạch, con làm ca ca nếu không có tiền không có thế, Đan Niên chẳng phải là mặc cho người ta khi dễ, đâu thể nào thay Đan Niên làm chủ? Con tưởng cậu của Tiểu Thạch không muốn che chở muội muội của mình sao?”

Thẩm Ngọc gật đầu đáp ứng, “Con nhất định sẽ chăm chỉ học hành, tương lai sẽ trút giận thay muội muội!” Giọng trẻ con non nớt của tiểu nam tử hán cộng thêm lời thề kiên định khiến Đan Niên vừa cảm động lệ nóng doanh tròng vừa đầu đầy hắc tuyến. Ca ca à, người thật nghĩ tương lai ta về nhà chồng sẽ nhất định thiếu mạnh mẽ như vậy sao?!

Thẩm Ngọc dứt lời liền yên lặng trở về phòng đi học, Đan Niên cảm động rất nhiều, đồng thời cũng hạ quyết tâm, về sau không trêu cợt ca ca nữa, gây họa cũng sẽ không lại vu oan lên đầu Thẩm Ngọc. Thông qua chuyện này, Đan Niên rút cuộc hiểu tầm quan trọng của mối quan hệ với ca ca nhà mẹ đẻ.

Cha Tiểu Thạch dựa vào người có tiền, đi làm con rể nhà người ta. Tin tức này hiện đang oanh động khắp toàn bộ Thẩm gia trang. Mấy ngày trôi qua, cô nương chưa quá môn kia lớn lên trông như thế nào, béo gầy bao nhiêu, năm tám tuổi leo cây ngã gãy chân đều bị người ta truyền nhau từng li từng tí. Năng lực truyền tin của người cổ đại tuyệt không thua kém với mấy trang web buôn chuyện thời hiện đại.

Tuệ Nương chỉ cần dẫn Đan Niên vừa ra khỏi cửa là có thể nghe được đủ loại phiên bản tin tức. Sơn thôn nhỏ vốn không có hoạt động giải trí gì, thật vất vả mới có một chuyện tiểu tử nghèo leo lên cảnh cao, tất cả mọi người đương nhiên dùng hết sức bàn tán, chỉ hận con nhà mình không có tiền đồ, không thể với lên nhà người có tiền.

Đan Niên cảm thán, không phải là một tên Trần Thế Mỹ sao, còn được thiên hạ thần tượng đến thế!

Phong ba đồn thổi chưa kịp qua, đã có người tới gõ cửa nhà Đan Niên.

Người đến là hai nam tử trung niên, một người có chút hơi mập mạp, gương mặt phúc hậu, mỗi bước đi cái bụng run lên một cái, còn người đi theo sau hẳn thoạt nhìn giống tùy tùng.

Gã bụng bự tự giới thiệu mình là đại quản sự của Tiết gia ở Tụng Thành, Tiết lão gia nay sắp là thông gia của Thẩm gia trang, mười phần một bộ người một nhà.

Thẩm Lập Ngôn người khoác tấm ngoại bào, vừa luyện quyền xong, dù trời đã cuối thu nhưng trên đầu vẫn hơi chảy mồ hôi, Đan Niên vội vàng chân chó* dâng tấm khăn lông lên.

* chân chó = bộ dạng nịnh hót, lấy lòng

Thẩm Lập Ngôn chậm rãi lau mồ hôi, “Việc này ta có nghe nói, chúc mừng lão gia nhà người!” Đan Niên ác độc bỏ thêm một câu phía sau, ‘chúc mừng lão gia nhà người tìm được tốt con rể như vậy, chờ ngày nào đó lại có người càng có tiền coi trọng hẳn, các người chờ xem kịch vui đi!’

Chương 32: Không Đi Dự Tiệc

Gã bụng bự thấy Thẩm Lập Ngôn không có vẻ nhiệt tình, quay đầu khẽ nhìn tên tùy tùng một cái, chấp tay nói: “Thẩm đại quan nhân, lão gia nhà ta nghe nói ngài là nhân trung long phượng, đối với ngài ngưỡng mộ đã lâu, muốn mời ngài tham dự tiệc cưới của tiểu thư nhà ta.”

“Nga?” Thẩm Lập Ngôn nhíu mày, “Ta và nhà các người không có quan hệ thân thích, lờ mờ mà đi ăn tiệc rượu không trả tiền thì có chút không được.”

Gã bụng bự vội cười làm lành nói: “Ngài sao có thể là ăn không trả tiền đâu? Ngài có thể tới, chính là cho lão gia nhà chúng mặt mũi lớn.”

Đan Niên đứng bên cạnh coi như đã nghe được, nhà bọn người này chẳng những muốn lót chần trong áo còn muốn mặt mũi.

“Phụ thân! Ngõ thẩm thẩm đi đâu rồi a? Đã lâu như vậy cũng không thấy thẩm thẩm và Tiểu Thạch, con rất nhớ hai người a.” Đan Niên làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả, làm nũng nói với Thẩm Lập Ngôn.

Thẩm Lập Ngôn ôm lấy Đan Niên, cười nói với gã bụng bự: “Tiểu nữ không hiểu chuyện, làm cho ngài chế giễu! Ngõ thẩm thẩm mà nàng vừa nói, chính là nàng dâu của Lập Phong huynh đệ, Ngõ thị.”

Còn chưa chờ gã bụng bự nói cái gì, Đan Niên lại nói: “Phụ thân, có phải là phụ thân của Tiểu Thạch muốn kết hôn tân nương tử? Nếu Ngõ thẩm thẩm trở về thì sao? Tân nương tử kia chẳng phải là thiếp rồi à?”

Lời này vừa ra, sắc mặt gã bụng bự liền thay đổi hết sức khó coi, gượng cười nói, “Tiểu thư nói đùa, Ngõ thị kia không tuân thủ nữ tắc, nhất định là đã tự tìm chết. Tiểu thư nhà chúng ta là do cô gia cưới hỏi đăng hoàng, là con dâu lớn của Thẩm gia.”

“Nga, nguyên lai Ngõ thẩm thẩm đã không còn ở nhân thế a.” Đan Niên mắt nhắm nhắm không thôi.

Gã bụng bự thấy Đan Niên rút cuộc hiểu chuyện, thế này mới thở phào, khen tặng nói: “Tiểu thư tuổi còn nhỏ mà đã có Bồ Tát tâm địa, Ngõ thị kia nếu biết tiểu thư có phân này thối thối dành cho nàng, thì dù chết cũng...”

Còn chưa chờ gã bụng bự thao thao bất tuyệt xong, Đan Niên vỗ tay một cái, khoan khoái lớn tiếng: “Nga, con đã biết, nếu Ngõ thẩm thẩm đã chết, vậy tân nương tử kia chính là làm vợ kế!” Đan Niên khi nói lời này, mồm miệng đặc biệt rõ ràng, nhất là hai chữ “vợ kế” nhấn đặc biệt là nặng, muốn không nghe rõ cũng khó khăn.

“Nghe các bà nói, nàng dâu làm vợ kế là phải đập đầu dâng hương cho nàng dâu trước a! Thúc thúc, tiểu thư nhà thúc có phải là trước khi vào cửa phải đập đầu dâng hương cho Ngõ thẩm thẩm không?” Đan Niên tuy rằng vờ vịt thiên chân ngây thơ, nhưng trong lòng đã sớm cười ha hả.

Mặt gã bụng bự hiển nhiên đã không còn vẻ tươi cười, “Thẩm đại quan nhân, lệnh ái, lệnh ái rõ là...” Nói rõ là nửa ngày, gã bụng bự cũng không biết nên dùng cái từ gì, bảo tiểu thư nhà bọn họ đập đầu dâng hương cho một thôn phụ lỗ mãng, thật một bọn nông dân này nghĩ ra được!

Đan Niên thấy hẳn định phẩy tay áo bỏ đi, nhưng vì muốn nựng sức Thẩm Lập Ngôn, dù mặt mắt mắt mũi, cũng phải gượng né đứng đó.

“Ai nha, thật là làm cho huynh đài chê cười, đứa nữ nhi này của ta, từ nhỏ đã nhiều ý đồ xấu, tâm nhãn cũng nhiều. Ta và nương của nàng đều hết cách với nàng.”

Thẩm Lập Ngôn nói xin lỗi xong, quay đầu gõ trán Đan Niên một cái, mắng: “Đã nói với con bao nhiêu lần! Lời như thế, có thể nói trước mặt người ta sao? Không quy củ.”

Gã bụng bự cùng tùy tùng đều yên lặng lau mồ hôi, nói vậy nghĩa là nói sau lưng chúng ta thì được?

Đan Niên thở ra, ủy ủy khuất khuất tuột xuống khỏi người Thẩm Lập Ngôn, hằm hừ đi vào trong nhà.

Gã bụng bự thấy Đan Niên rút cuộc đi rồi, trong lòng nhất thời như buông xuống tảng đá, mặt mày ân cần nói với Thẩm Lập Ngôn: “Thẩm đại quan nhân, tiệc cưới tiến hành ở Tiết phủ chúng ta, đến lúc đó kính mời ngài quang lâm a.”

Thẩm Lập Ngôn chấp tay, thần nhiên nói: “Tiết quân sự là nhân vật có mặt mũi, Lập Ngôn bất quá một kẻ nông phu, xưng hô này, Lập Ngôn thật không dám đương nổi. Huống hồ nhà chúng ta chỉ là tiểu môn tiểu hộ, không thể với lên được phú hộ lớn như Tiết gia, không thể lo nổi chịu nổi tiền lễ.”

Giữa hai hàng lông mày của gã bụng bự ẩn ẩn có dấu hiệu không kiên nhẫn. Bọn người này thật sự là rất không có mắt nhìn xa. Trước khi hẳn tới, đã đi điều tra của cái nhà Thẩm Lập Ngôn, bất quá là từng làm chức Bách Hộ nhỏ nhỏ ở kinh thành, nếu có quan hệ tốt với ca ca của mình, thì sao phải ở lại mấy năm ở nông thôn đất tổ? Ba năm đại tang kỳ không chừng đã là quá ngắn.

Lại nhìn gia tài của tên này, còn không bằng một thổ tài chủ giàu có, hừ, trang mô tác dạng, nguoi tưởng là vì nguoi thật là đại nhân vật tới từ kinh thành sao, lão gia mời nguoi đi đã là nể mặt nguoi!

Nghĩ đến đây, ngữ khí của gã bụng bự không còn khách khí, “Thẩm đại quan nhân vẫn là nghĩ lại đi, lão gia nhà chúng ta a, nhà lớn nghiệp lớn, khắp nơi đều có nơi buôn bán, nếu có thể có quan hệ tốt với lão gia nhà chúng ta, biết đâu sẽ được làm chủ quầy cửa hàng hay quản sự gì đó, còn có thể thiếu chỗ tốt cho ngài? Ngài xem, cô gia nhà chúng ta, hiện tại chính là lên thẳng mây xanh a!”

“Vây thì thật đa tạ Tiết lão gia nâng đỡ, Lập Phong huynh đệ có thể làm con rể của Tiết lão gia, chính là hân có duyên tốt với Tiết lão gia.” Thẩm Lập Ngôn không lạnh không nhạt đáp lại một câu, nói khiến gã bụng bự nghẹn họng, không lời nào để nói.

“Ngày hôn lễ, ngài nhất định phải đến a!” Gã bụng bự chưa từ bỏ ý định.

“Đa tạ Tiết lão gia để mắt tại hạ, chính là tại hạ gia vụ nhiều, lao động thiếu, thiếu ta thì không được. Nếu ngày nào rỗi rảnh, nhất định sẽ đến phủ chúc mừng tân nhân trăm năm hảo hợp.” Thẩm Lập Ngôn nói chuyện giọt nước không rỉ, gã bụng bự đành cáo từ, mang tùy tùng vội vàng rời đi.

Đan Niên núp ở sau cửa, lặng lẽ vỗ tay cổ vũ Thẩm Lập Ngôn, cha, ngài thật sự là giỏi lắm!

Thẩm Lập Ngôn tiễn khách không mời đi vừa xong, xoay người liền gọi: “Đan Niên! Trốn đi đâu?” Đứa nhỏ này, mới có mấy tuổi đâu, cái gì thiếp, cái gì vợ kè, dập đầu thấp hương cũng biết, bình thường nguoi đã học cái gì a!

Chờ đến khi hân tìm được Đan Niên, Đan Niên đã sớm yên lặng gục xuống bàn luyện chữ, còn làm nũng kéo Tuệ Nương tới xem năng luyện chữ.

Tuệ Nương thấy Thẩm Lập Ngôn vào phòng, cười nói với hân: “Tướng công, nguoi xem, đứa nhỏ Đan Niên này, chữ viết càng ngày càng đẹp. Chữ của A Ngọc cũng không đẹp bằng Đan Niên, đứa nhỏ này thật có linh khí!”

Đan Niên đỏ mặt chui vào lòng Tuệ Nương làm nũng, Tuệ Nương đối đứa con gái này thật sự là đau đến trên đầu quả tim, vội vàng ôm Đan Niên vào ngực, dỗ dành tâm can bảo bối.

Thẩm Lập Ngôn vừa bực mình vừa buồn cười, nha đầu kia, quý tính thành như vậy, biết mình sớm muộn muốn tìm nàng tính sổ, sớm tìm ra chỗ dựa vững chắc. Giờ thì phạt không được mắng cũng không xong, còn phải hòa theo nương tử, đặc ý khen khuê nữ mấy câu.

Buổi tối trước lúc ngủ, Thẩm Lập Ngôn kể chuyện lúc sáng cho Tuệ Nương nghe, phát sâu nói: “Đan Niên a, đứa nhỏ này từ nhỏ đã quý tính quý linh...” Bỗng nhiên thoáng thấy sắc mặt Tuệ Nương kéo xuống, lập tức sửa lời nói: “Đan Niên từ nhỏ đã thông minh như vậy, ta thật lo lắng tương lai làm thế nào tìm được một tướng công có khả năng trấn áp nàng!” Ngữ khí ai oán uyển chuyển, rất giống một lão mẹ tử vì con cái mà thao nát tâm can.

Tuệ Nương liếc nhìn hân một cái, ở trong mắt nàng, khuê nữ nhà mình điểm nào cũng tốt. Bảy tám năm nay, nàng chưa lại mang thai, cũng dần dần chật đứt nhớ nhưng muốn có con, hiện thời con trai con gái song toàn, nàng đã sớm tri túc.

“Khuê nữ ta thông minh không phải là chuyện tốt sao? Thông minh thì khi gã đến nhà chồng sẽ không bị nguoi ta bắt nạt a. Nguoi xem, bọn nhỏ con mấy nhà hàng xóm chúng ta, hiện tại có đứa nào có thể khi dễ Đan Niên nhà ta a. Ngay cả Bé Mập nhà Toàn Thư Tử, bình thường đều là hân khi dễ nguoi ta, chứ khi gặp Đan Niên, lúc nào chẳng khách khí. Nguoi chính là quan tâm thừa!” Tuệ Nương tuyệt đối xem nữ nhi nhà mình là niềm tự hào.

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương nói không thông, ở trong mắt Tuệ Nương, đứa con gái mình vất vả nuôi ra muốn vãn điểm tốt. Tuệ Nương không để ý Thẩm Lập Ngôn, quay đi ngủ một mình, chỉ còn lại một người cha lo lắng ngồi ở đầu giường xa tường tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Thẩm Ngọc Đến Trường

Cứ việc cả nhà Đan Niên muốn vãn khinh thường phi nhỏ cha Tiểu Thạch Thẩm Lập Phong, nhưng không được mấy ngày sau, trong nhà Tiểu Thạch vẫn tổ chức hi sự, thổi sáo đánh trống vô cùng náo nhiệt.

Chỉ là không thấy tân nương từ khoác khăn voan đỏ đến, ngay cả nghi thức hôn lễ đều tiến hành ở nhà Tiết lão gia, cũng coi như đã chứng thực chuyện cha Tiểu Thạch “ờ ờ”.

Bất quá, điều này không chút nào ảnh hưởng đến tâm tình của người nhà Tiểu Thạch. Bọn họ thậm chí còn mở tiệc vài ngày, chỉ cần là đến chúc mừng, mặc kệ có tặng tiền lễ hay không, đều được mời vào ăn tiệc. Bọn nhỏ thì được mỗi đứa một cái bánh mì trắng lớn, phần thân xẻ dọc, bên trong có một khối thịt nướng vừa lớn vừa nhiều dầu.

Cả nhà Đan Niên đều ngồi yên ở trong nhà không ra, dù là vậy, tiếng kèn trống vang trời kia vẫn vang đến tận đây, nghe được rõ ràng rành mạch.

Sau giờ ăn cơm trưa là thời điểm tốt để la cà, Trương thị mỗi tay dắt một đứa nhỏ đến nhà Đan Niên.

Bé Mập ăn thịt nướng, trên mặt trên tay đều là dầu sáng bóng, thấy Đan Niên liền hi hi cười, thuận tiện oạch một cái, hút nước mũi đã chảy lỏng thông tới miệng trở về. Đan Niên ghé tòm, dùng sức nghiêng đầu nhìn chỗ khác, không thèm ngó hấn nữa.

“Tẩu tử, sao ngươi không dẫn đứa nhỏ đi ăn tiệc rượu? Ngươi không thấy đồ ăn trên bàn tiệc thượng kia đâu, chắc chắn!” Trương thị lau khóe miệng, “Ta thấy, Lập Phong lần này rất phát đạt, người nhà hấn sau này sẽ được ăn toàn là sơn hào hải vị, mặc toàn là lăng la tơ lụa.”

Tuệ Nương tiếp tục may vá, nghe nàng nói xong, chỉ nhàn nhạt ứng một câu, “Nhà chúng ta không thân không quen nhà bọn họ.”

Trương thị nhớ ra Tuệ Nương và mẹ Tiểu Thạch Ngô thị có quan hệ không tệ, ngưng ngưng nở nụ cười, lại nói vài câu, thấy Tuệ Nương vẫn không nhiệt tình như cũ, nhưng vì có tâm muốn cho khuê nữ Tiểu Hắc Mai tiếp tục đến học may vá, nên quay sang nhảy mất với Tiểu Hắc Mai, bảo nàng đi lên lôi kéo làm quen với Tuệ Nương.

Đan Niên nghiêng qua liếc mắt nhìn Tiểu Hắc Mai một cái, ánh mắt kia rõ ràng đang gởi một lời nhắn, ‘nếu không sợ chết, ngươi cứ tiếp tục đến, ta rất có nhiều biện pháp chinh ngươi.’

Tiểu Hắc Mai đối với Đan Niên luôn có cảm giác sợ hãi, kỳ thực Đan Niên không có làm chuyện gì quá đáng với nàng, nhưng Đan Niên từ nhỏ đã được Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương sủng lên trời, lại là người xuyên không đến, nên dù chỉ nói chuyện hay nhắc chân đều có loại khí thế tài trí hơn người.

Hơn nữa, điều kiện gia đình Đan Niên tốt hơn nhiều so với nhà Tiểu Hắc Mai, nên Đan Niên trở thành đối tượng hâm mộ lẫn ghen tị của Tiểu Hắc Mai. Tuy rằng Đan Niên không nói nàng cái gì, nhưng ánh mắt mỗi lần Đan Niên nhìn nàng và mẹ của nàng đều như cười như không, ả ả hèn mọn. Chỉ cần là đứng chung một chỗ, khí thế trên người Tiểu Hắc Mai liền thấp hơn một mảng lớn.

Thỉnh thoảng, mỗi khi rảnh rỗi, Tiểu Hắc Mai lại nghĩ, thực hận bản thân mình không gửi hồn đến sống trong bụng Tuệ Nương. Cha mẹ mình đều là những kẻ tham lam, mỗi ngày đều bắt mình làm việc, động một chút là đánh là mắng, nàng cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua Tuệ Nương bảo Đan Niên phải động tới một đầu ngón tay lần nào.

Anh trai mình thì là một kẻ ham ăn, có thứ gì tốt đều giành với nàng, mà cha mẹ lại thích ca ca hơn nàng rất nhiều. Nàng thích ca ca của Đan Niên, dung mạo vừa tốt xem, lại biết đọc chữ, lại rất yêu chiều Đan Niên. Nếu nàng cũng có một ca ca như vậy, ai bảo nàng làm gì, nàng cũng nguyện ý.

Tiểu Hắc Mai cố ý làm bộ như không thấy ánh mắt của Trương thị, mắt không ngừng liếc nhìn ra hậu viện. Trong tâm tư tiểu cô nương đang lo lắng lẫn trước Thẩm Ngọc ca ca xinh đẹp giận nàng, nàng muốn đi hỏi một chút xem có phải lúc này có còn giận nàng không.

Trương thị thấy con gái của mình mất linh quang, tức giận âm thầm dậm chân, lại thấy bộ dạng Tuệ Nương và Đan Niên xa cách như vậy, đành dắt hai đứa nhỏ đi, chuẩn bị lại đi ăn tiệc cưới.

Tuệ Nương và Đan Niên thế này mới thả lỏng, Thẩm Ngọc ở trong phòng luyện chữ cũng nhẹ nhàng thở ra. Mấy mẹ con này hễ đến là huyền não không thôi, mà Tiểu Hắc Mai lại cứ thích chạy vào phòng của hấn, sờ chỗ này sờ chỗ kia. Đan Niên muội muội nếu nhìn hấn không thuận mắt, sẽ cố ý thả Tiểu Hắc Mai đi tìm hấn, khiến hấn đau đầu không thôi, mới vừa rồi còn kinh hồn táng đảm nghĩ xem mấy ngày nay có lại đắc tội Đan Niên đại tiểu thư không.

Thời gian thoáng một cái trôi qua, Đan Niên đã qua sinh nhật chín tuổi, chỉ là công bố ra ngoài mới có tám tuổi. Vài năm nay, Đan Niên đều thành thành thật thật ở nhà luyện chữ học thêu thùa. Bởi vì luyện chữ là sở thích của nàng, nên thực dùng rất nhiều công phu. Mấy năm nay, Thẩm Lập Ngôn luôn dùng không được, cứ suốt ngày khen Đan Niên viết chữ thật là đẹp, không giống với kiểu chữ đương thời của mọi người, kiểu chữ của nàng vừa xinh đẹp hữu thần vừa toát lên một cỗ khí khái khác thường.

Về phần thêu thùa, Đan Niên thuần túy là vì nhàm chán, nghịch ngợm để giết thời gian. Mỗi khi thêu hoa văn hay làm hầu bao đều là ngựa hoặc hổ. Theo nàng, làm mấy thứ này không có tác dụng. Thời đại này nhân công là thứ không đáng giá tiền nhất, vất vả hao tâm tổn lực đi thêu hầu bao, dù có đem ra chợ bán cũng không được mấy đồng tiền.

Chuyện làm mứt đương nhiên vẫn còn làm, chỉ là giấy không gói được lửa, kiếm nhiều tiền khiến mọi người đỏ mắt, rất nhanh có người nghĩ ra đại khái cách làm mứt, chẳng qua không nhìn ra điểm mấu chốt nên làm được mứt không ngon bằng nhà Đan Niên.

Đan Niên còn phát minh ra mứt mơ và nho khô. Theo nàng chỉ huy, Đại Tiểu Vương bà đến làm thực tiễn, nguồn tiêu thụ hiện rất tốt, chỉ tiếc chỉ có thể sản xuất theo quy mô gia đình nhỏ, bởi Đan Niên đến bây giờ vẫn chưa có nhiều người có thể hoàn toàn tin cậy.

Nhà Đan Niên và nhà ông bà ngoại cũng thường xuyên đến thăm nhau, chẳng qua khoảng cách quá xa, đi một chuyến phải mất cả ngày. Tiểu cửu cửu của Đan Niên hai năm trước rốt cuộc thi đậu cử nhân, vốn lần đầu tiên thi không đậu, có chút nản lòng thoái chí không muốn thi, lại bị Thẩm Lập Ngôn mắng một trận, về nhà học lại một năm, năm thứ hai quả nhiên thi đậu. Nhưng vì tuổi còn nhỏ, Lý lão trượng quyết định cho tiểu cửu cửu tiếp tục ở học hai năm ở thư viện mới lên kinh dự thi.

Thẩm Ngọc giờ đã mười ba tuổi, đầu xuân năm nay bị Thẩm Lập Ngôn gửi đi học, cũng may thư viện cách nhà không xa lắm, ngồi xe ngựa chừng nửa canh giờ là đến nhà.

Thư viện mà Thẩm Ngọc học có hơi giống trung học nội trú hồi đó của Đan Niên, nhưng điều kiện nhập học rất nghiêm cẩn, đầu tiên phải có người giới

thiệu, sau còn phải thông qua lão sư xác định và đánh giá.

Đã thi được cử nhân, tiểu cửu cửu việc nhân đức không nhường ai trở thành người giới thiệu cho Thẩm Ngọc, Lý lão trưởng cũng từng học ở thư viện đó nên quen biết không ít lão sư. Mà Thẩm Ngọc học mấy năm nay cũng không uổng phí, rất thuận lợi thông qua kì thi tuyển.

Sau khi Thẩm Ngọc lên thư viện, cách mỗi tháng mới được về nhà một ngày. Đan Niên rõ ràng cảm nhận được Tuệ Nương mát mát, đứa con mỗi ngày luôn ở bên cạnh mình nay đột nhiên không thấy, khó tránh khỏi cảm thấy vắng vẻ.

Bản thân Đan Niên mới đầu cũng không thích ứng, không có ca ca quý tình quý linh cùng bản thân đấu trí đấu dũng, cuộc sống lập tức trở nên buồn tẻ vô vị.

Thẩm Ngọc lần đầu tiên từ thư viện về nhà, người ngom có vẻ như gầy đi một vòng, ngay cả gò má phì trẻ con cũng tiêu đi rất nhiều. Tuệ Nương đương trường khóc thành tiếng, la hét không cho lại đi, ở nhà học cũng giống vậy, còn có thể được ăn được ngủ.

Thẩm Lập Ngôn có chút nhìn không nổi, “Ồ nháo, thư viện là nơi bao nhiêu học sinh muốn vào cũng không vào được, tương lai tiền đồ của A Ngọc đều trông cậy vào đây a! Nam hài tử chịu chút khổ là chuyện tốt, đừng khóc sụt sụt khiến con nhục chí, không phải là một tháng có thể về một chuyến đó sao!”

Thẩm Ngọc thoải mái an ủi Tuệ Nương, nói là vì mới lên thư viện nên chưa quen thuộc hoàn cảnh, ăn cơm nhất thời không thích ứng nên mới gầy xuống. Tuệ Nương thấy trưởng phụ và con đều nói như vậy, cũng đành bỏ ý tưởng xúi con bỏ học.

Tuệ Nương sáng sớm làm thịt con gà trống, còn bảo Thẩm Lập Ngôn lên cửa hàng trong thôn mau về một khối thịt heo lớn. Tuệ Nương ôm con nhìn hồi lâu, mới lưu luyến không rời xuống bếp chuẩn bị cơm trưa cho con.

Đan Niên đánh giá Thẩm Ngọc ngồi im lặng trong sân, mới một tháng không thấy, tính tình trở nên trầm ổn rất nhiều, trước kia hề có chút rảnh rỗi liền kéo Đan Niên ầm ầm ỉ chạy loạn, hiện tại ngồi yên tại chỗ, giống hệt như một người trưởng thành nghiêm túc.

Nhưng Đan Niên tuyệt không thích loại cảm giác này, nàng thích ca ca trước đây, vừa tinh quái vừa hoạt bát, chuyên giả bộ rất lão thành ở bề ngoài, nhưng trên thực tế là một bụng âm mưu xấu. Bây giờ Thẩm Ngọc khiến nàng cảm thấy, hẳn đã bịt kín một tầng mặt nạ, vô luận đối với người nào đều là bộ dáng khiêm tốn nghiêm túc.

Đan Niên kéo ghế ngồi vào cạnh Thẩm Ngọc, “Ca ca, ca ca làm sao vậy?” Đan Niên nghiêng đầu nhìn Thẩm Ngọc.

Thẩm Ngọc sờ sờ đầu Đan Niên, “Ca ca không có việc gì, giống trước kia thôi.”

Đan Niên vuốt ve tay Thẩm Ngọc, “Ca ca, có phải trong thư viện có người khi dễ ca ca?”

Thẩm Ngọc thấy Đan Niên như thế muốn tìm người đánh nhau, nở nụ cười, “Không có, ca ca lợi hại như vậy, sao có thể có ai khi dễ được ca ca đâu, ca ca tương lai còn phải bảo hộ Đan Niên a.”

Đan Niên sống cùng Thẩm Ngọc nhiều năm như vậy, nhìn ra được Thẩm Ngọc nhất định là có chuyện gì không vui, lúc không có người sẽ cau chặt mày, bàn tay nắm chặt. “Ca ca, ca ca nói thật cho mọi người biết đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bằng không mọi người sẽ nói cho phụ thân!” Đan Niên giận, với mọi người của mình còn có cái gì không thể nói?!

Thẩm Ngọc do dự một chút, thấy Đan Niên lập trường kiên định, chậm rãi nhỏ giọng nói, “Lúc ta nhập học, lớp này kỳ thực đã bắt đầu đi học. Bạn cùng lớp đều thật thích một người tên là Lỗ Cần, tên Lỗ Cần kia, nhà rất có tiền, thường xuyên mời bạn cùng lớp đi ra ngoài ăn tiệm, đương nhiên thành tích của hắn cũng rất tốt.

Ta đến sau, thành tích lại tốt hơn hắn, lão sư đối với ta cũng tốt hơn một ít, hắn mới không cho lớp để ý tới ta, ai muốn làm bạn với ta, người đó liền bị tai ương.

Một tháng qua, ta đều chỉ có một mình. Mỗi khi ăn cơm, bát cơm thường bị người khác đánh rơi xuống đất, túi sách cũng thường xuyên bị giấu đi, bài tập làm xong cũng biến mất hai lần, vì không giao ra được, còn bị lão sư phạt quét học đường mấy ngày.” Thẩm Ngọc đem chuyện này kể Đan Niên nghe, bộ dạng hóa ra rất là thoải mái.

Nhưng Đan Niên nghe mà thẳng cắn răng, mấy cái thủ đoạn của bọn học trò nhỏ ghen tị này, nàng đã gặp không biết bao nhiêu lần ở trường nội trú, hiện thời thấy Thẩm Ngọc ca ca bị loại đãi ngộ bất công này, hận không thể lôi cái tên tiểu tử nhà giàu Lỗ Cần kia ra hành hung một hồi.

“Đan Niên, mọi người ngàn vạn đừng nói cho cha mẹ nghe.” Thẩm Ngọc cười chớp chớp mắt, “Nếu cha mẹ biết, khẳng định trong lòng sẽ không vui. Để cha mẹ biết con mình bị người ta khi dễ, ta sẽ rất mất mặt a.”

“Vì sao? Ca ca không phải ở đó không thấy vui sao? Ở đó có nhiều đứa nhỏ hư hỏng như vậy!” Đan Niên hỏi.

Thẩm Ngọc cười cười, trên mặt thoáng hiện một chút đỏ ửng, “Kỳ thực ta rất thích thư viện, các lão sư đều rất có trình độ, lúc dạy còn kể chúng ta nghe thật nhiều chuyện không có trong sách vở.”

“Được rồi, vậy còn đám nhóc hư hỏng kia, ca ca định làm thế nào? Mỗi ngày đều không để ca ca yên, ca ca còn học hành gì được?” Đan Niên không nghĩ tới Thẩm Ngọc sẽ trả lời như vậy.

“Đây là bạn cùng học, ta chỉ có cách dùng thành tích tốt hơn để trấn áp bọn họ, làm cho bọn họ thua ta, ta mới có thể tiếp tục học ở thư viện. Nếu cứ thế này mà bỏ học, tương lai biết làm thế nào che chở muội!”

Về mặt vốn đang mỉm cười của Thẩm Ngọc chợt nghiêm túc lên, Đan Niên vừa vui mừng vừa cảm động. Nàng vốn nghĩ nếu Thẩm Ngọc có ý muốn bỏ chạy về nhà, nàng sẽ không chút lưu tình mắng hấn một chút, hiện tại xem ra, nàng quá coi thường ca ca này.

Tuệ Nương từ trong nhà bếp hô một tiếng “Ăn cơm!” Thẩm Ngọc liền cùng Thẩm Lập Ngôn vào nhà bếp bung thức ăn ra. Thẩm Ngọc mấy năm nay vóc người cao lên không ít, lúc đứng cạnh Thẩm Lập Ngôn đã cao đến cầm Thẩm Lập Ngôn, thân hình thon dài, mặt mày như họa, phong thần như ngọc, quả là một thư sinh tuấn mỹ, so với Thẩm Lập Ngôn lúc tuổi còn trẻ thật không kém bao nhiêu.

Đan Niên thật kiêu ngạo, tiểu nam hài năm đó ôm nàng trốn trong rương mây nay đã lớn lên thành nam tử hán, tựa như khối phi thủy nằm trong đá, chung quy sẽ có một ngày phát ra tia sáng chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Đan Niên Gặp Nạn

Chờ cơm nước xong, Đan Niên liền vội vàng kéo Thẩm Ngọc ra cửa, nàng muốn dẫn Thẩm Ngọc đi chung quanh một chút. Nàng từng xem trên TV, trường học ở cổ đại không khác gì trung học ở hiện đại, học sinh suốt ngày đều phải ngồi trên ghế vùi đầu khổ đọc. Hiện tại tranh thủ ngày nghỉ, phải để cho Thẩm Ngọc hoạt động một chút.

Mùa xuân, trăm hoa đua nở, hoa hồng liễu lục. Hai đứa nhỏ chỉ đi trên phần gờ ruộng cao hơn mặt ruộng, những nông phu đang làm việc thấy vậy chỉ biết cười nắc nẻ hai đứa nhỏ mấy câu. Đan Niên và Thẩm Ngọc lẻ lười, vội vàng chạy trốn, nhưng đợi đến không có ai, vẫn tiếp tục leo lên gờ ruộng mà đi.

Thẩm Ngọc chơi rất cao hứng, cuộc sống trong thư viện còn đề nén hơn so với học ở nhà nhiều, chung quanh đều là những bạn cần nghiêm cần ra sức học hành, bản thân mình hơi có lơ lửng, liền rất nhanh bị lạc hậu một mảng lớn.

Bọn Đan Niên, Thẩm Ngọc chưa đi xa được bao nhiêu, liền đụng phải Tiểu Hắc Mai và ca ca “Ruột Già”. Từ lúc Thẩm Ngọc đi rồi, Tiểu Hắc Mai không lại đến nhà bọn họ nữa.

Tiểu Hắc Mai vừa thấy Thẩm Ngọc ca ca xinh đẹp, hai mắt liền bùng sáng, vút “Ruột Già” sang một bên, bẹp bẹp chạy đến trước mặt Thẩm Ngọc, ngọt ngào kêu một tiếng, “Thẩm Ngọc ca ca, ca đã trở lại!”

Thẩm Ngọc nhận nhặt ứng, “Ừm.” Sau đó nắm tay Đan Niên, vòng qua huynh muội Tiểu Hắc Mai, tiếp tục đi về phía trước. Lúc Đan Niên chỉ có một mình, Tuệ Nương kiên quyết không cho phép nàng đi ra bờ sông, hiện tại tiểu chính thái trưởng thành, có thể dẫn muội muội đi xem tôm tép trong sông.

Tiểu Hắc Mai vẫn không chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi Thẩm Ngọc: “A Ngọc ca ca, ca ca muốn đi đâu a?”

Đan Niên cười nhạo, thế này không phải cường điệu xem nhẹ một người sống rõ ràng như nàng đây sao. “Chúng ta muốn đi lên núi, trên núi có bảo tàng!” Đan Niên thuận miệng nói.

Không lường trước “Ruột Già” vừa nghe đến bảo tàng liền mạnh mẽ hỏi lại, “Bảo tàng?!”

Đan Niên nghĩ là hẳn nhớ lại chuyện năm đó Thẩm Ngọc lừa hắn đến ruộng lúa mạch của Thím Đại Hoa tìm bảo tàng, sợ này kẻ lỗ mãng này lại lôi ra chuyện cũ. “Ruột Già” hiện tại da dày thịt béo, Thẩm Ngọc tuy rằng có học qua tam quyền lưỡng cước với Thẩm Lập Ngôn, nhưng nếu thật sự đánh nhau vẫn sẽ bị thua thiệt.

Đan Niên vừa định mở miệng, chợt nghe “Ruột Già” ôn áo nói như thể tranh công với mình, “Ta biết nơi đó có bảo tàng!”

Gặp Đan Niên dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn mình, “Ruột Già” nóng nảy, khuôn mặt tiểu béo phi trở nên có chút dữ tợn thoát nhìn giống một tên thổ phi, tay chỉ vào cái quan đạo* ở ngoài thôn, nói: “Cha ta hai ngày nay đều là nửa đêm mới trở về, ta nghe lén cha ta nói với nương ta, khe suối bên cạnh quan đạo kia bị con lũ mùa xuân làm thủng một cái lỗ hồng lớn, bên trong có rất nhiều mầm sứ cổ, bình sứ cổ, nghe nói đều là đồ của người chết, khẳng định rất đáng tiền!”

* Quan đạo là con đường do chính quyền địa phương làm, đi xuyên qua những vùng nông thôn, đồng cỏ hoặc ven bìa rừng. Thời này không có nhựa đường, nên quan đạo cơ bản chỉ là đường đất nhưng rộng hơn đường trong thôn xóm, lại thường xuyên có người bảo dưỡng. Nếu so với hiện đại, quan đạo tương đương với xa lộ cao tốc.

Đan Niên nghe vậy có chút cảnh giác. Hừm, có loại chuyện tốt này sao, mấy bộ phim trộm mộ gì đó, nàng cũng không phải là xem vô ích. Đan Niên lập

tức hỏi lại, “Ngươi có biết ở đâu không?”

“Ruột Già” thấy Đan Niên rút cuộc nhìn mình, liền dùng ánh mắt nhìn “Áp trại phu nhân” nhiệt liệt nhìn Đan Niên, cao hứng phấn chấn lấy lòng: “Biết, ta nghe cha ta nói.”

Thấy Đan Niên nóng lòng muốn thử, Thẩm Ngọc kéo lại Đan Niên lại, hướng “Ruột Già” hỏi: “Cha ngươi đã lấy được không ít bảo bối đúng không?”

Đầu óc tương hồ của “Ruột Già” lúc này rối cuộc thanh tỉnh, nhớ tới ban đêm cha hắn đã ngàn cân vạn dặm nương hắn, không cho phép nói lộ ra với người ngoài, còn nói cái gì tiền tài không thể ra ngoài. Giờ hắn đã toàn bộ nói ra, nếu để cho cha hắn biết, không biết lão cha tham tiền kia của hắn sẽ đánh hắn thế nào đâu, nghĩ tới đây, mồ hôi lạnh trên trán đều chảy ra, miệng lắp bắp, “Không... không có nhất cái gì.”

Đan Niên bị ánh mắt “Ruột Già” làm cho ghê tởm, bủi môi, bất quá năng không chịu buông tha cơ hội tốt này, nếu có thể nhặt về vài món đồ cổ, nói không chừng còn có thể phát tài nho nhỏ. Thẩm Ngọc mặc dù không biết muội muội nghĩ cái gì, nhưng vì lo lắng Đan Niên, nên cũng đi theo.

Thời này, quan đạo làm thực sự rất tốt, chỉ cần trời không mưa, con đường vẫn rất bằng phẳng. Trên quan đạo thường thường có một chiếc xe ngựa hoặc một người cưỡi ngựa chạy qua. Hai bên đường đều trồng cây bạch dương cao lớn, đoán chừng là vì phòng ngừa xe ngựa ngã xuống kênh rạch ở hai bên.

Bốn đứa nhỏ xuyên qua quan đạo, đi thêm một lát là tới cổ mộ trong miệng “Ruột Già”, quả thực nhìn thấy trong khe suối mờ hồ lộ ra không ít đồ sủi vờ. Đan Niên hưng phấn lấy nhánh cây cao đất lên, chẳng mấy chốc liền đào ra vài cái chén, bình sứ, đáng tiếc đều là vỡ vụn, một cái hoàn chỉnh cũng không thấy.

Thẩm Ngọc sợ Đan Niên bị đứt tay, kéo Đan Niên đi nghỉ ngơi, còn hắn thì xuống đào đào. Huynh muội “Ruột Già” cũng không cam yếu thế, “Ruột Già” còn muốn lấy nhiều một ít về nhà để chuộc tội, nên hết sức ra sức đào.

Thẩm Ngọc ngồi xổm người xuống, lật đáy một cái chén sứ bể lên, vừa thấy liền nở nụ cười, tùy tay ném cái chén bể qua một bên, vỗ vỗ bùn đất dính trên tay, “Đừng đào, những thứ này đều không phải là đồ cổ.”

Đan Niên vội vàng cầm lấy một cái chén sứ, nhìn thấy dưới đáy chén có in rõ ràng một hàng chữ nhỏ “Bình Huy năm thứ năm Trường Hưng Trấn tạo ra”. Đan Niên hăm hở quăng cái chén sứ bể, “Bình Huy năm thứ năm” không phải là bốn năm trước sao. Nàng biết phụ cận có một nơi là Trường Hưng Trấn, chính là một nơi làm đồ sứ, vì tính chất của đất nên đồ sứ làm ra không tính là thượng đẳng, món đồ nguyên đã không đáng giá, huống chi là đồ bể.

Thẩm Ngọc giúp Đan Niên lau bùn trên tay, an ủi: “Có thể là gần đây có cửa hàng đồ sứ, đem những món bị bể gì ném xuống nơi này. Cũng có thể là vật bồi táng, hẳn là mộ mới xây, không rắn chắc, nên bị nước lũ mùa xuân cuốn ra.”

Không có hy vọng phát tài, giờ nghe đến tiếng “Mộ”, Đan Niên liền thấy sợ nổi da gà, kéo tay Thẩm Ngọc vội vàng chạy đi.

Bốn người bò lên quan đạo, Thẩm Ngọc leo lên trước, xoay người kéo Đan Niên lên, vừa lên liền nắm tay Đan Niên đi. Tiểu Hắc Mai đứng ở dưới tha thiết mong chờ nhìn Thẩm Ngọc, ca ca nàng đưa tay cho nàng cũng làm như không nhìn thấy, cuối cùng buồn bực từ mình bò đi lên.

Đan Niên cảm thấy tiểu cô nương này hết sức thú vị, vì thích Thẩm Ngọc nên thường thường nghĩ cách biểu hiện trước mặt hắn, cuối cùng lần nào cũng suy sụp hờn dỗi. Nhìn Tiểu Hắc Mai cắn môi trừng mắt, Đan Niên không khỏi phá lên cười.

Không ngờ, cái cười này hoàn toàn chọc giận Tiểu Hắc Mai, trong bụng vốn đầy hờn dỗi nay giống như đã nhận lấy vũ nhục lớn lao. Thấy trên quan đạo có một chiếc xe ngựa lớn đang chạy như bay tới, Tiểu Hắc Mai hai mắt phun lửa, chạy lên trước, một phen đẩy ngã Đan Niên còn đang cười cười ra giữa quan đạo.

Đan Niên còn chưa phản ứng kịp, đã thấy mình bị đẩy ngã xuống đất, thân thể còn trượt ra hai thước, bên tai truyền đến tiếng vó ngựa chạy như điên, lại chớp chớp mắt, thấy vó ngựa đã đến ngay phía trên người mình, tiếng ngựa hí inh tai cũng đang ngay trên đầu mình.

Giây phút này, Đan Niên hoảng sợ đến mức không thể nói ra bất luận từ gì, bên tai ngoài tiếng gió tự nhiên còn kèm theo tiếng hét tê thanh kiệt lực của Tuệ Nương. Lần này mình không chết khẳng định cũng bị thương! Đan Niên vội nhắm chặt mắt lại, thân thể cuộn thành một đoàn.

Làm cho Đan Niên ngoài ý muốn chính là vó ngựa từ lại chậm chạp không hạ xuống, chờ nàng lại mở to mắt lần nữa, thì thấy xe ngựa đã ngã lệch vào hàng dương thụ bên cạnh quan đạo, con ngựa cũng té lăn trên đất.

Tuệ Nương và Thẩm Ngọc cùng hét hoảng chạy lên, ôm Đan Niên dậy. Đan Niên đầu óc trống rỗng, nói không ra lời, Tuệ Nương tưởng rằng Đan Niên sợ choáng váng, đau lòng nước mắt chảy xuống không ngừng, đi lên liền tát Thẩm Ngọc một cái, “Con giữ muội muội thế nào vậy hả!”

Thẩm Ngọc yên lặng chịu đựng cái tát, khuôn mặt trắng nõn lập tức có dấu năm ngón tay đỏ ửng, không kêu đau một tiếng. Tiểu Hắc Mai đã sớm sợ quá khóc lên, nhanh chóng chạy mất. “Ruột Già” thấy tình hình không ổn, cũng lặng lẽ bỏ chạy.

Nguy hiểm đã qua, Đan Niên vẫn như cũ co rúc ở trên đất không dậy nổi, nàng cũng muốn ngồi dậy, nhưng tay chân lại có một chút khí lực.

Thẩm Ngọc chạy tới, định kéo Đan Niên đứng lên, lại phát hiện Đan Niên đang run lên, biết là nàng bị dọa sợ, vội vàng ôm Đan Niên vào lòng, chậm rãi dỗ dành.

Tuệ Nương thấy Đan Niên thành bộ dạng này, nước mắt lại ào ào chảy ra, vội lau nước mắt ôm Đan Niên vào lòng. Thắm Ngọc không ngừng xoa xoa tay Đan Niên, vỗ vỗ mặt Đan Niên, hy vọng gọi thần trí Đan Niên trở về.

Đan Niên thấy Tuệ Nương sợ tới sắc mặt trắng xanh, nước mắt không ngừng chảy, muốn nâng tay lau nước mắt cho Tuệ Nương, lại phát hiện tay mình thế nào cũng nâng dậy nổi, chỉ có thể thấp giọng an ủi: “Nương, con không sao, sao nương tới đây?”

“Buổi chiều ca ca con phải về thư viện, ta nghe người ta nói thấy các con đến bên này chơi, nên tới đây gọi các con về nhà.” Tuệ Nương kiểm tra một phen, thấy Đan Niên vô sự mới yên lòng.

Bên kia, xe ngựa ngã lệch dựa vào cây to bên đường, con ngựa đại khái cũng bị kinh hách, nằm té trên mặt đất, hí lên không ngừng. Xa phu ước chừng ba mươi tuổi, trên mặt tràn ngập lo âu, không ngừng an ủi con ngựa bị chấn kinh.

Người ven đường vây xem càng lúc càng nhiều, sớm đã có người đến nhà Đan Niên gọi Thắm Lập Ngôn. Khi Thắm Lập Ngôn vô cùng lo lắng chạy tới, Đan Niên đã có thể tự mình đứng dậy, chỉ là tay chân vẫn lạnh băng như cũ, sắc mặt trắng bệch.

Tuệ Nương kể cho Thắm Lập Ngôn chuyện đã trải qua, biết là xa phu trong lúc khẩn cấp đã ra sức ghì chặt ngựa, xe ngựa bị lật qua một bên, người cũng hung hăng té lăn trên đất, bất quá thế này mới giúp Đan Niên tránh được một kiếp.

Thắm Lập Ngôn đến cạnh xe ngựa, chấp tay cảm tạ xa phu, “Vị huynh đài này, vừa rồi thật sự là đa tạ!”

Xa phu đang ngồi chồm hổm trên mặt đất chải lông cho ngựa, có chút ngoài ý muốn ngẩng đầu lên, cao thấp quan sát Thắm Lập Ngôn một phen, nhàn nhạt đáp, “Khách khải”, cũng không thân thiện, lại cúi đầu trấn an ngựa.

Thắm Lập Ngôn không để ý lắm thái độ lãnh đạm của xa phu, hẩn nhìn ra con ngựa bị kinh hách không nhỏ, tạm thời căn bản không thể tiếp tục đi đường, người này hẳn là nóng lòng đi đến thành trấn kế tiếp tìm khách sạn ngủ trọ.

“Huynh đài, tại hạ đối ngựa có chút tâm đắc, có thể làm cho tại hạ thử một lần không?” Thắm Lập Ngôn có chút băn khoăn, muốn làm chút chuyện cho người ta, dù sao ngựa là vì né Đan Niên mới thành như vậy.

“Ngà?” Xa phu có chút ngạc nhiên, thấy Thắm Lập Ngôn chỉ giống một thư sinh có thân hình cao ngất, nhưng hẳn đã đỡ con ngựa rất lâu, ngựa vẫn cứ nằm run rẩy trên mặt đất, mũi miệng không ngừng phun ra bọt mép, ngẩng lại cũng không biện pháp khác, đành đứng dậy nhường chỗ cho Thắm Lập Ngôn.

Khi xa phu đứng dậy, Thắm Lập Ngôn trong lòng kim lòng không đậu khen một tiếng hảo. Người trước mắt này, thân hình mạnh mẽ, bước đi hữu lực lại không tiếng động, rõ ràng là người có công phu tốt, tuyệt đối ở trên mình.

“Trên xe còn có người? Phiền toái huynh đài nói bọn họ xuống dưới, lát nữa ngựa đứng dậy sợ sẽ xóc nảy, khó tránh bị thương.”

Xa phu thoáng chần chờ, liền đi ra đuôi xe, nhỏ giọng nói vài câu vào trong xe. Không bao lâu sau, một tiểu nam hài và một bà tử trung niên phúc hậu từ trong xe đi xuống.

Tiểu nam hài một thân đồ trắng, trên trán còn buộc mảnh vải trắng, chân mày chau lại, môi mỏng mím chặt, một chút huyết sắc cũng không có. Bà tử trung niên thì mặt mày vẫn rất kinh hách, vừa xuống xe liền đặt móng ngồi xuống đất, mồm to thờ phỉ phò, không ngừng vỗ vỗ lồng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tử Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thắm Ba Ba Uy Vũ

Tiểu nam hài thoát nhìn trạc tuổi Đan Niên, lại giống một tiểu lão đầu, hai tay chấp sau lưng, mặt mày nghiêm túc hỏi xa phu: “Ngựa thế nào? Có ổn không?” Thanh âm nghe qua lộ ra cảm giác khó ráp tiêu điều.

Xa phu có vẻ khá cung kính tiểu nam hài, cúi đầu kính cẩn đáp: “Thiếu gia yên tâm, ngựa bị kinh hách, vị tiên sinh này nói hẳn có thể trị hết, nô tài cả gan khiến hẩn thử một lần.”

Tiểu thiếu gia nhíu mày chặt hơn, không nói gì nữa, xoay người nhìn về phía Thắm Lập Ngôn.

Thắm Lập Ngôn thấy người trong xe đều xuống, liền nằm sấp đến bên cạnh lỗ tai ngựa, miệng khi đóng khi mở không biết rốt cuộc nói gì đó. Đang lúc mọi người vây xem hết sức chăm chú, con ngựa nguyên bản quỳ rạp trên mặt đất như thể nửa chết nửa sống đột nhiên hí dài một tiếng, cái bòm khể run lên, bốn chân lần lượt chống dậy, một chút cũng không thấy vẻ suy sút vừa rồi.

Đám người vây xem nhất thời hoan hô mừng rỡ, không ít có người lộ bộ võ tay khen.

Xa phu lúc này còn hoài nghi Thẩm Lập Ngôn, giờ là hoàn toàn phục Thẩm Lập Ngôn. “Huynh đài thật là thần a! Chẳng lẽ vị cao nhân nào ẩn cư ở đây, xin hỏi huynh đài họ gì?”

Thẩm Lập Ngôn ha ha cười, vươn tay chậm rãi vuốt bờm ngựa, con ngựa dường như rất hưởng thụ Thẩm Lập Ngôn phục vụ, hất đầu thờ phỉ phỉ mấy cái.

“Huynh đài khách khí, tại hạ họ Thẩm, trước kia từng theo sư phụ ở trong quân đội hai năm, nên coi như có chút hiểu biết về ngựa. Nhưng thật ra, huynh đài, ta thấy huynh đài thân hình mạnh mẽ, bước đi lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, thân thủ khẳng định rất được.” Thẩm Lập Ngôn chấp tay cười nói.

Lần này đến phiên xa phu nở nụ cười, “Thẩm huynh thật sự chiết sát tại hạ, tại hạ chẳng qua là một quân sự, hộ tống tiểu chủ nhân trở về tiến hành hậu sự cho chủ mẫu.” Nói xong câu cuối, thanh âm đã là nhỏ không thể nghe thấy.

Thẩm Lập Ngôn có chút thương hại liếc nhìn vị tiểu thiếu gia mặc đồ trắng kia, thân ảnh nhỏ bé thoát nhìn thật tiêu điều, “Còn nhỏ như vậy...” Nhớ tới khi mẹ chết, mình đã mười lăm tuổi, đã hiểu được cách tự chăm sóc bản thân, nhưng đứa nhỏ này phỏng chừng chỉ mới bằng tuổi Đan Niên.

Xa phu thở dài, “Tiểu thiếu gia là người phúc bạc.” Rồi lại không nói thêm gì nữa.

Thẩm Lập Ngôn thấy hẳn không muốn nhiều lời, thầm nghĩ hẳn là chuyện chủ nhà của hẳn không tiện lộ ra, dù sao những nhà giàu luôn luôn có rất nhiều bí mật không muốn người biết.

Xa phu thấy ngựa đã khôi phục tinh thần, liền định mời tiểu thiếu gia và bà tử trung niên kia lên xe ngựa. Lúc này, thấy Đan Niên đã bình tĩnh trở lại, Tuệ Nương ôm Đan Niên và Thẩm Ngọc tới chỗ Thẩm Lập Ngôn.

Thẩm Lập Ngôn nâng tay ngăn tiểu thiếu gia và bà tử lên xe, “Huynh đài, các người bây giờ còn không thể đi.”

Bà tử trung niên kia lúc này đã khôi phục lại tinh thần, nghe được lời này, hai tay liền chống nạnh, lớn tiếng nói: “Dựa vào cái gì không cho chúng ta đi? Đã sớm thấy đám nông dân các người không có ý tốt! Lâm quân sự, đừng nghe này bọn nông thôn hán tử này hồ ngôn loạn ngữ, hẳn nhất định là muốn chúng ta ở lại, thừa dịp lừa bịp tống tiền một phen!” Bà tử trung niên kia đại khái là bị kinh hách, nên tự dưng sinh ra chán ghét người nơi này.

Nghe bà tử kia nói như vậy, Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương đều có chút không vui, bất quá nguyên nhân đầu tiên là từ nữ nhi nhà mình, đuổi lý trước nên cũng chỉ cố nhịn xuống tức giận.

“Thật là bức mình! Tiểu nha đầu phiền từ này là làm gì đây? Ban ngày ban mặt lại chạy ra dưới bánh xe, cố ý muốn chết phải không!” Bà tử trung niên thấy Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương không cãi lại, lá gan càng thêm phát lớn.

Tuệ Nương cau mày, cái gì mà nói là cố ý muốn chết a, nàng ghét nhất là nghe người khác nói xấu con trai con gái nhà mình, “Người nói gì! Ai cố ý muốn chết?”

Đan Niên không muốn để Tuệ Nương bị khinh bỉ, tai nạn này vô luận thế nào cũng bản thân mình không đứng trước, liền nói với bà tử kia: “Thực xin lỗi, là ta không đứng, làm các vị vất vả!”

“A, tiểu nha đầu phiền từ này cũng thực biết nói a. Đáp đầu xin lỗi thiếu gia của chúng ta thì hết sao? Chỉ là một nha đầu nông thôn lỗ mãng, thiếu gia của chúng ta thân thể chiêu chuộng, nếu bị cái gì, các người có thể chịu trách nhiệm nổi sao?” Bà tử trung niên nhất quyết không tha, vén mái tóc trước trán lên, lộ ra một khối sưng đỏ lớn.

Tuệ Nương nén giận, “Đại tẩu, ngài muốn làm gì đây?”

“Ai là đại tẩu với người? Đồ đàn bà nhà quê!” Bà tử trung niên khinh thường nói.

“Chu ma ma, người đây là muốn làm gì?” Vị tiểu thiếu gia này giờ đứng bên cạnh mắt lạnh nhìn bà rốt cuộc lên tiếng.

Xem ra tiểu thiếu gia này mới là chính quy chủ tử, còn Chu ma ma kia bất quá chỉ là một bà vú già. Thật không biết là vú già nhà ai mà lại kiêu ngạo như thế.

“Ai da, thiếu gia, ngày ngày thường không ra khỏi kinh thành, ở nơi nông thôn thế này, lòng người hiểm ác, không chừng là bọn họ cố ý đánh lên xe ngựa của chúng ta, có mưu đồ gì đó a! Ngài thân thể tôn quý, bị kinh hách, sao có thể dễ dàng buông tha bọn họ như vậy!” Chu ma ma nhất quyết không tha, cặp mắt hí bị bị thịt béo chen chúc chỉ còn một đường lóe ra về tham lam.

Thẩm Ngọc đứng chắn trước mặt Tuệ Nương và Đan Niên, “Nói đi, người muốn làm gì?”

Chu ma ma đắc ý đưa ra hai ngón tay, “Lão gia nhà chúng ta là quan to ở kinh thành, thiếu gia là người thừa kế của lão gia, các người làm tổn thương thiếu gia của chúng ta, mau trả hai mươi lượng bạc an ủi đi!”

“Im miệng!” Không đợi Tuệ Nương phản ứng, tiểu thiếu gia liền quát lớn bà một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy giận dữ.

Chu ma ma thấy tiểu thiếu gia tức giận, vội vàng ào ào đỡ “Tiểu tổ tông, tiểu tâm can”.

Tiểu thiếu gia hai tay chấp sau lưng, có vẻ rất không chịu nổi tiếng huyền ảo của Chu ma ma, bực mình nâng tay ngăn bà lại. Chu ma ma tuy không cam lòng, nhưng cũng không dám lỗ mãng.

Tiểu thiếu gia phui rút bàn tay định chạm đến người mình của Chu ma ma, khuôn mặt nhỏ nhắn căng lên thật chặt, nghiêm mặt nói: “Chu ma ma, nhà chúng ta là dòng dõi thư hương, người khóc lóc om sòm như vậy thật chẳng còn quy củ. Người ở đây trả giá với bọn họ thì còn ra thể thống gì! Đừng tưởng rằng rời khỏi kinh thành thì không còn ai xen vào người!”

Chu ma ma chưa từ bỏ ý định, còn muốn tranh cãi thêm. Tiểu thiếu gia ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Chu ma ma, “Hay là Chu ma ma tưởng rằng, mẫu thân đã mất, người có thể thay thế mẫu thân, làm chủ cho ta?”

Chu ma ma sột ruột, “Thiếu gia, ngài tuổi còn nhỏ, lão nô cũng là vì tốt cho ngài a! Ngài sao có thể nói giúp cho đàn điều dân này...”

Còn chưa chờ Chu ma ma tranh cãi xong, tiểu thiếu gia mắt cũng không thèm nâng lên, trong hàm răng cố gắng ra mấy chữ, “Cút về!”

Một câu nói cộng thêm một ánh mắt khiến Chu ma ma hoảng sợ, cúi đầu liền chạy về hướng xe ngựa, nửa đường vấp ngã cũng không dám lưu lại.

Nha, thằng nhãi này, khí thế không tệ a! Sau khi nguy hiểm đi qua, Đan Niên lập tức khôi phục bản chất tà ác.

Tiểu thiếu gia hai tay chấp sau lưng, đi đến trước mặt ba người nhà Đan Niên, khẽ nhìn Đan Niên một cái, biểu tình như của kẻ bề trên, hỏi, “Có làm thương tổn vị cô nương này không?”

Đan Niên mất hứng, tiểu tử này thoát nhìn rõ ràng chỉ cỡ tuổi nàng, có nề nếp nghiêm túc, chỉ là quá già dặn, nhưng dù sao là bản thân mình làm sai trước, khí thế liền thua một mảng lớn. “Không sao.” Đan Niên rầu rĩ đáp.

Tiểu thiếu gia nghiêm túc gật đầu, “Vây là tốt rồi. Gia phó vô lễ, mong các vị đừng để ở trong lòng.” Thấy Thẩm Ngọc có vẻ giống người đọc sách, hướng Thẩm Ngọc chấp tay một chút, sau đó xoay người đi.

Thừa lại Đan Niên ngậy ngốc nhìn theo bóng dáng gầy yếu mặc áo tang bằng vải bố trắng của tiểu thiếu gia.

Thẩm Lập Ngôn tiếp tục khuyên xa phụ: “Huynh đài, ngựa của người nhất định là tối qua đã ăn phải thứ gì đó không tốt nên bị thương tổn. Người lại chạy xe từ sáng sớm, hôm nay chắc là không thấy có phân ngựa đúng không?”

Xa phụ ngẩn ra, “Thật đúng là không có...”

“Người sờ bụng ngựa đi, đã phồng lên như đá, nếu lại tiếp tục đi, chỉ sợ đi không được bao xa.” Thẩm Lập Ngôn thành khẩn nói.

Đan Niên quay sang nói với vị tiểu thiếu gia, lúc này lại tiếp tục hai tay chấp sau lưng, dáng đứng hết sức nghiêm trang, nàng đã sớm nhìn ra, chủ tử là tiểu thiếu gia này, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng xem ra hầu hết mọi chuyện đều do hấn định đoạt.

“Tiểu ca ca, cha ta nuôi ngựa rất giỏi, con ngựa trong nhà chúng ta cho tới bây giờ đều chưa từng bị bệnh!” Đan Niên nói là lời nói thật, con ngựa trong nhà kia tuổi không nhỏ, Đan Niên đã thấy nó từ hồi mới đến Thẩm gia, cho tới giờ chưa thấy con ngựa già đó sinh bệnh lần nào.

Tiểu thiếu gia nhìn sang đứa bé gái cuộn người trong lòng Tuệ Nương. Trong nháy mắt, Đan Niên có vẻ như thấy vẻ hâm mộ trên mặt hấn, đến khi Đan Niên định cẩn thận nhìn lại, tiểu nam hài đã khôi phục bộ mặt lạnh như băng.

“Lâm quân sự, hấn nói là thực?” Tiểu nam hài hỏi.

“Hồi bẩm thiếu gia, dựa theo tình hình bụng ngựa, quả thật cứng rắn như đá. Nô tài cũng không biết có phải sinh bệnh hay không.” Lâm quân sự có chút chần chừ.

Lâm quân sự quay mặt nhìn Thẩm Lập Ngôn, có chút khó xử, “Thẩm huynh, không phải ta không tin người, chỉ là hiện tại, thời gian cấp bách, chúng ta phải mau đến thành trấn lân cận tìm nơi ngủ trọ, đại đội hộ tống linh cữu giờ chỉ còn mỗi tại hạ. Không đối gạt ngài, thiếu gia nhà ta thân phận quý giá, ngộ nhờ có sơ xuất, ta e khó đảm đương nổi hình phạt của lão gia.”

Thẩm Lập Ngôn nhìn ra người nọ là thật sự khó xử, nghĩ nghĩ, liền nói với xa phụ: “Huynh đài, như vậy đi, trong nhà ta có chút thảo dược dành cho ngựa, đây là phương thuốc do sư phụ ta truyền cho ta, trị chứng khó tiêu của ngựa rất hữu hiệu, người chờ một chút, để ta mang tới. Quảng đường còn lại đừng đi nhanh như vậy, thành trấn cách đây cũng không xa. Người cho ngựa uống thuốc xong, đến đêm nhớ cho ngựa thêm chút cỏ khô. Con ngựa này là ngựa tốt, thân mình trụ cột rất tốt, tới sáng sớm ngày mai sẽ lại con ngựa khỏe mạnh.” Nói xong, liền dẫn Thẩm Ngọc vội vàng chạy về nhà.

Chu ma ma từ trong xe ngựa vuron đầu ra, nhỏ giọng mắng: “Ai biết các người có mưu tính gì? Lâm quân sự, đừng tùy ý cho ngựa ăn đồ của bọn người loạn thất bát tao đó!”

Lửa giận trong người Đan Niên roạt một cái bốc lên, ai là người loạn thất bát tao? Đan Niên tuyệt không dễ dàng tha thứ có người chửi bới cha mẹ của mình.

Đan Niên chỉ vào những người xem náo nhiệt chung quanh, nhìn chăm chăm bà tử kia, gằn từng chữ nói: “Nơi này là Thẩm gia trang, người chung quanh

đều là họ Thẩm, chúng ta muốn cướp tiền của người còn cần đầu độc ngựa nhà người sao?!”

Đây gọi là ưu thế sân nhà, người hiểu không?!

Chu ma ma nhìn những người xem náo nhiệt chung quanh, thấy có đến bốn mươi, năm mươi thôn dân trắng niên, thân thể chợt lạnh run lên. Tiểu thiếu gia thấy vậy, bảo bà lên xe đi. Chu ma ma kia xem ra cũng có chút thật ra lòng trung thành che chở chủ, nhất định phải canh giữ bên cạnh tiểu thiếu gia, không chịu ly khai.

Đan Niên chán ghét nhìn Chu ma ma, đoán chừng bà này có chứng vọng tưởng bị hại.

Lâm quản sự khó xử nhìn tiểu thiếu gia, thấy tiểu thiếu gia gật đầu với hắn liền yên lòng, nhẫn nại chờ Thẩm Lập Ngôn lấy thuốc trở về. Giờ đã gần đến giờ cơm chiều, đại bộ phận người xem náo nhiệt đều tản về nhà nấu cơm, không thừa lại mấy người.

Chu ma ma giờ trở thành lão hồ bảo hộ ấu tể, không ngừng nói với tiểu nam hài lòng người hiểm ác thế nào, bị tiểu thiếu gia khuyên bảo mấy lần, rốt cuộc chui vào trong xe. Đan Niên đoán, tiểu nam hài nhất định là chịu không nổi tiếng huyên náo không dứt chẳng khác nào vịt kêu của Chu ma ma.

Đan Niên sợ Tuệ Nương ôm mình mỏi tay, bản thân dù sao cũng đã là lớn, vội vàng tuột từ trên người Tuệ Nương xuống, nắm tay Tuệ Nương, an tĩnh chờ Thẩm Lập Ngôn trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Bụi Bặm Lạc Định

Trong khi chờ phụ thân, Đan Niên luôn luôn cảm giác có người đang nhìn nàng, đến lúc nàng nghiêng đầu nhìn sang, lại tìm không thấy người nọ. Khi nàng quay đầu đi, lại cảm thấy người kia nhìn nàng.

Lần này Đan Niên học thông minh, làm bộ như nhìn về hướng khác, đợi đến khi cảm giác có người nhìn mình mới đột ngột quay đầu sang, vừa vặn bắt lấy ánh mắt không kịp thu hồi của tiểu thiếu gia.

Đan Niên bẹp bẹp chạy tới, hung hãn hỏi: “Người nhìn ta làm gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn như bạch ngọc của tiểu thiếu gia nháy mắt đỏ lên, vẻ nghiêm túc, tiêu điều, lão thành hết thấy đều vỡ cánh bay xa, hắn lắp bắp nói, “Ta, ta không nhìn người...”

“Còn không thừa nhận, ta thấy rõ ràng!” Đan Niên nhất quyết không tha, Chu ma ma kia rõ ràng chính là bà vú của tiểu nam hài này, bà vú mà có bộ dạng này, dạy dỗ đứa nhỏ chắc cũng không tốt đến đâu, cái gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn, huynh muội Ruột Già chính là một ví dụ sáng giá.

Tiểu nam hài càng thêm quần bách, mặt đỏ sấp nhỏ ra máu, Đan Niên hàm hồ liếc mắt nhìn hắn, chợt nhớ tới đến Lâm quản sự vừa rồi nói mẹ hắn đã mất, nhất thời có chút thương hại hắn, mặc dù cha ruột mình không cần mình, nhưng còn có Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương, còn có ca ca Thẩm Ngọc thương yêu nàng.

Đứa nhỏ nhà giàu nếu không còn mẹ ruột làm chỗ dựa, cuộc sống ắt sẽ khó ăn, nghĩ lại tới vẻ mặt hâm mộ ban nãy của tiểu thiếu gia khi thấy Tuệ Nương ôm mình, lòng Đan Niên bỗng nhiên nhũn ra, “Người có phải là nhớ đến mẹ của người?” Đan Niên dè dặt cẩn trọng hỏi.

Tiểu nam hài gật đầu lại lắc đầu, “Mẫu thân, mẫu thân ta chưa bao giờ ôm ta như mẹ người.” Tiểu nam hài tối nghĩa mở miệng.

“Không thể nào, vậy làm sao người lớn lên?” Đan Niên có chút không dám tin.

“Phụ thân rất thương ta, nhưng ta là do tổ mẫu nuôi lớn.” Tiểu thiếu gia có chút mất mát.

“Nga, vậy cha người sao không cùng người trở về an táng mẹ người?” Đan Niên có chút tò mò.

“Phụ thân quá bận rộn, mẫu thân lại ra đi đột ngột. Phụ thân thật sự không rồi.”

Nghe tiểu nam hài trả lời, Đan Niên cảm thán, mặc kệ bề ngoài hắn có khóc thế nào, bên trong vẫn là một tiểu nam hài hồn nhiên a, hỏi mới có mấy câu, cái gì đều kể hết cho nàng nhất thanh nhị sở.

“Vậy người an táng mẫu thân xong phải nhanh chóng về nhà.” Đan Niên ra vẻ nghiêm túc nói.

“Vì sao? Ta còn định ở lại với mẫu thân một ít lâu nữa.” Tiểu nam hài kỳ quái nói.

“Ngươi không hiểu rồi, cha ngươi hiện tại khẳng định đang tìm mẹ kế cho ngươi, ngươi về sớm một chút còn có thể chọn một mẹ kế hợp ý, nếu về chậm, cha ngươi mà chọn phải một người hung dữ, ngươi liền thảm.” Đan Niên cảm thấy mình thật thiện lương, giúp đứa nhỏ không mẹ này phân tích ra tiền căn hậu quả.

Không nghĩ tới tiểu nam hài không chút cảm kích, sắc mặt đỏ lên, thấp giọng mắng: “Việc của cha mẹ, há có thể để vãn bối chúng ta xen vào. Ngươi, ngươi rõ là... đã nói, đã nói...”

Đan Niên yên lặng lau mồ hôi nhìn hần lấp bắp nói nửa ngày cũng không thành câu. Nàng bĩu môi, đúng là một đứa nhỏ cổ hủ, thực không đáng yêu. Đan Niên liếc trắng mắt, “Ngươi thực ngốc!” nói xong vỗ vỗ mông chạy lấy người.

Cách đó không xa, Lâm quân sự thấy nha đầu kia không biết nói gì với thiếu gia, thiếu gia nhà mình nghe xong, sắc mặt một hồi đỏ một hồi xanh một hồi trắng, trong lòng lo lắng không thôi.

Tiểu thiếu gia từ nhỏ tính tình đã quái gở, thật vất vả có đứa nhỏ cùng tuổi nói chuyện với hắn, ngộ nhờ bị kích thích gì... Lâm quân sự sợ run cả người, hần năm mớ cũng thấy lão gia sẽ không bỏ qua hắn!

Không bao lâu sau, Thẩm Lập Ngôn dẫn Thẩm Ngọc ôm bó củi khô tới, Thẩm Lập Ngôn lấy ra một bình sứ nhỏ, mở nắp vải đỏ, rắc bột phấn bên trong lên củi khô cho ngựa ăn. Ngựa ăn xong một hồi, trong bụng liền bắt đầu kêu cô lỗ cô lỗ lên, tinh thần cũng khá hơn nhiều.

Thẩm Lập Ngôn là người yêu ngựa, dặn Lâm quân sự nhất định không thể đánh xe quá nhanh, bằng không ngựa sẽ gặp nguy hiểm.

Khi Lâm quân sự ôm tiểu thiếu gia lên xe ngựa, tiểu thiếu gia thấp giọng nói với hắn mấy câu. Lâm quân sự quay lại đến trước mặt Tuệ Nương, lấy ra một túi tiền, bên trong có chừng trăm đồng tiền lớn.

Tuệ Nương kiên quyết không nhận, nếu nhận số tiền này không chừng sẽ bị Chu ma ma gán tội “lừa tiền”. Thẩm Ngọc cũng đẩy tiền trở về, Lâm quân sự khuyên nhủ: “Đây là thiếu gia tặng, các vị hãy thu đi, cho tiểu nha đầu này đi gặp đại phu, ngộ nhờ có thương tích, nếu không phát hiện kịp thời sẽ không tốt.”

Đan Niên thấy Lâm quân sự nói chuyện coi như hữu lễ, nhẹ nhàng đẩy tay Lâm quân sự, lắc đầu, nói: “Ta không sao. Cảm ơn các vị, tiền này hãy lấy về đi, chúng ta sẽ không nhận.”

Thấy Đan Niên thái độ kiên quyết như vậy, Lâm quân sự đành thu túi tiền lại, “Đại tâu trở về nhớ kiểm tra tiểu cô nương, xem có nơi nào bị thương không, trên người tiểu cô nương mà có sẹo sẽ khó coi.” Nói xong, chấp tay hành lễ với Tuệ Nương mới quay trở về.

Lâm quân sự ngồi lên xe ngựa, ôm quyền nói với Thẩm Lập Ngôn: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, Thẩm huynh, sau này còn gặp lại!”

Lâm quân sự cáo từ sạch sẽ lưu loát, không dong dài dây dưa. Thẩm Lập Ngôn cười cười, chấp tay làm đáp lễ.

Tiểu thiếu gia ngồi trên xe ngựa, khẽ vén màn lên, nhìn thấy Đan Niên liền hàm hồ quay đầu đi chỗ khác. Đan Niên làm mặt quỷ với hắn, mình có ý tốt nghĩ kế cho hắn, vậy mà hắn dám không cảm kích! Tiểu thiếu gia vừa nhìn thấy mặt quỷ, mặt càng xụ hơn, xanh mét kéo rèm lại.

Xe ngựa từ từ chạy về phía trước, Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương dẫn hai đứa nhỏ về nhà. Đan Niên lại cảm thấy có người đang nhìn lên mình, đột ngột quay đầu lại, liền thấy cái đầu tiểu thiếu gia lộ ra ngoài, không kịp kéo rèm lại. Lại là ngươi!

Trên xe, tiểu thiếu gia vô cùng lo lắng buông rèm vải xuống, gò má đỏ lên. Bà tử thấy tiểu thiếu gia mặt đỏ đến cổ, nhất thời sốt ruột, lại bắt đầu hô to gọi nhỏ, đến khi tiểu thiếu gia lạnh lùng ra lệnh “Câm miệng” mới không cam lòng ngậm miệng lại, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, đưa tay dò xét trán tiểu thiếu gia, xem có phải là sốt hay không.

Nha đầu này, rõ là... Lại dám mắng ta ngốc! Bề ngoài lạnh lùng bên trong ngạo kiêu, tiểu thiếu gia âm thầm khó chịu thật lâu.

“Khụ khụ.” Tiểu thiếu gia ho hai tiếng, ồ ồ định cảm xúc, “Ta không sao. Chu ma ma, ngươi là vú nuôi của ta, mỗi tiếng nói cử động của ngươi đều đại biểu ta. Nếu đến nhà ngoại, ngươi còn như vậy, ta cũng chỉ có cách viết thư cho phụ thân, đưa ngươi trở về.”

Chu ma ma không nghĩ tới tiểu thiếu gia vốn luôn luôn lạnh lùng thanh thanh, không để ý quản giáo hạ nhân cư nhiên sẽ ném cho bà những lời này. Bà còn định sau phu nhân đi rồi, bà sẽ là quân sự ma ma đệ nhất đẳng, là tâm phúc quan trọng nhất bên cạnh thiếu gia.

Lâm quân sự kia bất quá là một quân sự ngoại viện, trên đường đi luôn phải nghe tên trẻ tuổi đó chỉ huy, Chu ma ma đã sớm buồn bực lâu rồi, lúc này gây sự với nhà Đan Niên bất quá là vì muốn phô bày uy phong. Thấy tiểu thiếu gia nghiêm túc nhìn chăm chăm mình, Chu ma ma vội quỳ xuống, luôn miệng nói về sau sẽ không bao giờ như vậy nữa.

—

Trở về nhà, Tuệ Nương bắt Thẩm Ngọc quỳ xuống, còn Đan Niên thì được ôm lên giường, dặn nàng mau ngủ. Thẩm Lập Ngôn hỏi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Đan Niên vì sao lại chạy đến dưới gầm xe ngựa, Tuệ Nương đem tiền căn hậu quả nói cho Thẩm Lập Ngôn nghe.

Thẩm Lập Ngôn nghe là Tiểu Hắc Mai đẩy Đan Niên ra giữa đường, thiếu chút nữa bị xe ngựa tiền đến Địa phủ, liền muốn đến nhà Tiểu Hắc Mai phân xử. Tuệ Nương cũng đang nổi nóng, dặn Thẩm Ngọc quỳ cho nghiêm túc, không có lệnh của nàng không được phép đứng lên, liền cùng Thẩm Lập

Ngôn đến nhà Tiểu Hắc Mai.

Đến khi trời gần tối, hai người mới trở về. Tóc Tuệ Nương có chút lộn xộn, bất quá điều này hiển nhiên không thể ngăn cản Tuệ Nương thắng lợi vui sướng.

Đan Niên nhìn bộ dáng của Tuệ Nương, xem chừng Tuệ Nương đã phát tiết hết toàn bộ bất mãn suốt vài năm nay đối với nhà Toàn Thư Từ. Tuệ Nương bình thường là người ôn nhu dịu dàng, bất quá nếu là chuyện liên lụy đến đứa nhỏ, cho dù có là con cừu dịu ngoan cũng sẽ biến thành sư tử.

Thu thập xong nhà Toàn Thư Từ, Tuệ Nương liền bắt đầu xử lý hai đứa nhỏ. Cứ việc Đan Niên và Thẩm Ngọc đã cẩn thận nhận sai, Thẩm Ngọc vẫn bị Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương dùng roi mây đánh mấy cái, Đan Niên nhìn mà hít hà thay Thẩm Ngọc, vội vàng chạy đến kéo tay Tuệ Nương lại.

Đan Niên kỳ thực hiểu được, Tuệ Nương và Thẩm Lập Ngôn bình thường đối nàng tốt lắm, gần như là dung túng nàng. Mặc dù có tình thân vài năm, nhưng nguyên nhân dung túng nàng, Đan Niên đoán, hơn phân nửa là vì nghĩ Đan Niên xuất thân kim chi ngọc diệp, thái độ đối với Đan Niên ít nhiều có chút khách khí.

Tựa như lần này, kỳ thực không liên quan gì đến Thẩm Ngọc, lúc ấy ai có thể ngờ Tiểu Hắc Mai lại đột nhiên làm khó dễ, mà Thẩm Ngọc cũng lo lắng hãi hùng thật lâu, nhưng trở về chỉ phạt mỗi mình Thẩm Ngọc, còn nàng thì lại đồ lại trấn an.

Thẩm Ngọc thấy Đan Niên vẫn còn chút mệt mỏi, không tinh thần, trong lòng tự trách không thôi, cứ cảm thấy là bản thân mình không làm tròn trách nhiệm.

Trời đã muộn, Thẩm Ngọc không kịp về thư viện, Thẩm Lập Ngôn đành cho hần lưu lại, sáng sớm ngày mai mới đánh xe ngựa đưa Thẩm Ngọc về, mặc hần đến giải thích với lão sư.

Thắng đến khi người một nhà ăn xong cơm chiều, con giận trong Tuệ Nương mới dần dần tiêu tan, đến lúc trước khi ngủ còn lầu bầu lẩm bẩm mắng người nhà kia một hồi, cảm thấy còn chưa trút hết giận thay cho Đan Niên, lại mắng người nhà này thượng bất chính hạ tắc loạn, dạy dỗ ra thứ tiểu hài tử từ nhỏ đã lòng dạ rắn rết. Thẩm Lập Ngôn nghe mà dờ khóc dờ cười, khuyên nhủ hồi lâu mới ngủ.

Đan Niên vốn mệt mỏi, lưng vừa chạm giường liền ngủ mất. Đến lúc nàng tỉnh ngủ, trời đã sáng hẳn. Thẩm Lập Ngôn đã sớm đánh xe ngựa đưa Thẩm Ngọc lên thư viện, Tuệ Nương đang ngồi tách hạt bắp, chuẩn bị mài ra làm bột.

Thấy Đan Niên tỉnh dậy, tinh thần cũng không tệ, Tuệ Nương buông trái bắp, kéo Đan Niên lại, hỏi có chỗ nào cảm thấy đau.

Đan Niên vội lắc đầu tỏ vẻ bản thân mình rất tốt. Tuệ Nương lại lo lắng, định vén quần áo Đan Niên lên kiểm tra một lượt, sợ tối hôm qua sắc trời mờ mịt, bỏ sót chỗ thương tổn nào đó. Đan Niên nhìn không được xấu hổ, nín chặt quần áo không cho Tuệ Nương vén lên.

Tuệ Nương mất hứng, “Lúc này mới biết e lệ? Rõ ràng đã biết Xuân Mai không tốt, con còn dám đi chơi với hai đứa đó? Thiếu chút nữa đã hù chết cả nhà!” Tuệ Nương có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, gõ gõ trán Đan Niên.

“Nương, con biết lỗi rồi, về sau nhất định cách xa Ruột Già và Tiểu Hắc Mai!” Đan Niên giơ tay lên trời, cam đoan nói.

Tuệ Nương nghe hai cái tên Ruột Già và Tiểu Hắc Mai, sừng sốt hồi lâu mới hiểu đây là đang nói ai, vừa bực mình vừa buồn cười, vừa tách hạt bắp vừa giáo huấn Đan Niên, “Con xem con kia, đã lớn thế rồi, còn như vậy nôn nôn nóng nóng! Con có thấy vị tiểu công tử hôm qua không, tuổi cũng chỉ bằng con, mà đã khí độ phi phàm, con phải đi học tập người ta một chút đi a.”

Đan Niên nhớ tới bộ dạng mặt đỏ bừng ngốc ngốc của vị tiểu thiếu gia kia, bĩu môi than thở, “Hắn có cái gì tốt, ngốc muốn chết! Con có ý tốt nghĩ kế cho hắn, đã vậy còn không cảm kích.”

Tuệ Nương không nghe rõ Đan Niên đang nói gì, dặn Đan Niên nằm trên giường nghỉ một lát, còn mình phải đi làm chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thẩm Lập Ngôn Bị Triệu Tập

Thời gian trôi qua như nước, trong nháy mắt, Đan Niên đã đến thế giới này được mười bốn năm, từ đứa bé gào khóc đòi ăn nay đã trưởng thành một đại cô nương nhả nhặn lịch sự.

Thẩm Ngọc mấy năm nay đều học ở thư viện, chẳng qua đã không còn vẻ ngây ngô như lúc mới bước vào, càng trở nên tự tin, thần thái phấn khởi.

Vóc người Thẩm Ngọc cũng cao lên rất nhiều, năm nay mười tám tuổi, khi đứng cạnh Thẩm Lập Ngôn, cái đầu đã sớm vượt qua Thẩm Lập Ngôn.

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương từng muốn bàn chuyện hôn sự cho Thẩm Ngọc, nhưng Thẩm Ngọc kiên trì muốn thi được tiến sĩ mới bằng lòng nói chuyện hôn sự. Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương cũng lo lắng vụ hôn nhân ô long mười mấy năm trước của Thẩm Ngọc, thế nên hôn sự của Thẩm Ngọc cũng theo đó mà yên xuống. Đan Niên thỉnh thoảng nhìn Thẩm Ngọc phong thần tuấn tú mà ngẩn người, không biết tiểu soái ca này tương lai sẽ chọn cho bao nhiêu cô gái thương tâm.

Thẩm Ngọc vào thư viện học năm thứ nhất liền thi đậu tú tài, đến năm thứ ba thì lên người nhà, vụng trộm xin lão sư đề cử đi thi tỉnh, không nghĩ tới lập tức liền đậu cử nhân. Thẩm Lập Ngôn vui sướng, đi đón cả nhà nhạc phụ lên, tổ chức một bữa tiệc rượu lớn, cùng mọi người ăn uống thoải mái, chúc mừng Thẩm Ngọc trúng cử.

Đan Niên có thể rõ ràng cảm giác được Tuệ Nương biến hóa, từ nữ tử trẻ tuổi tú lệ lúc mới ban đầu dần biến thành phụ nhân trung niên vất vả cần cù, thoát nhìn tuy rằng vẫn trẻ như trước, nhưng những nếp nhăn hằn trên khóe mắt đã ám chỉ những vất vả của Tuệ Nương.

Thẩm Lập Ngôn mấy năm qua mỗi ngày đều kiên trì luyện võ tại hậu viện, tuổi gần bốn mươi nhưng vẫn tràn đầy sức lực như cũ. Đan Niên nhìn khuôn mặt thành thực tràn ngập mị lực của Thẩm Lập Ngôn, mơ hồ còn có thể nhìn thấy dáng vẻ anh dũng mười mấy năm trước của ông khi cứu mình.

Sau khi quá ba năm giữ đạo hiếu, Tuệ Nương bán mứt thu được không ít tiền, nhà cửa đã sớm tân trang, cũng mua thêm không ít gia sản.

Tuệ Nương thấy gia đình lão Vương thành thật tin cậy, quyết định mua thêm một khoảng đất lớn phía sau nhà mình, xây nhà mới cho gia đình lão Vương, cũng tiện bọn họ làm mứt.

Mấy ngày nay bận rộn lo chuyện xây nhà, cả nhà lão Vương ai nấy đều vui vẻ, cả ngày đều toét miệng cười chỉ thấy rằng không thấy mất. Trong lúc nhất thời không có chuyện gì cho Đan Niên làm, nhà lão Vương nghe Tuệ Nương nói Đan Niên viết chữ rất đẹp, riêng đến năn nỉ Đan Niên, chờ nhà xây xong thỉnh Đan Niên nhất định phải viết một bức tranh chữ, viết xong sẽ khắc làm môn bài.

Thời này nông hộ thích treo một tấm biển trên cổng lớn, thường là mấy câu may mắn như “Gia hòa vạn sự hưng”, “Tường quang may mắn trạch” “Cảnh xuân mãn viện” này nọ, Đan Niên đương nhiên là vui vẻ đáp ứng.

Về phần Tiểu Hắc Mai, từ khi lần đó trở đi không còn dám đến nhà Đan Niên nữa, có đôi khi trên đường xa xa đụng phải, không đợi Đan Niên tới gần, Tiểu Hắc Mai đã như chuột thấy mèo, chạy biến mất.

Đan Niên nhìn bộ dạng chuột nhắt sợ hãi của nàng, liền biết sau lần Tuệ Nương và Thẩm Lập Ngôn đi nháo với Trương thị, Trương thị khẳng định đã đánh nàng một trận ra trò. Cô nương này cũng nên dạy dỗ nghiêm khắc một chút, lần này không gây ra chuyện gì, coi như là Đan Niên gặp may.

Bé Mập hai năm trước phi thường hàm súc biểu đạt ý muốn cưới Đan Niên về làm vợ, bị Đan Niên khinh thường bĩu môi bỏ đi.

Nhưng đến buổi tối Đan Niên nằm mơ, thấy mình gả cho Bé Mập, sau đó sinh một đồng tiểu Bé Mập mặt mày dữ tợn, bản thân thì béo ra, mặt tròn đầy phong sương, chẳng khác gì phụ nữ trung niên. Con trai lớn và con trai thứ hai đang vì tranh một cái bánh bao mà đánh nhau, con gái lớn khóc nháo muốn mua dây cột tóc màu hồng, con gái nhỏ thì tè trong quần, đang khóc rống, còn con trai út trong tã lót đang oa oa khóc lớn chờ nàng cho bú. Xa xa có một thau lớn đầy tã bẩn chờ nàng giặt. Còn Toàn Thư Tử và Trương thị thì ngồi trên ghế dựa ở nhà chính, chân cao khí ngang gọi nàng làm này làm kia.

Tiểu Thạch thi đậu Trạng nguyên, cưỡi con ngựa cao to áo gấm về nhà, Đan Niên bỏ thau quần áo chạy tới, Tiểu Thạch lúc này đã không nhận ra nàng, nha dịch đứng bên cạnh còn khiển trách nàng là thôn phụ lỗ mãng.

Giật mình tỉnh mộng dậy, Đan Niên bị dọa sợ, chảy đầy mồ hôi lạnh, âm thầm thề về sau gặp lại Ruột Già, có thể trốn thật xa liền trốn thật xa.

Hai năm qua, trời mưa nhiều, mực nước trong sông nhỏ mấy năm liền đều tràn đầy, đến mùa hè mưa to, người trong thôn còn phải phân công nhau ngày đêm trông coi đê, để ngựa bờ sông vỡ đê.

Đan Niên Hồi nhớ tới kiếp trước, ruộng nước có thể trồng lúa nước. Vùng đất trũng ở Thẩm gia trang có ánh sáng mặt trời sung túc, khí hậu dễ chịu, nếu có thể cung cấp đủ nước, không chừng có thể thử gieo trồng lúa nước. Thế giới này, gạo quý hơn lúa mạch nhiều. Nàng từng cùng Thẩm Lập Ngôn lên những chợ lớn, ở đó một cân gạo trắng bằng giá với ba cân lúa mạch.

Trong ruộng lúa còn có thể nuôi cá chép ruộng, cá chép ruộng thích ăn sâu và hoa lúa rơi xuống, chẳng những giúp nước trở nên thanh khiết, hơn nữa thịt cá còn rất ngon. Đang lúc Đan Niên ngồi xõm trên bờ ruộng nhà mình, nhớ lại nị vị cá chép ruộng vô gan tốt đẹp của kiếp trước, bỗng bị một người đánh thức.

“Đan Niên, con còn ở đây làm gì? Nhanh về nhà đi, có rất nhiều quan sai đến nhà con, có phải là đã xảy ra chuyện gì?” Chu thị hét ha hét hoảng tới báo tin.

Đan Niên nghe vậy, mảy mọit nhui lại, trái tim thỉnh thoảng bắt đầu kinh hoàng lên. Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương đều an phận thủ thường, trong kinh thành còn có một ca ca làm quan to, sao lại tên quan sai nào đến gây sự với cha? Chẳng lẽ là thân phận của nàng đã bị người ta phát hiện?

Đang lúc Đan Niên lo lắng không thôi, Tuệ Nương đã đi ra ngoài tìm Đan Niên. Đan Niên nhìn thấy Tuệ Nương, vội chạy nhào vào lòng Tuệ Nương. “Nương, nương nhanh đi về đi, nói với bọn họ là cha và nương không biết con!” Đan Niên suy nghĩ thật lâu, chỉ có thể nghĩ ra được một chiêu như vậy.

Tuệ Nương ừ ừ cạc cạc sờ sờ đầu Đan Niên, “Đứa nhỏ này, đã lớn như vậy sao còn nói mê sáng a? Mau cùng nương về nhà, Hoàng Thượng muốn cha con mang binh đến biên cảnh, muốn người trong nhà đều phải đi nghe chỉ!”

Hà? Đan Niên buồn bực trừng mắt liếc nhìn Chu thị một cái, Chu thị xin lỗi giải thích, “Đan Niên, ta lúc đó chẳng phải là quá lo lắng sao? Quan sai đến nhà thì có thể có chuyện gì tốt?”

Đan Niên cũng hiểu rõ, chuyện này không thể trách Chu thị, nông dân phổ thông quanh năm suốt tháng ở nông thôn, gặp quan sai không được mấy lần, ngẫu nhiên gặp thì cũng là cần quan sai hung thần ác sát trói người mang đến huyện nha. Trong mắt dân chúng, nếu quan sai tới nhà ai, đều bị những vị ôn thần này làm cho hoảng sợ.

Chu thị quả thực không có nói sai, quan sai đến nhà hơn phân nửa là không có chuyện tốt.

Thẩm Lập Ngôn cùng Đan Niên và Tuệ Nương quỳ trên mặt đất nghe một đại hán râu quai nón tuyên đọc thủ dụ của hoàng đế, không giống như cảnh trong phim truyền hình mà Đan Niên từng xem, không phải là một công công cổ họng tiêm tễ xoạt mở tờ thánh chỉ bằng vải vàng, tuyên đọc một phen. Bất quá như vậy cũng tốt, vừa nhìn thấy công công, nằng lại nhớ tới cảnh nguy hiểm ngày trước ở hoàng cung.

Bởi vì Đan Niên là cô nương chưa lấy chồng, không tiện gặp khách, chờ đại hán tuyên đọc thủ dụ xong, Đan Niên trở về tránh trong phòng mình.

Trở lại phòng, Đan Niên mới có tâm tư đi cân nhắc ý tứ của triều đình, tuy rằng lời lẽ trong thủ dụ có vẻ đường đường chính chính, nhưng khi Đan Niên nghe vào tai lại phiên dịch thành:

Tộc Lạc Xích tộc đang tăng cường hoạt động ở biên cảnh, triều đình khuyết thiếu người mới, Thẩm Lập Ngôn, người từng báỉ đại tướng Lý Thông làm thầy, mặc kệ Lý Thông ưu khuyết điểm đúng hay sai, người nếu đã báỉ ông ta làm thầy khẳng định có chút bản sự, lại từng làm Bách Hộ ở Phòng Vệ Doanh kinh thành, mang binh khải định không thành vẫn đề, phong người làm Tuyên Phủ Sử Tư Đồng Tri hàm ngũ phẩm, thành thành thật thật đi biên cảnh đánh giặc đi.

Người đến biên cảnh tay cầm trọng binh, triều đình có chút lo lắng, thế nên lão bà và con của người mau đến kinh thành sống đi, tương đương với làm con tin, biến thành ép buộc tướng lĩnh liều mạng trên chiến trường.

Khoảng thời gian trước, trong thôn có vài người từ biên cảnh chạy nạn tới, nói là đã khai chiến, quân đội của triều đình căn bản không chịu nổi một kích, tướng lĩnh không phải chạy thoát thì chính là chết trận sa trường.

Chờ quan sai đi rồi, Đan Niên mới được ra khỏi phòng. Ngoài cửa có một đồng người tụ tập xem náo nhiệt. Đan Niên cho tới bây giờ mới cảm thấy đám người kia đáng giận như vậy, cha nàng sắp phải lên chiến trường, sinh tử chưa biết, đám người kia còn cao hứng phấn chấn chỉ trò nhà nàng, nhất là Trương thị và Toàn Thư Tử, gương mặt rõ ràng là vui sướng khi người gặp họa.

Đan Niên đóng đại môn oanh một tiếng, còn có thể nghe Trương thị mắng to ngoài cửa, “Nha đầu phiến tử Đan Niên này, càng lớn càng không đem trường bối để vào mắt, tương lai khẳng định không gả được cho ai!”

Chung quanh có người trêu đùa nói: “Vợ Toàn Thư Tử, Bé Mập nhà người có phải là coi trọng Đan Niên không? Ta thấy hần luôn không có việc gì, đi vòng vòng quanh cửa nhà Đan Niên.”

“Phi! Nha đầu phiến tử Đan Niên kia phải quỳ gối dâng trà cho ta, ta mới cho nàng ta vào cửa!” Trương thị đắc ý không thôi.

Đan Niên cau giận xách ra hai cái chum ủ phân trong viện, mở cửa, tức giận trừng mắt nhìn đám người vui sướng khi người gặp họa kia.

Trương thị vừa thấy Đan Niên nổi giận, ngượng ngùng ngậm miệng lại, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng khiêu khích trừng mắt nhìn Đan Niên.

Đan Niên không thêm khách khí với bà, mỗi tay một cái chum thôi hoắc, ném cực kì chính xác vào mặt Trương thị và Toàn Thư Tử. Hai người không đề phòng, bị thỉnh linh ném tới tấp mặt mũi, còn chưa chờ Trương thị khóc lóc om sòm, Đan Niên lập tức quơ cái xẻng dựa vào tường, xông người đi lên.

Trương thị và Toàn Thư Tử thấy Đan Niên hững hờ, nhất thời có chút e ngại, hàm hừ vài tiếng liền vội vàng chạy đi, người vây xem cũng bốn phía tản ra.

Đan Niên không muốn đi tranh cãi gì với đám người kia, Tuệ Nương ngồi trong sân lau nước mắt, Thẩm Lập Ngôn nhỏ giọng khuyên giải an ủi bà.

“Cha, cha đừng đi, cha cứ nói là thân thể không tốt, chúng ta nơi nào cũng không đi!” Đan Niên kéo ống tay áo Thẩm Lập Ngôn, giọng nói đã có chút nức nỏ. Triều đình mấy năm qua đều bận lo nội đấu, tranh giành quyền lực, đợi đến khi chiến sự ở biên cảnh đã không cách nào che giấu mới kéo người đi chịu chết.

“Hài tử ngọc, thiên hạ dù có lớn thì có thể lớn hơn hoàng mệnh sao? Nếu cha kháng mệnh, cả nhà chúng ta đều bị chặt đầu. Phụ thân lấy danh nghĩa có đại tang, đã ở nhà nhân nhả mười mấy năm, triều đình làm sao có thể nuôi không ta. Hơn nữa, bảo vệ quốc gia cũng là trách nhiệm của đại trượng phu a.” Thẩm Lập Ngôn sờ sờ đầu Đan Niên, dường như trong lòng vẫn xem Đan Niên là tiểu oa nhi quý tính linh ngày nào.

“Đứa nhỏ này, thân thủ của phụ thân thế nào, chẳng lẽ con không tin! Đi khuyên mẹ con này, rồi nhanh đi thu dọn đồ đạc, cha đi đón ca ca con về nhà. Chúng ta một nhà sắp đoàn tụ rồi!” Thấy Đan Niên vẫn còn lả chã chực khóc, Thẩm Lập Ngôn nhẹ nhàng nâng Đan Niên lên, đứng dậy khoác áo, kéo xe ngựa ra cửa.

Thẩm Ngọc đã vào danh sách lên kinh ứng thí, Thẩm Lập Ngôn vốn định cho hần năm nay sẽ tham gia thi thử, hiện tại đành vào kinh trước, dời đến thành thi đợt sau.

Tuệ Nương ôm Đan Niên khóc rống một hồi, lau khô nước mắt liền bắt đầu thu dọn quần áo, đem quần áo của mọi người nhét vào hành lý, còn lấy ra cả tiền và địa kế.

Lúc Thẩm Lập Ngôn dẫn Thẩm Ngọc trở về, mặt mày Thẩm Ngọc cũng rất trầm trọng. Ở thư viện, tin tức linh thông hơn, hẳn so với Đan Niên và Tuệ Nương càng rõ ràng tình huống ở biên cảnh, cũng biết rõ tính chất nguy hiểm của lần đi này của phụ thân.

Không kịp cáo biệt với ông bà ngoại của Đan Niên, Tuệ Nương đành phải gọi lại lời nhắn với tộc trưởng và nhà lão Vương, dặn lão Vương xem trọng nhà cửa và hai hộ tá điền kia, đợi cho bọn họ lên kinh thành dần xếp ổn thỏa, lại xử lý chuyện ở đây.

Nhà Lão Vương đều rất trung tâm, gặp nhà chủ đã nói như vậy, đương nhiên là vỗ ngực đáp ứng. Tộc trưởng tuổi cũng lớn, sớm không còn tinh thần nhanh nhẹn như trước, bất quá cũng chống gậy tỏ vẻ sẽ không để phát sinh chuyện Thẩm Lập Ngôn bị người ta chiếm đất lần nữa.

Thẩm Lập Ngôn nghe được cam đoan, lòng cũng được thả lỏng.

Nhưng Đan Niên lại có ý tưởng khác.

Chuyến đi này không biết lúc nào mới có thể trở về, Đan Niên định đợi sau khi dần xếp ổn thỏa chuyện ở kinh thành, nếu tạm thời cũng chưa về, sẽ khuyên Tuệ Nương đem đất ở đây bán đi, mua một thôn trang khác ở gần kinh thành, nếu lại có một cặp vợ chồng Trương thị nữa thì mấy năm làm gia nghiệp liền uống phí.

Tộc trưởng thấy bọn họ vội vàng, liền tìm vài người trẻ tuổi trong thôn đánh xe đến nhà ông bà ngoại Đan Niên, đón vợ chồng già đến tạm biệt bọn họ.

Bà ngoại Đan Niên vừa xuống xe liền khóc không thành tiếng, liền thanh nói không hiểu vì sao lại gặp trận tai họa này. Ông ngoại đứng bên cạnh chặc chặc rít ống thuốc, không nói câu nào. Con một sách tiểu cửu cửu đang ở thư viện, còn chưa biết nhà tỷ phu đã xảy ra chuyện.

Tuệ Nương gượng chống tinh thần an ủi cha mẹ, cùng Thẩm Lập Ngôn khuyên vợ chồng già nửa ngày, mới tạm dừng lại nước mắt của bà ngoại.

Sắp tới giữa trưa, Tuệ Nương và Lý thái thái vào nhà bếp làm cơm trưa, người thân hai nhà cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên, buổi chiều Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc liền vội vàng đánh xe ngựa đưa hai người trở về.

Tuệ Nương và Đan Niên đứng ở cửa thôn tiễn ông bà ngoại, vợ chồng già đều đã đi rất xa rồi, còn vén màn lên nhìn hai người, khẽ lau nước mắt. Đan Niên bỗng nhiên thương cảm, nằng có chút e ngại rồi đi ngôi làng nhỏ này, nơi này nằng đã ở mười mấy năm, đã quen thuộc hết thảy ở đây.

Tiễn vợ chồng già trở về, Tuệ Nương kéo Thẩm Lập Ngôn qua một bên, lo lắng chuyện thân phận của Đan Niên sẽ xảy ra vấn đề, Thẩm Lập Ngôn phân tích thật lâu, cảm thấy mười mấy năm qua đều không nghe nói qua triều đình có tìm tiểu tin tức về công chúa, huống hồ đây chỉ là một nữ hài, Bạch gia sẽ không thật sự coi trọng.

Hơn nữa, lúc bọn họ về quê, dọc đường đi đều giấu Đan Niên rất kỹ. Người biết thân phận của Đan Niên chỉ có Tuệ Nương, Thẩm Lập Ngôn, Mai Nương, Lý lão trượng và Lý lão thái, ngay cả Thẩm Ngọc cũng không biết Đan Niên là con nuôi. Lần này trở lại kinh thành, Đan Niên hẳn là an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Hồi Kinh

Lần trở lại kinh thành này nhanh hơn so với chuyến đi từ kinh thành đến Thẩm gia trang trong trí nhớ của Đan Niên. Năm nay, Thẩm Ngọc và nằng đều đã lớn, tốc độ cũng nhanh hơn nhiều.

Thẩm Lập Ngôn mượn thêm một chiếc xe ngựa, nhờ lão Vương đánh xe chở hành lý, còn bản thân thì đánh xe chở Tuệ Nương, Đan Niên và Thẩm Ngọc.

Mùa xuân tháng ba, dọc theo đường hoa hồng liễu lục, cò dài chim bay, người một nhà tâm tư đều trầm trọng, không rảnh đi thưởng thức những thứ đó.

Đan Niên khẽ nhớ đến Thẩm Lập Ngôn phải đi chiến trường liền hết hồn, nghe dân chạy nạn miêu tả, người Lạc Xích ở biên cảnh giống như người Mông Cổ ở thế giới của nằng, là một bộ tộc sống trên lưng ngựa, từ khi sinh ra đã là chiến sĩ ưu tú.

So lên bộ tộc du mục Lạc Xích, nước Đại Chiêu có vẻ quá mức an nhàn, ai nấy đều trọng văn khinh võ, ít nhất theo kinh nghiệm sống mười mấy năm của Đan Niên, tiểu tử nhà ai nếu thích múa kiếm múa đao theo nghiệp binh, nhất định sẽ bị tộc trưởng đánh một trận ra trò. Phàm là nhà nào có chút tiền dư, đều nghĩ biện pháp đưa đứa nhỏ đến học đường, muốn cho đứa nhỏ thi được một cái công danh, tranh một cái tiền đồ.

“Nương, lão sư của phụ thân có lai lịch rất lớn sao?” Đan Niên nhớ lại vị sư phụ của Thẩm Lập Ngôn được nhắc tới trong thủ dụ.

“Đó đã là chuyện hai mươi mấy năm về trước. Cha con là thứ xuất, không được yêu thích. Năm cha con mười lăm tuổi, bà nội ruột của các con qua đời, người trong nhà lại không coi trọng cha con, thế là ông ấy một mình chạy tới biên cảnh, quen biết Tổng binh tuần phòng biên cảnh Lý Thông, bái Lý Thông làm thầy, sau đó được sư phụ dắt vào trong quân đội ở vài năm, dạy ông ấy tập võ, dạy ông ấy đánh giặc. Về sau, công công* muốn ông ấy về nên ông ấy trở lại. Không bao lâu sau, Lý sư phụ đã bị người ta cáo trạng, nói là ủng hộ binh tự trọng, thông đồng với địch phản quốc, kết quả bị xử chém, cả nhà bị tịch thu hết tài sản, nam nhân trở thành nam đinh, nữ nhân đều bị phát mại thành quan nô.” Tuệ Nương thờ dài, mấy ngày qua bà đã gầy yếu một vòng.

* Để tránh cho mọi người hiểu lầm, “công công” ở đây nghĩa là cha chồng của Tuệ Nương.

Đan Niên cũng có chút âm thầm, Lý Thông sư phụ chưa hẳn thật là ủng hộ binh tự trọng, thông đồng với địch phản quốc. Dù là quá khứ hay tương lai, những vị đại tướng năng chinh chiến thường không được chết già, sự phòng bị của triều đình đối với bọn họ đều xa xa lớn hơn sự tín nhiệm.

“Ca ca từng nghe các lão sư nhắc tới vị sư phụ Lý Thông này, được xưng là Đại Chiêu đệ nhất mãnh tướng. Từng mang binh thẳng đánh tới Vương Đình của người Lạc Xích, khiến người Lạc Xích suốt hai mươi năm đều không dám vọng động, chỉ tiếc...” Thẩm Ngọc nghĩ tới kết cuộc, lắc đầu thờ dài.

Đan Niên đại khái có thể hiểu sao lai thế này. Danh vọng của Lý Thông càng cao, uy hiếp đối với hoàng đế càng lớn. Người Lạc Xích đã bị đánh đến nguyên khí đại thương, sẽ không còn cách nào chống đỡ Đại Chiêu. Giã tho từ, tẩu cầu phản*, nếu muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lý do.

* Câu đây đủ là:

Phi điều tần, lương cung tàng

Giã tho từ, tẩu cầu phản.

Nghĩa là:

Chim trời đã tận, cung nô quẳng đi

Tho không đã chết, làm thịt chó săn.

Ý của hai câu này tương tự với câu “qua cầu rút ván” hoặc “ăn cháo đá bát”.

Nghe ý của Thẩm Ngọc, hiện tại người Lạc Xích đã ngóc đầu trở lại, triều đình những năm gần đây lại trọng văn khinh võ, gần như không còn ai để dùng, bằng không cũng sẽ không kéo Thẩm Lập Ngôn ra khỏi sơn thôn nhỏ nhỏ.

Nhưng mà, nếu Thẩm Lập Ngôn mang binh bị bại trận, khó tránh khỏi sẽ bị triều đình đem làm người chịu tội thay, còn nếu Thẩm Lập Ngôn mang binh đánh thắng, không chừng là một Lý Thông kế tiếp. Trong lúc nhất thời, Đan Niên tâm loạn như ma.

Trên đường đi, qua vài ngày, càng lúc càng thấy nhiều dân chạy nạn hơn. Buổi trưa, nhà Đan Niên và lão Vương ghé vào một trà quán ven đường ăn cơm trưa, mọi người gọi chút nước trà, sau đó lấy lương khô ra ăn.

Nghe ông chủ trà quán nói, trước kia vợ hắn có làm chút mỳ sợi và bánh bao, nhưng gần đây dân chạy nạn càng ngày càng nhiều, đuổi cũng không đi, sợ bị người ta cướp nên không làm tiếp nữa, còn phải đem mấy đứa con trai và cháu ra trấn giữ phụ, sợ dân chạy nạn gây sự.

Đan Niên nhìn chung quanh trà quán, thấy từng đám dân chạy nạn tụm năm tụm ba, quần áo rách tả tơi, trợn mắt nhìn bánh bột ngô trong tay nàng. Đan Niên thấy thế, ăn cũng không vô. Thẩm Ngọc khuyên nàng cố ăn, phải ăn no mới có sức đi tiếp. Đan Niên lắc đầu, tiện tay đưa bánh bột ngô cho một đứa nhỏ chạy nạn bản hễ hễ, thoát nhìn chỉ chừng bảy tám tuổi, không nhìn ra là trai hay gái.

Đứa nhỏ chạy nạn vừa túm được bánh bột ngô liền dón vào trong miệng, cảnh giác nhìn những dân chạy nạn khác chung quanh, dù sắp nghẹn đến trợn mắt nhưng vẫn không ngừng nhét bánh vào miệng.

Đan Niên sợ đứa nhỏ nghẹn hổng, định đem chén nước trà còn thừa của mình cho đứa nhỏ uống, không ngờ còn chưa kịp đưa, ông chủ trà quán liền không vui, kêu lớn: “Vị tiểu thư này, ngại cho hắn dùng cái chén của ta, những khách khác ngại bản không chịu đến uống trà thì làm sao đây?”

Đan Niên nghe vậy, đành phải từ bỏ. Thẩm Lập Ngôn an ủi nàng: “Trong phụ cận còn có trà quán khác, khẳng định là có giếng, bọn họ sẽ có chỗ uống nước.”

Lúc lên xe ngựa, vài dân chạy nạn khoảng mười mấy tuổi theo sát sau lưng Đan Niên, ánh mắt hung hãn khiến Đan Niên kinh hãi không thôi. Thẩm Lập Ngôn và lão Vương cầm côn gỗ lên, tiến ra phía trước quát lớn vài câu, mấy đứa nhỏ choai choai đó thế này mới không tinh nghịch rời đi.

Ông chủ trà quán gọi con trai đến bảo hộ chung quanh xe ngựa, hộ tống cả nhà Thẩm Lập Ngôn lên xe, con trai ông chủ trà quán lắc đầu thờ dài nói với Đan Niên: “Tiểu cô nương, người hảo tâm cho đứa bé kia một cái bánh bột ngô, nhưng người có thể ngày nào cũng phát bánh bột ngô cho đám người kia sao? Con người nếu bị đói quá mức, có thể làm ra được bất cứ chuyện gì!”

Trên đường đi, Tuệ Nương dặn đi dặn lại, Đan Niên cam đoan không bao giờ lại tùy tiện đem đồ ăn cho dân chạy nạn, để tránh rước họa vào thân.

Càng đến gần kinh thành, dân chạy nạn ngược lại càng ít. Đan Niên có chút nghi hoặc, kinh thành nằm ở phương bắc, trong khi dân chạy nạn đều chạy trốn tới vùng nông thôn phía nam, ở nơi kinh thành phồn hoa chẳng phải sẽ dễ kiếm miếng cơm hơn sao?

Thẩm Lập Ngôn nghe Đan Niên hỏi, thở dài: “Nhất định là đám quan lại trong kinh thành sợ những dân chạy nạn này bị Hoàng Thượng nhìn thấy, giáng tội bọn hắn, nên không cho dân chạy nạn vào thành!”

Đan Niên liên tưởng đến những câu chuyện chiến tranh ở kiếp trước, đại khái có thể hiểu được nguyên do. Chỉ đáng thương cho những người dân nơi biên thùy, gặp phải giặc ngoại xâm, mất đi nhà cửa, còn bị xua đuổi đến nông thôn.

Lúc cả nhà đến cổng kinh thành, trời đã sắp tối, quản gia nhà đại bá – lão Trịnh – mang theo hai gã sai vặt đứng đón ở cửa thành. Dù đã không gặp mười mấy năm, lão Trịnh vẫn còn nhớ diện mạo của Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương, quan sát vài lần liền cung kính tiến lên chào một tiếng Nhị lão gia, Nhị phu nhân và thiếu gia tiểu thư.

Vài năm nay, nhà bọn họ và nhà đại bá không phải là không có liên hệ, một năm cũng gửi qua gửi lại hai ba phong thư, dù chỉ là làm bộ cho ra dáng huynh đệ tốt nhưng cái cần làm vẫn phải làm.

Thẩm gia đại bá Thẩm Lập Phi được đệ đệ của thái hậu – Ung quốc công Bạch đại nhân – tiến cử vào nội các, chuyên môn phụ trách khoa thi, dĩ nhiên là thân cư cao vị.

Đan Niên nhìn cử chỉ của lão Trịnh, khiêm cung hữu lễ, từng tiếng nói, cử động, thậm chí là ánh mắt đều không thể nhìn lỗi sai nào, khó trách có thể làm đến chức Thẩm phủ quản sự, xem ra nhất định là rất có vài phần bản lĩnh.

Lão Vương không yên lòng chuyện ở nhà, nên Thẩm Lập Ngôn đành cho lão về, dặn khi nào bên này dần xẹp ổn thỏa sẽ lại xử lý chuyện ở quê.

Thẩm Lập Ngôn định trở về lại nhà cũ, lão Trịnh khiêm cung nói chỗ kia đã rách nát không chịu nổi, phu nhân đã chuẩn bị sẵn một tòa viện khác, nói rồi gọi gã sai vặt đánh xe ngựa mang bọn họ đến nơi ở mới.

Đan Niên vừa nhìn thấy tòa nhà này liền thích, tuy rằng có hơi nhỏ, nhưng hoa viên trong viện rất đẹp, còn có giàn tử đằng và cây nho, tòa viện chia làm ba gian, cũng đủ cho cả nhà bọn họ ở.

Bên trong, bàn ghế giường tủ đều đầy đủ, xem ra là đã được tỉ mỉ an bài. Lão Trịnh dẫn bọn họ đi xem một lượt, cười hỏi: “Nhị gia, Nhị phu nhân xem còn có gì không hài lòng? Nếu thiếu cái gì, ngài cứ nói với nô tài một tiếng là được.”

Dừng một chút còn nói thêm, “Đại gia có dặn, khi nào Nhị gia đến, tiểu nhân và vợ con tiểu nhân liền chuyển đến ở gian của người gác cổng, nếu Nhị gia không ghét bỏ, nhà nô tài xin phép được trông cửa cho Nhị phu nhân cùng các thiếu gia tiểu thư.”

Thẩm Lập Ngôn thấy nhà đại ca đã ăn cần đến mức này, cũng không tiện chối từ. Nhà cũ đã mười mấy năm không có người ở, dù có muốn sửa chữa, cũng cần phí không ít thời gian, bản thân sắp phải lên Bình bộ báo danh, không còn thời gian lo cho Tuệ Nương, Thẩm Ngọc và Đan Niên. Nếu đại ca đã chuẩn bị xong chỗ ở, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.

Đan Niên chú ý tới, lão Trịnh này khi nói chuyện, tuy ngữ khí khiêm cung, nhưng nghe qua có vẻ như chỉ là ứng phó cho có lệ. Đến khi nàng tập trung đánh giá lão Trịnh, lão Trịnh lại cúi đầu xuống, đứng chuẩn một nô tài chờ đợi chủ nhân ra lệnh.

Thẩm Ngọc gọi gã sai vặt mang sách vở của hắn từ trên xe ngựa nâng vào trong phòng. Phòng của Thẩm Ngọc có chia sẵn một góc làm thư phòng, giấy mực cùng một ít sách vở thông thường đều chuẩn bị đủ, Thẩm Ngọc rất là vừa lòng.

Phòng của Đan Niên thì đơn giản rất nhiều, nhưng những thứ cần có cũng đều có đủ.

Lão Trịnh cười làm lành nói trời tối rồi, trong phủ bận rộn, Đại gia và phu nhân không có thời gian rồi đến thăm bọn họ, đợi đến sáng sớm mai sẽ tiếp bọn họ vào phủ, người một nhà sẽ lại gặp mặt nhau. Nói rồi, lão mang theo gã sai vặt về trước.

Trong nhà bếp có sẵn gạo, sẵn thịt, sẵn củi, Tuệ Nương nhóm lửa làm cơm, một nhà bốn người thấp ngọn đèn nhỏ, ăn được bữa cơm nóng đầu tiên trong suốt mấy ngày liền.

Đan Niên nhờ Thẩm Ngọc xách mấy thùng nước vào nhà bếp, đun nóng xong lại giúp nàng đổ vào bồn tắm, tận tình tắm rửa một phen. Mấy ngày nay đi đường quá gấp, không có dịp tắm rửa, Đan Niên cảm thấy người mình đã sắp bốc mùi.

Trước khi ngủ, Tuệ Nương thử hỏi Thẩm Lập Ngôn, “Tướng công, nhà đại ca là có ý gì? Nói là hoan nghênh chúng ta, sao chỉ phái quản sự tới đón chúng ta?”

Thẩm Lập Ngôn chuyển người lại, “Ý đại ca là hắn tuy rằng hoan nghênh chúng ta, nhưng ta vẫn là con của thiếp, dòng chính thứ có khác, hắn muốn cho ta hiểu được quy củ này!”

Tuệ Nương nổi giận, “Cái nhà Thẩm Lập Phi đó quả thật không phải thứ tốt, lúc trước đầy người làm thế thân cho hắn, đi chịu đại tang, nói không chừng lần này người đi biên quan đánh giặc, cũng là do hắn tiến cử!”

Hai mắt Thẩm Lập Ngôn như tỏa sáng trong bóng đêm, “Ta đoán, khả năng là đại ca tiến cử ta rất lớn. Người biết ta bá Lý Thông làm thầy không nhiều

lắm, hấn ở trong triều thân cư cao vị, nhưng không vượt qua thử thách hậu trường, chỗ dựa vào duy nhất chính là mẫu thân hấn và Bạch gia Nhị phòng* có thân thích. Nếu ta dẫn quân thắng trận, cứu quốc gia khỏi nước lửa, Thẩm gia chính là đại công thần. Nếu ta chết trận sa trường, Thẩm gia tự ra một cái oanh liệt...”

* Bạch gia Nhị phòng = dòng con trai thứ hai của Bạch gia. Tương tự như gia đình của Thẩm Lập Phi thì gọi là Thẩm gia Đại phòng, còn của Thẩm Lập Ngôn là Thẩm gia Nhị phòng.

Không chờ Thẩm Lập Ngôn nói xong, Tuệ Nương liền chảy nước mắt, che kín miệng của hấn, “Ngươi nói bấy cái gì vậy, vô duyên vô cớ nói chuyện xúi quẩy! Ngươi còn chưa thấy A Ngọc đậu trạng nguyên, còn chưa tiến Đan Niên xuất giá...” Nói xong, Tuệ Nương đã nhin không nổi, khóc thút thít.

Thẩm Lập Ngôn vươn tay, ôm Tuệ Nương vào lòng, “Ta sẽ không lại phạm vào sai lầm giống như lão sư, lão sư năm đó quá mức trung tâm, quá mức tin tưởng vào hoàng đế và triều đình. Vì các ngươi, ta sẽ sống sót trở về.”

“Đừng, nhất định phải sống sót trở về, dù là làm đào binh, ba mẹ con ta cũng sẽ trốn theo ngươi.” Tuệ Nương lau nước mắt.

Thẩm Lập Ngôn đỡ khóc đỡ cười, “Nương tử, nào có ai khuyên nam nhân nhà mình làm đào binh a? Vì phu tốt xấu gì cũng có chút thân thủ, tự vệ là không thành vấn đề.”

Tuệ Nương phản bác, “Chuyện đó không thể nhất định, chiến trường nhiều người như vậy, biết bao nhiêu là kiếm là tên, lại không có mắt, khi gặp được nguy hiểm, ngươi phải chạy cho nhanh!”

“Được được được, mau ngủ đi, ngày mai còn phải đi bái kiến lão phu nhân.” Thẩm Lập Ngôn dỗ dành.

Tuệ Nương thế này mới yên tâm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đến Thẩm Phủ

Sau khi Lão Trịnh về Thẩm phủ, nghe gã sai vặt gác cổng nói Đại gia dặn, khi nào hấn về thì đến Ngọc Lan Uyển của phu nhân tìm ông ấy. Lão Trịnh không dám chậm trễ, vội vàng đi đến Ngọc Lan Uyển.

Thẩm gia Đại gia Thẩm Lập Phi nhàn nhã nằm trên ghế dài, tay đảo đảo hai khối cầu cầm thạch toàn thân xanh biếc. “Nói như vậy, Nhị gia mấy năm nay sống cũng không tệ?”

Lão Trịnh khom người cúi đầu, “Hồi bẩm Đại gia, Nhị gia thoát nhìn khí sắc không tệ, thân hình mạnh mẽ, xem ra mấy năm nay không ngừng tập võ nghệ.”

Ở một bên gạt lá trà trong chung trà, Thẩm Đại phu nhân lên tiếng, “Hai đứa nhỏ kia thế nào?”

“Hồi bẩm Đại phu nhân, nam hài còn đang đi học, đã thi đậu cử tử, nghe nói vốn là định năm nay tham gia thi đình, bởi vì chuyện này nên trì hoãn.” Lão Trịnh đáp.

Thẩm Lập Phi nở nụ cười, “Không thể tưởng được còn là một kẻ có tiền đồ, khi nào về thì nói cho đứa nhỏ kia, đại bá sẽ tìm biện pháp giúp hấn tham gia thi đình, nói hấn an tâm đọc sách. Ha ha, cũng thuận tiện giúp Nhị đệ an tâm”

Thẩm Đại phu nhân hừ một tiếng, hỏi: “Còn nha đầu kia?”

Lão Trịnh nói: “Nha đầu kia không nói nhiều, nhưng ánh mắt nhìn người có vẻ lợi hại, giống như có thể nhìn thấu lòng người. Lão nô thấy là cô nương khá xinh đẹp, nhưng không tiện nói chuyện với nàng, nên cũng không biết tính tình như thế nào.”

Thẩm Đại phu nhân cười nhạo nói: “Chỉ là một nha đầu sinh ra ở nông thôn mà cũng được gọi là xinh đẹp?”

Lão Trịnh nghe trong giọng nói của chủ tử có ý không vui, lập tức cười làm lành nói: “Lão nô không từng trải việc đời, thấy nha đầu kia có vẻ tươi tắn, liền cho rằng đẹp. Nha đầu kia không quy không củ, chẳng khác nào đầu gỗ, làm sao có thể so các tiểu thư trong phủ, vị nào cũng có thể xứng với danh hiệu mỹ nhân.”

Thẩm Lập Phi đắc ý vẫy tay, ý bảo lão Trịnh có thể lui xuống. Đợi lão Trịnh khinh thủ khinh cước lui ra ngoài sau, “Bốp” một tiếng, Thẩm Lập Phi ném cầu cầm thạch lên giường, căn dặn: “Ngày mai Nhị đệ sẽ tới, ngươi nhớ đến phòng bếp xem một chút, chuẩn bị thêm nhiều món ăn. Bữa cơm ngày mai, vừa là tiệc tẩy trần cũng vừa là tiệc tiễn đưa.”

Thẩm Đại phu nhân vội cúi đầu xưng vâng, gọi nha hoàn đỡ nàng đến phòng bếp.

Sáng sớm hôm sau, Đan Niên bị Tuệ Nương kéo ra khỏi chăn, lôi ra một bộ quần áo mới bắt Đan Niên thay.

Chờ Đan Niên mặc quần áo xong, trên người là chiếc áo đồ tui thêu hoa, váy trắng thêu trắng và bách điệp, khiến Tuệ Nương vừa lòng không thôi. Bà ẵm Đan Niên ngồi xuống ghế, cầm lược làm một kiểu tóc xinh đẹp, xong còn mang son bột nước ra, bôi bôi trét trét trên mặt Đan Niên nửa ngày.

Đan Niên vốn không định trang điểm nhưng Tuệ Nương không chịu, nói không thể để cho đám con nhà Đại gia coi thường, đành phải nghe theo Tuệ Nương.

Đến lúc Đan Niên đi ra, Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc đã sớm đứng chờ, còn dọn lên một bàn điểm tâm đơn giản.

Thẩm Ngọc thấy muội muội nhà mình trang điểm lộng lẫy, vỗ tay khen: “Muội muội một khi trang điểm lên, không ngờ thật sự xinh đẹp!”

Đan Niên không vui, “Ý ca ca là nói muội chỉ có trang điểm mới xinh đẹp, không trang điểm sẽ không đẹp?”

Thẩm Ngọc liền kêu oan uống, “Cha, cha xem Đan Niên kìa, cố ý lập bẫy thiết kế ca ca ruột của mình!”

Thẩm Lập Ngôn đến bên cạnh kéo Đan Niên ngồi xuống ăn cơm, quay đầu chậm rãi nói với Thẩm Ngọc: “Là con nói người ta trang điểm mới đẹp, giờ còn trách ai?”

Một câu vừa ra, Thẩm Ngọc liền hô to phụ thân bất công, từ nhỏ đến lớn chỉ cưng chiều Đan Niên, bị Tuệ Nương đánh bộp một cái xuống ót, mới chịu ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm.

Ăn sáng xong, Thẩm Lập Ngôn mở cổng, ngoài ý muốn phát hiện lão Trịnh đã sớm mang vài gã sai vặt đánh xe chờ ngoài cửa, không biết đã đợi bao lâu.

Thấy Thẩm Lập Ngôn hơi giật mình, lão Trịnh vội giải thích mình cũng vừa đến, sợ nhà Nhị gia hôm qua đi đường mệt nhọc, hôm nay dậy sớm không nổi.

Thẩm Lập Ngôn khẽ vuốt cằm, nói lão Trịnh chờ một chút, rồi xoay người vào trong gọi người nhà đi ra, cẩn thận khóa lại cổng lớn, mới lên xe ngựa của lão Trịnh.

Lão Trịnh thấy Thẩm Ngọc và Đan Niên sau một phen trang điểm đổi mới hoàn toàn, có chút ngẩn ra, lại vội vàng cúi đầu, hai đứa nhỏ này, không chỉ bộ dáng đẹp mắt, còn có một cỗ linh khí mà không thiếu gia tiểu thư nào trong phủ có được.

Xe ngựa đi không bao xa liền ngừng lại, Đan Niên vịn tay Thẩm Ngọc đi xuống xe ngựa, ngẩng đầu nhìn cánh cổng hùng vĩ khí thế của Thẩm phủ, trước cổng có hẳn một đoàn người đang đứng nghênh đón bọn họ.

Nam tử trung niên đứng đầu mặc áo lụa màu xanh ngọc, tự thể không gian tự uy, Đan Niên thầm đoán người này khẳng định chính là vị Đại bá phụ Thẩm Lập Phi hôm qua không đến gặp mặt.

Bên cạnh là một vị công tử tuổi chừng hai mươi, diện mạo không đến nỗi nào, chỉ tiếc sắc mặt tái nhợt, mắt thâm quầng, thần sắc lỗ mãng phá hư hết vẻ nho nhã, giống như là người sa vào tửu sắc.

Quả nhiên, nam tử trung niên vừa thấy Thẩm Lập Ngôn, lập tức kích động nghênh đón, nắm lấy tay Thẩm Lập Ngôn, liên thanh kêu lên: “Nhị đệ, đã nhiều năm không gặp!”

Hai huynh đệ hàn huyên xong, Thẩm Đại gia mới nhìn sang Đan Niên và Thẩm Ngọc, hỏi Thẩm Ngọc hiện tại học hành thế nào, nghe nói Thẩm Ngọc đã thi đậu cử nhân, vui mừng tán dương Thẩm Ngọc hồi lâu.

Đan Niên nghe vậy, âm thầm bĩu môi, việc này sợ là ông ta đã sớm biết, nói chuyện nghe ra chẳng có điểm nào vui mừng.

Thẩm Đại gia dẫn vị công tử trẻ tuổi ra, là Thẩm gia Đại công tử Thẩm Đặc, hiện tại lĩnh chức Tư Vụ trong kinh. Thẩm Đặc gặp người nhà Nhị thúc, tùy tiện hành lễ, gọi một tiếng “Nhị thúc, Nhị thẩm”.

Đội Thẩm Đại gia dẫn cả nhà Nhị đệ vào phủ chưa được mấy bước, Đan Niên quay đầu liền lấy ở khúc cong của hành lang, có một gã sai vặt áo dác vẩy tay về hướng Thẩm Đặc. Thẩm Đặc nhìn chung quanh một chút, thấy không có ai chú ý hẳn, liền dẫn gã sai vặt lặng lẽ lách người trốn đi.

Thấy Thẩm Đại gia đi ở phía trước không hề phát hiện con mình đã biến mất, Đan Niên cười thầm, quả nhiên là một gã vô tích sự, hậu bại gia tử.

Xuyên qua một hành lang dài quanh hồ sen đến một tòa viện lớn, phía trên cánh cổng vòm có tấm biển ghi mấy chữ “Tùng Hạc Uyển”, Thẩm Đại gia quay sang giải thích với Thẩm Ngọc và Đan Niên, nói đây là nơi ở tổ phụ tổ mẫu các con, mấy chục năm nay luôn ở nơi này, chứ là di tích của cố Đại sư Hoàng Lâm, mang ý nghĩa Tùng Hạc Diên Niên*.

* Tùng Hạc Diên Niên nghĩa là sự thịnh vượng, trường thọ, là một mô-typ tranh phổ biến ở Trung Quốc.

Biểu hiện của Thẩm Ngọc ở trước mặt người ngoài rất hữu lễ hữu tiết, nghe Thẩm Đại gia nói vậy liền gật đầu xưng vâng. Đan Niên thì có chút cứng

ngắc, theo ý nàng hình tượng Tùng Hạc có vẻ không hay, hơn nữa mấy chữ kia vô luận là hình chữ hay khí khái đều không coi là thượng phẩm, vậy mà Thẩm Đại gia còn làm như đó là bảo vật.

Từ đầu đã đoán Đan Niên không hiểu được thư pháp, giờ Thẩm Đại gia lại thấy Đan Niên cúi đầu không hé răng, thầm nghĩ hẳn là tiểu cô nương không từng trải việc đời, khiếp đảm thẹn thùng. Thẩm Đại gia nhớ lại ngày hôm qua lão Trình nói nàng đầu gối, trong lòng âm thầm lắc lắc đầu, tiếp tục dẫn mọi người vào sân.

Khi Đan Niên vào chủ ốc, thấy một lão già đầu đầy tóc bạc và lão phụ nhân phúc hậu đang ngồi ở chính đường, thoạt nhìn bất quá là trên dưới năm mươi, bên cạnh còn có một phu nhân cùng vài tiểu thư trẻ tuổi đang ngồi ngay ngắn ở hàng ghế dưới.

Lão già cúi đầu thường thường ho khan hai tiếng, bộ dáng vô cùng suy yếu, lão phụ nhân phúc hậu thoạt nhìn có vẻ rất nghiêm túc.

Thẩm Đại gia tiến lên, khom người nói: “Phụ thân, mẫu thân, nhà Nhị đệ đã đến.”

Đan Niên có điểm không thể thích ứng không khí kiểu này, bọn họ chỉ là đến bái kiến trưởng bối, sao ánh mắt của lão thái bà này cứ như muốn xé nát cả nhà bọn họ? Vì nhớ lại Thẩm Lập Ngôn là con của thiếp? Không thể nào! Đã nhiều năm rồi mà còn ghi hận chuyện này? Đan Niên thầm suy nghĩ lung tung.

Đứng bên cạnh Đan Niên, Thẩm Ngọc nhanh tay lẹ mắt kéo Đan Niên quý xuống, Đan Niên thế này mới nhận ra nguyên lai Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương đã quý xuống hành lễ tổ phụ tổ mẫu.

Thấy bộ dáng cứng ngắc ngây ngốc của Đan Niên, Thẩm đại phu nhân nương theo động tác bùng chén trà, lộ ra nụ cười khinh thường. Một nữ hài đứng ở sau lưng bà trực tiếp cười ra tiếng, bị một nữ hài lớn hơn một chút trừng mắt một cái liền thành thành thật thật cúi đầu.

Đan Niên quý trên mặt đất, khẽ ngẩng đầu liền thấy màn này, hai nữ hài kia thoạt nhìn cùng tuổi với nàng, hẳn là con gái của đại bá. Cách chỗ Thẩm đại phu nhân hơi xa có một nữ tử ăn mặc theo kiểu phụ nhân, khom người cúi đầu đứng, nên Đan Niên không thấy rõ ràng diện mạo của nàng.

Hai người ngồi trên chủ vị rõ ràng chẳng mấy nhiệt tình với nhà Thẩm Lập Ngôn, đợi mọi người cúi chào xong, lão phụ nhân giơ tay gọi nha hoàn, nha hoàn cầm một chiếc khay đi ra, mặt trên có chút trầm cãi và vòng tay, đều làm từ vàng ròng chói lọi.

Lão thái thái mở miệng nói đây là cho Tuệ Nương và Đan Niên, đợi Tuệ Nương nhận lấy khay xong, bà liền hữu khí vô lực nói thân thể mình mệt mỏi, tinh thần thiếu thốn. Thẩm đại phu nhân ngồi bên cạnh lập tức khom người đứng dậy, ra lệnh nha hoàn bà từ đỡ lão gia và lão thái thái về phòng nghỉ ngơi.

Sau màn chính thức bái kiến tổ phụ tổ mẫu, là lúc Thẩm đại phu nhân ra nói chuyện. Đan Niên vừa nhìn thấy cặp mắt sắc bén của bà, liền nhận ra bà chính là người mình đã nhìn thấy xuyên qua rương mây năm đó.

Thẩm Đại gia kéo Thẩm Lập Ngôn đến thư phòng, nói là hai huynh đệ nhiều năm không gặp, phải tận tình trò chuyện. Thẩm Ngọc cười hi hi muốn đi theo, Thẩm Lập Ngôn vừa định phản đối, liền thấy Đan Niên nháy mắt với mình. Rốt cuộc Thẩm Lập Ngôn không phản đối, Thẩm Đại gia cũng không tiện nói cái gì, thế là ba người cùng nhau rời đi.

Thẩm Lập Ngôn cố kỵ Thẩm Đại gia là huynh trưởng, nhưng Thẩm Ngọc không có cảm tình gì với Thẩm Đại gia nên đương nhiên sẽ không cố kỵ. Có Thẩm Ngọc ở đây, Thẩm Đại gia cũng phải cố kỵ hình tượng bản thân trước mặt tiểu bối, sẽ không nói ra yêu cầu gì quá đáng.

Bên này, Thẩm đại phu nhân dẫn mọi người đến viện của bà, xuyên qua mấy vườn hoa, liền đến Hàm hương Viện của Thẩm đại phu nhân. Đoàn người vào trong phòng khách của Hàm Hương Viện, ngồi xuống cùng nói chuyện.

Thẩm đại phu nhân nắm tay Đan Niên không buông, luôn miệng khen Tuệ Nương có phúc khí, dường ra một nữ nhi xinh đẹp thế này, từ trên tay cõ xuống một chiếc vòng vàng to to khám một con phượng hoàng bằng ngọc bích đưa cho Đan Niên.

Đan Niên nhanh mắt chú ý tới vẻ kinh ngạc trên mặt hai nữ hài đối diện, xem ra vòng tay này giá trị xa xỉ.

Thẩm đại phu nhân chỉ vào tiểu cô nương tuổi khá lớn đi theo sau mình, nói: “Đây là Đại tỷ tỷ của con, tên là Đan Hà.” Lại chỉ vào hai người còn lại: “Đây là Nhị tỷ tỷ của con, tên là Đan Vân. Đây là Tam muội muội của con, tên là Đan Vi.” Dứt lời, dừng một chút, gọi lại phu nhân trẻ tuổi luôn cúi đầu không nói, “Đây là Đại tẩu tẩu của con, là Hứa thị, bình thường không thích nói chuyện.”

Hứa thị ngẩng đầu nhìn Đan Niên và Tuệ Nương, nhỏ giọng gọi một tiếng “Nhị thẩm thẩm, Đan Niên muội muội” lại rút trở về, thoạt nhìn hết sức nhát gan, Thẩm đại phu nhân không hài lòng lắm, khẽ hừ một tiếng.

Ngay từ đầu, Đan Niên đã chú ý tới vị Đại tỷ kia, áo đơn giản trắng, váy cùng màu thêu hoa, bên ngoài mặc một tấm áo lụa màu xanh nhạt thêu bướm bướm, mà chuyện khiến Đan Niên âm thầm ngạc nhiên chính là những hoa văn đó là kết bằng ngọc thạch.

Dung mạo của Thẩm Đan Hà vô cùng tốt, trên mặt mang nụ cười dịu dàng, đáng vẻ phong dung hào phóng. Mà nghe cách Thẩm đại phu nhân nói, cũng có thể nhìn ra bá có bao nhiêu hài lòng đối với nữ nhi này.

Dung mạo của Nhị tỷ Thẩm Đan Vân cũng không tệ, trong số những nữ hài thì nàng là người xuất chúng nhất, nếu Thẩm Đan Hà là thanh thuần, thì từ có thể hình dung Đan Vân chính xác nhất là “Diễm lệ”, tựa như hoa đào tháng ba. Người mặc áo đơn và váy màu hồng, thời tiết tuy không tính là nóng bức, nhưng nàng ăn mặc rõ ràng đơn bạc, còn lộ ra một đoạn cánh tay trắng ngần, cổ tay đeo một vòng tay bằng cẩm thạch, càng tôn lên màu da trắng hơn

tuyết, khuôn mặt nhìn về phía Đan Niên ần ần lộ ra vẻ khinh thường.

Tam muội muội Đan Vi còn nhỏ, thoát nhìn chưa đến mười tuổi, có chút xấu hổ đứng ở sau hai tỷ tỷ, hai gò má phồng lên thành bánh bao, tò mò nhìn Tuệ Nương và Đan Niên.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ly Biệt

Ngồi không bao lâu sau, nha hoàn vào thông báo nói là Chu di nương và Tần di nương đến. Thảm đại phu nhân ra lệnh cho hai người đó vào, ra mắt Nhị phu nhân.

Đan Niên vừa nhìn thấy Chu di nương liền biết người này chính là mẹ ruột của Thảm Đan Văn, hai người quá giống nhau, đồng dạng có gương mặt điểm lệ, có lẽ là do bảo dưỡng tốt, sắp ba mươi tuổi mà thoát nhìn chỉ có hơn hai mươi.

Tần di nương có chút nao núng, hành lễ gặp mặt Tuệ Nương và Đan Niên xong liền an tĩnh đứng sau Thảm đại phu nhân.

Chu di nương âm thầm cao thấp quan sát Tuệ Nương và Đan Niên một phen, nhiệt tình cùng Tuệ Nương hàn huyên việc nhà, nói đến giọt nước không rơi, khiến người ta không thể soi mói, từ chỗ Đan Niên ngồi có thể rõ ràng nhìn thấy Thảm đại phu nhân nhăn mày lại.

Xem ra Thảm đại phu nhân sống cũng không được yên ổn lắm a, có một di nương coi thường mình như vậy, Đan Niên âm thầm nghĩ.

Thảm đại phu nhân trùng trùng ho mấy tiếng, Chu di nương thế này mới ngậm miệng, có chút không cam lòng lại có chút dè dặt nhìn Thảm đại phu nhân một cái, thông thả ngồi xuống bên cạnh.

Thảm đại phu nhân thấy Chu di nương không chút hối lỗi, quay đầu xin lỗi Tuệ Nương: “Hạ nhân trong nhà không quy củ, làm cho đệ muội chê cười!”

Một câu nói khiến Chu di nương gần như muốn nhảy lên, Thảm Đan Văn tay mắt lạnh lẽo kéo tay mẹ ruột mình xuống. Thảm đại phu nhân thành công chèn ép Chu di nương, tâm tình thật tốt, gọi nha hoàn đi xem bóng mặt trời, thấy thời gian đã gần kề bữa trưa, lại bảo nha hoàn bà tử đi thúc giục phòng bếp, chuẩn bị ăn cơm.

Một bà tử nhỏ giọng hỏi, “Phu nhân, cơm là dọn ở chỗ lão phu nhân hay là ở đây?”

Thảm đại phu nhân nói: “Dọn ở đây đi, mẫu thân thân thể không tốt, cứ để cho phụ thân và mẫu thân nghỉ ngơi. Nói phòng bếp nấu thêm được canh, đem qua cho phụ thân và mẫu thân.”

Bà tử lĩnh mệnh cúi đầu đi.

Thảm đại phu nhân quay đầu nói với Chu di nương và Tần di nương: “Nhị vị muội muội, hôm nay là tiệc tẩy trần cho Nhị gia, phòng bếp có thể sẽ đưa cơm chậm đến cho nhị vị muội muội, mong nhị vị muội muội tha thứ.”

Chu di nương nghe vậy, hiểu là người ta không cho mình dự tiệc, nhất thời tức giận định bỏ đi thẳng, bị Tần di nương có kéo lại, hành lễ với Thảm đại phu nhân rồi đi.

Thảm đại phu nhân quay sang tỏ khó với Tuệ Nương, “Muội xem mấy người trong nhà này đi, thật khó quản hết sức. Tẩu tử đã sớm nói muội là người có phúc khí, không cần chịu uất khí này!”

Tuệ Nương mỉm cười, khen những nữ nhi của Thảm đại phu nhân, nói người người có tri thức hiểu lễ nghĩa, giỏi hơn tiểu nha đầu nghịch ngợm như Đan Niên không biết bao nhiêu lần.

Thảm đại phu nhân càng nghe càng cao hứng, nha hoàn tiến vào nhẹ giọng nói cơm đã dọn xong, Thảm đại phu nhân liền vịn tay Thảm Đan Hà đứng dậy, mang theo đoàn người đi chính sảnh.

Chính sảnh của Hàm Hương Viện rất lớn, đã bày sẵn hai bàn tiệc. Thảm Đại gia mang Thảm Lập Ngôn, Thảm Ngọc và hai thứ tử là Thảm Minh, Thảm Tranh ngồi một bàn. Thảm đại phu nhân mang các con gái ngồi một bàn, bởi vì là đều thân thích nên không dùng bình phong ngăn cách.

Trước khi khai tiệc, Thảm đại phu nhân gọi Thảm Minh và Thảm Tranh tới ra mắt người nhà Nhị thúc. Thảm Minh mười bốn tuổi, cỡ tuổi Đan Niên, gương mặt phong độ của người trí thức, nghe Thảm đại phu nhân nói người này là con Chu di nương, Đan Niên nho nhỏ lấp bắp kính hãi, bộ dáng đôn hậu này thực quá khác so với Chu di nương.

Thẩm Tranh còn nhỏ, chừng bảy, tám tuổi, khuôn mặt hồng hào rất giống Thẩm Đan Vi, nghe Thẩm đại phu nhân nói, hai đứa nhỏ này là song sinh. Hai nam hài vì là thứ xuất nên đều mời tiên sinh đến nhà dạy học.

Thẩm đại phu nhân đợi hồi lâu không thấy con mình Thẩm Đặc đến, còn chưa chờ bà hỏi, thì một quân sự từ bên ngoài đi vào, cúi đầu nói nhỏ vào tai Thẩm Đại gia mấy câu. Sắc mặt Thẩm Đại gia thay đổi mấy lần, cuối cùng cười cười nói với Thẩm Lập Ngôn: “Tư Vụ làm thời có việc, gọi A Đặc đến giúp. Vì chuyện quá khẩn cấp, nên không thể cáo biệt với đệ, chờ đứa nhỏ này trở về, ta nhất định sẽ giáo huấn hần một trận!”

Thẩm Lập Ngôn khuyên nhủ: “Nam nhân đương nhiên lấy sự nghiệp làm trọng, đại ca chớ trách móc diệt nhi nặng nề.”

Đan Niên nhớ lại cảnh Thẩm Đặc lén lút chạy ra ngoài lúc sáng, nhìn thế nào cũng không giống vì công sự, lại thấy Thẩm Đại gia có tâm muốn giấu diếm, nàng cũng không tiện nói gì.

Một bữa cơm cứ như vậy vô vị tiến hành. Thẩm gia vốn có lệ ăn không nói, ngủ không nói, Đan Niên không biết đại bá nhà to nghiệp lớn, còn có quy củ gì nữa không, mỗi khi định làm gì đều vụng trộm nhìn người khác trước.

Thẩm Đan Hà vẫn giữ phong cách tiểu thư khuê các, không thân thiện cũng không lãnh đạm, nụ cười dịu dàng hòa ái thủy chung không đổi, ngẫu nhiên còn gấp thức ăn cho Đan Niên, nhẹ giọng dặn Đan Niên ăn nhiều một chút, rất có bộ dạng trưởng tử ôn trọng hiền thực.

Được gấp thức ăn, Đan Niên phải làm ra vẻ mỉm cười cảm tạ tỷ tỷ yêu mến, nhưng tiểu dã thú trong nội tâm đã sớm âm ỉ nghiêng trời, nàng rất muốn nói cho Thẩm Đan Hà, nàng loại người không thật không vui, vì sao cứ toàn gấp rau xanh cho nàng?!. Muốn nói lại nói không nên lời, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đến đỏ bừng.

Tình cảnh vào ở trong mắt Thẩm Đại gia và Thẩm đại phu nhân lại thành màn trình diễn tỷ muội tình thâm, tỷ tỷ dòng chính thất quan tâm đường muội đến từ nông thôn, đường muội cảm động đến khuôn mặt đỏ bừng. Hai người càng nhìn càng thêm vừa lòng biểu hiện khéo léo của nữ nhi nhà mình.

Chỉ có ngồi Tuệ Nương ngồi đối diện Đan Niên thường thường ném qua ánh mắt lo lắng, Đan Niên ở nhà mười phần hết mười là động vật ăn thịt.

Thẩm Đan Vân không có hứng trí đi quan tâm vị đường muội mới từ nông thôn lên, mắt liếc thấy Thẩm Đan Hà diễn trò, khẽ xuy một tiếng rồi tiếp tục ăn cơm, khiến Thẩm đại phu nhân cực kì không thoải mái.

Cơm nước xong, hạ nhân tiến vào thu dọn chính sảnh, bùng lên chút trà bánh.

Thẩm đại phu nhân đặt một mâm đồ ngọt lên chiếc bàn trước mặt Đan Niên, thân thiết nói: “Đan Niên chắc còn chưa thử qua món này, đây là món quà vật mới có trong kinh thành, tên là cam quả, vị khá ngon. Đợi lát nữa bá mẫu cho con mang theo mấy bọc về nhà từ từ ăn.”

Đan Niên nhìn món mứt do nàng phát minh ra được Thẩm đại phu nhân khoe ra như hiện vật quý, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

Nhu thuận tạ ơn bá mẫu, Đan Niên nếm thử vài miếng, là mứt táo, hương vị chỉ có thể nói là bình thường. Đan Niên đoán là do lúc thời gian nấu đường ngắn, vị ngọt chưa thấm vào, hơn nữa lúc hong khô, lửa cũng không mạnh.

Xem ra người phòng chế chưa hoàn toàn tìm ra công nghệ, Đan Niên ngẩng đầu nhìn Tuệ Nương, vẻ mặt cũng tràn đầy kinh hi. Nghĩ đến bọn họ có thể tiếp tục kinh doanh mứt ở kinh thành, Đan Niên liền kích động không thôi.

Hàn huyền việc nhà và chuyện biên quan xong, cả nhà Thẩm Lập Ngôn liền cáo từ, buổi chiều Thẩm Lập Ngôn còn phải lên Binh bộ báo danh. Thẩm Đại gia cũng không giữ lại lâu, gọi lão Trịnh đến đưa cả nhà Thẩm Lập Ngôn trở về, lại đưa Thẩm Lập Ngôn đến Binh bộ báo danh.

Sau khi đến nhà, lão Trịnh đánh xe ngựa chờ ngoài cổng chính.

Thẩm Lập Ngôn xách hành lý đã sớm chuẩn bị, nắm tay Tuệ Nương nói một hồi thật lâu, đến khi hai người ra cổng, vẻ mặt Tuệ Nương đã đầy bi thương, giọng giữ vững tinh thần, Đan Niên thấy hai mắt Tuệ Nương đỏ hoa, đoán là vừa khóc xong.

Đan Niên thương cảm không thôi, nam tử trước mắt này, mười mấy năm trước đã mạo hiểm bị chặt đầu để cứu nàng, hiện thời đã không còn tuổi trẻ, lại phải lao ra sa trường, tiền đồ vận mệnh mông lung, còn không biết có thể còn sống trở về hay không.

Đan Niên chỉ hô “Cha” liền khóc không thành tiếng, nàng vô lực thay đổi quyết định của triều đình, chỉ cần nghĩ đến có khả năng sẽ không còn được gặp lại người cha luôn yêu sủng nàng, nàng liền bi thương không thể tự kiềm chế.

Nếu nói kiếp trước phụ thân lưu cho nàng thất vọng đau khổ, cha ruột trọn đời này lưu cho nàng nhân tâm, như vậy, Thẩm Lập Ngôn cho nàng chỉ có ôn tâm. Nàng gần như đã trải nghiệm tất cả âm áp của tình thương của cha từ Thẩm Lập Ngôn, ở trong lòng nàng, Thẩm Lập Ngôn chính là cha ruột của nàng.

Thẩm Lập Ngôn vỗ vỗ đầu Đan Niên, Đan Niên trước lúc xuất môn được Tuệ Nương bôi không ít son bột nước, khóc một hồi giờ đã thành một con mèo mặt hoa.

Thẩm Lập Ngôn lấy khăn ra, chăm chút lau chùi sạch sẽ cho Đan Niên, nhẹ giọng dặn dò Đan Niên phải thành thành thật thật nghe lời mẫu thân và ca ca, hiện thời ông không ở nhà, không được ý vào chút tiểu thông minh như trước kia bày ra trò gì trả đũa thiên hạ, có chuyện gì thì tìm mẫu thân và ca ca thay nàng ra mặt.

Thẩm Lập Ngôn dặn dò Thẩm Ngọc không được hoang phế nghiệp học, qua một thời gian ngắn, đại bá sẽ an bài hấn lên học ở thư viện trong kinh thành.

Thẩm Ngọc vẫn cười cười gian trá như cũ, Thẩm Lập Ngôn nói một hồi, nhin không được võ vào ót Thẩm Ngọc một cái, “Đều bao nhiêu tuổi rồi, vẫn không đứng đắn!”

Thẩm Ngọc sờ sờ đầu, thần sắc chột trở nên nghiêm túc, nói với Thẩm Lập Ngôn: “Cha, con muốn cùng cha lên chiến trường.”

Ba người nghe đều kinh hãi, Tuệ Nương mắng: “Con nói bậy bạ gì đó? Chiến trường có phải chỗ chơi đâu!”

Thẩm Ngọc nhìn người nhà mình một hồi, nghiêm túc nói: “Con đã suy nghĩ thật lâu, mới quyết định đi cùng cha, nếu chỉ có một mình cha đi chiến trường, con sẽ lo lắng. Lại nói, cổ nhân có câu, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, con muốn đi chiến trường, học thêm kiến thức. Con đã theo phụ thân luyện võ nghệ nhiều năm như vậy, lên chiến trường cũng không tính là liều mạng, không có nguy hiểm.”

“Ca ca, ca không thể đi.” Đan Niên vội la lên, ngộ nhờ có sơ xuất gì, nàng không dám tưởng tượng hậu quả.

Thẩm Lập Ngôn nhìn đứa con sắp cao vượt qua mình, hỏi: “Con có thật muốn đi? Nói không chừng sẽ chết ở chiến trường.”

Thẩm Ngọc lại khôi phục vẻ cợt nhả, “Phụ thân, cha năm đó chẳng phải là mười lăm tuổi bỏ chạy đến chiến trường đó sao? Hồ phụ vô khuyến tử a!”

“Hay lắm, đại trượng phu đương nhiên nên đến chiến trường du lãm một phen, con đi cùng cha đi.” Thẩm Lập Ngôn vỗ vai Thẩm Ngọc, khen.

Nước mắt Tuệ Nương đương trường liền ào ào chảy ra, nhưng không nói gì. Đan Niên tức giận không thôi, hai cha con này là điên rồ hay là uống lộn thuốc, dậm chân kêu lên: “Cha, cha nghĩ gì vậy? Chiến trường nguy hiểm như vậy, cha còn để cho ca ca đi, nương làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngọc phịch một tiếng quỳ gối trước mặt Tuệ Nương, trùng trùng đập đầu lay ba cái, Tuệ Nương chảy nước mắt gật đầu. Đan Niên gấp gáp kéo Tuệ Nương, nói: “Nương, nương đừng để cho ca ca đi, quá nguy hiểm, đây không phải là lúc làm anh hùng!”

Thẩm Ngọc thấy Tuệ Nương đồng ý, cao hứng đứng dậy. Đan Niên tức giận ùn ùn, hừ một tiếng liền dậm chân về phòng, mặc cho Thẩm Ngọc gõ cửa thế nào cũng không mở cửa.

Thẩm Ngọc nhìn cánh cửa phòng Đan Niên đóng chặt, bất đắc dĩ thở dài, vội vàng thu dọn hành lý, cầu Tuệ Nương chờ Đan Niên hết giận nhất định phải giải thích cho Đan Niên, hấn nhất định sẽ cùng phụ thân trở về.

Đan Niên nằm sấp ở trên cửa sổ, vụng trộm mở một khe nhỏ, từ trong khe hở nhìn ra ngoài, thấy Tuệ Nương cáo biệt hai cha con Thẩm Lập Ngôn, nước mắt liền không ngừng rơi xuống.

Thẩm Lập Ngôn đi biên cảnh là chuyện chẳng đáng dừng, Thẩm Ngọc bất quá là một đứa nhỏ choai choai không đến mười tám tuổi, dựa theo quan điểm ở kiếp trước của nàng, bọn con trai tuổi dậy thì dễ dàng xúc động, thường thường trong lúc xúc động sẽ phạm một sai lầm hối hận cả đời.

Càng khiến nàng tức giận là Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương làm cha làm mẹ, chẳng những không ngăn cản hấn, ngược lại hai tay tán thành. Cặp vợ chồng già này chỉ có mỗi một đứa con trai, ngộ nhờ có chuyện gì, vậy làm sao bây giờ?

Thẩm Ngọc đứng trong sân, thấy cửa sổ phòng Đan Niên xuất hiện khe hở, chạy đến chỗ khe hở, cười cười với Đan Niên một cái. Đang lúc giận đến rơi nước mắt, Đan Niên tức tối khép cửa sổ lại một cái bốp.

Một lát sau, Đan Niên lại nhin không được mở cửa sổ ra, trong sân, Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc đang cáo biệt với Tuệ Nương. Thẩm Ngọc thấy nàng, mỉm cười với nàng, phất phất tay liền theo Thẩm Lập Ngôn ra khỏi nhà. Trong nháy mắt đó, Đan Niên ngã ngồi xuống ghế, khó chịu rúc người thành một đoàn.

Tuệ Nương đẩy cửa tiến vào, thấy Đan Niên ôm thành một đoàn ngồi trên ghế, khuyên giải an ủi hơn nửa ngày, Đan Niên mới ngưng được nước mắt. Phụ thân và ca ca đều đi rồi, Tuệ Nương chỉ có thể trông cậy vào nàng, nàng không thể giống tên Thẩm Ngọc không lương tâm đó, dứt bỏ người bỏ chạy.

Bên kia, sau khi lão Trịnh đưa Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc đến Binh Bộ, liền vô cùng lo lắng chạy trở về Thẩm phủ, báo cho Thẩm Đại gia chuyện Nhị gia gia và thiếu gia cùng đi lên chiến trường, nói xong không dám lưu lại lâu, vội dùng lý do mang vợ con nhà mình đến nhà Đan Niên để cáo lui.

Thẩm Đại gia nhàn nhạt tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, đứa nhỏ kia nhìn có vẻ là đứa có tiền đồ, không nghĩ tới lại là một tên mắng phu giống Nhị đệ.”

Thẩm đại phu nhân ngồi cạnh, mặt mày đều là trào phúng, “Hạng người gì thì chỉ có thể dưỡng ra thứ con cái như vậy. Thiếp thấy, chuyến đi này, hai cha con đó không nhất thiết có mệnh trở về. Nghe phu nhân của Ngõ đại nhân nói, bọn người Lạc Xích hung hãn lắm, một tên có thể đánh mười tên lính Đại Chiêu!”

Thẩm Đại gia khẽ nhướn mắt, “Nàng ta có thể nói như vậy, nhưng ngươi không thể nói như vậy!”

Thẩm đại phu nhân vội vàng nói: “Thiếp cũng không dám nói, các nàng nói gì, thiếp cũng nghe một chút, lời này dao động dân tâm, khẳng định không dám nói lung tung.”

Thẩm Đại gia khẽ vuốt cằm, tiếp tục nằm trên trường kỉ dưỡng thần.

Thẩm đại phu nhân thấy trượng phu nhận đồng ý cách làm của mình, nhất thời vui vô cùng, vui sướng khi người gặp họa nói: “Nhị đệ muội thật đúng là người không có phúc khí, phu quân xem, đứa tiểu khuê nữ Đan Niên đó, thật giống như đầu gỗ, còn đứa con trai sinh ra cứ như vậy không có, đến cái tiếng vang cũng không!”

Không đợi bà nói xong, Thẩm Đại gia liền ném chén trà trong tay xuống mặt đất, lạnh lùng nói: “Đã nhiều năm như vậy, ngươi còn không hiểu sự! Nhị đệ là vì nước phó biên cương, lại là do đại ca, là ta đây, tự mình tiến cử. Nếu Nhị đệ và A Ngọc chết trận sa trường, thì chính là vì nước quên mình! Chúng ta làm ca ca chị dâu, nếu như bị người khác truyền là đối với nhà Nhị đệ vui sướng khi người gặp họa, thì biết xấu hổ đến mức nào!”

Thẩm đại phu nhân sợ hãi run cầm cập, bà không nghĩ tới nhà Nhị đệ luôn bị bọn họ khinh thường lại còn có một tầng ý nghĩa sâu như vậy.

Thẩm Đại gia hít sâu một hơi, căn dặn: “Hai ngày nay, ngươi có rảnh thì đến nhà Nhị đệ nhiều một chút, trong nhà Nhị đệ chỉ còn lại Nhị đệ muội và chất nữ, nhớ mang theo chút trang sức quần áo gì đó, chớ để người ta nói nhà chúng ta bạc đãi hai mẹ con họ.”

Thẩm đại phu nhân vội vàng gật đầu xưng vâng, chờ một chút lại chần chờ nói: “Tặng chút gạo lương không phải đã đủ rồi sao, dù gì Nhị đệ muội và Đan Niên đều là hai nữ nhân đến từ nông thôn...”

Không đợi bà nói xong, Thẩm Đại gia liền mắng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Đan Niên năm nay bao nhiêu tuổi? Ngươi cho nàng trang điểm tốt lắm rồi mang đến các quý phủ đại nhân khác, nếu có công tử nào coi trọng nàng, đem nàng từ trong phủ chúng ta gả ra, như vậy chúng ta lại có thêm một cửa thân thích.

Với lại, Đan Hà sau này sẽ gả đến Bạch gia, nếu chỉ có một khuê nữ Thẩm gia gả đi sẽ không đủ ổn thỏa, ngươi lại ngại Đan Vân rất khôn khéo dụ dỗ, sợ Đan Hà trị nàng không được, Đan Niên không phải là người đưa tới cửa thích hợp đó sao!”

Thẩm đại phu nhân bừng tỉnh đại ngộ, đang định nói cái, thấy Thẩm Đại gia phát tay ra ngoài, liền vội vàng hỏi: “Đã trễ thế này, phu quân còn muốn đi đâu?”

Thẩm Đại gia cứng rắn ném lại một câu: “Đến Hương Quang Uyển! Tiểu môn tiểu hộ ra ngoài, chính là không kiến thức!”

Nói một câu khiến Thẩm đại phu nhân ôm lấy bà vú của mình Chu ma ma khóc thét một hồi, liền thanh vắng Chu di nương và cả đứa con gái Đan Vân kia đều là hồ mị tử.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Gia Phó

Ngày Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc đi, lão Trịnh mang Trịnh bà từ đến ở gian nhà cho người gác cổng. Đan Niên vốn không muốn cho người ngoài vào ở trong nhà mình, nhưng nghĩ đến cảnh nhà chỉ còn hai nữ nhân là mình mẫu thân, không có nam nhân thật đúng không tiện, cũng ngầm cho phép bọn họ chuyển vào.

Lão Trịnh cùng Trịnh bà từ tụy rằng thoát nhìn khôn khéo, nhưng làm người coi như an phận, lần gặp đầu tiên liền quỳ xuống tỏ rõ bản thân là người do Đại gia đưa tới để hầu hạ Nhị phu nhân và tiểu thư.

Trịnh bà từ thoát nhìn bắt quá khoảng bốn mươi, quần áo vải xanh tuy rằng không mới, nhưng sạch sẽ chỉnh tề, ngày thường quét sân nấu cơm, dọn dẹp gọn gàng, giảm đi không ít công việc cho Tuệ Nương.

Đan Niên có đôi khi muốn giúp Tuệ Nương làm chút gia vụ, đều bị Tuệ Nương ngăn lại, chỉ cho Đan Niên đọc sách luyện chữ, hoặc thêu hoa gì đó. Đan Niên trong lòng cũng hiểu, Tuệ Nương tuy rằng yêu thương nàng như con gái ruột, nhưng sâu trong nội tâm vẫn nghĩ nàng là kim chi ngọc diệp, không chịu để cho nàng làm việc.

Chuyển nhà đến ngày thứ ba, Đan Niên và Tuệ Nương còn đang ăn sáng, cháo gạo trắng, bánh bao hấp cộng thêm dưa muối, ăn rất ngon, ngoài cửa liền truyền đến tiếng đập cửa. Đan Niên và Tuệ Nương ngồi yên không nhúc nhích, nghĩ chắc là nhà đại bá phái hạ nhân đưa gạo lương đến.

Không bao lâu, Trịnh bà từ vội vàng vào nhà trong, thấp giọng nói với Tuệ Nương và Đan Niên: “Nhị phụ nhân, ngoài cửa có một người tự xưng là nha hoàn của ngài, muốn gặp ngài.”

Tuệ Nương nghe vậy buông bát xuống, đứng lên có chút kích động hỏi: “Nàng có nói tên của nàng là gì không?”

“Bẩm Nhị phụ nhân, nàng nói nàng tên là Mai Nương.” Trịnh bà từ cúi đầu đáp.

Tuệ Nương vui vẻ ra mặt, “Mau dẫn nàng vào.” Dứt lời, cúi đầu nói với Đan Niên: “Đan Niên, là Mai đi của con đến đó, con hồi còn nhỏ còn từng uống sữa của nàng đó a!”

Đan Niên thế này mới nhớ, mười mấy năm trước khi vừa đến nhà Thẩm Lập Ngôn, quả thật có một phụ nhân thanh tú tên là Mai Nương từng cho nàng uống sữa mấy ngày, hình như nhà hoàn hồi môn của Tuệ Nương.

Lát sau, một phụ nhân trung niên vẻ mặt phong sương đến nhà chính, Tuệ Nương đứng dậy bình tĩnh nhìn đối phương hồi lâu, mới chạy qua ôm nhau khóc rống. Đan Niên hiểu được tâm tình của Tuệ Nương lúc này, mơ hồ có thể nhớ được năm đó cảm tình của hai người tốt lắm.

Đội hai người cảm xúc bình ổn, Mai Nương mới nhìn thấy Đan Niên đứng bên cạnh, vội vàng khom người hành lễ. Đan Niên vội đỡ Mai Nương dậy, Mai Nương năm đó từng cho nàng uống sữa, nàng chịu không nổi bức lễ này.

“Đây hẳn là tiểu thư Đan Niên, đã lớn như vậy, mặt mày còn thật xinh đẹp.” Mai Nương nhìn Đan Niên, vui sướng nói.

Tuệ Nương cười nói: “Đan Niên chính là nữ nhi của ta, mười ngàn vạn đừng coi nàng là thiên kim tiểu thư gì hết. Đan Niên, về sau phải gọi là Mai đi.” Đan Niên nhu thuận gật đầu gọi một tiếng “Mai đi”, Mai đi câu nệ đáp ứng.

Dựa theo lời tường thuật đứt quãng của Mai Nương, Đan Niên đại khái hiểu được sự tình. Nguyên lai, năm năm trước, trượng phu Phùng Toàn của Mai Nương bệnh chết. Bởi vì chỉ là một binh lính già trong Phòng Vệ Doanh, nên trưởng Phòng Vệ Doanh chỉ cho chút tiền mai táng liền không xen vào nữa.

Mai Nhi một tay nuôi nấng nữ nhi Phùng Bát Nhi, sống dựa vào nghề làm đậu hủ, còn nhận chút thêm chút may vá giặt quần áo. Đan Niên nhìn hai bàn tay che kín vết chai cùng khuôn mặt ngăm đen, có thể đoán được hai mẹ con sống gian nan đến mức nào.

Nói xong lời cuối cùng, Mai đi xấu hổ nói, ngày hôm qua nghe nói nhà Tuệ Nương đã trở lại kinh thành, định mặt dày tới cầu Tuệ Nương một chuyện.

Tuệ Nương mất hứng, “Chúng ta đã là tỷ muội nhiều năm, có việc gì cứ nói thẳng, còn nói cái gì cầu hay không cầu.”

Mai đi gượng gạo nói, Bát Nhi đã mười lăm, mười sáu tuổi, đi theo bà ra ngoài bán đậu hủ luôn bị bọn người không đứng đắn chiếm chút tiện nghi, ảnh hưởng danh dự của một đại cô nương, nên muốn xin cho Bát Nhi đến hầu hạ tiểu thư Đan Niên.

Tuệ Nương nghe vậy, liền bảo lão Trịnh và Trịnh bà tử đánh xe đến nhà Mai đi, thu dọn đồ đạc đến ở hai gian phòng nhỏ ở hậu viện.

Bổng lộc hàng tháng của Thẩm Lập Ngôn đều có người chuyên môn đưa đến, chức vị dù sao là Tuyên Phủ Sử Tư Đồng Tri hàm ngũ phẩm, bổng lộc tuy không nhiều lắm, nhưng nuôi sống cả nhà vẫn không thành vấn đề.

Tuệ Nương đã lên tiếng, lão Trịnh và Trịnh bà tử đương nhiên không có ý kiến, có người đến chia sẻ công việc, Trịnh bà tử cao hứng còn không kịp.

Mai đi dắt Bát Nhi đến bái kiến Tuệ Nương và Đan Niên. Bát Nhi mười lăm, mười sáu tuổi, nhưng khuôn mặt lại nhìn có vẻ lớn hơn Đan Niên rất nhiều, đại khái là bởi vì ra ngoài phố buôn bán, làn da có chút thô đen, chỉ có hai bàn tay vì làm đậu hủ nên vừa trắng vừa mềm. Tính tình cũng nhát gan ngại ngùng, thấy Tuệ Nương và Đan Niên chỉ biết dập đầu, một câu cũng nói không nên lời.

Đan Niên thấy nàng nhát gan như vậy, nhất thời cũng không trông cậy nàng làm được gì, vốn tưởng từ Bát trong tên của nàng nghĩa là Uyên, về sau mới biết nghĩa là bát trong bát đĩa.

Mai đi giải thích, nói là con nhà nghèo phải có cái tên xấu mới dễ nuôi. Đan Niên cảm thấy tên này có điểm xấu, bát là đồ dễ vỡ, hơn nữa làm tên cho con gái cũng không hay, liền làm chủ sửa tên lại thành “Bích Dao”, Mai đi đương nhiên là miệng đầy đáp ứng.

Nữ hài đều có thích cái đẹp, thích hư vinh, Bát Nhi nghe có tên mới, trong lòng rất yêu thích, đồ mặt nói là tiểu thư thực có học vấn.

Bích Dao có được tên mới, con người cũng không còn câu nệ như trước, xắn tay bắt đầu hầu hạ Đan Niên, múc nước cho Đan Niên rửa mặt, giúp Đan Niên chải đầu, buổi tối trải giường chiếu cho Đan Niên, nấu nước cho Đan Niên tắm, biến thành Đan Niên không còn chuyện gì để làm.

Đan Niên nhất thời rất không thích ứng, nói Bích Dao mấy lần cũng không được. Chỉ cần Mai đi vừa nghe được Đan Niên không cho Bích Dao làm việc, liền vội vàng răn dạy con gái đừng làm chuyện gì khiến tiểu thư mất hứng.

Thường xuyên qua lại, Đan Niên coi như mình bạch tâm tư của hai mẹ con Mai đi, vốn chính là ăn nhờ ở đậu, nếu không cho hai người tìm việc để làm, thể hiện giá trị bản thân, chỉ sợ sẽ lo lắng bất an, không bằng tùy theo ý hai mẹ con đi.

Cũng may Bích Dao là người rất khéo léo, so với một tiểu nha đầu đến tóc cũng không biết chải như Đan Niên, quả thật giỏi hơn không biết nhau lần, thành công giải phóng hoàn toàn cho Tuệ Nương.

Thẩm Ngọc đi rồi, tuy Đan Niên còn buồn bức hấn hết sức, nhưng chung quy vẫn là yêu thương ca ca. Thư phòng trước kia của Thẩm Ngọc chứa đầy sách mà hấn vất vả sưu tập mấy năm qua này, xem như bảo bối, Đan Niên muốn xem, còn phải xin phép hấn trước. Từ lúc dọn nhà từ Thẩm gia trang lên kinh thành, sách bị đặt trong rương rất lâu, Thẩm Ngọc lại đi gấp, không rảnh sửa sang lại. Buổi chiều Đan Niên gọi Bích Dao cùng đến sửa soạn sách của Thẩm Ngọc, đầu tiên là lấy sách ra ngoài phơi nắng, sau mới chất lên giá sách.

Nàng không thích đám sách cổ văn Chư Tử Bách Gia* đầy đạo lý lớn, sợ là rất lâu không thèm ngó ngang đến, nên nhờ Mai đi và Tuệ Nương cất quần

áo cũ làm rèm cửa treo trên giá sách.

* Chư Tử Bách Gia là thời kì mở rộng to lớn về văn hóa và trí thức ở Trung Quốc kéo dài từ 770 đến 222 TCN, trùng khớp với giai đoạn Xuân Thu và Chiến Quốc, và cũng được gọi là thời đại hoàng kim của tư tưởng Trung Quốc và thời kì trăm nhà đua tranh. Nhiều đề tài cổ điển Trung Quốc có nguồn gốc từ thời kỳ này đã có ảnh hưởng sâu rộng trong cách sống và ý thức xã hội của người Trung Quốc đến tận ngày nay.

Tuệ Nương cũng không ngăn cản Đan Niên làm chuyện này, bà hiểu được con gái mình chính là mượn chuyện này để giảm bớt lòng tưởng niệm đối với phụ huynh, tuy rằng ngoài miệng giận dữ nói không tha thứ ca ca, trong lòng vẫn làm chuẩn bị chờ ca ca trở về, muốn cho ca ca vừa vào nhà liền thấy thư phòng của mình đã được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đến Bồ Thỉ (1)

Thẩm Lập Ngôn cùng Thẩm Ngọc đi rồi, Đan Niên và Tuệ Nương mỗi ngày đều là đại môn không ra, nhị môn không mại*, ngồi ở nhà làm sâu gạo. Việc mua đồ đều do vợ chồng lão Trịnh xử lý, mỗi ngày hao phí bao nhiêu ngân lượng đều được ghi lại vào sổ, bởi vì là người do Thẩm Đại gia phái tới, Đan Niên không lo lắng hẳn sẽ lợi dụng trung gian kiếm lời riêng.

* Đại môn không ra, nhị môn không mại không ra khỏi cửa trước, cũng không ra khỏi cửa sau. Ý nói là ở yên trong nhà, không đi đâu hết.

Không quá hai ngày sau, Tuệ Nương và Đan Niên đang ăn bữa sáng, chợt nghe lão Trịnh vội vã báo Đại phu nhân đến, còn chưa nói xong, trong viện liền có một đám nha hoàn bà tử gã sai vặt lộn xộn đi vào.

Đan Niên cau mày, Thẩm Đại phu nhân ngay cả lên tiếng chào hỏi cũng không nói, không đợi người gác cổng thông báo liền tự mình đi vào, lại nói, bọn họ tuy là đại phòng*, nhưng nơi này đâu phải là nhị phòng của nhà bọn họ, sao lại có thể hành động như vậy? Xem ra đúng là không đem hai mẹ con mình để vào mắt.

* Đại phòng là vợ cả và các con của vợ cả; Nhị phòng là vợ thứ hai và các con của vợ thứ hai.

Mai di và Bích Dao cuống quýt thu dọn bàn, Thẩm Đại phu nhân vịn tay Thẩm Đan Hà và Thẩm Đan Vân thân nhiên đi vào, theo sau còn có vài bà tử thân thể cường tráng khiêng mấy cái rương.

Thẩm Đại phu nhân nhìn bánh bao cháo loãng còn có chưa dọn trên bàn, cười cười, nói: “Sốt ruột muốn đem đến cho chất nữ đưa một ít đồ, không nghĩ tới quấy rầy đệ muội ăn sáng, thật có lỗi.”

Ngươi đã đến quấy rầy rồi, còn biết làm thế nào, chẳng lẽ đá ngươi ra ngoài?! Đan Niên oán thầm.

Tuệ Nương miễn cưỡng cười cười, “Tẩu tử tới là có chuyện gì a?” Nói xong, gọi Mai di và Bích Dao pha nước trà mời Thẩm Đại phu nhân và nhị vị tiểu thư.

Thẩm Đại phu nhân chỉ chỉ những cái rương do bà tử mang tới, nắm tay Đan Niên nói: “Ngày ấy tới nhà, ta thấy Đan Niên là đứa nhỏ xinh đẹp, nên muốn cho chất nữ mấy bộ quần áo và trang sức. Nữ hài gia phải ăn vận xinh xắn đẹp để mới tốt.” Ngữ khí thân thiện, ánh mắt nhìn Đan Niên cũng tràn đầy vẻ từ ái của trưởng bối.

Đan Niên ngẩng đầu liếc thấy biểu tình ần ần chế giễu của Thẩm Đan Vân. Dựa theo hiểu biết của nàng về Thẩm gia đại phòng, nàng cảm thấy Thẩm Đại phu nhân không có khả năng tùy tiện liền cho nàng quần áo trang sức.

Tuệ Nương chối từ nói: “Tẩu tử khách khí, Đan Niên ngày thường lại không đi đâu, quần áo có xinh đẹp mặc lên người cũng khác quần áo bình thường, cứ để lại cho Đan Hà mặc đi.”

Thẩm Đại phu nhân vỗ vỗ bàn tay Tuệ Nương, thấp giọng khuyên nhủ: “Đệ muội, nghe tẩu tử đi. Đan Niên đã là đại cô nương, muội không thể cứ nhốt nàng ở nhà, nữ đại bất trung lưu*, giữ lại lâu quá chỉ thêm buồn!”

* Nữ đại bất trung lưu: Con gái lớn không thể giữ trong nhà, phải mau mau tìm chỗ gả chồng cho nó.

Thẩm Đại phu nhân chẳng lẽ là muốn sắp xếp hôn nhân cho mình? Thời này, quy định đối với nam nữ chưa kết hôn không nghiêm ngặt giống như cổ đại trong ấn tượng của nàng, nam nữ chưa kết hôn có thể gặp mặt nhau, hai bên vừa ý mới định ra hôn ước, sau đó chỉ việc chờ nhà trai mang sính lễ đến.

Vậy thì không đúng, Thẩm Đan Hà mười sáu tuổi, Thẩm Đan Vân cũng mười lăm, đều lớn hơn mình, không lí nào Thẩm Đại phu nhân lại mặc kệ hai đại cô nương trong phủ, chỉ đi quan tâm đứa cháu gái không có liên hệ máu mủ này. Đan Niên nghĩ không ra, chỉ phải làm bộ xấu hổ, cúi đầu không nói.

Thẩm Đại phu nhân cùng Tuệ Nương hàn huyên việc nhà, Tuệ Nương lo lắng tình huống ở biên cảnh, muốn mượn cơ hội này để nghe ngóng, Thẩm Đại phu nhân lại luôn hữu ý vô ý chuyển đề tài sang Đan Niên, hỏi: “Đan Niên ở kinh thành có quen biết bằng hữu nào không?”

Đan Niên nghĩ nghĩ, “Con quen biết Bích Dao, Bích Dao chính là bằng hữu của con.” Nói xong chỉ chỉ nha hoàn Bích Dao đang đứng ở ngoài cửa.

Thẩm Đại phu nhân thấy bộ dáng đen đúa của Bích Dao, cười cười, “Hài tử ngọc, đó là nha hoàn của con, không phải bằng hữu của con. Hai ngày nữa, bá mẫu sẽ dẫn con đi tham gia yến hội, để hai tỷ tỷ con dẫn con đến làm quen vài vị tiểu thư trong kinh thành.”

Đan Niên giờ mới hiểu được, Thẩm Đại phu nhân đưa quần áo cho mình chủ yếu là để dẫn mình đi tham dự yến hội, còn chưa tới kịp nói gì, Tuệ Nương cười nói: “Vẫn là chó đi, nha đầu Đan Niên kia từ nhỏ không quy không củ, đã quen sống phóng túng ở nông thôn, dọa đến các vị tiểu thư nũng nịu thì còn đỡ, nếu làm mất thể diện của Thẩm gia thì sao đảm đương nổi!”

Thẩm Đại phu nhân nhún mày một cái, chợt cười nói: “Đệ muội, ta thấy hoa trong viện này rất đẹp, muội đưa ta đi xem một chút đi, cũng tiện cho ba tỷ muội thoải mái trò chuyện.”

Tuệ Nương thấy câu nói của Thẩm Đại phu nhân có hàm ý khác, cũng không chối từ, dặn Đan Niên phải trò chuyện lịch sự với các tỷ tỷ, rồi dẫn Thẩm Đại phu nhân đi dạo trong viện, để lại Đan Niên mặt to mắt nhỏ nhìn đối diện Thẩm Đan Hà cùng Thẩm Đan Vân.

Đan Niên thật đúng là chưa từng có kinh nghiệm giao tiếp với các tiểu thư quan gia. Nàng hết gọi Bích Dao bung lên cam quả do lão Trịnh chọn mua, mời các tỷ tỷ ăn, lại gọi Bích Dao mang đến cái hầu bao mình tự thêu do rảnh rỗi không việc làm, nhờ các tỷ tỷ xem xét.

Thẩm Đan Hà thật ra rất nghiêm túc đánh giá hầu bao, “Muội muội chắc là học thêu trẻ đúng không? Mấy ngày trước đây, trong nhà có mời tới một tú nương, nghe nói là người từng làm việc ở Ngự Tú Phòng, có kỹ thuật thêu hai mặt rất độc đáo, để ta mời bà ấy đến dạy cho muội muội.”

Đan Niên nghe lời này liền biết Thẩm Đan Hà chường mặt kỹ thuật thêu của mình, cũng khó trách, bản thân tuy bốn tuổi đã bắt đầu học thêu, nhưng thuần túy chỉ là vì ham chơi nên học không nghiêm túc, nên mới thêu không được tốt lắm.

Thấy Thẩm Đan Hà có vẻ rất có nghiên cứu thêu nghệ, Đan Niên tò mò hỏi: “Đan Hà tỷ tỷ bắt đầu học thêu từ lúc nào?”

Thẩm Đan Hà suy nghĩ, cười nói: “Ta thật không rõ rõ, từ nhỏ đã được mẫu thân dạy cái này dạy cái kia.”

Một tiểu nha hoàn mặc lục y đứng hầu bên cạnh Thẩm Đan Hà kiêu ngạo nói: “Tiểu thư của chúng ta dù là thêu thùa hay cầm nghệ, đều là nhất lưu trong số các tiểu thư trong kinh thành!”

Thẩm Đan Vân nghe mà phiền lòng, quát lớn: “Ngươi là cái thứ gì, ở đây đâu có chỗ cho ngươi xen mồm!”

Tiểu nha hoàn bị dọa, thối lui ra sau Thẩm Đan Hà, nước mắt ngân ngấn, không dám nói câu nào.

Thẩm Đan Hà nhún lại hàng lông mày xinh đẹp, nhàn nhạt nói: “Đan Vân, muội là thiên kim tiểu thư, hô to gọi nhỏ với một tiểu nha hoàn làm gì, hãy nhớ kỹ thân phận của muội.”

Thẩm Đan Vân cười nói: “Tỷ tỷ nói quá lời, muội là thấy nha hoàn này không quy không củ, sợ Đan Niên muội muội chế giễu, nói tỷ tỷ không biết quản giáo, bắt đắc dĩ mới giáo huấn nàng.”

Đan Niên nghe trong lòng bật cười, chủ tử của tiểu nha hoàn kia chính là Thẩm Đan Hà, nói như vậy rõ ràng là ám chỉ Thẩm Đan Hà quản giáo vô phương mới có nha hoàn không quy củ như vậy. Thẩm Đại phu nhân cùng Chu di nương bất hòa, sinh ra hai nữ nhi cũng luôn châm chọc đối đầu nhau.

Quả nhiên Thẩm Đan Hà trầm mặt xuống, nhìn chằm chằm Thẩm Đan Vân, Thẩm Đan Vân bị nhìn có chút sợ hãi, chậm rãi cúi đầu, bùng chén trà lên, che dấu bất an.

Đan Niên không muốn để hai người này trở mặt trong nhà mình, càng không muốn tham gia vào những chuyện loạn thất bát tao của Thẩm gia đại phòng, liền làm người hoà giải, quần quít lấy Thẩm Đan Hà hỏi ngày thường chơi cái gì.

Sắc mặt Thẩm Đan Hà tốt hơn nhiều, khôi phục lại vẻ thong dong ôn trọng, cười nói mình bình thường chỉ thêu hoa luyện chữ, không thì đi tụ hội với các tiểu thư phú hộ trong kinh thành. Thẩm Đan Hà hỏi Đan Niên có học qua tư thực không, Đan Niên lắc đầu, nói chỉ ở nhà được phụ thân dạy biết mấy chữ.

Thẩm Đan Hà đương nhiên cho rằng Đan Niên từ nhỏ sống ở nông thôn, chắc chỉ biết được vài chữ, không thông viết thơ. Liền có chút tiếc nuối mà nói các tiểu thư trong kinh thành có thành lập Đạm Liên Thi Xã, mỗi khi tụ hội, mọi người lại đem những bài thơ của mình cho nhau đánh giá, nếu Đan Niên từng đọc sách, có thể dẫn Đan Niên giới thiệu cho các vị tiểu thư đó.

Kiếp trước, lúc còn nhỏ, Đan Niên từng đọc qua Hồng Lâu Mộng, nhức đầu nhất chính là các vị đại tiểu thư nhà đại quan viên rảnh rỗi không biết làm gì, suốt ngày sầu khổ cho nhân gian, các tỷ tỷ muội muội hễ gặp nhau là lại viết ra mấy bài thơ thương xuân bi thu thê lương.

Nếu Thẩm Đan Hà thực kéo nàng đi, nàng còn không biết phải ứng phó thế nào! Lúc này thấy biểu tình của Thẩm Đan Hà như vậy, Đan Niên liền tỏ vẻ

tiếc nuôi vì không thể đi được.

Thẩm Đan Vân thấy hai người nói chuyện vui vẻ, âm thầm hừ lạnh một tiếng, buông chung trà xuống, nói với Đan Niên: “Đan Niên muội muội, có thể mang ta đi tịnh phòng* được không?”

* Tịnh phòng = toilet

Đan Niên nhìn ra nàng có chuyện muốn nói với mình, liền gọi Bích Dao đến châm thêm trà cho Đan Hà, còn bản thân thì dẫn Thẩm Đan Vân đến tịnh phòng ở hậu viện.

Dọc theo đường đi, Thẩm Đan Vân không nói lời nào, Đan Niên cũng không gọi chuyện trước. Đến cửa tịnh phòng, Đan Niên mỉm cười mời Thẩm Đan Vân đi vào, rồi đi gọi Mai đi đi múc nước và lấy khăn tắm hương đến cho Thẩm Đan Vân.

Thẩm Đan Vân ra khỏi tịnh phòng, liền thấy Đan Niên đã chuẩn bị mọi thứ đầy đủ, vốn định đâm chọc một ít lại không cách nào ra tay. Lại nhìn vẻ mặt cười tủm tỉm của Đan Niên một hồi, Thẩm Đan Vân rốt cuộc không nén được tức giận.

“Đan Niên muội muội, muội cảm thấy mẫu thân có phải là đối với muội tốt lắm?” Thẩm Đan Vân vừa rửa tay vừa hỏi.

“Đó là đương nhiên.” Đan Niên đương nhiên gật đầu nói. “Đại bá mẫu cho muội thiết nhiều quần áo và trang sức, rất thương muội.”

“Hừ! Muội thật đúng là đứa nhà quê, cái gì cũng không hiểu.” Thẩm Đan Vân cười khẩy. “Ta cho muội biết, quần áo mà bà ấy chuẩn bị cho muội, đều là quần áo cũ không mặc nữa của Thẩm Đan Hà! Trang sức cũng là những trang sức cũ của Thẩm Đan Hà!”

Thẩm Đan Vân nhìn ra được, cả nhà Nhị thúc xem khuê nữ duy nhất như bảo bối trên tay, nàng đương nhiên cho rằng Đan Niên mặc dù là sống ở nông thôn, nhưng hẳn là quen thói cấu kinh của đại tiểu thư, khẳng định không thể dễ dàng tha thứ chuyện bản thân mình mặc thứ vứt đi của người khác.

Thẩm Đan Vân vụn vụn không nghĩ tới chính là, Đan Niên cười tủm tỉm trả lại một câu: “Không sao a, quần áo trang sức tốt như vậy mà vứt đi thì rất đáng tiếc!” Dường như hoàn toàn không thêm đề ý.

Thẩm Đan Vân chán nản, vứt khăn huân hương dùng xong đi, “Muội muội... Ta nói cho muội biết, muội chớ nghĩ Thẩm Đan Hà và mẹ của nàng ta là người tốt lành gì! Hai người đó có ý muốn cho muội... Hừ, hai người đó cũng không phải là người tốt lành gì!” Thẩm Đan Vân làm như muốn nói cái gì đó, đột nhiên ngừng lại, sửa miệng.

Đan Niên cả kinh, lập tức mị mị ánh mắt, cười nói: “Nhị tỷ tỷ nói giống gì a, Đan Niên chỉ là tiểu hài tử. Hơn nữa, Đan Niên có cha mẹ làm chủ, ai dám khi dễ Đan Niên a.” Thanh âm càng nói càng thấp, thoát nhìn giống tiểu nữ nhi thẹn thùng.

“Hừ, cha ngươi còn mạng trở về sao?” Thẩm Đan Vân vừa nói xong liền biết mình đã nói sai, sắc mặt Đan Niên sau khi nghe xong lập tức liền thay đổi.

Ánh mắt Đan Niên đột nhiên trở nên tàn nhẫn, nhìn chăm chăm Thẩm Đan Vân, bàn tay giơ cao, như sắp sửa tát vào mặt Thẩm Đan Vân.

Đan Niên tuy rằng chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng từ nhỏ quen nhảy nhót ở nông thôn, vóc người cao hơn một nửa so với một tiểu thư từ nhỏ dưỡng trong thâm khuê như Thẩm Đan Vân, có thể nói là khí thế hoàn toàn áp đảo Thẩm Đan Vân.

Thẩm Đan Vân trước giờ đều thấy Đan Niên như đầu gối ngây ngây ngốc ngốc, giờ nhìn thấy bộ dáng tàn nhẫn kia của Đan Niên, sợ hãi đến không thể động đậy, không biết trốn tránh đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Đến Bố Thí (2)

Đang lúc bàn tay Đan Niên sắp rơi xuống mặt Thẩm Đan Vân, Bích Dao chạy đến. Vì lâu không thấy hai người trở về, Bích Dao mới đi tìm Đan Niên, rõ ràng nhìn thấy Đan Niên đang giơ tay sắp đánh Thẩm Đan Vân.

Bích Dao sợ tới mức vội hét to lên: “Tiểu thư!” Đan Niên nghe được tiếng la, thế này mới hồi phục tinh thần lại, oán hận trừng mắt nhìn Thẩm Đan Vân một cái, chậm rãi buông tay xuống. Con nhỏ Thẩm Đan Vân này thật quá đáng giận, dám nguyền rủa Thẩm Lập Ngôn.

Thẩm Đan Vân thấy Đan Niên tay để xuống, mới chậm rãi hít thở lấy hơi, nhớ lại vừa rồi mình e ngại tiểu nha đầu quê mùa này thành ra thế nào, nhất thời cảm thấy cáu giận dị thường.

Đan Niên thấy Thẩm Đan Vân tức giận nhìn mình lom lom, cũng không thêm khách khí, chậm rãi nói: “Thế nào, không bị đánh nên trong lòng không

thoải mái?”

Thẩm Đan Vân hoàn toàn nổi giận, ở trong mắt nàng, Đan Niên chẳng qua là một kẻ nhà quê đáng thương phải dựa vào Thẩm gia đại phòng mới có cơm ăn, nay lại dám uy hiếp nàng – chính quy tiêu thư của Thẩm gia.

“Thẩm Đan Niên, ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng có đắc ý! Cha ngươi đi biên quan chịu chết chính là do cha ta tiến cử, sau khi cha ngươi chết, ngươi với mẹ ngươi còn phải trông cậy vào nhà của ta!” Thẩm Đan Vân bị tức giận đến choáng váng đầu óc, lời nói ra hoàn toàn không dùng đến đại não.

Bích Dao chạy đến phía sau Đan Niên, vừa vặn nghe được Thẩm Đan Vân nói như vậy, kinh hãi kêu một tiếng, rồi vội bưng kín miệng mình.

Đan Niên nhìn chằm chằm vào mắt Thẩm Đan Vân, hỏi: “Tỷ tỷ chớ nói bậy, đại bá và phụ thân là huynh đệ ruột thịt, làm sao có thể hại cha muội? Muội đây phải đi hỏi Đại bá mẫu một chút.”

Nói xong, Đan Niên liền nhấc chân vội vã đi về phía tiền viện. Thẩm Đan Vân cuống quýt gọi Đan Niên lại, “Muội đừng đi!”

Đan Niên quay đầu lại, kỳ quái hỏi: “Vì sao không cho muội đi? Muội phải đi hỏi xem phụ thân có bị nguy hiểm không, tại sao đại bá lại muốn phụ thân ra chiến trường?”

Thẩm Đan Vân thở phào nhẹ nhõm, xem ra vừa rồi nhìn thấy sắc mặt dọa người muốn đánh người của Thẩm Đan Niên chỉ là ảo giác của nàng, tiểu cô nương trước mắt vẫn là một nha đầu ngu xuẩn không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, xem ra có thể lợi dụng một phen.

Thẩm Đan Vân ra lệnh Bích Dao ra gác tại đường vào hậu viện, Bích Dao thấy Đan Niên gật đầu, liền đi.

Thẩm Đan Vân nhìn quanh thấy bốn phía không người, thấp giọng nói: “Ta không lừa muội, thật là phụ thân tiến cử Nhị thúc đi. Lúc phụ thân và mẫu thân thương nghị việc này, ta tình cờ nghe trộm được. Phụ thân còn nói, nếu cha muội đã chết, Thẩm gia sẽ có thêm một tấm biển trung liệt, nếu cha muội đánh thắng, Thẩm gia cũng thêm một tướng quân, vô luận thế nào nhà ta cũng không chịu thiệt.”

Thẩm Đan Vân triệt để kể hết những gì mình biết cho Đan Niên.

Đan Niên ngẫm nghĩ, trên mặt dần dần lộ ra vẻ sợ hãi, “Nhị tỷ tỷ, nếu phụ thân, nếu phụ thân...” Đan Niên nói cũng nói không được nữa, bộ dạng là chẳng chực khóc.

Thẩm Đan Vân còn định mở miệng nói cái gì, lâm thời lại cải biến chủ ý, khuyên nhủ: “Nhị thúc không có việc gì, nghe phụ thân nói, sự phụ của Nhị thúc rất lợi hại, nên thân thủ của Nhị thúc cũng không tệ.”

Đan Niên trong lòng luôn ghi nhớ tìm hiểu chiến sự ở biên cảnh, Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc đã đi được ba, bốn ngày, bọn họ ra roi thúc ngựa, hẳn là đã sớm tới quân doanh. Nay, nàng và Tuệ Nương ở nhà đại môn không ra, nhị môn không mại, cũng không biết chiến sự biên cảnh thế nào, mà hỏi lão Trịnh thì cái gì cũng không biết.

Đan Niên ôm hi vọng, hỏi Thẩm Đan Vân: “Nhị tỷ tỷ, tỷ có biết tình huống hiện tại ở biên cảnh thế nào không?”

“Ta làm sao mà biết chuyện chiến sự ở biên cảnh?” Thẩm Đan Vân hỏi ngược lại, dường như việc nàng không biết chính là thiên kinh địa nghĩa.

Đan Niên nóng nảy, “Tin tức của tỷ không phải rất linh thông sao?”

Thẩm Đan Vân kỳ quái nói: “Nếu như sự tình có liên quan tới ta, ta đương nhiên lưu ý nghe. Chuyện chiến sự ở biên cảnh thắng hay thua, mắc mớ gì tới ta?”

Cánh tay vốn đã buông xuống thật lâu của Đan Niên lại sắp sửa muốn giơ lên. Nàng liều mạng dè xuống ý muốn đánh Thẩm Đan Vân một trận ra trò. Thẩm Đan Vân này nói đi nói lại vẫn là không coi được thanh danh hẹp hòi, tự cho mình là thông minh, thực chất nhãn lực cũng chỉ có bấy nhiêu.

Thoáng thấy Bích Dao vội vã đi tới, nhỏ giọng nói Đại tiểu thư sai người tới hỏi vì sao lâu thế còn không trở về, Đại phu nhân và phu nhân cũng đã trở về thật lâu.

Đan Niên thấy thời gian trì hoãn quả thật có hơi dài, liền nói Thẩm Đan Vân trở về với nàng. Thẩm Đan Vân có chút chần chừ, nhìn Đan Niên, nói: “Đan Niên muội muội, ta là thấy muội hợp ý, nên mới nói với chuyện đó cho muội nghe. Muội ngàn vạn phải giữ mồm giữ miệng a!”

Đan Niên trịnh trọng nói: “Điều này là đương nhiên, Nhị tỷ tỷ thiệt tình đối đãi, muội sao có thể bán đứng Nhị tỷ tỷ.” Thẩm Đan Vân thấy nàng nói chân thành, không chút nghi ngờ, lập tức vui sướng kéo Đan Niên đến tiền viện.

Ở tiền viện, Thẩm Đại phu nhân và Tuệ Nương đã sớm trở lại, đang ngồi uống trà nói chuyện phiếm, Thẩm Đan Hà nhu thuận ngồi phía dưới, đấm bóp chân cho Thẩm Đại phu nhân.

Đan Niên liếc mắt một cái liền chú ý tới sắc mặt không tốt của Đại bá mẫu. Quả nhiên, vừa thấy Thẩm Đan Vân, Thẩm Đại phu nhân liền hỏi, ngữ khí không tốt: “Sao đi lâu như vậy? Làm phiền bao nhiêu người chờ con.”

Đan Niên cuống quýt nhút nhát giải thích: “Đại bá mẫu bớt giận, Đan Vân tỷ tỷ nói hoa viên trong hậu viện thật xinh đẹp, con có tâm muốn khoe với Đan Vân tỷ tỷ, nên mới dắt Đan Vân tỷ tỷ đi xem một hồi.”

Thẩm Đại phu nhân nghe Đan Niên giải thích xong liền cười lên, quay sang nói với Tuệ Nương: “Cũng còn là một đứa nhỏ chưa lớn!” Tuệ Nương miễn cưỡng cười theo. Thẩm Đan Vân sớm liền cơ trí đứng hầu phía sau Thẩm Đại phu nhân.

Thẩm Đại phu nhân và Tuệ Nương lại tùy ý nói mấy câu, xong lại nói trong phủ còn có vài việc cần chờ bà xử lý, phải hồi phủ. Tuệ Nương nói vài câu nín giữ cho có lễ tiết rồi cũng không kiên trì nữa.

Sau khi Thẩm Đại phu nhân đi rồi, Tuệ Nương nhìn đồng ruộng mà thở dài. Đan Niên đi lên đám lưng xoa vai cho Tuệ Nương, cười hi hi hỏi: “Nương, Đại bá mẫu mang đồ tới cho chúng ta, sao nương còn thở dài a?”

Tuệ Nương nhìn nét mặt tươi cười như hoa của nữ nhi, phiền não cái gì đều vút qua một bên, cũng không muốn để Đan Niên biết chuyện thêm phiền não, liền cười nói: “Hai ngày nữa, đại bá mẫu của con nói muốn dẫn con đi tham gia yến hội, con có muốn đi không?”

“Đi!” Đan Niên không chút suy nghĩ đáp ứng, thấy sắc mặt của Tuệ Nương có chút âm trầm, liền giải thích: “Nương, những vị phu nhân quan gia ở đó khẳng định biết chiến sự ở biên cảnh ra sao, con đi nhất định có thể nghe được chút tin tức, có thể biết phụ thân và ca ca thế nào.”

Sắc mặt Tuệ Nương lập tức chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, nắm tay Đan Niên nói: “Ai... thật là khó cho con. Chúng ta đại môn không ra, nhị môn không mại, muốn biết cái tin gì cũng khó khăn! Mà cha và ca ca con ngay cả một lá thư báo bình an cũng không có.”

Đan Niên nghe vậy cũng sầu não lên, bất quá nàng rất nhanh nhớ đến chuyện mình cần nói với Tuệ Nương, “Nương, chúng ta chuyển ra ngoài đi!”

“Chuyển đi? Chuyển đi nơi nào? Căn nhà cũ đã mười mấy năm không ở, đã sớm rách nát không thể ở được.” Tuệ Nương đáp.

“Nương, nương xem, chúng ta ở nhà của Đại bá, chẳng khác gì ăn nhờ ở đậu, làm việc đều phải nhìn sắc mặt của bọn họ. Tựa như lúc này bọn họ tới, không thông báo một tiếng liền xông vào, rõ ràng chính là xem chúng ta như những kẻ đến ăn bám nhà bọn họ!” Đan Niên nhẫn nại phân tích cho Tuệ Nương.

“Chúng ta đây có thể chuyển đi đâu? Nơi này chúng ta lạ nước lạ cái.” Tuệ Nương phát sầu nói, vừa rồi Thẩm Đại phu nhân nói chuyện với bà, cứ nói bóng nói gió chuyện Đan Niên nên đính hôn, rõ ràng là muốn nhúng tay vào hôn sự của Đan Niên.

“Nương, chúng ta không quen, nhưng Mai di và Bích Dao quen a, lúc tìm nhà ở cứ nhờ các nàng là đến nơi.” Đan Niên quyết định phải mau chóng chuyển khỏi nơi này, ngay cả hạ nhân lão Trịnh cũng là người của Thẩm phủ, chẳng khác nào bị theo dõi, cuộc sống quá mức bức bối.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tái Lập Sự Nghiệp Làm Mứt

“Mua nhà ở kinh thành cần một số tiền lớn, Đan Niên, chúng ta bây giờ còn không biết cha và ca ca con lúc nào sẽ trở về, tiết kiệm được chút nào hay chút ấy.” Tuệ Nương suy tính chu toàn hơn Đan Niên, vuốt đầu Đan Niên nói.

Đan Niên cũng trầm mặc, chỗ ở kiếp trước của nàng cũng như vậy, nhà ở trong thủ đô không phải là người bình thường có thể mua nổi, không ngờ ở đây cũng giống như vậy.

Thấy tinh thần Đan Niên sa sút xuống, Tuệ Nương cũng có chút đau lòng, nhất định là vừa rồi hai cái cô nương đại phòng đó đã nói chuyện gì kích thích Đan Niên, Tuệ Nương vỗ vỗ vai Đan Niên, đứa nhỏ này lớn hết sức mau, hiện tại đã mơ hồ sắp cao hơn mình. “Cha và ca ca con khẳng định rất nhanh sẽ trở lại, đến lúc đó chúng ta một nhà đoàn tụ, liền đổi nhà mới, không bao giờ ở nhà bọn họ nữa!”

Đan Niên nhu thuận dạ một tiếng, trong lòng ần ần lo lắng, nếu phụ thân và ca ca có thể trở về thì tốt rồi, nếu chưa chưa về, Tuệ Nương chỉ có thể dựa vào nàng. Trước mắt, thu nhập trong nhà chỉ có bổng lộc của Thẩm Lập Ngôn. Thẩm Ngọc mặc dù đã đậu cử nhân, hàng năm cũng có tiền, nhưng nay Thẩm Ngọc không ở trong nhà, cũng không thấy ai đưa tiền tới cửa, xem ra con đường này khẳng định không đáng tin cậy.

Vô luận thế nào cũng phải gia tăng kiếm tiền, Đan Niên nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra được cách kiếm tiền tốt nào, trước mắt chỉ còn cách tái lập sự nghiệp làm mứt. Có sẵn hai nhân công là Mai di và Bích Dao, Đan Niên tự tin món mứt mình làm ra tuyệt đối ngon hơn mứt bán sẵn trong kinh thành.

Buổi tối, trước khi ngủ, Đan Niên kéo Bích Dao cùng hàn huyên, Đan Niên muốn tìm hiểu giá nhà ở trong kinh thành, nằm ở trên giường hỏi Bích Dao: “Bích Dao, nếu chúng ta hiện tại muốn mua lại căn nhà này, phải tốn bao nhiêu tiền a?”

Bích Dao hé miệng nở nụ cười, “Tiểu thư nghĩ thật là nhiều, nhà này không phải là nhà tiểu thư sao? Sao còn cần mua hay không?”

Đan Niên cũng không giải thích với nàng, cười nói: “Ta không biết giá trong kinh thành, người ở đây kinh thành lâu, người đoán xem, căn nhà này nếu

mua thì phải tốn bao nhiêu bạc?”

Bích Dao dừng thu dọn đồ đạc, nghiêng đầu nghĩ hồi lâu, không xác định nói: “Dù sao cũng phải ba, bốn, năm, sáu trăm lượng bạc.”

Đan Niên ngạc nhiên nói: “Phạm vi giá tiền của ngươi quá lấp bắp a, từ ba trăm lượng đến sáu trăm lượng.”

Bích Dao ngượng ngùng nói: “Ta nào biết giá nhà ở, chúng ta lại không mua nhà, trong kinh thành mua nhà đều là người có tiền.”

“Vậy nhà các ngươi đâu? Không phải là các ngươi mua?” Đan Niên hỏi.

“Tiểu thư thật đúng là chưa thấy qua cuộc sống của người nghèo, nào có người nghèo mua nhà. Thành Bắc có một mảnh đất lớn dựa vào kênh đào bảo vệ thành không ai quản, những người không có nhà đều đến đó dựng cái chòi làm nhà ở.” Bích Dao nói.

Đan Niên ngửa đầu thờ dài, nàng thật đúng là hỏi làm người rồi.

“Vậy các ngươi trước kia cũng ở đó?” Đan Niên dăng lên đồng tình nhìn Bích Dao, nơi mà Bích Dao nói chắc là khu ổ chuột.

“Đúng vậy, lúc phụ thân còn sống cũng chỉ là một binh lính thường trong Phòng Vệ Doanh, không tiền không thế. Sau khi phụ thân đi rồi thì càng không có tiền, nếu không phải gặp được tiểu thư và phu nhân, Bích Dao và nương sợ là còn lại nơi đó!”

Đan Niên lắc đầu thờ dài, nha đầu Bích Dao này chỗ nào đều tốt, chính là dễ cảm động lên liền không tốt, lần nào cũng hận không thể đương trường đập đầu quỳ xuống. Đan Niên vội vẩy vẩy tay tỏ vẻ mình phải ngủ, Bích Dao thế này mới thôi tắt nến, khinh thủ khinh cước lui ra ngoài.

Buổi sáng sau, Đan Niên nhớ đến chuyện làm mứt, gọi lão Trịnh tới, bảo hắn đi chọn mua chút hoa quả. Giờ đang là cuối xuân đầu hạ, những loại như đào hắc là đã chín.

Tuệ Nương cũng có ý làm tiếp nghề làm mứt, từ buổi nói chuyện hôm qua với Thẩm Đại phu nhân, bà liền ần ần cảm thấy bên nhà Thẩm Đại phu nhân là có ý quyết tâm muốn nhúng tay vào hôn sự của Đan Niên. Nếu không muốn bị bọn họ bài bố, đầu tiên phải có tiền vốn tự lập.

Đội lão Trịnh mua về một giỏ đào lớn, Tuệ Nương liền dạy Mai di và Bích Dao cách làm mứt. Trịnh bà từ nhìn mấy nữ nhân nói to nói nhỏ trong tiền viện, muốn tới xem một chút, lại bị Đan Niên phái đi làm cơm.

Địa điểm làm mứt cũng từ tiền viện chuyển dời đến chỗ của Mai di và Bích Dao ở hậu viện, khiến Trịnh bà từ không cam lòng thấp giọng mắng nửa ngày. Nam nhân của bà cứ vài ngày đều bớt thì giờ trở về báo cáo tình hình ở đây, rõ ràng hai mẹ con kia đã phòng bị trước, thừa dịp lỗ hổng của hai người bọn họ.

Đến lúc trời chạng vạng, quả đào đã được rửa sạch sẽ, ngâm trong đường trắng. Đan Niên sốt ruột chờ mong không thôi, nguồn tiêu thụ mứt trong kinh thành nhất định tốt hơn so với ở Thẩm gia trang, chỉ cần chậm rãi kiểm tiền, là có thể chuyển đến nhà mới.

Ngày hôm sau, dưới ánh mắt vô cùng mong chờ của Đan Niên, mẻ mứt thứ nhất ra lò. Đan Niên khẩn cấp bốc một miếng bỏ vào miệng. Nhai vài cái liền thất vọng, thấy ánh mắt ba người Tuệ Nương mong chờ nhìn mình, Đan Niên lúng túng nói: “Lần đầu tiên làm, có thể là làm không tốt.”

Nàng hoàn toàn dựa theo phương pháp làm ở Thẩm gia trang, ngay cả thời gian cũng không thiếu mấy, tuy ăn có hơi ngon hơn so với mứt ở Thẩm gia đại trạch, nhưng hoàn toàn kém mứt làm ở Thẩm gia trang. Cắn cảm thấy rất cứng, vị ngọt cũng không thấm thấu đến bên trong.

Tuệ Nương cũng nếm thử, lấy mấy quả đào còn dư hôm qua, rửa xong lại cho Đan Niên cắn mấy cái, thế này mới hiểu được, này hoàn toàn là bởi vì thổ địa. Thẩm gia trang nằm ở phía nam, khí hậu tươi tốt, quả đào đương nhiên cũng tươi ngọt rất nhiều, vừa nhiều nước vừa giòn già. Kinh thành nằm ở phương bắc, bão lũ tuy ít, nhưng đào không ngon bằng đào ở Thẩm gia trang. Nguyên liệu kém, đương nhiên không thể trông cậy thành phẩm tốt được bao nhiêu.

Chẳng lẽ phải vận chuyển đào trong Thẩm gia trang lên đây? Đan Niên nghĩ thôi cũng thấy choáng váng. Khẩu vị của mứt làm được hiện nay có ngon hơn trong kinh thành một ít, Đan Niên đoán có lẽ là do bọn họ bỏ đường vừa đủ, thời gian cũng đủ dài.

Thấy mặt của Mai di và Bích Dao đều như đưa đám, Đan Niên vội vàng an ủi nói mứt làm ra ngon hơn so với mứt kinh thành rất nhiều.

Buổi chiều, Mai di liền cùng Bích Dao đi ra ngoài tìm cửa hàng bánh ngọt để bán mứt, Đan Niên vốn cũng muốn đi theo, dù sao từ lúc đến kinh thành còn chưa được ra khỏi cửa, nhưng lại bị Tuệ Nương và Mai di nhất trí phản đối, đành phải ở nhà đợi.

Đan Niên chờ hai người trở về, chờ mãi đến nóng cả ruột, định trái gậy ra luyện chữ, lại không tinh tâm nổi. Vừa nhắc bút lên, trong lòng không phải nhớ phụ thân và ca ca, thì là nghĩ hai người kia có thể bán được mứt không, thật lâu không hạ bút được.

Mãi đến khi trời gần tối đen, Mai di và Bích Dao mới trở về, được tổng cộng mười đồng tiền lớn, vẫn là giá cũ, một cân hai đồng tiền lớn.

Đan Niên kỳ quái vì sao hai người trẻ như vậy mới về, Mai di giải thích, vốn ngay từ đầu đến những cửa hàng bánh ngọt tìm nguồn tiêu thụ, nhưng các lão bản đều nói họ đã có người đặc biệt cung ứng, hai mẹ con đột nhiên đến, bọn họ lại không quen hai mẹ con nên không chịu mua.

Hai mẹ con bàn với nhau một hồi, trở lại kiểu bán đậu hũ trước kia, đi khắp hang cùng ngõ hẻm rao bán mứt. Bởi vì giá rẻ hơn so trong tiệm một ít, người bình thường vẫn có thể mua nổi. Sau khi bán xong, hai người mới trở về.

Đan Niên vội đi rót cho hai mẹ con hai chén nước, nàng thật sự không nghĩ đến buôn bán trong kinh thành lại khó như vậy, xem ra còn phải nghĩ cách.

Đan Niên thấy Mai di và Bích Dao quả thật mệt mỏi, vội vàng bảo Trịnh bà tử mang cơm lên. Trịnh bà tử đã sớm không ưa Mai di và Bích Dao, cảm thấy đều là hạ nhân, dựa vào cái gì bà phải đi hầu hạ hai người kia, bình thường nói chuyện cũng đầy gai nhọn. Lúc này bụng đồ ăn lên, bà cố ý chỉ bụng lên phần của Đan Niên và Tuệ Nương.

Đan Niên âm trầm sắc mặt, đang định phát tác, bị Mai di và Bích Dao khuyên ngăn. Bây giờ còn không phải lúc quyết liệt với Thẩm gia đại phòng, Đan Niên tạm thời cũng nhịn xuống khẩu khí này.

Bích Dao thấy Đan Niên không tức giận nữa, khinh thù khinh cước xuống phòng bếp bụng bát đĩa lên. Trịnh bà tử còn dựa vào khung cửa, không mặn không nhạt chăm chọc vài câu, Bích Dao chỉ làm bộ như không nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cửa Hàng Sách

Sáng sớm hôm sau, lão Trịnh đến báo, nói Đại phu nhân phái người đến đón tiểu thư Đan Niên vào phủ, hôm nay có mấy vị phu nhân tiểu thư đến trong phủ làm khách, muốn đưa Đan Niên đi làm quen một chút.

Tuệ Nương chọn cho Đan Niên một bộ do Thẩm Đại phu nhân đưa tới, áo trên màu vàng có thêu hoa đỏ, váy trắng thêu bách điệp ám hoa, lại trang điểm kiểu thanh nhã, cuối cùng lại cẩn thận dặn dò Đan Niên mấy lượt, nào là đừng rời khỏi tầm mắt của Bích Dao, nào là đừng đến chỗ vắng người.

Đan Niên dờ khóc dờ cười, nàng cũng không phải tới hang sói hang hổ gì, Tuệ Nương cũng quá chuyện bé xé ra to, hưởng hờ mục đích chủ yếu của nàng là hỏi thăm chiến sự, đương nhiên sẽ không một người chạy loạn.

Đan Niên mang theo Bích Dao lên xe ngựa xuất môn, thấy thời gian còn sớm, chỉ vừa qua giờ ăn sáng, không muốn sớm như vậy liền đi. Đến đầu ngõ, Đan Niên hỏi lão Trịnh nơi nào có bán sách, lão Trịnh cười nói: “Tiểu thư, nếu đến chỗ Đại phu nhân trẽ thì không tốt.”

Đan Niên làm như là không nghe thấy lời lão Trịnh nói, tay lấy khối ngọc bội trắng trên lưng ra xem, đây là miếng ngọc do Thẩm Ngọc mua lúc còn học ở thư viện, phần đuôi dưới của miếng ngọc có một đốm hồng, càng lộ ra màu trắng của ngọc, nhìn rất sống động đáng yêu, Đan Niên vẫn luôn rất thích nó.

Lão Trịnh ở ngoài xe ngựa đợi thật lâu cũng không thấy Đan Niên có đáp, thử thăm dò gọi một tiếng: “Tiểu thư?”

Đan Niên không chút để ý, nói: “Trở về đi. Hôm nay thân thể không thoải mái, không muốn đi.”

Lão Trịnh đứng ngoài xe nghĩ là Đan Niên đùa giỡn tính khí tiểu thư, cười lạnh nói: “Tiểu thư, giờ đã ra ngoài rồi, sao lại nói là không đi a, Đại phu nhân còn đang chờ.”

Đan Niên cười nhạt nói: “Trịnh quản sự, nếu đại bá mẫu không đợi được, vậy người đi thay ta đi.”

Ngoài xe, lão Trịnh thế này mới ý thức được Đan Niên là thực nổi giận, uốn nghiêm mặt ở bên ngoài nói lời hay. Bích Dao vén rèm xe, Đan Niên nhìn thấy lão Trịnh ở bên ngoài hết thở dài lại cúi đầu, lớn tiếng cáo tội, làm bộ định quỳ xuống đất.

Đan Niên thấy lão Trịnh bồi tội, nhưng trong lòng cáu giận dị thường, hiện tại đang ở đầu ngõ, người lui tới không ít, nếu bị người ta nhìn thấy truyền ra ngoài, thanh danh Thẩm gia coi như không cần, lão Trịnh này hẳn là đoán nàng sẽ hết cách với lão.

“Lão Trịnh, người nếu dám đập đầu một cái, ta sẽ cho người từ đầu tới chạy trở về nơi đó, người nếu không tin, liền đập đầu một cái thử xem.” Đan Niên trong lòng cáu giận, trên mặt cũng không hề lộ rõ.

Lão Trịnh nghe vậy, vội vàng từ trên đất bò lên, thở mạnh cũng không dám, cúi đầu đứng hầu trước xe ngựa.

“Lão Trịnh, người nghe rõ ràng, ta hiện tại muốn đi cửa hàng sách. Nếu người biết đường, thì mang ta đi, nếu người không biết đường, ta đến tìm Đại bá mẫu cho ta hỏi một quản sự biết đường khác.” Đan Niên nhìn chăm chăm lão Trịnh, chậm rãi nói.

“Biết đường, biết đường, tiểu nhân biết đường, chỉ cầu tiểu thư chớ nói với Đại phu nhân.” Lão Trịnh cuống quýt nói. Thấy Đan Niên gật đầu buông màn xuống, thế này mới lau mồ hôi lạnh, chạy nhanh như làn khói ra phía trước lái xe.

Bích Dao thấy Đan Niên phát hỏa, có chút lo sợ bất an, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, Trịnh Đại gia là người do Đại phu nhân phái tới, làm như vậy có ổn

không?”

Đan Niên nở nụ cười, thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể để lão Trịnh ngồi ở trước nghe được, “Trịnh Đại gia? Nô tài của nhà Đại bá mẫu, phải đến chỗ chúng ta thì thành Đại gia rồi!”

Lão Trịnh lại cuống quýt xin tha, nói mình không dám ngỗ nghịch tiểu thư Đan Niên nữa. Đan Niên không để ý lão, lúc này quả thật không người tin cần, đuổi lão đi, Đại bá mẫu khẳng định sẽ lại an bài một lão Trịnh khác đến.

Hiện tại nếu đi mua người về đến cũng khó, một là không dư nhiều tiền như vậy, hai là người mua về cũng chưa chắc tin được. Đan Niên tính toán hồi lâu, thờ dài, vẫn là thiếu tiền, phụ huynh không ở nhà, phần tiền dư trong nhà thôi thì phải để dành khi khẩn cấp.

Xe ngựa vững vàng đi một hồi thì ngừng lại. Lão Trịnh ở ngoài xe nói vọng vào: “Tiểu thư Đan Niên, đã đến cửa hàng sách.”

Đan Niên vịn tay Bích Dao xuống xe ngựa, nhìn con phố chung quanh thấy đa phần đều cửa hàng sách và cửa hàng bán giấy mực, còn có vài sạp viết mướn, người lui tới trên đường cũng đều là thư sinh ăn mặc văn nhạ, xem ra nơi đây chính là nơi chuyên môn bán sách và giấy mực trong kinh thành.

Nơi xe ngựa ngừng lại là trước một cửa hàng sách, mặt tiền cửa hàng cũng không nhỏ. Đan Niên bảo lão Trịnh đem xe ngựa đậu sang một bên, nàng cùng Bích Dao đi vào trong xem. Lão Trịnh nhìn vẻ mặt cười như không cười của Đan Niên liền không dám há mồm nói gì nữa.

Bích Dao không biết chữ, vào cửa hàng sách thấy trên giá xếp toàn là sách, cảm thấy đầu óc choáng váng, đành phải cúi đầu đi theo sau Đan Niên.

Đan Niên vào cửa hàng, thấy trên một cái giá bày toàn là sách cũ, kinh hi dị thường, không nghĩ tới cửa hàng này còn bán cả sách cũ. Lật một vài trang ra xem, lại phát hiện đại bộ phận đều là thi tập ca phú, còn ghi đầy lời chú giải của người chủ cũ.

Đan Niên không có hứng thú với thi tập ca phú, đang lúc lật lật xem, ngoài ý muốn phát hiện quyển bình luận chép tay của đại sư thư pháp tiền triều Lâm Triều Dương.

Lâm Triều Dương không thể không nói là nhân vật truyền kỳ của Đại Chiêu, không những chữ đẹp, mà còn tự nghĩ ra kiểu chữ mới, hơn nữa từ nhỏ đi du lịch nhiều nơi, thu thập nhiều mẫu chữ của các danh gia, hề gặp được chữ đẹp, bất kể là pháp gia có danh tiếng hay thư sinh vô danh, đều phải quần quít lấy đổi phương trao đổi một phen, là người rất xứng với danh tự si.

Đan Niên mừng rỡ không thôi, bản chép tay thật dày này không chỉ có những mẫu chữ khác hiếm có do Lâm Triều Dương thu thập trong chuyến du lịch, còn có những kiểu chữ khi thi đấu với người trần ngập trang giấy. Đối với người luyện chữ như Đan Niên, chẳng khác nào là phát hiện một bảo tàng, từng chữ từng chữ cẩn thận thưởng thức.

Ngoài cửa hàng sách, hai vị công tử đang đứng nhìn Đan Niên, một vị bạch y công tử trong số đó cầm quạt gỗ gõ vị tử y công tử bên cạnh, ngữ khí lỗ mãng cười nói: “Doãn Hiên, người nhìn vị tiểu thư đang đọc sách kia đi, bộ dạng xinh đẹp quá.”

Vị công tử tên là Doãn Hiên cau mày, “An Cung, không được vô lễ, cô nương kia cũng là người đọc sách.”

An Cung xếp quạt nhét vào trong cổ áo, chấp tay xin tha: “Tô đại công tử, van người, thật vất vả mới kéo được người đi dạo một chuyến, làm ơn đừng đứng đắn nghiêm túc như vậy.” Lại tề mi lộng nhãn nói: “Một tiểu nương tử có đọc qua sách thì nói chuyện mới có hứng thú. Đi theo ta, đến hỏi thăm tiểu nương tử này.” Mặt mày hơn hờ liền tiến lên.

Tô Doãn Hiên sợ hấn xông ra họa, đành phải cau mày đi theo sau, màu vốn là sắc tím ảm áp bị hấn mặc vào lại thành ra lãnh ngạnh hương vị.

Tiểu nhị cửa hàng sách đã sớm nhìn không được, trong kinh thành không có nhiều người không có tiền mua sách mà đến xem ké, nhưng phạm là đọc một quyển rất lâu lại không mua, nhất định là kẻ không có tiền. Tiểu nhị thấy quần áo Đan Niên tuy có vẻ tốt, nhưng rõ ràng đã cũ, nha hoàn bên cạnh cũng là một thân vải thô, nhất thời sinh ra khinh thị.

“Tiểu thư, sách này, người rốt cuộc có mua hay không?” Tiểu nhị hỏi.

Đan Niên đang đắm chìm trong sách, nghe tiểu nhị hỏi mới cảm giác mình đã đọc rất lâu, mặt liền đỏ lên, hỏi: “Sách này bán thế nào?”

Tiểu nhị thấy nàng không bỏ sách xuống rồi bỏ đi như những người đọc ké mà còn hỏi giá, cho là có khách tới cửa, liền mở miệng nói: “Hai lượng bạc.”

Đan Niên chấn động, “Mắc như vậy?” Bất giác thốt ra.

Về mặt tiểu nhị lúc này rõ ràng hiện lên chữ ‘quả nhiên là thế’. Đan Niên luyến tiếc buông sách xuống, lúc này một thanh âm đột ngột vang lên, “Chậm đã, sách này, bản công tử mua.”

Đan Niên ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bạch y công tử mặt hoa da phấn, cây quạt cầm nghiêng trong cổ áo, mặt tròn vành vạnh, cười nhộn nhạo nhìn nàng, tử y công tử đứng bên cạnh diện mạo tuấn đạt, chính là luôn cau mày. Hai người quần áo đẹp để quý giá, phía sau còn có hai gã sai vặt thiếu niên, vừa thấy chính là công tử nhà giàu.

Đan Niên híp mắt nhìn bạch y công tử một lúc lâu, xác nhận mình đã đụng phải loại phong lưu công tử chuyên trên hoa gheo nguyệt, quay đầu bình tĩnh làm bộ như không thấy, nói với tiểu nhị: “Tiểu nhị ca, ta hôm nay xuất môn không mang nhiều bạc như vậy, có thể giữ quyển sách này lại, chờ ta một chút lấy bạc lại đến mua.”

Tiểu nhị tin chắc là Đan Niên không có tiền mua sách, cười nhạo nói: “Không có tiền thì nói là không có tiền, bày đặt làm tiểu thư có tiền làm gì!”

Bích Dao tức giận đỏ mặt tía tai, trước kia vốn làm việc nặng nhọc, xương lớn khí lực cũng lớn, lúc này thấy vậy liền muốn lý luận với tiểu nhị. Đan Niên nhìn người đến người đi ngoài cửa hàng, cảm thấy nếu âm ỉ, thua thiệt là các nàng, khoát tay buông sách xuống chuẩn bị đi.

Bạch y công tử cột nhà tiến lên, “Cô nương, đừng đi a, ca ca mua sách tặng ngươi, được không?”

Đan Niên rất cảm tức, đầu tiên là tiểu nhị xem thường, sau lại bị bạch y công tử trêu đùa, đang định phát tác thì vị tử y công tử luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt bỗng tiến lên, kéo lấy áo bạch y công tử ra phía sau, hướng Đan Niên bồi tội nói: “Cô nương, bằng hữu của tại hạ thất lễ, ta thay hắn xin lỗi cô nương.” Thanh âm mát lạnh, giống như nước suối đầu xuân, tuy trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Bạch y công tử càng bất mãn, kéo giắt lấy áo: “Tô Doãn Hiên, ngươi không thấy tiểu nương tử này rất thích sách lại không có tiền mua sao, ta đây là thương hương tiếc ngọc!”

Tử y công tử tên là Tô Doãn Hiên không thèm để ý, quay đầu nhàn nhạt nói với Đan Niên: “Thất lễ, cô nương đừng để ý. Để bồi thường, quyển sách này xin để tại hạ mua tặng cô nương.” Dứt lời, gã sai vật hiệu ý, lập tức lấy tiền ra đưa cho tiểu nhị.

Đan Niên hít sâu một hơi, liều mạng áp chế lửa giận, công tử nhà có tiền đều khó ưa như vậy sao, phải dùng tới thái độ cao cao tại thượng như vậy sao.

Đan Niên trừng mắt nhìn Tô Doãn Hiên một cái, khuôn mặt tuấn dật Tô Doãn Hiên vẫn nghiêm túc như vũ, thấy Đan Niên nhìn mình cũng không có nửa phần biến hóa.

“Không cần.” Đan Niên quả quyết cự tuyệt, từ trên tay cời ra vòng tay vàng ròng nạm ngọc Bích Dao do Thẩm Đại phu nhân tặng, bóp một tiếng đặt xuống quầy, quát vào mặt tiểu nhị: “Vòng tay này tạm thời để ở đây, sách ta mang đi, sau này phải người đến đưa bạc!”

Tiểu nhị và Bích Dao đồng thời lấp bắp kinh hãi. Bích Dao tưởng khuyên nhủ tiểu thư, nàng không biết chữ, theo ý nàng, một quyển sách rách mà muốn bán hai lượng bạc quả thực chính là kẻ bịp bợm, tiểu thư nhà mình còn muốn lấy vòng tay làm thế chấp, ngộ nhờ chủ quán kia không nhận trưởng, vậy sẽ thua lỗ lớn.

Tiểu nhị coi như cũng là có mắt nhìn mặt hàng, nhìn vòng tay kia liền biết là giá trị xa xỉ, dù mua nguyên gian cửa hàng này, ghen hòng nhìn trần trời không biết nên làm thế nào cho phải.

Bạch y công tử thấy Đan Niên không cho Tô Doãn Hiên mặt mũi, “Ngươi, ngươi, tiểu nương tử này, thế nào không biết phân biệt như vậy? Ngươi có biết hắn là ai không?” Chỉ vào Tô Doãn Hiên, lấp bắp hỏi.

Đan Niên không để ý tới bạch y công tử kia, lúc này nàng đang nổi nóng, tên Tô Doãn Hiên kia cho dù có là thái tử điện hạ, chẳng lẽ còn có thể đoạt sách với nàng hay sao?

Thấy tiểu nhị không trả lời, Đan Niên nhú mày lại, hỏi: “Thế nào, ngại không đủ?”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Gặp Lại Mắt To

Đang ở thế khó xử, lão bản cửa hàng đến. Tiểu nhị giống như nhìn thấy cứu tinh, ba chân bốn cẳng kể lại việc đã qua.

Lão bản cửa hàng sách tuổi chừng ba mươi, vóc người gầy cao, trường bào màu xanh cùng vết mực dính trên tay để lộ ra văn nhân khí khái. Lão bản nghe xong chuyện, trước nâng tay gõ một cái cộp lên đầu tiểu nhị. Lão bản quay sang nhìn nhìn hai vị công tử quần áo đẹp để quý giá, lại nhìn Đan Niên một chút, sau đó hướng Đan Niên chấp tay hành lễ.

“Hạ nhân không hiểu quy củ, xúc phạm cô nương, mong rằng cô nương bỏ qua cho.” Lão bản cửa hàng sách nói chuyện rất là lễ phép.

Đan Niên hết giận không ít, vừa rồi lấy vòng tay đổi sách cũng là nhất thời khí phách tranh giành, hiện tại có người đến làm người hoà giải, đó là không thể tốt hơn.

Đan Niên chính đón trang phục nói: “Lão bản khách khí.” Chỉ một câu, vẫn chưa nhiều lời, ánh mắt lại nhìn lão bản, chờ hắn mở miệng.

Lão bản nhìn hai môn thần ngoài cửa, người cầm đầu rõ ràng là tử y công tử kia, đã trả tiền nhưng cau mày không lên tiếng, còn tiểu cô nương cũng không chịu mở miệng. Trong lòng ai thán một tiếng, người làm buôn bán đều là tôn tử, bãi chính sắc mặt hỏi: “Cô nương cũng thích chữ của Lâm Triều

Dương? Đã có nghiên cứu gì chưa?”

Đan Niên nghe lão bản hỏi chuyện thư pháp, liền cười nói: “Lâm Triều Dương tự thể uyển như ngân câu, nguyên như kinh loan, phiêu như phù vân, kiêu như kinh long. Cuộc đời rất thích du lịch, mỗi khi ông xuất môn, dùng tự làm sinh, tung hoành chí nguyện. Khi ở nhà, lúc nhàn rỗi thì dùng tự để thay đổi tâm tình. Mặc dù phong cách hay thay đổi, nhưng chữ vẫn tạo thành một trường phái riêng.”

Vốn đang định rời đi, Tô Doãn Hiên sau khi nghe xong một phen bình luận, rất ngoài ý muốn nhìn Đan Niên, cứ tưởng rằng nàng chỉ là con gái nhà bình thường gia biết được mấy chữ, không nghĩ tới còn có được mực này chiêm nghiệm.

Lão bản cửa hàng liền thanh khen Đan Niên có kiến giải, hỏi: “Xem ra chữ của cô nương nhất định đẹp lắm.” Đan Niên không muốn để người ngoài biết, liền đỏ mặt cười ngượng nói: “Nào có, ta chỉ thô sơ giản lược biết được mấy chữ, về chữ của Lâm Triều Dương, là ca ca ta bình luận nên ta nhớ kỹ.”

Tô Doãn Hiên nghe Đan Niên nói như thế, có chút thất vọng, khó nén được thở dài, xoay người rời đi. Bạch y công tử thấy hấn đi, vốn còn muốn lưu lại tiếp tục xem náo nhiệt, liền gọi với theo mấy tiếng nhưng không thấy đối phương dừng bước, đành phải xoay người đuổi theo.

Đan Niên thấy hai tên công tử kia đi rồi, cười nhạo một tiếng, quay đầu nói với Bích Dao: “Người đi rồi, còn giờ quả đắm lên làm gì?”

Bích Dao thể này mới ngưng ngừng rút nắm đấm xuống. Đan Niên cười thầm không thôi, cô nương này lớn hơn mình một tuổi, cứ luôn tự cho bản thân là người bảo vệ nàng, lúc thấy hai công tử kia đến, liền giờ nắm tay lên, nhìn chăm chăm như canh trộm.

Lão bản thấy hai quý công tử đi rồi, cuối cùng tiễn được môn thần, đối Đan Niên cũng không lăm để ý, nàng muốn đọc ké sách thì tùy nàng vậy, hướng Đan Niên chấp tay liên vội vội vàng đi vào trong nội thất.

Đan Niên tiến lên cầm lấy vòng tay, đeo lại vào tay, rồi cầm lấy sách, gọi Bích Dao rời đi. Tiểu nhị lúc này nóng nảy, “Cô nương, người còn chưa trả tiền!”

“Nga?” Đan Niên quay đầu lại, chớp chớp mắt, “Tên mặt người chết kia lúc nãy không phải đã trả tiền rồi sao?”

Tiểu nhị khê đảo mắt, đứng là vị công tử ban nãy đã trả rồi, nhưng hấn vẫn muốn lấy thêm một phần nữa, “Người, người không phải là không muốn người ta giúp người trả tiền sao?”

Đan Niên liếc trắng mắt, “Có người nguyện ý coi tiền như rác bỏ tiền cho ta, ta vì sao không đồng ý, người cho là ai cũng ngốc như người sao!” Dứt lời liền kéo Bích Dao rời đi, bỏ lại tên tiểu nhị ghen đỏ mặt tía tai, Bích Dao lúc gần đi còn thị uy giờ nắm đấm hướng về phía hấn.

Ôm bộ mặt đau khổ đứng cạnh xe ngựa, lão Trịnh chờ mòn chờ mỏi một hồi rốt cuộc thấy đại tiểu thư Đan Niên vừa lòng trở về, cũng không dám nói thêm gì, chỉ phải trở mắt nhìn Đan Niên lên xe ngựa rồi vội vàng đánh xe đến Thẩm phủ.

Trong khi Đan Niên và Bích Dao ngồi xe ngựa đến Thẩm phủ, bên trong Thẩm phủ đang trình diễn một hồi phong ba không lớn không nhỏ.

Thẩm Đan Hà ủy ủy khuất khuất ngồi trước bàn trang điểm, nện cây lược xuống mặt bàn, hai mắt đỏ hoe, nước mắt đảo quanh trong mắt.

Thẩm Đại phu nhân ngồi bên cạnh, khuyên nhủ: “Thôi mà, con lại nháo cái gì a, đã là một cô nương lớn như vậy rồi.”

“Nương!” Nước mắt Thẩm Đan Hà rớt xuống, “Nương, nương và cha là muốn lãng phí con...”

Mặt Thẩm Đại phu nhân nhất thời liền thay đổi, bảo nha hoàn lui ra cửa, kéo Thẩm Đan Hà vào trong lòng, “Con của ta a, con đang xướng tuồng gì vậy a?”

“Nương tại sao lại mời Thẩm Đan Niên đến đây? Ắt chỉ là một nha đầu nhà quê không biết được bao nhiêu chữ mà thôi. Con nghe nói, con nghe nói, cha và nương còn muốn cho nàng, muốn cho nàng làm thiếp của Phồn ca ca!”

Thẩm Đan Hà không thèm để ý ngưng ngưng, tức giận chất vấn.

Thẩm Đại phu nhân nở nụ cười, “Ta cứ nghĩ là chuyện gì? Cho nàng ta đi theo con nhập phủ Ung Quốc Công có gì không tốt chứ? Con đừng tưởng rằng Bạch thiếu gia tương lai chỉ cưới mỗi mình con, hưởng hồ, Ung Quốc Công còn chưa tới hạ sinh, con có lấy được chồng hay không còn chưa biết.” Nói tới chỗ này, Thẩm Đại phu nhân trở nên rất nghiêm túc.

“Dù vậy cũng không thể tìm một nha đầu nhà quê để lãng phí con! Con là đại tiểu thư dòng chính thất của Thẩm gia, sao nương lại cho một nha đầu nhà quê đến...” Thẩm Đan Hà khó thở.

Thẩm Đại phu nhân đập tay một cái bốp xuống bàn trang điểm, lớn tiếng mắng: “Con hồ đồ cái gì vậy! Nương là vì tốt cho con mới giúp con chọn Đan Niên. Nàng ta từ nông thôn đến nên mới ngây ngốc như đầu gỗ, sẽ không biết giờ thủ đoạn ngầm trong đại trạch. Nàng ta diện mạo không bằng con, tương lai gả đi nếu sanh con thì đứa nhỏ vẫn nhận con làm mẫu thân, Bạch thế tử cũng sẽ không đặt tâm tư lên người nàng. Chẳng lẽ con muốn cho đứa tiểu tiện nhân Thẩm Đan Vân không biết an phận kia đi theo người vào Bạch gia? Con ngắm lại bộ dạng của mẹ nàng ta đi, có nàng đi theo, con làm sao có ngày lành!”

Thẩm Đan Hà òa một tiếng khóc lên, nức nở nói: “Nương, con không muốn Phồn ca ca cưới người khác! Con từ nhỏ đã thích Phồn ca ca, hấn cưới con, sao còn cưới người khác...”

Thẩm Đại phu nhân thở dài, một lần nữa ôm lấy Thẩm Đan Hà. Thẩm Đan Hà khóc đến nấc cục, Thẩm Đại phu nhân chậm rãi vỗ lưng giúp nàng thuận khí, khổ sở nói: “Loại suy nghĩ này, về sau vạn vạn không thể có. Trên đời này, phàm là nam nhân có chút quyền thế, ai mà không tam thê tứ thiếp. Con nếu muốn gả cho Bạch thế tử, có được hân và vinh hoa phú quý của hắn, thì cũng phải làm tốt chuẩn bị cùng nữ nhân khác chia xẻ hắn.”

Thẩm Đan Hà vẫn cứ khóc, không trả lời. Thẩm Đại phu nhân từ từ dỗ Thẩm Đan Hà, thở dài: “Nương sống hơn nửa đời người, chỉ gặp một nữ nhân hạnh phúc nhất chính là Nhị thẩm thẩm của con. Nhị thúc của con đối với Nhị thẩm của con, chưa từng có nhị tâm, thật là khiến người ta vừa hâm mộ lại vừa ghen tị!”

Thẩm Đan Hà lau nước mắt, khinh thường nói: “Nhà Nhị thúc gia có cái gì tốt mà hâm mộ, tương lai còn không biết sống hay chết đâu!”

“Con còn chưa lập gia đình, còn chưa hiểu. Ai... nhanh rửa mặt đi, bảo nha hoàn chải đầu trang điểm, khách khứa sắp đến rồi.” Thẩm Đại phu nhân dặn dò xong, thở dài rời đi.

Đến khi Thẩm Đan Hà rửa mặt chải đầu xong, nàng đã lại khôi phục hình tượng xinh đẹp hào phóng ỏn trọng. Những nha hoàn chung quanh đều không dám nói chuyện lớn tiếng, dường như nữ hài thất thố khóc lớn trong phòng ban này chưa từng tồn tại.

Khi xe Đan Niên đến Thẩm phủ, ngoài cửa đã có vài chiếc xe ngựa. Một tiểu nha hoàn đứng chờ ở cửa từ sáng sớm đưa Đan Niên và Bích Dao đến hậu viện, lão Trịnh ngồi lại trên xe ngựa, chờ Đan Niên về.

Lúc Đan Niên vào đến hậu viện, liền thấy một đám nữ hài mặc hoa phục vây quanh Thẩm Đan Hà trong lương đình, vài nữ hài trái gáy trước mặt, vừa cười đùa vừa chăm mực viết chữ. Phía dưới lương đình là một dòng nước nhỏ ngoằn ngoèo, mọc đầy lá sen, vì còn chưa tới mùa hè, nên không thấy có hoa sen.

Nha hoàn tiến lên thông báo, Thẩm Đan Hà ngẩng đầu lên quét mắt liếc nhìn Đan Niên một cái, đặt bút xuống, chờ Đan Niên tiến lên phía trước, mới nhàn nhạt lên tiếng giới thiệu với những nữ hài vây chung quanh mình: “Đây là một thân thích của nhà ta, mới từ nông thôn lên kinh thành.”

Những nữ hài chung quanh quay sang nhìn nhìn Đan Niên, thấy Thẩm Đan Hà không coi trọng nàng, tưởng rằng nàng chính là một thân thích nghèo đến tìm nơi nương tựa. Trong các gia tộc lớn vẫn thường có chuyện như vậy, nên các nàng cũng không để ý, ào ào quay đầu tiếp tục nhìn Thẩm Đan Hà làm thơ.

Bích Dao đứng phía sau giật đến run cầm cập, Đan Niên vỗ vỗ vai trấn an nàng, ngồi xuống một chiếc ghế thưởng thức cảnh trí. Khu tiểu viện này của Thẩm phủ có chút hương vị của Giang Nam lâm viên, rất tinh xảo khéo léo.

Khiến nàng có chút không rõ chính là, Thẩm Đan Hà lần trước gặp nàng mặc dù rất thích bài cái giá tiểu thư cao cao tại thượng, nhưng thái độ cũng không tệ lắm, sao mới qua hai ngày, lại thành như vậy? Chẳng lẽ là Thẩm Đan Vân nói với nàng cái gì?

Đang lúc Đan Niên vắt hết óc cũng nghĩ không thông, chợt nhìn thấy bên kia lương đình cũng có một tiểu thư trạc tuổi mình, đang cô linh linh ngồi một mình. Hai mắt nàng to long lanh nhìn sang Đan Niên, xiêm y đỏ chói, càng nổi bật về xinh đẹp diễm lệ như hoa đào của mình.

Thấy Đan Niên nhìn về phía mình, nàng cũng không ngượng ngùng, trực tiếp tới ngồi bên cạnh Đan Niên, tùy tay cầm hai khối bánh, đưa một khối cho Đan Niên. Đan Niên cũng không khách khí, nói cảm ơn rồi nhận lấy bánh, bắt đầu ăn.

Hai người ăn bánh xong, cô gái mặt to xinh đẹp cười nói: “Ngươi không giống những người đó.”

“Có chỗ nào không giống?” Đan Niên hỏi ngược lại.

Nữ hài mặt to cong môi lên, “Đám người đó ghét bỏ nhà của ta là võ tướng xuất thân, thô lỗ không văn hóa. Các nàng thì có cái gì tốt, suốt ngày ngồi trong khuê phòng viết ba cái bài thơ ủy mị, còn nói ta là bao cô mỹ nhân! Ta vừa thấy ngươi liền biết ngươi không giống những kẻ chỉ biết trang điểm và viết thơ ủy mị.”

Đan Niên nghe vậy, rất có hảo cảm với cô gái này, tính tình hồn nhiên lại không điệu bộ.

“Ngươi tại sao không đến ngâm thơ làm câu đối với các nàng?” Nữ hài mặt to tò mò hỏi.

“Các nàng không mời ta, ta tại sao muốn đến?” Đan Niên cười nói.

“Đúng! Chúng ta không thêm đi theo các nàng làm náo nhiệt.” Nữ hài mặt to phảng phất như tìm được đồng minh, khoan khoái cười nói.

“Ta tên là Liêm Thanh Thanh, ngươi gọi ta Thanh Thanh là được. Ngươi tên là gì?” Nữ hài mặt to rất có ấn tượng tốt với Đan Niên, kéo tay Đan Niên hỏi.

Đan Niên nghe cái tên này có chút quen tai, cẩn thận ngẫm lại, đây không phải là nữ oa mặt to hồi xưa từng đính hôn với Thẩm Ngọc đó sao!

Nhìn vị “Tẩu tử” trước mắt, Đan Niên dở khóc dở cười, chợt nhớ ra Liêm gia là võ tướng thế gia, hy vọng nhận được nhiều tin tức chiến sự ở biên quan. “Ta tên là Đan Niên, nhà ngươi là võ tướng thế gia, hẳn là biết rõ tình thế chiến sự đúng không?”

“Đương nhiên a! Cha ta chính là chủ quản lãnh binh điều động tướng lĩnh.” Thanh Thanh đắc ý nói.

“Vậy tình thế biên cảnh bây giờ như thế nào?” Đan Niên vội vàng hỏi. Thấy Thanh Thanh kỳ quái nhìn mình, Đan Niên giải thích: “Cha ta và ca ca đều ở chiến trường, ta và mẹ ta đều rất lo lắng cho bọn họ.”

Thanh Thanh gật gù, đồng tình nhìn Đan Niên, buồn rầu nói: “Ta cũng không rõ lắm, phụ thân chưa bao giờ nói với ta chuyện này. Bất quá, sau khi trở về, ta có thể giúp ngươi hỏi một chút, cha và ca ca ngươi tên là gì?”

Đến mức này, Đan Niên cũng không tiện che giấu, trực tiếp nói: “Cha ta tên là Thẩm Lập Ngôn, ca ca ta tên là Thẩm Ngọc. Cầu xin ngươi, nhất định phải giúp ta hỏi thăm xem bọn họ hiện tại thế nào!”

“Ca ca ngươi tên là Thẩm Ngọc?!” Thanh Thanh giống như một con mèo bị đập phải đuôi, nhảy dựng lên, hét lớn.

Những nữ hài trong lương đình bị Thanh Thanh quấy nhiễu, quay đầu nhìn nàng một cái, xúm lại tụ thành một đoàn cười nham nhở, không cần nghe cũng biết là đang chê cười nàng.

Đan Niên bị Thanh Thanh làm cho hoảng sợ, nàng không chắc Thanh Thanh rốt cuộc có thái độ gì với nhà mình, nhìn phản ứng của Thanh Thanh, xem ra nàng đã biết thừa mối hôn sự giữa nàng và Thẩm Ngọc. Nhưng Liêm gia lại là quan lại thế gia, ban đầu là vì báo ân này mới có hôn ước bằng miệng này, nhà bọn họ căn bản cũng không trông cậy Liêm gia sẽ thừa nhận tròng hôn sự này.

Đan Niên nhìn Thanh Thanh, nữ hài nguyên bản thẳng thắn hào sảng nay đã đỏ bừng cả mặt, nín nửa ngày mới thấp giọng hỏi: “Ca ca ngươi thật sự là Thẩm Ngọc?”

Đan Niên cảm thấy buồn cười, trịnh trọng gật đầu: “Ca ca của ta thật sự là Thẩm Ngọc. Phiền toái ngươi giúp ta hỏi một chút, xem cha và ca ca ta hiện tại ở trên chiến trường thế nào.”

“Ca ca ngươi, ca ca ngươi lên chiến trường làm gì?” Lúc này, vẻ hào sảng ban nãy của Thanh Thanh đã không còn nữa, giống như nàng dẫu nhỏ thẹn thùng, tay nắm vạt áo của mình, mắc cỡ ngại ngùng gần nửa ngày mới hỏi ra được một câu.

Đan Niên nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không biết hấn nổi điên đi chiến trường làm gì, hảo hảo cử nhân không làm, hảo hảo tiến sĩ không thi, lại cứ đi theo cha ta lên chiến trường, làm hại ta và nương suốt ngày lo lắng.”

Thanh Thanh không đồng ý, cong môi nói: “Cha ta nói, đại trượng phu thì phải bảo vệ quốc gia, chinh chiến sa trường, đó mới là hán tử chân chính. Triều đình trọng văn khinh võ nhiều năm như vậy, đến lúc cần đánh giặc lại không có một tướng lĩnh nào có thể lãnh binh, toàn là một đám văn nhân chỉ biết ngâm thi tác hoan! Ca ca ngươi làm như vậy mới là đúng.”

Đan Niên yên lặng lau mồ hôi, không nghĩ tới Thẩm Ngọc được nàng dẫu tương lai khen ngợi đến như vậy. Thanh Thanh thấy Đan Niên không lên tiếng, tưởng rằng Đan Niên tức giận, vội vàng vỗ ngực cam đoan nói thật vất vả mới có một bằng hữu như Đan Niên, nhất định sẽ giúp Đan Niên thăm dò triệt để.

Đan Niên có tâm chọc ghẹo nàng, nói: “Ta làm sao có thể không biết xấu hổ như vậy a, ta với ngươi lại không quen, với nhà của ngươi cũng không có quan hệ gì.”

Thanh Thanh nóng nảy, “Ai nói nhà của ngươi với nhà của ta không có quan hệ? Ca ca ngươi...”

Đan Niên vờ mờ mịt, hỏi tới: “Ca ca của ta thì sao?”

Thanh Thanh giậm chân một cái, nói: “Chuyện này, ngươi mặc kệ đi! Ta nhất định sẽ giúp ngươi tìm hiểu tin tức! Nhà ngươi ở đâu, ngày mai ta cho quân gia đón ngươi đến nhà ta chơi.”

Đan Niên nghĩ, nếu đến nhà Thanh Thanh, không chừng có thể gặp phụ thân của Thanh Thanh, nhất định có thể hỏi thêm được tin tức, nên rất sáng khoái đáp ứng. Thanh Thanh nắm tay Đan Niên vui vẻ không thôi.

Lúc này, Thẩm Đan Vân cùng đại tẩu Hứa thị vào lương đình, thấy Đan Niên và Thanh Thanh không ngồi cùng với mọi người, chỉ nói chuyện với nhau, có ý muốn mang hai người đến chỗ của Thẩm Đan Vân. Đan Niên thấy nàng nhiệt tình mời mình, mà Thẩm Đan Hà lại không để ý tới, liền đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Yên Tiệc Không Tốt

Cẩm tú đan hoa – Chương 47: Yên tiệc không tốt **CHƯƠNG 47: YẾN TIỆC KHÔNG TỐT**

(sửa)

Đan Niên cùng Thanh Thanh đi theo Thẩm Đan Vân và Hứa thị đến chỗ ở của Thẩm Đan Vân – Lan Vân Điện. Dọc theo đường đi, Hứa thị vẫn như cũ cúi đầu không lên tiếng, ngẫu nhiên ngẩng đầu mỉm cười nhìn các nàng. Thẩm Đan Vân giống như nữ chủ nhân, vừa đi vừa giới thiệu cảnh trí trong viện.

Đan Niên thật sự cảm thấy rất kỳ quái. Theo lý mà nói, Hứa thị mới là con dâu trưởng dòng chính thất của Thẩm gia đại phòng, tương lai sẽ là đương gia chủ mẫu của Thẩm gia, sao lúc nào cũng vâng vâng dạ dạ, dè dặt cẩn thận, còn không bằng thân là thứ nữ Thẩm Đan Vân.

Đan Niên dần xuống nghỉ vẫn trong lòng, bất động thanh sắc đi theo sau, nghe Thẩm Đan Vân đi phía trước giới thiệu các tòa viện, chuyện này dù sao cũng là việc nhà của Đại bá, biết nhiều cũng không có gì hay.

Nơi ở Thẩm Đan Vân hơi nhỏ một chút, nhưng bố trí khá tinh xảo. Đan Niên lướt nhìn những món trưng bày trong đại sảnh, không thứ nào là vật phẩm, xem ra Thẩm Đan Vân tuy là thứ nữ, nhưng vẫn được nhiều sự sủng ái.

Thẩm Đan Vân cho lui toàn bộ nha hoàn, cười nói: “Để đám hạ nhân nhìn chăm chăm chúng ta nói chuyện, rất không có ý nghĩa!”

Đan Niên đoán không ra nàng muốn làm gì, Thẩm Đan Vân lấy ra một bộ bài trúc, muốn bốn người cùng chơi. Đan Niên từ chối, cười nói mình không biết chơi, không thể tham gia được. Thẩm Đan Vân cũng sáng khoái, nói không biết chơi thì đến nói chuyện phiếm đi, vừa bắt đầu liền hỏi Đại tỷ hôm nay đã nói cái gì với Đan Niên.

Đan Niên cảm thấy cảnh giác, Thẩm Đan Vân là dạng người không có lợi sẽ không làm, mấy hôm trước còn tràn đầy khinh bỉ với nàng, hôm nay lại trở nên nhiệt tình như vậy, hoàn toàn tương phản với thái độ của Thẩm Đan Hà, đầu tiên là nhiệt tình, sau thì lãnh đạm. Đan Niên khẳng định, đám người nhà này hẳn là có chuyện gât mình.

Đan Niên cười nói: “Đại tỷ vội vàng tiếp đãi các vị tiểu thư, nên để ta tự chơi một mình.”

Thẩm Đan Vân chưa từ bỏ ý định, vội vàng hỏi: “Nàng không nói với muội cái gì khác?” Thấy Đan Niên kỳ quái nhìn mình, Thẩm Đan Vân cười mỉa nói: “Ta cứ nghĩ Đại tỷ xử sự luôn luôn chu toàn, thế nào lại có thể gọi Đan Niên muội muội đến rồi lại vắng vẻ muội muội.”

Đan Niên cười cười, “Có thể là Đại tỷ tỷ quá bận rộn, đều là thân thích trong nhà, đâu cần phải tiếp đãi.”

Thẩm Đan Vân có bậc thang hạ, lập tức cười phụ họa nói: “Vẫn là Đan Niên muội muội biết chuyện, từ nhỏ đã lớn lên ở bên ngoài, rõ ràng không giống với những người như chúng ta.” Nói xong, quay đầu sang giải thích với Thanh Thanh: “Liên tiểu thư hẳn là còn chưa biết, vị muội muội này của ta trước giờ luôn sống ở nông thôn, vài ngày trước mới lên kinh thành, hiện đang ở tại một biệt viện khác của nhà ta, đây là lần đầu tiên gặp người ngoài đó a.”

Liên Thanh Thanh vốn tràn đầy hảo cảm với Đan Niên, lúc này thấy Thẩm Đan Vân dùng loại ngữ khí này nói về Đan Niên, bĩu môi nói: “Nhà của Thẩm nhị tiểu thư thật quý giá, đã cho thân thích ở còn có ý lấy ra nói một phen.”

Thẩm Đan Vân không nghĩ tới Liên Thanh Thanh không nể mặt mình như vậy, tự kiểm soát mặt, khuôn mặt diễm lệ lúc đỏ lúc trắng, sắc mặt thay đổi mấy lần, “Liên tiểu thư nói đùa, Đan Niên là muội muội của ta, cảm tình giữa hai nhà chúng ta cũng rất tốt, chỉ là người ngoài không biết mà thôi.”

Đan Niên chọn một chỗ mà Thẩm Đan Vân không nhìn tới, nháy nháy mắt với Liên Thanh Thanh, xem như tạ ơn nàng. Liên Thanh Thanh hiểu ý, cười lại.

Thẩm Đan Vân vừa định nói sang chuyện khác, định cười ha ha che giấu xấu hổ, chợt có tiểu nha hoàn bên ngoài khiếp sinh sinh thông báo: “Nhị tiểu thư, Đại phu nhân nói sắp khai tịch, thỉnh ngài cùng Đại thiếu phu nhân mang nhị vị tiểu thư đến.”

Thẩm Đan Vân đứng dậy, cười nói: “Mẫu thân đã thúc giục, cũng không nên để nhiều người chờ chúng ta, chúng ta mau đi thôi.” Dứt lời liền định kéo Liên Thanh Thanh đi.

Liên Thanh Thanh là một nữ hài hồn nhiên ngay thẳng, né thoát tay Thẩm Đan Vân, cố ý nắm tay Đan Niên ra trước mặt Thẩm Đan Vân, bắt chặp vẻ mặt xanh mét của nàng, thì thầm to nhỏ vào tai Đan Niên, “Ta đã sớm nhìn nàng không vừa mắt, chỉ là một thứ nữ, vờ vịt cái gì chứ!”

Trong phòng khách ở tòa viện của Thẩm Đại phu nhân, một tấm bình phong lớn chắn ở bên ngoài, bên trong là hai bàn tiệc đã có vài vị tiểu thư và phu nhân ngồi từ trước. Thẩm Đan Hà đang đến mời khách dự tiệc ăn chút bánh ngọt và nước trà.

Thẩm Đại phu nhân đứng ở ngoài phòng khách thấy đoàn người Thẩm Đan Vân khoan thai chậm rãi đến, Đan Niên để cho Thanh Thanh vào phòng khách trước, bản thân mình thì lưu lại chào hỏi với Đại bá mẫu.

Thẩm Đại phu nhân nhìn bộ quần áo nửa mới nửa cũ trên người Đan Niên, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thanh tú, cảm thấy rất là vừa lòng, quay đầu nhìn sang Hứa thị, ánh mắt trở nên nghiêm nghị, thấp giọng mắng: “Người đứng là đứa không có trí nhớ, giờ đã là lúc nào, còn đi theo các muội muội hồ nháo, làm trễ nãi giờ khách quý dùng cơm, người đảm đương nói sao! Đây cũng không phải là lúc người còn làm khuê nữ ở nhà mình!”

Bị nghe mấy câu mắng, Hứa thị hai mắt đỏ hoe lên, ngập ngừng nói không ra lời. Đan Niên vụn vụn không nghĩ tới Thẩm Đại phu nhân không cho Hứa thị thể diện đến như vậy. Thẩm Đan Vân có vẻ như đã quen thấy cảnh này, cúi đầu không lên tiếng, khóe miệng lại cong lên. Xem ra, Hứa thị là người đáng thương.

Thấy Thẩm Đại phu nhân còn muốn trách móc thêm mấy câu, Đan Niên vội kéo tay Thẩm Đại phu nhân làm nũng nói: “Đại bá mẫu, là con và Thanh Thanh muốn tàu từ cùng chơi bài trúc với tụi con. Con ngốc quá nên không biết chơi, quán quít lấy tàu từ dạy thiệt nhiều lần cũng không học được. Nha hoàn đến thúc giục mấy lần đều bị con cho lui trở về.”

Thẩm Đại phu nhân liếc nhìn Hứa thị một cái, thấy Đan Niên nói như thế, cũng cười nói: “Muốn học trúc bài có gì khó, để Đại bá mẫu tự mình đến dạy con.” Dứt lời, Thẩm Đan Vân liền vội vàng tiến lên đỡ lấy tay Thẩm Đại phu nhân, đoàn người rút cuộc vào phòng khách. Đan Niên nghe được phía sau Hứa thị nói nhỏ một câu “Cảm ơn” khó có thể nghe thấy.

Đến phòng khách, Thẩm Đại phu nhân kéo Đan Niên ngồi xuống bên cạnh mình. Bàn của Thẩm Đại phu nhân đầy các quý phụ nhân, bà quay sang hướng mọi người giới thiệu đây là nữ nhi của Thẩm gia lão Nhị, mọi người hùa theo phụ họa khen ngợi Đan Niên một phen.

Ngồi ở tay trái Đan Niên là một phu nhân thoạt nhìn khoảng bốn mươi, vẻ mặt hòa khí tươi cười, nắm tay Đan Niên thân thiết hỏi nàng bao nhiêu tuổi, bình thường thích làm cái gì, đã đọc qua những sách nào? Đan Niên mơ hồ cảm thấy quái dị, người này hỏi nhiều lắm, lại có hơi quá kỹ càng. Đan Niên cúi đầu cẩn thận nói mình không đọc qua sách nào, chỉ biết được mấy chữ.

Câu trả lời khiến vị phu nhân đó thật là vừa lòng. Thẩm Đại phu nhân thấy khuôn mặt tươi cười hài lòng của bà, coi như đã hiểu thái độ của bà, quay sang giới thiệu với Đan Niên: “Đây là Nhị phòng của Ung Quốc Công, Đổ phu nhân, cũng là thân thích của nhà chúng ta. Nhị tỷ của lão thái thái của con chính là lão thái thái của Nhị phòng Ung Quốc Công, luận bối phận, con phải gọi vị này một tiếng bá mẫu.”

Đan Niên bị mấy tầng quan hệ lòng vòng khiến cho choáng váng, dựa theo chỉ thị của Thẩm Đại phu nhân, đứng lên bưng chén rượu dâng lên cho Đổ phu nhân, gọi một tiếng bá mẫu, xem như xác định mối quan hệ.

Đan Niên vốn cứ nghĩ rằng chiến sự ở biên cảnh kịch liệt như thế, nàng nhất định có thể thám thính không ít tin tức. Nhưng khiến nàng thất vọng chính là, trong bữa tiệc này, các phu nhân và các tiểu thư hề nói chuyện với nhau đều là kinh thành có thứ gì vui, có thứ gì đẹp, không thì là những lời đồn bát quái kiểu như tiểu thư nhà Đông gả cho công tử nhà Tây.

Đan Niên trong lòng lo lắng, trên mặt lại không dám biểu hiện ra ngoài, im lặng nghe tiếng nói tiếng cười chung lắng, ăn một bữa cơm rất đần độn vô vị.

Phụ thân Thanh Thanh nói rất đúng, Đại Chiêu đã trải qua nhiều năm trọng văn khinh võ, các quý tộc trong kinh thành chẳng ai lo lắng đến chiến sự ngoài biên cảnh, chỉ cần chiến hòa không đốt tới kinh thành, bọn họ có thể tiếp tục tầm hoan tác nhạc.

Cơm nước xong, Thẩm Đại phu nhân gọi người dựng sân khấu kịch trong hậu viện, thỉnh Đổ phu nhân chọn kịch. Đan Niên có thể thấy được, trong đám người kia, Đổ phu nhân là người có địa vị cao nhất.

Thừa dịp chờ chọn kịch và dựng sân khấu, Đan Niên nhỏ giọng nói với Thẩm Đại phu nhân muốn đi tịnh phòng. Thẩm Đại phu nhân bận lo nói chuyện với Đổ phu nhân, khoát tay khiến cho nàng đi.

Đan Niên vừa ra khỏi cửa, đã bị Hứa thị gọi lại, Hứa thị thờ phỉ phò đuổi theo, “Muội muội không quen thuộc vị trí ở đây, để ta dẫn muội đi.”

Sau khi ra khỏi tịnh phòng, Đan Niên thấy Hứa thị vài lần mở miệng rồi lại thôi, đoán Hứa thị nhất định là có chuyện muốn nói với mình, liền nhỏ giọng nói: “Tàu từ có phải là chuyện muốn nói với muội?”

Hứa thị nhìn quanh thấy hậu viện cơ bản không có người, liền vội vàng kéo Đan Niên vào trong hoa viên, vừa muốn định mở miệng nói chuyện, Đan Niên cười nói: “Còn là chuyện bí mật, không thể để cho ai biết?”

Hứa thị nhỏ giọng nói: “Đương nhiên là chuyện bí mật...”

Đan Niên kéo Hứa thị đến một chỗ trống trải trong hoa viên, “Tàu từ, muốn nói chuyện bí mật lời, thì phải đến nơi trống trải mới được. Càng là nơi ẩn nấp, người càng không nhìn rõ chung quanh có người hay không a!”

Hứa thị đỏ mặt lên, ngập ngừng nói: “Là ta suy xét không chu toàn...”

Đan Niên không chịu nổi nàng hề một chút là nói mình không tốt, ngắt lời của nàng, trêu ghẹo nói: “Tàu từ, rốt cuộc có chuyện gì, làm muội muội tò mò quá chừng, lại không nói!”

Hứa thị nhìn chung quanh thật sự không có ai, nhỏ giọng nói: “Đan Niên muội muội, ngày hôm qua ta đến viện của mẫu thân để thỉnh an, vụng trộm nghe mẫu thân và Chu ma ma thương nghị, định lấy muội làm của hồi môn cho đại tiểu thư, đến làm thiếp cho đại thiếu gia của Ung Quốc Công!”

Đan Niên nghe xong, chỉ cảm thấy như một tia sấm sét giữa trời quang đánh xuống đầu mình, nàng không thể tin được, trợn mắt nhìn Hứa thị, “Không thể nào, không có khả năng a! Bọn họ cũng không phải cha mẹ ta, dựa vào cái gì...”

Hứa thị thấy Đan Niên không tin mình, nóng nảy, “Ta làm gì phải gạt muội, vốn bọn họ định cho Nhị muội muội đi theo đại tiểu thư, nhưng giờ có muội đến, mà Nhị muội muội là người không phục quản thúc, nên muội chính là nhân tuyển tốt nhất!”

Đan Niên cảm thấy tay chân mình lạnh như băng, nàng được cả nhà Thẩm Lập Ngôn sủng ái từ nhỏ đến lớn, căn bản không nghĩ sẽ có một ngày bản thân mình sẽ trở thành một món hàng, bị đưa đi làm thiếp cho người ta!

Hóa ra là vì vậy mà Thẩm Đan Hà lãnh đạm với mình còn Thẩm Đan Vân thân thiện với mình. Xem ra hôm nay Đổ phu nhân tới là muốn nhìn mặt nàng

Tiền căn hậu quả rõ ràng, đỉnh đầu Đan Niên lúc này như bỗng xuất hiện một cây đao, khiến nàng tâm thần không yên.

Đan Niên xoay người định chạy về tiền viện, Hứa thị vội kéo nàng lại, lo lắng nói: “Đan Niên muội muội, muội bây giờ không thể đi a!”

Đan Niên bị Hứa thị kéo, đầu óc thanh tỉnh rất nhiều, lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Phụ huynh muội đều ở biên cảnh, bọn họ làm sao có thể làm chủ hôn sự của ta?”

Hứa thị thương hại nhìn nàng một cái, “Tuy rằng ta không rõ ràng lắm, nhưng nghe người ta nói, ở biên cảnh, chúng ta không có nhiều hy vọng thắng lắm, nghe nói...”

Hứa thị càng nói, thanh âm càng giảm thấp xuống, “Thái hậu và hoàng hậu muốn trừ bỏ Đại hoàng tử, nên cho Đại hoàng tử làm Tổng soái lãnh binh đi biên cảnh, không cho nhiều lương thảo làm quân lương, mong cho chiến sự thất bại, Đại hoàng tử bị người Lạc Xích giết. Cho dù có mệnh trở về cũng sẽ trị hấn tội thua trận!”

Đan Niên nghe vậy, đáy lòng dâng lên một trận hàn khí, “VẬY cha của muội, ca ca của muội...”

Hứa thị lắc đầu, “Ta không biết, nếu là có mệnh trở về là tốt nhất.” Thấy Đan Niên thần sắc rầu rĩ, vội khuyên nhủ: “Đan Niên muội muội, muội hãy suy nghĩ cho kĩ, nếu muội nguyện ý đi theo Đại tiểu thư gả đến Ung Quốc công, thật ra cũng không tệ, ít nhất cảm y ngọc thực...”

Còn chưa nói xong, Đan Niên liền ngắt lời Hứa thị: “Cảm ơn tẩu tử đã báo tin cho muội biết, tẩu tử yên tâm, muội sẽ không nói cho người khác biết là tẩu tử nói. Nếu có cơ hội, muội sẽ báo đáp tẩu tử.” Đan Niên cảm thấy hiện tại mình chính là tượng Bồ Tát bần, qua sông tự thân khó bảo toàn, đành phải hứa cho Hứa thị một cái hứa tượng trưng.

Hứa thị thở dài, thấy sắc mặt Đan Niên bình thường trở lại mới nắm tay Đan Niên chậm rãi về lại sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Xảo Ngộ Triệu Phúc

Đan Niên trở ra từ trong hậu viện, Thẩm Đại phu nhân thân thiết vẫy tay gọi Đan Niên lại, kéo Đan Niên ngồi ở giữa bà và Đỗ phu nhân. Sân khấu đã bắt đầu mở màn, Đỗ phu nhân hỏi Đan Niên có từng xem qua vở kịch này chưa, Đan Niên miễn cưỡng cười cười, nói từ nhỏ ở nông thôn, chỉ xem qua vài vở kịch dân dã.

Đỗ phu nhân liền khẩn thiết giải thích vở kịch cho Đan Niên, nói màn kịch này hát về một thiếu gia vào kinh đi thi, bị thất lạc với gia phó, trong lúc khốn quẫn gặp được hai vị tỷ muội hảo tâm, giúp hắn vào kinh thi đậu Trạng nguyên, trở thành một đoạn giai thoại Nga Hoàng Nữ Anh.

Nếu không có Hứa thị đề điểm với nàng một phen, Đan Niên có lẽ sẽ cố gắng trò chuyện với Đỗ phu nhân. Bây giờ nghe được cụm từ “Nga Hoàng Nữ Anh”, Đan Niên liền ghé tồm, nàng cho tới bây giờ đều nghĩ không ra vì sao người cô đại lại nghĩ việc hai tỷ muội cộng hầu một chồng là giai thoại.

Thấy Đan Niên cúi đầu không lên tiếng, Đỗ phu nhân chỉ cho Đan Niên là tiểu cô nương, nghe được chuyện cười gả liền thẹn thùng, nên ý vị thâm trường cười vỗ vỗ vào tay Đan Niên.

Đan Niên xem kịch như ngồi trên bàn chân, nàng cứ cảm thấy những lời Thẩm Đại phu nhân và Đỗ phu nhân nói với nàng có hàm ý khác, có ám chỉ gì khác. May mà vở kịch kết thúc, những con hát đều bước ra sân khấu để chào cảm tạ, nói vài câu cát tường, đơn giản là cung chúc phúc thọ an khang linh tinh.

Thẩm Đại phu nhân nghe xong rất cao hứng, cho ba người diễn chính mấy trăm đồng tiền lớn. Ba người mừng đến độ quỳ xuống lạy mấy cái mới đi xuống.

Đan Niên tóm được một chỗ trống, hướng Thẩm Đại phu nhân xin lỗi. nói mình đã ra khỏi nhà lâu rồi, sợ mẹ ở nhà một mình sẽ lo lắng, muốn đi trở về.

Thẩm Đại phu nhân nhìn nhìn Đỗ phu nhân đang cười nói với các phu nhân tiểu thư bên cạnh, hơi có chút không vui, “Thế nào, con tới chỗ bá mẫu, mẹ con còn lo lắng cái gì?”

Đan Niên cười làm lành nói: “Đại bá mẫu tốt với con, con đương nhiên biết, nhưng hiện tại phụ huynh con không ở nhà, mẹ con ở nhà một mình buồn hết sức, mà con từ trước đến nay đều không xa nàng lâu quá.”

Thẩm Đại phu nhân nghe xong lời này, sắc mặt hơi nguội lại, nghĩ lại, dù sao Đỗ phu nhân cũng đã gặp Đan Niên, nên liền gật đầu đồng ý. Bà thấy Đỗ phu nhân đang cùng những người khác nói chuyện cao hứng, chen một chỗ trống cho Đan Niên tiến lên cáo từ mới thả Đan Niên về.

Đan Niên đến chỗ người gác cổng gọi Bích Dao. Nàng ngồi lên xe ngựa, vuốt ve tấm bìa cũ kỹ của tập sách Lâm Triều Dương, trái tim thùng thình nhảy không ngừng. Bích Dao thấy sắc mặt Đan Niên trắng bệch, sốt ruột không thôi, Đan Niên thoái thác nói là do mình đứng lâu, xong lại lặng im cúi đầu, đầu óc chuyển động vòng vo.

Hiện tại, phụ thân và ca ca còn đang ở chiến trường, tuy rằng phụ thân chỉ là Võ Tư Lang Trung, nhưng nếu như chết trận sa trường nhất định sẽ có thư thông tri, nếu không có tin tức gì, chứng tỏ tạm thời phụ huynh không việc gì.

Chỉ cần phụ huynh vô sự, nhà đại bá sẽ không tiện mở miệng làm chủ hôn sự của mình. Vừa nghĩ đến Đại bá mẫu có điểm tâm tư xấu xa này, Đan Niên liền muốn nôn. Thầm Đan Hà kia trước kia luôn ra vẻ một trưởng tử từ thiện, nay biết mình sắp đoạt nam nhân với nàng, lập tức thay thành sắc mặt chanh chua, ngay cả vờ vịt cũng khinh thường.

Từ khi phụ thân và Thẩm Ngọc đi rồi, mẫu thân chưa đêm nào ngủ ngon, ban ngày cũng không tinh thần, buổi tối vừa có gió thổi cỏ lay liền kinh hãi, không cách nào đi vào giấc ngủ, Đan Niên mấy ngày liền đều ngủ cùng bà. Không thể nói cho mẫu thân biết điểm tâm tư ấy của nhà đại bá, vô duyên vô cớ lại cho bà thêm chuyện phiền lòng.

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, đánh gãy dòng suy nghĩ của Đan Niên. Lão Trịnh ở ngoài xe ngựa nói vọng vào trong: “Tiểu thư, đường phía trước bị chặn, chúng ta chờ một lát hay là lịch qua?”

Đan Niên vén màn lên nhìn ra, từ chỗ nàng chỉ thấy phía trước có hai, ba chiếc xe ngựa, còn có vài người đứng xem náo nhiệt, cả đám đều nhón chân nhìn vào trong. Nàng cau mày hỏi: “Sao lại thế này?”

Bích Dao cũng nhìn thấy, nói: “Tiểu thư không biết rồi, đây nhất định là các công tử hậu duệ quý tộc trong kinh thành lại đánh nhau, gọi hạ nhân của mình ra trợ trận, lại còn có một đám người xem náo nhiệt cả cuộc công tử nhà nào đánh thắng.”

Nhắc đến hậu duệ quý tộc trong kinh thành, Đan Niên chợt nhớ tới hai công tử gặp lúc sáng, một tên đáng vẻ lưu manh, một tên thì không coi ai ra gì, đều không phải là thứ gì tốt.

“Đi đường vòng đi.” Đan Niên nhàn nhạt phân phó một tiếng, buông màn xuống.

Lão Trịnh bắt đầu do dự, thấp giọng nói: “Tiểu thư có điều không biết, nếu đi đường vòng, phải đi qua một con đường của thành Bắc, ở đó người buôn bán nhỏ nhiều, người ăn xin cũng nhiều, thân phận ngài tôn quý...”

Đan Niên hiểu rõ sự lo lắng của lão Trịnh, đơn giản là sợ bên kia người nhiều tay bản, lỡ xảy ra chuyện gì thì sẽ giáng tội lên đầu lão. Đan Niên lại vén màn lên, con đường vẫn chật như nêm cối. Lại nghĩ, Mai đi và Bích Dao trước kia vẫn sống ở thành Bắc, cho dù có hơi rối loạn một chút, nhưng đều là đất dưới chân thiên tử, có thể xảy ra chuyện gì được chứ?

Đan Niên trong lòng phiền muộn, trực tiếp nói với lão Trịnh: “Đi đường vòng đi, chẳng lẽ ban ngày có lão hổ ăn thịt người?!”

Lão Trịnh sáng sớm đã lĩnh giáo qua tính cách kinh của Đan Niên, giờ nghe ngữ khí của Đan Niên đã có chút không kiên nhẫn, liền cuống quýt vàng dạ. Người vậy xem dần dần nhiều hơn, lão Trịnh quay đầu xe chậm rãi đi phía trước.

Lúc này, Đan Niên chợt nghe đến trong đám người truyền ra một âm thanh quen thuộc, “Tôn công tử, mới vừa rồi An Cung đã nói rõ chuyện trước kia chỉ là hiểu lầm, người cần gì phải khí thế bức nhân.” Âm sắc lạnh lùng vô cùng đặc biệt, Đan Niên dù không muốn nhận ra cũng khó.

Đan Niên khẽ vén rèm lên, liền nhìn đến chính giữa đám người chính là vị tử y công tử Tô Doãn Hiên. Hắn mím môi, lưng thẳng tay thẳng, khuôn mặt nghiêm túc khẽ cau mày. Còn vị bạch y công tử mặt tròn thì đang trốn phía sau hắn.

Đối diện là một công tử mặt đen áo gấm màu lam, đứng đưa lưng về phía Đan Niên, đang chống nạnh mắng: “Hiểu lầm? Cũng được a, người bảo tên Đường An Cung kia đi ra, đập đầu ba cái, rồi đem Tiểu Thu Hồng lên giường ta, ta sẽ tạm tha cho hắn!”

Tránh ở phía sau Tô Doãn Hiên, Đường An Cung lúc này rất không vui, chỉ vào công tử kia, mắng: “Tôn Dịch Thịnh, người đừng không phân rõ phải trái, Tiểu Thu Hồng đầu giá đêm đầu tiên, người đầu giá không bằng ta ta, còn có mặt mũi đến nháo!”

Người vậy xem nhất thời ồ lên cười vang, thềm thì nói nhỏ chỉ trỏ ba vị công tử. Đan Niên thấy Tô Doãn Hiên mày nhíu càng sâu hơn, bàn tay để ở một bên cũng siết chặt lại, bộ dạng rõ ràng rất tức giận.

Chẳng biết tại sao, nhìn thấy Tô Doãn Hiên tức giận, Đan Niên liền vui vẻ. Tô Doãn Hiên hình như nhận ra tầm mắt của Đan Niên, bỗng ngẩng đầu nhìn sang. Đan Niên không kịp buông màn, nụ cười vui sướng khi người gặp họa bị bắt gặp quá tang.

Đan Niên cũng không trốn tránh, cầm bản ghi chú Lâm Triều Dương thư pháp mà lúc sáng Tô Doãn Hiên đã trả tiền, đặc ý lấy ra quơ quơ, lập tức buông màn xuống, không thèm nhìn Tô Doãn Hiên có phản ứng gì, chỉ thúc giục lão Trịnh mau lái xe rời đi.

Đến con đường trên thành Bắc, Đan Niên tò mò vén rèm mở ra một khe nhỏ. Nơi này giống như một khu chợ nông mậu bán sỉ lớn, tuy rằng đã là lúc xế chiều, vẫn có người đến người đi thật là náo nhiệt.

Đan Niên chú ý quan sát, nhận thấy không hoàn toàn giống như lời lão Trịnh nói. Đa số mọi người là những chàng quày, ăn mặc rất có thể diện, đi theo sau là người khuôn vác, hình như là đến chọn mua vật phẩm. Có rất nhiều quày hàng bán đồ ăn vặt trên đường, được khá nhiều người bình thường và cả những người mặc trang phục chương quày đến ghé mua, sinh ý rất là tấp nập.

Đan Niên đang định thả rèm xe xuống, chợt thoáng nhìn thấy một quầy bán giấy rom đối diện xe ngựa. Những quầy hàng khác đều là người đến người đi, chỉ riêng quầy của hắn là trống trải đến mức có thể giăng lưới bắt chim.

Đội người nọ ngừng đầu lên, Đan Niên liền kinh nghi không thôi. Người này rõ ràng chính là người lúc trước đã bán đất cho nhà nàng – Triệu Phúc!

Đan Niên vội gọi lão Trịnh ngừng xe ngựa. Triệu Phúc từ sau khi bán đất cho nhà nàng, từng đến Thảm gia trang vài lần, nhà Tri Phủ có một thôn trang ở gần Thảm gia trang, Triệu Phúc thường xuyên đến đó thu thuế. Bởi vậy Đan Niên còn nhớ rõ diện mạo của hắn.

Người trước mắt vừa đen vừa gầy, quần áo tả tơi, nhìn không ra phong thái của vị quan gia của Tri Phủ năm xưa. Đan Niên không xác định lắm, nên gọi lão Trịnh đến, bảo lão đến hỏi người nọ tên là gì.

Lão Trịnh mặc dù cảm thấy khác thường, cũng không dám làm trái ý Đan Niên, chạy tới hỏi xong, trở lại báo với Đan Niên: “Tiểu thư, hán tử bán giấy rom kia nói mình tên là Triệu Phúc.”

Đan Niên gật gù, xem ra nhất định là hắn, chính là chẳng biết tại sao lại luân lạc tới kinh thành bán giấy rom. “Người gọi hắn đến, ta có lời muốn hỏi hắn.”

Lão Trịnh ngừng đầu nhìn Đan Niên, Đan Niên cũng không hé răng nhìn lại, lão Trịnh đành phải đi gọi người nọ lại đây. Đan Niên cảm thấy cáu gắt, lão Trịnh này rất không coi trọng nàng.

Triệu Phúc có chút nghi hoặc, sợ có người trộm giấy rom của hắn, đem toàn bộ giấy rom treo lên cổ mới đi tới trước xe ngựa.

Bích Dao vén rèm lên, Triệu Phúc liền nhìn thấy Đan Niên ngồi ngay ngắn trong xe ngựa.

“Triệu tiên sinh, tiên sinh có còn nhớ ta?” Đan Niên mỉm cười hỏi.

“Nhớ được, ngài là tiểu thư của Thảm đại quan nhân. Không ngờ ngài còn nhớ ta.” Triệu Phúc xoa xoa tay nói.

“Người không phải là quan sự của Tri phủ đại nhân sao? Sao lại đến kinh thành?”

Triệu Phúc thở dài, “Nhà Tri phủ đại nhân bị kê biên tài sản, hạ nhân trong nhà đều bị quan phủ phát mại. Ta được đại nhân khai ân, mấy năm trước được trả khế bán thân, nhưng toàn bộ tiền tài đều bị lấy, lại không có nhà để về, đành một đường bán giấy rom lên kinh thành.”

Đan Niên có chút nghi hoặc, “Toàn Thư Tử không phải là cháu ngoại trai của người sao?”

Triệu Phúc cúi đầu, “Tiểu thư, ta vốn là một quan sự phong phong cảnh cảnh, giờ thì... Ta nào có mặt mũi đến gặp cháu ngoại trai tìm nơi nương tựa.”

Đan Niên nhất thời hiểu rõ, nhà Toàn Thư Tử không phải là những người thiện tâm thu lưu ông cậu nghèo rớt mồng tơi, Triệu Phúc phỏng chừng cũng đoán được, nên không tới cửa tự kiếm mất mặt.

Bất quá, Đan Niên để ý chính là một thân phận khác của Triệu Phúc, hắn đã xử lý gia nghiệp cho Tri Phủ suốt mấy chục năm, lại không nhà để về, quả là thể thân tốt nhất cho lão Trịnh không an phận.

Nghĩ đến đây, Đan Niên ý cười sâu hơn, “Triệu tiên sinh, nhà của ta hiện ở tại ngõ nhỏ Lê Hoa ở thành Tây. Sáng sớm ngày mai, người hãy tới thăm nhà của ta một chút.”

Thấy Triệu Phúc muốn chối từ, Đan Niên nâng tay ngăn lại ở, nháy nháy mắt nói: “Triệu tiên sinh đến kinh thành chỉ sợ không chỉ là vì kiếm miếng cơm, gia phụ hiện tại có chức quan, đại bá là quan to trong nội các, chúng ta lại là những người cùng quê, nếu có chuyện gì, thử nói ra xem sao, biết đâu nhà ta có thể giúp được người.”

Triệu Phúc sững sốt, vội cảm ơn Đan Niên, hẹn buổi sáng ngày mai sẽ đến bái phỏng nhà Đan Niên. Bích Dao buông màn xe, lão Trịnh lái xe đi, thừa lại Triệu Phúc lẳng lẳng nhìn xe ngựa, qua một hồi lâu, mới vui sướng chạy như điên, ngựa đầu cười to: “Lão gia, có đường rồi, có hy vọng rồi!”

Đan Niên trở về nhà, Tuệ Nương vội hỏi ở nhà Đại bá mẫu thế nào, Đan Niên sợ Tuệ Nương lo lắng, hàm hồ nói vài câu, chỉ nói kịch ở nhà Đại bá mẫu diễn rất hay.

Tuệ Nương không rõ chân tướng, quay sang cười nói với Mai đi, nói Đan Niên hồi nhỏ luôn âm ỉ đòi xem kịch, đến khi đoàn kịch dân dã đến, xem không được bao lâu liền cảm thấy nhàm chán, âm ỉ đòi đi, bây giờ lại nổi hứng thích xem kịch.

Đan Niên thừa dịp Tuệ Nương cao hứng, kể với Tuệ Nương chuyện hôm nay gặp được Triệu Phúc, Tuệ Nương nghe Đan Niên muốn Triệu Phúc đến nhà, có chút không vui, “Đan Niên, hiện tại cha và ca ca con đều không ở nhà, sao có thể để một nam nhân vào cửa?”

“Nương, hắn làm quan sự cho Tri Phủ nhiều năm, chúng ta và hắn từng có quen biết, lại hiểu rõ. Hiện thời chúng ta đang cần nhân thủ a, mà lão Trịnh kia, rõ ràng không phải là người của chúng ta!” Đan Niên khuyên nửa ngày mới thuyết phục Tuệ Nương đồng ý.

Chương 49: Ăn Nhịp Với Nhau

Sáng sớm hôm sau, Đan Niên đang ở trong nhà luyện chữ, Tuệ Nương ngồi bên cạnh nhìn, chợt nghe Trịnh bà từ đến báo là có một người tự xưng là Triệu Phúc đến tìm tiểu thư và phu nhân.

Đan Niên bảo Bích Dao thu dọn bút giấy, nhận khăn ướt từ Tuệ Nương để lau vết mực trên tay, thế này mới nói Trịnh bà từ cho người vào.

Xem ra đêm qua Triệu Phúc đã dọn dẹp một phen, quần áo tuy rằng vẫn cũ nát, nhưng sạch sẽ chỉnh tề, râu cũng đã cắt tỉa, so với bộ dạng nghèo túng hôm qua, hiện giờ tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Đan Niên rất hài lòng với thái độ của Triệu Phúc, nhớ lại kiếp trước, những người thiết tình muốn có việc làm đều sửa soạn bản thân sạch sẽ, điều chứng tỏ nội tâm hẳn vẫn còn tích cực hướng về phía trước.

Đan Niên đứng hầu sau lưng Tuệ Nương, Triệu Phúc hướng Tuệ Nương kể lại tình huống của mình, Tuệ Nương thở dài: “Cũng là đáng thương.” Tay khẽ xoay chén trà, không nói gì thêm nữa.

Triệu Phúc có chút sốt ruột, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Đan Niên. Đan Niên thấy mẫu thân không đáp lời, biết là bà muốn để cho mình quyết định.

“Triệu tiên sinh, người tới kinh thành có mục đích gì?” Đan Niên cũng không lại cùng hắn vô nghĩa, có thể dùng thì giữ lại dùng, không thể dùng thì sẽ nhanh chóng đá đi.

Triệu Phúc chần chờ một chút, khuôn mặt hơn bốn mươi tuổi khẽ nhăn lại, có chút đau lòng nói: “Lão gia nhà ta là bị oan uổng, ta đã quản tiền cho lão gia nhiều năm như vậy, mỗi một khoản tiền nào của lão gia, ta đều biết lai lịch. Tuy không thể nói lão gia làm quan thanh liêm, nhưng nếu bỏ tù lão gia vì khoản bạc kia, thì rõ ràng oan uổng, lão gia quả thật chưa bao giờ nhận chúng.”

“Thế nên, người muốn giúp chủ nhân của người sửa lại án oan?” Đan Niên hỏi, nếu thực là như thế, nàng phải suy nghĩ kỹ lại, mấy cái chuyện báo thù mình oan gì đó đều là đại phiền toái.

“Không có, bản thân lão gia cũng tham không ít, xử tù ông ấy cũng không tính thua thiệt, hơn nữa ta không có khả năng nhúng tay vào chuyện trong quan trường. Chỉ là lão gia có đích trường nữ, từ nhỏ được xem như trân bảo, nay bị phát mai đến làm ca cơ trong Nhạc Viện kinh thành... Ta muốn chuộc tiểu thư ra, thay nàng tìm một người trong sạch để gả, cũng coi như trả ân tình của lão gia.” Triệu Phúc giải thích.

Đan Niên nhìn Triệu Phúc, Triệu Phúc mặt mày thần nhiên, vào Nhạc Viện chính là làm quan kỹ, không khác mấy so với bị bán vào kỹ viện tư nhân, nếu muốn chuộc người, nếu không có quan hệ, thì phải trả một lượng bạc lớn.

Đan Niên tâm tư khẽ động, bản tính Triệu Phúc thật ra là người thuần thiện, mọi người sở cầu đều là bạc, có sao không làm?

“Triệu tiên sinh, chúng ta nơi này thiếu một quản sự, xử lý chuyện buôn bán, người có muốn làm không? Nếu làm tốt, không đến hai năm, người có thể đủ tiền chuộc người.” Đan Niên bắt đầu cho Triệu Phúc một cái bánh nướng*.

* Ý nói Đan Niên cho Triệu Phúc một món lợi lớn để dụ dỗ.

Triệu Phúc nghe vậy, quỳ xuống đất, bái lạy: “Nếu có thể giúp tại hạ có đủ tiền chuộc tiểu thư để báo ân, tại hạ nguyện ý làm trâu làm ngựa cho tiểu thư Đan Niên.”

Tuệ Nương âm thầm dẫn kinh nghi xuống đáy lòng, nhà bọn họ khi nào thì có làm ăn buôn bán, bất quá Đan Niên từ trước tới nay đều là đưa có chủ ý, Tuệ Nương bình tĩnh ngồi yên, không nói lời nào.

Đan Niên cười nói: “Làm trâu làm ngựa thì không cần, sau này người đến làm việc cho nhà chúng ta, chính là người của Thảm gia ta, không thể nhắc lại chuyện tiểu thư nhà người, lão gia nhà người, miễn cho người khác hiểu lầm.”

Đan Niên chỉ bản khoản ngộ nhờ tương lai làm buôn bán, Triệu Phúc thuận miệng nói tiểu thư nhà hắn từng làm ca cơ, người khác sẽ tưởng lầm là Đan Niên, thanh danh lúc đó đã là càng tỏ càng đen.

Triệu Phúc lại cuống quýt quỳ gối, nói sau này mình sẽ ổn thỏa chú ý, rồi chần chừ hỏi hắn cần phải làm cái gì.

Đan Niên bảo Bích Dao lấy một cái ghế con cho Triệu Phúc ngồi xuống, thương nghị: “Triệu tiên sinh, hôm qua ta đi ngang thành Bắc, người lui tới trên con đường đó không giống như người nghèo, mà giống những chương quầy cửa hàng.”

Triệu Phúc đáp: “Nơi đó là nơi tập kết toàn bộ hàng hóa phương Bắc của Đại Chiêu, người lui tới đều là những đại thương nhân chương quầy bán si.

Đừng thấy cửa hàng nhỏ mà coi thường, định mức tiền tài giao dịch tuyệt không nhỏ.”

Dự tính trong lòng Đan Niên dự tính dần dần có chút thành hình, nàng dần dần hưng phấn lên, “Triệu tiên sinh, những thương nhân đó đều là từ nơi xa khác chạy tới, hẳn là phải đi dạo trên chợ chọn mua một ngày mới trở về. Ta thấy trên con đường kia, ngay cả một nhà ăn ra khuôn ra dạng cũng không có, khiến những đại thương nhân chường quầy đó đành phải ăn ở quán ven đường giống như người khuan vác. Nếu chúng ta mở một tiệm com ngon vật đẹp giá thấp, người nói, có thể làm được không?”

Triệu Phúc nghe xong Đan Niên phân tích, hưng phấn vỗ đùi một cái, “Tiểu thư thật sự là cao minh, ta ở đó quan sát thật lâu, cũng cảm thấy mở một tiệm com khẳng định không tệ, chỉ tiếc không có tiền vốn nên không thể làm.”

“Như thế rất tốt, Triệu tiên sinh, phụ huynh ta không ở nhà, chỉ có ta và mẫu thân, không tiện ra mặt. Chuyện tìm mặt tiền cửa hàng, tìm đầu bếp đành phải làm phiền người. Tiễn viện còn có phòng trống, nếu không ghét bỏ, người có thể ở lại. Khi mua mặt tiền cửa hàng, nếu có người hỏi thân phận ông chủ, người cứ nói là thân thích của một quan to trong nội các là được.” Đan Niên quyết định mượn danh vọng của đại bá, thứ tốt có sẵn không nên lãng phí.

Triệu Phúc vui sướng đến độ khó biểu lộ bằng lời, đang định xuất môn làm việc, Đan Niên lại gọi hắn lại.

Đan Niên ý cười càng sâu, “Triệu tiên sinh, người nếu đã đến nhà của ta, dĩ nhiên là phải toàn tâm toàn ý, nếu kiếm được tiền, đương nhiên sẽ không thiếu phần của người, nếu bị lỗ thì cứ tính lên nhà của ta, tiền công sẽ rõ ràng minh bạch. Bất quá, thời kỳ này nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn, tiểu thư nhà người ta đại khái khó biết sẽ đi về đâu.”

Triệu Phúc nhìn không nháy mắt vị tiểu thư xinh đẹp trước mặt, trong lòng bỗng dung lùi lên một trận hàn khí, vội quỳ xuống đất, trầm giọng nói: “Tiểu thư đã để mất Triệu Phúc, Triệu Phúc nhất định ôn hòa thỏa mãn hết toàn lực.”

Đan Niên hài lòng nở nụ cười, có vài người, không cần nói quá nhiều hẳn vẫn hiểu được. Huống hồ, Đan Niên cũng không có ý định đem tài vụ giao cho Triệu Phúc trông giữ, Bích Dao tuy rằng không biết chữ, nhưng từ nhỏ đã đi bán đậu hủ khắp hang cùng ngõ hẻm, tính toán đặc biệt thuần thực, một nhân tài như vậy mà phải làm nha hoàn, cũng quá ủy khuất nàng.

Triệu Phúc lĩnh mệnh, lập tức chạy vội tới thành Bắc tìm mặt tiền cửa hiệu thích hợp. Tuệ Nương nhìn Đan Niên, thần sắc có chút lo lắng, Đan Niên hiểu được nỗi lo lắng của Tuệ Nương, nhưng trước mắt trong nhà thật sự là thiếu tiền, Tuệ Nương đã đưa phần lớn tiền cho Thẩm Ngọc mang đi.

Đan Niên không trách Tuệ Nương, trên chiến trường, tướng lĩnh phổ thông sống hay chết hoàn toàn phụ thuộc ý niệm của trường quan. Nếu số tiền đó đưa cho thượng cấp của Thẩm Lập Ngôn, có thể khiến hắn điều động quân lực chiếu cố cho Thẩm Lập Ngôn trên chiến trường, thì cho dù là dâng lên toàn bộ gia sản, Đan Niên cũng không có bất kỳ ý kiến gì.

Nhưng bây giờ, nàng cũng phải chuẩn bị trong khi chờ Thẩm Lập Ngôn trở về. Không thể luôn ở lại nhà của Đại bá, nhà lão Trịnh cũng phải mau chóng gói trả. Nếu phụ thân thật sự không về, hai mẹ con nàng sau này tuyệt đối không thể dựa vào Thẩm gia đại phòng, bằng không, bị Thẩm gia đại phòng đưa đi làm thiếp chính là lựa chọn duy nhất của nàng.

Tuệ Nương chắc là biết rõ điểm ấy, nên tuyệt không phản đối chuyện Đan Niên muốn mua cửa hàng làm buôn bán. Tuệ Nương biết Đan Niên từ nhỏ đã là đứa có chủ ý, biết phân tích lại hữu lý, nên rất hiền nhiên để cho Đan Niên quyết định.

Buổi chiều, gần đến chạng vạng, Triệu Phúc mới trở về, cả người đầy mồ hôi, đến báo cho Đan Niên và Tuệ Nương đã tìm xong hai cửa hàng, chỉ chờ ngày mai Đan Niên đi xem rồi quyết định.

Đan Niên cẩn thận hỏi qua Triệu Phúc tình hình thị trường, nhận thấy người buôn bán đa số đều bày quầy dựng sạp, gần như chặn kín con đường dài hơn một trượng, trọng yếu nhất là giá cả tiện nghi, mở cửa hàng buôn bán ngược lại không bằng dựng quầy ngoài cửa. Nếu không kinh doanh tốt, có thể giữ được tiền vốn đã là khá lắm. Hơn nữa, giá trong cửa hàng cũng không thể quá đắt.

Lúc xế chiều, Đan Niên và Tuệ Nương cùng ngồi thương lượng một hồi, tạm ra kết cuộc cho tiệm com. Đan Niên định tham khảo những tiệm fastfood sáng sủa sạch sẽ ở kiếp trước, các món ăn sẽ làm theo phong cách fastfood, tiện chiều đãi những thương nhân thường xuyên lui tới, vừa có lợi ích thực tế, lại có thể giữ được nhiều khách hàng, khả năng kiếm bạc cũng sẽ dễ hơn.

Ngày hôm sau, Đan Niên bảo Triệu Phúc đánh xe mang nàng và Bích Dao đến xem khu chợ ở thành Bắc. Lão Trịnh và Trịnh bà từ đứng một bên ghen hòng nhìn trần trối, lão Trịnh vội vàng ngăn xe ngựa lại, nói bóng nói gió rằng Triệu Phúc không đáng tin cậy.

Tuệ Nương đi từ trong viện ra, cười tùm tùm nói với lão Trịnh: “Lão Trịnh a, Đan Niên lo lắng lão bà ta ở nhà một mình, người nên ở nhà canh nhà cho kỹ. Nếu rảnh rồi không nhìn được, thì cứ trở về nhà đại ca đi, nơi này của chúng ta chỉ là miếu nhỏ, chứa không nổi tượng Phật lớn.” Nói xong, cũng không quản sắc mặt xanh đỏ đan xen của lão Trịnh, quay sang dặn Triệu Phúc đánh xe ngựa đi nhanh lên, đừng chậm trễ chính sự.

Đan Niên đi xem hai vị trí cửa hàng, hai lão bản ở đây rất ngạc nhiên khi thấy một nữ hài tử như Đan Niên làm chủ mua cửa hàng. Đan Niên đối ngoại giải thích là vị phụ huynh bận làm việc trong nha môn, không tiện ra mặt làm ăn buôn bán.

Đan Niên rất hài lòng một trong hai gian cửa hàng, mặt tiền rất lớn, cửa sổ cũng nhiều, nếu muốn đổi thành khách sạn thật dễ dàng. Sau khi Đan Niên hữu ý vô ý tiết lộ nhà mình có mối quan hệ thân thích không gì phá nổi với vị quan to nội các Thẩm Lập Phi, lão bản lập tức thay đổi thái độ.

Lão bản vốn định ra giá hai trăm lượng bạc, tính luôn cả cửa hàng và tiểu viện phía sau. Đan Niên nhắm tính hồi lâu, nàng không chắc trong nhà còn bao nhiêu tiền, nếu không đủ, thì đành bán trang sức do lão thái thái tặng và vòng tay của Đại bá mẫu, khẳng định sẽ không thành vấn đề.

Còn chưa chờ Đan Niên trả lời, Triệu Phúc tiến lên trước, ra về ‘chúng ta là anh em tốt’ kéo lão bản sang bên trả giá. Lão bản vốn đang vội vã bán cửa hàng để về nhà, vừa rồi thấy vị tiểu thư chủ sự nợ nghe giá xong vẫn không lên tiếng, nghĩ là nàng ngại đắt, lúc này Triệu Phúc lại dè ép giá, rốt cuộc hạ xuống thành một trăm năm mươi lượng.

Đan Niên không nghĩ tới năng lực của Triệu Phúc nhiều đến vậy, tán dương nhìn sang Triệu Phúc một cái, xem ra mình đúng là nhặt được bảo.

Triệu Phúc đưa Đan Niên và Bích Dao về nhà trước để lấy bạc, Tuệ Nương mở ngăn kéo nhỏ đầu giường lấy ra số bạc còn lại trong nhà, tính tính, ước chừng một trăm sáu, một trăm bảy mươi lượng. Đan Niên lúc này lấy đi một trăm năm mươi lượng cùng một ít tiền lẻ.

Triệu Phúc lập tức lại đưa Đan Niên đến chỗ lão bản cửa hàng, cùng lên nha môn kinh thành lập chứng từ bán cửa hàng, nhận địa khế, cũng thuận tiện kỉ luôn khế bán thân của Triệu Phúc. Đan Niên lại rút ra mười mấy đồng tiền lớn chia vị quan nha lập khế ước, để tiện về sau có chuyện gì lại nhờ đến hắn.

Đan Niên suy nghĩ một hồi, địa khế và khế bán thân của Triệu Phúc đều ghi tên chủ là Tuệ Nương, vô luận thế nào, nàng vẫn thiếu gia đình Tuệ Nương nhiều lắm, dù có làm gì cũng không đủ đền đáp.

Buổi tối com nước xong, Triệu Phúc nói hán trong khoảng thời gian này có quen biết vài hậu bối trẻ tuổi, đều là người thành thật có khả năng, bình thường làm khuôn thuê cho những thương nhân trong chợ để kiểm miếng com. Những người này có thể dùng làm tiểu nhị, chỉ cần cho đủ com ăn là được.

Về chuyện đầu bếp trong tiệm, Đan Niên và Tuệ Nương cũng đã thương lượng, tạm thời để Mai đi làm com, tay nghề của Mai đi rất khá. Đan Niên không có ý định mở tiệm com cao cấp, thực đơn chỉ là món ăn gia đình, theo kiểu tiệm fastfood ở kiếp trước. Một phần com giá một đồng tiền lớn, hai bánh bao giá một đồng tiền lớn, một phần thức ăn chay giá hai đồng tiền lớn, một món ăn mặn thì bốn đồng tiền lớn.

Những thương nhân đi chọn mua hàng hán là làm việc mệt chết đi, chỉ cần đồ ăn dầu mỡ vừa miệng, phân lượng vừa đủ, khẳng định không lo không có khách.

Đan Niên cùng Tuệ Nương nói với Triệu Phúc ý tưởng của mình, hóa ra rất ăn nhịp với Triệu Phúc. Đan Niên đã chạy đi một ngày, Tuệ Nương thấy chuyện mua cửa hàng đã xong xuôi, liền đem chuyện còn lại giao cho Triệu Phúc, Mai đi và Bích Dao, kiên quyết không đồng ý để Đan Niên lại ra mặt làm ăn.

Tuệ Nương luôn cảm thấy Đan Niên thực chất bên trong là kim chi ngọc diệp, để nàng ra mặt mua cửa hàng đã là vạn bất đắc dĩ. Đan Niên không lay chuyển được Tuệ Nương, đành phải đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Biên Quan Báo Nguy

Đan Niên yên tâm đem chuyện còn lại của tiệm com ném cho Triệu Phúc, bản thân cũng mừng rỡ làm một chương quầy thanh nhân, cả ngày bốn ba bên ngoài thật là mệt nhọc! Đang lúc Đan Niên ngủ say, Bích Dao đến gõ cửa, nói là bên ngoài có một tiểu thư họ Liêm đến tìm nàng.

Đan Niên vốn hữu khí vô lực, đột nhiên nghe được là Liêm Thanh Thanh đến tìm nàng, lập tức lặn lòng lổc bò lên, ba chân bốn cẳng sửa soạn bản thân, chạy ra ngoài thì thấy Liêm Thanh Thanh mặt mày lo lắng ngồi ở nhà chính chờ mình.

Trời mới tờ mờ sáng, Đan Niên không rõ lắm vì sao Thanh Thanh sớm thế này đã tới nhà nàng, còn chưa chờ Đan Niên đặt câu hỏi, Thanh Thanh liền kéo Đan Niên lại, nhỏ giọng nói vào tai Đan Niên: “Đan Niên, không ổn! Tối hôm qua, ta nghe cha ta nói, biên quan báo nguy!”

Đan Niên chấn động, kéo Thanh Thanh chạy vào trong phòng mình, đóng cửa phòng lại, hai nữ hài ngồi xuống cùng nhau, Đan Niên hỏi: “Thanh Thanh, người đừng gấp, từ từ kể chuyện gì xảy ra đi.”

Thanh Thanh hít một hơi thật sâu, “Ta tối hôm qua ngủ không được, định lên đến thư phòng cha ta để lấy kiếm của cha ta ra chơi. Kết quả nghe được cha ta ở trong thư phòng nói với gia gia, hiện tại trấn Mộc Kỳ ở biên cảnh đang bị người Lạc Xích vây chặt như nêm cối, mà người đóng quân trấn giữ ở trấn Mộc Kỳ chính là cha người – Thẩm Lập Ngôn!”

Đan Niên chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực không ngừng trầm xuống, “Chắc không phải đâu, cha ta chỉ là một tiểu quan, biên trấn trọng yếu như vậy sao có thể cho ông đến trấn giữ...”

Thanh Thanh nóng nảy, “Là thật, Tổng binh đã chết trận, Đại hoàng tử cũng đã sớm bị trọng thương không thể động dậy, bây giờ là cha người tạm thời dẫn dắt quân đội. Cha ta nói, lương thảo đã bị chặt đứt hai ngày!”

“Chặt đứt?!” Đan Niên nhảy dựng lên, tay chân lạnh cả người, “Triều đình đang làm gì vậy, vì sao lại chặt đứt lương thảo không bỏ sung? Đám người kia rút cuộc...” Đan Niên càng nói, thanh âm càng lớn, đến cuối cùng gần như muốn hét âm lên, Thanh Thanh vội vàng bưng kín miệng Đan Niên.

“Người nói nhỏ thôi, đây là cơ mật, truyền đi sẽ bị mất đầu!” Thanh Thanh mặt mày khẩn trương, “Còn có, cha ta nói chiến sự sắp kết thúc.”

“Vì sao? Không đánh trả sao?” Đan Niên không tự chủ lại đề cao âm lượng.

“Cha ta và gia gia phân tích, đây là do thái hậu và hoàng hậu muốn trừ bỏ Đại hoàng tử, Đại hoàng tử không phải do hoàng hậu sinh ra, không một lòng với Ung Quốc Công, nên cố ý phái Đại hoàng tử xuất chinh, không cho lương thảo, hoặc là đói chết, hoặc là bị người Lạc Xích công vào thành giết chết!” Thanh Thanh nhỏ giọng nói.

Đan Niên không muốn đề ý tới chuyện tranh chấp trong hoàng thất, nàng chỉ muốn biết làm thế nào để giúp Thẩm Lập Ngôn thoát khỏi. “Vậy lương thảo đâu, lương thảo là do ai đang quản?”

“Chuyện này ta cũng không biết, bất quá cho dù người biết lương thảo là do ai điều động, cũng không có biện pháp a, người có thể thay đổi quyết định của người hoàng gia sao?”

Đan Niên suy sụp ngồi bệt trên ghế, Thanh Thanh thấy Đan Niên như vậy, có chút không đành lòng, kéo tay Đan Niên, nói: “Đan Niên, ta phải mau trở về. Gia gia và cha ta mà nghe nói ta biết người, sẽ không cho ta lại đến lui tới với người. Mà ta là thật thích người, nhiều năm như vậy, ta cũng chỉ có người là bạn. Ta đi trước, nếu không lát nữa nương sẽ phát hiện ta không ở nhà.”

Đan Niên ôm chặt lấy Thanh Thanh, nàng thật cảm kích Thanh Thanh đã vội tới báo tin cho nàng, lập tức gọi Bích Dao đến đưa Thanh Thanh xuất môn. Đan Niên hít một hơi dài, xoay người chạy ra tiền viện, thùng thùng thùng đập cửa phòng lão Trịnh.

Lão Trịnh cuống quýt rời giường mở cửa, thấy là Đan Niên gõ cửa, khí thế liền tụt xuống, lấy lòng cười nói: “Đan Niên tiểu thư, sớm như vậy, ngài đây là...”

“Chuẩn bị xe, ta muốn đến nhà đại bá.” Đan Niên trầm giọng ra lệnh.

Lão Trịnh thấy Đan Niên không giống như đang nói đùa, vội vàng chạy đi lấy xe ngựa. Đan Niên dặn Bích Dao, khi nào mẫu thân rời giường thì nói mẫu thân là nàng đến nhà đại bá.

Bị Đan Niên thúc giục, lão Trịnh đánh xe ngựa một đường chạy như điên, đuổi kịp trước lúc Thẩm gia Đại gia vào triều.

Bất chấp người gác cổng cản lại, Đan Niên vọt vào Thẩm gia đại sảnh. Thẩm Lập Phi vừa lúc đang ở đại sảnh, bọn nha hoàn đang hầu hạ ông mặc bộ triều phục nặng nề.

Thấy Đan Niên gấp gáp đỏ bừng cả mặt xông vào, Thẩm Lập Phi có chút kinh ngạc bất mãn, “Đan Niên, con làm cái gì vậy?”

“Đại bá, cha của con có phải bây giờ đang bị người Lạc Xích vây công, còn bị chặt đứt lương thảo?” Đan Niên không thêm khách khí với ông, trực tiếp hỏi, nàng chắc chắn Thẩm Lập Phi khẳng định biết.

Quả nhiên, Thẩm Lập Phi đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười nói: “Đan Niên a, tình thế trên chiến trường hay thay đổi, tin đồn là không thể tin.”

Đan Niên thấy ông đang giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo, liền biết ông khẳng định biết việc này, nhin xuống tức giận, Đan Niên nhỏ giọng cầu xin: “Đại bá, cha của con sinh từ nguy ở sớm tối, lương thảo không đủ, ông ấy làm sao có thể đánh thắng trận? Đại bá, cha của con cũng là thân huynh đệ của ngài, nếu ngài có thể giúp ông đem lương thảo đến, đánh thắng trận, mặt mũi ngài cũng có ánh sáng a!”

Thẩm Lập Phi vượt vượt chồm râu được chải tinh tế, nở nụ cười, “Đan Niên, con còn nhỏ, sống lâu dưới nông thôn nên ý nghĩ kỳ lạ. Trong triều quan hệ rắc rối phức tạp, lương thảo là quân tư, không phải là thứ con cầu là có thể được. Chương quản Hộ bộ lương thảo là Tô đại nhân Tô Tấn Điền, làm người rất cương trực, muốn lấy lương thảo từ tay ông ấy, phải nói là khó hơn lên trời a!”

Đan Niên quả thực nén không nổi khuất nhục khi nghe Thẩm Lập Phi dùng thứ ngữ khí như đang đàm luận bát quái nói chuyện sống chết của cha mình. Đang lúc nàng muốn bỏ đi cho xong, chợt nghe được cái tên đã xoay quanh trong đầu nàng nhiều năm: “Tô Tấn Điền”, đây chẳng phải là người cha ruột năm đó đã nhẫn tâm đem nàng đi đổi đứa con mồ côi của thái tử đó sao!

Đan Niên đột ngột dừng lại bước chân định xoay người đi, hỏi: “Đại bá, nếu Tô đại nhân đồng ý mở kho phóng lương, có phải là phụ thân có thể giải vây?”

Thẩm Lập Phi nhàu mày nói: “Đan Niên, đây không phải là chuyện mà một nữ tử chưa lấy chồng như con nên quản. Dù cha con có gì bất trắc, đại bá cũng sẽ chiều cố con. Ta phải vào triều sớm, con cũng nhanh về nhà đi.”

Đan Niên thấy Thẩm Lập Phi bắt đầu đuổi khách, cũng hỏi không ra cái gì, đành lung tung hành lễ rồi vội vàng rời Thẩm phủ.

Lão Trịnh bị bỏ lại chờ nàng ở cửa hông Thẩm phủ, mãi đến khi thấy Đan Niên đi ra mới buông trái tim xuống. Sáng sớm thấy Đan Niên nổi giận dùng đòn vào trong Thẩm phủ, cả trái tim hân hoan bị kéo lên cổ họng, sợ nàng chọc Đại gia tức giận, bản thân sẽ bị họa lây.

Đang định nói chuyện, Đan Niên quay đầu hỏi một câu: “Người có biết nơi ở của Hộ bộ Tô Tấn Điền đại nhân không?”

“Tiểu nhân biết, nhưng là...” Lão Trịnh cân nhắc không ra ý nghĩ của vị tiểu thư nguyên bản thoát nhìn giống đầu gỗ này.

“Đừng nhưng nhị gì hết, mau dẫn ta đi!” Đan Niên không kiên nhẫn phui tay.

Xe ngựa lộp cộp chạy trên con đường lát đá, từng bước như đánh vào lòng Đan Niên, Đan Niên chưa bao giờ nghĩ tới mình và cha ruột sẽ gặp lại trong tình huống này. Liệu hắn có chịu nhận mình không, có chịu Thẩm Lập Ngôn không, còn Ngọc Nương nữa, người mẹ ôn nhu như hoa đỏ của nàng, bà có khỏe không?

Đến trước cửa Tô phủ, trời đã sáng choang, gã gác cổng mở miệng ngáp nhìn bộ áo vải xanh của Đan Niên vài lần, ném ra một câu: “Lão gia đã vào triều rồi.” Rồi để mặc Đan Niên chờ trong hẻm nhỏ cạnh cửa, nếu đại nhân trở lại, hắn sẽ đến báo.

Đan Niên ngồi trong xe ngựa, lòng nóng như lửa đốt, chờ lâu một chút, phụ thân sẽ thêm một phần hung hiểm. Mất thấy thời gian đã đến trưa, vẫn không thấy gã gác cổng đến tìm nàng, Đan Niên ngồi không yên, nhảy xuống xe ngựa, liền hỏi gã gác cửa đã báo cho lão gia nhà hắn là có người đến tìm chưa.

Gã gác cổng vốn tưởng rằng Đan Niên đã sớm đi rồi, thỉnh thoảng thấy Đan Niên nhảy ra chất vấn hắn, không nhịn được nói: “Lão gia nhà ta thân cao chức trọng, mỗi ngày, người muốn gặp lão gia không đến một ngàn thì cũng đến năm trăm, muốn gặp lão gia nhà ta không phải là dễ dàng như vậy, lão gia nhà chúng ta cũng không phải tùy tiện tiếp người nào đâu có thể gặp!”

Đan Niên nhin xuống tức giận, móc ra vài đồng tiền lớn nhét vào tay gã gác cổng, cố nén giận nhỏ giọng nói: “Vị đại ca này, làm phiền ngài thông báo một tiếng, tiểu nữ từ quả thật có chuyện cực kỳ gấp muốn gặp Tô đại nhân.”

Gã gác cổng quơ quơ tiền trong tay, hừ một tiếng, có chút bất mãn nói: “Chờ đi!” Nói xong, liền đóng đại môn lại.

Đan Niên chờ mòn chờ mỏi, vẫn như cũ không thấy người đến, lườm trước gã nô tài này nhất định là cầm tiền của nàng cũng không làm việc. Quá sù bực bội, Đan Niên tiến lên đập ầm ầm vào đại môn, quát lớn: “Mở cửa! Mở cửa!”

Gã gác cổng mở cửa ra, thấy lại là Đan Niên, nổi giận nói: “Nha đầu kia định làm gì hả? Dám đến Tô phủ chúng ta khóc lóc om sòm! Chán sống rồi đúng không, để ta trói ngươi đưa đến nha môn, trị ngươi tội bất kính mệnh quan triều đình!”

Đan Niên mặt không đổi sắc, một tay chống cửa không cho gã gác cổng đóng lại, trầm giọng nói: “Ngươi giỏi lắm, nhận tiền của ta lại không thông báo, ta phải nói cho Tô đại nhân biết Tô phủ có thứ điều nô như ngươi!”

Gã gác cổng bĩu môi cười, “Hắc hắc, khẩu khí của tiểu nương tử không nhỏ a, ngươi cứ vào gặp được đại nhân nhà ta rồi hẵng nói!”

Ánh mắt Đan Niên nhìn gã gác cổng dần dần neho lại, hạ quyết tâm phải xông vào. Gã gác cổng bị nhìn chăm chăm có chút sợ hãi, không được tự nhiên nói: “Ngươi đi nhanh đi, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, nếu không, ta sẽ tìm Ngự Sử đến trị tội ngươi!” Nói xong liền định đóng cửa, không ngờ Đan Niên chen một tay vào ngạch cửa, khiến hắn có muốn đóng cũng không được.

“Đây là đang làm gì?” Đang lúc hai người giằng co không thôi, sau lưng Đan Niên chợt vang lên một tiếng chất vấn trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đan Niên nghe thanh âm này thấy quen tai, quay đầu nhìn lại, chính là vị tử y công tử Tô Doãn Hiên tình cờ gặp hôm trước, biểu tình vẫn nhú mảy nghiêm túc như cũ, hôm nay mặc trường bào màu đen, càng tôn lên vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn.

Gã gác cổng vừa nhìn thấy người tới, lập tức rung người biến thành trung khuyển, ba ba chạy đến cáo trạng, chỉ vào Đan Niên nói: “Thiếu gia, ả diên nữ này đến ầm ĩ muốn gặp lão gia, tiểu nhân không cho nàng vào môn, nàng liền muốn nháo sự!”

Tô Doãn Hiên nhìn về phía Đan Niên, sau khi nhận ra là Đan Niên, nói: “Cô nương, nơi này không phải là nơi ngươi có thể đi vào, mau trở về đi.”

“Ngươi là con của Tô Tấn Điền?” Đan Niên cảm thấy mình muốn bật cười.

Tô Doãn Hiên cau mày, chấp tay sau lưng, “Gia phụ đúng là Tô Tấn Điền.”

Đan Niên gần như muốn cười ra tiếng, vị thiếu niên tuấn dật nghiêm túc trước mắt cư nhiên chính là đứa con mồ côi của thái tử mười mấy năm trước đã đổi chỗ với nàng!

“Ha ha ha ha, thật vậy sao, là người quen gặp nhau a!” Đan Niên nhìn Tô Doãn Hiên, cười đến không đứng thẳng lên được.

Tô Doãn Hiên thấy Đan Niên không ngừng cười vui vẻ, nhin không được khề mím môi, nói: “Cô nương nếu không chuyện gì thì mời trở về đi.”

Đan Niên nhìn tuấn nhan mím môi nhú mảy của hắn, nhất thời nổi hứng đùa dai. Đan Niên học bộ dáng của hắn, chấp tay ra sau lưng, đi đến bên cạnh Tô Doãn Hiên, nhón người đến bên lỗ tai hắn, khề thổi một hơi: “Thỉnh Tô thiếu gia chuyển cáo Tô Tấn Điền.”

Đan Niên hài lòng thấy vị thiếu niên tuấn dật trước mắt mặt đỏ đến tận cổ, nhón chân lên tiếp tục nhỏ giọng nói: “Nói cho ông ấy biết, đứa nhỏ bị ông ấy ném xuống mười lăm năm trước đã trở về tìm ông ấy!”

Chương 51: Tô Phủ Cầu Lương

Đan Niên hài lòng thấy vị thiếu niên tuấn dật trước mắt mặt đỏ đến tận cổ, nhón chân lên tiếp tục nhỏ giọng nói: “Nói cho ông ấy biết, đứa nhỏ bị ông ấy ném xuống mười lăm năm trước đã trở về tìm ông ấy!”

Tô Doãn Hiên nháy mắt tròn to hai mắt lên, không thể tin nhìn Đan Niên. Đan Niên lại mặt mày thản nhiên nhìn hắn. Bỗng nhiên, Tô Doãn Hiên nắm lấy tay Đan Niên vội vàng kéo vào Tô phủ, chỉ để lại gã gác cổng tròn mắt há hốc mồm nhìn bóng lưng hai người nắm tay nhau đi xa.

Dọc theo đường đi, Tô Doãn Hiên quả thực chính là dùng sức thô bạo kéo Đan Niên đi về phía trước, Đan Niên không rảnh cùng hắn so đo, đầu óc còn đang cấp tốc xoay xoay.

Nhìn phản ứng của vị đại thiếu gia Tô Doãn Hiên này, hẳn nhất định đã biết thân phận thật của mình. Bây giờ, mục tiêu hàng đầu của nàng là nghĩ hết biện pháp ép cái lão thất phu Tô Tấn Điền kia chịu phóng lương, lấy thân phận Tô Doãn Hiên làm áp chế, nếu Tô Tấn Điền coi trọng Tô Doãn Hiên, chuyện này có thể thành công bảy, tám phần.

Không đi dài hơn một đoạn đường, Đan Niên đã bị lôi qua cánh cửa của một tòa viện, có hai gã sai vặt mặt đỏ hắc y đứng gác.

Tô Doãn Hiên buông ra Đan Niên, tiến lên thấp giọng nói với hai gã sai vặt mấy câu, lập tức liền có một tên vội vàng chạy vào viện thông báo. Một lúc sau, gã sai vặt trở ra, hướng Tô Doãn Hiên hành lễ, Tô Doãn Hiên khẽ gật đầu liền kéo Đan Niên đi vào.

Đan Niên nhìn cánh cửa phòng cách mình càng lúc càng gần, trái tim gần như muốn nhảy ra. Tô Tấn Điền vì nữ nhân mình yêu, có thể hy sinh thân sinh cốt nhục của chính mình, nuôi con người khác như con trai ruột, chỉ bằng điểm này, Đan Niên chắc chắn hẳn sẽ không lấy sự an nguy của thân phận Tô Doãn Hiên làm tiền đặt cược.

Nghe được có người tiến vào, người nguyên bản đang đứng trong thư phòng chậm rãi xoay người lại, mặt nhìn về phía Đan Niên và Tô Doãn Hiên.

Mười lăm năm chưa gặp Tô Tấn Điền, ấn tượng về ông đã sớm mờ hồ trong kí ức của Đan Niên, nam tử trung niên trước mắt hẳn là được bảo dưỡng tốt, nếu không phải đã có một chòm râu, Đan Niên thậm chí không tìm thấy bao nhiêu dấu vết năm tháng trên mặt ông, ông vẫn cao lớn, tuấn tú như cũ.

Ánh sáng trong thư phòng rất dồi dào, ánh mặt trời buổi chiều tà tà xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu vào phòng, Đan Niên có thể thấy rõ hạt bụi di động trong không khí. Đây chính là một buổi chiều an tĩnh nhàn nhạt như vậy.

Tô Doãn Hiên tiến lên, thấp giọng hô: “Phụ thân.” Liền thối lui đến bên cạnh Tô Tấn Điền.

Đan Niên bất động thanh sắc hít sâu một hơi, không nói được một lời, chờ Tô Tấn Điền chủ động đặt câu hỏi, trong lúc đàm phán quyết không thể mất tiên cơ.

“Nghe nói cô nương muốn gặp bản quan, không biết có chuyện gì?” Trên mặt Tô Tấn Điền mang ý cười ám áp.

Lão hồ ly a, giả bộ rất giống. Đan Niên thầm cảm thán.

“Tiểu nữ tử tên là Thẩm Đan Niên, phụ huynh Đan Niên hiện tại đang trấn thủ ở trọng trấn của biên cảnh là Mộc Kỳ, phát hiện đã đứt lương hai ngày, khẩn cầu Tô đại nhân có thể cho các tướng sĩ đang ra sức giết địch ở biên cảnh một đường sống.” Đan Niên cũng không cùng hắn khách khí, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Ha ha, tiểu cô nương, lòng người muốn cứu phụ huynh, bản quan có thể hiểu được, chính là lương thảo là vật tư quan trọng thuộc về triều đình, không có triều đình hạ lệnh, bản quan cũng không có quyền vận dụng.” Tô Tấn Điền gác tay cười nói.

Đan Niên không trả lời, chuyển miệng nói: “Tô đại nhân chắc là không biết, những gì mà Đan Niên đã trải qua không giống với những người khác. Khi ta vừa sinh ra, thân sinh phụ thân của ta vì bảo vệ cho đứa con của tình nhân cũ mà đã đem vứt ta đi.” Đan Niên nhìn sắc mặt xanh mét của Tô Tấn Điền, cúi đầu cười cười, tiếp tục nói:

“Lúc thiếu chút nữa bị mất mạng, may mắn được phụ thân Thẩm Lập Ngôn cứu, nên ta mới có thể còn sống, mấy năm nay được phụ huynh và mẫu thân yêu thương, sống sót cho tới tận bây giờ.”

Dưới cái nhìn soi mói của Đan Niên, Tô Tấn Điền cười khan hai tiếng: “Những gì Thẩm tiểu thư trải qua quả nhiên không giống người thường.”

“Ha ha, Tô đại nhân cũng có thể nghĩ như vậy, thì không còn gì tốt hơn.” Đan Niên cười nói.

“Kia Thẩm tiểu thư dựa vào cái gì cho rằng tới nơi này, nói một chuyện xưa cảm động, bản quan sẽ chuyển lương thảo ra?” Tô Tấn Điền mặt nhìn Đan

Niên, ánh mắt lại liếc về phía ngoài cửa sổ.

Đan Niên tâm tư nhanh chóng chuyển động. Tô Tấn Điền khẳng định có bố trí người ở bên ngoài! Khoảng khắc trôi qua như điện quang hỏa thạch, Đan Niên lập tức có kế sách, “Tô đại nhân, Đan Niên tuy rằng từ nhỏ sống ở nông thôn, nhưng vẫn có không ít bằng hữu, bọn họ đều từng nghe qua chuyện xưa cảm động này. Tô đại nhân nếu không tin, có thể đến Thẩm gia trang hỏi thăm một chút, ta có một người bạn thanh mai trúc mã là Thạch ca ca, hiện tại đang kinh thương ở Tây Vực, có một vị là Phùng chương quây thường xuyên lui tới, hiện đang ở Nam Cương làm nghề bán dược thảo, còn có vị Kim Tử thúc thúc đã trông chừng ta từ nhỏ đến lớn, còn có...”

Đan Niên còn định tiếp tục nói một hồi vô căn cứ nữa, thấy sắc mặt Tô Tấn Điền đã là màu xanh mét, cười nói: “Chỉ là bọn hán hiện tại bốn biển là nhà, muốn tìm được bọn họ cũng không phải là chuyện dễ dàng. Xem ra chuyện xưa của ta không có đủ lực hấp dẫn, làm trễ nải thời gian của Tô đại nhân. Tiểu nữ tử đành phải cáo từ vậy.”

Còn chưa chờ Tô Tấn Điền phản ứng, Đan Niên như nghĩ tới chuyện gì, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Nếu Tô đại nhân không có hứng thú, ta nghĩ, thái hậu nương nương và hoàng hậu nương nương có lòng từ bi vô biên, khẳng định thích nghe những chuyện xưa cảm động như vậy, không bằng để ta đến kể với hai vị ấy.”

“Đứng lại! Ngươi cho là ngươi vào trong Tô phủ còn có thể đi ra ngoài?!” Tô Tấn Điền quát.

“Nguyên lai là Tô đại nhân luyện tiếu ta đi, thật khó xử a, những vị bằng hữu khắp trời nam đất bắc của ta, nếu không nhận được tin tức của ta, thế nào cũng sẽ đi nơi nơi kể lại chuyện xưa của ta cho mọi người nghe, nói không chừng ngày nào đó sẽ truyền đến tai của Hoàng Thượng và Thái Hậu.” Đan Niên chớp chớp mắt, mặt mày ra vẻ rất khó xử.

“Ngươi muốn thế nào?” Mở miệng lần này là Tô Doãn Hiên, hán nhìn chăm chăm Đan Niên, mặt trầm như nước.

Đan Niên cũng không tiếp tục dong dài với bọn họ, “Phụ huynh ta đã cạn lương thực hai ngày, hiện tại khẩn cầu Tô đại nhân lấy đại cục làm trọng, tốc tốc mở kho phóng lương, cũng có thể cứu dân chúng Đại Chiêu thoát khỏi nước lửa. Nếu là trong lòng đại nhân còn có thiên hạ, nếu Mộc Kỳ có thể giải vây, sau khi phụ huynh bình an trở về, Đan Niên xin mặc cho Tô đại nhân xử trí. Nếu là đại nhân không chịu, Đan Niên vì sót ruột tìm cách cứu phụ huynh, nhất định sẽ làm những chuyện không thể văn hồi, mong rằng đại nhân lí giải.”

“Hừ! Ngươi đây là muốn gây sức ép với chúng ta?” Tô Tấn Điền phát tay áo cả giận nói.

“Đan Niên không dám, Đan Niên chỉ là một người đáng thương bị cha ruột đẩy đi làm kẻ chết thay. Cha ruột cho Đan Niên sinh mệnh, lại tự tay đưa Đan Niên vào con đường tử vong. Dường phụ chẳng những cứu Đan Niên, còn cho Đan Niên mười mấy năm vô ưu vô lự. Nếu có thể cứu phụ huynh, Đan Niên dù có chết mấy lần cũng không oán thán!”

Đan Niên cúi đầu, hai mắt đỏ ngầu, liều mạng ức chế nước mắt mình, tuyệt đối không thể khóc trước mặt cha con Tô Tấn Điền, lộ ra yếu thế.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Đan Niên mỉm cười nhìn biểu tình của Tô Tấn Điền, nếu bọn họ từng điều tra qua bản thân mình, biết những gì mình nói đều là giả thì làm sao bây giờ? Nếu bọn họ không tin lời mình, trực tiếp giữ mình lại thì làm sao đây?

Đan Niên cực chính là Tô Tấn Điền không dám chiêu cáo thân phận của Tô Doãn Hiên với thiên hạ. Nếu mình thua cuộc thì làm sao bây giờ? Hai chân Đan Niên như muốn nhũn ra, sắp không chống đỡ nổi thân thể. Nàng chờ đợi gần như muốn tuyệt vọng.

Tô Doãn Hiên nhìn Đan Niên đứng trước cửa, ánh mặt trời vàng óng ánh rớt xuống trên mặt Đan Niên, khiến cả người Đan Niên như rực lên một vầng sắc kim hoàng lấp lánh. Cặp lông mi dài chớp chớp, đôi mắt tuy có chút đỏ lên, nhưng mặt mày vẫn kiên định nhìn phụ thân. Về mặt kia, như có thể nói.

Đây là lần đầu hán nhìn thấy một nữ tử liều mạng như vậy, nếu Thẩm Lập Ngôn chết sa trường, Thẩm bá phụ cũng sẽ chiếu cố cho nàng, ít nhất cả đôi áo com vô ưu, vì sao nàng lại có thể liều mạng vì một người không có huyết thống với mình như vậy? Nàng là nữ nhi của mẫu thân, vì sao mẫu thân đối với mình...

Thẩm Lập Ngôn. Hán bồng nhớ tới, năm hán tám tuổi, trên đường hộ tống linh cữu của mẫu thân đã từng gặp cả nhà bọn họ, tiểu cô nương thiên chân ngây thơ ngày đó từng khuyên mình nên mau về chọn mẹ kế hán chính là Thẩm Đan Niên hùng hực liều mạng trước mắt mình lúc này.

Nghĩ đến đây, Tô Doãn Hiên không tự chủ được lên tiếng, “Cách Mộc Kỳ bốn trăm dặm về hướng Đông chính là Đông Bình phủ. Đông Bình phủ lương thảo dự trữ sung túc, chỉ cần có thủ dụ của phụ thân, quan địa phương sẽ mở kho lương thảo, tiếp tế cho Mộc Kỳ. Đông Bình phủ Tổng binh cũng có thể mang binh hộ tống lương thảo giải vây cho Mộc Kỳ.”

Đan Niên không dám tin nhìn Tô Doãn Hiên, hán đây là đáp ứng giúp bản thân cứu phụ thân rồi?!

Tô Doãn Hiên thấy vẻ vui mừng trong mắt của Đan Niên, khe thở dài, tiếp tục nói: “Đông Bình phủ cách Mộc Kỳ bốn trăm dặm, dù là kỵ binh ra roi thúc ngựa cũng phải mất ba ngày. Thời gian đến báo cho Hộ bộ lương thảo truyền tin đến Đông Bình cũng phải ít nhất bốn ngày. Trước sau cộng lại, ít nhất bảy ngày. Mộc Kỳ là một trấn nhỏ, không có lương thảo dự trữ, mà lương thực đã cạn ít nhất mười hai ngày, muốn tiếp tục kiên trì chỉ là hi vọng xa vời.”

“Phụ huynh ta không phải hạng người ham sống sợ chết, chỉ cần có một đường hi vọng, sẽ quyết tâm chiến đấu hăng hái, tuyệt đối sẽ kiên trì chờ đến cứu viện.” Đan Niên kiên định nói.

“Cô nương hiểu lầm, ý của tị hạ nói là, dù đợi được cứu viện, phụ huynh ngươi vẫn có thể chết sa trường. Không chỉ là lương thảo khô kiệt, nếu binh

lính không chịu nổi đói khát, tập thể bất ngờ làm phản đầu hàng Lạc Xích, chủ soái chỉ sợ là sẽ chết nhanh hơn.” Tô Doãn Hiên thần nhiên nói.

Đan Niên cắn răng nói: “Bọn họ nhất định sẽ đợi được. Chỉ cần báo cho bọn họ biết có viện binh, có lương thảo, bọn họ nhất định có thể kiên trì đến cuối. Từ kinh thành đến Mộc Kỳ, nếu cưỡi ngựa không phân biệt ngày đêm, ước chừng cần phải hai ngày. Ta sẽ đi báo cho phụ huynh của ta biết, chỉ cần có hi vọng, binh lính sẽ không bất ngờ làm phản!”

Khuôn mặt tuấn dật như điêu khắc trên đá của Tô Doãn Hiên rốt cuộc xuất hiện vết rách, mang theo kinh ngạc, Tô Doãn Hiên hỏi: “Người đi báo cho phụ huynh của người? Người có biết Mộc Kỳ hiện tại đã bị kỵ binh của Lạc Xích bao vây chặt như nêm cối?”

Đan Niên nhìn chằm chằm Tô Doãn Hiên và Tô Tấn Điền trước mặt, “Ta biết các người cũng không muốn trận chiến này thắng lợi, bởi vì vị trí đế vương của Đại Chiêu từ trước đến nay đều là đoạt từ trên tay thái tử. Nếu chiến tranh thất bại, thực lực của một nước mỏng manh, dân chúng oán than cũng sẽ càng lớn, nếu các người muốn làm những gì, cũng dễ dàng rất nhiều.”

Không nhìn sắc mặt xanh trắng lẫn lộn của Tô Tấn Điền, Đan Niên tiếp tục nói: “Ai làm hoàng đế cũng không quan trọng, nhưng ta quyết không cho phép phụ huynh ta trở thành vật hy sinh trong trận chiến này, mẹ ta còn ở nhà chờ chồng con của bà trở về. Cho dù liên lụy đến tánh mạng của ta, ta cũng muốn cứu phụ huynh của mình.”

Tô Tấn Điền có chút cá giận nói: “Phụ huynh của người? Xem ra Thẩm Lập Ngôn dạy người không tệ, người chính là như vậy đến gây sức ép với cha ruột của người sao?”

Đan Niên ánh mắt trầm xuống, “Ta cũng không muốn như vậy. Ta vốn đang sống nhàn nhã ở Thẩm gia trang, là các người tranh quyền đoạt lợi khiến trận chiến này đã tới lúc không thể hoãn. Ta vốn muốn cả đời không có liên quan đến các người!”

Tô Doãn Hiên nhìn chằm chằm Đan Niên, chậm rãi nói: “Tổng binh của Đông Bình phủ là Hồ Khiêm, trên tay ông ấy có hai vạn tinh kỵ binh. Phụ thân hãy gửi một lá thư cho Hộ bộ, một kho lúa ở một huyện nhỏ ven biên cảnh vốn không cần ý kiến phúc đáp của Hoàng Thượng, chờ thủ dụ đến Đông Bình, Hồ Khiêm sẽ mang lương thảo đến giải vây cho Mộc Kỳ.”

Tô Tấn Điền có chút khiếp sợ, đứng lên nhìn Tô Doãn Hiên nói: “Hiên Nhi, con có biết làm như vậy sẽ có hậu quả thế nào không?”

Khuôn mặt tuấn dật nghiêm túc của Tô Doãn Hiên vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, trầm giọng nói: “Phụ thân, con đều có an bài.” Dứt lời quay mặt nhìn Đan Niên, nói: “Mong rằng cô nương tuân thủ hứa hẹn, vĩnh viễn đều là Thẩm Đan Niên, nữ nhi của Thẩm Lập Ngôn.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tử Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Chạy Tới Mộc Kỳ

“An bài như thế, Thẩm cô nương có vừa lòng không?” Tô Doãn Hiên nhìn về phía Đan Niên.

“Ta làm thế nào có thể tin người thật sự có thể phóng lương?” Đan Niên đưa ra nghi vấn dưới đáy lòng.

“Trừ bỏ tin tưởng ta, người không còn lựa chọn nào khác.” Tô Doãn Hiên gác tay đứng thẳng.

Đan Niên cúi đầu cười ra tiếng, “Đúng vậy, ta trừ bỏ tin tưởng người cũng không còn biện pháp khác. Nếu ta chờ năm ngày vẫn không chờ được lương thảo và quân đội của Hồ Khiêm, vậy ngày Tô đại thiếu gia nhận tổ quy tông cũng không xa.”

“Thẩm tiểu thư, lời của người, ta nhớ kỹ. Hi vọng người còn có mệnh sống đến ngày ta nhận tổ quy tông.” Tô Doãn Hiên lạnh nhạt nói.

Mặt mũi coi tuấn tú như vậy, cái miệng lại quá ác độc! Đan Niên không thèm dây dưa với Tô Doãn Hiên nữa, nói cáo từ liền xoay người đi ra ngoài.

Còn chưa đi ra cửa viện, chợt nghe sau lưng Tô Tấn Điền gọi nàng, Đan Niên quay đầu, mặt mày đề phòng nhìn ông, hay là ông lại đổi ý?

“Đan Niên, người tên là Đan Niên đúng không?” Giọng nói của Tô Tấn Điền có chút chua chát.

Thấy Đan Niên không trả lời, Tô Tấn Điền dường như già đi vài tuổi, thấp giọng nói: “Mấy năm nay, Thẩm Lập Ngôn đối với người tốt không?”

Đan Niên vụn vụn không nghĩ tới Tô Tấn Điền sẽ hỏi vấn đề như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào, một lúc lâu sau, Đan Niên lúng ta lúng túng trả lời: “Cha đối với ta rất tốt, nương và ca ca cũng rất thương ta.”

Tô Tấn Điền chậm rãi vươn tay về phía Đan Niên, ánh mắt mang theo trĩu mến, như muốn vuốt đầu Đan Niên, nhưng bàn tay đến nửa đường lại suy sụp buông xuống. Đan Niên nhớ lại ngày nàng sinh ra, Tô Tấn Điền cũng đưa tay sờ nàng lại nửa đường dừng như vậy.

Con giận trong Đan Niên bốc lên, nằng gạt bàn tay Tô Tấn Điền lưu lại trong không trung, hừ lạnh một tiếng rồi đi. Từ đầu tới đuôi, Tô Tấn Điền đều vì thái tử phi và Tô Doãn Hiền, từ trước đến nay, trong lòng ông, ngay cả một cái góc nhỏ cũng không lưu lại cho một người tên là Đan Niên.

Ra khỏi Tô phủ, Đan Niên liền kêu lão Trịnh đánh xe đến một tiệm thợ rèn. Đan Niên vào trong cửa hàng, dùng hai mươi đồng tiền lớn mua một cây chủy thủ sắc bén.

Lão Trịnh vâng vâng dạ dạ hỏi nàng muốn về nhà chưa, Đan Niên nhắm mắt dưỡng thần ngồi trong xe ngựa, bình tĩnh bảo lão Trịnh đánh xe đến vùng ngoại ô phía Tây kinh thành chơi một chút. Nàng không dám lại về nhà, nàng sợ về nhà thấy Tuệ Nương, liền không còn dũng khí bước lên con đường đến tây thiên.

Ra khỏi cổng thành Tây Môn, Đan Niên chui ra khỏi xe ngựa, ngồi xuống chỗ đánh xa bên cạnh lão Trịnh, cười nói như vậy có thể ngắm phong cảnh tốt hơn. Lão Trịnh luôn có chút kính sợ Đan Niên, nên cũng không dám nói cái gì.

Chờ sau khi rời kinh thành chừng mười dặm, trên đường dần dần không có bóng người, lão Trịnh nói cái gì cũng không chịu tiếp tục đi, nhất định đòi đưa Đan Niên về nhà.

Đan Niên cười tủm tỉm, rút ra cây chủy thủ trong tay áo, kề sát cổ lão Trịnh, “Tiếp tục đi về hướng Tây, đi đến biên cảnh, ta muốn đi tìm phụ huynh của ta, nhớ là phải đi nhanh một chút.”

Lão Trịnh như bị sét đánh, kêu la lên: “Tiểu thư Đan Niên, ngài làm sao vậy? Biên cảnh rất nguy hiểm, không phải là chỗ để chơi, ngài nếu tưởng niệm Nhị gia, chùng thêm vài ngày nữa thì Nhị gia sẽ trở lại!”

Đan Niên bất động thanh sắc dí cây chủy thủ về trước một ít, lưỡi dao lạnh lẽo áp vào cổ lão Trịnh, “Lão Trịnh, ngươi phải biết rằng, ta là người nói được thì làm được. Ngươi nếu không đi, ta sẽ giết ngươi, nói với đại bá là ngươi dẫn ta đến chỗ này, có mưu đồ gây rối với ta, ta chỉ là đơn thuần tự vệ. Đến lúc đó, ta sẽ không bị chuyện gì, bất quá, vợ, con trai và con gái của ngươi vẫn còn là gia nô của Thẩm phủ, ngươi đoán xem, bọn họ sẽ bị phát mại tới chỗ nào?”

Bàn tay nắm dây cương của lão Trịnh bắt đầu run run, Đan Niên không kiên nhẫn “Hừ?” một tiếng, lão Trịnh vội hét lớn một tiếng đánh xe ngựa nhanh chóng đi tới. Đan Niên hài lòng thu hồi chủy thủ trên cổ lão Trịnh, vì bảo hiểm, chuyển chủy thủ xuống sát bên hông lão Trịnh.

Đan Niên vội vã chạy đi, trên đường chỉ ghé sạp trà ăn bánh bao và uống nước trà cho đỡ đói, buổi tối cũng không ngừng lại, cùng lão Trịnh thay phiên đánh xe ngựa. Thấy Đan Niên thành thạo đánh xe ngựa, lão Trịnh rất là ngạc nhiên. Đan Niên cười nhạo nói: “Phụ thân ta là người yêu mã, ta sao có thể không biết lái xe ngựa?!”

Đợi cho đến chiều ngày hôm sau, Đan Niên quyết định nghỉ chân ở một quán trà, vừa uống trà vừa thuận tiện hỏi thăm người qua đường, biết được từ đây đến Mộc Kỳ chỉ có nửa ngày đường. Đan Niên hưng phấn liền định tiếp tục chạy đi.

Người qua đường nghe Đan Niên muốn đi Mộc Kỳ, liền vội vàng kéo lão Trịnh lại, “Này đại huynh đệ, mau khuyên nhủ đại cô nương này đi. Mộc Kỳ hiện tại bị người Lạc Xích vây chặt, ngay cả con chim cũng không bay thoát, các người đến chỗ đó làm gì a, chúng ta chạy nạn còn không kịp đâu!”

Đan Niên vội vàng hỏi: “Vậy còn binh lính trấn thủ Mộc Kỳ, hiện tại thế nào?”

Người qua đường giận dữ nói: “Nghe nói vị đại nhân thủ thành là người họ Thẩm, coi như có chút thủ đoạn, người Lạc Xích đến bây giờ đã nhiều ngày không thể xông vào thành. Nhưng trước mắt, trong thành đã cạn lương thực mấy ngày, dù là Đại La thần tiên, cũng không thủ thành được a. Mà quan lại ở Đông Bình, mắt thấy Mộc Kỳ sắp thất thủ, cũng không chịu đi cứu viện! Mọi người đều ngóng trông Thẩm đại nhân có thể thủ thành thêm hai ngày, để chúng ta có thời gian chạy trốn a!”

Lão Trịnh hăm hăm hồ hồ đồng ý, đợi người qua đường lắc đầu thở dài đi rồi, lão Trịnh “Bùm” một tiếng quỳ xuống mặt đất, than thở khóc lóc, “Đại tiểu thư Đan Niên, van cầu người trở về đi! Ngài nếu có gì không hay xảy ra, mạng của cả nhà lão nô có muốn đèn cũng đèn không nổi a!” Dứt lời liền bắt đầu bùm bùm đập đầu dưới chân Đan Niên.

Đan Niên không để ý tới lão Trịnh, tự mình tháo ngựa khỏi xe, rồi treo túi hành lý lên trên lưng ngựa. Lão Trịnh nghẹn họng trân trối nhìn Đan Niên, “Tiểu thư, ngài làm cái gì vậy? Ngài bỏ xe ngựa, chúng ta biết trở về thế nào?”

Đan Niên thắt dây cương cho ngựa, gọi chủ quán trà cho ngựa nước uống. Đến lúc móc túi trả tiền, Đan Niên phát hiện sau khi trả tiền cho chủ quán, trên người mình cứ nhiên không còn một đồng tiền nào. Đan Niên cười lắc lắc đầu, tháo xuống chiếc vòng vàng khảm ngọc do Thẩm Đại phu nhân tặng, ném qua cho lão Trịnh, thuận tiện cầm lấy tấm áo bào của lão Trịnh đặt trên xe ngựa.

Thấy ngựa đã uống nước đầy đủ, Đan Niên xoay người luống loát nhảy lên lưng ngựa, nhìn xuống lão Trịnh còn đang quỳ thất thần, nói: “Cứ đem bán vòng tay này, nhanh trở về kinh thành đi. Cảm ơn người đã đưa ta đến đây.”

Lão Trịnh thấy hai chân Đan Niên thúc vào bụng ngựa định chạy đi, cuống quýt tiến lên ngăn cản Đan Niên, cầu khẩn Đan Niên chớ phát cáu, mau theo lão trở lại kinh thành.

Đan Niên cười tủm tỉm, cúi người từ trên lưng ngựa xuống, nói: “Lão Trịnh, thật ra ta còn có việc muốn nhờ người. Sau khi người trở lại kinh thành, hãy nói với nương của ta, ta sẽ đem phụ thân cùng ca ca bình an trở về cho bà. Nếu ta cũng không về, thì bảo Triệu Phúc mở tiệm cơm dựa theo kế hoạch của ta, có làm ăn mới có thể duy trì sinh kế, đừng đi cầu tên Thẩm Lập Phi kia.”

Đan Niên như nhớ ra cái gì, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nga, còn có, phiền toái chuyển cáo đại bá và bá mẫu ta, muốn giết người thì cứ chặt đầu, chớ khinh người quá đáng! Muốn Thảm Đan Niên ta đi làm tiểu thiếp cho nhà chồng của khuê nữ hân, loại chuyện ghê tởm này mà cũng nghĩ ra được! Nếu sau này dám dùng ám chiêu gì với nương của ta, cho dù ta thành quỷ, cũng sẽ khiến Thảm phủ của hân ngày ngày đêm đêm không được an bình!”

Nhìn bộ dạng Đan Niên híp mắt lạnh lùng nói chuyện, lão Trịnh rợn cả người. Còn chưa chờ lão Trịnh phản ứng kịp, Đan Niên liền thúc chân vào bụng ngựa, cúi thấp người trên lưng ngựa, chạy thẳng về phương hướng mới vừa hỏi thăm.

Hồi lâu sau, lão Trịnh mới phản ứng được, chân mềm nhũn, quỵ sụp xuống về hướng Đan Niên đi. Chủ quán trà cuống quýt kêu hai người đến nâng lão vào, nghỉ ngơi hơn nửa ngày, mặc cho người khác hỏi thế nào, lão Trịnh vẫn cắn chặt răng không nói lời nào.

Ngồi nghỉ một hồi lâu, lão Trịnh cảm thấy có lại chút khí lực, đi nhờ một chiếc xe bò chở đầy nông dân chạy nạn đi ngang qua, chậm chạp đi về hướng đông.

.

.

.

Đan Niên ngồi trên lưng ngựa không biết bao lâu, sắc trời đã dần dần tối xuống, xa xa xuất hiện ánh đuốc lập lòe, Đan Niên vội vàng ngừng ngựa, dắt ngựa đi lên trên triền núi quan sát hồi lâu. Từ chỗ này, nằng thậm chí có thể nhìn thấy binh lính Lạc Xích đi tuần đêm.

Đan Niên hít một hơi thật sâu, đã sớm nghe nói người Lạc Xích là người du mục phương Bắc, thân hình cao lớn, mũi cao mắt sâu. Nhìn đám binh lính tuần đêm kia, cho dù có mười Đan Niên, cũng không đủ đánh một tên.

Đan Niên xé áo mình thành mấy khối, bọc dưới vó ngựa, dắt ngựa đi vòng quanh doanh địa của người Lạc Xích, thẳng đến đêm khuya, cũng không tìm được lỗ hổng có thể đi vào. Rõ ràng chỉ cần đi sâu thêm sáu dặm vào trong chính là trấn Mộc Kỳ – nơi phụ thân và ca ca đang trấn giữ! Đan Niên không cam lòng cắn môi.

Chỉ cần có thể nhìn thấy phụ thân, có thể nói cho phụ thân kiên trì thêm hai ngày, viện quân sẽ đến. Phải làm thế nào mới có thể xuyên qua hàng phòng vệ như thùng sắt của quân doanh Lạc Xích đây? Vùng ráp ranh giữa trấn Mộc Kỳ và nơi ở của người Lạc Xích chính là một khu rừng lớn, địa hình phức tạp, được gọi là “Lạc Lâm”, lá cây nhiều năm tích lũy, che phủ mọi lối mòn trên đất rừng, người nếu không quen thuộc địa hình, nhất định sẽ bị lạc trong rừng, nằng không thể mạo hiểm đi vào đó.

Đan Niên kéo vó ngựa lên, buộc lại vải, phủ thêm tấm áo khoác xanh của lão Trịnh, phủ bụi đất dính trên mặt, cột gọn lại mớ tóc rối tung, xoay người lên ngựa, phi nước đại về hướng quân doanh Lạc Xích. Nếu người Lạc Xích canh chừng nghiêm ngặt như thế, đành để người Lạc Xích mang mình đi gặp phụ thân vậy!

Hai binh lính Lạc Xích gác ở cửa quân doanh là những người đầu tiên phát hiện Đan Niên, quát lớn có biến có biến. Vài tên lính xông ra, gió trường mâu vây thành vòng xung quanh Đan Niên, không biết là ai kêu lên: “Hình như là một ả đàn bà!” Trong nháy mắt, gần như toàn binh lính trong quân doanh đều chạy ra, chặt chẽ bao vây lấy Đan Niên.

Trám tim Đan Niên gần như muốn nhảy ra, khi nằng nhìn thấy ánh mắt tham lam của bọn người Lạc Xích cao lớn, trong lòng dâng lên nỗi hoảng hốt khó có thể nói hết.

Con ngựa của Đan Niên bất an ngo ngoáy, Đan Niên dùng hết khí lực mới đè xuống con ngựa xao động bất an. Lúc này có một tên Lạc Xích khổng lồ nhào lên đụng mạnh vào người, khiến Đan Niên nhất thời bị rơi xuống mặt đất, té đau đến trước mắt toàn là sao. Còn chưa chờ nằng đứng lên, trên cổ đã có tầng tầng lớp lớp mấy chục thanh đao hình cung chia sát vào.

Đan Niên cố đè xuống hoảng hốt, hướng đám người kêu lớn: “Ta muốn gặp tướng quân của các người!”

Đúng lúc này, đám binh lính vây quanh Đan Niên giống như biển Hồng Hải được Moses tách ra, an tĩnh chia ra làm hai bên, nhường đường cho một người mặc áo giáp đeo mặt nạ màu xám bạc mặt nạ đi đến trước mặt Đan Niên, phía sau hân còn có vài tên rất cao lớn, có khả năng là hộ vệ.

“Nga, nguyên lai là người Đại Chiêu. Kẻ tự tiện xông vào quân doanh, ắt phải phán tội chết!” Đan Niên không nhìn thấy vẻ mặt dưới lớp mặt nạ của người nọ, thanh âm nghe qua có vẻ ôn hòa, nhưng lại lộ ra vô hạn băng lãnh sát ý.

Nhất thời, hai binh lính Lạc Xích đi lên kéo Đan Niên ra ngoài, Đan Niên ra sức vùng vẫy, trương cổ họng hét lớn vào tên mặt nạ: “Ta không phải người Đại Chiêu thông thường! Ta có chuyện quan trọng muốn làm! Mau cho ta gặp thống soái của các người!”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thân Phận

Gã đeo mặt nạ có vẻ rất có hứng thú với Đan Niên, nghiêng đầu nhìn nhìn Đan Niên, giương tay bảo đám binh lính kéo Đan Niên đến, gọi người trói Đan Niên lại, đưa vào trong quân trường.

Đan Niên ra sức thoát khỏi dây trói, the thé kêu lên: “Ngươi dám trói ta? Ngươi có biết phụ thân của ta là ai không?”

Nam nhân mang mặt nạ màu bạc cười khê ra tiếng, “Nga? Phụ thân ngươi là ai?”

Đan Niên hừ một tiếng, trái phải liếc nhìn chung quanh một cái, bữu môi nói: “Ngươi muốn biết?”

Gã mặt nạ cười thành tiếng, “Nguyên lai là một bí mật không thể công khai. Chẳng lẽ ngươi là thiên kim của vị vương công đại thần nào đó của Đại Chiêu?”

“Cha ta tuy rằng không phải vương công đại thần, nhưng cũng đủ lợi hại khiến ngươi hết cách với ông ấy!” Đan Niên kiêu ngạo đắc ý nói, tựa như một tiểu công chúa bị người lớn làm hư.

Gã mặt nạ trầm mắt xuống, lập tức vung tay cho người ta trói hai tay Đan Niên ra sau lưng, mang vào quân trường. Bên trong quân trường trừ bỏ gã mặt nạ, còn có một quan nhân Lặc Xích mặt đầy râu ria, ánh mắt nhìn về phía Đan Niên tràn đầy cảnh giác.

Gã mặt nạ thản nhiên ngồi xuống sập trong quân trường, tựa như nói chuyện phiếm, hỏi: “Hiện tại có thể nói được chưa, phụ thân ngươi là ai?”

Đan Niên vĩnh môi lên, “Nếu ta nói, ngươi có thể đưa ta đến chỗ cha ta sao?”

Gã mặt nạ chưa trả lời, vị quan nhân Lặc Xích liền cười ha hả lên, “Tiểu cô nương không biết trời cao đất dày này là đâu tới vậy a? Chiến trường không phải là nơi mà ngươi đi tìm phụ thân! Mộ công tử, đem tiểu cô nương này thưởng cho Trát Mông Muội ta đi, tại hạ bảo đảm sẽ cho nàng hàng đêm khoái hoạt, sẽ không muốn tìm phụ thân nữa!”

Đan Niên buồn bực trừng mắt nhìn gã quan nhân Lặc Xích tên Trát Mông Muội kia một cái. Gã mặt nạ Mộ công tử dường như xem như việc này không liên quan đến mình, căn bản mặc kệ Trát Mông Muội trêu chọc Đan Niên.

“Cha ta là Thảm Lập Ngôn, thần kì nhất dừng! Hiện ở ngay tại trong trấn Mộc Kỳ, các ngươi không phải là hết cách với ông ấy đó sao!” Đan Niên thấy thời cơ chín muồi, vờ ra vẻ buồn bực vung ra những lời này.

Nhất ngôn ký xuất, Mộ công tử và Trát Mông Muội lập tức cảnh giác, ánh mắt nhìn về phía Đan Niên cũng tràn đầy đề phòng và hoài nghi.

“Các ngươi sợ rồi sao! Mau thả ta vào trấn Mộc Kỳ tìm phụ thân ta đi, chờ phụ thân ta đi ra, ta sẽ nói với cha ta tha cho các ngươi một con đường sống.” Đan Niên nhảy nhẩy lên trong quân trường, đắc ý cười cười với hai người.

“Ha ha, chúng ta đương nhiên có thể thả nữ nhi của Thảm đại nhân đi vào, nhưng ngươi lấy gì để chứng minh ngươi không phải kẻ giả mạo nữ nhi của Thảm đại nhân?” Mộ công tử đứng dậy, thanh âm vì kích động, không tự chủ được run run lên.

“Ta vốn chính là nữ nhi của phụ thân a, thế nào lại là giả mạo!” Đan Niên tức giận phồng má lên, “A! Ta có thể cho viết thư cho phụ thân, phụ thân vừa nhìn thấy liền biết là ta!” Đan Niên à lên một tiếng, bưng bình đại ngộ.

Trát Mông Muội liền vội vàng tiến lên nói: “Công tử, tiểu cô nương này nói chuyện bừa bãi, nói không chừng là gian tế do kẻ địch phái tới! Quyết không dễ dàng tin tưởng, hãy chờ đại soái tới rồi hãy xử trí nàng.”

Mộ công tử không để ý đến hắn, ngón trỏ phải như có như không gõ lên tay trái, cặp mắt sắc lẹm nhìn chăm chăm Đan Niên, quan sát từng biểu tình của nàng.

Đan Niên cụp mắt mắt, òa một tiếng khóc lên, “Các ngươi vì sao không cho ta gặp cha ta, ta lại không theo các ngươi đánh giặc, các ngươi thích đánh thế nào thì cứ đánh! Đại bá ta thừa dịp cha ta không ở nhà, định gả ta cho Lại bộ lão đầu tử kia làm tiểu thiếp, ta muốn tìm phụ thân ta! Ô ô...” Đan Niên làm như vô cùng thương tâm, ủy khuất nghẹn ngào nói không ra lời.

Mộ công tử nhích sát người lại gần Đan Niên, nhìn nàng ủy khuất khóc nghẹn ngào, ôn nhu dỗ dành nói: “Cô nương đừng khóc, ta đương nhiên sẽ để ngươi gặp phụ thân, còn có thể cho phụ thân ngươi mang ngươi về nhà, làm chủ cho ngươi.”

Đan Niên nâng lên đôi mắt ngập nước, vui mừng hỏi: “Thật sự? Các ngươi không phải là bị cha ta đánh nên không dám lại đánh với ông ấy?! Cha ta lợi hại nhất, ngay cả đại bá đều sợ ông ấy!”

Mộ công tử lập tức bị nghẹn, hồi lâu mới nói: “Đúng vậy, chúng ta bị đánh nặng quá nên sợ. Ngày mai ngươi đứng dưới thành, nói với phụ thân là ngươi nhớ hắn, muốn hắn mang ngươi về nhà, rồi cha ngươi sẽ mang ngươi về nhà.”

Đan Niên nghe thế nào cũng cảm thấy Mộ công tử là đang cố gắng trả lời nàng, hình như đang cố nén cười, Đan Niên hỏi: “Ngươi không gạt ta đúng

không? Đại bá ta cũng nói sẽ dẫn ta đi tìm phụ thân, nhưng rốt cuộc ông ấy chính là gạt ta!”

Mộ công tử dần dần có chút không nhận được, nhìn bộ dạng gầy teo ốm yếu co rúc trên mặt đất của Đan Niên, trên người mặc áo bào rộng thùng thình của nam nhân càng khiến vóc người trở nên bé bỏng, trên mặt còn một hàng nước mắt, rõ ràng là một nữ hài nhi còn chưa lớn.

Hắn nhìn Đan Niên, trong lòng thầm cười lạnh, đây chính là thứ tiểu thư quan gia của Đại Chiêu, bị nuông chiều từ bé, chẳng biết gì về hiểm ác trong cuộc sống!

“Ta làm sao có thể gạt ngươi chứ, sáng sớm ngày mai, ngươi có thể nhìn thấy phụ thân ngươi!” Mộ công tử cường chế khó chịu trong lòng, cố nói.

“Vậy ngươi có thể đừng nói cho người khác biết ta là nữ nhi của phụ thân được không?” Đan Niên nhìn xuống ngón tay, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Ngẩng đầu thấy Mộ công tử nhìn mình, Đan Niên khẽ đỏ mặt, lúng ta lúng túng nói: “Nếu như để người trong kinh thành biết ta chạy đến quân doanh tìm phụ thân, khẳng định sẽ lại nói cha ta không biết dạy ta, phụ thân sẽ tức giận.”

Nguyên lai là như vậy, Mộ công tử từ chối cho ý kiến, cười lạnh một tiếng, “Chuyện này không quan hệ, ngươi viết một phong thư gửi cho phụ thân, nói cho phụ thân ngươi biết, ngươi đang ở ngoài thành chờ ông ấy, ngày mai chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta, cam đoan ngươi có thể gặp phụ thân.”

Đan Niên mặt mày hạnh phúc cười cười với Mộ công tử, còn định nói thêm gì đó, nhưng sự nhần nại đối thoại với thứ tiểu thư si ngốc này của Mộ công tử đã tuyên bố khô kiệt, hắn gọi hai binh lính tới, dắt Đan Niên vào một cái lều nhỏ, dặn hai người đứng canh giữ Đan Niên ngoài cửa lều.

Đội Đan Niên tức giận rời đi, Trát Mông Muội mặt mày bất mãn tiến lên, “Công tử, ngươi lưu lại tiểu nữ oa nhi này để làm gì?”

Gã mặt nạ nằm nghiêng trên giường, bưng chén rượu lên khẽ hớp một ngụm, “Nếu Thẩm Lập Ngôn nhìn thấy thiên kim bảo bối của hắn ở trong tay chúng ta, ngươi nói, hắn sẽ mở cửa thành đầu hàng, hay nhảy ra làm một trận huyết chiến với chúng ta?”

Trát Mông Muội bưng tỉnh đại ngộ, đồng thời có chút khinh thường cười nói: “Công tử, người Đại Chiêu các ngươi quả nhiên là quý kẻ đa đoan! Nhưng mà, việc này thoát nhìn có hơi kỳ quái, có khi nào là...”

Mộ công tử ném mạch chén rượu bạch ngọc xuống đất, vỡ tan nát bấy, thông thả âm trầm nói: “Mộc Kỳ đã cạn lương thực bốn năm ngày nhưng vẫn không đánh được. Lạc Xích bên này cũng gặp khó khăn về lương thảo, nếu lại tiếp tục, căn bản không chống đỡ được. Đến lúc đó, ngươi tính đi đánh Đông Bình để bổ sung lương thảo, hay là cứ như vậy dẹp đường trở về thảo nguyên của ngươi?”

Mật thám Đại Chiêu trước đó đã nói, Thẩm Lập Ngôn thương yêu nhất là con trai con gái của mình, ta cũng không tin Thẩm Lập Ngôn tha chịu nhịn đói, cũng không ra tay cứu đứa con gái bị rơi vào tay một đám người Lạc Xích như ác sói!”

Trát Mông Muội vội vàng vâng dạ lui ra ngoài. Lúc này, bên trong quân trường chỉ còn lại một mình gã mặt nạ. Ánh đuốc ánh vào màu bạc trên mặt nạ của hắn, phát ra một tầng ánh sáng lạnh lẽo, chỉ có một đôi sáng ngời sắc lém là lộ ra ngoài, nhìn không phân biệt được hỉ nộ.

Một lát sau, Mộ công tử cảnh giác đứng lên, tay chớp tới trường kiếm bên hông, một binh lính đứng ở ngoài lều, bẩm báo nói, à mật thám bị bắt vào đêm nay đang làm âm mưu không ăn cơm chiều, nói là thật đói rất đói, nướng lại không chín, quậy phá âm mưu đòi ăn Phù Dung cao và cháo gà.

Khóe miệng Mộ công tử chậm chạp khẽ cong lên, quả nhiên là thứ tiểu thư bị sủng đến mức thành ngu ngốc, giương giọng quát ra ngoài: “Không ăn thì cho nàng nhịn đói đi, không cần để ý tới!”

Binh lính lĩnh mệnh mà đi.

.

.

.

Rạng sáng ngày thứ hai, Mộ công tử đầu tiên là phái Trát Mông Muội phân công tướng sĩ xếp thành hàng xuất trận, rồi quay sang dỗ Đan Niên viết thư gửi cho Thẩm Lập Ngôn.

Đan Niên vừa vùng vằng oán giận Mộ công tử không biết tiếp khách, vừa dậm chân đùng đùng tìm bút mực viết một tờ tín nhắn: Cha, con là Đan Niên. Nhiều người, đừng nhận thức con.

Mộ công tử thấy khi Đan Niên viết chữ, thần sắc nghiêm nghị, nét chữ cũng xinh đẹp đầy khí thế, có chút ngạc nhiên, ánh mắt nhìn về phía Đan Niên cũng thêm vài phần tìm tòi nghiên cứu, “Thẩm tiểu thư viết chữ thật đẹp a!”

Đan Niên sợ hãi cả kinh, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực cười nói: “Đó là đương nhiên, cha ta đã dạy ta đó a!”

Trong nháy mắt, Mộ công tử hoài nghi bộ dạng nghiêm túc lúc nãy của Đan Niên chẳng qua là mình nhìn lầm, hừ lạnh một tiếng thu hồi tờ giấy. Khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của Mộ công tử lộ ra nụ cười châm chọc, ngươi bắt quả chi là một tiểu nữ oa, chẳng lẽ còn có thể ở trước mặt mình làm ra chuyện liêu mạng gì!?

Đan Niên bị trói hai tay, cứng nhắc leo lên chiến xa, y theo yêu cầu của Đan Niên, trên người Đan Niên vẫn như cũ mặc áo choàng kiểu nam rộng thùng thình của lão Trịnh, trên mặt bôi một lớp tro, đứng ở ngay hàng trước của đoàn quân.

Đan Niên ngửa đầu nhìn thành lâu cao lớn, ánh mặt trời của buổi sáng đầu hè chiếu vào mắt nàng, khiến nàng gần như muốn rơi nước mắt ra. Tới qua vì diễn trò, cả đêm không uống một giọt nước, ban đêm lại lo lắng sẽ có người Lạc Xích xông vào doanh trướng, nên không dám ngủ, đầu óc lúc này cũng căng căng lên.

Người mặc áo giáp trên cửa thành lâu kia chắc là phụ thân, tên tiểu tướng bên cạnh nhất định là ca ca, Đan Niên đứng xa xa nhìn bọn họ, trong lòng thỏa mãn không thôi, có cái gì có thể sánh được bằng trước lúc chết được nhìn thấy thân nhân của mình?

Trát Mông Muội đem lá thư của Đan Niên cột vào mũi tên, bắn về phía người trên thành lâu. Đan Niên kinh hãi sợ phụ huynh bị trúng tên, may mà vị trí hơi xa, tên chỉ bắn tới trên cửa thành, một tiểu binh Đại Chiêu vội vàng chạy đi rút tên ra, trình lên Thẩm Lập Ngôn đứng trên thành.

Nhất thời, trên thành lâu phát ra một trận xô xao. Mộ công tử hải lòng nhìn thành lâu xô xao, nín chặt cổ áo Đan Niên, giương tay ra lệnh đám tùy tùng đẩy chiến xa chậm rãi đến dưới thành lâu.

Đan Niên bị trói cứng ngắc, cắn răng không rên một tiếng, Mộ công tử ần ần cảm thấy Đan Niên phản ứng không ổn, nhưng thời gian cấp bách, cũng không kịp nghĩ nhiều.

Trát Mông Muội ngửa đầu hô về hướng thành lâu: “Thẩm đại nhân, tướng quân nhà ta ngưỡng mộ uy danh của đại nhân, đặc biệt dẫn người nhà của đại nhân tới gặp ngươi! Ngươi xem là ai vậy?”

Nói xong, Mộ công tử hướng Đan Niên cười nói: “Cha ngươi ngay tại mặt trên, còn không mau đến nói cho cha ngươi đi ra, dẫn ngươi về nhà?!”

Đan Niên cũng cười cười với Mộ công tử, Mộ công tử không kịp hiểu ra nụ cười này có thâm ý khác, thì đã nghe Đan Niên trương cổ họng rống lên: “Thẩm đại nhân, viện quân và lương thảo của phủ Đông Bình hai ngày nữa sẽ đến, kiên trì chờ đợi có thể thắng lợi!”

Nháy mắt, ninh lính Đại Chiêu trên thành lâu đồng loạt phát ra tiếng hoan hô diếc tai nhức óc, Đan Niên mỉm cười mang theo thắng lợi quay đầu nhìn về phía Mộ công tử, Trát Mông Muội sớm trợn mắt há hốc mồm, mặt mày đám người Lạc Xích phía sau cũng đầy mê mang.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Lời Nói Đã Đưa

Đan Niên không nhìn thân sắc dưới lớp mặt nạ của Mộ công tử, nhưng nàng cũng có thể lường trước Mộ công tử hiện tại nhất định là thẹn quá thành giận. Có thể khiến một kẻ kiêu ngạo tài lớn như vậy té ngã, Đan Niên ngẫm lại cũng cảm thấy thống khoái trong lòng.

Mỉm cười mang theo thắng lợi, Đan Niên cười nói với Mộ công tử: “Đa tạ Mộ công tử, Đan Niên đang lo không cách nào nhân với phụ thân.”

Một lúc lâu sau, giữa tiếng reo hò ào ào của quân mình, Đan Niên nghe phía dưới mặt nạ Mộ công tử truyền đến tiếng cười đầy âm lãnh, “Nguyên lai, từ đầu đến giờ, ngươi đều đem ta trêu đùa trong bàn tay, ngươi không sợ ta giết ngươi sao?”

Đan Niên đã đạt thành tâm nguyện, quay đầu nhìn hai bóng người khiến nàng vương bận trên thành lâu, mặt không đổi sắc nói, “Mộ công tử, giết người bất quá chỉ là chặt đầu, chỉ cần có thể cứu phụ huynh ta, Đan Niên không cầu gì khác.”

Trát Mông Muội đang đứng bên cạnh, lúc này thẹn quá thành giận, đột nhiên vươn bàn tay lớn như gáo nước tóm lấy cổ Đan Niên cổ, càng bóp càng chặt. Đến khi Đan Niên sắp không thở nổi, Mộ công tử mới giương tay chế trụ Trát Mông Muội.

Trát Mông Muội cả giận nói: “Ả đàn bà Đại Chiêu này đã lừa gạt chúng ta thật khổ! Không giết chết nàng thì khó tiêu mối hận trong lòng ta!”

Mộ công tử trầm giọng nói: “Dẫn nàng trở về canh chừng cho thật kỹ, ta lưu trữ còn có hữu dụng. Hôm nay đã mất tiền cơ, mau di chuyển quân đội hồi doanh!” Dứt lời, lời sợi dây thừng trói tay Đan Niên đứt, Đan Niên đành thất tha thất thểu đi theo sau.

Không biết đi bao lâu, Đan Niên cảm thấy bàn chân nổi lên bọt nước, lại bị vỡ, rất đau rát, mà tên Mộ công tử kéo nàng đi phía trước chẳng hề thả chậm tốc độ.

Sau khi vào quân trướng, Mộ công tử quăng nàng ngã xuống đất, Đan Niên cảm thấy xương cốt cả người đều đau, nhưng cắn răng không kêu một tiếng.

“Không tệ a, anh thư* rất kiên cường a!” Đan Niên tuy không nhìn thấy mặt Mộ công tử, nhưng nghe thanh âm cũng có thể biết hắn hiện tại đang trong

con giận dữ.

* anh thư = cô gái trẻ anh dũng

Chuyện ập lên đầu, Đan Niên ngược lại trở nên trấn định, cười nói: “Công tử quá khen, Đan Niên thật ra là người nhát gan ịch kỷ lại sợ chết.”

“Ngươi nói, ta nên xử trí ngươi thế nào mới tốt đây? Phoi thầy? Chặt đầu? Hay là trực tiếp ném ngươi cho đám người Lạc Xích đói khát kia?” Mộ công tử giận quá hóa cười, kẻ sát vào người Đan Niên, hỏi chuyện giống như đang nói chuyện phiếm

Đan Niên nhích người sang án kỷ trên mặt đất, thoải mái dựa lưng vào, “Nếu ta là ngươi, sẽ cung phụng ăn uống đầy đủ cho ta.”

“A? Ngươi đùa bọn ta, còn muốn ta cung cấp ăn uống cho ngươi?”

“Lương thảo của các ngươi không phải không còn nhiều sao, bằng không cũng sẽ không gấp rút muốn đánh hạ Mộc Kỳ như vậy. Không bằng sớm ngày đánh hạ Đông Bình phủ ở Tây Bắc, như vậy có thể bổ sung lương thảo đi tiếp về phía nam.” Đan Niên cười tủm tỉm nhìn mặt nạ bạc của Mộ công tử, nói tiếp.

“Hai ngày nữa, Tổng binh của phủ Đông Bình sẽ dẫn viện quân và lương thảo đến, đến lúc đó ngươi chỉ còn đường thất bại mà lui! Cứ xem ta như một phần lợi thế, thật ra cũng rất tốt.”

“Chỉ bằng ngươi, bảo ta làm sao tin quân hậu viện hai ngày nữa sẽ tới, nếu Đại Chiêu chịu tới cứu viện Mộc Kỳ, vì sao không sớm đến?” Mộ công tử hiển nhiên không tin Đan Niên.

Đan Niên xoa xoa lớp bụi đất trên mặt, không sao cả nói: “Ta lại không bảo ngươi tin ta, ngươi cứ việc tin viện quân không đến, mang theo đám binh lính chưa đầy một vạn quân này của ngươi đứng chờ ở chỗ này đi.”

“Làm sao ngươi biết nơi này của ta là một vạn người?”

Đan Niên nhún vai, “Chuyện này có gì khó, lều trại của các ngươi đều chia ra ở hai bên đường, mỗi bên ước chừng có một trăm năm mươi cái, mỗi lều ước chừng có ba mươi binh lính, trừ đi những căn lều của quan quân cao cấp, trừ đi cộng lại cũng chỉ là một vạn người. Lấy một vạn người đi đối kháng hai vạn tinh kỵ binh Đông Bình, phải cần gia tăng dũng khí nha.”

Còn chưa chờ Đan Niên châm chọc xong, màn trướng của Mộ công tử bị đá văng lên. Trát Mông Muội đã tập kết xong quân đội nay hùng hực trở lại, tay trái nhắc Đan Niên từ dưới đất lên, tay kia rút ra một cây đao xong kẻ sát cô Đan Niên, thờ hồng học mắng: “Thứ tiện nương này, lại dám đùa giỡn lão tử, để lão tử kéo nàng ra trước trận, lột thịt nàng cho Thâm Lập Ngôn xem!”

Há miệng toàn là mùi tanh hôi, Đan Niên ghét bỏ quay đầu qua một bên, trên người không tự chủ liền bắt đầu phát run, ánh mắt lại nhìn về phía Mộ công tử, nàng chặc chặc, chỉ cần Thâm Lập Ngôn thủ vững Mộc Kỳ, Mộ công tử sẽ không giết nàng.

Quả nhiên, Mộ công tử quát lạnh: “Dừng tay, ta nói không cho phép động đến nàng, lưu trữ còn có lợi!”

Trát Mông Muội dữ tợn cười nói: “Đại vương chúng ta thương hại ngươi, nên mới cho ngươi cơ hội làm tiên phong, ngươi nghĩ rằng ta sẽ nghe lời ngươi sao, đừng xem bản thân mình rất quan trọng!” Ngoài miệng nói xong, thanh đao lại nhích về phía trước một ít, trên cần cổ trắng nõn của Đan Niên nhất thời xuất hiện một vết máu.

Mộ công tử không trả lời, từng bước một đi đến trước mặt Trát Mông Muội, Đan Niên ngạc nhiên phát hiện hần cơ thể nàng không thấp hơn Trát Mông Muội, một đôi mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Trát Mông Muội.

Trát Mông Muội bị nhìn đến sợ hãi, giọng rống lên: “Á tiểu nương này nhiều loạn quân tâm, giết cũng đáng! Ngươi che chở nàng như thế, đại vương, đại vương mà biết, sớm hay muộn sẽ trách tội ta!”

Mộ công tử bất ngờ ra chiêu, vung tay đánh rớt thanh đao trong tay Trát Mông Muội. Đan Niên nghe tiếng thanh đao leng keng rớt xuống đất, nhẹ nhàng thờ ra, tê liệt ngã xuống trên án kỷ, bỗng nhiên lại như nghĩ tới cái gì, vội liều mạng chui vết máu trên cổ.

“Ta và đại vương của các ngươi, không phải là quan hệ giữa thượng cấp và hạ cấp, là quan hệ hợp tác bình đẳng, nếu ngươi không rõ, có thể tự mình đi hỏi đại vương các ngươi, ta cũng không phải là người chịu khuất dưới người khác.” Mộ công tử khoanh hai tay đứng thẳng, nhìn chằm chằm Trát Mông Muội.

Trát Mông Muội mất cây đao, thấy chiêu vừa rồi của Mộ công tử quả thật xinh đẹp, đành trừng trừng hừ một tiếng, nhặt lấy cây đao trên mặt đất, rồi chạy một mạch khỏi lều trại.

Mộ công tử quay đầu nhìn Đan Niên mặt mày khảm trương chui vết máu trên cổ, cười nhạo nói: “Chỉ là rách một chút da, cách yết hầu còn xa lắm!”

Đan Niên khó khăn dùng cánh tay trái ra sức chui cổ, ai thán nói: “Ai biết đao của hắn có sạch sẽ hay không, mỗi ngày chém bò chém dê, dính nhiều máu như vậy cũng không biết có lau không, bẩn quá đi!”

Mộ công tử nhất thời ghen lời, nói chuyện với Thâm Đan Niên, quả thật rất khó phối hợp suy nghĩ về một cấp độ.

Mộ công tử tiến lên, cời dây thừng trói hai cổ tay của Đan Niên, để sát vào lỗ tai Đan Niên, ngữ khí ái muội, “Bản công tử từ trước đến giờ đều thương hương tiếc ngọc, người không bằng đừng tìm cha người nữa, theo bản công tử đi, sẽ không cần làm tiểu thiếp của lão già Lại bộ kia.”

Thấy Đan Niên cúi đầu không lên tiếng, Mộ công tử lại nói: “Đại Chiêu vừa mới điều linh, cha người lại là một tướng giỏi, một cái trấn Mộc Kỳ nho nhỏ, chỉ có hai ngàn binh mã, bị vây nhiều ngày như vậy mà quân sĩ vẫn quân dung chỉnh tề như cũ, không hề lộ ra sợ hãi, nếu theo ta, chẳng phải còn tốt hơn làm một Võ Tư Lang Trung nho nhỏ sao! Đến lúc đó, đón mẫu thân của người đến, cả nhà các người sẽ được đoàn tụ.”

Đan Niên cười ra tiếng, “Người nói không sai, nhưng còn con đường khác tốt hơn.” Thấy Mộ công tử chống tay nhìn mình, Đan Niên vừa xoay xoay cổ tay, vừa chậm rãi nói: “Người có thể thả ta đi, chờ cha ta dẹp yên doanh trại nho nhỏ này của người, ta có thể cầu tình với ông ấy, cho người làm lính hầu.”

Đan Niên vốn nghĩ rằng hắn sẽ then quá thành giận, không ngờ Mộ công tử chỉ phát tay áo đứng dậy, nhìn khuôn mặt hoa miêu của nàng, rồi ngồi xuống sau án kỷ đọc sách, không để ý tới nàng nữa.

Đan Niên cảm thấy không thú vị, tự mình đứng dậy, lấy chậu nước trong lều rửa sạch mặt, rồi bắt đầu sờ chỗ này sờ chỗ kia trong lều. Ánh mắt nàng thỉnh thoảng lại liếc nhìn Mộ công tử, thấy hắn chuyên tâm đọc sách không để ý tới mình, Đan Niên liền từ từ bắt động thanh sắc nhích về phía màn trướng.

“Người tốt nhất đừng ra khỏi căn lều này, không có ta bảo hộ, người vừa đi ra ngoài sẽ bị kéo vào trong căn lều đỏ. Nữ nhân ở trong đó, một ngày phải hầu hạ mười mấy tên lính.” Mộ công tử mắt vẫn nhìn chăm chú quyển sách, nhàn nhả nói.

Đan Niên cười khan nói: “Sao có thể chứ? Công tử uy vũ thần tuấn như vậy, Đan Niên sao có bỏ được mà đi?”

“A? Uy vũ thần tuấn?” Mộ công tử buông sách xuống, ngẩng đầu lên hỏi.

“Đó là đương nhiên, nếu ngài có thể cời mặt nạ xuống thì càng tốt, trời rất nóng, đội lâu sẽ chảy mồ hôi.” Đan Niên vội vàng gật đầu đáp.

Mặt nạ công tử gỡ gỡ ngón tay xuống án kỷ, “Thẩm tiểu thư, chớ xem ai cũng là ngu dại! Triều đình Đại Chiêu sợ hãi chinh chiến, một lòng muốn cắt đất cầu hòa, viện quân chỉ là kế hoãn binh của người, tạm thời cố vũ sĩ khí của binh lính Đại Chiêu mà thôi.”

Đan Niên vừa định phản bác, lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống, đổi đề tài: “Xem ra công tử đối Đại Chiêu hiểu biết quá sâu, hay là công tử cũng là người Đại Chiêu?” Nàng trước kia đã nghe ra từ trong lời nói của Trát Mông Muội, người Lạc Xích đối với vị mặt nạ công tử này chẳng phải thành tâm tin phục.

Thấy Thẩm Đan Niên nói như chế giễu mình, bình thần ngồi xuống. Mộ công tử cũng không đáp, lại đổi đề tài: “Thẩm đại nhân anh đừng uy vũ như vậy, nói vậy hẳn là dạy dỗ nữ nhi cũng không kém. Đến, hát cho đại gia nghe một khúc dân ca đi.”

Đan Niên trong nháy mắt gần như muốn hoài nghi lỗ tai của mình, nàng chỉ vào mặt mình, không dám tin hỏi: “Người bảo ta hát một khúc?!”

Từ ánh mắt đến ngữ khí của Mộ công tử đều lộ ra ý cười, “Thế nào, đại tiểu thư cảm thấy ủy khuất? Cũng khó trách, đường đường thiên kim tiểu thư lại bị bắt dùng tiếng hát để đổi mạng sống.” Có vẻ như có thể nhục nhã Đan Niên là chuyện khiến hắn vui vẻ không thôi.

Đan Niên ngắt lời hắn, “Người chớ nghĩ quá nhiều, người nếu muốn nghe thì ta sẽ hát cho người nghe. Người thích nghe loại gì?”

Mộ công tử sừng sốt, phát phát tay, nói: “Hát bài tình yêu đi.”

Đan Niên suy nghĩ thật lâu, nàng đến thế giới này nhiều năm như vậy, còn chưa được nghe bài hát nào đâu, nhưng vẫn còn nhớ những bài thường được phát khắp phố lớn ngõ nhỏ ở kiếp trước. Thấy Mộ công tử nhìn chăm chăm mình, Đan Niên đành phải há mồm hát: “Tình yêu không phải thứ người muốn mua, là có thể mua. Hãy tránh ra cho ta, hãy để ta hiểu được, buông tay người...”

Mộ công tử rất bình tĩnh, dần xuống về mặt kính hoàng dưới lớp mặt nạ, “Đổi bài khác!”

Đan Niên rất không cao hứng nhìn hắn, lẩm bẩm, “Người thảo nguyên các người không phải thích những bài hát phóng khoáng sao!” Thấy Mộ công tử híp mắt nhìn nàng, “Được rồi được rồi. Hay là ta đổi thành bài nhẹ nhàng, thâm tình một chút?”

Mộ công tử khẽ gật đầu, Đan Niên liều mạng suy nghĩ thật lâu, mới tìm được điệu hát trong kí ức, bắt đầu hát: “Người là hoa hồng của ta, người là hoa của ta, người là người yêu của ta, là cả đời ta...”

Một câu còn chưa hát xong đã bị Mộ công tử cắt đứt. “Ngừng! Thẩm đại nhân quả nhiên giáo nữ có cách a, hôm nay thật sự là được mở rộng kiến thức.” Mộ công tử âm trầm nói.

Đan Niên làm bộ như không nghe ra vẻ châm chọc trong giọng nói của Mộ công tử, mặt mày then thừng cúi đầu nói: “Công tử cũng cho rằng Đan Niên hát hay, đúng là tri âm a!”

Chương 55: Nguyên Lai Là Cố Nhân

Một công tử rất cuộc ý thức được cùng Đan Niên thảo luận vấn đề nhục nhã hay không căn bản chính là sai lầm. Hắn cao giọng cất tiếng hô, “Người tới!”

Hai binh lính ngoài lầu lên tiếng trả lời, vén rèm đi vào. Đan Niên nhìn hai người kia, mơ hồ cảm thấy không thích hợp. Một công tử ra lệnh hai tên lính mang Đan Niên về chiếc lầu giam giữ nàng, dặn họ canh giữ ở cửa, cũng đặc biệt cường điệu rằng ai cũng không được nói một câu nào với Đan Niên.

Đan Niên hậm hực hờn dỗi đi theo hai người này ra doanh trường, nàng đột nhiên ý thức được chỗ nào không thích hợp: Diện mạo hai người này rất không giống đám người Lạc Xích trong quân doanh, rõ ràng là người Đại Chiếu.

Dọc theo đường đi, vô luận Đan Niên nói gì lời kéo làm quen, sắc mặt hai người đều như bị đóng băng, cái gì cũng không nói với nàng. Sau khi ném nàng vào căn lầu nhỏ mà nàng ngủ tối hôm qua, hai người liền kéo rèm xuống, không thêm để ý đến nàng, sừng sững đứng trước cửa như môn thần*.

* Môn Thần = vị thần giữ cửa, thường là hai vị đứng gác trước cổng chùa, nhà ở hay tiệm kinh doanh, được cho là có thể trấn giữ không cho linh hồn hay ma quỷ xâm nhập.

Bên trong lầu nhỏ chẳng có gì cả, chỉ có một tấm nệm rom. Đan Niên ngồi trên nệm rom thở dài, Một công tử không giết nàng, vẫn muốn giữ nàng để dành làm lợi thế sau cùng. Nếu bởi vì nàng mà Thẩm Lập Ngôn thất bại trong gang tấc, vậy nàng hao hết tâm lực đến biên cảnh còn có ý nghĩa gì nữa.

Chỉ chốc lát sau, Đan Niên chợt nghe ngoài lầu truyền đến tiếng bước chân, hai cái “Môn thần” quát: “Người nào? Công tử có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được vào!”

Người tới bô bô nói một tràng tiếng Lạc Xích, Đan Niên một câu đều nghe không hiểu, nhưng chừng không lâu lắm, rèm cửa lầu trại đã bị xốc lên, một thanh niên Lạc Xích dáng người cao to, lưng hùm vai gấu, đầu đội mũ da, đại bộ phận khuôn mặt đều bị chôn trong mũ da, mặc trường bào kiểu Lạc Xích, tay bụng một cái mâm đựng canh thịt đi vào.

Đan Niên mặt mày cảnh giác nhìn hắn, người tới sau khi buông mâm liền đi về phía nàng, nhìn thân hình hắn gần như to gấp hai lần mình, Đan Niên còn chưa kịp kêu lên một tiếng thét chói tai, liền thấy người nọ giơ tay lên môi, ra dấu chó có lên tiếng.

Người tới cười mũ xuống, vội vàng nói: “Đan Niên, muội còn nhớ ta không?”

Không nhìn thấy ánh mắt nhiệt tình của người tới, Đan Niên thành thực lắc đầu: “Không nhớ rõ.”

Người tới có chút thất vọng, cúi người để sát vào Đan Niên, nhỏ giọng nói: “Ta là Tiểu Thạch a!”

Đan Niên thiếu chút nữa là phun một ngụm máu ra, khóe miệng cong lên, giễu cợt nói: “Tên mặt nạ đỏ của các người thật sự là nhọc lòng a, ngay cả ta có người bạn thuở nhỏ là Tiểu Thạch cũng điều tra ra được!”

Nam tử trẻ tuổi tự xưng là Tiểu Thạch có chút nóng nảy, quay đầu liếc nhìn rèm cửa lầu trại một cái, thấp giọng nói: “Ca ca muội hồi còn nhỏ rất hiếu động, luôn không chịu ngồi yên viết chữ, ta và muội phải ngồi ngay cạnh ca ca muội để cùng hắn luyện chữ. Muội không thích báng chữ mẫu mà Thẩm bá bá cho, tự mình viết ra một loại kiểu chữ xinh đẹp mới. Muội phát minh ra cam quả, mẹ ta còn bán được không ít tiền, muội vụng trộm nói với ta, món ăn vặt này kỳ thực tên là mứt.”

Đan Niên khiếp sợ mở to hai mắt, suy nghĩ có chút hỗn loạn, “Không có khả năng, không thể nào.” Đan Niên lúng ta lúng túng nói: “Tiểu Thạch vốn thanh tú lại ngại ngùng, mũi nhỏ, mắt cũng nhỏ, sao có thể là người, người đừng gạt ta!”

Tiểu Thạch cười cười, “Ta đến biên cảnh nhiều năm như vậy, trưởng thành này nọ cũng chẳng có gì lạ.”

Đan Niên nghe xong ngữ khí vừa ngại ngùng vừa ôn hòa này, mới dần dần liên hệ được người thanh niên cường tráng trước mắt với tiểu nam hài ôn nhu ngại ngùng trong trí nhớ. Nàng phì một tiếng định òa lên khóc, liền bị Tiểu Thạch cuống quýt che miệng lại, ngăn không cho khóc ra thành tiếng. Đan Niên nín hờ lâu rồi cuộc nuốt xuống nước mắt, cười nói: “Về sau không thể gọi ca là Tiểu Thạch, phải gọi ca là Đại Thạch!”

Tiểu Thạch vội vã nói: “Ta giả dạng thành binh lính Lạc Xích để trà trộn vào, thời gian không còn nhiều, ta sẽ đi ra ngoài. Trầm bá bá và A Ngọc nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu muội, muội yên tâm, ta cũng sẽ tới thăm muội.” Nói vừa xong, rèm cửa liền bị xốc lên.

Hai người gác cửa không kiên nhẫn quát: “Đưa com xong thì nhanh đi ra ngoài! Lẽ mà cái gì?”

Tiểu Thạch liếc mắt nhìn Đan Niên một cái, Đan Niên chớp chớp mắt với hắn, ý bảo bản thân không có việc gì, Tiểu Thạch liền hướng hai người cúi đầu khom lưng đi ra ngoài. Đan Niên thấy hai người kia vẫn đứng trước cửa hoài nghi nhìn mình, nàng mỉm cười với bọn họ, nói: “Có muốn lại đây nói chuyện phiếm không?”

Hai người nghe vậy liền đồng loạt buông mình đi ra ngoài. Đan Niên vui vẻ lăn lộn trên nệm rom vài vòng. Có tin của phụ thân và ca ca, như vậy bọn họ bây giờ còn thật an toàn, viện quân ngày mai sẽ đến.

Com canh mà Tiểu Thạch đưa tới không đến nỗi tệ, canh thịt dê nấu đủ lửa, còn có hai cái bánh nhỏ, ngâm ở trong canh ăn ngon vô cùng, so với món thịt dê nướng nửa sống nửa chín tới qua, đây quả thực là trên thiên đường.

Chờ Đan Niên ăn uống no nê, nhớ lại bộ dạng vừa rồi Tiểu Thạch, không khỏi lại vỗ ngực liên tục.

Trời biết vị lão công trùng tuyến năm đó được ký thác kỳ vọng cao, phòng bị cẩn thận, nay không biết làm thế nào lại lớn lên thành một tên lưng hùm vai gấu!

Lúc xế chiều, Mộ công tử phái tới một nữ nhân trang điểm điểm lệ tới trông coi Đan Niên. Đan Niên còn chưa thấy người, đã nghe tiếng cười khanh khách làm cả người nằng đều run rẩy, chờ người nọ vén rèm đi vào, Đan Niên còn tưởng rằng Lữ cô nương* xuyên không đến.

* Đây chắc là một nhân vật nào đó ở hiện đại, mình ko rõ nhưng chắc cũng ko có ý nghĩa tốt lắm.

Trang dung điểm lệ, quần áo bại lộ, “Lữ tỷ” vừa nhìn thấy bộ dạng ốm o không mấy lượng thịt của Đan Niên, còn bị nhét trong tấm áo choàng rộng thùng thình, cũ nát, xi cười một tiếng, “Còn tưởng rằng là quốc sắc thiên hương ở đâu ra, chỉ là một nha đầu còn chưa lớn cũng đáng giá lão nương đến xem.”

Hai binh lính vốn có nhiệm vụ trông coi Đan Niên cười hi hi làm lạnh, nói: “Lữ Đại tỷ thông cảm, công tử đã dặn, nha đầu kia phải canh chừng chặt một chút, không thể có sơ xuất.”

Lữ Đại tỷ không kiên nhẫn xua xua tay, hai người kia buông mình mình, tiếp tục gác ở bên ngoài. Đan Niên nhìn nhìn “Lữ tỷ” từ trên xuống dưới, có chút không hiểu được, đây chẳng lẽ cũng là người do phụ thân tìm tới?

Thấy Đan Niên nhìn mình không chớp mắt, Lữ Đại tỷ từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, khuôn mặt đánh phấn trắng bệch nhìn về phía Đan Niên một hồi lâu, lầm bầm nói: “Mộ công tử coi trọng người cái gì a, lại không chịu nghe đến các cô nương eo nhỏ mông to trong lầu đỏ của ta!”

Đan Niên đầu đầy hắc tuyến, nàng tuyệt đối kết luận vị Lữ Đại tỷ ăn mặc như Lữ tỷ này không phải người do phụ thân phái tới, cho dù chỉ là vì tư tưởng của nàng được lành mạnh, thế nào cũng sẽ không tìm một người rất không đáng tin thế này tới.

Đan Niên nằm xuống nệm rom nhắm mắt dưỡng thần, không để ý tới vị Lữ tỷ huyền ảo như một bầy quạ đen bên cạnh, nói kéo néo cái gì mà phải giám thị Đan Niên, một ngày không nhận khách, tổn thất lớn biết là bao nhiêu.

Đan Niên nghe một hồi thấy thú vị, lăn lông lốc bỏ người lên, hứng thú hỏi: “Lữ, à không, Lữ Đại tỷ, tỷ không phải người Đại Chiêu sao, sao lại chạy đến quán doanh Lặc Xích làm ăn?”

Vị Lữ Đại tỷ giống Lữ tỷ liếc xéo Đan Niên một cái, “Người Lặc Xích cho tiền nhiều hơn, người lại ngốc, sẽ không bày nhiều trò ép buộc người khác, các cô nương đều thích tiếp đãi như vậy. Hơn nữa, làm ăn ở nơi đánh bạc rất khá.” Nói tóm lại, người Lặc Xích tiền nhiều người ngốc, không kiếm cũng uống.

Đan Niên gật đầu, Lữ Đại tỷ rất có tế bào kinh doanh. Lữ Đại tỷ thấy Đan Niên không giống những nữ hài phổ thông trách cứ mình, nhiệt tình nhìn Đan Niên, “Chẳng lẽ cô nương người cũng muốn đến, chỗ Đại tỷ làm ăn có quy định chia tiền công khai, rất sòng phẳng.”

Đan Niên đầu hắc tuyến, quả quyết nói: “Không có khả năng!”

Lữ Đại tỷ đầy ngập nhiệt tình bị hắt nước lạnh, khinh thường hừ một tiếng, “Người cho dù có muốn, lão nương còn phải cân nhắc suy nghĩ xem chỉ bằng người như vậy, có mời được khách tới cửa không!”

Đan Niên cười tủm tỉm nhìn Lữ Đại tỷ, “Lữ Đại tỷ, ta muốn đi xem các cô nương của tỷ, không nhất thiết xinh đẹp bằng ta a.”

Lữ Đại tỷ bị người ta nói xấu danh dự nghề nghiệp, như con mèo bị đập phải đuôi nhảy dựng lên, “Các cô nương của lão nương, người người đều xinh đẹp, diện mạo này của người, nhiều lắm là có thể hấp dẫn bọn công tử quần lụa, muốn các đại lão gia cảm thấy hứng thú, còn kém xa.”

“Vậy tỷ đưa ta đi nhìn xem a, không xem, ta làm sao biết các cô nương của tỷ xinh đẹp hơn ta?”

Lữ Đại tỷ vừa định ồn ào dẫn đi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đắc ý cười nhìn Đan Niên: “Thiếu chút nữa bị nha đầu người lừa, công tử không cho người ra khỏi đây. Tưởng lừa lão nương, không có cửa đâu!”

Đan Niên phần nộ hừ một tiếng, nàng còn định lừa này vị Lữ tỷ này vùng trộm đi ra ngoài, trộm con ngựa vùng trộm chạy trốn. Nơi này cách thành Mộc Kỳ chỉ có hơn ba dặm đường, cưỡi ngựa bất quá là chuyện vài giây, chờ nàng chạy ra ngoài, xem cái tên mặt nạ đáng ghét kia có thể làm gì nàng.

Lúc chạng vạng, Tiểu Thạch lại vào đưa cơm, thấy trong lầu có thêm một nữ nhân lờ lệt không ngừng liếc mắt đưa tình với mình, trong lòng âm thầm cả kinh, ánh mắt nhìn về phía Đan Niên cũng trở nên lạnh nhạt, như thể không quen biết Đan Niên.

Tiểu Thạch đem com canh đưa đến trước mặt Đan Niên, bất động thanh sắc từ trong tay áo chảy xuống một đồ vật. Đan Niên nhanh chóng đẩy món đồ xuống dưới nệm rom, bản thân mình đặt mông ngồi lên trên.

Chờ ăn cơm xong, Đan Niên lau miệng, ngửa đầu gọi một tiếng “Này” với Lưu Đại tỷ, chân cao khí ngang nói: “Nhanh qua đây dọn bát đĩa đi!”

Lưu Đại tỷ nhìn Đan Niên ăn cơm, bản thân mình đói bụng, đã sớm nổi giận trong lòng, lúc này thấy Đan Niên lại sai sử mình như ra lệnh với hạ nhân, liền nhảy lên định mở miệng mắng. Không nghĩ tới, Đan Niên còn nhanh hơn so với nàng.

“Ngươi muốn làm gì? Ta không phải nam nhân, không ưa cái bộ đó của ngươi. Một công tử phái ngươi lại đây không phải là hầu hạ bốn tiểu thư? Có bản lĩnh thì ngươi đi mà hầu hạ nam nhân, đừng ở đây hầu hạ ta a. Cửa lầu ở bên kia, tạm biệt không tiễn!” Đan Niên không khách khí mắng.

“Ngươi, ngươi này...” Ước chừng Lưu Đại tỷ trường kỳ bị đám nam nhân đói khát cầm giữ, các cô nương dưới trướng lại cung kính nàng, nên công lực năng chữ người rất là lui bước, nửa ngày đều kêu không ra một câu mắng thích hợp.

Hai môn thần ngoài cửa nghe được tiếng tranh cãi, vén rèm đi vào, mắng: “Àm ĩ cái gì?!”

Đan Niên tiên phát chế nhân*, “Ta không cần nữ nhân này hầu hạ! Ta đường đường là tiểu thư quan gia Đại Chiêu, cư nhiên không sai khiến được người này?”

* Tiên phát chế nhân = ra tay trước để giành ưu thế

Lưu Đại tỷ hai mắt tròn ngược, ném ra ánh mắt xem thường, giương cặp môi đỏ như đỏ, cả giận nói: “Lão nương mới không hầu hạ nha đầu này!” Nói xong đứng lên uốn éo uốn éo liền đi.

Một trong hai môn thần liền chạy nhanh đến khuyên nàng trở về, tên kia nhìn nhìn Đan Niên bái cái giá đại tiểu thư, cúi gập hừ một tiếng, dùng sức vung rèm xuống.

Đan Niên nhân cơ hội kéo rèm ra, lấy đồ vật mà Tiểu Thạch đưa tới ra xem. Thứ tốt! Hai mắt Đan Niên tỏa sáng: là một thanh chủy thủ nhỏ, ở dưới ánh đèn yếu ớt ban đêm còn tỏa ra tinh quang bốn phía.

Đan Niên nhanh chóng đem chủy thủ giấy vào trong tay áo mình, bên ngoài mặt áo choàng rộng, chỉ cần không soát người, ai cũng không nhìn ra. Cây chủy thủ mà nàng mua đã bị Trát Mông Muội tịch thu, cái này đúng lúc là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chạy Trốn

Đan Niên vừa giấu xong cây chủy thủ, rèm cửa lại một lần nữa bị xốc lên, người tới lần này là Mộ công tử.

Đan Niên vừa đuổi đi mấy giám thị của hắn, nên giờ hắn đến để chinh nàng? Mộ công tử mang mặt nạ, Đan Niên nhìn không ra hắn rốt cuộc là hi là giận, hai mắt nàng khép hờ vuốt vuốt cọng rom trên tấm nệm quần trên ngón tay, không thêm để ý tới người đang từng bước một đi về phía mình.

“Thảm Đan Niên, ngươi giỏi lắm. Ngươi nghĩ là ngươi đuổi đi Lưu lão bản, ta sẽ không tìm người khác đến canh chừng ngươi?” Mộ công tử mở miệng, thanh âm bình thản, nghe không ra cảm xúc.

Đan Niên tâm tư quay nhanh ngược trở lại, khiêu khích nói: “Ta vốn là tiểu thư quan gia, ngươi tìm loại người như vậy đến lăng phí ta, ta còn cảm thấy ừ ừ khúat!”

“Ngà? Ngươi còn cảm thấy ngươi là tiểu thư quan gia?” Ngữ khí của Mộ công tử mang theo nhẹ nhàng ý cười, “Có muốn ta thu ngươi làm thị thiếp, cho ngươi cả đời ở lại trên thảo nguyên, vĩnh viễn không về được Đại Chiêu, làm cái tiểu thư quan gia của ngươi?”

Đan Đông nghe vậy, hưng trí chợt kéo đến, kiếp trước nàng từng nghe nói Mông Cổ cổ đại có một phong tục, nam nhân nếu chết đi sẽ ủng hộ nữ nhân tái giá, không biết Lạc Xích có phải cũng như thế hay không.

Đan Niên hưng trí bừng bừng, hỏi Mộ công tử: “Nghe nói ở Lạc Xích, nếu nam nhân chết, vẫn rất hoan nghênh nữ nhân tái giá, có chuyện này không?”

Mộ công tử có chút đoán không ra suy nghĩ của Đan Niên, “Ngươi muốn làm cái gì?”

Đan Niên ném cọng cỏ trên tay xuống, phui phui tay, cười nói: “Như vậy rất tốt. Nếu ngươi ngày nào đó từ thảo nguyên chạy đến cướp bóc Đại Chiêu chúng ta, bị người Đại Chiêu chúng ta đánh chết, ta có thể mang theo tài sản của ngươi đi tái giá. Để cho nam nhân khác tiêu tiền của ngươi, nữ nhân của ngươi, còn để con trai của ngươi gọi nam nhân khác là cha!”

Mộ công tử hồi lâu không hé răng, Đan Đông vừa nghĩ đến khuôn mặt dưới mặt nạ kia hiện tại nhất định là xanh trắng lẫn lộn, trong lòng liền cực kì thoải mái. Tưởng hù dọa Thẩm Đan Niên sao, đạo hạnh của người còn kém lắm!

Hồi lâu sau, Mộ công tử mở miệng, giọng điệu rất có vị nghiêng răng nghiêng lợi, “Thẩm tiểu thư quả nhiên là hổ phụ vô khuyển nữ, ý tưởng rất bất đồng với nữ tử khuê các hiền lương thực đức của Đại Chiêu, hay là Thẩm Lập Ngôn chỉ dạy người múa mép khua môi như thế nào?”

Đan Niên thảnh thơi ngồi trên nệm rom, chuẩn bị bút thêm vài cọng cỏ, ngẩng đầu lên ngạc nhiên cười nói: “Một man di như người nhiên cũng biết hiền lương thực đức?”

Mộ công tử nhìn Đan Niên trào phúng mỉm cười, hàng lông mi rất dài, trên khuôn mặt vốn tái nhợt bỗng nhuộm lên một tầng đỏ ửng, hoàn toàn khác với vẻ đầu bù tóc rối lúc mới gặp, hai gò má nhún nhai đến mức khiến người ta muốn thò tay kiểm tra, đôi mắt đen lấp lánh mang theo ý cười, nhìn như những vì sao trên trời, làm cả người nàng đều tràn trề sức sống.

Yết hầu giấu dưới lớp mặt nạ của Mộ công tử không tự chủ nuốt ngụm nước miếng, thanh âm kiệt lực duy trì trấn định, “Vì sao không thể biết?”

Đan Niên không trả lời hắn, thân phận của gã nam nhân mặt nạ trước mắt là bí mật của hắn, bằng không hắn sẽ không thể cả ngày mặt mang một cái mặt nạ trên mặt.

Biết càng ít, hy vọng sống sót của nàng lại càng lớn.

Vừa nghĩ đến mạng nhỏ của mình còn ngo ngoe trong tay người khác, Đan Niên có chút hứng thú rồi, ném đi cọng rom đùa nghịch trong tay, bữu môi nói: “Người gấp cái gì? Ta lại không phải là gì của người, chỉ suy luận một chút mà thôi, cũng không phải thật sự là lão bà của người!”

Mộ công tử lúc này mới cảm giác được mình phản ứng có chút quá độ, có chút thất thố, giờ thấy Đan Niên lại đùa giỡn tính tình tiểu thư cáu kỉnh, hắn hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Sắc trời dần dần xuống thấp, Đan Niên đang mơ mơ màng màng nằm ngủ trên nệm rom, trong bóng đêm cảm giác được có người mò lên mặt mình. Đan Niên hoảng sợ, há mồm định hét chói tai liền bị một bàn tay bưng kín.

“Đừng lên tiếng, là ta!”

Lọt vào tai chính là âm thanh đôn hậu của Tiểu Thạch, Đan Niên còn chưa tỉnh hồn, nhỏ giọng nói: “Ca vào đây bằng cách nào?”

“Ta nói với người gác cửa là ta đến thu dọn chén bát cơm chiều, bọn họ để ta vào.”

“Ca đi nhanh lên đi, ngộ nhờ bọn họ phát hiện ca không phải người Lạc Xích, sẽ giết ca đó.” Đan Niên thúc giục.

Tiểu Thạch lắc đầu, “Không được, ta còn chưa đem muội ra ngoài. Nơi này gác rất nghiêm, muội vừa ra cũng sẽ bị binh lính tuần đêm nhìn thấy, ta còn đang tìm cơ hội.” Thấy mặt Đan Niên như đưa đám, Tiểu Thạch vội vàng nói: “Quân của Đông Bình tối hôm nay sẽ đến, đội viện quân xông tới, muội đừng chạy loạn, chờ ta dẫn muội đi!”

Đan Niên vội vàng gật đầu, nhìn Tiểu Thạch khom lưng chui ra lều trại. Rốt cuộc có thể thoát khỏi trại lính khiến người ta hít thở không thông này, trái tim Đan Niên bởi vì khẩn trương mà bắt đầu kinh hoàng lên, cười thầm bản thân không tiền đồ, lúc bị kéo đến giữa hai quân cũng chưa sợ hãi, lúc này lại sợ hãi không chịu được.

Hai mắt Đan Niên tỏa sáng đợi cho đến nửa đêm. Chợt nghe đến bên ngoài lều dần dần xôn xao lên, thanh âm càng lúc càng lớn, Đan Niên đoán là viện quân tấn công vào quân doanh của người Lạc Xích, nội tâm không rõ là kích động hay là khẩn trương, cả trái tim đều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lúc này, rèm cửa bị xóc mạnh lên, Đan Niên vui sướng nhìn về phía cửa, khiến nàng kinh sợ chính là người tới chẳng phải Tiểu Thạch, mà là một người mang chiếc mặt nạ màu bạc quen thuộc!

Không phải Tiểu Thạch, Đan Niên thò tay vào trong ống tay áo, trong tay áo còn giữ chiếc chủy thủ mà Tiểu Thạch đưa tới.

Mộ công tử sai bước tiến lên, nhanh chóng kéo Đan Niên đi về phía trước. Cánh tay Đan Niên bị hắn kéo đến đau nhói, bàn tay muốn rút ra thanh chủy thủ trong tay áo lại không với tới được.

Ra khỏi lều trại, Đan Niên thấy được cánh tay vẫn giấu kín ở dưới ống tay áo của Mộ công tử, đầy cơ bắp hữu lực, vừa thấy chính là người trưởng kỳ luyện võ, trên ngón cái còn có một vết sẹo hình trăng non màu trắng. Nhìn lại khối thân thể nhỏ bé của mình, Đan Niên thông minh lựa chọn buông tha cho việc dùng vũ lực đối kháng.

Ngoài lều sớm phát là tiếng la hét vang trời, xa xa nhìn lại, cổng thành Mộc Kỳ dần dần mở rộng ra, binh lính liên thanh hô to từ trong thành vọt ra, từ phía Đông Bình cũng có rất nhiều quân lính cưỡi ngựa gào thét xông đến.

Đan Niên cảm thấy trong lòng rất vui sướng, tên Tô Doãn Hiền kia tuy rằng tính tình có hơi hư thái, nhưng vẫn thành thực thủ tín, quả nhiên là viện quân đến, nguyên tưởng rằng phải ngày mai mới đến, ai ngờ bọn họ nội ứng ngoại, cùng hợp tác đánh cho người Lạc Xích một trận bất ngờ.

Đan Niên nhìn thấy vị tướng đầu lĩnh chạy ra từ thành Mộc Kỳ, đúng là phụ thân Thẩm Lập Ngôn, mặc dù nhiều ngày chinh chiến khiến ông gầy rất nhiều, nhưng nét mặt vẫn uy vũ như cũ. Đan Niên kích động hô to lên: “Cha, con ở đây!”

Mộ công tử vốn đang kéo Đan Niên đi phía trước bỗng nhiên quay lại che miệng Đan Niên, kéo nàng lên một con ngựa, ôm Đan Niên ngồi ở phía trước, hai chân thúc vào bụng ngựa, ngựa hí vang một tiếng, liền chạy ra khỏi quân doanh, hướng thẳng về phía Tây Bắc.

Một hồi sau, ngựa của Mộ công tử và Đan Niên đã lên một sườn núi cách quân doanh ba dặm, phía trước chính là “Lạc Lâm”. Mộ công tử ghìm ngựa dừng lại, quay lại nhìn quân doanh Lạc Xích đèn đuốc sáng trưng, tiếng hô “giết” vang trời. Cặp mắt hắn như lóe sáng, không rõ hi vọng.

Đan Niên trở mặt nhìn mình vượt mặt cơ hội sum vầy với phụ thân, lửa giận trong lòng khó có thể bình ổn, lúc này thấy Mộ công tử dừng lại, chầm chậm nói: “Công tử thật sự là kẻ thức thời, làm trận bỏ chạy, còn có thể miễn cho bị chủ soái trách phạt!”

Mộ công tử vẫn không trả lời, một tay dắt dây cương, một tay ôm chặt Đan Niên vào ngực. Đan Niên muốn rút chủy thủ từ trong tay áo cũng khó khăn, chỉ cần hơi có chút động tác, Mộ công tử liền cảnh cáo nàng không nên lộn xộn.

Mộ công tử lẳng lặng nhìn chiến trường một lát, hai chân lại thúc vào bụng ngựa, tiếp tục chạy về hướng Tây Bắc. Đan Niên cảm thấy lo lắng không thôi, mình cách phụ thân càng ngày càng xa, nếu tên mặt nạ chết tiệt này thực sự mang nàng tới thảo nguyên, muốn trở về sẽ càng khó khăn.

Nghĩ đến đây, cảnh sắc phía trước mắt Đan Niên bỗng trở nên mờ mịt, ánh trăng trắng bệch chiếu trên mặt đất, tiếng la hét giết chóc vốn còn vang vọng bên tai dần dần không còn nghe nữa.

Đan Niên bỗng nhiên dùng sức nghiêng ra sau, lảo đảo ngã ra hai bên. Ngựa bị kinh hãi, bắt đầu đảo quanh tại chỗ. Mộ công tử bị bàn tay của Đan Niên đánh trúng phần cảm không được mặt nạ bảo hộ, ăn đau không thôi, một tay ghìm chặt ngựa, một tay túm hai tay Đan Niên ra sau, lạnh lùng quát: “Ngươi muốn ta giết ngươi rồi vứt xác ra hoang dã?!”

Đan Niên cau giận không thôi, “Ngươi tốt nhất hiện tại nên giết ta, bằng không tương lai ngươi nhất định sẽ hối hận để cho ta sống!”

Mộ công tử hừ lạnh một tiếng, thấy ngựa đã an phận, hắn cỡi áo bào trên người xuống, cuốn thành dây thừng trói hai tay Đan Niên ra phía trước. Đan Niên sợ hãi phát hiện trong tay áo có chủy thủ, nên không dám phản kháng.

Mộ công tử nhìn bộ dáng Đan Niên dẫu môi, hai mắt ngân ngấn nước mắt đầy quật cường, cảm thấy lòng mềm nhũn, độ cứng dây thừng không khỏi nhỏ đi nhiều, cười sò sò nhìn Đan Niên, “Nữ hài tử phải ngoan một chút mới khiến phu quân thương yêu.”

Đan Niên nổi giận, “Lão nương chính là gã heo gã cẩu cũng sẽ không gã cho ngươi!” Mộ công tử quay mặt sang một bên, xác định Đan Niên không thể lộn xộn nữa mới thúc ngựa tiếp tục chạy về phía trước. Hắn cảm thấy nữ tử mảnh mai uy khuất lúc này hẳn là mình nhìn nhầm, nhất định là ảo giác.

Chạy trốn đến hơn nửa đêm, dọc theo đường đi tất cả đều là núi, đến khi Đan Niên đã hoàn toàn không phân biệt được đâu là Đông Nam Tây Bắc, Mộ công tử mới dừng lại trong một khe núi. Mộ công tử lấy ra một ống trúc, đốt một đầu ống trúc, một ngọn lửa màu đỏ phồng ra, biến mất giữa bầu trời.

Không bao lâu sau, vài người đeo mặt nạ khác cưỡi ngựa đi tới, người cầm đầu thấy Đan Niên thư thư phục phục dựa vào lòng Mộ công tử, xem ngực hắn như ghế dựa, trong lòng rất sung sướng, lập tức tiến lên. Mộ công tử liếc mắt ra hiệu với hắn, hai người liền xuống ngựa xoay người đi qua một bên.

Đan Niên mất thấy bóng lưng hai người biến mất, đang chuẩn bị giục ngựa giờ rồi, lại phát hiện những người còn lại tốc độ còn nhanh hơn nàng, vây quanh nàng hết sức kín kẽ.

Không lâu sau, hai người liền từ trong rừng cây chui ra, Đan Niên nhìn hai gã mặt nạ, thập phần không thuần khiết tương tượng hai người này rốt cuộc ở trong rừng làm cái gì. Nếu thực “làm”, thời gian cũng quá ngắn, xem chừng khí lực của Mộ công tử rất lớn, hay là hắn là tên ở phía dưới?

Mộ công tử bị ánh mắt quỷ dị của Đan Niên nhìn chằm chằm đến sợ hãi, định mở miệng hỏi, thì Đan Niên lại hừ một tiếng, quay đầu sang một bên.

Dọc theo đường đi, đám người kia cứ nhiên không nói một câu nào, Đan Niên không thể không cảm thán tổ chất của tiểu đội này.

Lúc buổi tối cắm trại, Mộ công tử và Đan Niên ngủ ở bên trong, những người còn lại canh giữ quanh đồng lửa.

Gã mặt nạ đầu lĩnh mang theo hai người bắt thỏ, đem nướng trên đồng lửa.

Đan Niên thấy Mộ công tử luôn nướng theo ánh lửa, nhìn vào một khối da dê, hỏi: “Ngươi xem cái kia để làm gì?”

Mộ công tử thấy Đan Niên chủ động nói chuyện với hắn, cười nói: “Đây là bản đồ của cánh rừng mà chúng ta muốn đi ra. Nếu không có bản đồ này, nói không chừng sẽ bị vây chết ở chỗ này.”

Đan Niên tâm tự chợt động, trên mặt lộ vẻ khinh thường, hỏi: “Bản đồ đơn giản như vậy, vừa xem liền hiểu ngay, ngươi còn xem lâu như vậy!”

Mộ công tử chậm rãi nói: “Hay là Thảm tiểu thư có thể nhìn ra được chúng ta phải đi hướng nào mới ra khỏi nơi này? Nơi này là vùng giáp ranh giữa Lạc Xích và Đại Chiêu, ngay cả thợ săn giàu kinh nghiệm cũng có thể lạc đường.”

Chương 57: Tư Cách

Đan Niên uốn người trong thảm lông, cười khanh khách, “Kỳ thực ngươi không cần ở lại hoang sơn dã lĩnh này, trốn chạy như chó nhà có tang, trực tiếp đầu hàng cha ta, ta còn có thể giúp ngươi cầu tình, thả ngươi trở về Lạc Xích.”

Gã mặt nạ đầu lĩnh phản nộ quát: “Muốn chết! Dám bắt kính với chủ thượng!” Nói xong rút ra thanh đao bên hông, định dí vào cổ Đan Niên.

Mộ công tử nâng tay ý bảo hấn lui ra, gã mặt nạ đầu lĩnh không cam lòng thối lui sang một bên. Đan Niên lúc này chắc chắn Mộ công tử sẽ không làm gì mình, nếu đã bị quản chế, vậy nàng sẽ hết sức vui mừng dùng mồm mép chọc cho hắn không thoải mái.

“Thảm đại nhân tình thông quân sự, không chừng cũng có ý dạy dỗ nữ nhi không thua kém. Nếu ngươi nhìn không hiểu bản đồ này cũng không sao, người khác sẽ không thể nói gì ngươi.” Mộ công tử giận quá hóa cười, giờ cầm lên, chậm chạp nói.

Đan Niên tâm tư khẽ động, tiến lên ngồi xổm bên cạnh hắn, không phục kêu lên: “Đưa qua đây, ta biết đi như thế nào!”

Mộ công tử dùng ánh mắt hài hước nhìn nàng, giờ giờ bản đồ trong tay, “Thảm tiểu thư, thứ trọng yếu như vậy, ta làm sao có thể cho ngươi? Gạt ngươi cũng phải có hạn độ.”

Đan Niên nhìn hắn, tươi cười càng lúc càng lớn, bỗng nhiên nhanh chóng thò tay giật lấy bản đồ trong tay Mộ công tử, đắc ý cười cười với Mộ công tử.

Vài gã mặt nạ bên cạnh liền khấn trương lên, thanh đao trên người cũng rút ra một nửa khỏi vỏ đao. Mộ công tử âm trầm nhìn Đan Niên, đại khái là không nghĩ tới một tiểu cô nương lại có thể đoạt lấy bản đồ từ trong tay hắn.

Đan Niên bắt mắt nhìn đám người chung quanh, hừ một tiếng, mở bản đồ ra, liếc mạng tập trung tinh thần nhớ kỹ đại khái, vênh môi nói: “Cũng không có gì đẹp mắt, bản đồ đơn giản như vậy mà ngươi cũng không hiểu.” Hai mắt tỏa sáng, cười nói: “Ta có thể dẫn các ngươi đi ra ngoài, bắt quá, điều kiện tiên quyết là các ngươi phải nghe lời ta, bản đồ bây giờ còn đang trong tay ta.”

Đám người chung quanh làm thành một vòng vây, đem Đan Niên chặt chẽ vây quanh ở trung tâm, Mộ công tử cúi đầu cười ra tiếng, mặt nạ màu bạc dưới ánh lửa phản xạ sáng rọi, “Thảm tiểu thư, ta không thể không bội phục lệnh tôn, dạy dỗ nữ nhi quả nhiên không giống người thường. Ngươi cho là, ngươi có tư cách đàm phán với ta sao?”

Đan Niên cúi đầu nói: “Bây giờ là không có.” Nói xong thừa dịp Mộ công tử không chú ý, thò tay quăng bản đồ vào trong đồng lửa, nháy mắt thiêu sạch.

“Ngươi!” Mộ công tử quá sợ hãi, Đan Niên vỗ vỗ tay, cười nói: “Bản đồ giờ ngay tại trong đầu ta, hiện tại, ta có tư cách đàm phán với ngươi chưa?”

Ánh mắt âm lãnh của Mộ công tử nhìn Đan Niên, Đan Niên bị nhìn trừng trừng có chút không được tự nhiên, lặng lẽ lui ra sau một bước, không ngờ mặt sau chính là gã tùy tùng mặt nạ của Mộ công tử. Thấy mình không thể lui được nữa, Đan Niên ngược lại không còn sợ hãi.

Hồi lâu sau, Mộ công tử vung tay xuống, đám người mặt nạ vây quanh Đan Niên bốn phía giãn ra. Đan Niên hiểu được lần này mình thật sự đã chọc tức Mộ công tử, liền ngẩng mặt lên nhìn Mộ công tử, ngọt ngào nói: “Ta chỉ muốn trở lại cạnh cha ta thôi, chỉ cần ra này mảnh đất này, hai người chúng ta không ai nợ ai.”

Mộ công tử lời nói như chen ra từ trong kẽ răng, “Không ai nợ ai? Ngươi làm hỏng kế hoạch tác chiến của ta, ngươi khiến cho ta một lần thất bại lui ngàn dặm, ngươi còn nhiều lần gạt ta!”

Đan Niên nghe hắn nói thật giống như muốn cắn xuống miếng thịt trên người mình, thành thành thật thật khoát áo choàng, ngồi cạnh đồng lửa, không dám lên tiếng nữa.

.

.

.

Sáng hôm sau, bởi vì phải dựa vào Đan Niên chỉ đường, nên Đan Niên không bị cột hai tay nữa. Mộ công tử còn muốn Đan Niên ngồi vào trong lòng hắn, Đan Niên nói cái gì cũng không chịu, Mộ công tử đành phải để Đan Niên ngồi vào phía sau hắn, như cũ là hai người cùng cưỡi một con ngựa. Dưới sự chỉ huy của Đan Niên, đoàn người cấp tốc thúc ngựa chạy băng băng.

Gã mặt nạ đầu lĩnh hiển nhiên không tin nhiệm Đan Niên, nhiều lần nói với Mộ công tử rằng lời nói của nha đầu này là không thể tin, nói không chừng sẽ đưa bọn họ vào bẫy rập gì đó.

Đan Niên không thêm để ý, ra về ‘thích tin hay không thì tùy’. Mộ công tử ngược lại tin tưởng Đan Niên chỉ đường. Trên thực tế, Đan Niên cũng muốn đem đám người kia nhét vào trong rừng, chỉ tiếc, trong rừng có sông, còn có động vật, đám người kia thân thủ cao cường, không sợ không có được đồ ăn, mà bọn họ nhiều người, cũng không có con dã thú to béo nào đến trêu chọc bọn họ. Chỉ có cách đi ra ngoài, nàng mới có cơ hội thoát khỏi đám người kia.

Không ra hai ngày, thấy tiền phương đã có thể nhìn thấy vùng thảo nguyên rộng lớn, Đan Niên vui sướng không thôi đồng thời đem lo âu kiểm chế dưới đáy lòng, phụ thân và ca ca rốt cuộc có tới cứu nàng kịp hay không.

Ngay lúc Mộ công tử định thúc ngựa đi, gạ mặt nạ đầu lĩnh lạnh lùng quát vào mặt Đan Niên: “Ngươi từ lúc này liền không ngừng nhìn ra sau, tưởng giờ trò gì?”

Đan Niên cảm thấy lo âu, trùng trùng hừ một tiếng, quay mặt sang chỗ khác không thêm trả lời. Mộ công tử quay đầu nhìn chằm chằm Đan Niên, Đan Niên trên mặt lại bất động thanh sắc.

Đang lúc hai người đối diện, Mộ công tử bỗng nhiên hô lớn: “Mặt sau có người truy tới!” Nói xong liền dùng lực vung roi ngựa, ngựa ăn đau, lập tức phóng chạy như điên.

Đan Niên vui mừng quay đầu nhìn về phía sau, ngấm trộm nghe đến tiếng vó ngựa chinh tề hữu lực, cũng có thể nhìn thấy trên đường núi có bóng người mơ hồ. Đoàn người ngựa trường kỳ mệt mỏi của Mộ công tử hiển nhiên không bằng đoàn người ngựa truy binh, rất nhanh, nàng liền nhìn ca ca Thẩm Ngọc một thân bạch y dẫn đầu xông về phía trước.

Mộ công tử quay đầu nhìn thoáng qua, càng thêm dùng sức vung roi đánh ngựa, gió thổi vù vù qua tai Đan Niên. Đan Niên đề sát vào lỗ tai của hân, la lớn: “Ca ca ta chỉ muốn cứu ta, ngươi thả ta xuống, bọn họ sẽ không làm khó các ngươi.”

Hồi lâu sau, Đan Niên vẫn không thu được bất luận câu trả lời gì, tốc độ ngựa càng lúc càng nhanh, kịch liệt xóc nảy khiến Đan Niên không thể không thành thành thật thật ôm lấy lưng Mộ công tử.

Ngay khi Đan Niên cho là bọn họ sắp xông ra khỏi khu rừng này tiến vào thảo nguyên, Mộ công tử mạnh mẽ ghim ngựa lại. Đan Niên nghiêng đầu nhìn ra, thấy phía trước là một hàng binh lính đang dàn trận địa sẵn sàng đón địch, đầu lĩnh chính là phụ thân Thẩm Lập Ngôn nhiều ngày không gặp.

Đan Niên hưng phấn hô lên, “Cha! Cha!”

Không ngờ, Mộ công tử không nói một lời đẩy ngựa quẹo trái, một đám người đi theo hân lại nhanh chóng tiến vào cánh rừng, quẹo trái quẹo phải một hồi, ném mất truy binh. Đan Niên có chút mất mát, mắt thấy thân nhân ở ngay trước mắt, lại một lần nữa chia xa, ánh mắt nhìn về phía Mộ công tử cũng không tự chủ ẩn ẩn mang theo cừu hận.

Lúc đi qua một hồ nước nhỏ, Mộ công tử dừng ngựa, đội ngũ nguyên bản có hơn mười người, hiện tại chạy tan tác, chỉ còn lại năm sáu người đi theo Mộ công tử.

Kiểm lại nhân số, Mộ công tử nhìn Đan Niên đứng ở một bên, khuôn mặt đen thui đầy cừu hận, hân bỗng bước nhanh như sao sẹt đến chỗ nàng, dưới tiếng kinh hô của nàng xóc mạnh áo choàng của Đan Niên lên!

“A? Đây là có chuyện gì?” Giọng nói đã có chút biến vị của Mộ công tử lên tiếng chất vấn Đan Niên, trong tay cầm lên chiếc váy trắng của Đan Niên, sớm bị Đan Niên dùng chủy thủ cắt lỏm chom, lộ ra lớp váy lót bên trong.

Đan Niên tức giận chụp lấy bàn tay Mộ công tử, nàng lúc này mới phát hiện, bàn tay Mộ công tử vừa thon dài lại vừa trắng, rõ ràng là đôi tay của người sống an nhàn sung sướng. Khi hân cầm lấy tay Đan Niên, sườn trong lòng bàn tay lại hiện đầy vết chai thô ráp. Điều này nói lên cái gì?

Đan Niên nhìn chằm chằm hân, người Lạc Xích từ nhỏ đều ở thảo nguyên, gió thổi nắng chiếu, không khả năng có bàn tay non mịn như vậy. Chỉ có một nguyên nhân, hân là người Đại Chiêu, hơn nữa là một người Đại Chiêu phú quý, lòng bàn tay tuy có vết chai nhưng đó là do hân luyện võ luyện chữ mà lưu lại.

Thấy Đan Niên không nói, Mộ công tử lại tay về phía trước, vỗ vãi cái lên người Đan Niên, từ trong tay áo Đan Niên tìm ra một cây chủy thủ nhỏ.

“Nguyên lai, vẫn là xem thường ngươi.” Mộ công tử cầm lấy cây chủy thủ nhỏ của Đan Niên kẻ vào cấn cổ trắng nõn của nàng, nguyệt ngọc tới lui. Đan Niên kinh hồn táng đảm, người này xem ra đã bị nàng chọc tức đến đầu óc hôn mê, nàng không dám tưởng tượng kẻ bị bức đến đường cùng này sẽ làm ra đến cái gì.

Bất quá trong mấy ngày nay, Mộ công tử cho nàng cảm giác thấy hân là một quý công tử hi nộ vô thường, một hồi là nhẹ nhàng, lời nói ôn nhu, một hồi là táo bạo, thay đổi thất thường. Lúc này hân chịu kích thích, đang trong giai đoạn táo bạo vô thường, Đan Niên cảm giác như mình đang đối mặt với một kẻ điên không bị khống chế, khiến người ta không thể kinh hồn táng đảm.

Mộ công tử ép cây chủy thủ vào cổ Đan Niên càng lúc càng mạnh, vết đao của Trát Mông Muội mấy ngày trước chỉ là một vết sẹo màu đỏ khó thấy. Mộ công tử cúi đầu nhìn Đan Niên, khuôn mặt giấu dưới lớp mặt nạ đã sớm trở nên dữ tợn.

Đan Niên cảm giác cây chủy thủ đang chạy tới chạy lui trên cổ mình, hơi thở từ lỗ mũi Mộ công tử đã có thể trực tiếp phun lên trên mặt mình.

Đúng lúc này, một mũi tên xé gió bay tới, bắn sát qua gáy Mộ công tử, ghim thật sâu vào thân cây phía sau, đuôi tên còn run rẩy không ngừng.

Cách đó không xa, Thẩm Ngọc mang người đuổi tới, Mộ công tử lập tức ôm xốc Đan Niên lên ngực, giục ngựa chạy như bay, những người còn lại liền theo sát ở phía sau.

Lần này Thẩm Ngọc đuổi riết theo sau, vì sợ thương tổn Đan Niên, nên không lại dám bắn tên, chỉ huy binh lính tiến lên bọc đánh, đem đoàn người sáu bảy người của Mộ công tử đều phân tán ra. Một mình Thẩm Ngọc dẫn theo ba bốn người tiếp truy kích con ngựa chở Mộ công tử và Đan Niên.

Thẩm Ngọc lòng nóng như lửa đốt, không ngừng quật roi con ngựa dưới thân, phía trước còn có thể nghe được tiếng kêu khóc của Đan Niên: “Ca! Ca! Muội ở đây!” Càng khiến hân lo lắng không thôi.

Đan Niên dưới tình thế cấp bách, đập đầu mạnh vào cằm Mộ công tử, thừa dịp Mộ công tử hoa mắt váng đầu, lăn từ trên lưng ngựa xuống, trùng trùng ngã xuống mặt đất, lăn vài vòng trong bụi cỏ mới dừng lại.

Thẩm Ngọc đang đuổi theo phía sau thấy cảnh này, ba hồn đều bị dọa rớt hết hai phách rười. Khi Đan Niên nhảy xuống, đầu óc nàng gần như trống rỗng, lưng lay khê chống người đứng dậy mới phát hiện cánh tay trái đau đớn mạng, nước mắt ứa ra đảo quanh trong hốc mắt.

Mộ công tử dừng ngựa, ngồi trên lưng ngựa yên lặng nhìn chằm chằm Đan Niên, gương mặt dưới mặt nạ nhìn không ra là biểu tình gì. Đan Niên thoát ra khỏi vòng tay của hắn, tuy rằng nước mắt còn ngân ngấn trong hốc mắt, tay phải ôm cánh tay trái, nhưng vẫn không chút nào yếu thế trừng mắt nhìn hắn.

Mất thấy Thẩm Ngọc dẫn người sắp đến, Mộ công tử hét lớn một tiếng, giờ roi hai chân thúc vào bụng ngựa, ngựa hí vang một tiếng rồi tiếp tục chạy về phía trước. Bớt đi một người trên lưng, ngựa chạy nhanh hơn rất nhiều, không bao lâu sau liền không nhìn thấy bóng người nữa.

Sau khi đuổi tới, Thẩm Ngọc ra lệnh thủ hạ tiếp tục truy kích, còn mình thì hốt ha hốt hoảng xuống ngựa ôm Đan Niên lên, cao thấp kiểm tra thiệt nhiều lần, thấy chỉ có cánh tay bị thương mới thở phào nhẹ nhõm. Đan Niên nhìn Thẩm Ngọc, thấy hắn vừa đen vừa gầy, mặt mày râu ria xồm xoàm, đây không phải tên ca ca bình thường luôn chú trọng hình tượng cá nhân lại ư vờ vịt của nàng a!

Mỗi Đan Niên chợt thấy đau xót, nàng oa một tiếng liền bắt đầu khóc lớn lên, lo lắng hãi hùng suốt mấy ngày liền tiếp cùng một lúc phát tiết ra. Thẩm Ngọc vội vàng bưng kín miệng Đan Niên, không cho nàng khóc ra thành tiếng, nếu để cho người ta nghe được nàng là nữ tử, khuê dự của Đan Niên cho dù chết cũng không trả lại được.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Đoàn Tụ

Thẩm Ngọc ôm Đan Niên lên ngựa, chạy thẳng một mạch trở về. Thẩm Ngọc lúc này không còn nửa điểm công tử văn nhã, dọc theo đường đi cứ thao thao bất tuyệt mắng Đan Niên đến cầu huyết lâm đầu*, cuối cùng còn nói hắn đã vào rừng tìm thật lâu, nếu không nhìn thấy dấu vãi vụn màu trắng còn con, thì không biết có thể tìm được Đan Niên hay không.

* “Cầu huyết” nghĩa là máu chó, thời xưa cho rằng chỉ việc đổ máu chó lên đầu yêu tinh thì yêu pháp sẽ mất tác dụng. “Cầu huyết lâm đầu” nghĩa là mắng xối xả, mắng te tét, ko thua gì đổ máu chó vào đầu yêu tinh.

Đan Niên xoay người, dùng cánh tay phải còn tốt ôm lấy Thẩm Ngọc, nước mắt bắt đầu rơi xuống không dừng được. Nàng cứ nghĩ, mình sẽ không còn được gặp vị ca ca ca hề phát tác lên là lại lải nhải như lão thái bà này.

Thẩm Ngọc day dỗ nửa ngày, bỗng cảm thấy ngực mình ươn ướt, nhìn xuống thì thấy Đan Niên vùi đầu trong lòng mình như con chó nhỏ làm sai chuyện. Thẩm Ngọc thở dài, ôm Đan Niên vào trong ngực, vuốt vuốt tóc Đan Niên.

Thẩm Ngọc sợ xót này làm đau cánh tay Đan Niên nên cười ngựa rất êm. Không bao lâu sau, cả hai ra khỏi Lạc Lâm, trở về Mộc Kỳ.

Thẩm Ngọc dùng áo choàng bọc kín Đan Niên, chỉ để lộ hai mắt ra ngoài. Sau khi vào phòng, Đan Niên mới thấy Thẩm Lập Ngôn ở trong phòng chờ mình, đoán chừng là vừa mới đến, trên người còn có mặc áo giáp chưa kịp cởi ra.

Đan Niên gặp phụ thân, cảm xúc vừa bình ổn lại dâng lên, òa một tiếng liền bỏ nhào vào lòng Thẩm Lập Ngôn khóc nức nở. Thẩm Ngọc lui ra ngoài, tìm quân y đến khám tay cho Đan Niên.

Đan Niên cố kỵ có người ngoài ở đây, không dám nói nhiều. Vị quân y này là một ông lão đã hơn năm mươi, vỗ ngực nhiều lần cam đoan với Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc rằng Đan Niên chỉ bị một chút tổn thương, giờ tạm bó nẹp gỗ, sau một tháng nữa, bảo đảm thân thể sẽ không khác gì lúc không bị thương.

Chờ quân y đi rồi, Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc liền truy vấn Đan Niên, Đan Niên đành kể lại đầu đuôi mọi chuyện. Khi nghe tin đại bá và bá mẫu

muốn đem Đan Niên làm của hồi môn cho Thẩm Đan Hà, Thẩm Ngọc tức giận vỗ vào bàn một cái, nứt toét một góc. Thẩm Lập Ngôn trấn an Thẩm Ngọc, quay sang nghiêm túc hỏi Đan Niên: “Chuyện này, đại bá và bá mẫu của con có nói với nương của con chưa?”

“Hắn là vẫn chưa, nếu không, nương làm sao có thể cho bá mẫu vào cửa a. Bất quá, đại bá mẫu có gọi con đến nhà bọn họ xem kịch, còn mời cả đương gia chủ mẫu Bạch gia nhị phòng là Đỗ phu nhân đến, rõ ràng là cố ý mời bà ta tới xem mặt con!” Đan Niên buồn bực nói.

Thẩm Lập Ngôn vuốt đầu Đan Niên, ôn nhu nói: “Con không cần tức giận, chỉ cần có cha ở đây, ai cũng không thể chen chân vào hôn sự của Đan Niên nhà chúng ta.”

Đan Niên lại kể chuyện mình được Liêm tiểu thư đến báo tin biên quan lâm nguy, chạy đến tìm đại bá, đại bá chẳng quan tâm, rồi đến tìm gặp cha con Tô Tấn Điền, mới có thể giải trừ nguy cơ của biên cảnh.

Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc nhìn Đan Niên, vừa kinh hi lại vừa nghĩ mà sợ, ngày thường chỉ thấy Đan Niên là một tiểu nha đầu biếng nhác, Tuệ Nương còn luôn lo lắng với cái dạng này của Đan Niên, lớn lên sẽ không có người nào nguyện ý tới cầu hôn, hiện tại xem ra, tiểu nha đầu không lên tiếng thì thôi, hở mồm miệng là nổi tiếng. Nhìn tấm nẹp bó trên tay Đan Niên, bộ dạng không thể động đậy rất đáng thương, Thẩm Lập Ngôn cũng không nỡ chỉ trích nàng cái gì.

Khi nhắc đến Liêm tiểu thư, Đan Niên giải thích đó là con gái của Binh bộ Liêm Mậu Liêm đại nhân, đồng thời bất động thanh sắc cẩn thận quan sát biểu tình của Thẩm Lập Ngôn.

Thẩm Ngọc đoán chừng không nhớ được vị hôn thê Liêm Thanh Thanh này, vẫn chưa có phản ứng gì. Còn Thẩm Lập Ngôn thì hồi tưởng một hồi liền nghĩ tới, quay đầu cười nói với Thẩm Ngọc: “A Ngọc, lúc con còn nhỏ, khi trên đường cả nhà ta về quê, cha từng định một mối hôn sự cho con. Cô bé kia chính là con gái độc nhất của Liêm Mậu, tên là Liêm Thanh Thanh.”

Thẩm Ngọc ghen hờn tròn mắt nhìn trần trời, Đan Niên ngồi bên cạnh hợp thời làm ra vẻ giật mình, trêu ghẹo Thẩm Ngọc, “Hèn chi Liêm tiểu thư quan tâm ca ca như vậy, sáng sớm tỉnh mơ còn lên trốn khỏi nhà, đến báo tin biên cảnh cho muội biết!”

“Chuyện này, con cảm thấy không ổn.” Thẩm Ngọc nháy mắt liền khôi phục trạng thái, suy tính một hồi rồi mở miệng trịnh trọng nói với Thẩm Lập Ngôn.

Thấy phụ thân và Đan Niên đều nhìn mình, Thẩm Ngọc cau mày phân tích: “Liêm Mậu nhậm chức trong Binh bộ, nếu có thể biết nhất cử nhất động ở biên cảnh, như vậy tất nhiên cũng biết cha đã đi biên cảnh. Cả nhà chúng ta đến kinh thành, nếu thực sự đề ý đến mối hôn sự đó, mẫu thân và Đan Niên ở kinh thành nhiều ngày như vậy, sao lại không đến thăm viếng. Ngay cả vị tiểu thư kia, cũng là do Đan Niên ngẫu nhiên mà kết bạn.”

Thẩm Lập Ngôn tán thưởng nhìn con, nói: “A Ngọc nói không sai, theo như cách Đan Niên nói, Liêm gia cũng không đồng ý con gái nhà mình thân thiết quá mức với Đan Niên, sợ chúng ta sẽ nhắc đến hôn ước năm đó.”

Đan Niên mím môi, ca ca của nàng là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này ngoại trừ phụ thân, là lão vĩ phu nhà Liêm gia đó không có mắt, “Đúng đó, chúng ta không cần đề ý đến bọn họ. Ca ca là nam nhân tốt nhất trên thế giới này. Còn sợ không tìm được tâu tử sao?”

Cặp mắt đào hoa Thẩm Ngọc lóe sáng, hần đưa tay nheo nheo gò má căng tròn còn mang theo nét trẻ con của Đan Niên, “Tiểu nha đầu, vài ngày không gặp, mở miệng ra là nói nam nhân dài nam nhân ngắn, là lời mà muội có thể nói à!?”

Đan Niên tay trái không thể động đậy, đành dùng tay phải nheo lỗ tai Thẩm Ngọc, hàm hàm hồ hồ la hét: “Buông tay.”

Thẩm Lập Ngôn thấy nữ nhi bị khi dễ, gõ một cái cốc lên đầu Thẩm Ngọc, cười mắng Thẩm Ngọc không hiểu chuyện, còn đầu vồ mồm với muội muội.

Chạng vạng, Thẩm Lập Ngôn bung đồ ăn tối cho Đan Niên, là món cơm rang trứng mà Đan Niên thích ăn nhất. Trứng gà tươi mới rang với cơm, ăn kèm với vài miếng dưa muối thơm ngon đậm đà, cộng thêm một chén canh rau, khiến cho Đan Niên sau mấy ngày chỉ có thể ăn thịt dê nướng nửa sống nửa chín vui vẻ không thôi.

Thẩm Lập Ngôn từ ái nhìn Đan Niên ngồm ngoàm ăn cơm, nhắc nàng đừng ăn quá nhanh, nhớ uống chút canh. Chờ Đan Niên ăn xong rồi, Thẩm Lập Ngôn mới mở miệng: “Đan Niên, con làm cách nào thuyết phục được Tô Tấn Điền đại nhân phát binh phát lương? Lúc trước khi Mộc Kỳ bị vây, cha đã gửi cho Tổng binh Đông Bình Hồ Khiêm hơn mười phong thư cầu cứu, hần đều làm như không biết.”

Kỳ thực, mới vừa rồi khi thấy Thẩm Lập Ngôn nhìn nàng ăn cơm mà không nói lời nào, Đan Niên đã biết là ông có chuyện muốn hỏi. Đan Niên chi chi ô ô một hồi rồi nói: “Chuyện này thì có gì kỳ quái? Biên cảnh thất thủ, Tô Tấn Điền ở kinh thành cũng không nở a!”

Thẩm Lập Ngôn lắc đầu, cười nói: “Đan Niên, con đừng gât cha. Mộc Kỳ thất thủ, nhưng Đông Bình thì không. Hồ Khiêm có nhân mạch rất sâu ở kinh thành, có binh có lương, thành trì của Đông Bình lại chắc chắn, cho dù Lạc Xích có đến tấn công, thủ thành hơn mười ngày không phải việc khó. Triều đình nhất định sẽ không để Đông Bình thất thủ, nhất định sẽ phái viện quân.”

Thẩm Lập Ngôn suy tư một hồi, lại châm chọc nói: “Huống hồ, Mộc Kỳ bị vây, triều đình mắt thấy Đại hoàng tử vây ở trong thành, lại làm như không thấy, ý đồ của Thái hậu và Hoàng hậu thực khiến người ta suy nghĩ sâu xa a! Chỉ cần chờ thêm hai ngày, Mộc Kỳ cho dù không bị phá cũng chẳng khác nào một tòa thành chết. Hiện tại lại đột nhiên phát binh phát lương tới cứu viện, thật sự khiến người ta đoán không ra dụng ý.”

Đan Niên nghe nhắc đến Đại hoàng tử, nhớ lại hậu cung bí sử mà Hứa thị từng nói với nàng, không khỏi tò mò hỏi: “Đại hoàng tử là con trưởng của hoàng thượng, con nghe nói, Thái hậu và Hoàng hậu muốn mượn cơ hội này để trừ bỏ hần, hần không phải là con cháu của hoàng thất sao?”

Thẩm Lập Ngôn thở dài, “Trong hoàng thất nào có nhiều tình thân như vậy! Thái hậu và Hoàng hậu đều xuất thân từ Ung Quốc Công Bạch gia, Thái hậu còn là cô cô của Hoàng hậu, Đại hoàng tử bắt quả là do Hoàng Thượng sủng hạnh một cung nữ mà lưu lại, đương nhiên không được hai vị nương nương trong cung kia yêu thích. Không phải là con trai trưởng nhưng cũng là trưởng tử*, Hoàng hậu sẽ không cho phép có nhân tố tồn tại uy hiếp thái tử đăng cơ.”

* Ý nghĩa của “con trai trưởng” và “trưởng tử” ở đây có khác nhau. Trưởng tử là đứa con trai đầu tiên, còn con trai trưởng là đứa con trai đầu tiên do người vợ chính thất sinh ra.

Đan Niên nghe vậy, cảm xúc khá rất nhiều. Năm đó, Tô Tấn Điền đem nàng đổi chỗ cho Tô Doãn Hiên, cũng là vì biết Hoàng hậu lúc đó – cũng chính là Thái hậu bây giờ – không cho phép đứa con mồ côi của thái tử tồn tại.

Thẩm Lập Ngôn thấy sắc mặt Đan Niên rầu rĩ, dặn dò: “Những lời cha nói với con vừa rồi đều là hoàng thất tân bí, quyết không được nói cho người thứ ba biết.”

Đan Niên đương nhiên gật đầu vâng dạ, nàng cũng đâu muốn mình bị cuốn vào đến vòng tranh chấp của hoàng thất.

“Ban ngày thấy con không nhiều lời, cha biết là con có chuyện giấu chúng ta, hiện tại A Ngọc không ở đây, con nói cho cha biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đi! Tô Tấn Điền nổi tiếng là lão bánh quẩy, từ thời tiên đế đến giờ, luôn ôn hòa không ngẩng, làm sao có thể bởi vì con đến khẩn cầu mà hấn liền mạo hiểm đắc tội hai vị nương nương trong cung cùng Bạch gia, mạo hiểm phát binh phát lương?” Thẩm Lập Ngôn hỏi tới tấp.

Đan Niên do dự, khuôn mặt phụ thân lúc này có chút hao gầy, nhưng vẫn đẩy từ ái và lo lắng, Thẩm Lập Ngôn cho tới bây giờ đều xem nàng như đứa con gái ruột mà nâng niu trên tay, nàng phải nói sự thật này cho ông như thế nào đây?

Đan Niên cúi đầu, suy nghĩ một hồi lâu, Tô Tấn Điền và Tô Doãn Hiên hiển nhiên cho rằng Thẩm Lập Ngôn đã biết thân thế của bọn họ, sau khi hồi kinh sẽ có phòng bị đối với ông, so với việc để Thẩm Lập Ngôn nằm trong thế bị động, không bằng nói cho ông biết chân tướng, giúp ông có chuẩn bị trước.

“Cha, con không phải con gái ruột của cha và nương, chuyện này con biết.” Đan Niên nói thật nhỏ một câu, tựa như sấm sét vang vọng bên tai Thẩm Lập Ngôn.

Thẩm Lập Ngôn quá sợ hãi, “Con làm sao mà biết? Ai nói cho con biết? Còn có ai biết?”

Đan Niên kéo tay phụ thân ngồi xuống, suy nghĩ một lát, chậm rãi nói: “Cha, cha đừng sốt ruột, là sau khi tới kinh thành, có một buổi tối, trên bàn của con đột nhiên xuất hiện một phong thư, trong thư đã kể rõ thân thế của con.”

Thẩm Lập Ngôn càng thêm vội vàng hỏi: “Thư đâu? Người đưa thư đâu?”

“Con đã đốt lá thư đó rồi, sợ có người nhìn thấy sẽ gây phiền toái cho cha. Con cũng không thấy người đưa thư, lá thư đó giống như trống rỗng xuất hiện.” Đan Niên nhắm mắt đáp.

Cũng may Thẩm Lập Ngôn không nghi ngờ, hỏi tiếp: “Tô Tấn Điền lúc trước tuy là người đứng về phía tiền thái tử, bắt quả lúc thái tử thất thế, hấn liền thoát ly khỏi vây cánh của thái tử. Hấn sao lại vì một người còn không chắc có phải là thiên kim của thái tử hay không mà đắc tội Hoàng hậu, Thái hậu? Đan Niên, hấn có bảo con làm gì không?”

Đan Niên chần chờ một chút, nàng sợ Thẩm Lập Ngôn biết được chân tướng sẽ thất vọng, đứa nhỏ mà mình liều chết cứu hóa ra chỉ là đồ giả mạo.

“Cha, con không phải là con gái của tiền thái tử. Con là con gái của Tô Tấn Điền, con và con trai của thái tử cùng sinh ra một ngày, Tô Tấn Điền sợ con của thái tử gặp nguy hiểm, nên đã vụng trộm đem con đổi chỗ với con của thái tử. Sau đó... Sau đó cha đã đến cứu con. Con sợ cha gặp nguy hiểm, nên đã uy hiếp Tô Tấn Điền, nếu ông ta không chịu phát lương phát binh, con sẽ nói cho người trong thiên hạ biết Tô Doãn Hiên mới là đứa con mồ côi của thái tử!”

Nói xong, Đan Niên liền cúi đầu thật sâu, không dám nhìn biểu tình của Thẩm Lập Ngôn, nàng sợ mình nhìn thấy ông thất vọng. Đan Niên nhớ rất rõ, lúc đó Thẩm Lập Ngôn cứu Đan Niên cũng là vì thái tử đã có ân với ông.

Đan Niên thầm an ủi bản thân mình, không sao, mình đã có được tình thân nhiều năm như vậy, còn có cái gì chưa đủ đâu? Mặc dù nghĩ như vậy, nước mắt vẫn rơi xuống từng giọt.

Thẩm Lập Ngôn nghe xong, khẽ thở dài một cái, đưa tay xoa đầu Đan Niên, hòa nhã nói: “Đan Niên, mặc kệ con là con của ai, cha và nương sẽ mãi là cha mẹ ruột của con, A Ngọc sẽ là ca ca ruột của con.”

Ngồi xổm người xuống, Thẩm Lập Ngôn từ ái lau nước mắt trên mặt Đan Niên, cười nói: “Đứa con gái ngọc của cha, chẳng lẽ con sợ cha sẽ bỏ con sao?”

Đan Niên ngân ngán nước mắt khẽ cười xin lỗi, đang định nói chuyện, chợt nghe ngoài cửa vang lên một tiếng động rất nhỏ, Thẩm Lập Ngôn quát to một tiếng “Ai?” liền liền xông ra ngoài. Đan Niên cảm thấy cả người lạnh toát, chẳng lẽ vừa rồi đã bị ai đó nghe lén?

Chương 59: Hồi Kinh

Thẩm Lập Ngôn lập tức xông ngay ra ngoài, lại không phát hiện có bất kỳ bóng người nào, chỉ có ngẫu nhiên gió thổi nhánh cây đánh lên mái hiên tạo ra tiếng vang vừa rồi.

Đan Niên nhẹ nhàng thở ra, nhịp tim đập loạn cào cào cũng dần dần bằng phẳng xuống, cười thầm bản thân sau khi bị gã mặt nạ đó bắt cóc đã trở nên nhát gan vô cùng, cứ như con chim sợ cành cong.

Thẩm Lập Ngôn cẩn thận đóng cửa lại, thần sắc ngưng trọng hỏi: “Tên Tô Tấn Điền kia có ý hãm hại con không?”

Đan Niên nhớ lại thái độ không rõ vui hay giận của Tô Doãn Hiên, nằng lắc lắc đầu, nói: “Lúc con đi, Tô đại nhân muốn nói chuyện một mình với con, lòng con lúc đó đang buồn bực nên không để ý đến hắn, hắn là không có ác ý với con.”

Thẩm Lập Ngôn gật gù đầu, nhiều người biết thân phận thật của Đan Niên, cha con Tô Tấn Điền sẽ không làm chuyện gì bất lợi với Đan Niên. Thẩm Lập Ngôn bảo Đan Niên đi nghỉ trước, hắn còn phải đi gặp Hồ Khiêm, thương lượng việc truy kích Lạc Xích, lát nữa lại gọi Thẩm Ngọc đến đây canh chừng cho Đan Niên.

Đan Niên thấy Thẩm Lập Ngôn phải đi, vội vàng gọi phụ thân lại, hỏi: “Cha, lần này người con đến chiến trường, lại kèm con hai bên kéo vào Lạc Lâm, đều là tên mang mặt nạ màu bạc kia, hắn rốt cuộc là ai?”

“Ta cũng không rõ, người này từng giao thủ với cha vài lần trước khi Mộc Kỳ bị vây. Con người mưu mô xảo quyệt, tựa hồ rất rõ tình hình bên trong chúng ta. Lạc Xích Vương cư nhiên phái đại tướng Trát Mông Muội làm phó quan của hắn, có thể thấy được người này địa vị cao.” Thẩm Lập Ngôn vội vã đi ra ngoài làm việc, dặn Đan Niên không cần lại quan tâm những chuyện này, cứ lo nghỉ ngơi cho tốt, liền đi ra ngoài.

Đan Niên nằm sấp trên bàn, nhìn không được nhớ lại những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua, gã nam nhân thần bí mang mặt nạ Mộ công tử đã bị nàng đùa giỡn ba lần, tính cách âm tình bất định, rõ ràng là kẻ độ lượng nhỏ hẹp, ngộ nhờ luẩn quẩn trong lòng, thế muốn báo thù đuổi giết nàng thì sao đây? Đan Niên trùng trùng đập đầu xuống bàn, nàng phải làm sao bây giờ a!

Thẩm Ngọc đẩy cửa vào, thấy Đan Niên mặt mày đau khổ, cả người dựa lên bàn, cười nói: “Đan Niên, muội đang làm gì thế này?”

Đan Niên mặt mày đau khổ, “Không phải đã nói với ca rồi sao, gã mặt nạ kia thoát nhìn chính là tên có cừu tất báo, ngộ nhờ chạy đến Đại Chiêu đuổi giết muội thì phải làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngọc nhất thời thu hồi khuôn mặt tươi cười, “Đan Niên, ngày mai phụ thân sẽ cho người đưa muội trở về, hắn chỉ là một tên Lạc Xích, dù có kiêu ngạo đến thế nào cũng không đến nỗi dám vào trong kinh thành đâu.”

Đan Niên nghe nói mình sắp về kinh, lại phải đối mặt với đám người chán ghét nhà đại bá, liền mím môi không lên tiếng. Thẩm Ngọc cũng không nói gì nữa, ngồi bên cạnh Đan Niên, lặng lẽ nhìn sườn mặt Đan Niên.

Đan Niên thấy Thẩm Ngọc nhìn mình, kỳ quái nói: “Ca ca, ca nhìn muội làm gì? Có phải là có chuyện gì gạt muội không?”

Thẩm Ngọc cười cười, vuốt vuốt đầu Đan Niên, cảm thán nói: “Đan Niên đã là đại cô nương rồi, không nghĩ tới lần này được cứu trợ lại là dựa vào Đan Niên.”

Đan Niên không nghĩ tới Thẩm Ngọc nói đến chuyện này, đầu tựa vào cánh tay Thẩm Ngọc, “Đều là người một nhà, còn nói cái gì dựa vào hay không dựa vào a. Đúng rồi, lần này muội gặp được Tiểu Thạch.”

Thẩm Ngọc cười nói: “Ta và cha cũng không ngờ lại gặp Tiểu Thạch ở đây. Muội còn nhớ Ngô thẩm thẩm và Phùng chương quây không? Lúc trước vì trốn người của Thẩm gia trang, bọn họ đã chạy đến biên cảnh, mở một cửa hàng ở Mộc Kỳ.”

Đan Niên nghe nói như thế, lập tức đứng dậy, vui mừng hỏi: “Ngô thẩm thẩm và Phùng chương quây cũng ở đây? Bọn họ thật sự ở cùng một chỗ?”

Thẩm Ngọc sợ run một chút, bật cười nói: “Muội là một cô nương gia đó a, sao cái gì cũng biết hết vậy!”

Đan Niên không thèm để ý tới Thẩm Ngọc dài dòng, “Tiểu Thạch không biết sao lại lớn lên thành như vậy nữa, một chút cũng không giống với lúc còn nhỏ.”

“Trưởng thành đều sẽ thay đổi, muội hồi còn nhỏ cũng vậy thôi, mặt mày thì xấu lại nhăn nhúm thành một khối, hể khóc lên là gương mặt như cái khăn lau!” Thẩm Ngọc chê cười nàng.

Đan Niên trề môi bất mãn, nàng biết ngay là không thể nhún nhường Thẩm Ngọc, nếu không tên tiểu tử thói Thẩm Ngọc này sẽ lại nghĩ pháp khi dễ

nàng.

“Muội muốn tắm rửa!” Đan Niên nói không lại tên quý tộc Thẩm Ngọc, bắt đầu giờ trò tiêu thụ cái kinh. Thẩm Ngọc dờ khóc dờ cười đi tìm một bồn gỗ lớn đến, lại cố sức nhắc mấy thùng nước nóng vào.

Vốn Thẩm Ngọc định gọi Ngô thẩm thẩm đến giúp Đan Niên tắm rửa, Đan Niên nói cái gì cũng không chịu cời đồ trống trơn trước mặt người khác, kiên quyết không cho.

Thẩm Ngọc không lay chuyển được Đan Niên, đành phải ra ngoài cửa chờ, đến lúc Đan Niên tắm xong lại vào lau tóc cho Đan Niên, xong còn trải giường cho Đan Niên ngủ.

.

.

.

Ngày hôm sau khi Đan Niên ngủ đủ giấc thức dậy đã là buổi trưa. Thẩm Lập Ngôn cho quân đội xây tạm một căn nhà gỗ nhỏ, chỗ Đan Niên ngủ chính là căn phòng ở lầu hai của Thẩm Ngọc.

Đẩy cửa phòng ra, Đan Niên liền thấy một tiểu nha đầu chừng mười tuổi đang bụng chầu đồng đứng chờ ở cửa, tóc thắt bím thành hai cái sừng dê, trên khuôn mặt đen gầy khảm một đôi mắt to sáng, khiếp sinh sinh nhìn nàng.

Thấy Đan Niên đi ra, tiểu cô nương nhỏ giọng nói: “Là Thẩm đại nhân phân phó nô tì hầu hạ cô nương rửa mặt chải đầu.” Đan Niên nhất thời cảm thấy da đầu run lên, bảo một tiểu nha đầu ngay cả chậu đều bụng không nổi này đến hầu hạ mình, tâm lý không chịu được nha, rõ ràng là ngược đãi lao động trẻ em a!

Đan Niên trong lòng mắng Thẩm Ngọc một trận từ đầu đến chân, lắc mình nhường đường cho tiểu cô nương bụng nước vào phòng. Ở chỗ xa, Thẩm Ngọc liền liếc nhảy mũi vài cái, chọc Tiểu Thạch không ngừng quan tâm hỏi hần có phải đêm qua bị cảm lạnh hay không.

Sau khi tiểu cô nương bụng nước vào xong, Đan Niên liền bảo nàng ra ngoài. Tiểu nha đầu thấy thái độ Đan Niên kiên quyết, không dám lại nói gì nữa, cúi đầu chậm rãi ra ngoài, đợi cho đến khi khỏi nhà gỗ mới khoan khoái nhảy nhót chạy đi.

Đan Niên đang gian nan dùng một bàn tay rửa mặt thì Thẩm Ngọc và Tiểu Thạch cùng vào phòng nàng. Thẩm Ngọc thấy Đan Niên không tiện cột tóc, liền tự nhiên cầm lấy lược gỗ chải đầu cho Đan Niên.

Đan Niên nhìn trong ánh chiếu của Thẩm Ngọc trong gương đồng, mi mục như họa, phong thần tuấn tú, nghiêm túc lưu loát chải đầu làm tóc cho mình, mặt bất giác có chút nóng lên, yên lặng cảm thán ca ca của mình càng lớn càng đẹp trai.

Cột tóc xong, Đan Niên khoác tấm trường bào của Thẩm Ngọc ở bên ngoài, biến thành một tiểu công tử vị thành niên hoạt bát xinh đẹp. Thẩm Ngọc nhân cơ hội nói với Đan Niên chuyện cả nhà Tiểu Thạch sẽ cùng đưa Đan Niên về kinh thành, bởi vì biên cảnh mấy năm nay không yên ổn, việc làm ăn của cửa hàng nhà Tiểu Thạch không được tốt lắm, còn không bằng đến kinh thành nghĩ cách mưu sinh.

Đan Niên bĩu môi, cũng không có biện pháp, nàng đã đi lâu như vậy, Tuệ Nương ở nhà khẳng định đã lo sắp phát điên. Tiệm cơm của nàng cũng không biết thế nào, lão Triệu có kinh doanh theo ý của nàng không.

Đan Niên muốn cùng phụ thân cáo biệt mới đi, Thẩm Ngọc nói phụ thân bận lo quân vụ, Đại hoàng tử khoảng thời gian trước bị thương, ốm đau không dậy nổi, mấy ngày nay khí sắc tốt hơn nhiều, đã có thể xuống giường nghe Thẩm Lập Ngôn hỏi báo sau một tấm màn.

Đan Niên nhớ tới vị Đại hoàng tử mà ôm kia, lòng liền tràn đầy bất mãn. Nếu không phải hần, cả nhà nàng sẽ không phải liều mạng xông vào chỗ chết! Thái hậu và Hoàng hậu cao cao tại thượng vì trừ bỏ một tên Đại hoàng tử mà lấy vận mệnh của cả quốc gia để chôn cùng, không màng đến trận chiến này sẽ khiến bao nhiêu gia đình tan nát, quả nhiên vô tình nhất để vương gia!

Đan Niên không có hành lý gì để thu dọn, Thẩm Ngọc tối qua đã chuẩn bị sẵn một tấm áo choàng sạch sẽ khác của mình cho Đan Niên làm quần áo để thay trên đường.

Rời khỏi nhà gỗ, Phùng chương quỳ và Ngô thẩm thẩm đã đứng chờ bên cạnh xe ngựa. Đan Niên không nhận ra nổi Ngô thẩm thẩm, khuôn mặt Ngô thẩm thẩm bây giờ tràn đầy anh khí, thân thể cũng khỏe mạnh rất nhiều, nói chuyện trung khí mười phần, không còn là bộ dáng nhát gan như trước kia nữa. Chỉ có Phùng chương quỳ là không thay đổi mấy, đứng ở một bên mỉm cười nhìn mọi người.

Thấy Đan Niên đến, Ngô thẩm thẩm vui vẻ liền muốn ôm Đan Niên một cái, khiến Thẩm Ngọc hoảng sợ lập tức chắn trước mặt Đan Niên, mỉm cười giải thích Đan Niên hiện tại có thương tích trong người, cánh tay còn đang phải bó nẹp.

Soái ca Thẩm Ngọc nói mấy câu liền dỗ Ngô thẩm thẩm vui vẻ tâm hoa nộ phóng, không ngừng vỗ ngực cam đoan nhất định an toàn hộ tống Đan Niên về nhà. Đan Niên đứng bên cạnh khẽ lau mồ hôi, Thẩm Ngọc thật là có tiềm chất làm họa thủy, từ nhỏ đến lớn, vô luận là già hay trẻ, Đan Niên đều chưa thấy có nữ nhân nào không thích Thẩm Ngọc.

Tiểu Thạch thúc giục nói thời gian không còn sớm, phải nhanh chóng rời đi. Ngô thẩm thẩm và Đan Niên ngồi trong xe ngựa, Tiểu Thạch và Phùng

chương quầy ngồi ở ngoài đánh xe. Bên trong xe có trái hai bộ chân dầy, Ngô thăm thăm giúp Đan Niên thoát giày trực tiếp ngồi vào trong chăn, sợ dọc theo đường lác lư, đụng đến chỗ gãy xương sẽ lưu lại di chứng.

Dọc theo đường đi, xe ngựa đi cực kỳ chậm, Đan Niên biết đây là vì tốt cho mình. Nhớ lại mấy ngày trước ngày đêm kiên trì chạy tới Mộc Kỳ, Đan Niên cảm thấy đó cứ như một giấc mộng ở kiếp trước, nằng thức trắng vài đêm mà vẫn không có một chút mệt mỏi, phảng phất có một nguồn tinh lực dồi dào, dùng không hết, chỉ tiếc là phải làm phiền hà lão Trịnh, không biết sau khi lão trở về có bị đại bá gây phiền toái hay không.

Giữa trưa đến quan đạo, đoàn người ghé vào một quán ăn nhỏ. Đan Niên vịn tay Ngô thăm thăm, cẩn thận xuống xe vào tiệm cơm. Vì bốn người đang đi gấp nên chỉ gọi món mì sợi đơn giản. Trong lúc đợi tiểu nhị dọn mì lên, Đan Niên dùng tay phải cầm tách trà lên, vừa uống vừa nghe một người kể chuyện trong quán ăn đang được một đám người vây quanh.

Người nọ nước miếng tung bay nói: “Các người biết không, Mộc Kỳ lúc đó bị vây chặt như nêm cối, ngay cả con muỗi cũng không đi vào nổi. Đáng thương cho Thẩm đại nhân, tuy anh minh nhưng không lương không binh nên cũng không có biện pháp nào!”

Đúng lúc này, một người hầu trung nghĩa can đảm của Thẩm đại nhân anh dũng xông vào hang ổ của người Lặc Xích. Ngay lúc quan quân vạn mã giăng co, không màng đến thanh đại đao của người Lặc Xích đang bổ về phía mình, hấn hô to về hướng Thẩm đại nhân, nói hãy kiên trì hơn nữa, viện quân lập tức tới ngay!”

Mọi người ồ lên một trận kinh hô kính nể, Đan Niên lúc này đang uống trà giữa chừng, nhất thời sắc nước phun ra, ho khù khụ không thôi. Người kể chuyện trong quán ăn thấy Đan Niên không nề mặt mình như thế, khẽ liếc nàng một cái, tiếp tục kể: “Đáng tiếc người hầu kia, đường đường một hán tử Đại Chiêu, cứ như vậy...”

Người kể chuyện lác đầu thờ dài nói không được nữa, người chung quanh cũng tiếc hận thờ dài, còn có vài bác gái cảm động sụt sùi chảy nước mắt.

Đan Niên bị sắc gần như không thờ nổi, ho khan không ngừng, Ngô thăm thăm và Tiểu Thạch lo lắng đám lưng giúp nàng thuận khí. Một hồi lâu sau, Đan Niên mới thờ nổi, hai mắt bởi vì ho khan mà ứa đầy nước mắt.

Người kể chuyện đi vòng ở trong quan xin tiền thưởng, lúc đi ngang qua Đan Niên, hét to nói: “Tiểu công tử, người phải học tập vị hán tử nhà Thẩm đại nhân một chút đi, với bộ dạng gầy còm không đủ hai lạng thịt này của người, làm thế nào có thể lên chiến trường đánh người Lặc Xích?”

Dứt lời, gã lão đầu kể chuyện hát cảm sang Tiểu Thạch ngồi bên cạnh, “Phải giống như ca ca của người mới còn có hy vọng!”

Tính tình nóng nảy của Ngô thăm thăm mấy năm qua được hai nam nhân hiền lành trong nhà bồi dưỡng vô cùng nhuần nhuyễn, đương trường định chống nạnh nhảy ra lý luận với gã kể chuyện chẳng biết cái gì này.

Tiểu Thạch và Phùng chương quầy dờ khóc dờ cười kéo Ngô thăm thăm ngồi xuống, chớ cùng loại người này tốn hơi thừa lời làm gì.

Thừa lại Đan Niên, đầu đầy hắc tuyến, nói không ra lời.

Gã kể chuyện thấy Ngô thăm thăm không phải người dễ chọc, hai chân như được bôi dầu, nhanh chóng chuồn mất. Lúc này tiểu nhị bưng mì lên, mùi thơm xông vào mũi, khiến ngón tay Đan Niên ngứa ngáy vô cùng, chỉ muốn ăn ngay.

Đan Niên vừa ăn mì, vừa nhớ lại lời gã kể chuyện kia nói. Xem ra là phụ thân và Thẩm Ngọc đã tung tin ra bên ngoài là người liều chết báo tin tình báo ở dưới thành lâu ngày hôm đó là gia phó của Thẩm gia, sớm đã bị người Lặc Xích sát hại, bây giờ là tử vô đối chứng.

Như vậy liền quét sạch mọi quan hệ với nàng, lúc trở về kinh thành chỉ cần nói với người ngoài là nàng mấy ngày nay thân thể không tốt, bị bệnh liệt giường. Đan Niên nghĩ tới lúc trở về còn phải đối mặt với Tuệ Nương, đầu liền phát đau. Minh lên lút trốn nhà rồi đi đã nhiều ngày như vậy, Tuệ Nương khẳng định tức giận không nhẹ. Từ nhỏ đến lớn, Tuệ Nương chưa bao giờ phát giận với Đan Niên, lần này không biết còn có thể tha thứ mình không.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Gặp Mẫu Thân

Sau ba bốn ngày đi đường chậm rãi, xe ngựa rốt cuộc vào đến kinh thành. Dọc trên đường đi, Đan Niên có thể nhìn thấy dân chúng đều đang truyền tin biên cảnh thắng lợi cho nhau, trên mặt mỗi người đều có thể nhìn thấy niềm vui sướng phát ra từ nội tâm, cũng có không ít dân chạy nạn rời nhà trốn đi lục tục chạy về.

Tối gần giữa trưa, linh gác cổng kinh thành cũng không nghiêm như trước kia, Đan Niên một lần nữa đi vào cánh cổng thành nguy nga, từ rất xa có thể trông thấy hoàng cung mái vàng tường đỏ, hết thấy nguyên do đều bắt nguồn từ nơi đó.

Hỗn loạn ào ào suốt mười mấy năm qua, tính thêm trận chiến vừa rồi ở biên cảnh, hết thấy tựa như trò chơi của kẻ cầm quyền, nàng chính là con cò không tự chủ bị cuốn vào.

Cách nhà càng gần, Đan Niên lại càng khẩn trương, Tuệ Nương khẳng định đã sốt ruột đến phát điên. Đan Niên xuống xe gỗ cửa, người mở cửa là lão Trịnh, lão vừa thấy nàng liền giống như thấy quỷ, hai chân hai tay đều run rẩy lợi hại.

Đan Niên không vui nhú nhú mày, gọi cả nhà Tiểu Thạch đánh xe ngựa vào bên trong. Trịnh bà tử chạy ra từ cửa phòng, thấy Đan Niên về, lập tức tràn ngập phấn khởi tiến lên hành lễ, rồi chạy nhanh vào nhà chính thông báo.

Tuệ Nương cùng Mai di và Bích Dao cấp tốc chạy ra. Đan Niên thấy ánh mắt lo lắng của Tuệ Nương, mũi liền chua xót, nước mắt chực chảy xuống. Đan Niên vội chạy đến trước mặt Tuệ Nương, lúng ta lúng túng gọi một tiếng: “Nương!”

Tuệ Nương run run rẩy rẩy giơ bàn tay lên, thế nào cũng không nỡ đánh vào mặt Đan Niên, giận dữ quay đầu không thèm để ý nàng.

Đan Niên thấy mẫu thân nhà mình giận thật, nước mắt liền bắt đầu bồ nhào lạc cách rơi xuống, ủy ủy khuất khuất nói với Tuệ Nương: “Nương, tay con bị gãy, đau quá!”

Tuệ Nương nghe vậy, kinh hãi ôm lấy Đan Niên dắt vào trong phòng, không dám đụng vào hai tay của Đan Niên, sợ xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Đan Niên vội vàng kéo bà, nói mình chỉ còn đau cánh tay, vết gãy đã sớm không sao, tám nẹp gỗ sớm đã bị nàng ném đi lúc ở trên đường. Thực ra chỉ nghỉ ngơi hai ngày đã hết đau, bó thêm tám nẹp thuần túy là quân y chuyện bé xé ra to.

Đan Niên chỉ vào cả nhà Tiểu Thạch đứng ngoài ở cửa, nói với Tuệ Nương: “Nương, lát nữa con sẽ kể chuyện của phụ thân và ca ca cho nương nghe. Giờ, nương đoán thử đi, bọn họ là ai?”

Tuệ Nương nhận ra Phùng chương quỳ, “Đây, đây là Phùng chương quỳ phải không?”

Ngô thẩm thẩm thấy Tuệ Nương không nhận ra mình, khả khả cười một tiếng, tiến lên lanh lẹ nói: “Tuệ tỷ. Ta là Ngô muội tử năm đó a, đây là Tiểu Thạch!”

Tuệ Nương vừa mừng vừa sợ, kéo Tiểu Thạch không ngừng đánh giá, liên tục tặc lưỡi cảm thán, nói năm đó Tiểu Thạch còn không cao bằng Thẩm Ngọc cao, hiện tại lại lớn lên cao to thế này, hình như còn cao hơn cả Thẩm Ngọc một cái đầu.

Ngô thẩm thẩm cười nói, người ở biên cảnh rất giống người Lạc Xích, ăn cái gì cũng toàn là thịt, Tiểu Thạch được ăn ngon nên lớn cũng nhanh, chỉ mới không để ý một chút liền lớn thành bộ dạng này, chính là tính tình không được, vẫn cứ ngại ngùng như đại cô nương, thực khiến bà buồn muốn hồng rồi.

Tuệ Nương gọi Mai di và Bích Dao tiến lên để giới thiệu. Bích Dao tò mò nhìn bộ dạng người cao ngựa lớn của Tiểu Thạch, Tiểu Thạch bị nàng nhìn chăm chăm, hai gò má như phát sốt.

Tuệ Nương bảo Trịnh bà tử nhanh mua thức ăn về, giữa trưa phải làm thêm vài món. Mai di thấy Trịnh bà tử có chút không tình nguyện, vội vàng kéo Bích Dao đến phòng bếp hỗ trợ. Tuệ Nương thở dài, cũng không thể nói cái gì.

Chỗ hậu viện của Mai di và Bích Dao hiện còn ba phòng trống, Đan Niên liền bảo cả nhà Tiểu Thạch tạm ở nơi đó, dù sao đều là người thành thật, Đan Niên cũng không lo hai nhà sẽ nháo ra mâu thuẫn gì.

Ăn cơm xong, Ngô thị liền mang Tiểu Thạch và Phùng chương quỳ đi dọn phòng, Tuệ Nương kéo Đan Niên vào phòng Đan Niên, cẩn thận hỏi nàng trong khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đan Niên thay quần áo, hăm hăm hồ hồ kể chuyện mình đến cầu cứu nhà đại bá nhưng không có kết quả, phải đến cầu Tô đại nhân Tô Tấn Điền, Tô đại nhân tâm địa từ bi như Bồ Tát, đã ra tay cứu trợ phụ thân và ca ca.

Tuệ Nương không biết chuyện ở quan trường, tưởng rằng thật sự nhà mình có vận khí tốt, gặp được quý nhân tương trợ, vội vàng đến căn phòng thờ tượng Phật ở kế bên, thấp ba nén nhang, cảm tạ Tô đại nhân ra tay cứu giúp.

Đan Niên vụng trộm tặc lưỡi, không cẩn thận để cho vị phụ thân không có lương tâm như Tô Tấn Điền được làm một hồi người tốt.

Đan Niên sức nhớ đến chuyện ủy thác lão Triệu mở tiệm cơm, chờ Tuệ Nương thấp hương xong liền vội vàng hỏi chuyện tiệm cơm thế nào.

Bích Dao khinh thủ khinh cước bung hai chén trà lên liền muốn lui xuống. Đan Niên mắt sắc chú ý tới khi nhắc tới lão Triệu, trên mặt Bích Dao hiện lên vẻ lúng túng.

Đợi Bích Dao lui ra ngoài, Tuệ Nương thở dài nói: “Tiệm cơm bây giờ còn chưa mở, cha con không ở nhà, ta không tiện lộ diện, mấy ngày trước đều là lão Triệu cùng Mai di của con làm việc trong tiệm. Bí mật khó giữ không cho nhiều người biết, Mai di của con trước kia từng đi bán tàu hủ khắp hàng cùng ngõ hẻm, rất nhiều người biết mặt nàng. Bọn họ đều nói là Mai di của con thấu làm một đôi với lão Triệu, ngay cả hai vợ chồng lão Trịnh cũng thường thường đến nói chuyện trước mặt ta.”

Đan Niên nghe xong cũng không lên tiếng, cúi đầu trầm tính toán, trong cửa tiệm chỉ có Mai di và lão Triệu quả thật không ổn, cho dù là người hiện đại, nếu thấy nam nữ trung niên độc thân cùng nhau mở tiệm làm buôn bán, cũng sẽ có ý nghĩ kỳ quái.

Cả nhà Tiểu Thạch đứng lúc đến đây, vấn đề lao động trong cửa tiệm coi như được giải quyết, bọn họ ở kinh thành không có chỗ quen biết, chút tiền dành dụm ở biên cảnh nhất định là không đủ để tự kinh doanh ở kinh thành, hiện tại cho bọn họ một cơ hội làm việc, bọn họ nhất định là cầu còn không được.

Có lão Triệu và Phùng chương quỳ ở đây, không lo không kinh doanh phát đạt. Còn hai vợ chồng lão Trịnh, đơn giản là cảm thấy mình không được chia chén canh nên muốn phá hư đồ của người khác mà thôi, xem ra phải sớm đuổi bọn họ ra ngoài thì hơn.

“Nương, lão Triệu đâu?” Đan Niên ngẩng đầu hỏi.

“Đã nhiều ngày vì tị hiềm, đều ngủ ở trong tiệm, không giường không màn, thực là tội.” Tuệ Nương thở dài.

Đan Niên quan tâm không phải chuyện này, “Hắn là một đại nam nhân, lúc không gặp chúng ta, còn ngủ ở ngoài đường đó a, giờ có một nơi chốn gió che mưa, hắn nên cười tạ, chỉ cần hắn không đến làm ở chỗ người khác là được!”

Tuệ Nương cười mắng nằng từ nhỏ chính là tiểu gian thương hai mắt chỉ thấy tiền. Đan Niên cười hi hi không phản bác, ôm Tuệ Nương vừa nhảy vừa nhào vừa i ôi làm nũng, rồi gọi Bích Dao đang canh giữ ngoài cửa ra hậu viện gọi Tiểu Thạch, bảo Tiểu Thạch chuẩn bị xe ngựa, mang các nạng đi tìm lão Triệu.

Thừa dịp này, Đan Niên gọi lão Trịnh vốn luôn trốn trong phòng đi ra. Lão Trịnh cúi đầu đứng trước mặt Đan Niên, Đan Niên không chút để ý, thông thả uống trà, hỏi: “Ngươi đã nói thế nào với nương của ta?”

Lão Trịnh vâng vâng dạ dạ nói: “Tiểu nhân ăn ngay nói thật, là tiểu thư giờ đao vào cổ của tiểu nhân, muốn đi biên cảnh tìm Nhị gia và thiếu gia.”

Đan Niên nghe xong, đầu khê choáng váng một trận, nằng xem như đã hiểu được vì sao Tuệ Nương vừa thấy nạng liền có ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép kia. Đan Niên bất chấp không so đo chuyện này với lão, hỏi: “Còn với nhà đại bá của ta, ngươi đã nói như thế nào?”

Lão Trịnh quỳ xuống trên đất phịch một tiếng, cầu xin tha thứ: “Tiểu thư, ngài bảo tiểu nhân nói với Đại gia những lời đó, cho dù tiểu nhân có mấy trăm lá gan cũng không dám a! Nhị phu nhân nói tạm thời gạt nhà Đại gia, nói là tiểu thư ngã bệnh không tiện gặp khách, nếu tiểu nhân tiết lộ tiếng gió, liền phát mại cả nhà tiểu nhân!”

Xem ra nương nhà mình cũng là một người rất cường hãn, Đan Niên âm thầm tán thưởng trong lòng, dù sao nương cũng đã nuôi mình hơn mười năm, ngay cả đường lui cũng đều chuẩn bị tốt.

Lúc này Bích Dao đứng ngoài cửa, nhỏ giọng thông báo nói Phùng thiếu gia đã chuẩn bị xe ngựa xong rồi. Đan Niên sùng sốt hỏi lâu mới hiểu được “Phùng thiếu gia” chính là Tiểu Thạch, bật cười bảo Bích Dao đến cửa viện chờ nạng.

Đan Niên buông chung trà, mặt mày nghiêm túc nói với lão Trịnh: “Ngươi giúp ta giấu giếm chuyện này, ta cảm ơn ngươi trước.”

Lão Trịnh cuống quýt dập đầu nói không dám nhận.

Đan Niên xua tay ngắt lời lão Trịnh, tiếp tục nói: “Lần này ta mang về vài người trước từng làm việc ở nhà chúng ta, hiện tại nơi này chúng ta đã không thiếu người. Ngươi hãy trở về Thâm gia đại trạch đi, chuyện lần này xem như bí mật giữa chúng ta, ta sẽ giúp ngươi nói tốt ở chỗ Đại bá mẫu.”

Lão Trịnh quỳ trên mặt đất, nghe thấy lời này cũng không mấy giật mình, giật mình xong liền nhanh chóng dập đầu với Đan Niên, đứng dậy lấy ra một đồ từ trong tay áo, nhẹ nhàng đặt lên chiếc bàn nhỏ trước Đan Niên, rồi mới lui ra ngoài.

Đan Niên nhìn xuống món đồ trên bàn, chính là chiếc vòng ngọc khảm vàng mà nạng đã ném cho lão Trịnh làm lộ phí cách đây vài ngày. Xem ra lão Trịnh cũng không phải hạng người xấu xa tham tài.

Đan Niên giải quyết xong lão Trịnh, đáy lòng liền thoải mái. Lão Trịnh trải qua mấy ngày run sợ, không chừng trong lòng đã nảy sinh ý tâm tư muốn bỏ chạy.

Ngoài cửa viện, Bích Dao và Tiểu Thạch đã sớm đứng chờ. Bích Dao cầm một chiếc mũ lớn có màng che, nhất định đòi phải đội lên đầu cho Đan Niên, che kín mặt không chừa một khe hở.

Dọc theo đường đi, dưới sự chỉ huy của Bích Dao, Tiểu Thạch đánh xe đến một tiệm cơm nhỏ ở thành Bắc. Đan Niên từ cửa xe nhìn ra, người chủ cũ đã dọn sạch những món đồ bên trong, hiện giờ trong góc quán chất đầy gạch và vài món vật dụng xây nhà.

Bích Dao đứng trong quá hô hai tiếng, chợt nghe tiếng lão Triệu vọng ra từ hậu viện đáp lại: “Đến đây!” Không bao lâu sau, Đan Niên liền nhìn thấy lão Triệu tay xách hai thùng nước vừng vàng đi đến, trán ướt đẫm mồ hôi, chiếc khăn lau vắt trên cổ cũng bẩn hệt hề.

Thấy Đan Niên, lão Triệu vội tiến lên hành lễ. Đan Niên nhìn quanh bốn phía, cảm thấy mình thật có lỗi, vì lo cứu phụ huynh, mà đem một đồng cục diện rối rắm ném cho một mình lão Triệu. Không có tiền không có người, tất cả đều phải dựa vào một mình lão Triệu.

Chương 61: Khai Trương

Lão Triệu không hổ là xuất thân từ nhà giàu, tuy đã nhiều ngày không thấy bóng dáng Đan Niên, nhưng ngay cả một câu cũng không hỏi, chỉ nói hiện nay mình đã tìm được gạch và bùn, vì không có tiền thuê thợ xây, nên đành tự mình xây bếp và quầy tính tiền.

Đan Niên một lần nữa thương nghị với lão Triệu bố cục tiệm ăn, nàng quyết định dựa vào kiểu tiệm cơm Trung Quốc kiểu fastfood ở kiếp trước, phía tây đại sảnh là nơi bày đồ ăn và quầy thu ngân, khu vực phía đông thì dọn trống để xếp bàn ăn cơm, phòng bếp để ở trong hậu viện.

Nơi để đồ ăn phải có bếp lò, trên bếp lò đặt một khay sắt lớn, vừa để tiện nấu nước ấm vừa để giữ nhiệt cho các thố sứ đựng thức ăn. Bánh bao sẽ được làm sẵn, đặt trong xồng hấp, để khách cần là có thể lấy ra ngay.

Món chay hai văn tiền một phần, món mặn ba văn tiền một phần, món mặn và món chay chia làm năm sáu dạng tùy chọn lựa, chỉ cần mua đồ ăn, sẽ tặng kèm một cái bánh bao lớn. Tính như vậy, dù khách chỉ gọi một phần thức ăn chay, hai văn tiền cũng đủ không lời không lỗ.

Cách làm những món ăn này cũng đơn giản, chỉ cần thêm dầu mỡ vừa đủ, hương vị sẽ không thiếu, mà những người đi xa làm ăn buôn bán cũng không phải người so đo khẩu vị, thế nên không cần phải tìm đầu bếp lớn, chỉ cần Mai di và Ngô thăm thăm là đủ đảm nhiệm đầu bếp.

Đan Niên còn dẫn lão Triệu đi tìm mấy cây trúc để làm mấy trăm khối trúc bài, có khối sơn màu đỏ, có khối sơn xanh lá. Bài từ màu đỏ đại biểu món mặn, bài từ màu xanh đại biểu món chay. Khách chỉ cần trả tiền ở quầy thu ngân để mua bài từ, sau đó đến chỗ bày thức ăn để lĩnh đồ ăn, như vậy có hơi giống kiểu thu ngân ở hiện đại.

Đồ ăn được dọn trong đĩa sứ, sau khi gọi ba phần thức ăn, chồng đĩa sẽ đôi lên thật cao, thoát nhìn phân lượng mười phần, khách khẳng định vừa lòng.

Đại sảnh có một bức tường ở mặt tiền, Đan Niên cũng bảo lão Triệu làm vài cánh cửa sổ, từ bên ngoài nhìn vào sẽ thấy bên trong có đồ ăn và người ăn cơm, người đi đường vừa nhìn là hiểu ngay. Chỉ cần đại sảnh thu dọn sạch sẽ, Đan Niên không tin sẽ không có khách.

Đan Niên ngay từ đầu không có ý định cho bán thức ăn với giá cao, người lui tới đều là tiểu thương, chỉ có những tiệm ăn chất lượng mới hấp dẫn được bọn họ. Giống như khu nhà ăn tập thể gần đại học của nàng ở kiếp trước, chỉ là vài món fastfood rẻ bèo nhưng buôn bán tốt không nói nổi.

Đan Niên còn cố ý nhắc nhở, mỗi ngày trong tiệm phải nấu một phần canh rau, đánh nát trứng gà bỏ vào trong canh, mỗi người đến mua đều được tặng một chén canh rau.

Chờ sau khi bàn bạc tạm ổn với lão Triệu xong, Bích Dao liền nhắc Đan Niên đã gần tới buổi trưa, cần phải trở về. Đan Niên để lại cho lão Triệu hai mươi đồng tiền lớn, bù lại những chi tiêu của lão mấy ngày qua. Tuệ Nương mấy ngày nay vì lo lắng nàng mà cơm nuốt không trôi đêm không thể ngủ, hơn nữa không thập phần tín nhiệm lão Triệu, khẳng định chẳng quan tâm việc này. Đan Niên dẫn lão Triệu cứ lo làm việc, nàng đi về trước, cơm nước xong sẽ bảo Tiểu Thạch và Phùng chương quầy mang cơm đến cho lão, thuận tiện cùng nhau lo chuyện trong tiệm.

Lúc ăn cơm trưa, Đan Niên liền nhân cơ hội nói với nhà Tiểu Thạch chuyện muốn nhờ bọn họ đến làm việc trong tiệm. Bọn họ đang lo mới tới kinh thành tìm không thấy việc làm, lúc này đã có sẵn công tác, đương nhiên là vừa mừng vừa sợ, miệng lập tức đáp ứng.

Cơm nước xong, Tiểu Thạch, Phùng chương quầy và Ngô thăm thăm liền vội vàng đi ra tiệm, Đan Niên lo lắng, muốn cùng đi, bị Tuệ Nương ngăn lại, đành ngoan ngoãn ngủ trưa, thức dậy thì luyện chữ.

Bích Dao ngồi bên cạnh nhìn Đan Niên luyện chữ, không ngừng ngủ gật. Đan Niên còn chưa viết xong một trương giấy, chợt nghe được Mai di đến nói Chu ma ma – người của Đại phu nhân đến, hỏi mấy ngày trước Đan Niên ngã bệnh, hai ngày nay thân mình có khỏe hơn chút nào chưa. Ý của Tuệ Nương là Đan Niên giả bệnh cũng đủ lâu, nếu người ta đã đến đây, thì mau ra lộ cái mặt.

Đan Niên mất hứng ném bút, bảo Bích Dao thu dọn bàn, rồi đi ra nhà chính. Còn chưa đi tới cửa, liền nghe thấy tiếng Chu ma ma và Tuệ Nương nói chuyện, tiếng cười nói của Chu ma ma cách thật xa đều nghe rõ mồn một.

Đan Niên thăm hừ lạnh một tiếng, thật đúng là quá cất nhắc bản thân, bất quá chỉ là một bà tử được Đại bá mẫu ưu ái, tưởng rằng đến chỗ bọn họ là có thể làm một chủ tử.

Đan Niên nén giận xốc màn trúc vào trong, Chu ma ma thoát nhìn chừng bốn mươi tuổi, có lẽ là do bảo dưỡng tốt, thoát nhìn giống một đương gia chủ mẫu nhà người có tiền, cùng mẫu thân ngồi cạnh bàn nhỏ ồn ào nói giỡn.

Đan Niên chán ghét nhìn mấy cây trầm cài chói lọi trên đầu Chu ma ma, vị bác gái này là thành tâm đến khoe của hay là thể nào, lúc trước đến Thẩm gia đại trạch cũng không thấy bà ăn diện kiểu nhà giàu mới nổi như thế này a.

Chu ma ma thấy Đan Niên đến, mày mặt tươi cười đứng lên nói: “Tiểu thư Đan Niên, Đại phu nhân bảo lão nô tới xem một chút. Mấy ngày trước, Đại gia và phu nhân nghe nói thân thể Tiểu thư Đan Niên không khỏe, rất là lo lắng.”

Chính cái gọi là vron tay không đánh khuôn mặt tươi cười, Đan Niên đành khẽ cười nói: “Đã nhọc bá phụ bá mẫu quan tâm, hiện tại thân mình đã lành lẹ hơn.” Nói xong, liền ngồi vào cạnh Tuệ Nương, không thèm giương mắt nhìn Chu ma ma một cái.

Chu ma ma lại nói đùa với Tuệ Nương thêm vài câu, Tuệ Nương vốn không thích loại nữ nhân lớn giọng huyên náo kiểu này, mặc cho Chu ma ma nói cái gì, bà cũng chỉ mỉm cười phụ họa hai câu. Chu ma ma ngồi lại một hồi, liền đứng dậy cáo từ. Tuệ Nương lịch sự giữ Chu ma ma lại cùng dùng cơm chiều, Chu ma ma vội vàng cáo từ, nói Đại phu nhân đang mong tin Đan Niên, bà phải nhanh về phục mệnh.

Đợi Chu ma ma ra khỏi cửa, Tuệ Nương và Đan Niên mới có thể thở dài một hơi. Đan Niên cân nhắc nhiều lần, cuối cùng quyết định chưa nên kể cho Tuệ Nương những gì mà nàng nghe được ở chỗ tẩu tử. Hứa thị dù sao cũng là người của đại phòng, chưa thể tin được, nếu Hứa thị chỉ là đem chút tin tức không đâu không đuôi mình nghe lỏm được đến nói năng, vậy thì sẽ uống công khiến Tuệ Nương bức bối không vui.

Nếu nhà đại bá thực vô liêm sỉ nói ra chuyện đó, mẫu thân cũng sẽ thẳng thừng cự tuyệt.

“Nương, con không thích nhà Đại bá mẫu, cứ có cảm giác bọn họ có ý đồ gì đó với chúng ta.” Đan Niên nghĩ tới nghĩ lui, đành phải dùng phương thức này để nhắc nhở Tuệ Nương chú ý.

Tuệ Nương vuốt vuốt đầu Đan Niên, thở dài: “Chỗ Đại bá mẫu của con, về sau nếu có thể không đi thì đừng đi. Đừng thấy bà ta cười tủm tỉm, trên thực tế lòng người khó dò, bà ta nghĩ thế nào, chúng ta đều không biết.”

Đan Niên ngoan ngoãn gật đầu, làm nũng cọ đầu vào tay Tuệ Nương, cười nói: “Nương, chờ tiệm cơm của chúng ta kiếm được tiền, chúng ta liền mua một căn nhà khác, không cần ở lại nhà của đại bá nữa.”

Tuệ Nương mỉm cười đáp ứng, đang định nói gì đó, chợt nghe Mai đi đến báo vợ chồng lão Trịnh muốn tới từ biệt Nhị phu nhân và Tiểu thư Đan Niên.

Tuệ Nương kinh ngạc nhìn Đan Niên, Đan Niên bĩu môi nói: “Là con báo bọn họ đi. Hiện tại chúng ta đã có nhà Tiểu Thạch và nhà Bích Dao, không cần đến bọn họ nữa, con cũng không muốn dùng nô tài của nhà đại bá, bọn họ không một lòng với chúng ta.”

“Cũng đúng, để hai người này ở đây giống như là để giám thị chúng ta.” Nói xong, Tuệ Nương liền kéo Đan Niên ra nhà chính.

Vợ chồng Lão Trịnh đã thu dọn xong hành lý, hai người song song dập đầu với Tuệ Nương và Đan Niên liền lập tức cáo từ, Tuệ Nương cũng không giữ lại. Lúc này khi Chu ma ma tới, từ cửa sổ phòng khách, bà đã nhìn thấy Trịnh bà tử kéo Chu ma ma lại để nói cái gì đó, hẳn là Thẩm Đại phu nhân bên kia hiện tại cũng biết việc này.

Tuệ Nương chỉ cảm tạ lão Trịnh cho có lễ tiết một chút, đồng thời nhắc nhở bọn họ chớ có nhiều lời về những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này. Lão Trịnh hiểu được ý của Tuệ Nương, cùng Trịnh bà tử quỳ trên mặt đất dập đầu xưng vâng.

Tuệ Nương bảo Đan Niên lấy ra hai lạng bạc, cho lão Trịnh làm quà từ biệt, lão Trịnh cũng không chối từ, cầm lấy bạc dập đầu liền đi.

Đan Niên rất mất hứng, nàng vốn cực kỳ chán ghét những người như lão Trịnh, trong nhà vốn đã không dư dả, còn phải đem tiền tiết kiệm được cho lão Trịnh. Tuệ Nương liếc nàng một cái, “Cho bạc là để chặn cái miệng của hần, con đó nha, về sau làm việc phải học tập một chút!”

Hai ngày sau, Tiểu Thạch trở về báo tiệm cơm đã sửa soạn theo ý của Đan Niên, hiện tại đã sắp xếp đâu vào đấy, chỉ còn chờ khai trương mà thôi.

Đan Niên hưng phấn không thôi, trở ngại mình là nữ hài tử chưa lấy chồng, không thể tùy ý xuất nhập những nơi như thế này, đành phải ủy thác Phùng chương quầy và lão Triệu chủ trì nghỉ thức khai trương. Đan Niên bàn với Mai đi và Ngô thẩm thẩm thực đơn và số lượng đồ ăn, quyết định sẽ làm vài món ăn gia đình. Món chay là cà tím nướng, gỏi củ cải trắng và đậu hủ xào đậu búng. Món mặn là thịt xào, thịt nướng và gà xào xé phây.

Lão Triệu mời Đan Niên đặt tên cho tiệm cơm. Đan Niên nghĩ nghĩ, tiệm cơm này được mở lúc mình và Tuệ Nương đang tha thiết hy vọng chờ mong phụ thân và ca ca về nhà, không bằng đặt tên là Duyệt Lai. Lão Triệu lĩnh xong bức tranh chữ do Đan Niên liền vội chạy đi tìm thợ làm biển hiệu.

Đến ngày khai trương, Đan Niên và Tuệ Nương đều ở nhà, đứng ngồi không yên. Một ngày trước, Đan Niên đã tỉ mỉ dặn dò mọi người, nếu có tiểu vô lại hay lưu manh du côn đến quấy rối, thì cứ báo ra danh hào của đại bá, nói là người nhà của Thẩm đại nhân mở tiệm. Lại dạy bọn họ, nếu có khách đến, những người phục vụ như Bích Dao và Tiểu Thạch phải ứng đối như thế nào. Lại dặn dò Mai đi và Ngô thẩm thẩm, lúc xào rau đừng quá tiết kiệm dầu, ngay cả món chay cũng phải rưới một ít dầu xào thịt để tăng thêm mùi. Lúc mới mở tiệm là phải làm sao cho có tiếng tăm, nhất định phải để khách vừa lòng.

Tuệ Nương nghe một hồi cũng thấy phiền, kéo Đan Niên lại, bảo nàng chỉ là thừa quan tâm, Phùng chương quầy và lão Triệu đều là người có kinh nghiệm ở phương diện này, nào còn cần nàng đến chỉ điểm. Lão Triệu cười nói mình đã báo một tiếng với các nha dịch trong quan phủ, bọn họ nghe nói là người nhà Thẩm đại nhân mở tiệm, nên không nói thêm cái gì, còn ôn tồn tiễn lão ra tận cửa.

Đan Niên vẫn cứ luôn lo lắng, chỉ sợ tiệm cơm fastfood hiện đại của mình không thể thực hiện được ở cổ đại.

Tối gần buổi trưa, Thẩm Đại phu nhân phái lão Trịnh đến báo ngày mai Khánh Vương gia có mở một tụ hội ở một hôn trang ngoại ô, các thiếu gia, tiểu thư khắp kinh thành đều sẽ đến đó chơi. Lần này lão Trịnh tới, là chuyên môn đến mời Đan Niên đi cùng với các tỷ muội.

Đan Niên còn đang phiền lòng chuyện tiệm cơm, thuận miệng nói: “Không đi, không rảnh!”

Lão Trịnh mặt mày đau khổ cầu xin Đan Niên, Tuệ Nương nghĩ nghĩ một hồi rồi xua tay bảo lão Trịnh trở về, nói Đan Niên nhất định sẽ đi, lão Trịnh thế này mới tràn ngập phần khởi trở về.

Đan Niên không rõ mầu thân sao lại muốn nàng đi, Tuệ Nương cười tủm tỉm nói: “Chúng ta là không muốn nghe nhà Đại bá con an bày mọi chuyện, nhưng cũng không thể khiến người cả đời ở trong nhà làm gái lơ thì a! Đan Niên, con lớn rồi, gặp gỡ nhiều vị thế gia đệ tử cũng không có chỗ hỏng.”

Mặt Đan Niên đỏ lên, thế gia đệ tử thì nàng đã gặp qua hai người, một người thì tràn đầy từ sắc – đường ca Thẩm Đặc, còn người kia thì lúc nào cũng mang gương mặt lạnh như tiền – Tô Doãn Hiên.

Đan Niên cứ cảm thấy mình và hần hần là có thâm cừu đại hận gì đó, mặc dù hần đã giúp nhà bọn họ một món ân tình lớn, nhưng hể Đan Niên vừa nhớ đến Tô Doãn Hiên liền giận dỗi, với cái một bộ dạng băng lãnh ngàn năm như bị người khác thiếu tiền kia, chỉ có quý nữ nhân mới coi trọng hần! Đan Niên oán hận nghĩ.

Thật vất vả đợi đến buổi chiều, Tiểu Thạch đánh xe ngựa đưa Ngô thẩm thẩm, Mai di và Bích Dao từ tiệm cơm trở về.

Đan Niên ngạc nhiên hỏi: “Sao mọi người về sớm vậy?” Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Thấu mặt mày ai nấy đều vui sướng, Đan Niên cũng yên lòng, đoán hần là không có chuyện gì.

Ngô thẩm thẩm ha ha cười nói: “Đan Niên, con không biết đâu, mề đầu tiên làm ra sáu đĩa ăn lớn, chưa tới giữa trưa liền bán sạch, trong đại sảnh đông người đến độ không còn chỗ! Ta với Mai di của con ở trong phòng bếp, chỉ nấu cơm thôi cũng nấu không kịp. Canh rau xanh cũng hết, bánh bao bán sạch không kịp hấp, lão Phùng không có biện pháp, đành chạy đến tiệm bánh bao ở thành Tây, mua hơn cả trăm cái bánh bao của người ta về bán với đồ ăn, mười mấy người khách cuối cùng đều không còn canh để ăn.”

Đan Niên thế này mới hoàn toàn yên tâm, cùng Tuệ Nương vui vẻ nở nụ cười, ngày khai trương đầu tiên đã như vậy, xem ra là dấu hiệu tốt. “Khách đến ăn có nói đồ ăn hương vị thế nào không?” Đan Niên hỏi tiếp.

Bích Dao cười hi hi đáp: “Đều nói là ăn ngon, nướng và Ngô thẩm thẩm khi xào rau đều cho dầu nhiều, mùi thịt bay ra tận ngoài đường, thật xa đều có thể ngửi thấy! Đồ ăn dự trữ mua từ ngày hôm qua đều dùng hết rồi, có rất nhiều người muốn ăn cũng chưa thể ăn được. Phùng thúc thúc ra chợ mua thức ăn, nhưng mọi người đều dọn quầy cả rồi, không còn cách nào khác, đành phải đóng cửa sớm, chờ sáng sớm ngày mai đi mua thức ăn.”

Đan Niên nhìn khuôn mặt tươi cười như hoa của Bích Dao, mấy ngày nay Bích Dao ăn ngon ngủ tốt, người cũng trở nên đầy đặn, đã xinh đẹp lên rất nhiều, “Bích Dao, người ở trong tiệm, có người nào khi dễ người không? Nếu có, người không cần lại đến đó nữa.”

Bích Dao thoáng sùng sốt, rồi lắc đầu cười nói: “Không ai khi dễ ta, tiểu thư chớ lo lắng. Với lại...” Bích Dao đỏ mặt liếc nhìn Tiểu Thạch đang cột ngựa trong sân, thấp giọng nói: “Còn có Phùng đại ca ở bên cạnh ta a, có người cao lớn như hần ở cạnh, ai mà dám gây sự!”

Đan Niên nhìn tư thái tiểu nữ nhi của Bích Dao, không khỏi cười thầm, không ngờ sau mấy ngày, Bích Dao đã thầm thích Tiểu Thạch. Nàng phải tìm cơ hội nói với nương, Bích Dao lớn hơn nàng một tuổi, cũng đến tuổi đính hôn, hai nhà nếu có thể kết thành người một nhà, cũng là một chuyện tốt.

Ngô thẩm thẩm lấy ra một cái túi vải nặng trĩu, nói đây là tiền thu vào trong hôm nay. Đếm tiền là việc mà Đan Niên vui vẻ nhất, vội vàng nhào vào chiếc bàn nhỏ trong nhà, hăng hái đếm. Thu được tổng cộng hai ngàn tám trăm văn tiền, chưa đến ba lượng bạc, Đan Niên trong lòng ngọt như mật, phí tổn dự đoán không quá một lượng bạc.

Ngô thẩm thẩm và Mai di giao tiền xong, phải đi chuẩn bị cơm tối. Chờ lão Triệu và Phùng chường quầy trở về, Đan Niên xuất ra hai ngàn đồng tiền giao cho bọn họ, dùng làm tiền mua thức ăn ngày mai. Đan Niên lại hỏi kỹ món nào được chào đón nhất, ngày mai nhớ làm nhiều thêm một ít.

Đan Niên phân việc chi tiết cho từng người, Phùng chường quầy phụ trách mua thức ăn và lấy tiền, lão Triệu phụ trách thu ngân và duy trì trật tự trong tiệm, Bích Dao và Tiểu Thạch thì phụ trách dọn đồ ăn, Ngô thẩm thẩm và Mai di phụ trách nấu cơm.

Đan Niên an bày như vậy cũng là có tư tâm. Đối với lão Triệu, nàng còn chưa thực yên tâm. Mục đích mà lão Triệu hợp tác mở tiệm với nàng là muốn kiếm đủ tiền chuộc người chủ cũ. Giao trọng trách quản tiền vào tay lão, Đan Niên vẫn không yên lòng, chờ quan sát thêm một đoạn thời gian, nàng lại quyết định.

Hôm kia mua thức ăn tổng cộng chưa đến một ngàn đồng tiền lớn, Đan Niên tưởng rằng thế nào cũng đủ dùng hai ngày, hôm nay nàng lại lấy ra hai ngàn đồng tiền lớn để mua, bột mì làm bánh bao cũng phải mua nhiều một ít. Bánh bao chuẩn bị đầy đủ, lần buôn bán ngày mai thế nào cũng sẽ tốt lên một ít.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Ngoại Ô Tương Thân Yên

* Tương thân yến = ngày hội coi mắt hay matchmaking fair

Tiệm cơm khai trương ngày thứ hai, buôn bán còn tốt hơn so với ngày đầu. Nhờ có mọi người truyền miệng, ngay cả những tiểu thương kiêu phu vốn không đến buôn bán ở thành Bắc cũng tới “Duyệt Lai” ăn cơm, làm lúc tối Đan Niên đếm tiền cực kì vui sướng.

Tuệ Nương thúc giục nàng mau tìm một bộ quần áo đẹp mắt để ngày mai đến biệt trang của Khánh Vương gia dự tiệc, chuẩn bị xong còn phải lo đi ngủ sớm. Bị thúc giục nhiều lần, Đan Niên đành không tình nguyện đứng dậy tùy tiện lôi ra từ trong hòm xiềng một cái áo vàng vàng đỏ đỏ chẳng có sứt thu hút và một cái váy màu xanh nhạt.

Tuệ Nương thấy quần áo do Đan Niên chọn, nhũn mày lắc đầu, thao thao bất tuyệt nói Đan Niên ăn mặc như vậy là không được. Đan Niên mất hứng hết sức, nhìn Tuệ Nương bây giờ, nàng lại nhớ đến người cô ở kiếp trước. Cô của nàng bất biểu tỷ phải lo học hành nghiêm túc, cấm tiếp xúc với bạn học trai, đợi đến lúc tốt nghiệp thi biểu tỷ đã trở thành gái ế. Cô lúc này mới hoảng hồn, cả ngày chế tạo cơ hội ép biểu tỷ đi xem mắt.

Thấy Đan Niên bĩu môi nhìn mình, Tuệ Nương đành phải nói: “Nữ nhi vẫn là nên ăn mặc xinh đẹp một chút! Nếu không...”

Đan Niên chỉ cảm thấy ủy khuất, nàng mới mười lăm tuổi, ở bên ngoài thì nàng còn chưa đến mười bốn, nếu là ở hiện đại, nàng hẳn là còn đang học trung học, nào có ai gấp đây khuê nữ nhà mình ra ngoài như vậy. Đan Niên buồn bực ngồi bệt xuống giường, không lại để ý đến Tuệ Nương. Tuệ Nương với vàng nuốt xuống lời còn chưa nói hết, dở đành: “Được rồi, được rồi, thôi thì cứ mặc cái này đi.” Nói xong dặn Đan Niên sớm đi ngủ liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, xe ngựa của Thẩm gia đã đứng trước cửa chờ Đan Niên. Đan Niên bị Tuệ Nương thúc giục dữ quá, sau một hồi lợ mợ rửa mặt chải đầu đã bị nhét vào trong xe. Tuệ Nương còn dặn dò thêm một lúc lâu, không gì khác chính là dặn nàng nếu không thích nhà Đại bá mẫu thì cứ việc không nói chuyện với bọn họ, nhớ phải kết giao thêm vài bằng hữu.

Người đánh xe hôm nay là người quen cũ – lão Trịnh. Khi xe đến trước cửa Thẩm phủ, Đan Niên đổi một chiếc xe ngựa rộng lớn hơn, chuyên dụng cho nữ quyền của Thẩm phủ. Thẩm Đại phu nhân, Thẩm Đan Hà và Thẩm Đan Vân đã sớm chờ ở bên trong, các nha hoàn và quản sự thì ngồi ở mặt sau xe.

Thấy Đan Niên đến, Thẩm Đại phu nhân thân thiết kéo Đan Niên ngồi xuống bên cạnh bà. Thẩm Đan Hà ngồi đối diện này, thái độ lần này ngược lại rất thân thiết, vừa gặp liền hỏi Đan Niên thân thể thế nào, có khỏe hết chưa.

Đan Niên nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, chỉ cảm thấy hư tình giả ý, lần trước thấy mình thì cứ như thấy kẻ thù, lần này không biết Đại bá mẫu đã đề điểm nàng bao nhiêu. Thấy nàng có tâm cầu tốt, Đan Niên cũng không tiện làm mất mặt nàng, đành mỉm cười nói khoảng thời gian trước tưởng niệm phụ thân và đại ca, hơn nữa có chút không quen chỗ, nên bị bệnh, còn làm phiền bá mẫu và tỷ tỷ lo lắng.

Thẩm Đại phu nhân ngồi bên cạnh phụ họa, nói mấy ngày trước nghe nói Đan Niên bị bệnh, cả nhà bà lo lắng gần chết, chỉ tiếc chuyện trong quý phủ quá bận nên không thể đến thăm.

Thẩm Đan Vân còn chưa nghe xong liền cười nhạo một tiếng. Đan Niên ngẩng đầu nhìn lên, Thẩm Đan Vân ngồi cạnh Thẩm Đan Hà, mới có mấy ngày không gặp, trở mặt càng thêm diêm lệ, mặc áo khoác màu đỏ thêu hoa, trên đầu cài trâm gỗ, càng tôn lên vẻ mình diêm động lòng người của nàng.

Bản thân Thẩm Đan Hà có khí chất dịu dàng, diện mạo cũng có chút xuất chúng, nhưng có Thẩm Đan Vân ngồi bên cạnh, nàng ngạnh sinh sinh trở thành cái nền cho Thẩm Đan Vân.

Đan Niên bất động thanh sắc khép hờ mắt, đáy lòng cười thầm. Khó trách Đại bá mẫu không đồng ý đưa nữ nhi thứ xuất này cùng gả đến phủ Ung Quốc Công, có một tiểu thiếp diêm lệ như vậy, tâm tư con rể nào còn có thể để trên người khuê nữ ruột của mình?

Thẩm Đại phu nhân không vui nhũn mày, thấy Thẩm Đan Vân không phục quản giáo, thấp giọng quát:

“Ồ đâu có kiêu cư xử như vậy? Không quy củ!”

Thẩm Đan Vân buồn bực liếc nhìn Thẩm Đại phu nhân, không tình nguyện nói: “Chào Đan Niên muội muội!”

Đan Niên vội vàng chào hỏi đáp lễ, trong lòng thầm lắc đầu thở dài, tính tình của Thẩm Đan Vân và mẹ của nàng – Chu di nương – thật sự là giống nhau, nào có thứ nữ dám trước mặt người ngoài không nề mặt tỷ tỷ chính xuất và phu nhân chính thất như vậy.

Thẩm Đan Vân và mình thật ra không khác gì mấy, chỉ khác ở chỗ, cho dù Đại phu nhân muốn gả mình đi làm thiếp, nhưng cha mẹ mình không đồng ý, thì mặc cho Thẩm Đại phu nhân muốn phá thiên, việc cũng không thể thành. Nếu không phải diện mạo của Thẩm Đan Vân quá mức diêm lệ, chỉ sợ chuyện nàng phải gả làm tiểu lão bà cho tỷ phu của mình sớm là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Xe ngựa đi một hồi thật lâu mới tới nơi. Xa phu đánh xe đến trước cổng lớn của trang viên, lấy ra bài từ, xe ngựa liền lập tức vào trong. Ngồi trong xe nhìn ra, Đan Niên thầm nhiệt liệt tán thưởng cảnh sắc trước mắt một phen.

Lấy con đường lớn vào trang viên làm ranh giới, phía tây được thiết kế hơi có chút hương vị của lâm viên Giang Nam, khéo léo tinh xảo, hành lang gấp khúc, núi giả hồ sen, không thua gì lâm viên ở Tô Châu mà Đan Niên từng thấy ở kiếp trước. Phía đông là một tảng gò đất lớn, có không ít các công tử thiếu gia đang cười ngửa ở đó.

Bất kể là theo bố trí hay kiến tạo, trang viên đều có thể nói là được xây dựng hao hết tâm tư. Đan Niên nhớ tới mình bây giờ còn sống nhờ ở nhà đại bá, không khỏi cảm thán lúc nào mới có thể đủ tiền tự mình mua nhà ở a.

Nói chuyện với Đại phu nhân là một vị phu nhân trẻ tuổi, thấy nàng không biết Đan Niên, Thảm Đại phu nhân vội kéo Đan Niên qua, cười nói với vị phu nhân nọ: “Đây là nữ nhi của Nhị đệ nhà ta, tên là Đan Niên, vừa tới kinh thành chưa được vài ngày, hôm nay dẫn nàng đến đi chơi cùng các tỷ muội.” Lại quay sang nói với Đan Niên: “Đây là tức phụ* thứ hai của Khánh Vương gia, con gọi nàng là Bạch Nhị phu nhân là được”.

* Tức phụ = nàng dâu. Ở đây ý nói Bạch Nhị phu nhân là vợ của người con trai thứ hai của Khánh Vương gia.

Bạch Nhị phu nhân vội xua tay cười nói: “Thím làm vậy là ngại chết ta, Đan Niên muội từ cứ gọi ta là Nhị tẩu từ!”

Đan Niên vừa gặp Bạch Nhị phu nhân liền cảm thấy có chút hảo cảm, người này nói chuyện sáng khoái, thoát nhìn chính là người thật thà, nên nàng rất giòn giã đáp ứng.

Bạch Nhị phu nhân đưa Thảm Đại phu nhân đến chỗ núi giả phía Tây gần rừng trúc để nghỉ tạm. Ở đây có một đài cao được đắp bằng nhiều tầng đá lớn, phía trên là các tòa lầu các, hiện đã có vài vị phu nhân tiểu thư đang ngồi uống trà tán gẫu.

Đan Niên theo Đại phu nhân cùng hai vị đường tỷ vào trong một căn đình nhỏ, nàng nghĩ, nếu đây là Vương phủ, khẳng định đồ ăn sẽ không kém, tới nơi này được ăn một bữa thật ngon, cũng không tính thâm hụt tiền vốn.

Vừa vào trong đình, Đan Hà đã bị một đám nữ hài cùng tuổi kéo qua một bên tán gẫu, Thảm Đại phu nhân cũng bị một đám phu nhân vây lại, chỉ còn lại Đan Niên và Đan Vân ngồi lẻ loi ở một góc trong đình, đám thiếu nữ mặc y phục như hoa vây quanh Đan Hà còn thường thường ném ánh mắt khinh thường về chỗ hai người.

Xét thấy phong ba “Tiểu thiếp” phía trước khiến Thảm Đan Hà rất là bất mãn với mình, Đan Niên cũng không xác định ánh mắt xem thường kia rốt cuộc là cho nàng hay là cho Đan Vân vì diện mạo “Dụ dỗ mê hoặc” của mình. Làm người thật quá mất bại a! Vì không muốn quá mức đã kích bản thân, Đan Niên thầm tin tưởng vững chắc ánh mắt xem thường kia chính là vứt cho một mình Thảm Đan Vân.

Đang lúc Đan Niên nghĩ vớ nghĩ vẩn chờ ăn cơm, Đan Vân vốn dĩ không thèm nhìn nàng bỗng dừng nói chuyện: “Người đừng tưởng rằng mẹ con Thảm Đan Hà là thật tình đối xử tốt với người!”

Đan Niên sững sờ hồi lâu, mới phản ứng được là Thảm Đan Vân đang nói chuyện với nàng, nhất thời không rõ lắm ý của Thảm Đan Vân, đành cẩn thận đáp: “Đại bá mẫu đối với muội rất tốt.”

Thảm Đan Vân cười nhạo nói: “Người thì biết cái gì, phu nhân chẳng qua là muốn lợi dụng người mà thôi.”

Đan Niên ngốc ngốc cười nói: “Tỷ tỷ nói lung tung, muội không có tiền lại không thế, Đại bá mẫu có thể lợi dụng muội cái gì?”

Thảm Đan Vân dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn Đan Niên, một lúc lâu không lên tiếng, cuối cùng, dường như là nói chuyện với Đan Niên, dường như là làm bầm lâu bầu, “Ta nhất định không thể giống nương của ta, phải đi làm thiếp cho người ta, cả đời đều bị người ta trút giận không đâu.”

Đan Niên nhìn Thảm Đan Vân, cảm thấy nàng ta hẳn là người có suy nghĩ không an phận, đến giờ Đan Niên coi như đã minh bạch, lần trước khi đi Thảm phủ, Thảm Đan Vân nhất định là đã biết ý định của Thảm Đại phu nhân, muốn Đan Niên thay nàng đi làm thiếp nên mới thân thiết với Đan Niên như vậy.

Đan Niên khép hờ mắt, lại cười nói: “Tỷ tỷ nghĩ nhiều rồi, Đại bá và Đại bá mẫu thương tỷ như vậy, nhất định sẽ tìm một nhà khá giả cho tỷ.”

Thảm Đan Vân từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, đang định nói gì đó, thì đám phu nhân tiểu thư vây quanh Thảm Đan Hà và Thảm Đại phu nhân đột nhiên an tĩnh. Đan Niên và Thảm Đan Vân nhìn ra ngoài đình, đúng lúc thấy tốp năm tốp ba mười mấy vị công tử trẻ tuổi đang đi trên con đường lát đá phía dưới lương đình.

Đi tuốt ở đằng trước là một vị công tử tuổi còn trẻ, mặc áo bào gấm màu trắng, gương mặt mỉm cười ấm áp, nụ cười của hắn khiến Đan Niên chột nghĩ tới cụm từ “Lịch sự nho nhã”.

Thảm Đan Vân ghé sát vào tai Đan Niên, “Đừng nhìn choáng váng, đó là đại công tử của nhà Ung Quốc công, đã định ra hôn ước với Đại tỷ.”

Đan Niên sợ hãi cả kinh, vị công tử tuấn dật nọ nháy mắt liền không thể làm dậy nổi nửa điểm hứng thú với nàng, vừa nhớ đến bản thân mình có khả năng làm tiểu lão bà của hắn, trong lòng liền phát nôn.

Lập tức Đan Niên nhìn vị oan gia cũ Tô Doãn Hiên, bên cạnh là gã mập mạp luôn tự khoe là phong lưu Đường An Cung. Đan Niên ác độc nghĩ, nhất định là tính cách quá kém không lấy được vợ, bắt buộc đi phải đến tương thân. Cho dù có ngàn vạn nữ hài bị bề ngoài đẹp mắt của hắn dụ dỗ, rồi cũng sẽ bị cái miệng vừa cao ngạo vừa độc hại kia đuổi đánh!

Đan Niên chăm chọc xong, mới nhận ra Thảm Đan Vân đã sớm đứng dậy, thẹn thùng e lệ nhìn xuống dưới lương đình.

Đan Niên tò mò theo ánh mắt của nàng nhìn xuống, vừa lúc thấy Tô Doãn Hiên đi đến cạnh lương đình, chiếc khăn lụa vốn đang bị Thảm Đan Vân nắm chặt trong tay bỗng buông nhẹ bỗng rơi xuống ngay phía trước Tô Doãn Hiên và Đường An Cung.

Mặt mày Tô Doãn Hiên vẫn là kiểu cau có như thường lệ, hắn liếc mắt nhìn khăn lụa trên đất một cái liền quay đầu đi chỗ khác, tiếp tục đi về phía trước. Đường An Cung vui mừng nhặt khăn lụa lên, ngẩng đầu nhìn lên Thảm Đan Vân, hai con mắt trên khuôn mặt vừa trắng vừa béo vì cười mà híp lại thành một đường chỉ.

Thẩm Đan Vân vụn vụn không nghĩ tới khăn sẽ bị Đường An Cung nhặt lên, vừa thẹn vừa cáu, cả gương mặt điểm lệ trở nên đỏ bừng, càng tăng thêm vài phần mị sắc. Thấy ánh mắt của Đường An Cung càng làm càn, Đan Vân buồn bực quay đầu ngồi xuống, không thêm để ý tới mọi việc xung quanh nữa.

Đan Niên nén cười, nghen đến mặt đều đỏ, cúi đầu vẫn nhìn không được bật cười, Thẩm Đan Vân buồn bực trách mắng: “Cười cái gì mà cười!”

Đan Niên cũng không tức giận, cười híp mắt hỏi: “Ngươi là muốn ném khăn cho người khác đúng không?”

Thẩm Đan Vân vừa náo loạn một cái đại ô long*, mới nãy có chút thẹn quá thành giận, lúc này cảm xúc ổn định, dứt khoát thừa nhận, “Đúng vậy.” Lại thờ dãi, giải thích với Đan Niên: “Nói với ngươi cũng không có gì, vị công tử kia là con trai độc nhất của Hộ bộ thượng thư Tô đại nhân.”

* “Ô long” ở đây hình như nghĩa là một chuyện hiểu lầm, là mình đoán thôi ^^

Đan Niên có chút hậm hực hờn dỗi, “Tỷ xem trúng hấn ở chỗ nào, bộ dạng thoát nhìn rất giống người khác thiếu hấn cả đồng tiền.”

Thẩm Đan Vân liếc trắng mắt một cái Đan Niên, “Ngươi thì biết cái gì? Tô công tử tuổi còn trẻ đã là tiến sĩ, từ trước tới nay giữ mình trong sạch, chưa từng nghe nói có tin đồn không tốt nào, lại là con trai độc nhất trong nhà.”

Đan Niên nghĩ hồi lâu, cứ cảm thấy không ổn lắm, “Nhưng mà, Tô công tử nhỏ tuổi hơn tỷ a?”

Thẩm Đan Vân cảnh giác hỏi: “Làm sao ngươi biết hấn nhỏ tuổi hơn ta? Ngươi trước kia đã biết Tô công tử?”

Đan Niên vội vàng giải thích: “Không có, không có, muội vừa đến kinh thành, làm sao quen biết người nào. Muội là nhìn mặt hấn, thoát nhìn không bao nhiêu tuổi.”

Thẩm Đan Vân lúc này mới yên lòng, tràn đầy tự tin nói: “Chuyện này thì có cái gì, chỉ cần hấn coi trọng ta, chịu tới nhà ta cầu hôn, cha ta tuyệt không thể không đáp ứng.”

Ngươi nói đúng, tuổi tác đúng là không thành vấn đề! Đan Niên thấy Thẩm Đan Vân vừa nhắc tới Tô Doãn Hiên liền hai mắt tỏa ánh sáng, cô bé này sao lại nghĩ quần như vậy a, cứ muốn muốn đầu đầu vào đấy, đến Đường An Cung mà cũng tốt cái mặt lạnh của Tô Doãn Hiên a!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Ngoại Ô Tương Thân Yên (Trung)

Thẩm Đan Vân mặt mày nghiêm túc nhìn chằm chằm Đan Niên, “Ngươi không được đi nói huyền thuyên với người khác.”

Đan Niên giơ tay lên thề, tỏ ý kiên quyết sẽ không kể chuyện hôm nay cho người thứ ba biết.

Thẩm Đan Vân còn muốn nói gì đó, thì nghe có người trên con đường nhỏ lên lương đình gọi tên Đan Niên, Đan Niên đứng lên nhìn qua, chính là người bạn nhiều ngày không gặp – Liêm Thanh Thanh. Nàng hôm nay mặc một chiếc áo màu đỏ thêu hoa, váy hồng thêu bách điệp, cả người thoát nhìn hết sức xinh đẹp.

Đan Niên đang muốn vui mừng vẫy tay gọi nàng lại đây, chợt nghĩ đến năm đó nàng và ca ca từng có hôn ước, người của Liêm gia lại là loại thái độ này, nhất thời tâm tình có chút mất mát.

Liêm Thanh Thanh ở một nơi thế này gặp được bằng hữu, đương nhiên vui vẻ chạy đến cạnh Đan Niên. Thẩm Đan Vân khẩn thiết nghênh đón, thân thiết cười nói: “Thanh Thanh, ngươi cũng tới.”

Liêm Thanh Thanh tùy tiện chào hỏi, cũng không mấy coi trọng Thẩm Đan Vân, lướt qua người Thẩm Đan Vân trực tiếp đến trước mặt Đan Niên, cười hi hi nói muốn Đan Niên cùng đi dạo chung quanh với nàng.

Thẩm Đan Vân bị thẳng thừng ngó lơ, mặt mày liền có chút khó coi, Đan Niên cười nói: “Vân tỷ tỷ có muốn cùng đi không?”

Có bậc thang để xuống, sắc mặt Thẩm Đan Vân khá hơn nhiều, nàng cười nói: “Tỷ sẽ không đi, mẫu thân không chừng sẽ có chuyện gì muốn tìm tỷ, các ngươi đi một hồi rồi trở lại, sắp đến giờ cơm trưa rồi.”

Đan Niên dạ một tiếng, rồi cùng Liêm Thanh Thanh ra khỏi lương đình.

Vừa ly khai tầm mắt của mọi người, Liêm Thanh Thanh liền khôi phục bản tính háp tấp của mình, lắc lắc cánh tay Đan Niên, làm nũng nói: “Đan Niên, người không biết đâu, mấy ngày nay người sinh bệnh ở nhà, làm ta buồn muốn hỏng rồi.”

Cánh tay phải của Đan Niên còn đang bó băng, nàng bất động thanh sắc rút tay mình khỏi tay Liêm Thanh Thanh, cười nói: “Làm sao có thể, xem người nói khoa trương chưa kìa, còn không phải cùng các tiểu thư khác chơi đùa thật vui vẻ.”

Liêm Thanh Thanh vênh môi, “Những người đó sao có thể so với người, cả ngày đều tự cho là bản thân có nhiều giáo dưỡng, đọc rất nhiều sách, một đám đều như đầu gỗ, rất không thú vị! Hôm nào người tới nhà của ta đi, ta dạy người cười ngửa được không?”

Đan Niên cười không nói gì.

Trên đường đi dạo quanh lâm viên, Thanh thanh không ngừng giới thiệu cảnh trí. Đan Niên thấy bộ dạng Thanh Thanh rất quen thuộc, tò mò hỏi: “Người trước kia đã từng tới nơi này?”

Thanh Thanh cười nói: “Mẹ ta và Khánh Vương phi từ nhỏ đã là bạn tốt, lúc nơi này còn chưa xây xong đã mời chúng ta tới xem mấy lần.”

Đan Niên gật gù đầu, các quan gia trong kinh thành luôn có chút quan hệ rắc rối khó gỡ, đếm qua đếm lại đều là quan hệ họ hàng thân thích.

Thanh Thanh chợt nhớ tới cái gì, kéo tay Đan Niên, vui vẻ nói: “Đan Niên, người còn chưa biết đúng không, trên chiến trường biên cảnh, chúng ta đã đánh thắng Lạc Xích, nói không chừng phụ thân người mấy ngày nữa có thể về nhà!”

Đan Niên tuy đã sớm biết việc này, nhưng khi nghe Thanh Thanh nhắc đến vẫn cao hứng không thôi, “Đúng vậy, phụ thân sắp được trở về rồi!”

Thanh Thanh mặt mày kính nể nói: “Ta nghe ông nội và cha nói, là gia phó nhà các người gia liêu chết lên chiến trường mất báo, thật là nam nhi tốt của Đại Chiêu a! Nói không chừng Hoàng Thượng còn có thể khen ngợi hẳn!”

Đan Niên đành nặn ra vẻ mặt đau thương kịch liệt đáp lại: “Hi vọng lão Thẩm đi đường bình an!” Thuận tiện ở trong lòng yên lặng bỏ thêm câu: Mau quên mất tên nam nhi tốt này đi, ngợi khen cái gì đều miễn.

Chờ đi đến một chỗ hẻo lánh, Thanh Thanh nhìn quanh thấy bốn bề vắng lặng, nhỏ giọng hỏi: “Đan Niên, người có phải là muốn theo tỷ tỷ của người giả đến Ung phủ Quốc Công làm thiếp?”

Đan Niên vừa nghe được câu này, kinh hãi đến độ nói cũng không nói ra lời, sắc mặt trở nên trắng bệch. Mức quan hệ xã giao của Thanh Thanh hoàn toàn trái ngược với Thẩm Đan Hà, tin tức vốn chẳng mấy linh thông, nàng mà biết thì chẳng phải là đại biểu người người đều biết, mình bây giờ tự dưng phải mang tấm biển “tiêu thiếp chưa vào cửa”, làm sao có thể sống cho nổi!

Thanh Thanh vội vàng an ủi: “Đan Niên, người đừng vội a, ta cũng chỉ là nghe nói mà thôi, ta cảm thấy, người mà đi làm thiếp thì rất đáng tiếc. Bất quá nếu người nguyện ý cũng tốt, ta đã thấy Bạch công tử rồi, rất tuấn tú lịch sự!”

Hồi lâu sau, Đan Niên mới tìm được giọng nói của mình, cổ họng khàn khàn, gồng giọng nói: “Tuyệt đối không có chuyện này, ta dù chết cũng sẽ không làm thiếp cho người ta! Hôn sự của ta, chỉ cần phụ mẫu và ca ca ta chưa gặt đầu, ai cũng không thể làm chủ.”

Thanh Thanh nhẹ nhàng thờ ra, “Ta đã nói rồi, người không phải loại người tham phú quý!”

Đan Niên vội hỏi tiếp: “Việc này người nghe ai nói? Từ đâu truyền tới?”

Thanh Thanh nghĩ nghĩ, nói: “Ta nghe đám nữ hài thường đi lại với Đại tỷ của người nói, các nàng vụng trộm đồn đãi Đại bá của người đã tuyển người làm của hồi môn. Nói người... nói người bắt quả là khuê nữ của một thứ tử ở nông thôn, có thể làm thiếp của Bạch công tử, chính là đã thấp nhang cầu khấn suốt mấy đời.” Thanh Thanh vừa nói vừa cẩn thận nhìn sắc mặt của Đan Niên.

Chuyện tới nước này, Đan Niên ngược lại không tức giận. Trước khi chuyện này còn chưa có quyết định chẵn chắn, Đại bá và Đại bá mẫu hẳn sẽ không nói ra. Xem ra là do Thẩm Đan Hà dễ lộ tin. Con người này luôn tự cho mình là hiền lương trí tuệ nhưng thực chất chẳng có đầu óc, biết đường muội mà mình luôn không để vào mắt sắp trở thành của hồi môn đi qua thiếp, trong lòng buồn khổ, nên nói cho với những người mà bản thân cho là khuê mật thân thiết. Kết quả, một truyền mười, mười truyền trăm, mọi người đều biết.

Đan Niên thờ ra hít sâu mấy hơi, những nữ hài lúc này có ánh nhìn không về phía nàng, có lẽ là tự cho bản thân là người của chính nghĩa, phải vì bằng hữu mà ra mặt nói một phen.

Thanh Thanh thấy sắc mặt Đan Niên lúc trắng lúc xanh, vội an ủi: “Đan Niên, người đừng quá tức giận, Bạch công tử bộ dáng đẹp mắt, gia thế lại tốt, các nàng đều ước gì mình được gả qua, chính là ghen tị người mà thôi!”

Đan Niên cười khan một tiếng, nàng không phải tức giận chuyện này a. “Thanh Thanh, nếu người còn nghe có người khác nói đến chuyện này, thì hãy nói cha mẹ ta đã chuẩn bị cho ta một mối hôn sự tốt lắm, chờ ta đến tuổi liền gả đi.” Đan Niên nghĩ tới nghĩ lui, biện pháp tốt nhất để đối phó lời đồn đãi này chính là như vậy.

Đan Niên âm thầm thề, chờ nàng có đủ tiền, sẽ đi tìm một nơi hẻo lánh một chút, mua một cái thôn trang thật lớn, dẫn theo cha mẹ về cùng làm địa chủ, không phải lại chịu đám người kia chọc tức nữa.

Thanh Thanh thấy Đan Niên nói nghiêm cẩn, không chút do dự liền tin, cam đoan nói về sau nghe thấy ai nói xấu Đan Niên, sẽ cùng người khác giải thích rõ ràng. Nếu tiểu thư nào không tin, còn nói bừa nói bậy, Thanh Thanh là lưới trời ghẹo nói, nàng sẽ dùng nắm đấm để tiếp đón!

Đan Niên bị chọc cười, Thanh Thanh thật là nữ hài đáng yêu hồn nhiên, cô gái này nếu làm tẩu tử của nàng thì thật tốt, chỉ tiếc người nhà Thanh Thanh hiện tại đoán chừng sẽ không đồng ý.

Bất quá như vậy cũng tốt, Thẩm Ngọc nếu có một vị nhạc phục cường thế như vậy, với cái tính tình tự do tàn mạn kia của hắn, khẳng định sống không vui.

Hai người không lại nghĩ chuyện phiền lòng này nữa, tiếp tục vừa tán gẫu vừa đi về phía trước, dần dần đi đến bìa lâm viên, phía trước là một mảng rừng trúc rộng lớn tươi tốt, ra khỏi rừng trúc chính là con đường lớn vào thôn trang, bên kin đường chính là khu vực cưỡi ngựa của các công tử.

Thanh Thanh bỗng nhiên vỗ đầu, nói nàng đi lâu như vậy còn chưa báo một tiếng với mẫu thân, mẫu thân nàng đang ở ngồi uống trà với Khánh Vương phi ở lương đình cách rừng trúc không xa.

Đan Niên cười nói còn không mau đi, Thanh Thanh xin lỗi, bảo Đan Niên ở bìa rừng trúc chờ nàng, nàng rất nhanh sẽ trở lại. Đan Niên quan sát thấy con đường bọc quanh rừng trúc đều là đường thẳng, nếu quát to một tiếng, người hai bên đều có thể nghe được, nghĩ chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, liền đẩy Thanh Thanh mau đến chỗ mẫu thân báo bình an, chớ để mẫu thân lo lắng.

Chờ Thanh Thanh đi rồi, Đan Niên liền đi tới ghé đá ven đường ngồi xuống, đi bộ gần nửa ngày, nàng cũng mệt mỏi.

Không bao lâu sau, chợt nghe có tiếng vó ngựa truyền đến, Đan Niên tưởng là vị công tử nào đó đang đưa ngựa ở phía đông chạy ngang qua, cũng không tiện ngắt đầu nhìn xung quanh, chỉ cúi đầu nhìn làn váy của mình, hi vọng người ngựa mau chạy qua đi.

Không ngờ người cưỡi ngựa kia lại dừng ở trước mặt Đan Niên, như là đang ngồi trên ngựa nhìn xuống Đan Niên.

Đan Niên ngẩng đầu lên, liền thấy người mà Thẩm Đan Vân vừa giới thiệu ban nãy: Bạch công tử, trưởng tôn của Ung Quốc Công đang ngồi trên lưng ngựa, cười tao nhã nhìn nàng.

Vẫn là chiếc trường bào gấm màu trắng đỏ, ngũ quan như ngọc. Ý cười nhẹ nhàng trên mặt hắn khiến hắn lúc này thoát nhìn gần gũi hơn rất nhiều. Nếu Đan Niên không biết mình đang bị tung tin vịt là tiểu lão bà của hắn, đương nhiên sẽ nảy sinh lòng hảo cảm đối với vị quý công tử chẳng khác nào tình nhân trong mộng của mọi người này.

“Người chính là Thẩm Đan Niên, chất nữ của Thẩm Lập Phi?” Bạch công tử cúi người từ trên lưng, nhẹ nhàng cười, thanh âm dễ nghe như nước suối chảy róc rách bên tai.

Đan Niên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Bạch công tử, ngũ khí hết sức chân thành, cười nói: “Ta là Thẩm Đan Niên, nữ nhi của Thẩm Lập Ngôn.”

Bạch công tử có chút ngoài ý muốn nhìn Đan Niên, đợi khi Đan Niên nhìn kỹ lại, khuôn mặt hắn đã khôi phục bộ dáng thông dong nhẹ nhàng cười ban nãy. Hắn từ trên eo túm ra một vật, vút vào tay Đan Niên, xong liền giục ngựa chạy về phía trước.

Đan Niên ghen hờn trần trối nhìn bóng dáng Bạch công tử đi xa, không nghĩ ra cử động lần này của Bạch công tử rốt cuộc là có ý gì. Nàng cúi đầu thấy một khối bạch ngọc lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay mình, còn có một sợi dây đeo màu đỏ được thắt hết sức cầu kì. Chẳng lẽ vị công tử này vừa cho mình tín vật đính ước? Đan Niên chỉ cảm thấy trán đầy hắc tuyến, khối bạch ngọc bội trong tay lúc này chẳng khác nào một củ khoai nóng.

Đan Niên đang định gọi vị Bạch công tử giục ngựa mà đi kia trở lại, nhưng người đã đi xa. Đan Niên nhìn ngọc bội trong tay, giống như đang nhìn một cái tai họa. Đám công tử quý tộc này, người nào cũng là mặt cao hơn đỉnh, thái độ cao ngạo vô cùng, cho dù bọn họ khoan dung bỏ thí cái gì thì dân chúng cũng phải mang ơn tiếp nhận sao?!

Đan Niên bĩu môi, chuẩn bị tìm một cái xô xinh xắn để ném ngọc bội đi, nếu đây là thứ thuộc về người thừa kế của Ung Quốc Công, nàng phải cách càng xa càng tốt, giấy cũng càng kín càng tốt, có vậy mới không điều tra ra đến nàng.

Không đợi nàng đứng lên, bỗng một nữ hài thờ hồng học chạy tới, mặt sau là một nha hoàn đang chạy đuổi theo.

Nữ hài kia đi đến trước mặt nàng, cao thấp quan sát một phen, thấy Đan Niên mặc loại quần áo bằng chất liệu phổ thông, trên đầu cũng không có bao nhiêu đồ trang sức, thái độ liền có chút khinh miệt, ngũ khí không tốt hỏi: “Mới vừa rồi có phải là Bạch công tử nói chuyện với ngươi?”

Đan Niên nhìn nữ hài trước mắt, vóc dáng không cao, ngũ quan khéo léo, đáng vẻ thật tinh xảo, nhưng lời nói ra thật không thể khiến người ta cao hứng.

“Không được sao?” Đan Niên hết bị chuyện tiểu thiếp lại bị một người quái lạ chọc cho tâm tình loạn cào cào, nên không thêm khách khí với nữ hài nọ, nói chuyện cũng không đứng dậy, vẫn ngồi bất động tại chỗ.

Nữ hài nghe vậy càng thêm bất mãn, chống nạnh mắng: “Chỉ bằng ngươi cũng si tâm vọng tưởng Bạch công tử? Cũng không đi soi gương!”

Nha hoàn ở phía sau rốt cuộc đuổi tới, kéo tay áo nữ hài, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư. Chúng ta mau trở về đi!”

Nữ hài không kiên nhẫn gạt tay nha hoàn ra, chỉ vào mặt Đan Niên, kêu lên: “Ta cho ngươi biết, đừng tưởng rằng Bạch Đại thiếu gia nói với ngươi hai câu, ngươi liền cho rằng ngươi có thể từ chim sẻ biến thành phượng hoàng...”

Đan Niên lười phản ứng lại, thực không biết đây lại là một khuê mật đàn độn nào nữa của Thẩm Đan Hà, chìm sè cho dù có tiến hóa mười vạn năm nữa cũng biến nổi thành Phụng Hoàng a! Phải lãng phí thời gian với loại người này thực sự là quá phí phạm, Đan Niên trực tiếp không nhìn vị tiểu thư huyền ảo này, chuẩn bị đứng dậy chạy lấy người.

Cô nương kia đang nói đến chỗ cao hứng, hai mắt bỗng sáng lên, thấy trong tay Đan Niên lộ ra miếng ngọc bội, liền tiến lên giật lấy ngọc bội, kim lòng không đậu nuốt ngậm nước miếng. Tiểu thư gắt gao nắm chặt ngọc bội trong tay, giờ lên trước mặt Đan Niên, hỏi: “Ngọc bội này là hắc đưa cho ngươi?”

Đan Niên cúi đầu, khóe miệng khẽ nhếch, đúng là đi tìm mồn giày cũng không thấy, vô tình tìm được chẳng tốn công. Xem ra là vị tiểu thư này lúc đó ở cách khá xa, chỉ thấy Bạch công tử nói chuyện với nàng, không thấy hắc cho nàng ngọc bội.

Chờ Đan Niên ngẩng đầu lên, mặt mày đã trở nên mờ mịt, “Không phải ai đưa, là ta ở trong bụi cỏ nhặt được, thoát nhìn thật đất tiền, có thể là ai đó làm rơi xuống.” Nói xong liền định vươn tay lấy lại khối ngọc bội.

Đan Niên vội vàng nói: “Dựa vào cái gì ngươi lấy đi, ngọc này là ta nhặt được, nhất định là do Bạch công tử mới vừa rồi làm rơi xuống, ta muốn đem trả cho Bạch công tử!”

Vị tiểu thư đối diện hung thần ác sát trừng mắt nhìn Đan Niên một cái, “Ngươi là cái thá gì, dám tranh giành với ta? Ta chính là tiểu thư dòng chính thất của Kinh Triệu Doãn!”

Tiểu thư dòng chính thất của Kinh Triệu Doãn?! Đan Niên thực không thể khen tặng gia giáo của nhà Kinh Triệu Doãn. Thẩm Đan Văn mặc dù là thứ nữ lại bướng bỉnh lý lợm, nhưng khi ra ngoài đối ngoại đều là bộ dạng thực nữ ôn nhu lương thiện, cực kì hữu lễ. Trong khi đó, vị Tiểu thư dòng chính thất của Kinh Triệu Doãn này phải nói là còn liều mạng hơn cả nữ Bạo Long của Thẩm gia trang.

Thấy ánh mắt Đan Niên hoài nghi nhìn mình, nữ hài rất không cao hứng nói: “Ta biết ngươi không biết ta, ta chỉ mới vừa theo cha lên kinh thành nhậm chức không bao lâu mà thôi.”

À, Đan Niên sực hiểu, Đại Chiêu có một tập tục quan viên ngoại phái, hễ là ai thi đậu tiến sĩ năm đó, đại bộ phận đều phải rút thăm, phân đến nơi khác làm quan địa phương, trừ phi tìm được cửa sau mới có thể ở lại trong kinh.

Phụ thân của cô nương này đoán chừng là một trong những quan viên bị phái đi xa kinh thành, tích góp khảo hạch không tệ, tặng lễ cũng đưa đến thật đúng chỗ, nên chỉ bị phái đi xa kinh thành ít lâu.

Bất quá, theo nàng biết, Kinh Triệu Doãn cũng không phải là chức quan béo bở gì, những người có dính dáng đến hoàng thân quý thích trong kinh thành có đến một bó to, thường xuyên có con cái các nhà phú quý đánh lộn đánh lạo, khiến các chức Kinh Triệu Doãn chính là chức khô sai, phải vỗ về bên này lại xoa dịu bên kia, lại còn không được cảm ơn.

Đan Niên thâm sâu nhìn vị tiểu thư kia một cái, vẫn chưa lên tiếng, vòng qua nàng đi về phía trước. Vị tiểu thư kia nhìn bóng lưng Đan Niên, đắc ý nhỏ giọng lầm bầm: “Sợ rồi sao!” Rồi cẩn thận đem ngọc bội cất vào trong áo mình, kéo nha hoàn nhà mình đi về hướng ngược lại, đi chưa được mấy bước, liền quẹo vào một khúc quanh, không thấy bóng người.

Đan Niên đi theo đường nhỏ trong rừng trúc, chậm rãi đi về phía trước, chuyện xảy ra trong hôm nay quả thật nhiều lắm, nàng cần phải suy nghĩ kĩ lại một chút. Đầu tiên là chung quanh đồn đãi nàng muốn đi làm tiểu thiếp cho tỷ phụ, rồi vị Bạch đại công tử được vạn người mê ném ngọc bội cho nàng.

Tuy rằng nàng thành công đẩy ngọc bội ra ngoài, nhưng không biết sau này còn có biến cố gì, có thể sẽ truy ra đến trên đầu nàng này không, nam nữ thời cổ khi đính hôn thường xuyên đưa nhau ngọc bội hay khăn tay gì đó, nếu không cẩn thận sẽ bị đồn thành phong hoa tuyết nguyệt.

Tính toán thời gian, Thanh Thanh cũng nên trở lại, nàng đã đi được khá lâu. Nghĩ đến đây, Đan Niên chợt cảm thấy căng thẳng, hay là Liêm Thanh Thanh có ý dẫn mình đến chỗ này? Vừa nghĩ đến Thanh Thanh hồn nhiên thiện lương thực ra luôn mang theo mặt nạ để kết giao với nàng, cảm giác phản bội tự nhiên nảy sinh, lòng Đan Niên liền không cách nào bình tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Ngoại Ô Tương Thân Yến (Hạ)

Đan Niên cúi đầu ngồi xổm trên đường, ôm đầu gối nghỉ ngơi, thỉnh thoảng một người xuất hiện, che ánh sáng trước mặt nàng. Đan Niên ngẩng đầu nhìn lên, nguyên lai là Tô Doãn Hiên, nhìn bộ dáng giống như vừa từ trong rừng trúc chui ra, trên người còn vương vài chiếc lá trúc.

Đan Niên không ưa nổi khi thấy ánh mắt của Tô đại công tử từ cao nhìn xuống nàng. Sâu thẳm trong nội tâm, nàng vạn phần không thích mình thấp hơn Tô đại công tử một bậc. Đan Niên chậm rì rì đứng dậy, phỉ phỉ đám tro bụi không tồn tại trên quần áo. Đáng giận, tiểu dã thú trong nội tâm Đan Niên

kêu rên lên, rõ ràng là bằng tuổi, vì sao mình chỉ cao tới cái mũi của tên Tô Doãn Hiên vạn ác kia!

Trên mặt Tô Doãn Hiên khê hiện vẻ cười nhạo châm chọc, hân hướng Đan Niên chấp tay chúc mừng: “Thảm cô nương thật sự là hào thủ đoạn, diễn trò thật là tuyệt vời!”

Đan Niên tự nhận là thua người không thua trận, ưỡn cao ngực, cười nói: “Có thể được Tô công tử thưởng thức như vậy, Đan Niên thật sự là hổ thẹn không dám nhận a! Sao có thể so với Tô công tử và Tô đại nhân, màn diễn phụ từ tình thâm suốt mười mấy năm thật là xuất thần.”

Tô Doãn Hiên hừ lạnh một tiếng, từ trong kẻ răng chen ra mấy chữ, “Nhanh mồm nhanh miệng, mở nhọn tron lưỡi, có chỗ nào giống một tiểu thư khuê các?”

Đan Niên vòng hai tay trước ngực, mặt mày ra vẻ vô vị, “Vậy thì xem ra ta đã khiến Tô công tử thất vọng rồi, Đan Niên từ nhỏ sống ở nơi hương dã, chưa bao giờ đi học, vừa không có một phụ thân phong cách quý phái, đương nhiên không phải là tiểu thư khuê các.”

“Ta nghe nói người Lặc Xích vây quanh Mộc Kỳ, trong ngày tấn công thành, gia phó của Thảm gia trung can nghĩa đảm, mặc dù thân hãm địch doanh vẫn đứng dưới thành truyền tin báo cho Thảm đại nhân rằng ít ngày nữa sẽ có viện quân.” Tô Doãn Hiên nhìn chằm chằm Đan Niên, không để sót một biểu tình. “Ta đã điều tra thật lâu, Thảm Lập Ngôn vào kinh chỉ dẫn theo gia nhân, không mang theo gia nhân nào, ngay cả con đều mang đến biên cảnh.”

Đan Niên cũng không chịu yếu thế, trừng mắt nhìn Tô Doãn Hiên, “Thật đáng tiếc, ta bình an từ Mộc Kỳ trở lại, người biết bí mật đã không có việc, khiến Tô đại thiếu gia thất vọng rồi.”

Đan Niên khuôn miệng muốn nhiều lời vô ích với hắn, nhắc chân định rời đi, Tô đại công tử nhanh như chớp bắt lấy cánh tay Đan Niên, chỉ tròn tròn mắt, bộ dạng như muốn nói lại thôi.

Đan Niên không được kiên nhẫn như vậy, “Người muốn làm gì? Người yên tâm, bí mật này, ta sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.”

Hồi lâu sau, Tô Doãn Hiên ép hỏi: “Vừa rồi Bạch Chấn Phồn tại sao lại đưa ngọc bội cho người?”

“Bạch thực phiền*? Ai vậy a?” Đan Niên dùng sức kéo cánh tay mình lại, khổ nỗi Tô đại công tử bất động như núi, càng kéo chỉ khiến cánh tay mình thêm đau.

* Là Đan Niên nghe nhầm nên nói sai tên của Bạch Chấn Phồn.

“Chính là vị bạch y công tử cười ngửa vừa rồi nói chuyện với người.” Tô đại thiếu gia ghé sát vào người Đan Niên, “Người chẳng lẽ không biết Bạch Chấn Phồn là ai?”

Đan Niên trầm nghĩ, mình mới không quan tâm hắn là ai đâu, “Hắn tiền nhiều nhưng ngu ngốc!”

“Không phải là người muốn đi làm thiếp cho Bạch Chấn Phồn đó sao?” Khuôn mặt tuấn tú trắng nõn thoáng hiện một chút đỏ ửng.

Vết gãy trên cánh tay phải của Đan Niên còn chưa khỏi hẳn, bị người ta kéo đến đau nhức, giờ lại nghe người ta nói đến chuyện mình đi làm thiếp, lửa lớn trong lòng liền bốc lên, nàng cũng bất chấp tất cả, oa oa kêu to: “Đám thiếu gia ngu ngốc các người! Có đồ điên muốn đi gả làm thiếp cho cái tên thực phiền kia, ai còn dám nói ta gả cho ai, ta sẽ gả cho cha ruột hắn, làm mẹ kế của hắn!”

Lời còn chưa nói hết, miệng Đan Niên đã bị Tô Doãn Hiên che kín. Đan Niên đang nổi nóng, một tay thì ra sức tránh thoát Tô Doãn Hiên, tay kia thì dùng sức vỗ đầu Tô Doãn Hiên trút giận. Tô Doãn Hiên bị đánh cũng nổi nóng lên, nạt khế: “Đừng đánh! Ôn ào lớn tiếng như vậy, người muốn cho mọi người nghe được sao?”

Đan Niên bị che kín miệng, chỉ có thể phát ra thanh âm chi chi ô ô, ra sức biểu đạt bản thân rất bất mãn.

Đúng lúc này, Đường An Cung từ trong rừng trúc chui ra, nhìn chung quanh, như đang tìm tìm người nào. Đợi đến khi nhìn thấy Tô Doãn Hiên ôm Đan Niên xoay thành một đoàn, hai bên đều tròn mắt há hốc mồm nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, Đường An Cung bừng tỉnh trước, mặt mày cười toe hết sức đáng khinh, tay xua xua liên tục, luôn miệng nói: “Thật có lỗi thật có lỗi, các người tiếp tục, tiếp tục, cứ xem như ta chưa từng tới.” Đôi mắt nhỏ lại chặt chẽ dính vào hai người.

Đan Niên phản ứng trước, đẩy Tô Doãn Hiên ra. Khuôn mặt trắng nõn của Tô Doãn Hiên đỏ đến mang tai, ho một tiếng, “An Cung, người nghĩ nhiều.”

Đường An Cung cười đến độ chỉ thấy răng không thấy mắt, “Không nhiều, không nhiều, các người đang làm gì thì ta nghĩ cái ấy. Người tự dung bỏ đi thật lâu, nguyên lai là đi ướm hỏi với giai nhân. Biểu ca a, người thật không phúc hậu, cả ngày giả bộ nghiêm chỉnh, rõ ràng là ta biết cô nương này trước, lại bị người đoạt trước!”

Mặt Đan Niên như bị lửa thiêu, may mà chung quanh không có bất kì ai, oán hận trừng mắt nhìn Tô Doãn Hiên một cái, Tô Doãn Hiên đỏ mặt không dám nhìn Đan Niên. Đan Niên hậm hừ cúi đầu bước nhanh đi về phía trước, trong lòng cực kì ảo não.

Chờ ra đến đường nhỏ, đi tới chỗ lương đình lúc này, bị gió lạnh thổi một hồi, đầu óc Đan Niên trở nên thanh tỉnh rất nhiều. Trên lương đình sớm đã không có người, đoán chừng là yến hội giữa trưa đã khai tịch. Đan Niên buổi sáng dậy trễ, chưa kịp ăn cơm, bụng đã sớm đói kêu rột rột.

Lúc này, một tiểu nha hoàn đầu có hai búi tóc vội vàng chạy tới, vén áo thi lễ với Đan Niên, cười nói: “Tiểu thư hẳn là bị lạc người nhà, để nô tì mang ngài đến sảnh yến hội.”

Đan Niên đang cầu mà không được, vội cảm tạ tiểu nha hoàn, tiểu nha hoàn hé miệng cười nói không dám nhận. Đan Niên đi theo sau lưng tiểu nha hoàn, không khỏi bội phục phủ Khánh Vương gia, ngay cả tiểu nha hoàn cũng rất có lễ có tiết, có thể thấy được phẩm tính của chủ nhân cũng không giống bình thường.

Trong đại sảnh tổ chức yến hội, bàn ăn của nam và nữ được tách riêng ra. Từ ngoài cửa đến tận sâu bên trong đều được trải thảm nhung đỏ có thêu hình chữ Phúc, khắp nơi trưng bày bình sứ men xanh được cắm đủ kiểu loại hoa, ngay chính giữa đại sảnh còn có một bình sứ trắng cực lớn, được cắm hai đoá thủy tiên bung xòe lộng lẩy.

Đại bộ phận mọi người đã vào chỗ ngồi, Đan Niên chỉ thấy Thẩm Đan Vân, bên cạnh nàng có hai chỗ trống, rõ ràng để dành cho Thẩm Đan Hà và Đại phu nhân. Trên bàn của Thẩm Đan Vân, ngoại trừ hai chỗ trống kia, chỗ còn lại đều có người ngồi, Đan Niên chần chừ không biết nên ngồi vào nơi nào.

Đang lúc Đan Niên định tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, nghe được tiếng Thanh Thanh gọi mình. Thấy bên cạnh Thanh Thanh có chỗ trống, Đan Niên treo lên khuôn mặt tươi cười, đi qua bàn của Thanh Thanh.

Thanh Thanh kéo cánh tay Đan Niên ngồi xuống, oán trách nói: “Ta chỉ là đến nói với mẫu thân một câu. Người liền biến đi đâu mất tiêu.”

Đan Niên cúi đầu cười cười, “Ta thấy cảnh vườn đẹp mắt, bắt tri bắt giác liền đi thật xa.” Nhìn biểu tình của Thanh Thanh, không giống như đang giả vờ, chẳng lẽ Bạch thiếu gia kia thật sự thuận tiện đi ngang qua nơi đó nhìn thấy mình?

Thừa dịp còn chưa khai tịch, Thanh Thanh giới thiệu Đan Niên cho mẫu thân ngồi bên cạnh. Đan Niên đã sớm không nhớ rõ nữ nhân trẻ tuổi năm đó ôm Thanh Thanh có bộ dáng gì. Chỉ nhớ nàng là một người vô cùng thoải mái, lanh lợi.

Liên phu nhân hiện tại nhờ được bảo dưỡng, nên trên mặt không thấy một chút nếp nhăn, từ quần áo đến trang sức không chỗ nào không triển lộ phú quý, mỉm cười nhìn Đan Niên.

Đan Niên nhận ra trong nụ cười của Liên phu nhân có chút cảnh giác, liền đứng dậy. Dựa theo lễ tiết đương thời vén áo thi lễ với Liên phu nhân, nhu thuận gọi một tiếng: “Đan Niên ra mắt Liên phu nhân.”

Đội thi lễ xong, Liên phu nhân cười nói: “Là Đan Niên đúng không, thật sự là một hài tử ngoan đáng yêu. Đừng đa lễ như vậy, mau ngồi xuống đi, lát nữa sẽ khai tịch.”

Đan Niên nhìn bà cười liền cảm thấy đau đầu, nếu không cần đa lễ như vậy, vì sao phải chờ nàng hành lễ xong mới nói, đây là đang vòng vèo nhắc nhở mình, địa vị của Liên gia là ở rất xa phía trên nhà nàng.

Liên gia biết rõ loại yến hội này chính là đại hội coi mắt, còn mang theo nữ nhi tới nơi này, chỉ sợ là muốn mượn cơ hội này, tìm vị hôn phu cho nữ nhi.

Thanh Thanh ngồi ở giữa, thấy vậy nên không vui, làm nũng kéo tay Liên phu nhân, “Nương, Đan Niên cũng không phải người ngoài, nàng không giống những nữ hài khác!”

Liên phu nhân từ ái nhìn Thanh Thanh, cười nói với các nàng, “Được rồi, được rồi, Đan Niên mau ngồi xuống đi.”

Đan Niên mỉm cười ngồi xuống, không lên tiếng nữa. Yến tiệc còn chưa bắt đầu, Đan Niên vừa mỉm cười nghe Thanh Thanh kể chuyện, vừa dùng khước mắt liếc nhìn bàn tiệc ở chỗ Thẩm Đan Vân.

Thẳng đến khi khai tịch, Đại phu nhân mới cùng Thẩm Đan Hà chậm rãi đến, sắc mặt hai người có vẻ không tốt lắm. Người phụ trách bên phía bàn nữ là Bạch Nhị phu nhân, bà tiến ra cười nghênh đón, mời Thẩm Đại phu nhân và Thẩm Đan Hà đến bàn mình. Hai người được mời, liền ngồi xuống cạnh Bạch Nhị phu nhân.

Đan Niên thấy Thẩm Đại phu nhân nói vào tai Bạch Nhị phu nhân cái gì đó, sắc mặt Bạch Nhị phu nhân lập tức trở nên khó xem, ánh mắt liền nhìn về phía Thẩm Đan Hà đang cúi đầu trầm mặc ngồi bên cạnh.

Thẩm Đại phu nhân vỗ vỗ tay Bạch Nhị phu nhân, nói đùa vài câu, Bạch Nhị phu nhân mới miễn cưỡng nghênh hợp nở nụ cười vài tiếng.

Đan Niên có chút nghĩ không ra, Thẩm Đan Hà nhìn như bị ủy khuất, nàng ở trong giới quý nữ ở kinh thành rất được truy phủng, nghe Thẩm Đan Vân nói, nàng ta là một tân tài nữ, vừa thông minh hiền lành nổi tiếng khắp kinh thành, vừa là vị hôn thê của người thừa kế Ung Quốc Công, người như vậy, có ai lại đi khó xử nàng?

Không chờ Đan Niên nghĩ nhiều, lập tức một hàng nha hoàn bưng thức ăn lên, rất nhiều món chính Đan Niên cũng không gọi được tên, cũng không nhìn ra là dùng nguyên liệu gì. Vì sợ không hiểu quy củ, bị người ta chê cười, Đan Niên đành nhìn kỹ hành động của Thanh Thanh, hơi có chút cảm giác của Đại Ngọc* lúc mới vào Đại Quan Viên.

* Đại Ngọc ở đây là Lâm Đại Ngọc – một trong ba nhân vật chính của tác phẩm Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cừ. Đại Quan Viên trong Hồng Lâu Mộng được miêu tả như một vườn địa đàng, hết sức xa hoa. Lâm Đại Ngọc không phải là người sống ở Đại Quan Viên ngay từ đầu, mà là do sau khi cha mẹ mất, đến ăn nhờ ở đậu ở đây.

Mùi vị thức ăn không tệ, đáng tiếc Đan Niên không được thưởng thức bao nhiêu, vì còn chưa chờ nàng ăn được hai ngụm, đã có phu nhân ngồi cùng bàn hoặc là bàn bên cạnh đến ăn cần hỏi thăm Đan Niên là khuê nữ nhà ai, bao nhiêu tuổi.

Đan Niên không thể không khom người đứng dậy, làm ra vẻ nhu thuận trả lời các câu hỏi của trường bối, Thanh Thanh vốn ngồi bên cạnh cũng không biết đã chạy đi đâu, trong lúc nhất thời, hơn mười bàn tiệc ăn uống linh đình, luôn có bóng người đi qua đi lại rất nhiệt náo.

Thật vất vả chờ tiệc tan, Đan Niên nghĩ đám công tử tiểu thư có ý đến xem mắt lúc này nên gấp mặt ai chắc cũng đã gấp rồi, nên thông đồng ai chắc cũng đã thông đồng xong rồi, lúc này hẳn là có thể về nhà.

Không ngờ, Khánh Vương gia còn an bài tiết mục sau khi ăn xong, khách nam thì ra hậu viện luận võ thi bắn tên, còn khách nữ thì được an bài đến sân khấu xem kịch.

Đan Niên thật sự không đủ kiên nhẫn để ngồi xem kịch, từ đây muốn về nhà cũng phải ngồi xe ngựa hơn nửa canh giờ, mà Thảm Đại phu nhân cùng hai nữ nhi cứ đi vòng vòng, một chút cũng tỏ vẻ muốn về trước. Không có xe ngựa, chỉ dựa vào một đôi chân, nàng rất khó đi về.

Thanh Thanh ngược lại rất có hứng thú với kịch, thấy bộ dạng Đan Niên như đang miễn cưỡng cười, kỳ quái nói: “Đan Niên không thích xem kịch sao?” Nàng chớp chớp mắt hưng phấn nói: “Ta thích nhất là xem kịch, con hát trên sân khấu trang điểm thật là đẹp mắt!” Nói xong còn giơ ngón tay lên, bắt chước điệu múa của một con hát.

Đan Niên buồn bực nói: “Người có thể nghe hiểu được bọn họ hát cái gì?”

“Nghe không hiểu a!” Thanh Thanh cây ngay không sợ chết đứng nói, “Xem kịch chỉ là xem kịch thôi, xem thấy thích là được rồi!”

Liên phu nhân nghe hai người bọn họ nói chuyện, ha ha nở nụ cười, vuốt đầu Thanh Thanh, hướng Đan Niên cười nói: “Thanh Thanh đều bị ta chiều thành hư, không một chút giống tiểu thư quan gia, còn không bằng Đan Niên, tuổi nhỏ hơn Thanh Thanh nhưng ỗn trọng kiên định hơn Thanh Thanh, giống một tiểu thư quan gia hơn nhiều!”

Đan Niên nghe vậy cảm thấy không đúng, cái gì mà nói nàng “Giống” tiểu thư quan gia?!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Bụng Dạ Khó Lường

Đan Niên khoe miệng khe khẽ nhếch, mỉm cười chậm rãi nói: “Liên phu nhân quá khiêm nhường, Thanh Thanh thiên chân hồn nhiên là do ngài dạy có cách.” Nữ nhi của người không giáo dưỡng, đó cũng là do người dạy dở.

Đan Niên hài lòng nhìn sắc mặt Liên phu nhân thay đổi mấy lần, cuối cùng là cười khan hai tiếng rồi quay sang tán gẫu với một vị phu nhân khác. Thanh Thanh không nghe thấy đối chọi gay gắt trong lời nói của hai người, chỉ mãi mê nhìn những nhân vật trên sân khấu.

Chưa ngồi được bao lâu, một tiểu nha hoàn vội vàng đến mời Đan Niên, nói là Thảm Đại phu nhân gọi nàng qua. Đan Niên cau mày, trực giác cảm thấy có chuyện không tốt đang chờ mình. Đan Niên quay sang nói một tiếng với Thanh Thanh, liếc lạng lê lui ra ngoài.

Lúc này khách nam tại thi bắn cung ở hậu viện, khách nữ đều ở đây xem kịch, con đường đi trở thanh tịnh rất nhiều, hồi lâu không thấy một bóng người. Đan Niên lấy hai đồng tiền lớn từ trong chiếc túi nhỏ ở tay áo ra, nhét vào tay tiểu nha hoàn, cười tủm tỉm hỏi: “Có những ai ở?”

Tiểu nha hoàn cũng cười cười, bất động thanh sắc nhét tiền vào tay áo, thanh âm ngọt mềm đáp, “Lúc nô tì đi, trong phòng có Nhị phu nhân nhà chúng ta, Bạch gia nhị phòng Đỗ phu nhân, còn có Thảm đại tiểu thư và Thảm nhị tiểu thư. Lúc phu nhân bảo nô tì đi gọi tiểu thư, còn những ai đến nữa thì nô tì không biết.”

Đan Niên cúi đầu cười cười, bày ra trận thế lớn như vậy rồi bảo nàng qua, là muốn cho nàng xem trò hay, hay là muốn xem trò hay của nàng? Đan Niên mỉm cười với tiểu nha hoàn: “Tốt lắm, ta đã biết.” Lại lấy ra hai đồng tiền lớn, nhờ tiểu nha hoàn giúp mình chuyển lời cho Liên tiểu thư, nếu mình một nén nhang sau vẫn chưa trở về, thì mời nàng đến tìm Đan Niên. Tiểu nha hoàn tràn ngập phấn khởi lĩnh mệnh mà đi.

Đến cửa phòng, tiểu nha hoàn đứng ở ngoài bức rèm cửa thông báo một tiếng, nói là tiểu thư Thảm Đan Niên của Thảm gia đã tới. Lập tức, một nha hoàn trong phòng xóc mạnh lên, thỉnh Đan Niên vào.

Đan Niên bước vào trong, thấy trên chiếc ghế quý phi đối diện là một phụ nhân khoảng bốn mươi, đầu buộc đai lụa, phía trên có hẳn một viên trân châu cực lớn, đây chính là Đỗ phu nhân nhiều ngày không gặp. Bà lúc này đang nhắm nửa con mắt, bên cạnh có nha hoàn đang đắp chăn cho bà.

Người ngồi trên hai ghế tựa hai bên là vị Bạch Nhị phu nhân đã gặp lúc trước và Thảm Đại phu nhân. Thảm Đan Hà và Thảm Đan Vân đứng hầu ở phía

sau Thẩm Đại phu nhân. Thẩm Đan Hà mặt mày không biểu cảm nhìn Đan Niên, còn ánh mắt Thẩm Đan Vân lại dày đặc vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Đan Niên thấy trận thế này, trong lòng lộp bộp một chút, bày ra khuôn mặt tươi cười hỏi Đại bá mẫu: “Không biết bá mẫu gọi con đến là có chuyện gì?”

Thẩm Đại phu nhân lấy chiếc khăn trong tay lên xoa xoa khóe mắt, “Đan Niên, phụ thân con không ở nhà, ta đây làm bá mẫu nhưng đã thao nát tâm can vì con. Ta sợ con ở nhà buồn, liền mang con đến chơi ở thôn trang của Khánh Vương gia. Mà con lại, ai... không phải ta làm bá mẫu mà nói nặng người, nhưng người cũng không thể làm ra chuyện như vậy a!”

Đan Niên bị màn kịch suýt suýt của Thẩm Đại phu nhân làm cho hồ đồ, cái kiểu khuyên nhủ tận tình thế này, đến chính nàng cũng sắp tin bản thân đã không lưu ý làm ra chuyện gì khiến người người oán trách. Đan Niên quay đầu nhìn về phía Bạch Nhị phu nhân của Khánh Vương phủ cùng Bạch gia nhị phòng Đỗ phu nhân. Ngoại trừ Đỗ phu nhân đang nghiêng người nằm nghỉ trên ghế quý phi, Bạch Nhị phu nhân ngồi rất ngay ngắn, mặt mày nghiêm túc nhìn Đan Niên.

Các vị phu nhân được mời đến đây, tiếng nói đều rất có phân lượng, như vậy, mình đành tìm hai người ra tọa trấn. Đan Niên nghĩ đến đây, liền cười nói: “Đan Niên không biết Đại bá mẫu đang nói cái gì, mới vừa con đang cùng Liêm phu nhân và Liêm tiểu thư xem kịch. Nếu Đan Niên làm cái gì không thỏa đáng, kính xin Đại bá mẫu chỉ rõ.”

Thẩm Đại phu nhân không ngờ thái độ của Đan Niên như thế, chỉ phải tiếp tục nói: “Đan Niên, cuộc sống trong nhà con không dư dả, nhưng thứ nên là của mình tự nhiên sẽ là của mình, không phải là tài vật của mình cũng đừng tham a!”

Chân mày Đan Niên cau lại, lời này là có ý gì, nói quanh co lòng vòng một hồi là có ý bảo tay chân mình không được sạch sẽ?!

Con tức trong người Đan Niên dần dần dâng lên, nàng cố đè nén con tức, hỏi: “Đại bá mẫu cảm thấy, Đan Niên tham cái gì?”

Thẩm Đan Hà luôn mặt lạnh nhìn Đan Niên, giờ có chút không nhịn được, tiến lên bày ra bộ dạng trưởng tử, ôn nhu nói: “Đan Niên, chúng ta đã sớm biết, hiện tại ở đây đều không phải người ngoài, chỉ cần muội chủ động giao vật đó ra, muội còn nhỏ, tất cả mọi người sẽ tha thứ cho muội.”

Đan Niên cười lạnh một tiếng, “Tỷ đây là ý gì, nếu đã biết, còn bảo muội nói cái gì?”

Thẩm Đan Hà luôn cảm thấy Đan Niên là thứ nông dân nhà quê nhất gan sợ phiền phức, không nghĩ tới nàng dám đương trường chống đối, nhất thời nói không ra lời. Bên kia, Thẩm Đan Vân vui sướng khi người gặp họa cười nói: “Đan Niên, ý của Đại tỷ và mẫu thân là nói muội trộm ngọc bội của Bạch đại công tử, mau sớm giao ra đây, miễn cho đến lúc soát người tìm ra, mặt mũi sẽ khó xem.”

Đan Niên nghe được hai chữ soát người, sợi dây lý trí trong đầu liền chặt đứt, “Soát người?! Thẩm Đan Hà, uổng cho người tự xưng là đầy bụng thi thư, thư đều đọc vào bụng chó hết rồi!”

Bất kể sắc mặt trưởng thành màu gan heo của Thẩm Đan Hà, Đan Niên tiếp tục mắng: “Ta chưa thấy qua ngọc bội của Bạch công tử gì đó, ta cũng không quen biết Bạch công tử gì đó, nếu các người có ý muốn soát, ta chỉ là một thiếu nữ cơ khổ, không có biện pháp, chỉ có thể mặc cho các người khi dễ!”

Lướt nhìn những biểu tình khác nhau của các phu nhân tiểu thư chung quanh, Đan Niên trợn mắt lạnh lùng nói: “Nếu các người không tìm ra cái gì, ta liền đâm đầu chết ngay tại biệt trang này, chờ phụ huynh ta trở về, lại nhờ bọn họ thay ta nhặt xác mình oan!”

Thẩm Đại phu nhân vạn không nghĩ tới Đan Niên sẽ có phản ứng này, vốn tưởng rằng Đan Niên nhất gan sợ phiền phức, chỉ cần hù dọa một chút, nàng sẽ giao ngọc bội của Bạch công tử ngay. Nha hoàn đi theo dõi nàng đã nói nhìn thấy Bạch công tử đem ngọc bội ném cho Đan Niên, sau liền vội vàng vàng đến bẩm báo cho bà.

Ngọc bội kia, người nào ở kinh thành cũng biết, đó là miếng ngọc bội do Ung Quốc Công lão phu nhân đi thỉnh cao tăng đến ban phước, Bạch đại công tử từ nhỏ đã mang trên người, tầm quan trọng không cần nói cũng biết, nay chỉ lần đầu gặp mặt liền cho Đan Niên. Hay là Bạch đại công tử ăn ngán tổ yến vây cá, thích ăn cháo trắng rau dưa, nên mới có hứng thú đối với tiểu nha đầu này?

Thẩm Đại phu nhân kiên quyết không thể cho phép có kẻ uy hiếp đến địa vị cùng trình độ sủng ái con gái bà tồn tại. Bạch đại công tử tuổi trẻ tuổi già thế lại cao quý, Đan Hà có thể đính hôn với Bạch đại công tử chính là do Thẩm gia đã trăm phương ngàn kế tìm biết bao nhiêu quan hệ, đôi biết bao nhiêu món nợ nhân tình mới có được. Đan Niên chỉ là của hồi môn, chó tự cho là đúng, bày ra ý tưởng gì không nên có.

Huống chi, nếu thanh danh thực bị gắn tội trộm tài giấu vật, Đan Niên sẽ là đâm lao phải theo lao. Thanh danh một khi đã hủy, đến lúc đó còn không phải tùy ý bà an bài làm của hồi môn, vợ chồng Nhị đệ đuối lý, nói không chừng còn cảm kích bà đã cho Đan Niên một kết cuộc tốt.

Thẩm Đại phu nhân có tâm bày ra một trận thế lớn để hù dọa Đan Niên, lần này khiến nàng kinh hãi, về sau cũng sẽ thành thật hơn, bất quá chi là một nữ hài đến từ nông thôn, cho dù có ý kiến gì, cũng đều sẽ bị bà quát lớn ngậm miệng!

Nhưng phản ứng của Đan Niên lại quá ngoài dự kiến của Thẩm Đại phu nhân, tư thái cương liệt như thể chắc chắn bản thân chưa từng thấy qua ngọc bội, chưa thấy qua Bạch đại công tử, chẳng lẽ là nha hoàn kia nhìn lầm rồi?

Thẩm Đại phu nhân kinh nghi bất định, nếu như thực nhìn lầm rồi, lúc này xem như nháo ra ô long lớn, Nhị đệ nếu từ chiến trường trở về...

Nghĩ đến đây, Thẩm Đại phu nhân đổi lại khuôn mặt tươi cười, ôn nhu khuyên nhủ: “Đan Niên, con chó gấp, Đại bá mẫu cũng là vì tốt cho con. Nghe có

người nói huyền thuyên là thấy con trộm ngọc bội của Bạch đại công tử, Đại bá mẫu cũng vì sợ con rước họa vào thân, vị Bạch đại công tử kia...”

Đan Niên không kiên nhẫn ngắt lời Thẩm Đại phu nhân, “Con đã nói, con không quen biết Bạch đại công tử gì đó, cũng không muốn quen biết!”

Thẩm Đại phu nhân bị Đan Niên làm mất mặt mũi, sắc mặt thoát biến xanh xao. Thẩm Đan Hà bắt mắt trừng mắt Đan Niên, cố sức suy nghĩ nên nói cái gì đó. Đan Niên bỗng nhiên nghĩ tới một việc, có chút nghiền ngẫm cười nói: “Nghe Đại bá mẫu nói, vị Bạch đại công tử này hẳn là một người rất cao quý, ngọc bội trên người cũng nhất định là trân quý, nếu đã làm mất, vậy thì các tiểu thư hiện đang ở thôn trang này cũng có thể nhặt được, không bằng cũng cùng gọi lại đây soát người, đương nhiên cũng phải soát người Đại tỷ, nói không chừng sẽ có kinh hỉ ngoài ý muốn.”

Thẩm Đan Hà giận dữ, chỉ tay vào mặt Đan Niên, mắng: “Ngươi, ngươi thật không biết liêm sỉ!”

Đan Niên nở nụ cười, Thẩm Đan Hà dù sao đã giáo dục theo kiểu Tứ Thư Ngũ Kinh nhân nghĩa lễ trí tín, ngay cả khi tính tình xấu xa, khi trách móc người khác vẫn chỉ là kiểu không có trình độ như vậy.

“Không biết liêm sỉ? Vậy Thẩm đại tiểu thư có biết liêm sỉ? Vì một nam nhân, mà gọi cả một đám người đến lục soát người đường muội của mình. Vị Thẩm đại tiểu thư còn chưa lấy chồng này, ngươi cũng thật biết liêm sỉ a!” Đan Niên cắn răng nghiền lợi mắng.

Thẩm Đan Hà nhất thời muốn khóc thành tiếng, bị Thẩm Đại phu nhân hung hăng tron mắt một cái, đành ngậm miệng lại. Thẩm Đại phu nhân quay đầu nhìn Đan Niên, trừng trừng ho một tiếng, “Đan Niên, cha mẹ con không dạy con lễ phép sao? Sao lại ăn nói với trưởng tỷ như vậy!”

Đan Niên không sao cả cười cười, lúc này đã trở mặt, hiện tại lại giờ giọng thứ tự trưởng ấu ra nói chuyện, kẻ mới vừa rồi đe dọa uy hiếp nàng, định tát nước bắn lên người nàng là ai a!

Thẩm Đan Hà trừng mắt liếc qua, ánh mắt nhìn Đan Niên chỉ hận không thể phóng phi tiêu vào người Đan Niên. Nàng xoay người, vén áo thi lễ với Đỗ phu nhân cùng Bạch Nhị phu nhân, xuất thần khôi phục lại hình tượng tiểu thư hiền lương thực đức, “Nhị vị phu nhân, Thẩm gia xảy ra chuyện như vậy, thật sự là khiến nhị vị chê cười. Đan Hà nhất định phải...”

“Ai da, đợi chút, trưởng tỷ.” Đan Niên cố ý kéo dài ngữ điệu, “Cái gì mà nói là Thẩm gia xảy ra chuyện? Muội đây, cái gì cũng chưa làm, chẳng lẽ là trưởng tỷ và nhị tỷ làm ra chuyện gì không sáng rọi bị người ta chê cười?”

Thẩm Đan Hà giận quá hóa cười, ánh mắt nhìn Đan Niên bắn ra hàn quang bốn phía, hận không thể mổ ruột moi gan Đan Niên ra. Kỳ thực, đứng trên lập trường của Đan Hà, Đan Niên cũng có thể thông cảm, một nữ nhân cho dù suốt ngày bị Nữ Huấn giáo dục, thì khi nhìn tiểu tam của lão công tương lai đứng trước mặt mình, tâm tình đều thực không thoải mái.

Bất quá, đối tượng oán hận lúc này trở thành chính mình, Đan Niên liền cao hứng không nổi. Thấy Thẩm Đan Vân đứng một bên cười trộm xem cuộc vui, Đan Niên có chút mất hứng, cúi người hành lễ với ba vị phu nhân, “Nếu không còn chuyện gì liên quan đến Đan Niên, Đan Niên liền cáo lui trước.”

“Đứng lại!” Thẩm Đan Hà hét to gọi Đan Niên, “Sự tình còn không có điều tra rõ ràng đã định bỏ chạy, người của Thẩm gia xưa nay quang minh lỗi lạc, chưa làm ra chuyện gì phi pháp, cũng sẽ không có tức dờng gian!”

Đan Niên rút lại bàn chân định bước đi, rất hứng thú nhìn Thẩm Đan Hà, “Ồ? Vậy Đại tỷ định điều tra thế nào a?”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Gặp Chiêu Phá Chiêu

Thẩm Đan Hà nhìn chăm chăm Đan Niên, từng chữ từng câu nói: “Đã có nha hoàn thấy muội ở trong rừng trúc bên kia nhặt được ngọc bội của Bạch đại công tử, vậy không ngại tìm nha hoàn kia đến đối chất với muội, nếu trong lòng muội không có quỷ, chúng ta cũng sẽ không oan uổng người tốt.”

Đan Niên gật đầu đồng ý, nàng ta không phải là muốn náo loạn đó sao, để xem nàng ta có thể gây ra chuyện thiêu thân gì.

Một lúc sau, một nha hoàn chừng mười tám tuổi của Thẩm gia được đưa vào phòng.

Đáng người yếu điệu, mặt mũi đáng yêu, mặc bộ áo váy dài màu xanh nhạt, nếu không phải trên đầu không trang sức gì, nha hoàn này xem ra còn giống một tiểu thư quan gia hơn cả Đan Niên.

Vừa vào cửa, nha hoàn liền quỳ rạp xuống đất, dập đầu với các vị phu nhân tiểu thư, “Nghiên Lạc thỉnh an các vị chủ tử.”

Trong mắt Thẩm Đan Hà tràn đầy thắng lợi vui sướng, tay chỉ vào Đan Niên, hỏi, “Ngươi hãy nhìn cho rõ, có phải là Đan Niên muội muội đã cầm ngọc bội của Bạch Đại thiếu gia?”

Nghiên Lạc có chút khiếp đảm ngẩng đầu, nhìn nhìn Đan Niên, chạm phải ánh mắt đầy hứng thú của Đan Niên, thấy trong mắt đối phương không có nửa điểm kinh hoàng, Nghiên Lạc cuống quýt áp chế hoảng loạn trong lòng, lại dập đầu nói: “Vâng, nô tỳ nhìn thấy rất rõ, đúng là tiểu thư Đan Niên cầm ngọc bội của Bạch đại công tử.”

Thẩm Đan Hà cười nói: “Muội muội, giờ đã không còn gì để nói nữa rồi chứ? Nếu muội mau nhận tội, thì đâu cần lòng vòng rắc rối như vậy.”

Đan Niên tỉnh táo lên rất nhiều, Thẩm Đan Hà làm ra loại hành vi ghê tởm này, đơn giản là muốn trấn áp mình. Thấy tiểu tam* tương lai nhảy nhót trước mặt mình, tâm tình khó chịu, nên nàng muốn lập uy nghiêm của đại chủ mẫu, thuận tiện về sau cả đời cười trên đầu tiểu thiếp.

* Tiểu tam = người thứ ba chen chân vào mối quan hệ tình cảm của một cặp đôi.

Đan Niên căn bản chẳng có gì phải sợ, ngọc bội không ở trên người nàng, huống chi, ngọc bội là do Bạch Đại thiếu gia ném tới, hành động lần này của Thẩm Đan Hà phỏng chừng còn có một thâm ý khác.

Đan Niên cười tủm tỉm nói với Thẩm Đan Hà: “Muội muội đương nhiên còn muốn nói ra suy nghĩ của mình. Chỉ bằng vào lời của một mình nha hoàn liền phán đoán rằng muội trộm này nọ, không khỏi quá bất công. Lỡ như là nha hoàn này trộm ngọc bội thì sao? Nàng ta luôn miệng nói là ngọc bội của Bạch đại công tử, vậy trước tiên hãy mời Bạch đại công tử đến xác nhận một chút, có thật là làm mất ngọc bội hay không. Nếu không phải, vậy liền lời nha hoàn này ra đánh mười mấy bản tử, trị nàng tội vu khống chủ tử.”

Nghiên Lạc nghe thấy sắp liên lụy đến Bạch đại công tử, lập tức quỳ thẳng lưng lên, mặt mày khẩn trương kêu lên: “Nô tỳ nhìn thấy rất rõ, chính là Bạch đại công tử!”

Thẩm Đại phu nhân ghét nhất là nô tỳ không quy củ, không chờ Nghiên Lạc nói xong, liền lạnh lùng quát: “Không quy củ! Đã hỏi người chưa mà dám lên tiếng?”

Đan Niên không thèm để ý đến Đại bá mẫu, quay sang ngồi xổm xuống, cười nói với Nghiên Lạc: “Ồ, người thử nói tình huống khi đó là thế nào xem.”

Nghiên Lạc cúi đầu, lúng ta lúng túng nói: “Nô tỳ nhìn thấy Bạch đại công tử cười ngửa đi trên con đường mòn quanh rừng trúc, ngọc bội bị rớt ra, tiểu thư Đan Niên liền nhặt lên, giấu vào trong người.”

Trong lòng Nghiên Lạc lúc này có chút không yên. Chuyện vu oan hãm hại thế này, nàng không phải là lần đầu tiên làm. Tuy rằng nàng nhìn thấy chính là Bạch đại công tử ném ngọc bội cho tiểu thư Đan Niên, nhưng phu nhân và đại tiểu thư sau khi nghe được, liền nghiêm khắc cảnh cáo nàng, bảo nàng phải nói dựa theo ý của hai người họ.

Thế nhưng, Bạch đại công tử là người cao cao tại thượng như vậy, cao quý như vậy, anh tuấn như vậy, Nghiên Lạc lại chỉ là một nha hoàn hèn mọn, nếu hãm hại chuyện này mà tức giận, như vậy, con người xa không thể chạm kia chỉ cần giậm chân một cái, nàng sẽ tan xương nát thịt.

Còn ngộ nhờ mọi chuyện ổn thỏa, Đại tiểu thư xem như nàng đã lập công, có thể sẽ chọn nàng làm nha hoàn của hồi môn, ngày sau nói không chừng Bạch Đại thiếu gia có thể liếc nhìn nàng một cái, nàng cũng đã mãn nguyện. Nếu, nếu có thể theo Bạch đại công tử, mặc dù chỉ là một nha hoàn thông phòng không danh không phận, nàng cũng vui vẻ.

Đan Niên im lặng nhìn Nghiên Lạc quỳ rạp xuống, Đỗ phu nhân như lão tăng nhập thiền, mí mắt bất động, có vẻ như mọi chuyện trước mắt không có nửa điểm quan hệ đến bà.

Bạch Nhị phu nhân thì hết sức chuyên chú nhìn chằm chằm bộ móng giả khảm vàng lóng lánh trên tay, dường như bộ móng tay kia chính là món bảo bối giá trị liên thành, trong lòng âm thầm thở dài. Thẩm Đại phu nhân và Thẩm Đan Hà đi nước cờ này quá âm hiểm, hai mẹ con Đan Niên đơn độc một mình ở kinh thành, tính kế con gái người ta làm thiếp của hồi môn đã là thất đức, bây giờ lại muốn kéo một đám người đi khi dễ một tiểu cô nương.

Mẫu thân của Bạch Nhị phu nhân chính là Đỗ phu nhân, Bạch gia đại công tử tính ra cũng là một đường đệ đồng tộc của nàng. Tổ mẫu của Bạch Nhị phu nhân là tỷ tỷ của tổ mẫu của Thẩm Đan Hà. Mối quan hệ giữa hai nhà quả thật rắc rối khó gỡ. Vốn tưởng rằng gả vào phủ nhân tần Vương gia*, mình sẽ không cần lại phải để ý đến những việc này, nhưng không ngờ, mẫu thân lại muốn giúp Thẩm Đại phu nhân tính kế hôn sự của cháu mình.

* Ý của Bạch Nhị phu nhân là Khánh Vương gia – cha chồng của mình – chỉ là một Vương gia không có thực quyền, tuy được hưởng phúc lợi của một Vương gia nhưng tiếng nói trong triều đình không có mấy giá trị; Gả vào một gia đình như vậy, có thể không cần lo chuyện đối kén hay ăn mặc không đủ phú quý, càng không lo bị dính vào những chuyện tranh giành quyền lực trong hoàng tộc.

Bạch Nhị phu nhân nghĩ đến đường đệ đồng tộc Bạch Chân Phôn, đó là một trưởng tử lớn lên trong ngàn vạn sủng ái của Bạch gia, là người nối nghiệp được bá phụ tỉ mỉ bồi dưỡng, dùng từ “nhân trung chi long”* để hình dung hẳn một chút cũng không quá lời.

* Nhân trung chi long = ý nói người này rất xuất sắc, như một con rồng nổi bật giữa những con người bình thường.

Nam tử thông minh như vậy, kiêu ngạo như vậy, làm sao có thể dễ dàng tha thứ có nữ nhân dám theo dõi hãm, dám can thiệp vào chuyện của hắn.

Tiểu cô nương Thẩm Đan Hà này, mặt mũi không tệ, chính là tâm tính rất cao, bây giờ ngay cả một tiểu thiếp của hồi môn còn không dung thứ được, sau này, sao có thể đảm đương vị trí chủ mẫu của phủ Ung Quốc Công. Huống chi, Bạch gia còn chưa mang sính lễ đến Thẩm gia, Thẩm gia đã tự nâng bản thân mình lên vị trí như thế.

Đan Niên bất động thanh sắc nhìn Đỗ phu nhân và Bạch Nhị phu nhân, xem ra hai người này là người qua đường bị kéo vào cuộc. Nàng gật đầu, hỏi: “Được rồi, vậy lúc ấy người đứng ở chỗ nào mà thấy? Ngọc bội vốn rất nhỏ a!”

“Nô tỳ là đứng bên cạnh núi giả gần rừng trúc, rất gần với tiểu thư Đan Niên, nhìn thấy rất rõ ràng!” Nói tới đây, giọng nói Nghiên Lạc tràn đầy tự tin.

Đan Niên có ý nhắc đến Bạch đại công tử. Nhược điểm của Thẩm Đan Hà chính là ở chỗ nàng ta còn chưa được gả về nhà chồng. Phàm là có nữ tử xuất hiện cùng chia sẻ nam nhân với nàng, nàng liền ngồi không yên. Chỉ cần nhắc đến Bạch đại công tử, Thẩm Đại phu nhân và Thẩm Đan Hà nhất định nhảy dựng lên như con mèo bị đập trúng đuôi.

“Ta thấy, vẫn là nên mời...” Còn chưa chờ Đan Niên nói xong, chợt nghe tiểu nha hoàn ngoài cửa thông báo, nói là Liêm tiểu thư đến đây, muốn tìm tiểu thư Đan Niên của Thẩm gia.

Đan Niên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Thanh Thanh vẫn là bạn tốt chí cốt. Các tiểu thư phu nhân trước mặt có sắc mặt khác nhau, ai cũng không nghĩ ra vì sao nhà Liêm đại nhân lại có dính líu gì đến nhà Đan Niên.

Thanh Thanh đi theo tiểu nha hoàn bước vào, hành lễ với ba vị phu nhân, cười hi hi hỏi Đan Niên: “Sao người đi lâu như vậy, ta đã tìm người thật lâu.”

Đan Niên cười chỉ vào Nghiên Lạc quỳ trên mặt đất, hời hợt nói: “Còn không phải là vì nha hoàn này, nàng ta cứ khẳng khẳng nói đã thấy ta nhật miếng ngọc bội của vị Bạch Đại công tử gì đó.”

Thanh Thanh nhún cặp chân mày thanh mảnh của mình lại, “Sao có thể như vậy, người không phải luôn cùng một chỗ với ta sao?”

“Nha hoàn này nói chính là lúc ở trên con đường cạnh rừng trúc, thấy có người rớt ngọc bội bị ta lượm đi.” Đan Niên hời hợt nói.

“Không có khả năng.” Thanh Thanh quả quyết nói, khinh thường nhìn chằm chằm Thẩm Đan Hà và Thẩm Đan Vân. Lúc vừa vào phòng, nàng liền hiểu, đám người kia rõ ràng là đang phô trương trận thế, thăm vấn Đan Niên. Nàng cũng không thích Đỗ phu nhân và Bạch Nhị phu nhân, hai người này đối trá hết sức, ở mặt ngoài thì ra vẻ có quan hệ tốt lắm với mẹ mình, sau lưng thì luôn mồm nói cả nhà bọn họ người người đều là vũ phu, thô lỗ thất học.

“Huống hồ, ta luôn luôn đứng ở lương đình ngay cạnh con đường ven rừng trúc cùng với mẫu thân ta và Khánh Vương phi, thấy còn có người đi qua con đường này, tại sao chuyện chỉ nói đến người?”

Thẩm Đan Vân chỉ sợ thiên hạ không loạn, nhân cơ hội hỏi: “Ồ, còn có ai?”

Thanh Thanh cây ngay không sợ chết đứng nói: “Còn có Đồng tiểu thư nhà Kinh Triệu Doãn và nha hoàn của nàng, nếu phải điều tra, nàng ta cũng có hiềm nghi!”

Đan Niên hơi nhún mày lại, sự tình bắt đầu không thể khống chế, nàng vốn chỉ định nhờ Thanh Thanh đưa mình ra, sau đó tự mình về nhà. Phụ thân và ca ca rất nhanh sẽ trở lại, nhà Đại bá mẫu về sau nhiều lắm là dỗ dành mình vài câu, cả nhà nàng đến lúc đó chỉ cần thuê một cái nhà khác, chuyển chỗ ở là được.

Hiện tại Thanh Thanh lại kéo Đồng tiểu thư ra, người này vừa rồi còn cướp miếng ngọc bội bồng tay không thua gì khoai lang kia về làm bảo bối, sự tình liền khó giải quyết. Đan Niên ngẫm nghĩ một hồi lại nâng đầu lên, thầm quyết định, chuyện này, đánh chết cũng không thể thừa nhận, nếu không muốn bị đưa đi làm tiêu thiếp, thì tuyệt đối không thể có một tí tạo quan hệ nào với Bạch đại công tử.

Thanh Thanh ở nhà là đứa nhỏ được sủng ái nhất, các tiểu thư khác mặc dù khinh thường kết giao với nàng, nhưng ở mặt ngoài vẫn rất khách khí, nay nàng thấy bằng hữu duy nhất của mình bị người ta ức hiếp, liền bất chấp tất cả, giương tay gọi một nha hoàn đến, bảo nàng ta mau đi gọi Đồng tiểu thư lại đây.

Sắc mặt Thẩm Đan Hà có chút khó coi, Liêm Thanh Thanh này, quả thật đúng là vũ phu, không chút nào hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, hành vi lỗ mãng, nàng còn chưa kịp ngăn trở, nha hoàn tùy thân của Thanh Thanh liền chạy vội ra ngoài.

Việc đã đến nước này, Đan Niên cũng đành ôm ý tưởng xem kịch vui, người đâm lao phải theo lao ngược lại trở thành Thẩm Đại phu nhân và Thẩm Đan Hà. Nếu Đồng tiểu thư kia là người có chút đầu óc, cứ việc khẳng khẳng không thừa nhận, việc này liền dừng ở đây. Còn nếu Đồng tiểu thư tán thành lời nha hoàn Nghiên Lạc kia nói, Đan Niên cúi ánh mắt xuống, nàng chỉ còn cách đánh chết cũng không nhận.

Không bao lâu sau, Đồng tiểu thư kia đến, tiểu nha hoàn thiếp thân cũng đi vào cùng. Đồng tiểu thư tuy rằng tính cách được nuông chiều, nhưng cũng coi như có ánh mắt nhìn người. Bạch Nhị phu nhân ngẩng đầu lên, mỉm cười với nàng, bắt đầu giới thiệu các vị phu nhân tiểu thư đang ngồi ở đây. Đồng tiểu thư thấy Đan Niên ở đây, lại nghe Bạch Nhị phu nhân giới thiệu là chất nữ của Thẩm Đại phu nhân, trán nàng liền toát ra mồ hôi, chẳng lẽ là đám người kia đến thay Đan Niên ra trận?

Đan Niên làm bộ như không có chuyện gì, nàng muốn để sự việc dừng lại ở đây, nếu nháo loạn quá lớn, nàng cũng không có ưu việt. Thấy Đồng tiểu thư cứ chột dạ đứng đó, Đan Niên liền sốt ruột thay cho nàng, mặc dù chức quan của cha nàng không lớn, nhưng Thẩm Đại phu nhân và Thẩm Đan Hà cũng không nhằm vào nàng, đương nhiên sẽ không làm khó nàng, chỉ cần nàng cắn răng không thừa nhận, vậy sẽ chẳng có chuyện gì. Sao giờ lại làm ra bộ đáng bất an này? Đan Niên thở dài, vị tiểu thư điêu ngoa cướp ngọc bội trong tay lúc giữa trưa đi đâu mất rồi!

Bạch Nhị phu nhân giới thiệu xong, thấy bộ dáng Đồng tiểu thư có vẻ khẩn trương, càng nghĩ càng thấy hồ đồ. Nha hoàn kia đã thề son sắt nói rằng mình thấy Bạch công tử vứt ngọc bội cho Đan Niên, không giống nói dối, Thẩm Đan Niên chắc chắn như thế, có lẽ là đang đánh cuộc bọn họ sẽ không soát người. Vậy vị Đồng tiểu thư này đang sợ cái gì?

Bạch Nhị phu nhân cười nói: “Đồng tiểu thư chắc là mệt mỏi, cũng khó trách, từ sân khấu kịch đến nơi đây, phải đi một quãng đường rất xa.”

Đồng tiểu thư cười khan nói: “Không mệt không mệt.”

Bạch Nhị phu nhân khẽ thở dài, xem là lần này mình phải làm người xấu, trong số những người đang ngồi đây, chỉ có nàng mới là người của phủ Khánh Vương gia.

“Đồng tiểu thư chớ sợ hãi, chỉ là có một vấn đề muốn hỏi ngươi một chút, lúc trưa, ngươi có đi qua con đường nhỏ quanh rừng trúc không?” Bạch Nhị phu nhân hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chân Tướng Không Tính Là Chân Tướng

Đồng tiểu thư cứ đứng đó một hồi thật lâu cũng không lên tiếng, nhất thời, không khí trong phòng trở nên có chút dọa người. Trong lòng Đan Niên bắt đầu mọc ra cả đống đầu chấm hỏi, người này rốt cuộc muốn làm cái gì, chỉ cần nói một câu “Không đi qua”, những người này cũng sẽ không nín chặt nàng không tha.

Đan Niên đầu nghĩ đến, vị Đồng tiểu thư này tưởng rằng những người ngồi ở đây đều là thân thích của Đan Niên, nàng tự cho mình là thông minh, đoán rằng bọn họ có ý giúp Đan Niên giáo huấn mình, cố ý an bài tội danh cho mình!

Liên Thanh Thanh cảm tay Đan Niên, mỉm cười với Đan Niên, tỏ ý bán thân tin tưởng Đan Niên. Từ lúc vừa mới bước vào phòng, Đan Niên liền gặp phải màn thăm tra và phán quyết nhục nhã, hiện thời có cô Thanh Thanh cho nàng một nụ cười ấm áp, Đan Niên thật cảm động. Ngay từ đầu, Thanh Thanh chính là một nữ hài đơn thuần tốt đẹp, mình thật sự không nên hoài nghi Thanh Thanh.

Bạch Nhị phu nhân thấy Đồng tiểu thư không nói lời nào, liền chăm chú mở miệng, “Ngọc bội của Bạch đại công tử bị mất trên con đường nhỏ cạnh rừng trúc, đó là miếng ngọc bội mà hân đã mang trên người từ nhỏ, ta là đường tỷ của hân, lại là con dâu của Khánh Vương phủ, nên muốn giúp hân tìm trở về.”

Đồng tiểu thư thật sự không chịu nổi không khí đè nén như vậy, bỗng ồ lên một tiếng, nước mắt nước mũi bay tứ tung, tay run lấy vội rút ra một khối ngọc bội từ trong chiếc túi ở tay áo.

Nàng đến kinh thành tuy không lâu, nhưng đã nghe người ta vùng trộm nói Thẩm gia đại tiểu thư là chính thất phu nhân chưa quá môn của Bạch đại công tử, huống hồ, nàng chỉ muốn tự tay trả ngọc bội lại cho Bạch đại công tử, có thể cùng hân nói chuyện mấy câu, nàng đã đủ hài lòng. Ai ngờ sự tình lại biến thành như vậy! Điều là do ả Thẩm Đan Niên đáng giận kia!

Thẩm Đan Hà chán ghét liếc nhìn Đồng tiểu thư một cái, tiến lên giật lấy miếng ngọc bội, cẩn thận cảm lên quan sát, quả nhiên là miếng ngọc bội tùy thân của Bạch đại công tử.

Đan Niên cười tủm tỉm nhìn Thẩm Đại phu nhân và Thẩm Đan Hà, ngọc bội đã tìm được, màn kịch hài tự bêu xấu của hai mẹ con các nàng cũng nên chào cảm tạ. Nhưng sự tình còn chưa tới lúc cuối cùng, trong lòng nàng vẫn có chút bồn chồn.

Thẩm Đan Hà nhìn Đồng tiểu thư, giống như đang nhìn một hạ nhân, dùng ngữ khí của một kẻ bề trên nói: “Đồng tiểu thư, ngươi có biết tội trộm giấu tài vật của người khác là tội thế nào không?”

Đồng tiểu thư vừa khóc vừa hô: “Là ta nhặt, không, không phải ta nhặt, là nàng!”

Đồng tiểu thư chỉ ngón tay về phía Đan Niên, cắn răng nghiêng lợi mắng: “Là nàng cho ta!” Tuyệt đối không thể để tội ăn cắp tài vật đổ lên đầu mình, thật vất vả mới khiến phụ thân đáp ứng cho mình đến kinh thành, nếu thật bị gán tội, phụ thân nhất định sẽ kéo mình về nhà!

Đan Niên nở nụ cười, ấm áp như con gió mùa xuân, “Đồng tiểu thư, chẳng lẽ trời nắng nên choáng váng đầu, ta với ngươi vốn không quen biết, vì sao vừa thấy mặt đã tặng ngươi lễ vật quý trọng như vậy?”

Thanh Thanh cũng chen vào nói giúp: “Đồng tiểu thư, Đan Niên lại không biết ngươi, làm sao có thể tặng quà cho ngươi, ngươi đừng bắt được ai liền cắn người ta a!”

Đồng tiểu thư như người chết đuối trong lúc hoảng loạn bắt được một cọng cỏ cứu mạng, chỉ vào một nha hoàn đang quỳ run rẩy trên mặt đất, nói: “Nha hoàn của ta, nha hoàn của ta nhìn thấy, là Thẩm Đan Niên này cho ta!”

Thanh Thanh bĩu môi khinh thường, “Chiều theo cách nói của Đồng tiểu thư, ta và mẹ ta, còn có nha hoàn của ta đều có thể làm chứng cho Đan Niên rằng không phải nàng đưa cho người!”

Đan Niên kéo kéo tay Thanh Thanh, có Thanh Thanh làm nhân chứng, bản thân mình xem như tránh thoát hiềm nghi, nhà Đại bá mẫu sẽ không thể truy cứu chuyện này nữa.

Vị Đồng tiểu thư này thật đúng là một người ngốc, không hiểu quy củ trong kinh thành, còn tưởng rằng mình có thể giống như ở nhà mình, mặc sức người xung quanh cung chiều mà làm việc ngang tàng, sự tình đã thành kết cục đã định, còn ở đó cố sức đổ dầu vào lửa.

Ánh mắt vốn nhắm lại của Đỗ phu nhân bỗng mở ra, bà mỉm cười nhẹ nhìn Đan Niên, lại quay sang nhìn Thẩm Đại phu nhân và Thẩm Đan Hà, bắt đầu màn đánh vòng tròn, đầu tiên là hòa ái khuyên giải Đan Niên, “Đan Niên a, đại bá mẫu và Đại tỷ của con chẳng qua là quá sốt ruột, e sợ cho con phạm phải chuyện gì, không có cách nào ăn nói với cha mẹ con. Các nàng mang con ra ngoài chơi, là phải gánh trách nhiệm, con cũng đừng oán các nàng a! Chờ đến lúc con làm mẫu thân, con sẽ thấu hiểu nỗi khổ của đại bá mẫu của con.”

Đan Niên chính đón trang phục, vén áo thi lễ với Đỗ phu nhân, trong lòng sắp bị bà làm cho nôn chét, nói cứ như Đại bá mẫu cao thượng vĩ đại vô cùng! Tuy là nghĩ như thế, nàng vẫn đáp: “Đại bá mẫu và Đại tỷ cũng là vì Đan Niên, Đan Niên hiểu được.”

Đỗ phu nhân hài lòng gật gật đầu, nhìn về phía Đồng tiểu thư khóc thành một đoàn, chậm rãi nói: “Nếu Đồng tiểu thư đã giao vật ra, vậy coi như xong. Thân Quyên a, lúc nào rảnh thì nhớ nhắc nhở với mẫu thân của Đồng tiểu thư một chút, dạy dỗ đứa nhỏ phải tốn nhiều tâm tư, chớ để làm trẻ nãi đứa nhỏ.”

Bạch Nhi phu nhân vội vàng đứng dậy đáp vâng. Đồng tiểu thư nghe vậy, càng thêm khóc lớn tiếng, trong lòng như một mảnh tro tàn, cha mẹ khẳng định sẽ không để mình tiếp tục ở lại kinh thành.

Thanh Thanh nhìn nhìn khuôn mặt dính đầy nước mắt nước mũi của Đồng tiểu thư, lại nhìn nhìn tư thế bận rộn việc nhà của Thẩm Đại phu nhân và Đỗ phu nhân, liền kéo Đan Niên cáo từ rời đi. Tiểu nha hoàn của Thanh Thanh thấy chủ tử đi, cũng vội vã đi theo ra ngoài.

Chờ ra khỏi khuôn viên, Đan Niên mới nhẹ nhàng thở ra. Thanh Thanh nắm lấy tay Đan Niên, xoa xoa mấy cái, lo lắng nói: “Đan Niên, sao tay người lạnh như băng thế này?”

Đan Niên mỉm cười, rút tay về, nói: “Không có gì đáng ngại, lát nữa máu chảy xuống thì tốt rồi. Vừa rồi, thật sự cảm ơn người.”

Thanh Thanh xoa tay, “Người ngàn vạn đừng nói như vậy, người là bằng hữu duy nhất có thể cùng nói chuyện với Thanh Thanh này. Nếu là bằng hữu, giúp người là việc đương nhiên không phải sao. Vị bá mẫu và hai tỷ tỷ kia của người, về sau người đừng để dính líu gì với mấy người đó nữa.”

Thanh Thanh đề sát vào tai Đan Niên, hạ giọng nói: “Bọn họ có mưu đồ xấu với người, còn muốn kéo người đi làm thiếp, có rất nhiều người đã biết, mẹ ta còn nói bọn họ đúng là thiếu đạo đức, không có lương tâm!”

Đan Niên cười cười, đổi đề tài, “Thanh Thanh, người nói, đám tiểu thư trước kia nói người là bao cô vũ phu, nhưng ta cảm thấy người cũng thật thông minh a!”

Thanh Thanh lè lưỡi, cười nói: “Ta a, chỉ là không kiên nhẫn ngồi làm mấy bài thơ nhảm nhệch đó, nghe người ta đọc sách, ta đều có thể ngủ. Các nàng khinh thường ta, ta mới là khinh thường các nàng!”

Đan Niên nhìn khuôn mặt ngây thơ của Thanh Thanh, cũng bật cười theo. Nàng như lại nhìn thấy biểu muội kiếp trước của mình, ngây thơ đáng yêu, thường thường đau đầu vì chuyện học tập.

Thanh Thanh nắm tay Đan Niên, vừa đi vừa nói chuyện, “Đan Niên, kỳ thực ta biết người không thích mẹ ta, mẹ ta cũng không nguyện ý để ta lui tới với người. Nhưng ta cảm thấy người là người tốt, là người có thể cùng trò chuyện. Nếu về sau xảy ra chuyện gì chọc giận người, người cũng nhất định phải xem ta là bằng hữu a!”

Đan Niên dừng bước, nàng vẫn nghĩ Thanh Thanh là nữ hài không tâm nhãn, không nghĩ tới nàng đều thấy hết mọi việc, đều hiểu mọi sự, chuyện sau này có thể chọc giận đến mừng, xem ra chính là mối hôn sự của ca ca và Thanh Thanh.

Thanh Thanh thấy Đan Niên không lên tiếng, có chút sốt ruột lắc lắc tay Đan Niên, Đan Niên vội an ủi: “Ta đương nhiên xem người là bằng hữu!” Một câu nói lại逗 Thanh Thanh vui vẻ nửa ngày.

Hai người lại nắm tay đi dạo trong thôn trang một hồi, tiểu nha hoàn đi ở phía sau nhắc nhở thời gian không còn sớm, phu nhân hẳn là đã sốt ruột chờ.

Thanh Thanh nhìn lên sắc trời, quả thật nên về nhà, liền hỏi Đan Niên trở về thế nào, có cần ngồi cùng xe nhà mình về không. Đan Niên nghĩ trước nghĩ sau, cảm thấy trước lúc phụ thân trở về, chưa cần quá trở mặt với Đại bá mẫu, nếu không ngồi xe ngựa của các nàng, chẳng khác nào không cho Đại bá mẫu thể diện, liền cười nói mình sẽ cùng Đại bá mẫu trở về.

Hai người đến cửa thôn trang, thấy có hơn mười chiếc xe ngựa đang đứng chờ. Thanh Thanh cáo biệt với Đan Niên rồi lên xe ngựa nhà mình, xa phu nhanh chóng đánh xe đi.

Đan Niên bắt đầu tìm kiếm xe ngựa của Thẩm gia, đi qua đi lại mấy lần, cũng không tìm thấy hai chiếc xe ngựa đã đến lúc sang. Đan Niên chưa từ bỏ ý định, hỏi một gã sai vặt của Khánh Vương phủ, “Người có nhìn thấy xe ngựa của quý phủ Thẩm Lập Phi đại nhân không?”

Gã sai vật kỳ quái nhìn nàng một cái, vẫn hành lễ, kính cẩn đáp: “Xe ngựa của Thẩm gia đã rời đi từ sớm rồi.”

Đan Niên không thể tin được lỗ tai của mình, Đại bá mẫu cứ nhiên làm ra loại chuyện này, ngay cả chòe nàng cũng không chòe, bỏ mặc nữ tử chưa lấy chồng như nàng ở lại một mình giữa thôn trang ngoại ô!

Dần dần, xe ngựa đứng chờ bên ngoài đều đi hết sạch, Đan Niên lẻ loi đứng ở ngoài cửa, lửa giận trong lòng càng lúc càng cao, đúng là khinh người quá đáng!

Nhưng lửa giận cao tới đâu, cũng không ngăn được mặt trời lặn về phía tây. Mặt trời ở phía tây dần dần biến thành lòng đỏ trứng vịt, Đan Niên cũng có chút nóng nảy.

Lúc này, một chiếc xe ngựa sơn toàn màu đen đất đất* ngừng lại trước mặt Đan Niên, Đan Niên trừng mắt nhìn lên, người ở bên trong vén rèm lên, quăng xuống hai chữ đơn giản hữu lực về phía Đan Niên: “Lên xe!”

* đất đất : tiếng xe ngựa đi chuyển

Đan Niên nhìn bộ mặt nghiêm túc không đổi của Tô Doãn Hiên, chậm rì rì phun ra hai chữ từ trong kẽ răng: “Không lên!”

Nàng, Thẩm Đan Niên, dù có nghèo rớt mồng tơi, nghèo túng đến thế nào, cũng kiên quyết không cần kẻ thù đồng tình! Đây chính là cái gọi là phú quý bất năng dâm, uy vũ bất năng khuất*, tinh thần Đan Niên vốn đang cực kỳ ủ rũ, vừa nhìn thấy Tô Doãn Hiên lập tức trở thành hiên ngang ngẩng cao.

* Câu này của Mạnh Tử, đầy đủ là “Phú quý bất năng dâm. Bần tiện bất năng di. Uy vũ bất năng khuất. Thị chi vị đại trượng phu.” Đại khái nghĩa là, trong lúc phú quý thì đừng sa đọa, trong lúc nghèo khổ thì đừng làm mất đi nhân cách, đứng trước cường quyền thì đừng quỳ lụy, cầu xin, được như vậy thì chính là trượng phu rồi.

“Vậy làm sao người về nhà?” Tô Doãn Hiên thấy Đan Niên không phối hợp, nhíu mày hỏi.

Thấy Tô Doãn Hiên nhíu mày tức giận, trong lòng Đan Niên liền vui vẻ vô cùng, “Không cần người quan tâm!” Đan Niên quay đầu gọi một gã sai vật trong thôn trang lại, cười toe xán lạn nói, “Ta là nữ nhi của nội các đại thần Thẩm Lập Phi, tên là Thẩm Đan Hà, đến chơi nhà các người thật cao hứng, quên cả thời gian, phiền người tìm cho ta một chiếc xe ngựa để tiễn ta về nhà, Khánh Vương phủ hẳn sẽ không đến mức khó xử một khách nhân đứng không a!”

Gã sai vật này bình thường không có cơ hội tiếp xúc các tiểu thư khuê các, cũng không biết mặt Đan Niên. Nay thấy có chủ tử phân phó, hẳn cũng không dám nghĩ cái gì, đang định lĩnh mệnh làm việc, thì lại bị con trai độc nhất của vị trọng thần trong triều chạm tay có thể bóng Tô đại nhân cũng là tân khoa tiến sĩ Tô công tử, đen mặt trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt kia rõ ràng đang nói với hắn : nếu dám đi tìm xe ngựa, nhất định phải chết.

Gã sai vật không biết phải làm thế nào cho phải, ánh mắt đảo quanh giữa Đan Niên và Tô Doãn Hiên, lắp bắp nói: “Này, này, này...”

Tô Doãn Hiên khinh miệt liếc một cái, phát phát tay, “Nơi này không cần người quan tâm, đi xuống đi!”

Gã sai vật được lệnh, không chút do dự lựa chọn đứng về phe khí thế cường đại của Tô Doãn Hiên, cuống quýt hành lễ rồi chạy biến đi.

Đan Niên nhìn bóng lưng cơ hồ là chạy trốn của gã sai vật, tức tối chỉ vào mặt Tô Doãn Hiên, “Người!”

Tên tiểu thí hài Tô Doãn Hiên này, rất đáng giận, nói không chừng hắn còn không lớn tuổi bằng nàng, vậy mà những lúc giờ trò khi dễ người khác cũng thật sành sỏi. Đan Niên nghiêng răng nghiêng lợi, xác thực không có biện pháp.

Khóe miệng Tô Doãn Hiên cong lên, thành một nụ cười gần như nhìn không thấy, “Người giờ còn có thể ngồi chiếc xe nào? Hay là Thẩm tiểu thư định ăn ngủ dã ngoại một đêm tại nơi thôn trang này?”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Về Nhà

Đan Niên xem như đã hiểu, tên Tô Doãn Hiên này, bộ dạng nhìn như người khiêm tốn, trên thực tế là kẻ vừa bá đạo vừa vô lý, quả nhiên là trời sinh làm người hoàng gia!

Đan Niên ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía xe ngựa, nàng sao lại phải tự làm khó dễ bản thân, có người nguyện ý làm xa phu miễn phí, nàng có sao lại không nhận.

Tô Doãn Hiền nhìn bộ dạng như con gà trống choai kiêu ngạo của Đan Niên, không chớp mắt bước lên xe ngựa, lên rồi cũng không nhìn hấn cái nào. Trên mặt hấn thoáng hiện ý cười sùng nịnh ngay cả chính hấn cũng không nhận thấy.

Chờ Tô Doãn Hiền lên xe ngựa, xe ngựa mới chậm rãi chạy đi, Đan Niên vén rèm lên nói với xa phu: “Đến hẻm Lê Hoa.”

Vị đại thúc trung niên đánh xe quay đầu nhìn về phía Đan Niên, nhếch miệng cười, “Được thôi!” Vung dây cương lên, xe ngựa gia tốc chạy về phía trước.

Ngay trong nháy mắt vị đại thúc kia quay đầu, Đan Niên thấy được khuôn mặt người này, ánh mắt khôn khéo giời giàng, hình như đã gặp qua ở nơi nào. Đan Niên vén màn lên, tròn mắt nhìn cái ót của vị đại thúc đánh xe, vắt và suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên kêu lên: “Ta đã thấy người!”

Tô Doãn Hiền nghe vậy, không khỏi cười cười, ánh mắt nguyên bản đang nhắm kín dường như cũng mở ra nhìn Đan Niên. Đan Niên chỉ vào xa phu, kêu lên: “Lúc ta còn nhỏ, người đánh xe thiếu chút nữa đụng vào ta, ngựa của người ngã bệnh là do cha ta trị hết!”

Xa phu quay đầu khà khà cười cũng không đáp lời, vẻ mặt hớn hở đầy bướng bỉnh rất không hợp tuổi.

Đan Niên lặng yên tĩnh ra, buông rèm nhìn lại Tô Doãn Hiền ngồi ngay ngắn trong xe, “Người chính là vị tiểu thiếu gia đó, nói như vậy, mẫu thân người...”

Đan Niên càng nghĩ càng lo lắng, năm đó, Tô Doãn Hiền vì mẫu thân qua đời nên phải về quê hạ táng, như vậy chẳng phải là, mẫu thân của Tô Doãn Hiền – cũng là mẹ đẻ của Đan Niên, là Ngọc Nương, nữ nhân có khuôn mặt ôn nhu như nước, mang thai suốt mười tháng trời lại bị cướp mất đứa con ngay trong ngày mình sinh – đã sớm qua đời mấy năm trước.

Đan Niên ngờ ngác nhìn Tô Doãn Hiền, tối nghĩa mở miệng, “Nói như vậy, mẫu thân đã sớm không còn ở nhân thế?”

Tô Doãn Hiền nhẹ nhàng mở miệng, “Ta đối với mẫu thân không có nhiều ấn tượng, bà luôn suốt ngày niệm Phật ở trong Phật đường, ta là lớn lên bên cạnh bà nội.”

Đan Niên cười thầm một tiếng, thấp giọng lầm bầm: “Người không phải không biết vì sao mẫu thân luôn tránh ở trong Phật đường. Sau này, nếu người đạt thành Vương hậu bá nghiệp, sử sách đời sau chỉ biết ca ngợi các người, một kẻ nằm gai nếm mật, làm thành nghiệp lớn, một kẻ nhẫn nhục phụ trọng, thành tựu thiên cô thanh danh. Có ai nhớ đến một mẫu thân hoài thai mười tháng lại bị cướp đi đứa con ngay trong ngày đứa nhỏ được sinh ra, có ai nhớ đến đứa nhỏ bị hy sinh kia, có ai hỏi qua hai người kia có nguyện ý hy sinh bản thân mình hay không.”

Đan Niên kỳ thực đối với Ngọc Nương không có tình cảm mẹ con gì, nhiều hơn là đồng tình với Ngọc Nương, còn lại đồng tình với chính mình. Kiếp trước bị gia đình bỏ rơi đến nỗi phải rời đi, nỗi đau trong lòng nàng sớm đã không thể chữa trị, vừa mới đến kiếp này liền bị cha ruột tự tay đẩy bản thân vào trong hố nước, hai chuyện này, ở trong lòng Đan Niên vĩnh viễn là một vết sẹo không thể lành, bất luận là ai đụng đến đều sẽ thấy thống khổ.

Đan Niên ngửa đầu tựa vào vách xe ngựa, nước mắt theo gò má chảy xuống, may mà sắc trời đã tối, trong xe sớm đã mờ nhạt một mảnh.

Thật lâu sau, thanh âm trầm thấp của Tô Doãn Hiền vang lên, “Nếu ta có thể lựa chọn, ta cũng không nguyện ý vừa sinh ra liền lưng đeo vô số nhân mạng, ta cũng không nguyện ý để mẫu thân mấy năm liền trốn Phật đường, đau khổ mà chết.”

Đan Niên bình phục cảm xúc, ngừng điệu khôi phục lại trạng thái thoải mái ngày thường, “Vạn hạnh, ta vẫn còn sống, sống luôn cả phần của mẫu thân. Tô Tán Điền không phải muốn mạng của ta sao, ta càng phải sống tốt lắm!”

“Đan Niên, phụ thân cũng là phụ thân của người, ông ấy có bất đắc dĩ của mình.” Trong giọng nói của Tô Doãn Hiền hàm chứa bất đắc dĩ và trách cứ. Bên trong toa xe, ngọn đèn tối mờ mờ, Đan Niên không thấy rõ mặt Tô Doãn Hiền, nhưng Đan Niên gần như có thể tưởng tượng ra bộ mặt bất mãn, cau mày của hấn.

Đan Niên ngồi ngay ngắn, nhắm mắt lại dựa vào thành xe, “Ta họ Thẩm, phụ thân ta chỉ có Thẩm Lập Ngôn, ta chỉ là nữ nhi của Thẩm Lập Ngôn, Tô Tán Điền bất đắc dĩ thế nào đều không có vấn đề quan hệ với ta!”

Trả lời Đan Niên, chỉ có tiếng hít thở của Tô Doãn Hiền, hai người ngồi gần, hơi thở của Tô Doãn Hiền gần như có thể phun lên mặt Đan Niên.

Lâm quán sự bên ngoài xe ngựa thở dài một tiếng, ghì ngựa, thấp giọng nói vào trong xe ngựa: “Thiếu gia, tiểu thư Đan Niên, đã đến đầu hẻm Lê Hoa.”

Đan Niên lặng lẽ lấy ống tay áo lau nước mắt, vén rèm xe liền nhảy xuống, lưng ta lưng túng đứng ngoài xe một xe, nói vọng một câu vào trong buồng xe: “Cảm ơn!”

Bên trong xe không có tiếng gì vọng ra, Lâm quán sự đánh xe cười tủm tỉm nhìn Đan Niên một cái, vung roi đánh xe chậm rãi rời đi. Đan Niên nhìn theo xe ngựa, lầm bầm một câu: “Đúng là quái nhân!” Xoay người gõ cổng nhà mình.

Vừa hô xong một câu: “Nương!” Cửa viện liền bị kéo mở ra, mở cửa chính là Tiểu Thạch, lập tức trong viện vang ra tiếng bước chân vội vàng, chẳng bao lâu người trong nhà đều đi ra cả.

Đan Niên bị trận thế này làm cho hoảng sợ, vừa rồi còn đang định nói cái gì, giờ bỗng chốc quên mất, chỉ thấy Tuệ Nương từ trong đám người lao tới, gắt gao nắm chặt tay Đan Niên, khóc: “Đứa nhỏ này, sao tới giờ này mới trở về!”

Lúc này trời đã chập choạng, Đan Niên thấy Tuệ Nương như thế, đảo mắt nhìn chung quanh thấy mọi người đều lo lắng, cảm thấy áy náy không thôi, vội lấy khăn tay ra lau nước mắt cho Tuệ Nương.

Mai đi cùng Ngô thẩm thẩm vội vàng kéo Đan Niên vào nhà rồi nói tiếp.

Đan Niên đỡ Tuệ Nương vào phòng, mới cười xin lỗi mọi người: “Ta chỉ mãi chơi thôi, khiến mọi người lo lắng, về sau nhất định sẽ chú ý thời gian.” Mọi người cười cười, Tiểu Thạch nhìn Đan Niên muốn nói lại thôi, lo lắng nhìn nàng một hồi mới đi theo Ngô thẩm thẩm và Phùng lão bản ra hậu viện.

Tuệ Nương rót Đan Niên chén nước, Đan Niên từ từ uống thấm giọng. Tuệ Nương ngồi xuống cạnh Đan Niên, hỏi: “Hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Sao về trễ như vậy, con mà còn chưa về nữa, nương đã bảo Tiểu Thạch đi đến nhà đại bá con hỏi thăm rồi!”

Đan Niên vẽ vòng chân lên mặt đất hồi lâu, quyết định vẫn là nên kể chuyện hôm nay cho Tuệ Nương nghe. Chuyện hôm nay ít nhiều cũng đã trở mặt với Đại bá mẫu, gặt mầu thân không có ích gì, chỉ là nên tỉnh lược chuyện Bạch Đại thiếu chủ động đưa ngọc bội cho nàng và chuyện Đồng tiểu thư bị đánh vào.

Đan Niên suy nghĩ một lát, ngửa mặt lên nghiêm túc nói với Tuệ Nương: “Nương, lần trước Đại bá mẫu tới có phải đã nói với nương chuyện hôn sự của con?”

Tuệ Nương ngẩn ra, lập tức khẩn trương hỏi, “Thế nào? Đại bá mẫu của con nói gì với con? Loại chuyện này sao có thể nói với đứa nhỏ, Vu thị này rõ là...” Tuệ Nương tưởng rằng Thẩm Đại phu nhân đã nói gì đó với Đan Niên, khuyến khích Đan Niên nghe an bày của bà mà lập gia đình, trong lúc nhất thời tức giận không thôi.

Đan Niên nghe Thẩm Đại phu nhân quả thật đã tỏ ý muốn an bày hôn sự của nàng cho Tuệ Nương, trong lòng cũng rất tức giận.

Đan Niên vội vàng kéo tay Tuệ Nương, trấn an nói: “Nương, Đại bá mẫu không nói gì. Lần trước đến nhà Đại bá mẫu, tẩu tử nói với con rằng Đại bá mẫu muốn... muốn con làm của hồi môn của Thẩm Đan Hà, làm thiếp cho trưởng tử của Ung Quốc Công.”

Đan Niên chỉ chi ô ô nói ra, ở trước mặt mẫu thân mình nói ra những lời này, Đan Niên vốn tưởng rằng mình sẽ rất tức giận, nói ra mới phát giác mình hóa ra ngượng ngùng và ủy khuất nhiều hơn.

Tuệ Nương quá sợ hãi, kéo tay Đan Niên, cuống quýt hỏi: “Tại sao lại có chuyện này? Phụ thân con còn ở biên cương, nương còn chưa chết, bà ta dựa vào cái gì quyết định? Đây quả thực là, quả thực là vô lương tâm!”

Tuệ Nương tức đến độ nói cũng không lưu loát, bỗng nhiên quay đầu mắng Đan Niên: “Đứa nhỏ này, chuyện lớn như vậy sao lại gặt nương?! Con lại không phải chưa thấy qua những chuyện bản thủ trong đại gia tộc, ngộ nhờ...”

Đan Niên vừa thấy mẫu thân tức giận, trong lòng hối hận không thôi, vội giải thích: “Nương, tẩu tử cũng nói, Đại bá mẫu chỉ là mới có suy nghĩ này, ngộ nhờ nương gặt con thì sao? Vậy chẳng phải là vô duyên vô cớ làm nương ngọt ngào đó sao? Chính là hôm nay xảy ra một vài việc, con cảm thấy, tẩu tử không gặt con.”

“Xảy ra chuyện gì?” Tuệ Nương sợ Đan Niên chịu thiệt, cảnh giác hỏi.

Đan Niên hàm súc kể chuyện đã trải qua, Tuệ Nương vỗ “bốp” một tiếng xuống bàn, phát ra một tiếng vang không lồ, ấm trà lung lay, nước trà bắn ra tung tóe, Tuệ Nương giận đến độ cả người phát run.

Đan Niên thấy bộ dạng Tuệ Nương như vậy, cảm thấy rất đau lòng, vừa định mở miệng an ủi, chợt nghe ngoài cửa vọng vào tiếng hỏi thăm lo lắng của Mai đi và Bích Dao.

Xem chừng hai người là vì nghe tiếng vang nên tới, Đan Niên vội nói: “Không có việc gì, không cần thận trọng phải cái bàn, hai người trở về đi!” Nói rồi vội kéo tay Tuệ Nương ra xem, quả nhiên đỏ bừng một mảng lớn.

Đan Niên đau lòng thối thối tay Tuệ Nương, khuyên can: “Nương, nương việc gì phải tức giận với hạng người tiểu nhân ấu trĩ kia, con cũng không giận mà.”

Tuệ Nương giận quá đau cả đầu, dùng tay kia chống chống trán, thở phì phò mắng: “Nương sao có thể không giận, phụ thân và ca ca con còn ở biên quan giết địch, bọn họ thì sao, cả đám đều tính kế mẹ con chúng ta, hôm nay chẳng những oan uổng con trộm tiền, còn bỏ lại một mình con ở nhà người khác, này này...”

Đan Niên thấy Tuệ Nương giận quá nói không ra lời, định đổi đề tài dỗ Tuệ Nương vui vẻ, nhớ lại chuyện hôm nay Thanh Thanh nói, vội vàng kể cho Tuệ Nương: “Nương, con hôm nay nghe Liêm tiểu thư nói, biên cảnh đại thắng, cha và ca ca rất nhanh có thể về nhà!”

Tuệ Nương nghe vậy cũng vui mừng ngẩng đầu: “Thật sự?”

Đan Niên trịnh trọng gật đầu, “Chắc chắn không sai, phụ thân và ông nội của Thanh Thanh đều nhận chức vụ quan trọng ở Binh bộ, tin tức từ trước tới nay đều thật linh thông.”

Tuệ Nương thế này mới tươi cười, vuốt đầu Đan Niên, cảm thán nói: “Cha con trở về thì tốt rồi, có ông ấy che chở con, nương cũng không lo lắng, về

sau con cứ ở ngay trong nhà, trước khi cha con trở về thì đừng lại liên hệ gì với đại phòng bên kia.”

Đan Niên vội vàng gật đầu vâng dạ.

“Vị Liêm tiểu thư kia, cha nàng tên là Liêm Mậu?” Tuệ Nương nhớ ra cái gì đó, vội hỏi.

Đan Niên cũng không dám giấu diếm, “Nương, khi con ở Mộc Kỳ đã nghe phụ thân nói, Liêm Thanh Thanh và ca ca có hôn ước, nhưng phụ thân nói, Liêm gia không dẫn ra việc này, hiển nhiên là có lòng không muốn nhận, năm đó cũng chỉ là miệng ước định, vốn không chắc chắn, chúng ta cứ coi như không có chuyện này là được.”

Tuệ Nương gật đầu, “Như vậy cũng đúng, bọn họ hiện tại cao môn đại hộ, chúng ta đâu đủ sức trèo lên, cho dù bọn họ miễn cưỡng gả con gái tới, ca ca con cũng sẽ phải chịu không ít tì khí của cha vợ. Chờ ca ca con trở về, liền tìm một mối hôn sự cho hắn, cái tuổi này của ca ca con, kéo dài như vậy cũng là lâu lắm rồi. Ai... lúc còn ở dưới quê, nương đã tìm cho hắn biết bao nhiêu là cô nương, hắn lại chẳng chịu ra một cô nào. Hỏi hắn muốn dạng gì, hắn lại không nói, tiểu tử này, cũng không biết cô nương nhà nào mới có thể vào mắt của hắn, chúng ta ở kinh thành lại không quen biết với ai, cũng không biết có nhà ai nguyện ý gả con gái qua đây...”

Đan Niên nhìn Tuệ Nương thờ dài lắc đầu, bộ dạng ngọt ngào sầu bi, rất giống một lão thái bà đang buồn nàng dâu nấu ruột. Đan Niên phì cười, làm nũng nói: “Nương, nương lo lắng cái gì a, bộ dáng ca ca đẹp mắt như vậy, tuổi còn trẻ nhưng đã là cử nhân, thiếu gì các cô nương xinh đẹp khóc lóc xin làm dâu tử của con.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tử Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Chuyển Nhà (Thượng)

Tuệ Nương nhớ tới đứa con trai tuần tú lịch sự, phong độ phiến phiến của mình, cũng không khỏi nở nụ cười. Đan Niên thấy Tuệ Nương cao hứng, cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm, thừa cơ hội này nhắc lên ý tưởng đã chôn ở đáy lòng thật lâu với Tuệ Nương, “Nương, con không muốn ở nhà này, chúng ta chuyển chỗ ở đi.”

Tuệ Nương thờ dài, “Nương cũng không muốn ở nhà đại bá của con, ngẫm lại đều thấy khó chịu, nhưng lúc này tiền đều dồn vào Duyệt Lai*, đâu còn có thừa tiền mua nhà a.”

* Đây là tên tiệm ăn của Đan Niên, hồi trước mình ghi là Vọng Quy Cư, giờ sửa lại thành Duyệt Lai

“Nương, giờ mưa không nổi thì thuê nhà. Nếu không, nhà Đại bá mẫu cứ nghĩ chúng ta là bị bọn họ nắm trong tay. Ngày mai để con nhờ Phùng chương quỳ và Tiểu Thạch đi tìm hiểu một chút, xem có nhà nào cho thuê không, chúng ta thuê một căn nhà có cái sân nhỏ, có hai công, đủ cho mấy người chúng ta ở là được.”

Đan Niên từ phía sau ôm lấy cổ Tuệ Nương, cười hi hi nói: “Bổng lộc của phụ thân có thể lấy ra để đóng tiền thuê nhà, hiện tại Duyệt Lai mỗi ngày đều có không ít thu vào, cũng đủ cho chúng ta sinh hoạt, hai ngày nữa phụ thân và ca ca đã trở lại, cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt.”

Tuệ Nương cũng gật đầu, Thẩm Lập Ngôn không trở về, việc bà có thể làm chỉ là hết sức bảo vệ tốt nữ nhi, chỉ tội cho nữ nhi, từ nhỏ được bọn họ nâng niu yêu thương, hiện tại đến kinh thành, ngược lại phải chịu ủy khuất lớn như vậy.

Đan Niên thì có ý tưởng khác, lúc trước gọi Phùng chương quỳ đến giúp, không có thương lượng tiền công, là vì còn chưa biết tiệm cơm có kiếm ra tiền hay không, mà cả nhà bọn họ cũng là có ý muốn báo ân, bây giờ thấy tiệm cơm làm ăn không tệ, nếu lại không nói ra chuyện tiền bạc, lão Triệu bên kia phỏng chừng cũng ngồi không yên.

Nói chuyện với Tuệ Nương một hồi, Đan Niên thuận thể đem chuyện tiền công nói ra, Tuệ Nương trải nghiệm so với nàng nhiều hơn, trầm ngâm một lát, liền vỗ bàn nói: “Bọn họ đều là người của mình, tiệm cơm một ngày kiếm được bao nhiêu, bọn họ cũng biết, cho tiền công không bằng trực tiếp chia hoa hồng lợi nhuận cho bọn họ.

Lợi nhuận chia làm bốn sáu, chúng ta lấy bốn phần, bọn họ lấy sáu phần. Lão Triệu lúc trước đã bỏ ra không ít công lao mở tiệm cơm, chúng ta cho hắn một phần rưỡi. Còn dư lại bốn phần rưỡi, nhà Phùng chương quỳ lấy ba phần, Mai di và Bích Dao lấy một phần rưỡi.”

Đan Niên nghĩ một lát, lại hỏi: “Phần của Mai di và Bích Dao như vậy có phải là quá ít không?”

Tuệ Nương giải thích: “Bích Dao dù sao cũng là nữ hài chưa lấy chồng, hai ngày nay bận rộn, tạm thời cho nàng đến giúp việc trong tiệm, chờ qua hai ngày nữa, tiệm cơm thu xếp xong, thì để cho nàng ở nhà chăm sóc con, bảo lão Triệu tìm hai tiểu nhị đến hỗ trợ.”

Đan Niên cảm thấy như vậy cũng tốt, Tuệ Nương gọi Bích Dao mang đồ ăn đang hâm trên lò cho Đan Niên, Đan Niên mệt mỏi một ngày, đã sớm đói

bụng, cấp tốc ăn xong liền triệu tập người trong nhà, chính thức chuyện tiền công với mọi người.

Ngô thăm thăm nhanh mồm nhanh miệng, lớn giọng kêu lên, “Tuệ tử, đều là người một nhà, lúc trước nếu không phải có gia đình tử, ta hiện tại còn không biết là người hay quỷ đâu, còn nói cái gì tiền công a!”

Lập tức liền có Mai di và Bích Dao phụ họa, nói không cần tiền công, Phùng chương quỳ và Tiểu Thạch cũng xua tay, kiên quyết không cần tiền công.

Đan Niên nhủ mảy, nàng mở tiệm cơm là để cho tất cả mọi người kiếm tiền, chỉ dựa vào ân tình gắn bó, khẳng định không lâu dài.

Tuệ Nương nhỏ nhẹ khuyên giải nửa ngày, hai gia đình mới miễn cưỡng đồng ý nhận lấy tiền công. Đan Niên nói đến chuyện tìm nhà thuê với Tiểu Thạch và Phùng chương quỳ. Phùng chương quỳ thấy bên nhà đại phòng chẳng phải loại người thiện tâm gì, miệng lập tức đáp ứng, ngày mai sẽ lưu tâm đi tìm người dân mới xem nhà.

Giữa trưa ngày thứ hai, Phùng chương quỳ liền vội vàng trở về, nói với Tuệ Nương và Đan Niên là đã nhìn trúng một chỗ. Đan Niên kinh hi dị thường: “Nhanh như vậy?”

Phùng chương quỳ ha ha cười nói: “Là nhờ có Triệu tiên sinh, quen nhiều người, chiêu số cũng nhiều. Chính là người trung gian lúc trước giới thiệu mua cửa hàng đã tìm cho chúng ta. Là một căn ba gian, đồ dùng gia đình cái gì đều đầy đủ hết, chỉ là nhà hơi nhỏ một chút, cũng đã chút tuổi, nhất định là không bằng căn nhà hiện tại. Ta đến nói với tiểu thư một tiếng, hiện tại giữa trưa bận rộn, để qua trưa, ta sẽ bảo Thạch Nhi đánh xe đưa phu nhân và tiểu thư đi xem nhà.” Nói xong, Phùng chương quỳ liền vội vàng đi.

Đan Niên suy nghĩ, nhà nhỏ cũng không có vấn đề gì, nếu ở không như ý, chờ phụ thân trở về lại chuyển nhà mới. Nàng hiện tại một ngày cũng không muốn ở lại nhà Đại bá mẫu, ở một ngày liền sốt ruột một ngày.

Hết giờ cơm trưa, Tiểu Thạch đầu đầy mồ hôi đánh xe trở lại, Đan Niên và Tuệ Nương khóa cổng nhà, cùng lên xe ngựa.

Phùng chương quỳ đã sớm đến chỗ nhà cho thuê chờ hai mẹ con. Nhà mới cách Duyệt Lai không xa, tường cũng cao, người bình thường căn bản không khả năng leo lên, coi như có bảo đảm an toàn, Đan Niên rất hài lòng điểm này.

Nhưng đúng như Phùng chương quỳ nói, nhà thật nhỏ. Nguyên chủ nhà này cho xây ba gian nhà ngói ngay giữa khoảng đất, tương đương không có sân, hơn nữa căn nhà quả thật đã có chút tuổi, lại thêm thời gian dài không có người ở, hơi bốc mùi mốc meo.

Đan Niên quan tâm nhất chính là giá tiền. Nếu tiền thuê nhà quá mắc, sợ là bọn họ chịu không nổi. Phùng chương quỳ cười nói, ông và lão Triệu đã thỏa thuận đầu vào đó với chủ nhà, một tháng hai lượng bạc. Bọn họ cũng đã hỏi không ít người, nói giá này xem như đã hợp lý.

Đan Niên gật đầu, giá nằm trong phạm vi mà nàng dự toán, lập tức Tuệ Nương liền cùng chủ nhà lập khế ước, đặt cọc ba tháng tiền nhà. Tuệ Nương ngẫm cười khổ một tiếng, lập tức đi ra tám lượng bạc, nếu không phải tiệm cơm buôn bán tốt, mỗi ngày đều có tiền thu, thì lần này trong nhà đã phải gặm cánh tay mà sống.

Quyết định chuyện thuê nhà xong, chủ nhà để lại chìa khóa liền đi, về sau mỗi ba tháng lại đây thu một tiền thuê một lần, nếu không muốn thuê nhà nữa, phải báo trước một tháng cho chủ nhà, Tuệ Nương và Đan Niên đương nhiên là gật đầu đáp ứng.

Buổi chiều, người bán hàng trên chợ dần dần dọn dẹp về nhà, cũng không có bao nhiêu người tới dùng cơm. Đan Niên bảo mọi người vất vả một chút, hai nhà Mai di và Ngô thăm thăm phải về nhà đóng gói hành lý để dọn đến nhà mới ngay trong ngày, sau đó đoàn người lại vội vàng về lại cửa tiệm, chuẩn bị cho ngày mai.

Đồ đạc của nhà Đan Niên nhiều lắm, tạm thời thu dọn không kịp, Đan Niên và Tuệ Nương phải gấp rút đóng gói, chờ lúc tối cùng mọi người dời đến nhà mới.

Đan Niên an bài chỗ ở cho từng gia đình, nhà Tiểu Thạch ở tiền viện, Đan Niên và Tuệ Nương ở trung viện, Bích Dao và Mai di ở hậu viện.

Đan Niên có tâm muốn cho lão Triệu tới ở, từ khi cùng lão Triệu kết phùng làm buôn bán, lão Triệu có thể nói là đã giúp Đan Niên rất nhiều, Đan Niên cũng không muốn để lão Triệu phải ở mãi trong cửa hàng.

Triệu lão vội xua tay từ chối, nói buổi tối không ai canh chừng cửa tiệm, lão sẽ lo lắng, lại nói lão là một đại nam nhân, ngủ ở đâu cũng vậy, lúc ở kinh thành còn chưa gặp Đan Niên, mỗi ngày còn ngủ ngoài đường a.

Đan Niên thấy lão kiên trì, cũng không tiện nói gì nữa. Lão Triệu thấy không còn chuyện gì của mình, lại trở về tiệm cơm. Nhà Ngô thăm thăm tùy tiện thu dọn một chuyến, trải xong giường chiếu liền chạy về cửa tiệm, vội vàng chuẩn bị đồ ăn ngày mai.

Còn lại Đan Niên và Tuệ Nương khóa cửa nhà, chậm rì rì dọn dẹp đồ đạc. Bởi Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc đã lâu không về, trời lại mưa mấy trận, nên quần áo trong hòm xiềng đều hơi có mùi mốc, Tuệ Nương liền đem quần áo của Thẩm Ngọc ra để phơi nắng.

Đan Niên thấy Tuệ Nương nghiêm túc tỉ mỉ sửa sang quần áo của Thẩm Ngọc, cười thầm không thôi. Vừa nhắc tới Thẩm Ngọc, Tuệ Nương liền thao thao bất tuyệt, nói đứa nhỏ này rất không nghe lời, bản thân mình một chút cũng không nhớ hấn, bây giờ thấy Tuệ Nương như vậy, như hận không thể bảo con ngay lập tức trở về bên cạnh mình.

Bên nhà Đan Niên đang vô cùng náo nhiệt thu dọn nhà cửa, thì ở thành Đông bên kia, trong phủ Ung Quốc Công, tòa viện của Đại công tử đang chìm

trong bầu không khí rất nặng nề.

Bạch Chấn Phồn vuốt ve khối ngọc bội mà hần ném cho Đan Niên ngày đó, khoe miệng khẽ nhếch, hàm chứa một chút nụ cười ôn nhu. Gã sai vật Bạch Trọng khom người đứng hầu bên cạnh, ngay cả thờ mệnh cũng không dám, mồ hôi theo thái dương chảy xuống cũng không dám đưa tay lên lau.

Bạch Trọng thuở nhỏ đã theo hầu Bạch Chấn Phồn, đối với tính tình của hần, rõ như lòng bàn tay. Bạch đại công tử càng bình tĩnh, cười càng ôn nhu, liền đại biểu trong lòng hần càng phần nộ. Chén trà ngân châm mà công tử thích nhất này giờ vẫn nằm yên trên chiếc bàn gỗ lim bên cạnh, đã sớm lạnh ngắt không còn nhiệt khí, công tử ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, xem ra nội tâm đã sớm phiền gang đao hải.

Khiến hần không hiểu là, khối ngọc bội này vốn là công tử nhà hần đã đeo từ thuở nhỏ, sao lại vào trong tay Thẩm đại tiểu thư. Cho dù đây là tín vật đính ước do công tử tặng, thì Thẩm đại tiểu thư cũng không có lí nào trả lại a.

Thẩm gia ở kinh thành cũng không bao nhiêu căn cơ, có thể bầu vùi được đến Ung Quốc Công, đính hôn với con trai trưởng đích tôn, đã phúc khí tu luyện mấy đời. Trong số những công tử tuần tú lịch sự, gia thế số một số hai trong toàn bộ Đại Chiêu này, tính luôn cả những vị hoàng tử trong hoàng cung, cũng không thấy ai tôn quý bằng công tử nhà mình. Trừ phi là đầu của vị Thẩm đại tiểu thư được xưng là tài nữ đệ nhất kinh thành kia bị cửa kẹp, mới có thể làm ra loại chuyện này.

Hay là tài nữ Thẩm đại tiểu thư thật sự đầu bị cửa kẹp? Đem khối ngọc bội thiếp thân mà Bạch công tử đã tặng trả trở về, đây không phải là đánh vào mặt công tử sao? Bạch Trọng dè dặt ngẩng đầu, cẩn thận quan sát sắc mặt của công tử nhà mình.

Bạch Chấn Phồn thấy ánh mắt Bạch Trọng nhìn về phía mình, tiếp tục vuốt ve ngọc bội, chậm rãi hỏi: “Ngươi có biết ngọc bội này là ta tặng cho ai?”

Bạch Trọng dè dặt nói: “Nhất định là công tử tặng cho Thẩm đại tiểu thư.”

“Hừ, đưa tặng nàng? Bất quá là cái...” Không nhìn ánh mắt khó hiểu của Bạch Trọng, Bạch Chấn Phồn thần nhiên nói, “Ta tặng ngọc bội cho nữ nhi của Thẩm Lập Ngôn.”

Bạch Trọng suy nghĩ nửa ngày, mới nghĩ ra ai là Thẩm Lập Ngôn, vừa muốn nói cái gì, liền nhìn thấy ánh mắt châm chọc của Bạch Chấn Phồn, “Bạch Trọng, ngươi theo ta nhiều năm như vậy, chuyện nên lưu tâm là phải lưu tâm, về sau có thể lưu trữ để dùng làm nên kiêu ngạo cho bản thân.”

Bạch Trọng mặt đỏ lên, vội vàng nói: “Công tử giáo huấn rất phải. Bất quá, nữ nhi của Thẩm Lập Ngôn không phải là của hồi môn mà Thẩm Lập Phi đại nhân muốn đưa tới sao?”

Bộ dạng Bạch Chấn Phồn vẫn không chút để ý như cũ, “Ngươi nghe ai nói nữ nhi của Thẩm Lập Ngôn sẽ làm của hồi môn đưa đến Bạch phủ?”

Bạch Trọng ngẩn ra, “Nô tài nghe có người trong kinh nói như vậy, lấy phương thức làm việc của Thẩm Lập Phi, đây là chuyện vô cùng có khả năng.”

Bạch Chấn Phồn ném ngọc bội lên bàn, dựa lên ra sau nhắm mắt dưỡng thần, “Dù Thẩm Lập Phi tính toán thế nào, cũng phải có Thẩm Lập Ngôn đồng ý mới được. Ta nghe nói, Thẩm Lập Ngôn đến biên cảnh không bao lâu liền thay đổi cục diện, dựa vào một chút binh lực lương thảo lại có thể khiến quân Lạc Xích không thể tiến lên trước một bước, xem ra là một nhân tài.

Lạc Xích xâm phạm lần này bất quá là một phép thử, sang năm, chậm nhất là năm sau, nhất định sẽ có động tác lớn. Đại Chiêu đã không còn mấy võ tướng có thể trọng dụng, ngay cả Liêm Mậu là người trường kỳ cầm giữ Bình bộ cũng không có năng lực đánh giặc. Thẩm Lập Ngôn lần này, tiền đồ không có ranh giới.

Tuy rằng bây giờ đánh thắng trận, nhưng chiến sự biên giới trong tương lai sẽ thế nào còn chưa biết được, nếu là luận công ban thưởng, Thẩm Lập Ngôn không thể thiếu khả năng thăng quan tiến chức.”

Bạch Trọng không rõ, có chút khó hiểu hỏi: “Công tử, việc này chỉ sợ không tốt. Nếu triều đình muốn chính diện khẳng định chiến sự lần này, luận công ban thưởng chẳng phải là để Đại hoàng tử chiếm thứ nhất, vạn vạn không thể...”

Bạch Chấn Phồn vẫn làm như không chút để ý, cầm chén trà sứ trắng – món quà sinh nhật của cô – xoay xoay trong tay, cũng không uống, chậm rãi nói: “Nếu ngươi là nữ nhân, ngươi sẽ muốn cho con trai ruột của ngươi kế thừa gia nghiệp của nhà chồng, hay là muốn diệt nhi của ngươi đến kế thừa?”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chuyển Nhà (Trung)

Bạch Trọng cả kinh, “Ý của công tử là...”

Bạch Chấn Phồn chậm rãi nói: “Cô nãi nãi trăm phượng nghìn kẻ giúp con trai của mình đi lên ngôi vị hoàng đế, nhưng Đại Chiêu này, người làm chủ không phải là hoàng đế. Người nói, cô cô còn có thể muốn đắm vào vết xe đổ của cô nãi nãi sao?”

Bạch Trọng chỉ cảm thấy lạnh cả người, hân thân là gia sinh tử của Bạch gia, lại là gã sai vặt đắc lực của Bạch Chấn Phồn, hàng năm có không ít cơ hội đi theo người Bạch gia tiến cung, biết vị hoàng đế của Đại Chiêu hiện tại quả thật đã dựa vào thế lực của nhà ngoại, cũng chính là Bạch gia, vào mười mấy năm trước để bước lên đế vị.

Tuy là vậy, nhưng vị hoàng đế cao cao tại thượng trong hoàng cung kia, tựa hồ không mấy vui vẻ, mỗi ngày đều gửi gắm tình cảm cho ngâm thi tác họa, cơ bản đều mặc kệ triều đình chính sự. Trên phố đồn đãi hoàng đế là một bao cò, không có chủ ý, chỉ biết nghe lệnh của Thái hậu và Bạch gia.

Bạch Trọng nuốt nước miếng, hoàng đế không phải là không có chủ ý của mình, mà là lấy không nổi chủ ý. Quyền to đều nắm giữ trong tay người Bạch gia, hoàng đế chỉ là một cái vỏ rỗng mà thôi, suốt ngày bị vây trong buồn bực không vui, chỉ có thể dùng ngâm thi tác họa để giúp bản thân thanh thản.

Hoàng hậu ý vào nhà mẹ đẻ quyền quý, phi tử trong hậu cung gần như không thể sinh con trai. Con nối dòng của hoàng đế trở nên rất đơn bạc, sau gần bốn năm đăng cơ, cũng chỉ có mỗi một đứa con trai của Hoàng hậu mà thôi, đã sớm lập làm thái tử.

Ai lại có thể ngờ, vào mười năm trước, vào ngày Hoàng Thượng lập đại bái tế trời đất, trước mặt bá quan văn võ Đại Chiêu, tổng quản thái giám Vương Diệm – người đã đi theo hoàng đế mấy thập niên – đột nhiên dẫn vào một cung nữ có khuôn mặt tiêu tụy, còn dắt theo một nam hài tám tuổi, nam hài mặc quần áo sửa nhỏ của cung nữ, gầy yếu như có thể bị gió thổi ngã.

Vương Diệm khóc lớn dập đầu xuống đất, nói tám năm trước, khi Hoàng Thượng còn là hoàng tử, trong một lần uống say, đã sủng hạnh cung nữ kia mà sinh ra đứa nhỏ này. Hân sợ địa vị của cung nữ này làm ô uest ánh mắt của hoàng thượng, liền ra lệnh mẹ con bọn họ vào sống trong một tòa viện bỏ hoang trong hậu cung, thẳng đến hôm nay thấy con nối dòng của hoàng thượng gặp khó khăn, bắt đắc dĩ mới liều chết công bố đứa nhỏ này ra.

Bạch Trọng nghĩ đến đây, đáy lòng cười lạnh, Vương Diệm kia có chỗ nào là sợ cung nữ kia ô uest mắt hoàng đế, nếu hân lúc ấy nói ra chuyện cung nữ thụ sủng long ân mà mang thai, Hoàng hậu nương nương – lúc ấy còn là Nhị hoàng tử phi – chỉ sợ là không quá ba ngày, có thể làm ra sự cở một thì hai mệnh.

Vương Diệm và cung nữ vừa dâng hoàng tử lên, bá quan văn võ liền ào ào bàn tán, hài tử kia lớn lên thật sự quá giống Hoàng Thượng, căn bản không cần tìm nhân chứng, vật chứng. Nói xong mọi việc, Vương Diệm quỳ lạy Hoàng Thượng, liền đâm đầu chết tại chỗ trên bậc thềm của đại tế trời, còn cung nữ vô danh kia, sau khi giao hài tử cho Hoàng Thượng, cũng liền dùng một cây chủy thủ đâm vào ngực, đi một mạch đến âm phủ.

Bạch Trọng gần như có thể tưởng tượng ra tâm tình lúc đó của Hoàng hậu, tuy rằng hân khi đó cũng còn nhỏ, nhưng nghe qua ngữ khí kể chuyện của người lớn, hân cũng có thể nhìn ra Hoàng hậu hân là nghiêng răng nghiêng lợi, muốn ăn thịt người như thế nào.

Ngần phòng vạn phòng, các mị nhân trong hậu cung không ai sinh ra được con trai, con của nàng chính là con trai duy nhất của hoàng đế, cũng không nghĩ đến, ngay bên trong hậu cung cạnh phòng nghiêm ngặt, cư nhiên ẩn dấu một nghiệt chủng, lại còn sống sờ sờ ngay dưới mắt mình suốt bảy năm. Bởi vậy, con trai trưởng của hoàng đế giờ trở thành người khác, mặc dù Thái tử vẫn là con của nàng, nhưng người nào cũng biết hoàng đế căm giận Bạch gia, tương lai có thể truyền ngôi vị hoàng đế cho người khác hay không, còn là chuyện chưa biết được.

Hoàng hậu dĩ nhiên lập tức muốn giết chết nam hài gầy yếu kia. Đương kim Hoàng hậu là loại người nào, nàng là con gái ruột dòng chính thất của Ung Quốc Công, là chất nữ ruột thịt của đương kim Thái Hậu – cũng là tỷ tỷ nhất mẫu đồng bào của đương nhiệm Ung Quốc Công. Cho dù là công chúa diện hạ, cũng không tôn quý bằng nàng.

Sự tồn tại của nam hài gầy yếu kia đối với Hoàng hậu tôn quý mà nói, chính là một thiên đại sỉ nhục. Nhưng Thái hậu lúc ấy không muốn, bắt quân là ai sinh, thì đều là tôn tử của bà, dứt khoát không cho phép người khác hại tới tôn tử của bà. Vị Đại hoàng tử kia bởi vậy mới bình an trưởng thành.

Nhưng thế sự có ai có thể lường trước, bấy giờ đây, Đại hoàng tử lại bị hai vị nương nương trong cung phái đi biên cảnh. Không cho binh, không cho lương mà bảo đi đánh giặc, người sáng suốt cũng biết là làm cho Đại hoàng tử đi chịu chết. Vô tình nhất để Vương gia, vì trở ngại con đường của người khác, trong nháy mắt lập tức liền trở mặt.

Thái tử diện hạ quá mức nhu nhược, không khác mấy với Hoàng Thượng năm xưa. Số người trong triều phản đối Bạch gia không ít, nhưng bọn họ đương nhiên không có khả năng duy trì thái tử. Người ủng hộ thì không cần nói cũng biết, Đại hoàng tử dù là đặt ở đâu, vô luận là đối với Bạch gia hay Hoàng hậu, đều là mối uy hiếp khổng lồ.

Đại hoàng tử vừa đến biên cảnh đã bị người Lạc Xích bắt tên, nằm liệt trên giường bệnh, chỉ có thể thở chứ không còn khí thế. Cũng may mà Đại hoàng tử gặp được Thẩm Lập Ngôn, bằng không, hiện tại trong cung không chừng là đang lo làm tang sự cho hoàng trưởng tử.

Hoàng hậu đem hết thầy đều xem ở trong mắt, tuy không hi vọng con của mình đắm vào vết xe đổ của cha, nhưng hiện tại, Bạch công tử ưu tú như vậy, tương lai ất sẽ càng đạt được nhiều thành tựu, vượt xa Bạch lão thái gia và Bạch lão gia.

Hoàng hậu loại trừ Đại hoàng tử vì Đại hoàng tử có thể tạo thành uy hiếp đối với Bạch gia và Hoàng hậu. Nếu Hoàng hậu nương nương cảm thấy Bạch gia cản vị trí của thái tử, mà trở mặt với Bạch gia, như vậy, cơ nghiệp tích lũy trăm năm của Bạch gia có thể vì nội đấu mà... Nghĩ đến đây, Bạch Trọng không rét mà run. “Thái hậu và Hoàng hậu đều là Bạch gia nữ nhi, quyết sẽ không...” Chính Bạch Trọng cũng cảm thấy lời mình nói ra rất gượng ép.

Bạch Chấn Phồn thấy sắc mặt của gã sai vặt cùng nhau lớn lên với mình có chút trắng bệch, cười nói: “Bạch Trọng, người cũng chớ suy nghĩ nhiều, chuyện tới bây giờ, cô nãi nãi và cô chưa hẳn là không một lòng với chúng ta, cũng chưa chắc sẽ luôn một lòng với chúng ta. Làm việc nghĩ sâu hơn một tầng, luôn đúng.”

“Nô tài nghe nói, Đại hoàng tử ít ngày nữa liền sẽ hồi kinh, thái độ của Bạch lão gia...” Bạch Trọng dè dặt cẩn trọng hỏi, hẳn thật chán ghét công tử nhà hắn, cái gì cũng biết, nhưng không chịu nói cho hắn biết, cứ bắt hắn vắt hết óc đi đoán.

Bạch Chấn Phồn cười tủm tỉm, gỡ đầu gối sai vật một cái, “Ta làm sao mà biết thái độ phụ thân thế nào, bất quá kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, ngươi phải học điều này đi!” Dứt lời, không nhìn biểu tình đáng thương tội nghiệp của Bạch Trọng, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Bạch Trọng thấy chủ tử không còn hứng trí nói chuyện, vừa định cáo lui, liếc mắt thấy khối bạch ngọc bội trên bàn, nháy mắt hiểu rõ ý của vị tài nữ đệ nhất kinh thành kia. Thăm đại tiểu thư kia bất quá là muốn nhắc nhở, à không, phải nói là muốn cảnh cáo công tử: mọi hành động của công tử, nàng đều rõ ràng, làm phu nhân, nàng có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng chớ giờ trò dưới mí mắt của nàng.

Nghĩ đến đây, Bạch Trọng đáy lòng cười lạnh, chậm rãi hành lễ với Bạch đại công tử đang nhắm mắt dưỡng thần, rồi lặng lẽ lui xuống. Đúng là một nữ nhân không biết cao thấp sâu cạn, tính tình công tử tâm cao khí ngạo như vật, người như người có thể tính kế được sao?

Cùng lúc đó, ánh mắt Bạch đại công tử khẽ mở ra một ít, híp mắt nhìn khối bạch ngọc bội trên bàn, thấp giọng lầm bầm: “Dám tính kế ta? Thật quá to gan, chẳng lẽ tưởng rằng Bạch gia đương gia chủ mẫu nhất định là người sao!”

.

.

.

Đan Niên cùng mẫu thân ở nhà vui vui vẻ vẻ thu dọn hành lý, vừa nghĩ đến việc mình sắp dời khỏi căn nhà của Đại bá mẫu, nàng liền vui vẻ không thôi. Nghĩ đến nhà Đại bá mẫu luôn nhìn nàng tựa như thân thích nghèo ở nông thôn chạy nạn đến ăn nhờ ở đậu, nàng liền cảm thấy ghê tởm. Làm người không nên rất tự cho là đúng.

Mấy ngày nay, nàng nghe Ngô thẩm thẩm và Mai di kể chuyện bát quái, biết tên con trai trưởng kia của Thẩm Đại phu nhân, Thẩm Đặc, quả thực giống như nàng đoán, mười phần là tên ăn chơi phong lưu, suốt ngày lưu luyến trong bụi hoa*, bị bắt vào nha môn cũng là chuyện cơm thường ba ngày hai bữa, quan viên ở nha môn vì ngại cho mặt mũi lão cha của hắn, đành phải mở một mắt nhắm một mắt.

* lưu luyến trong bụi hoa: ý nói Thẩm Đặc suốt ngày ra vào kỹ viện, quần quanh các kỹ nữ

Đan Niên nghe mà thực hả giận, Thẩm Đan Hà kia, dù có là người kiêu ngạo khôn khéo đến thế nào, nhưng chỉ mỗi việc cả đời phải dính với tên ca ca không thể đặt nổi lên mặt bàn*, cũng coi như là báo ứng. Về phương diện khác, nàng cũng cảm thấy tiếc hận thay cho Hứa thị, mặc dù nhà Đại bá mẫu đều không phải là người tốt lành gì, nhưng Hứa thị kia lại là người dịu dàng lương thiện, bị ghép với một kẻ lông bông quần áo lụa là, thực là uổng phí một cô nương tốt.

* Ko thể đặt nổi lên mặt bàn: ý nói người này ko có tài năng, tư cách quá xấu, giống như một món hàng quá tệ, ko thể đặt trên bàn để rao bán.

Đan Niên và Tuệ Nương vừa trò chuyện nhàn thoải vừa dọn dẹp này nọ. Đang lúc Tuệ Nương thôn thức cho số khổ của Hứa thị, liền nghe bên ngoài có người gõ cổng.

Trong nhà không có nam nhân ở đây, Tuệ Nương không thể không dè dặt cẩn thận, lên giọng hỏi: “Ai a?”

Ngoài cửa vọng vào thanh âm của một nam tử trắng kiện quen tai, “Có phải là Nhị phu nhân? Tiểu nhân là lão Trịnh a!” Tuệ Nương nhìn xuyên qua khe hở giữa hai cánh cửa, liếc thấy quả nhiên là lão Trịnh, liền mở cửa.

Vừa vào bên trong, Tuệ Nương liền tỏ ra không vui nhìn lão Trịnh, lão Trịnh thấy tâm tình Nhị phu nhân không tốt, liền tươi cười nói: “Nhị phu nhân, hôm qua Đại phu nhân trở về nói chờ mòn chờ mỏi không thấy tiểu thư Đan Niên...”

Nói tới đây, hai hàng lông mày Tuệ Nương nhướn lên thật cao, hai mắt như bốc lửa, lão Trịnh không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, hắn bất quá chỉ là chuyển lời cho chủ tử mà thôi, nhất thời không chắc mình nên làm thế nào, đành phải tiếp tục nhỏ giọng nói: “Tiểu thư Đan Vân lại thấy thân mình không khỏe, phải vội vã đi gặp đại phu. Đại phu nhân tưởng là tiểu thư Đan Niên đã đi nhờ xe của vị tiểu thư nào đó trở về, liền dẫn nhị vị tiểu thư về phủ.”

Tuệ Nương cố nén tức giận hỏi: “Còn gì muốn nói nữa?”

Lão Trịnh cuống quýt trả lời: “Đại phu nhân chính là muốn hỏi một chút, tiểu thư Đan Niên có bình an trở về hay không, ngày hôm qua tiểu thư Đan Niên chơi đùa thật vui vẻ, Đại phu nhân đã đi kiểm mấy lần, nhưng thật sự tìm không thấy, nên muốn hỏi thăm tiểu thư Đan Niên hiện nay thế nào?” Lão Trịnh càng nói, thanh âm càng nhỏ.

Đan Niên ngồi trong nhà chính, nghe tiếng lão Trịnh nói như vậy với mẫu thân, nhất thời giận quá hóa cười. Đại bá mẫu này, thực sự là biết ăn nói, rõ ràng là bọn họ bỏ mặc mình ở thôn trang nhà người ta, lúc này lại nói là Đan Niên không nghe lời, không quy củ, chạy loạn khắp nơi, bọn họ tìm không thấy người nên đành bắt đắc dĩ rồi đi.

Đan Niên bước ra sân, nhìn lão Trịnh, cười lạnh nói: “Nghe người nói như vậy, thật đúng là làm phiền bá mẫu phí tâm, Đan Niên rất tốt, không thiếu tay không thiếu chân, nếu để cho bà tiếc nuối, vậy thì thật xin lỗi.”

Lão Trịnh lường trước hôm qua nhất định là đã xảy ra vài chuyện không vui, nhất thời có chút chột dạ, còn có chút cáu giận. Đại phu nhân đúng là không coi lão là người ngoài, đặc biệt phái lão đi làm những chuyện có chút khó xử này.

Vì đang thay mặt cho chủ tử hứng chịu một cái mất mặt, lão Trịnh chỉ phải trơ mặt ra, cười làm lạnh nói: “Tiểu thư Đan Niên đúng là thích nói giỡn, Đại phu nhân quan tâm tiểu thư Đan Niên còn không đủ, sao có thể... Tiểu nhân đánh xe lại đây, nếu cần thì có thể mang Nhị phu nhân và tiểu thư hồi phủ nói chuyện, có gì hiểu lầm thì chỉ cần giáp mặt nói rõ ràng là tốt rồi, đều là thân thích trong nhà cả, ha ha.”

Đan Niên tùy ý phát tay, nói: “Không cần, vốn không có hiểu lầm gì. Ngươi hôm nay tới thật đúng lúc.” Đan Niên giương tay, chỉ chỉ vào trong nhà, “Làm phiền ngươi nói một tiếng với Đại bá mẫu, nhà này, chúng ta không ở nữa.”

Không đợi lão Trịnh kịp trợn mắt há hốc mồm, Đan Niên đã vào nhà cầm ra một xâu chìa khóa, ném cho lão Trịnh, “Cầm! Đây là chìa khóa của nhà này, chúng ta không có lên làm thêm chìa khóa khác, nếu Đại bá mẫu không tin, thì phiền bà tốn thêm một ít tiền, đổi hết khóa trong nhà này là được. A, Đại bá mẫu tài đại khí thô*, đến nữ nhi của mình mà cũng mua một tặng một, ta nghĩ, cần bản chắc không thiếu chút tiền mọn ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chuyển Nhà (Hạ)

Lão Trịnh phục hồi tinh thần lại, cười khan nói: “Tiểu thư Đan Niên làm cái gì vậy a, chuyển ra ngoài thì ngại và Nhị phu nhân ở đâu a? Nhị gia và A Ngọc thiếu gia sắp trở lại rồi, Đại bá mẫu biết giải thích với bọn họ thế nào a?”

Đan Niên nghĩ đến mình sắp được chuyển ra ngoài, tâm tình rất tốt, không muốn lại nhiều lời với lão Trịnh, “Ngươi không cần quan tâm chuyện này. Nếu Đại bá mẫu thực sự từng suy xét đến việc phải giải thích với phụ huynh ta thế nào, thì đã không làm ra loại chuyện khi dễ người khác bản thủ như vậy, vô duyên vô cớ khiến người ta xem thường! Ngươi đem lời của ta chuyển đến cho Đại bá mẫu là được, ta và nương của ta có thể nào cũng không dám làm phiền các ngươi.” Dứt lời liền khoát tay, bảo lão Trịnh đi trở về.

Lão Trịnh tâm tình vạn phần phức tạp cầm chìa khóa chạy lấy người, vừa đánh xe vừa lắc đầu thở dài, mỗi lần lão tới nhà Nhị gia liền không có chuyện tốt. Lão giờ như Trư Bát Giới, từ trong đến ngoài đều không được lòng người, lúc trở về mà nói chuyện này cho Đại gia và Đại phu nhân nghe, khẳng định lại bị trách móc một trận.

Lão Trịnh vừa rời đi không lâu, Tiểu Thạch và Phùng chương quây liên vội vàng đánh xe đến, giúp đỡ các nàng đem hành lý lên xe ngựa. Tuệ Nương và Đan Niên khóa cửa xong liền lên xe ngựa, Đan Niên vén màn lên, nhìn thoáng qua lần cuối căn nhà mình đã ở suốt một tháng, khe khẽ thở dài một hơi, buông màn xuống.

Ngồi đối diện trong xe, Tuệ Nương có chút lo lắng nhìn nàng, Đan Niên mỉm cười, ngồi qua bên cạnh Tuệ Nương, ôm cánh tay Tuệ Nương, đầu gối lên vai Tuệ Nương làm nũng. Tuệ Nương an ủi Đan Niên: “Đan Niên, con yên tâm, cha con không ở nhà, nương dù có liều mạng, cũng sẽ không để bọn họ đưa con đi làm thiếp cho cái tên con cháu gi đố của lão Ung Quốc Công!”

Đan Niên á khẩu không cười nổi, nhưng vẫn nhỏ nhẹ nói: “Nương, con đương nhiên tin. Chúng ta nhất định phải sống thật tốt, chờ cha và ca ca trở về.” Tựa vào trên người Tuệ Nương, nghe tiếng tim đập hữu lực của Tuệ Nương, Đan Niên cảm thấy thật an tâm, phụ thân và ca ca đã bình an, chỉ còn chờ bọn họ trở lại.

Nàng cả đời này không còn cầu mong gì, chỉ mong người một nhà bình an, vì thế, cho dù phải dùng cả tính mệnh, nàng cũng không hối tiếc.

.

.

.

Ở đầu kia kinh thành, trong phủ Thảm Đại gia, Thảm Lập Phi cảm thấy thật nhức đầu, vứt bỏ phong thái quân tử nho nhã lễ độ ngày thường, quăng chén trà xuống đất, làm hoen ố một mảng lớn trên tấm thảm nhung đỏ thẫm quý giá, thờ hồng học chỉ vào Thảm Đại phu nhân và Thảm Đan Hà vẫn đang cúi đầu, mắng: “Các ngươi, các ngươi thật sự là không có đầu óc!”

Thảm Đan Hà từ nhỏ đến lớn chưa từng bị phụ thân răn dạy như vậy bao giờ, trong lòng ủy khuất hết sức, siết chặt khăn tay, không lên tiếng. Thảm Đại phu nhân đứng ở bên cạnh nàng, hai mẹ con cứ cùng đứng im như vậy.

“Tướng công, việc này là thiếp suy xét không chu toàn, tướng công chớ để trách móc nặng nề Hà Nhi.” Sau một lúc lâu, Thảm Đại phu nhân gian nan nặn ra một câu nói.

Thẩm Lập Phi nhìn người thê tử đã nhiều năm làm lụng vất vả vì cái nhà này, thờ dài một hơi, bày ra một khuôn mặt ôn hòa, cười nói với Thẩm Đại phu nhân, “Ngày hôm nay đã vất vả cho người, người đi về nghỉ ngơi trước đi, ta muốn nói mấy câu với nữ nhi.”

Một câu nói khiến Thẩm Đại phu nhân vui mừng dị thường, nhất thời cái gì ủy khuất cũng lên đến chín từng mây. Thẩm Đại phu nhân nắm lấy tay Thẩm Đan Hà, ý bảo nàng đừng cãi lại phụ thân, rồi vịn tay nha hoàn, tâm tình rất tốt trở về viện của mình.

Thừa lại Thẩm Đan Hà đối diện với phụ thân, Thẩm Lập Phi nhìn đứa con gái xinh đẹp nhả nhận của mình, thấy trên mặt con vẫn còn có vẻ không phục, ôn hòa hỏi, “Đan Hà, con có biết con sai ở chỗ nào không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Thẩm Đan Hà giương lên, vừa kiêu ngạo vừa quật cường nói: “Nữ nhi không có sai! Thẩm Đan Niên kia bất quá là một nha đầu lớn lên ở nông thôn, đừng nói là hôm nay cho ả một cái cảnh cáo, cho dù con có bạt tai ả trước mặt mọi người, lại có thể thế nào? Con hôm nay không trấn trụ ả, đợi ngày sau đến phủ Quốc Công, ả nếu nảy ra ý tưởng không an phận, đến lúc đó chỉ sợ là một phiền toái khó giải quyết!”

Thẩm Lập Phi thờ dài một hơi, nói tiếp: “Vậy còn chuyện trả ngọc bội cho Bạch công tử thì sao? Việc này, con ngay cả nói cho nương của con cũng không, sao lại tự tiện làm quyết định?”

Nhắc đến Bạch công tử, khuôn mặt trắng nõn phẫn nộ của Thẩm Đan Hà liền thoáng hiện một chút đỏ ửng, ngữ khí lại vẫn quật cường như cũ: “Hắn là vị hôn phu tương lai của nữ nhi! Nữ nhi là chủ mẫu tương lai của nhà hắn.”

Thẩm Lập Phi hiểu rõ hàm nghĩa trong lời nói của Thẩm Đan Hà, ông lại thờ dài, vỗ vỗ vai Thẩm Đan Hà, “Đan Hà, phụ thân biết, con tính tình cao ngạo, bộ dạng xinh đẹp, tài ba lại cao, còn có người tặng cho con danh hiệu “Tài nữ đệ nhất kinh thành”.” Nói tới đây, thần sắc Thẩm Đan Hà không ức chế nổi từng trợn vui sướng kiêu ngạo.

Thẩm Lập Phi đem biểu tình của Thẩm Đan Hà thu hết vào trong mắt, chuyển đề tài, “Con bây giờ tuổi còn trẻ, cảm thấy danh hiệu tài nữ đệ nhất kinh thành kia là không gì sánh nổi, cảm thấy trong số các khuê tú ở kinh thành cũng chỉ có con mới xứng đôi Bạch Đại công tử. Nhưng chờ qua mười mấy năm sau, khi con trưởng thành, con sẽ phát hiện, đệ nhất tài nữ này nọ, đều là hư danh, không mang đến cho con một thứ thực chất gì, thậm chí không bằng con có một người họ hàng xa giàu có đương quyền. Thẩm gia chúng ta là từ đời ông nội của con mới đến kinh thành cắm rễ. Ông nội con thi đậu tiến sĩ, dựa vào quan hệ của nhà mẹ đẻ bà nội con để được nhận chức ở kinh thành. Nhưng nhà bà nội con gia cũng tuyệt không tính là hào môn đại gia, chúng ta ngoại trừ có một thân thích là chủ mẫu của Bạch gia nhị phòng, có thể nói là không hề căn cơ.

Phụ thân có thể đi đến ngày hôm nay, không có một ngày là không phải cẩn thận như bước trên băng mỏng, đã ăn bao nhiêu khổ, vướng chân bao nhiêu đường vòng, chỉ có phụ thân tự mình biết. Thẩm gia có thể đồng ý kết thân với Bạch gia, đó là phụ thân đã dùng rất nhiều món nợ nhân tình mới đổi được. Nhưng Bạch gia này khôn khéo hết sức, chỉ là đáp ứng bằng miệng mà thôi. Mặc dù ai trong kinh thành cũng biết con là nàng dâu chưa vào cửa của Bạch gia, nhưng cũng là không hôn thê, không sinh lễ, nếu Bạch gia đổi ý, con chính là chuyện chê cười lớn nhất trăm năm qua trong kinh thành!”

Một câu nói phảng phất như sấm sét giữa trời quang giáng xuống đầu Thẩm Đan Hà. Thẩm Đan Hà giật mình đến nói không ra lời, chỉ lúng ta lúng túng nói: “Sẽ không, làm sao có thể, ngoại trừ con...”

Thẩm Lập Phi có chút đau lòng nhìn nữ nhi thất thố, lắc lắc đầu nói: “Trừ con ra, trừ con ra còn có vô số nữ nhi là hậu duệ quý tộc chờ gả cho Bạch công tử. Bạch công tử kia, từ nhỏ chính là lớn lên trong chúng tinh phùng nguyệt, nói ra thì có chút đại bất kính, chứ ngay cả địa vị của hoàng tử đều so ra kém Bạch công tử. Hắn là người kiêu ngạo như vậy, con lại hành động như vậy, sao có thể không khiến hắn tức giận?”

Thẩm Đan Hà ngập ngừng nói: “Nữ nhi chỉ là không nhận được khi thấy hắn và nữ tử khác... Hôn nữa, là ai cũng không thể là ả nha đầu nhà quê kia, dung mạo không bằng con, lại không biết chữ, này... này... quả thực là nhục nhã nữ nhi...” Giọng nói Thẩm Đan Hà lúc này đã có chút nức nở khóc.

Thẩm Lập Phi vỗ vỗ vai Thẩm Đan Hà, an ủi: “Đan Hà, tương lai con sẽ là chủ mẫu của phủ Ung Quốc Công, một chút khí độ như vậy sao lại không thể có? Nam nhân nào mà không tam thê tứ thiếp, Bạch công tử lại là thê tử, tương lai không biết sẽ có bao nhiêu người thiếp có thân phận tôn quý. Nếu con ngay cả một nha đầu nhà quê cũng không thể dễ dàng tha thứ, sao có thể oanh oanh yến yến sau này của hắn! Ca ca của con, ai... ca ca của con lại không nên thân, tương lai khi phụ thân mất, con không có thể huynh đệ nào để dựa vào, lại không hiền lành rộng lượng, làm sao có thể đứng vững trong phủ Ung Quốc Công. Lời này mẹ con đã nói với con, phụ thân hôm nay lại nhắc lại cho con một lần nữa, sau này không được phép tái phạm nữa.”

Thẩm Đan Hà khóc ngất vào lòng Thẩm Lập Phi, “Cha, con cũng biết, con đều hiểu, ca ca là như vậy, Thẩm gia phải dựa vào con. Mà con chính là trong lòng không thoải mái, trong lòng khó chịu, con rất thích Bạch công tử, từ lần đầu tiên thấy hắn, con đã thích hắn. Khi con biết nhà bọn họ định hôn ước với nhà chúng ta, con đã cao hứng đến không ngủ được mấy đêm liền, cái gì đều không để ý. Con nghĩ, toàn bộ kinh thành này cũng chỉ có con mới có thể xứng đôi với Bạch công tử. Mà con vừa nghĩ đến có nữ nhân khác đến chia sẻ hắn, lòng con liền khó chịu như bị dao cắt...”

Thẩm Lập Phi bắt đắc dĩ vỗ vỗ Thẩm Đan Hà, cho dù Thẩm Đan Hà trí tuệ hơn người, nói đến cùng, cũng chỉ là một tiểu cô nương mới mười sáu, mười bảy tuổi, từ nhỏ được ông và phụ nhân cưng chiều, chuyện tranh đấu trong đại gia tộc đối với nàng mà nói, còn quá sớm, quá tàn khốc.

“Hôm kia có người tặng cho phụ thân một đầu bếp, nghe nói là biết đem cánh hoa vào đến trong bánh, vừa ăn ngon lại vừa đẹp. Lát nữa con tìm nương của con, bảo đầu bếp chuẩn bị vài món bánh ngọt, sáng ngày mai đem đến phủ Ung Quốc Công, coi như là nói xin lỗi.” Thẩm Lập Phi dặn dò, Thẩm Đan Hà nức nở gật đầu.

Thẩm Lập Phi thấy Thẩm Đan Hà vẫn còn thương tâm nức nở, cũng có chút phiền chán, thấy có quân sự đang đứng chờ ngoài cửa, giống như có việc phải báo, liền khoát tay bảo Thẩm Đan Hà trở về.

Số của ông sao lại khổ thế này, trưởng tử thì không tiền đồ, đích nữ thì nhìn có vẻ khôn khéo, trên thực tế vẫn là một nữ nhân không có kiến thức. Năm đó nếu hắn có thể gặp được một chút kỳ ngộ, thì đã quyết không cưới Vu thị. Nữ nhân xuất thân từ tiểu môn tiểu hộ, quả nhiên chỉ có thể sinh ra một

đám con phá sản.

Quản sự do dự hồi lâu, thấy sắc mặt Thẩm Đại gia âm tình bất định, nhất thời cũng không dám tiến vào, sợ gặp rủi ro. Thẩm Đại gia thấy quản sự cứ lờ mờ đứng ở ngoài, đã sớm không nhìn được, mắng, “Có chuyện gì? Còn chưa mau vào nói!”

Quản sự cuống quýt vào phòng, hành lễ xong, nhỏ giọng nói, “Đại gia, Đại phu nhân phái lão Trịnh đến gặp tiểu thư Đan Niên, hiện tại đã trở lại.”

“Hừm, nói thế nào?” Thẩm Đại gia dùng khóe mắt nhìn quản sự.

Quản sự cắn răng một cái, hạ quyết tâm, lão Trịnh kia thật quá không phúc hậu, nói chuyện đó với hắn xong liền nói mình đau bụng, nặng nề đòi đi xem đại phu gấp, cứ thế vội vã bỏ chạy, ném cái chuyện xấu phông tay này lại cho hắn.

“Hồi bẩm Đại gia, nhà nhị phòng bên kia, nhà nhị phòng đã dọn đi rồi...” Quản sự không muốn nghĩ nữa, gấp rút nói ra một hơi, nhưng đợi hồi lâu vẫn không nghe trả lời, vụng trộm giương mắt nhìn nhìn Đại gia, thấy Đại gia mặt không chút thay đổi nhìn hắn, liền hoảng sợ lập tức cúi đầu.

“Người đi xuống đi, muốn dọn đi liền thì cứ việc dọn đi, chờ Nhị đệ trở về lại giải thích, đều là thân thích một nhà, sẽ không vì loại việc nhỏ hiểu lầm này mà tổn thương hòa khí.” Thật lâu sau, Thẩm Đại gia lên tiếng, quản sự thế này mới vội vàng vâng lệnh, khom người hành lễ rồi đi.

Thẩm Đại gia đau đầu tựa vào sập, một người hai người đều không để ông bớt lo, con trai con gái của Nhị đệ, người người đều không phải kẻ dễ bắt nạt. Nếu Thẩm Đan Niên kia đúng như lời phu nhân và Đan Hà nói, có ý không an phận như vậy, tuổi còn trẻ đã định thông đồng Bạch đại công tử, vậy thật đúng là một phiền toái khó giải quyết.

So với các chủ nhân Thẩm gia đại trạch ai cũng có mưu đồ riêng, tâm sự nặng nề, chỗ Đan Niên bên này thì vui vẻ hơn nhiều, nàng và Tuệ Nương vội vàng sửa soạn nhà mới, tuy rằng nhà không phải của mình, nhưng thế nào cũng cảm thấy thoải mái hơn so với ăn nhờ ở đậu.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Kế Sinh Nhai Tương Lai (Thượng)

Ngay trong ngày Đan Niên chuyển nhà, lúc xế chiều, Tô Doãn Hiên ngoại lệ đến nhà Đường An Cung một chuyến. Hắn nhận được tin do gã sai vặt của Đường An Cung liều chết truyền đến, cha của Đường An Cung – cũng chính là dưỡng của hắn – đang hành hung Đường An Cung. Nghe gã sai vặt nói, lần này là làm thật, Đường An Cung vụng trộm đến thanh lâu, bị lão gia dẫn người bắt trở về, lão gia rất tức giận, muốn đánh giết đứa con xấu xa này.

Tô Doãn Hiên đang lật xem một tập thơ cổ mới mua được, là bộ sưu tập ghi lại các bài thơ được làm trong các cuộc thi của các vị đại sư tiền triều. Quyển sách này có thể nói là có thể gặp mà không thể cầu. Nhìn tập thơ, hắn liền nhớ lại cảnh Thẩm Đan Niên ngày đó giành mua sách với bọn họ. Bướng bỉnh, không phân rõ phải trái, đùa giỡn tiểu thông minh, tức giận, tất cả đều là một Thẩm Đan Niên.

Nghe gã sai vặt khóc lóc kể, tâm tình thư thái đọc sách nhớ giai nhân của Tô Doãn Hiên bị phá hư hầu như không còn, chỉ biết nâng trán thở dài, dưỡng chỉ có mỗi một đứa con trai bảo bối, mỗi lần cũng đều là làm đáng một chút, sao nữ giết cho được, tên An Cung kia cũng quá không tốt.

Đang định xua tay không muốn quản chuyện nhà bọn họ, chợt nhớ tới con đường đến Đường gia chỉ cách ngõ hẻm Lê Hoa nhà Đan Niên vài bước. Nhớ tới Đan Niên, hắn giống như thấy được mỗi cái nhăn mày, mỗi cái nhoeo miệng cười, nhất cử nhất động của Đan Niên.

Ngày ấy ngồi trên xe ngựa, ánh sáng lờ mờ, hắn chỉ thấy rõ vành tai trắng nõn kề bên cửa sổ của Đan Niên. Vành tai nàng no đủ tròn vành vạnh, trên lỗ tai có một khuyên tai xỏ một hạt trân châu lớn cỡ hạt thóc. Theo nhịp chạy chớp lên chớp xuống của xe ngựa, hạt trân châu cũng nhẹ nhàng lắc lư, lắc lư đến độ trái tim hắn cũng đồng đưa theo, tự dưng nảy sinh ý định muốn ngậm lấy vành tai khéo léo kia, tình tứ thương thức.

“Tô công tử? Tô công tử?” Vì mạng nhỏ của thiếu gia nhà mình, gã sai vặt cương quyết lần này phải dùng bất cứ giá nào, trực tiếp lớn tiếng kêu lên, đánh thức Tô Doãn Hiên khỏi dòng suy nghĩ miên man.

Tô Doãn Hiên cả kinh, giật mình phát hiện mình thế nhưng xuất thần. Tô Doãn Hiên không được tự nhiên ho một tiếng, cẩn thận khép quyển sách trong tay lại, đứng dậy nói: “Người về đi, ta sẽ theo sau ngay.”

Đợi gã sai vặt ra ngoài, Tô Doãn Hiên tìm một cái hộp gỗ, đó quà sinh nhật năm kia của hắn, được điêu khắc hết sức dụng tâm, so với lễ vật bên trong còn khiến hắn vừa lòng ba phần. Tô Doãn Hiên cẩn thận đặt quyển sách vào trong hộp, gọi Lâm quản sự vẫn luôn đứng ở sau cửa, lập tức xuất môn.

Lâm quản sự nhìn chăm chăm chiếc hộp trong tay Tô Doãn Hiên, bỗng cười cười. Tô Doãn Hiên bị nhìn đến không được tự nhiên, khuôn mặt tuấn tú thoáng hiện đỏ ửng, dùng sức ho một tiếng, nói mình muốn đến Đường phủ thăm An Cung.

Lâm quản sự cũng không bối rối, cười hi hi nhìn Tô Doãn Hiên ôm chiếc hộp trong tay như ôm bảo bối, vừa cột ngựa vào xe vừa nói: “Thiếu gia, lúc

trở lại chúng ta đổi con đường khác đi.”

Tô Doãn Hiền cả kinh, hỏi: “Vì sao?”

Lâm quân sự cười nói: “Thiếu gia, đã sắp muộn giờ cơm chiều rồi, chúng ta nếu không đổi con đường tắt, không chừng sẽ trễ cơm chiều.”

Tô Doãn Hiền vội hỏi: “Hôm nay không vội, cứ đi theo đường cũ đi.”

Lâm quân sự xác định được ý nghĩ trong lòng, chờ xe đi ra khỏi viện, mới quay sang cửa xe, cười nói: “Thiếu gia, lúc đi ngang qua hẻm Lê Hoa, ta nhất định có việc cần làm, đành để thiếu gia chờ một hồi, đến lúc đó thiếu gia có thể ra xe ngựa đi một chút.”

Tô Doãn Hiền đang ngồi trong xe, xấu hổ đỏ cả người, cổ ra vẻ lão thành “Ừ” một tiếng. Đến nhà Đường An Cung, Đường lão gia đã trút giận xong rồi, Đường An Cung la hét ầm ầm như sấm, nhỏ vài giọt nước mắt, rốt cuộc cũng chỉ bị Đường lão gia cầm chổi lông gà đánh vài cái. Tô Doãn Hiền thấp giọng khuyên giải dượng một hồi, liếc mắt nhìn từng từng Đường An Cung còn đang nằm bẹp trên sạp, ai u không ngừng, uyển chuyển từ chối lời mời cơm của cô cô, liền vội vàng cáo từ rời đi.

Tô Doãn Hiền vừa lên xe, Lâm quân sự liền hoá tốc lái xe đến hẻm Lê Hoa, quen thuộc mò tới chỗ ở của một người họ Thẩm nào đó. Lâm quân sự cười trộm vài tiếng, Tô Doãn Hiền làm như không thấy Lâm quân sự, chỉnh đốn y quan, bước xuống xe đi tới ngõ hẻm, lại phát hiện cửa nhà bị khóa.

Tô Doãn Hiền nhất thời cảm thấy như có một chậu nước lạnh đổ lên đầu mình, thông ánh mắt xuống, xoay người định đi, chợt nghe nhà bên cạnh mở cửa kéo kẹt một tiếng, một bà tử trung niên mặc quần áo vải thô bụng một chậu nước đi ra.

Thấy Tô Doãn Hiền đứng trước cửa nhà hàng xóm, bà tử trung niên kia háo hức đến gần nói: “Vị công tử này, người tìm người ở nhà này sao?”

Tô Doãn Hiền chấp tay, trên mặt sớm khôi phục biểu tình lạnh lùng, “Đúng vậy.”

Bà tử trung niên tiếc nuối xua tay với Tô Doãn Hiền, “Người tới thực không đúng lúc, gần nửa canh giờ trước, người nhà này đều dọn đi cả rồi.”

“Dọn đi rồi? Dọn đi đâu?” Tô Doãn Hiền kinh ngạc, giọng nói cũng không khỏi lớn lên.

Bà tử trung niên cúi người đặt chậu nước xuống, tiện thể đóng cửa lại, nói: “Ta chỉ là một bà tử giặt quần áo, làm sao biết rõ ràng. Chính là đầu buổi trưa nghe trong viện có một nữ hài nói cái gì đó, hình như là nhà này không phải nhà bọn họ, giờ họ trở mặt với người chủ thật, nên phải dọn nhà đi.”

Tô Doãn Hiền nhàn nhạt “À” một tiếng, xoay người định đi, chợt nghe bà tử trung niên kia lắc đầu thờ dài nói thảm “Đáng tiếc. Gia chủ bên này cũng không tệ lắm, làm ra món đồ ăn ngon hiếm lạ nào cũng chia cho hàng xóm một phần, đối đãi với mọi người cũng rất lễ độ. Ai... thế đạo bây giờ là thế nào a, một chút cũng không chịu nhường tha người tốt a!”

Tô Doãn Hiền nhìn bóng lưng có hơi còng của bà tử kia, lại nhìn nhìn hộp gỗ trong tay, nhất thời cũng không biết nghĩ cái gì, ra ngõ nhỏ thấy ánh mắt Lâm quân sự có chút kinh ngạc nhìn mình, nhất thời có chút tức giận, cố ý không nhìn tới ánh mắt của Lâm quân sự, mang gương mặt có chút ửng đỏ lên xe ngựa.

Hắn cảm thấy mọi hành động của mình hôm nay vượt quá xa phạm vi nên làm của mình, lòng tràn đầy vui mừng biến thành hụt hẫng, hết như một kẻ ngốc.

Lâm quân sự hàm chứa ý cười ngồi trên ghế đánh xe, công tử dù gì cũng chỉ là một thiếu niên mới mười lăm tuổi, ngày thường luôn ít nói ít cười cứ như ông cụ non, hiện thời cuối cùng đã gặp được một nữ hài khiến mình động tâm. Hắn nhìn công tử lớn lên, tâm tình giống như trưởng bối, tất nhiên là hi vọng công tử vạn sự như ý.

Tuy rằng thân phận cô bé kia có chút khó giải quyết, bất quá nếu có thể khiến công tử dốc lòng thác thỏm, hắn cũng nhận, về sau lại nghĩ biện pháp là được. Cho dù thực không được, trong lòng công tử cũng luôn có một chuyện vui vẻ, chẳng lẽ vẫn tốt hơn bộ dạng già trước tuổi như hiện tại.

Lâm quân sự nghĩ đi nghĩ lại, cũng đã nghĩ đến vài năm sau hắn ôm được tiểu công tử, dạy tiểu công tử quyền cước võ thuật, trong đầu còn đang hưng phấn, trong xe chợt truyền đến giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của công tử nhà mình, còn mang theo một chút quẫn bách, “Lâm thúc, ta chỉ là, ta chẳng qua là cảm thấy thẹn với nàng, thúc chớ nghĩ nhiều.”

Lâm quân sự cọt nhả cười, “Không nghĩ nhiều, không nghĩ nhiều, công tử quá lo lắng. Miệng của ta thật nghiêm, công tử chớ lo lắng.”

Tô Doãn Hiền nghe ngữ khí này liền biết Lâm quân sự nhất định là nghĩ tới phương diện kia, xấu hổ giận dữ cùng dâng lên, “Lâm quân sự, người năm nay đã hơn ba mươi, vẫn chưa an gia lập thất, để ta nói với phụ thân tìm cho người một nàng dâu, được không?”

Lâm quân sự nghe vậy, kinh hãi, “Công tử, ngài đừng hại ta, ta tự do đã quen, vạn vạn đừng tìm một bà nương tới quàn thúc ta!”

Trả lời hắn chỉ có một tiếng “Hừ” đặc ý của Tô Doãn Hiền.

Đan Niên đêm đó có chút hưng phấn đến ngủ không được, bất quá nàng tuyệt không thừa nhận là nàng có tật xấu quen giường, nhà mới đã lâu không có người ở, trong phòng còn vương mùi mốc meo ẩm ướt đặc trưng của những căn nhà mái ngói cổ.

Hiện nay đã là đầu mùa hè, Bích Dao sợ Đan Niên ngủi mùi này lâu ngày không tốt cho thân thể, nên suốt đêm đều mở cửa sổ. Hơi gió lạnh xuyên thấu

qua cửa sổ, thổi tung tấm màn che. Tấm màn lụa màu hồng liền khe khẽ đung đưa theo gió. Ánh trăng bên ngoài sáng ngời, chiếu qua những hoa văn điêu khắc trên cửa sổ, tạo thành những cái bóng hình thù kì lạ, sáng tối không đồng nhất trên tường.

Đan Niên mở to mắt nhìn những cái bóng trên tường, ngủ mãi không yên, liền gọi Bích Dao đến nói chuyện với mình. Đã nhiều ngày đầu bạn cái này bạn cái kia, bỏ quên nha đầu Bích Dao này, quan hệ lại có hơi xa lạ trở lại. Đan Niên thật vất vả mới gặp được một nha hoàn thành thật trung hậu, còn phải bồi dưỡng nàng thành trợ thủ đắc lực làm ăn trong tương lai, tuyệt đối không thể để tình cảm chỉ ở mức sơ sài.

Bích Dao có chút câu nệ đứng trước giường Đan Niên, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, có chuyện gì?”

Đan Niên vừa bực mình vừa buồn cười, chẳng lẽ nha đầu này tưởng là mình có chuyện cần mới gọi nàng? Đan Niên từ trên giường ngồi dậy, nhích vào bên trong, vỗ vỗ chỗ trống trên giường, cười nói: “Ta ngủ không được, Bích Dao, ngươi nằm xuống bên cạnh ta, cùng ta trò chuyện một chút đi.”

Bích Dao có chút khấn trương, liền tục xua tay nói: “Làm như vậy không được, Bích Dao là hạ nhân hầu hạ chủ tử.” Nếu để cho mẫu thân biết, thế nào cũng sẽ bị trách móc một hồi.

Đan Niên ôn nhu nói: “Không có việc gì, ta chỉ muốn nói vài lời với ngươi, sẽ không nói cho Mai đi, ngươi yên tâm.”

Bích Dao dường như bị đoán trúng tâm sự, trên mặt thoáng hiện một mảnh đỏ ửng, cũng không từ chối, cởi áo khoác vải bông trên người, chỉ còn lại một tấm áo mỏng màu trắng, cẩn thận nằm lên giường.

Đan Niên nằm nghiêng, gối đầu trên chiếc gối thêu hoa, thoải mái nói: “Bích Dao, ngươi về sau có tính toán gì hay không?”

Bích Dao cả kinh, vừa định ngồi dậy, đã bị Đan Niên kéo xuống, Bích Dao nhìn cặp mắt tỏa sáng của Đan Niên, không giống định đuổi nàng đi, thoáng an tâm trở lại, có chút ngại ngùng cười, nói: “Có thể hầu hạ tiểu thư, ta đã rất cao hứng, chỉ cần tiểu thư không ghét bỏ ta, ta sẽ vẫn đi theo tiểu thư.”

Đan Niên nắm lấy tay Bích Dao, nói: “Luận tuổi, ngươi lớn hơn ta một chút, vốn nên gọi ngươi là tỷ tỷ.”

Thấy mặt Bích Dao lại hiện lên vẻ sợ hãi, Đan Niên vội vàng nói tiếp: “Ngươi tuy rằng không biết chữ, nhưng đầu óc thông minh, tính sổ sách so với ai khác đều nhanh đều chuẩn, ngay cả Phùng chương quây trường kỳ làm buôn bán, gảy bàn tính cũng không nhanh bằng ngươi tính bằng miệng. Quan hệ hai nhà chúng ta thế nào, ngươi cũng biết, để người như ngươi làm một nha hoàn trải giường giặt quần áo ở chỗ này của ta, ta cảm thấy rất ỳ khuất ngươi.”

“Ý của tiểu thư là...” Bích Dao không rõ lắm, hỏi.

Đan Niên cân nhắc một chút, “Ý của mẹ ta là muốn cho ngươi trở về hầu hạ ta, không muốn để một nữ hài như ngươi xuất đầu lộ diện làm buôn bán bên ngoài, chờ vài năm sau liền tìm tốt một nhà chồng, gả ngươi đi. Ta lại cảm thấy, ngươi nếu sống như vậy cả đời, dùng toàn bộ đầu óc của ngươi vào việc tính toán củi gạo dầu muối, thật là đáng tiếc.”

Bích Dao nhìn Đan Niên, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, ngươi muốn cho ta làm cái gì?”

Đan Niên nở nụ cười, Bích Dao thoát nhìn có vẻ ngốc, nhưng trên thực tế rất thông minh, chỉ cần một chút liền hiểu rõ, chuyện gì đều có thể nhìn thấu triệt.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Tính Kế Cho Ngày Sau (Hạ)

“Bích Dao, ngươi cũng thấy tình huống nhà chúng ta rồi đấy, nếu là còn tại Thảm gia trang xa xôi, ta đương nhiên không cần vì sinh kế mà phát sầu. Nhưng hôm nay, chúng ta không có tiền không có quyền, chỉ có mệnh bị người ta khi dễ. Nếu có ngày ngươi gả cho người, nếu gả cho người nhà nghèo, mỗi ngày đều vì một đồng tiền mà phát sầu, nếu ngươi may mắn gả cho nhà giàu có, lại phải cả ngày bởi vì nhà mẹ đẻ nghèo, bị nhà chồng xem thường mà phát buồn.”

Bích Dao rũ mắt xuống, nói: “Tiểu thư, ngài nói những lời này, ta đều đã từng nghĩ tới, nhưng nữ nhân không phải đều sống như vậy sao? Giống như nương của ta, cha ta mất, vất vả nuôi ta lớn lên, nhẫn nhịn tích góp cả đời, nếu không phải gặp được phu nhân và tiểu thư, còn không biết phải chịu đựng tới khi nào.”

Đan Niên ôn hòa nhìn nàng, “Đúng là như vậy nên mới không thể tiếp tục như vậy. Duyệt Lai của chúng ta, tuy chuyện làm ăn hiện tại náo nhiệt rực rỡ, nhưng muốn mở một tiệm như thế này, không cần đầu bếp thật cao minh, chỉ cần có người sao chép lại cách buôn bán của chúng ta, thì khắp phố lớn ngõ nhỏ đều sẽ có những tiệm ăn như vậy, chúng ta đến lúc còn biết kiếm tiền thế nào.”

Bích Dao gạt mình nhìn tiểu thư, nàng còn chưa nghĩ tới mức này, nàng chỉ cảm thấy mỗi ngày đều thấy khách sạn thu được tiền lời, như vậy đã thật vui vẻ, bởi vì có tăng quan hệ với Thẩm Đại gia trong tay, cũng không có ai đến làm khó bọn họ.

“Còn nữa, người cũng biết, ta và Đại bá mẫu đã trở mặt, sau này bọn họ có thể muốn đối phó ta, như vậy Duyệt Lai, không biết có làm tiếp được nữa hay không.” Đan Niên thở dài.

Bích Dao ngồi dậy, kiên định nói với Đan Niên: “Tiểu thư, ngài nói đi, chúng ta nên làm như thế nào?”

Đan Niên nghiêng đầu, “Ta còn chưa nghĩ ra ý tưởng cụ thể, nhưng đã nghĩ ra những bước đầu. Chờ qua mấy tháng nữa, tiền kiếm được nhiều hơn một chút, ta định sẽ mở một cửa hàng tơ lụa, giao cho người quản lý. Hai ngày nay ta đến gặp các phu nhân tiểu thư, thấy họ thường xuyên tham gia yến hội, người người đều vất óc chọn lựa phục sức, ganh đua cao thấp với nhau, e sợ bị người khác giành vị trí thứ nhất. Trong kinh thành nhiều kẻ có tiền, chỉ cần chúng ta thường xuyên nghĩ ra vài món lạ mắt, việc buôn bán nhất định sẽ thuận lợi.”

Đan Niên thời đại học khi có một người bạn thân rất thích chơi cosplay, mỗi lần làm quần áo đều nhờ Đan Niên góp ý từ đầu đến đuôi. Sau vài năm, nàng cũng dần biết được không ít vốn kiến thức thiết kế quần áo và các loại chất liệu, mấy trăm bộ tạo hình nhân vật cổ điển đã sớm ghi tạc trong đầu nàng. Trước kia là nàng lười làm, hiện tại vừa vận lấy ra để kiếm chút thu nhập thêm.

Bích Dao gật đầu đáp vâng, bất quá đảo mắt lại lo lắng, đỏ mặt ngập ngừng nói: “Tiểu thư, ta ngay cả quần áo tơ lụa cũng chưa mặc qua, sao có thể mở tiệm tơ lụa?”

Đan Niên nở nụ cười, “Chỉ cần không bị lỗ, cho người khởi điểm một năm, coi như là đóng học phí cho người, ta tin tưởng năng lực của người.”

Bích Dao ngượng ngùng cúi đầu, như nghĩ tới điều gì, muốn nói lại thôi. Đan Niên cười: “Có lời gì cứ việc nói thẳng, nhin ở trong lòng nhiều quá thì không tốt.”

Bích Dao ngượng ngùng nói: “Tiểu thư xem trọng ta, là Bích Dao có phúc, bất quá, bất quá ta cảm thấy Phùng đại ca cũng là người có năng lực, tốt hơn ta nhiều, không bằng để Phùng đại ca làm quản sự của cửa hàng này đi.”

Đan Niên thấy Bích Dao ửng hồng gò má, hai mắt tỏa ánh sáng, tựa như một thiếu nữ hoài xuân, liền biết Bích Dao hẳn là thích Tiểu Thạch, từ đáy lòng mừng thay cho Bích Dao. Tiểu Thạch là người tốt, gốc gác rõ ràng, nếu Bích Dao gả cho Tiểu Thạch, cũng là thân càng thêm thân, việc vui thêm được một chuyện.

Liên tưởng đến bản thân mình hồi nhỏ còn định bồi dưỡng Tiểu Thạch làm tướng công, Đan Niên không khỏi ách nhiên thất tiểu, mình khi đó nào nghĩ đến vài năm sau sẽ bị ép đến kinh thành, bị cuốn vào rất nhiều thị phi phải trái, nếu có thể luôn ở lại trong thôn trang nhỏ kia, sống cuộc đời an tĩnh thì tốt biết bao nhiêu.

Bích Dao thấy Đan Niên nhìn mình cười, có chút bất an hỏi: “Tiểu thư, ngài đừng nghĩ nhiều, ta chỉ là...”

Đan Niên khoát tay, “Bích Dao, người nếu thích Tiểu Thạch, để ta tìm nương làm mối cho người. Tiểu Thạch là người mà ta quen biết từ nhỏ, tính tình tốt, người cũng thông minh, tương lai nhất định là tướng công tốt, phụ thân tốt.”

Bích Dao xấu hổ, hai má đỏ bừng một mảnh, “Tiểu thư, chúng ta đang nói chuyện đứng đắn, ngài lại chọc ghẹo ta!”

Đan Niên ha ha nở nụ cười, cố ý trêu ghẹo: “Vậy là được rồi, xem ra Bích Dao của chúng ta không có ý đó với Tiểu Thạch, ta sẽ đi nói với nương, ngàn vạn đừng hứa gả người cho hắn!”

Bích Dao nghe vậy liền sốt ruột, “Ai nói không có ý đó, ta chỉ là...” Đợi nhìn đến ý cười bốn cột của Đan Niên, Bích Dao mới phục hồi tinh thần lại, trên mặt có vẻ như sắp nổi lửa đến nơi.

Đan Niên cười đủ, không lại tiếp tục chọc ghẹo nàng. Khách sạn hiện tại còn thiếu người, Bích Dao sáng sớm phải đi hỗ trợ, nàng cũng không tiện giữ Bích Dao lại nói chuyện phiếm giải buồn với nàng, vén màn lên bảo Bích Dao trở về ngủ, Bích Dao lại kiên trì hầu hạ Đan Niên nằm xuống, đắp kín màn lụa cho Đan Niên rồi mới xoay người rời đi.

Đan Niên thở dài, tâm tư Tiểu Thạch nhanh nhạy hơn so với Phùng chương quây nhiều, chỉ là Tiểu Thạch là một đứa nhỏ hiếu thuận, ngày thường nếu Phùng chương quây nói làm chuyện gì, thì hẳn tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện dư thừa. Phùng chương quây là loại hình có thể giữ vững sự nghiệp, còn Tiểu Thạch mới là người thích hợp gây dựng sự nghiệp.

Tiểu Thạch là bạn chơi từ nhỏ của mình, Đan Niên suy nghĩ nửa ngày, vẫn là muốn Tiểu Thạch làm chút chuyện, hương liệu của Tây Vực rất được hoan nghênh ở Đại Chiêu, bởi vì đang có chiến tranh với Lạc Xích, mậu dịch bị gián đoạn, giá hương liệu càng quý hơn hoàng kim.

Tiểu Thạch đã sống ở biên cảnh rất nhiều năm, coi như là mưa dầm thấm đất, rất quen thuộc tình hình mậu dịch ở biên cảnh. Nếu mở một cửa hàng hương liệu ở kinh thành, giao cho Tiểu Thạch kinh doanh, ắt sẽ thu được nhiều tiền lời, đối với cả nhà Tiểu Thạch coi như là có cát nhắc.

Nhưng điều khiến Đan Niên lặn lội qua lộn lại đầu chính là: bọn họ ở kinh thành không có nhà không có đất! Trước kia ở Thẩm gia trang, Đan Niên chưa bao giờ phải lo đến vấn đề lương thực, nhà cửa vốn rộng rãi, lương thực cũng nhiều.

Nhưng nay đến kinh thành, cái gì cũng phải đi mua, cửa hàng bán gạo gần đến chiều tối liền đóng cửa, chỉ sợ nói không chừng sẽ đói bụng. Điều này khiến Đan Niên nảy sinh cảm giác khủng hoảng thật lớn, trong xã hội phong kiến nông dân cá thể, trong tay không tác đất liền không có cảm giác an toàn.

a!

Dựa vào một cái Duyệt Lai, nếu muốn mua nhà mua đất ở kinh thành, trong khoảng thời gian ngắn quả thực có chút khó khăn. Đan Niên vừa nghĩ tới tương lai liền da đầu run lên, “Còn không bằng trở về Thẩm gia trang, có nhà có đất, còn không cần đối mặt đám quyền quý thích khi dễ người khác kia”, Đan Niên nhỏ giọng lầm bầm.

Lần trước gặp Thanh Thanh, nghe nói là Thẩm Lập Ngôn rất nhanh có thể về nhà, cũng không biết là bao lâu, đánh giấc thì xong rồi, còn không được về nhà! Bất quá Đan Niên vẫn không hiểu thái độ của Tuệ Nương cho lắm, mẫu thân cũng không thích kinh thành, nhưng nghe mẫu thân nói chuyện mấy ngày nay, hình như là một lòng muốn cho ca ca ở kinh thành, còn đang đi tìm một cô con dâu.

Đan Niên đoán nửa ngày, cũng chỉ nghĩ đến Tuệ Nương là muốn Thẩm Ngọc an cư ở lại kinh thành, đầu kì thi đình đạt được thứ tự tốt, làm một chức quan văn an toàn, tốt nhất là có thể đi vào Quốc Tử Giám, an toàn làm tiên sinh dạy học, giống như cậu, vừa được người ta tôn trọng, lại được không ít bổng lộc.

Bất quá, Đan Niên lại không nghĩ Thẩm Ngọc sẽ làm như vậy. Nàng và ca ca là cùng nhau lớn lên, hiện tại Thẩm Ngọc tuy rằng mặt ngoài nho nhã kính cẩn nghe lời, trên thực tế trong lòng cũng không an phận. Lần này đòi chết đòi sống đi theo biên cảnh, trong lòng Đan Niên rõ ràng, hẳn lo lắng phụ thân chỉ là một phương diện, về phương diện khác, nội tâm hẳn tuyệt đối là hướng tới sa trường hào khí ngất trời.

Đan Niên đem người trong nhà thay phiên xoay ở trong đầu một vòng, càng nghĩ càng loạn, nằm lăn xuống giường, giang tay giang chân, bị thương thanh thờ dài, tiền a tiền a, đều là tiền làm hại!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tử Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Phụ Tử Về Nhà

Đan Niên tự định ra kế hoạch phát triển, mỗi ngày đều đến Duyệt Lai, lác lác hai vòng, nếu thấy trong Duyệt Lai tiếng người ồn ào, khách đến như mây liền vui vẻ không thôi, nếu thấy không bao nhiêu người tới dùng cơm, cũng có chút mất hứng, lo được lo mất.

Kể cho Bích Dao nghe, Bích Dao chính là ném qua ánh mắt xem thường, “Tiểu thư, ngài đến xem vào giờ ăn cơm, khách đương nhiên nhiều, ngài đến không phải vào giờ ăn cơm, khách khẳng định ít a!” Đan Niên đỏ ửng mặt, hi hi nở nụ cười, không nói lời nào.

Từ ngày đuổi con chồn đến chúc Tết của Đại bá mẫu – lão Trịnh – đi, Đan Niên không còn thấy Đại bá mẫu phái người nào đến nữa, nàng cũng không nói cho nhà Đại bá mẫu biết mình chuyển nhà tới nơi nào. Nếu Đại bá mẫu có tâm muốn tìm, dựa vào thế lực nhà bọn họ, tìm được chỗ ở mới cũng không phải việc khó gì.

Hôm nay, Đan Niên đang định ra khỏi nhà đến trong tiệm tìm Tiểu Thạch, nàng muốn cùng Tiểu Thạch thương lượng chuyện mở một cửa hàng bán hương liệu Tây Vực, Tiểu Thạch từ sáng đến tối đều làm việc ở trong tiệm, Đan Niên tìm không ra thời gian thích hợp.

Vừa mở cổng ra, Đan Niên và Tuệ Nương liền thấy Ngô thẩm thẩm cực kì cao hứng trở lại, còn chưa đi đến trước mặt, Ngô thẩm thẩm liền lớn giọng gọi to, “Tuệ tỷ, tỷ phu và A Ngọc công tử đã trở về!”

Đan Niên và Tuệ Nương nhìn thoáng qua nhau, hai mắt đều là kinh hi. Tuệ Nương vội hỏi: “Bọn họ ở đâu? Sao còn chưa về nhà?”

Ngô thẩm thẩm đi vội vào trong viện, đóng cửa lại, cười nói: “Tuệ tỷ, tỷ đừng sốt ruột. Buổi sáng có một thương nhân đến tiệm dùng cơm, nói mới từ phía tây trở về, quân đội đã xuất phát, bất quá phỏng chừng phải đi một hai ngày mới đến kinh thành. Ta nghĩ, tỷ phu và A Ngọc công tử chắc chắn sẽ trở về cùng với quân đội.”

Tuệ Nương nghe vậy, hai tay tạo thành chữ thập vái ba cái lên trời, thì thào nói: “Ông trời có mắt, ông trời có mắt.”

Đan Niên cũng rất cao hứng, bỗng nhiên nghĩ tới, “Nương, chúng ta dọn nhà, cha và ca ca sau khi trở về làm thế nào tìm thấy chúng ta.”

Tuệ Nương nghe vậy cũng sốt ruột, lập tức muốn quay lại canh chừng ở căn nhà trong ngõ hẻm Lê Hoa. Đan Niên vội cản lại, “Nương, chìa khóa căn nhà đó đã trả lại cho Đại bá mẫu, nương đi chẳng lẽ định đứng ở ngoài cửa?”

Tuệ Nương ngăn ra, cười nói: “Không sao, phải đi chờ chứ, cứ tìm một chỗ, mỗi ngày chờ ở đó là được.”

Đan Niên nhìn Tuệ Nương, không mấy đồng ý, Tuệ Nương đã sắp bốn mươi, thân thể cũng không bằng lúc trước, bây giờ là đầu mùa hè, nếu phải đứng ở bên ngoài một ngày, cho dù là một nam tử trưởng thành cũng chịu không nổi.

“Nương, không bằng thế này, để con viết một tờ giấy, ghi địa chỉ hiện tại của chúng ta, nhờ Ngô thẩm thẩm dán lên cổng căn nhà ở ngõ hẻm Lê Hoa. Khi

nào cha và ca ca trở về sẽ thấy được, biết ngay là bây giờ chúng ta đang ở đâu.” Đan Niên nghĩ tới nghĩ lui, đây cũng là một biện pháp tốt.

Tuệ Nương cũng cảm thấy biện pháp này rất tốt, chờ Đan Niên viết chữ xong, lúc Ngô thẩm thẩm đang định đem đi ra ngoài, Tuệ Nương sợ tờ giấy bị gió tấp mưa sa làm hư, cha con Thẩm Lập Ngôn không nhìn thấy, còn cố ý dặn Ngô thẩm thẩm nhớ nhắc nhở hàng xóm, nếu cha con Thẩm Lập Ngôn trở về mà nhìn không thấy tờ giấy, cũng còn có hàng xóm báo cho biết.

Đan Niên nhìn không được muốn bật cười, Tuệ Nương ngoài miệng nói không thêm đề ý, nhưng trong lòng trông mong so với ai khác đều lợi hại, sau khi đến kinh thành, tóc cũng bạc đi thiệt nhiều, cả ngày lo cho chồng và con tại nơi biên cảnh xa xôi.

Chiều hôm sau, Đan Niên luyện chữ một hồi, cảm thấy đầu óc cứ mơ mơ màng màng, lẩm bẩm mùa hè chính là dễ buồn ngủ. Tuệ Nương đang ngồi thêu thùa bên cạnh, thấy vậy liền vội vàng bảo nàng lên giường nằm một hồi.

Không đợi đầu Đan Niên chạm xuống gối, chợt nghe tiếng đại môn bị gõ thùng thùng rung động, vọng vào tiếng gọi “Nương, nương, mở cửa!”.

Đan Niên vừa nghe thấy tiếng, lập tức từ trên giường ngồi bật dậy, “Nương, hình như là tiếng ca ca!” Nhất thời một chút buồn ngủ cũng không, vội kéo Tuệ Nương chạy ra cửa.

Quả nhiên ngoài cửa đứng là hai cha con Thẩm Lập Ngôn mặt đầy gió sương. Tuệ Nương run rẩy nhìn Thẩm Lập Ngôn một cái, lại đảo mắt nhìn con. Thẩm Ngọc nhìn mẫu thân, tuy rằng vẫn là bộ mặt lưu manh cười xấu xa, nhưng hóc mắt đỏ lên không giấu được người khác. Tuệ Nương lúc này liền ôm lấy Thẩm Ngọc, khóc lên, “Con của ta a, nương nhớ con muốn chết!”

Đan Niên thấy cha con Thẩm Lập Ngôn đen gầy rất nhiều, ánh mắt cũng đỏ bừng, nước mắt bỏ nhào lạch cạch xuống dưới.

Thẩm Lập Ngôn mặt mày rầu rìa xồm xàm, đen gầy rất nhiều, cười nói: “Đừng khóc đừng khóc, lại khóc sẽ làm cho khách chế giễu.” Dứt lời quay người lại, lộ ra bóng người giấu phía sau cha con Thẩm Lập Ngôn.

“Thanh Thanh! Sao ngươi lại tới đây?” Đan Niên nhìn thấy khách là ai, giật mình kêu lên.

Thanh Thanh cúi đầu, tiếng nói lí nhí như muỗi kêu, “Đã lâu không gặp ngươi, muốn tìm ngươi đi chơi, đến cửa nhà ngươi thì gặp Thẩm bá phụ, nên cùng đi vào.”

Đan Niên thấy Thanh Thanh giống như đứa nhỏ phạm sai lầm, đang tự làm kiểm điểm, không khỏi cười nói: “Tốt, hoan nghênh ngươi tới, ta đã thật lâu không gặp ngươi, cũng rất nhớ ngươi.”

Nghe nói như thế, Thanh Thanh mới an tâm, ngẩng đầu lên nhìn Đan Niên, gò má hồng phác phác. Tuệ Nương thầm đánh giá Thanh Thanh, lấy khăn lau mặt, khách khí cười nói: “Vị tiểu thư này chắc là Liêm tiểu thư mà Đan Niên thường nói, bộ dạng thật là xinh đẹp!” Quay đầu nói với Đan Niên: “Còn không mau mời Liêm tiểu thư vào nhà!”

Đan Niên xin lỗi liếc nhìn phụ thân và ca ca, Thẩm Lập Ngôn rộng lượng cười cười, vung tay bảo Thanh Thanh mang nha hoàn vào trong. Thẩm Ngọc vẫn là khuôn mặt tươi cười, chỉ lo nhìn Tuệ Nương, nghe Tuệ Nương thao thao bất tuyệt hỏi thân thể thế nào, có bị thương hay không, đủ chuyện linh tinh này nọ, gần như xem Liêm Thanh Thanh bên cạnh là một đoàn không khí.

Xe ngựa Thanh Thanh đứng chờ ở đầu ngõ, con hẻm rất hẹp, xe ngựa nhà Thanh Thanh lại quá lớn, không vào được, nên Thanh Thanh bảo xa phu chờ ở đầu hẻm. Hai con ngựa của Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc rất gầy, xương xẩu lóm chồm, an tĩnh đứng phía sau mọi người, thỉnh thoảng giơ chân thò khi một cái. Thanh Thanh chỉ ước gì nhanh chóng cách xa hai con chiến mã cứ liên tục lườm mắt nhìn mình, giờ thấy Đan Niên đưa tay thỉnh mình vào, nàng liền vội giữ chặt lấy tay Đan Niên, mang theo nha hoàn vào sân.

Đan Niên dẫn Thanh Thanh đi về phòng của mình, dù sao Thanh Thanh là một nữ hài chưa lấy chồng, đứng chung với cha con Thẩm Lập Ngôn thì không tốt.

Chính là Đan Niên chỉ lo dắt Thanh Thanh về phía trước, lại không phát hiện Thanh Thanh lưu luyến liếc nhìn Thẩm Ngọc còn đang đứng ở cửa. Thẩm Ngọc vốn là một mỹ thiếu niên như ngọc, lại bởi vì tôi luyện trên chiến trường, khuôn mặt trắng nõn bị phơi trở thành màu đồng, có thêm chút tang thương và thành thực không hợp tuổi, lại càng thêm khiến người ta ghé mắt, giống như viên đá quý trải qua tạo hình, càng thêm chói mắt.

Tùy ý dặn tiểu nha hoàn đứng giữ cửa, Thanh Thanh liền vào phòng Đan Niên, đánh giá bố trí trong phòng Đan Niên.

Thanh Thanh có chút đồng tình nói: “Đan Niên, căn nhà nguyên lai của ngươi tốt hơn hiện tại nhiều, sao lại muốn chuyển đến chỗ này a?”

Đan Niên cười cười, chuyện của nhà bọn họ và nhà Đại bá mẫu không cần thiết phải nói cho Thanh Thanh biết, “Nhà ở đây cũng tốt lắm a, nhà trước kia chỉ có ta và mẹ ở, tiền thuê nhà quá mắc.”

Thanh Thanh búng tỉnh đại ngộ, hai tay vung lên, cười nói: “Nhà chúng ta còn có mấy căn, đều không có người ở, ta ngày mai sẽ dẫn ngươi đi nhìn xem, người nhìn trúng căn nào thì liền dọn qua đó ở!”

Đan Niên buồn cười nhìn Thanh Thanh, nếu không phải nàng hiểu tính tình của Thanh Thanh, chắc chắn sẽ nghĩ Thanh Thanh ra về tiểu thư nhà giàu khoe khoang trước mặt nàng. Thấy Đan Niên cười không nói lời nào, mặt mày rõ ràng không xem lời đề nghị của mình là quan trọng, Thanh Thanh có chút gấp lên.

“Đan Niên, ta nói là thật, mẹ ta nói, tòa nhà đó là của hồi môn của ta, tương lai đều thuộc về ta!” Thanh Thanh kéo Đan Niên tay, nói.

Đan Niên ghẹo nàng, “Nếu là đồ cưới của ngươi, thì sau này chẳng phải là sản nghiệp của chồng của ngươi, chúng ta sao ở đó được?”

“Nhà các ngươi không phải là...” Thanh Thanh thốt ra, may mà lời định nói đánh một vòng ở đầu lưỡi, lại nuốt trở vào, “Ngươi là bạn tốt của ta, nhà các ngươi có khó khăn, ta giúp một chút cũng là nên làm” Thanh Thanh nhấp nháy cặp mắt to long lanh, lấu lỉnh trả lời.

Đan Niên tươi cười có chút xấu hổ, nàng nhớ rõ thái độ của Liêm phu nhân đối với nàng, cũng nhớ suy nghĩ của cha mẹ đối với chuyện này thế nào, mặc kệ Thanh Thanh từ đâu biết được hôn ước của nàng và ca ca, nhưng hiện tại xem ra, hôn ước này khó mà thành.

Thanh Thanh đã giúp bản thân mình rất nhiều, Đan Niên cảm kích nàng không thôi, hơn nữa cô gái này đơn thuần thiện lương, Đan Niên cũng thật thích nàng, thậm chí có lúc cảm thấy nếu cô gái này làm chị dâu của mình thì tốt biết bao. Cha mẹ Thanh Thanh lúc ấy có lẽ là tưởng rằng sau khi Thẩm Lập Ngôn giữ đạo hiếu xong sẽ trở về làm quan, sẽ được huynh trưởng giúp đỡ mà thăng chức rất nhanh. Chỉ tiếc, nhà của bọn họ đã làm cho Liêm gia thất vọng rồi.

“Đan Niên?”

Đan Niên còn đang đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, đột nhiên nghe Thanh Thanh gọi mình, giương mắt nhìn lên, thấy Thanh Thanh mặt mày nghi hoặc nhìn mình, Đan Niên có chút lúng túng, cư nhiên thất thần trước mặt khách, xin lỗi cười cười nhìn Thanh Thanh: “Ngươi mới vừa nói cái gì, ta không nghe.”

Thanh Thanh đỏ mặt nói: “Ta vừa rồi, ta vừa rồi hỏi là, cái người đi cùng với Thẩm bá bá lúc này, là vị ca ca mà ngươi thường xuyên nhắc đến đúng không?”

Hả? Đan Niên có chút không hiểu, nàng hình như chưa hề kể gì về Thẩm Ngọc với Thanh Thanh a, sao lại thành ‘vị ca ca được thường xuyên nhắc đến’, “Đúng vậy, hần là ca ca của ta, hơn ta bốn tuổi, tên là Thẩm Ngọc.”

Nếu Thanh Thanh đã hào phóng đề nghị, Đan Niên quyết định mình cũng hào phóng nói rõ thì tốt hơn.

“Nga, ca ca ngươi thật là tốt xem.” Thanh Thanh đỏ mặt nhỏ giọng nói.

Đan Niên a, người này có một tật xấu, hề nghe người khác khen người nhà mình là nhịn không được, lúc này liền phác lại đây, mặt mày hớn hờ nói: “Chuyện đó còn phải nói, lúc trước ở Thẩm gia trang, trong vòng bán kính mười tám dặm, có vô số thiếu nữ nhìn trộm hần. Hần hiện tại bị phơi vừa đen lại vừa xấu, ngươi chưa thấy qua hần lúc còn đi học, đó mới thật là đẹp mắt!”

Vừa nghe Đan Niên nói đến Thẩm Ngọc, ánh mắt Thanh Thanh liền sáng lên, tràn đầy thần thái, mặt mày đầy ao ước hỏi: “Thẩm Ngọc lúc còn đi học, là bộ dáng gì?”

Đan Niên đang định vui vẻ kể tiếp, thoáng nhìn thấy vẻ mặt của Thanh Thanh giống như thiếu nữ hoài xuân, ngữ khí giống như đang hỏi thăm khuê mật về bạch mã hoàng tử trong lòng, Đan Niên có chút sợ hãi cả kinh, âm điệu cũng chậm lại.

Đan Niên lúng ta lúng túng nói: “Cũng không có gì, chính là một cái mũi hai con mắt, không có gì đặc biệt.” Nhớ tới chuyện Thẩm Ngọc quyết tuyệt bỏ đi, lửa giận trong lòng Đan Niên liền roạt một cái bùng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên trướng thói Thẩm Ngọc đó đặc biệt rất không có trách nhiệm, đặc biệt không nghe lời! Đang học hành yên ổn, tự dưng đòi đi chiến trường, không để ý người trong nhà lo lắng thế nào, ta nếu là chọn chồng, khẳng định không chọn người như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75: Dự Đoán Của Phụ Thân

“A?” Thanh Thanh chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, dùng ngữ khí vừa mê hoặc lại vừa có chút sùng bái nói, “Nhưng ta nghe lên phụ thân và cái thúc thúc nói chuyện, ai cũng nói Thẩm Ngọc ca ca biểu hiện rất tốt ở trên chiến trường, hoàn toàn không giống một tiểu tử ranh mới vào chiến trường a, còn nghĩ ra thật nhiều kế sách hay, võ nghệ cũng tốt...”

Đan Niên híp mắt không biết nên nói cái gì cho phải, cuối cùng khốn khổ vuốt trán, những nữ nhân đang yêu chính là phiền toái nhất, có nói thế nào cũng không hiểu được.

“A, đúng rồi!” Thanh Thanh chợt nhớ tới cái gì, hỏi Đan Niên: “Đan Niên, ngươi còn nhớ vị Đồng tiểu thư trộm ngọc bội của Bạch công tử ở biệt trang của Khánh Vương gia lần trước không?”

Đan Niên làm sao có thể quên vị Đồng tiểu thư kia, chẳng lẽ nàng ta lại bị chuyện kia mà ôm hận, làm ra chuyện gì, Kinh Triệu Doãn chẳng lẽ không thể bỏ thì giờ trong lúc cấp bách, canh giữ nữ nhi của mình a!

Đang lúc Đan Niên tưởng rằng lại có cái tai họa gì lan đến gần mình, chợt nghe được Thanh Thanh nói: “Từ sau sự kiện kia, cũng không biết Bạch Nhị phu nhân đã nói gì với Kinh Triệu Doãn phu nhân, mấy ngày nay nghe nói vị Đồng tiểu thư kia đã được hứa gả cho người ta, tháng sau liền phải gả đi, nhà chú rể ở tận Giang Nam, cách kinh thành và quê nhà của Đồng tiểu thư rất xa.” Ngữ khí Thanh Thanh mang theo một chút thương hại.

Nguyên lai là như vậy, tâm tư Đan Niên xoay chuyển trăm lần, vị Bạch Nhị phu nhân kia có quan hệ thân thích với Thảm Đại phu nhân, Đồng tiểu thư chẳng qua là ôm lòng thăm mến kiểu thiếu nữ hoài xuân đối với Bạch công tử, có cần phải đối đãi một nữ hài như thế sao?

“Ta nghe nói, mẹ ruột của Đồng tiểu thư mất sớm, phụ thân sớm cưới kẻ thất, mẹ kế sinh con trai, chỉ nhỏ hơn nàng chưa tới hai tuổi. Đồng tiểu thư từ nhỏ đều sống ở quê, không ai quản giáo, thế nên mới có tính tình như vậy.” Thanh Thanh thờ dãi nói, “A, không phải, Đan Niên, ta không phải nói lớn lên ở nông thôn liền... Liền...” Thanh Thanh ý thức được mình nói sai cái gì, sốt ruột nhìn Đan Niên, càng vội càng nói không ra lời.

Đan Niên mỉm cười, Thanh Thanh là một nữ hài cá tính, khó có lúc cũng sẽ tâm tư nhẩn nhai, nàng đương nhiên sẽ không vì chuyện lòng gả vô tội mà nảy sinh hiềm khích với Thanh Thanh, cho dù không thể thành chị dâu em chồng, vẫn có thể làm bằng hữu.

Chỉ là chuyện của Đồng tiểu thư, Đan Niên rốt cuộc vẫn thấy áy náy, tuy rằng vị Đồng tiểu thư này đầu óc hồ đồ, nhưng nếu không phải nàng kéo Đồng tiểu thư liên lụy vào, có lẽ chuyện lấy chồng ở xa sẽ không đến nhanh với Đồng tiểu thư như vậy.

Thanh Thanh lại bô bô kể lại những tin đồn bát quái gần đây trong kinh thành, Đan Niên rất là tò mò, Thanh Thanh vốn là một tiểu thư khuê các được dưỡng trong thâm khuê a, “Thanh Thanh, việc này, người làm sao mà biết được?”

Thanh Thanh bĩu môi, “Trong kinh thành này, các phu nhân thích nhất là tị hội, mời những tiểu thư chưa lập gia đình đến, mọi người quan sát lẫn nhau một chút, chọn trúng người nào liền cho con trai mình đến cầu hôn! Trong tị hội, mỗi khi không có việc gì thì phải nói chuyện nhà bên đông thế nào, nhà bên tây ra sao.”

Đan Niên cười đến không khép miệng được, “Nguyên lai Thanh Thanh thường thường tham gia hội thân cận a!” Nguyên lai trong kinh thành ngoại trừ buổi tiệc xem mắt ở biệt trang của Khánh Vương phủ, còn có những buổi tiệc xem mắt kiểu như vậy.

Thanh Thanh buồn bực liếc mắt nhìn Đan Niên, khề мэng một câu: “Người đừng cười vui sướng khi người khác gặp họa như vậy, không bao lâu nữa, người khẳng định cũng phải đi!”

Tiểu nha hoàn ngoài cửa vén rèm lên, giọng già nói: “Tiểu thư, thời gian không còn sớm, chúng ta cần phải trở về!”

Thanh Thanh lưu luyến nắm tay Đan Niên, có chút không nỡ: “Thực mau, ta cũng chỉ có thể nói chuyện vui vẻ với người, mấy tiểu thư đồ bỏ kia, ngược lại thật sự rất là phiền hà.”

Đan Niên cười không nói gì, chỉ thúc giục Thanh Thanh mau chút trở về, chớ làm giờ com.

Lúc đi ngang qua tiền viện, Đan Niên hướng vào trong nhà chính, hô: “Nương, Thanh Thanh phải đi về!” Vừa dứt lời, liền thấy Tuệ Nương vén rèm lên, khách khí cười nói: “Liền tiểu thư phải đi, về sau nhớ thường đến chơi a!”

Thanh Thanh vênh cổ lên nhìn hồi lâu, cũng không thấy có người khác vén màn từ trong nhà chính đi ra, tuy rằng trên mặt có chút thất vọng, vẫn ngọt ngào cười nói với Tuệ Nương: “Hẹn gặp lại bá mẫu!”

Chờ Thanh Thanh đi rồi, Đan Niên liền bị Tuệ Nương kéo đi nhà chính. Đan Niên thấy vẻ mặt mầu thân như thấy, cảm thấy không có chuyện gì tốt. Nàng và Tuệ Nương mẹ con tình thâm mười mấy năm, thái độ của Tuệ Nương lúc này đối với Thanh Thanh tuy rằng khách khí hữu lễ, nhưng Đan Niên vẫn sâu sắc cảm nhận được, Tuệ Nương không thích Thanh Thanh, một chút cũng không thích!

Trong nhà chính, Thảm Lập Ngôn đang nâng chung trà uống nước, Thảm Ngọc ngẩng đầu cười xấu xa nhìn nàng một cái, bị Đan Niên ném qua một cái nhãn đao, liền cúi đầu cười nham nhở.

Thảm Lập Ngôn buông chung trà, “Đan Niên, chuyện trong khoảng thời gian qua, phụ thân đã biết. Con yên tâm, chỉ cần có phụ thân ở đây, tuyệt không để cho con chịu ủy khuất.”

Đan Niên hết sức ấm lòng, cười nói: “Phụ thân nghĩ nhiều, bọn họ cũng không dám làm gì con. Chờ chuyện làm ăn hết thấy vào quỹ đạo, kiếm được nhiều tiền, hoàn toàn cắt đứt quan hệ, chúng ta tại sao phải sợ bọn họ làm cái gì.”

Thảm Lập Ngôn thờ dãi, “Tuy là nói như vậy, nhưng vẫn không thể không đề phòng.”

Đan Niên khuyên: “Trải qua chuyện này, bên nhà Đại bá mẫu khẳng định không còn giữ ý tưởng đó với con. Con cảm thấy bọn họ vốn là muốn tìm một nữ hài nghe lời, bây giờ thấy con không chịu nghe bọn họ bài bố, hẳn là sẽ không còn ý nghĩ này nữa.”

Đan Niên quay đầu nhìn Thảm Ngọc, Thảm Ngọc cúi thấp đầu, hai tay siết chặt đến trắng bệch. Đan Niên hiểu được trong lòng hẳn lúc này đang hờn dỗi, liền nhảy đến trước mặt ca ca, cười nói: “Ca ca đừng lo cho muội, ca ca xem, lúc phụ thân và ca ca không ở đây, có ai khi dễ được muội sao?”

Thảm Ngọc ngẩng đầu lên thấy Đan Niên cười cười, đang định giễu cợt nàng, chợt nghe Thảm Lập Ngôn nói: “Lần này từ biên cảnh trở về, có một số

việc phải tìm hiểu thêm. Đan Niên cũng không phải tiểu hài tử, hôm nay, có một số việc phải nói với mọi người một câu, cũng phải có chuẩn bị tốt.”

Đan Niên rất ít nhìn thấy Thẩm Lập Ngôn dùng ngữ khí thận trọng như thế để nói chuyện, lập tức bỏ qua không cùng Thẩm Ngọc quấy rối, xách một chiếc ghế con đến ngồi kế bên Thẩm Lập Ngôn.

“Hiện thời tuy là đánh thắng trận, nhưng cũng không thấy sẽ được ban thưởng. Thái độ của Ung Quốc Công đối với Đại hoàng tử sáng tối không chừng. Long thể Hoàng Thượng không tốt, dưới gối tổng cộng chỉ có hai hoàng tử. Nếu Đại hoàng tử mất tư cách tranh long ý, người vào chỗ nhất định là vị thái tử do Hoàng hậu sinh ra. Bạch gia tuy là dòng họ bên ngoại, nhưng quan hệ giữa Hoàng hậu và Bạch gia cũng thật vi diệu. Hoàng hậu vừa muốn dựa vào cho Bạch gia, lại muốn chèn ép Bạch gia, Bạch gia cũng không hẳn sẽ hi vọng bồi dưỡng ra một hoàng đế một lòng chỉ muốn chèn ép mình.” Thẩm Lập Ngôn thờ dài nói.

Tuệ Nương cau mày, “Tướng công, ai làm hoàng đế, không liên quan đến chúng ta.” Trên trực giác, bởi vì có Đan Niên ở đây, Tuệ Nương vạn phần không hi vọng nhà mình nhắc lên quan hệ gì với vị đại nhân vật cao cao tại thượng đó.

Đan Niên khẽ thở dài một cái, Thẩm Lập Ngôn còn tính sót một điểm, thì chính là Tô Tấn Điền. Tô Tấn Điền lúc trước dùng thân sinh cốt nhục của mình để đổi chỗ cho Tô Doãn Hiên. Lúc còn ở Thẩm gia trang, nàng đã xem qua không ít tạp ký dã sử, nhà ngoại của Tô Doãn Hiên là đại gia tộc trong kinh thành, có căn cơ tích lũy nhiều năm, sao có thể nói ngã liền ngã. Thế lực mà ngoại tổ của Tô Doãn Hiên lưu lại, còn không đều là tiện nghi cho Tô Tấn Điền.

Mà Tô Tấn Điền nhiều năm qua ở trong triều là một người hiền lành tiêu chuẩn, mọi việc đều thuận lợi, nhân duyên lại rất tốt. Ông ta khổ tâm chuẩn bị kỹ nhiều năm, chưa hẳn không phải là vì để giúp Tô Doãn Hiên mưu hoa thiên hạ này.

Lúc này giọng Thẩm Ngọc vang lên: “Hành vi của vị Đại hoàng tử kia cũng thật khả nghi, từ đầu tới đuôi đều là nằm trên giường bệnh, mỗi khi con và phụ thân đến gặp báo cáo chiến sự, đều phải cách bình phong. Đợi cho đến trận đánh xong rồi, bệnh mới tốt lên bảy bảy tám tám, liền ngay cả trên đường hồi kinh, cũng là suy yếu ngồi trong xe ngựa. Thật đúng là khiến người ta không thể nói gì nổi, người của hoàng thất đúng là hạng người ham sống sợ chết.”

Thẩm Lập Ngôn không đồng ý lắm, “A Ngọc, con còn rất trẻ. Phẩm tính của Đại hoàng tử thế nào, chúng ta không rõ ràng lắm. Hẳn từ nhỏ mất mẫu thân, lại có thể bình an lớn lên trong hoàng cung hiểm ác, chỉ bằng điểm ấy, thì không phải là chuyện người thường có thể làm được. Lần này hẳn không nhất thiết là bệnh thật, vốn trận chiến sự này là phải thua không thể nghi ngờ, hẳn bị thương không thể chỉ huy, thất bại cũng không xuống đến trên đầu hẳn, nếu là thắng, công đầu chính là của hẳn.”

Đan Niên nghe mà ngữ vị tạp trần, chuyện đấu tranh giành quyền lực của hoàng tộc phức tạp hơn so với nàng tưởng tượng nhiều, mỗi người một người đều có toan tính riêng, xui xẻo chính là dân chúng, tự dung bị liên lụy vào trong tai họa. Nàng không có thực lực để đảo điên triều chính, cũng không có cách nào thay đổi thời cuộc, có thể bảo vệ cả nhà bình an là tâm nguyện lớn nhất của nàng.

“Hon nữa, ta dự tính, chậm nhất là sang năm sau, Đại Chiêu và Lạc Xích nhất định sẽ bùng nổ một hồi chiến sự quy mô lớn.” Thẩm Lập Ngôn thần sắc ngưng trọng nói.

Tuệ Nương kinh hô một tiếng, không dám tin, thanh âm run rẩy hỏi: “Sao còn phải đánh giặc, Đại Chiêu không phải đã đánh thắng rồi sao?” Đan Niên vội nắm lấy tay Tuệ Nương, cho Tuệ Nương một chút an ủi.

“Lạc Xích vài chục năm nay phát triển hết sức mau, binh lực của bọn họ vượt xa hơn nhiều so với biểu hiện năm nay, ta phỏng chừng, năm nay tiến công chỉ là một phép thử, thử xem thực lực của Đại Chiêu thế nào mà thôi. Xem ra, phép thử này đã khiến Lạc Xích tràn đầy tin tưởng. Bọn họ lui lại cũng chỉ là chờ đến mùa hè lương thực tốt tươi, hơn nữa, nghe nói Đại Hãn của Lạc Xích đã chết, vào chỗ chính là con trai của Đại Hãn. Hãn vội vàng đăng cơ và diệt trừ dị kỷ, cũng là một kẻ đã tâm bùng bùng, đại chiến là không thể tránh.” Thẩm Lập Ngôn giải thích.

Đan Niên lo lắng không thôi, “Cha, cha chẳng lẽ sẽ phải trở lại chiến trường?” Cứ việc muốn nghe đáp án phủ định, nhưng trong lòng Đan Niên rất rõ ràng, nếu võ tướng của Đại Chiêu sung túc, sao còn cần đem Thẩm Lập Ngôn từ trong khe suối đào ra!

Nguyên lai Đan Niên còn ôm hy vọng cả nhà được trở về Thẩm gia trang, hiện tại xem ra đến kinh thành chính là con đường không lối về, nàng đại khái là không thể quay về cuộc sống tường hòa yên ổn ở Thẩm gia trang.

Tuệ Nương che mặt khóc lên, Đan Niên lí giải tâm tình của bà, thật vất vả trượng phu và con về lại bên mình, đảo mắt lại sắp phải đi, còn không biết có thể trở về hay không, điều này khiến một nữ nhân trung niên thực quá khó thừa nhận. Đan Niên ôm lấy cánh tay Tuệ Nương, không ngừng an ủi bà.

Thẩm Ngọc cũng cọt nhả bước lại, nói thẳng, “Con không phải đã trở về rồi sao, nương có cái gì lo lắng a! Đánh giặc cũng là chuyện sau này, nói không chừng liền không tới phiên phụ tử chúng ta!”

Đan Niên liếc trắng mắt Thẩm Ngọc một cái, nếu là đưa con hiểu chuyện, sao có thể vứt bỏ mẫu thân, chạy đến biên cảnh, ra về ta đây rất dễ chơi sao?! Thẩm Ngọc làm bộ như không thấy được ánh mắt xem thường của Đan Niên, tiếp tục làm nũng với mẫu thân.

Đan Niên âm thầm quyết định, nhất định phải nghĩ biện pháp kiếm tiền, mở ra thật nhiều sản nghiệp trong kinh thành, nếu Thẩm Lập Ngôn ngày sau có cái gì bất trắc, những sản nghiệp đó đều là bảo đảm cho cuộc sống sau này của mẫu thân.

Chương 76: Khuyên Đồng

Buổi tối Đan Niên ngồi trong sân, phe phẩy cây quạt lụa hóng mát. Nàng đã nói với Tiểu Thạch chuyện mở một cửa hàng bán hương liệu Tây Vực. Lúc ở biên cảnh, Tiểu Thạch từng đến học việc trong cửa hàng hương liệu một thời gian rất lâu, tuy rằng không thể lên làm quản sự chừng quấy, nhưng cũng coi như quen thuộc chuyện này.

Sang năm hoặc năm sau nữa, Đại Chiêu và Lặc Xích tất có một trận chiến, thương lộ đi thông qua Tây Vực nhất định sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, nếu thừa dịp khoảng thời gian này nhập nhiều hàng hóa, xây dựng căn cơ, đợi cho đến chiến sự căng thẳng, hương liệu tất nhiên sẽ được người ta tranh mua.

Đan Niên chút có chút không lắc lắc cây quạt, Thẩm Ngọc rửa mặt xong liền hoảng vào trong viện, cười hi hi tiến lên hỏi: “Đan Niên ngồi một mình ở đây nghĩ gì thế?”

Đan Niên đối với người ca ca này, vừa giận vừa yêu, quả thật hết cách với hấn, nhớ tới Thanh Thanh buổi chiều tới làm khách nhà mình, liền lấy cây quạt xao xao và vai Thẩm Ngọc, nâng cằm hấn lên, nói: “Buổi chiều ca ca đã gặp được Liêm tiểu thư rồi, bộ dáng rất xinh đẹp đúng không!”

Thẩm Ngọc không nghĩ tới Đan Niên lại nói đến Liêm Thanh Thanh, sững sốt một chút, mắt tự nhiên cười nói: “Là bằng hữu của muội phải không, quan hệ của muội và nàng ta cũng không tệ a.”

Đan Niên nhìn vẻ mặt làm như không có việc gì của Thẩm Ngọc, thờ dài bĩu môi, “Ca ca, muội cảm thấy Thanh Thanh thật thích ca ca.”

Thẩm Ngọc bị hù nhảy dựng, quá sợ hãi nhảy ra sau một bước, “Muội nói bừa cái gì, khuê dự của nữ hài tử rất trọng yếu, lời này tuyệt đối không thể nói với người khác!” Dứt lời, lại nho nhỏ nói thêm một câu: “Ngộ nhớ lời đồn truyền ra ngoài, nàng không gả đi đâu được, đến lúc đó, cha mẹ nàng không chừng sẽ lấy đao kẻ lên cổ ta, buộc ta cưới nàng!”

Đan Niên thấy Thẩm Ngọc không có ý gì với Liêm Thanh Thanh, nhẫn nại tính tình đối chủ đề, “Ca ca về sau định làm thế nào? Năm nay ca ca đã bỏ lỡ kỳ thi xuân, sang năm không thể lại chậm trễ nữa.” Đan Niên cảm thấy mình giống như một người mẹ già đang khuyên đưa con hoang đường hãy cải tà quy chính, tuy rằng cảm thấy rất quái, nhưng cũng chỉ phải kiên trì nói tiếp.

“Đan Niên, ta không tính toán thi đình, đến mùa thu sẽ có kì thi Hương vô cừ.” Một lúc lâu sau, Thẩm Ngọc chậm rãi nói ra một câu long trời lở đất.

Đan Niên kinh hãi trực tiếp đứng dậy, giạt mình chỉ vào Thẩm Ngọc, tròn to mắt mắng: “Ca ca điên rồi sao! Ca ca có biết lần này ca ca đi biên cảnh, nương ngày ngày đêm đêm phát sầu, sầu đến bạc biết bao nhiêu là tóc, rút biết bao nhiêu nước mắt không! Hiện tại thật vất vả chờ ca ca bình an trở lại, ca ca lại còn muốn đi thi vô cừ? Ca ca tưởng chiến trường là nơi để mình chơi trò anh hùng hay sao...”

Đan Niên nói không được nữa, sớm nghẹn ngào không thành tiếng, cứ việc Đan Niên luôn giảm thấp thanh âm xuống, nhưng Tuệ Nương vẫn nghe được chút tiếng vang trong nhà chính, cất giọng hỏi: “Đan Niên, sao vậy?”

Đan Niên vội vàng hít hít cái mũi, thờ dài ra một hơi, giọng nói trở lại như thường, đáp, “Không có việc gì, ca ca để kể chuyện cười cho con nghe!”

Thẩm Ngọc nhìn nhìn nước mắt còn chảy trên mặt Đan Niên, thờ dài, kéo Đan Niên đi vào phòng nàng, bắt chắp đốt đèn, Thẩm Ngọc xoay người nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Đan Niên, ôn nhu nói: “Làm võ tướng có thể bảo vệ tốt Đan Niên a, Đan Niên cũng có thể vui vui về về sống qua ngày.”

Đan Niên chỉ cảm thấy khuôn mặt Thẩm Ngọc cách nàng rất gần, lúc nói chuyện hơi thở nóng còn phun lên trên mặt nàng. Thẩm Ngọc vừa tắm rửa xong, trên người tản ra một mùi hương dễ ngửi, ngón tay lau nước mắt cho nàng đang vuốt ve gò má nàng, những ngón tay đầy vết chai khiến Đan Niên cảm thấy từng đợt tê dại.

Đan Niên chịu không nổi loại không khí ái muội trong bóng đêm này. Thời gian lâu không gặp, mới phát hiện Thẩm Ngọc đã sớm lớn lên thành đại nam hài. Đan Niên hừ một tiếng, xoay người đi tìm đá lửa đốt sáng ngọn đèn, thoát đi loại bầu không khí này.

Ngọn đèn chiếu sáng khuôn mặt màu đồng cổ của Thẩm Ngọc, hấn vẫn cười tủm tỉm, tay chấp sau lưng mà đứng. Ánh đèn mờ nhạt đánh lên mặt Thẩm Ngọc, ngũ quan như được tỉ mỉ điêu khắc, ánh mắt đầy sùng nịch. Đan Niên che che mặt, vừa rồi mình suy nghĩ nhiều quá, thật không thua gì vị Đồng tiểu thư hảo sắc kia.

Đan Niên ngồi xuống chiếc cạnh bàn nhỏ trong phòng, hất cằm chỉ chỉ một cái ghế khác, chờ Thẩm Ngọc ngồi xuống, liền nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ca ca nếu muốn đi tong quân đánh giặc, vậy cũng không sau, hãy thành thân trước đi lại tính, lưu lại tôn tử cho cha mẹ, rồi muốn đi đâu thì đi!”

Thẩm Ngọc sững sốt hồi lâu, chợt cười to lên. Đan Niên buồn bực nhìn hấn, nàng là sợ tương lai cha mình tuyệt hậu, nếu không, một hoa cúc khuê nữ như nàng việc gì phải nói với ca ca của mình những lời này!

Thẩm Ngọc bị ánh mắt phi đao của Đan Niên bắn phá một hồi mới ngưng cười được, nhẹ nhàng xoa đầu Đan Niên, cười tủm tỉm bảo Đan Niên đi ngủ sớm một chút, chớ nghĩ quá nhiều, liền để lại cho Đan Niên một cái bóng lưng, nhàn nhã rời đi.

...

Không đợi Đan Niên tỉnh lại từ trong niềm vui sướng đón cha và anh về nhà, hai hôm sau, có một vị khách không mời mà đến: Một chiếc xe ngựa chở một bà tử trung niên ăn mặc có chút phú quý đến gõ nhà bọn họ.

Bà tử trung niên mặc áo lụa màu xanh thẫm, Đan Niên thật có lòng muốn nhắc nhở bà: ngài đã một bó tuổi, thật sự là không tôn lên được màu sắc này a. Bà tử trung niên mang khuôn mặt đánh phấn trắng rất dày, thắt lưng thẳng tắp, dùng khốe mắt cao ngạo đảo một vòng nhà Đan Niên, nói là mình thay mặt tiểu thư nhà mình đến tìm Thẩm Đan Niên.

Đan Niên bị Tuệ Nương kêu từ trong phòng mình ra, khó hiểu nhìn bà tử, ngoại trừ Thanh Thanh là nàng có quan hệ tốt một chút, còn lại hình như nàng đâu có giao hảo tốt với tiểu thư quan gia nào.

Bà tử trung niên vừa thấy Đan Niên, khốe miệng kéo xuống, Đan Niên cũng không cao hứng cong cong miệng, người này là ai a, tự xưng bảo nàng đến, nàng đến rồi còn bùng ra mặt người chết nhìn nàng!

“Tiểu thư nhà chúng ta một thời gian ngắn nữa sẽ rời kinh lấy chồng ở xa, muốn tìm Tiểu thư Đan Niên đến trò chuyện giải buồn!” Bà tử trung niên vừa mở miệng, khẩu khí thật lớn, Đan Niên và Tuệ Nương càng thêm không thích bà.

Cái gì mà nói là tìm ta đến nói chuyện giải buồn a! Xem ta là cái gì! Đan Niên trong lòng mất hứng, nói cũng không khách khí, “Tiểu thư nhà các người là ai a? Người là ai a?” Đan Niên ngồi ở nhà chính, cất giọng lạnh lạnh hỏi.

Bà tử trung niên đắc ý nói: “Tiểu thư nhà chúng ta là đại tiểu thư con vợ cả của Kinh Triệu Doãn, lão nô chính là bà vú của đại tiểu thư!”

Một câu nói làm cho Đan Niên đang uống nước, thiếu chút nữa phun ra toàn bộ. Tuệ Nương ngồi bên cạnh, quái dị liếc nhìn Đan Niên một cái. Đan Niên cố nén, nuốt ngụm nước trà xuống. Lúc trước, vì sợ cha mẹ nghĩ nhiều, Đan Niên không có nói cho cha mẹ chuyện ngọc bội là do Bạch Đại thiếu đưa và việc Đồng tiểu thư cũng bị liên lụy vào.

Đan Niên đang ở trong phòng viết kế hoạch chuẩn bị mở cửa hàng hương liệu cho Tiểu Thạch, bận rộn muốn chết. Mấy ngày nay tiệm ăn nhận thêm hai tiểu nhị, Bích Dao không cần lại đi phụ việc trong tiệm, nên mới rảnh ở nhà phụ giúp rất nhiều cho Đan Niên.

Nhưng nghĩ đến bị người ta gọi ra lại là vì việc này, Đan Niên thật muốn phát điên trong lòng. Nàng và cái Đồng tiểu thư háo sắc kia căn bản không có quen biết gì hết a, không chừng Đồng háo sắc kia kỳ thực là muốn trước khi xuất giá, lừa nàng đến nhà để háo háo trả thù một phen!

“Ta và tiểu thư nhà người không quen, ma ma hãy tìm vị tiểu thư khác có quen biết với Đồng tiểu thư đi.” Đan Niên chỉ đơn giản nói một câu, chuẩn bị chạy lấy người, nàng là đầu óc choáng váng mới đi chui đầu vô lưới.

Bà tử trung niên nghe Đan Niên không muốn đi, gấp đến độ trên đầu đỏ mồ hôi, cuối cùng trực tiếp quỳ xuống đất, dọa Đan Niên nhảy dựng. Một bà tử còn lớn tuổi hơn mẫu thân nàng đang quỳ xuống đất dập đầu bang bang bang với nàng, trong lòng Đan Niên vẫn không tiếp thu được.

Một lúc sau, Đan Niên ngồi trên chiếc xe ngựa do bà tử trung niên mang đến, khẽ lắc đầu thở dài, mình sao lại mềm lòng đáp ứng vậy chứ! Vừa rồi bà tử kia còn kéo ra một phen nước mũi, một đồng nước mắt, khóc lóc than thở tiểu thư nhà mình mấy năm nay không bị kẻ thất phu nhân bỏ bê, thân là tiểu thư dòng chính thất lại bị để ở nông thôn mười mấy năm mà chẳng có ai quan tâm, vừa đến kinh thành đã bị chướng mắt, còn chưa kịp cùng lão gia bồi dưỡng tình cha con liền bị vợ vàng gả đi lấy chồng ở xa, rõ ràng là vị kẻ thất kia cảm thấy tiểu thư đoạt nổi bật của nữ nhi của mình.

Cửa hôn nhân mà vị kẻ thất kia chuẩn bị cho Đồng tiểu thư coi như không tệ, là con trai trưởng của tri châu Cam Châu, là bằng hữu trên quan trường trước kia của lão gia. Nghe nói người này tuân thủ lịch sự, học hành cũng không tệ, xem như không để vị mẫu thân mất sớm của tiểu thư thất vọng.

Tiểu thư nhà mình ở kinh thành chỉ được một thời gian ngắn, còn không có bao nhiêu bằng hữu, cũng may tiểu thư Đan Niên và tiểu thư nhà mình có quen biết, tiểu thư nhà mình nội tâm sâu khổ, nhất định phải có tiểu thư Đan Niên đến khuyên giải thì mới vui được nổi lòng!

Đan Niên chống trán thở dài, hồi tưởng cảnh tượng dập đầu khóc, lão lệ tung hoành ban nãy, mà nhân vật chính hiện tại đang ngồi ở toa xe đối diện, mặt hàm chứa ý cười rụt rè nhìn mình, Đan Niên liền thấy trán mình mọc ra ba căn hắc tuyến, cứng không được thì đến mềm sao*, ai mà quen biết với nàng ta chứ!

* “cứng” và “mềm” ở đây là kiểu thuyết phục người khác. “Cứng”: dùng bạo lực, la hét, đe dọa, v.v... Còn “mềm” thì dùng lời nói nhỏ nhẹ, đánh động vào lương tâm, v.v...

Nhưng xuyên qua chuyện của Đồng tiểu thư, Đan Niên không tự chủ liền nghĩ đến bản thân mình, nếu mình vẫn còn ở lại Tô gia, mẹ ruột Ngọc Nương mất sớm, vận mệnh ghê ghớm đón nàng chỉ sợ còn tệ hơn chuyện này. Lại nói, Đồng tiểu thư vợ vàng lấy chồng xa, cũng có quan hệ đến này, mà xui quý khiến, Đan Niên bởi vì dòng tình, không hiểu sao tự động đáp ứng.

Tuệ Nương lo lắng Đan Niên chỉ có một mình, nên kéo Thẩm Ngọc vốn đang làm ổ trong thư phòng ra ngoài, tính cả Bích Dao cùng đến nhà Kinh Triệu Doãn.

Thẩm Ngọc là nam tử nên không tiện vào trong hậu trạch, phải lưu tại ở tiền thính. Kinh Triệu Doãn Đồng đại nhân giữ hần ở tiền thính uống trà chơi cò. Vị bà tử trung niên kia oán hận liếc nhìn Đồng lão gia một cái liền dẫn Đan Niên và Bích Dao vào viện của Đồng tiểu thư.

Vừa vào viện, bà tử cao giọng hô: “Tiểu thư, lão thân đã mang tiểu thư Đan Niên trở lại!” Lập tức vang lên một trận động tĩnh, Đan Niên liền thấy Đồng tiểu thư tóc rối tung, hai mắt vô thần xuất hiện ở cửa.

Thấy Đan Niên, Đồng tiểu thư liền gào khóc một tiếng nhào ra, hù Đan Niên hết hồn lùi lại hai bước mới đỡ được Đồng tiểu thư. Một tiểu nha hoàn ló đầu qua cửa, dáo dác nhìn xung quanh, bị bà tử nghiêm mặt mắng một câu mới đi ra ngoài.

Trong phòng, Đồng tiểu thư bắt đầu nước mắt ràn rụa khóc lóc, nắm lấy tay Đan Niên, tình chân ý thiết nói: “Đan Niên, ngươi cũng biết ta, trong lòng ta chỉ có Bạch công tử! Hắn tuấn tú như vậy, cao quý như vậy...”

Da đầu Đan Niên run lên, liếc thấy ánh mắt chờ mong của bà vú ở ngoài cửa, kiên trì khuyên bảo: “Đồng tiểu thư, ngươi đã sắp lập gia đình, cuộc đời này coi như vô duyên với Bạch công tử. Đừng nghĩ đến hắn nữa, phải biết tính toán cho cuộc sống sau này của mình.”

Khuôn mặt của Đồng tiểu thư chợt cứng đờ, càng thêm đau khổ, “Đan Niên, ta đã thật sâu quyến luyến Bạch công tử, hiện thời, ngươi còn có cơ hội, mà ta lại... Trên đời này sao lại có chuyện đau khổ như thế? Ta và Bạch công tử, người hữu tình không thể thành thân thuộc, kẻ mẫu kia thật đáng giận, chỉ sợ ta được hạnh phúc...”

Đan Niên đỡ khóc đỡ cười, vị Bạch công tử kia nói không chừng căn bản còn không biết đến ngươi, còn nói cái gì mà người hữu tình sẽ thành thân thuộc? Nàng nhìn bộ dạng cúi đầu hối tiếc của Đồng tiểu thư, giống như những tiểu nữ sinh ôm mối tình đầu, ảo tưởng ngôi sao thần tượng mà mình thích cũng sẽ yêu mình, từ đó nảy sinh một chuyện tình có một không hai khiến ai cũng chú ý.

“Ngươi hiểu lầm, ta căn bản không quen biết vị Bạch công tử kia...” Đan Niên thừa dịp Đồng tiểu thư ngừng nói để thở, vội vàng xen vào một câu giải thích, nê hà vị Đồng tiểu thư này căn bản nghe không lọt.

“Ngươi biết không, ta lần đầu tiên nhìn thấy Bạch công tử, là lúc ta vừa mới tới kinh thành. Lúc đó, ở cửa thành, hắn cười một con tuấn mã màu trắng, khoác áo choàng màu đỏ thẫm, những người giữ thành đều hành lễ với hắn, nhưng hắn không hề tỏ ra cao giá, còn cười bảo bọn họ đứng lên. Hắn cười lộ lên thật là đẹp mắt, giống như ánh trăng sáng trên bầu trời.” Hai mắt Đồng tiểu thư lấp lánh như sao khi nhớ lại mối tình đầu.

Đan Niên ngập một cái, ứng phó nói: “A, đúng vậy, giống như ánh trăng sáng.” Mới là lạ, ánh trăng là phản xạ ánh mặt trời!

“Hắn đi ngang qua xe ngựa của ta, còn liếc nhìn xe ngựa của ta một cái, hẳn nhất định là đã nhìn thấy ta! Đúng không, Đan Niên?” Đồng tiểu thư then thừng hỏi.

“Đúng vậy, nhất định là nhìn thấy ngươi.” Vị Bạch công tử kia nhất định là siêu nhân ngoài hành tinh, mắt có tia X, nhìn thấu qua xe ngựa để thấy ngươi. Đan Niên nhìn ra mặt trời ngoài cửa, sao còn không nhanh hạ xuống, nếu lại phải nghe trăng ký ức tình đầu tốt đẹp của vị Đồng tiểu thư này nữa, nàng có thể còn sống trở về nhà sao?!

“Nếu không phải vì bà kẻ mẫu nhiều chuyện kia của ta, nói không chừng ta và Bạch công tử...” Vốn đang hưng trí ngất cao, Đồng tiểu thư đột nhiên lại bị thương lên, “Mạng của ta sao lại khổ thế này, ta...”

Kiên nhẫn của Đan Niên coi như dùng hết, nghe không nổi Đồng tiểu thư dài dòng nữa, đứng dậy phui phui tay nói: “Đồng tiểu thư, nếu không có chuyện gì khác, ta đây về trước.”

Đồng tiểu thư mở to hai mắt nhìn lên, giật mình hỏi: “Vì sao?” Dứt lời, cảm thấy vấn đề mình hỏi có điểm ngốc, vội nói: “Ngươi không thích nghe ta nói cũng được, ngươi kể cho ta nghe chuyện về Bạch công tử một chút đi, chuyện gì của hắn đều được. Ta rất nhanh sẽ phải rời khỏi kinh thành, nói không chừng sau này cũng không về được.”

Đan Niên nheo mắt nhìn nàng, trong mắt đầy thương hại, “Ta cũng là vừa tới kinh thành, không đến sớm hơn ngươi bao nhiêu, ta thật sự không biết Bạch công tử.”

Đồng tiểu thư nghe vậy, tính tình tiểu thư toàn bộ dâng lên, vỗ bàn bốp một cái, giận dữ nói: “Ta đã nói ta và sau sẽ không thể đến kinh thành, sẽ không tranh Bạch công tử với ngươi, sao ngươi còn ra vẻ keo kiệt, nói nói một chút cũng sẽ không chết!”

Thấy Đan Niên vẫn thờ ơ, Đồng tiểu thư lại bị thương, ôm khăn khóc nói: “Mạng của ta sao lại khổ thế này a! Ta không bằng chết đi cho rồi!”

Đan Niên đã nhịn hết mấy lần, nhưng đến nước này thì không thể nhịn nổi nữa, thô bạo kéo phăng chiếc khăn trên tay Đồng tiểu thư, dí sát mặt đến gần khuôn mặt lem luốc vì nước mắt của Đồng tiểu thư, nói: “Ngươi cảm thấy mệnh ngươi khổ? Mệnh ngươi khổ cái gì? Ngươi là thiếu ăn hay thiếu mặc? Ngươi mặc dù lớn lên ở nông thôn, nhưng vẫn là cảm y ngọc thực, cha ngươi có đem ngươi giao cho người khác không? Chỉ định vị hôn phu cho ngươi là người mù, người què hay già ăn chơi phong lưu? Ngươi ra ngoài nhìn đi, người từ biên cảnh đến chạy nạn có rất nhiều nữ hài mới mười mấy tuổi, áo rách quần manh, bụng ăn không no, vì một miếng bánh mà cái gì đều nguyện ý làm, so với các nàng, ngươi quả thực chính là sống ở trên trời!”

Đồng tiểu thư nhất thời bị dọa, ngập ngừng nói: “Nhưng trong lòng ta chỉ có...”

Đan Niên cười lạnh một tiếng, “Ngươi có bao giờ thử hỏi Bạch công tử có biết ngươi hay không, gia đình hắn có nhìn trúng gia thế nhà của ngươi không? Ngươi ở đây vì hắn mà khóc ngày khóc đêm, hắn có biết không? Hoi có một chút không như ý liền đòi chết đòi sống, ngươi có nghĩ đến mẹ ruột của mình không? Có nghĩ đến bà vú đã nuôi lớn ngươi không?”

“Ta, ta...” Đồng tiểu thư kích động, nói không ra lời.

“Người không phải hận mẹ kế của người sao? Nếu hận bà ấy, người phải sống thật tốt cho bà ấy xem. Người gả đến nhà chồng, sống càng khổ, mẹ kế của người lại càng vui vẻ. Người nếu muốn để bà ấy thấy cảnh người sống như chó, thì cứ tiếp tục khóc rống lên đi!” Đan Niên mắng xong cũng không thèm nhìn Đồng tiểu thư, mặc kệ bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của bà vú đứng ngoài cửa, trực tiếp kéo lấy Bích Dao, nghênh ngang mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Lại Đến Thẩm Phủ (Thượng)

Đến tiền đình, Đan Niên gọi một gã sai vặt đi mời Thẩm Ngọc, rồi cùng Bích Dao đứng chờ ở cửa Kinh Triệu phủ. Một quân sự vội vàng gọi một chiếc xe ngựa tới, muốn đưa Đan Niên về, Đan Niên cũng không chối từ, chờ Thẩm Ngọc đi ra, ba người liền lên xe ngựa về nhà.

Bích Dao mặt mày sùng bái nói với Đan Niên: “Tiểu thư, lúc này tiểu thư phát giận thật là lợi hại, ta còn tưởng rằng tiểu thư vẫn luôn ôn tồn như vậy!”

Đan Niên bĩu môi, “Ai bảo nàng ta không có nhân lực, cứ kéo ta nghe nàng kể chuyện nàng và người đó là cỡ nào phu thê tình thâm, đều là nàng một bên tình nguyện nghĩ ra, đúng phiên chết!”

Thẩm Ngọc nhìn bộ dáng tức giận của Đan Niên, khẽ cười cười, cũng không lên tiếng.

Về đến nhà, Đan Niên liền sắc mặt nhận thấy không khí trong nhà không ổn, nhìn Tuệ Nương và Thẩm Lập Ngôn cứ như vừa cãi nhau xong, hai người ngồi trong nhà chính, cách nhau chừng một trượng, không ai mở miệng nói chuyện với ai.

Đan Niên âm thầm lấy làm lạ, đây chính là chuyện chưa từng xảy qua. Mười mấy năm qua, Tuệ Nương tuy rằng có lúc cáu kỉnh có lúc hấp tấp, nhưng cũng may Thẩm Lập Ngôn đủ ôn nhu sẵn sốc, cho dù có khi tranh cãi đến mặt đỏ, nhiều lắm là chỉ nói mấy câu liền hết.

“Nương, con đã về!” Đan Niên chạy nhanh ôm lấy cánh tay Tuệ Nương, ngọt ngào làm nũng.

Trên mặt Tuệ Nương vẫn là bộ biểu tình không mặn không nhạt như cũ, không thèm nhìn Thẩm Lập Ngôn, nói: “Vu thị kia phái người đến đây, nói cha người đã trở lại, nhà bọn họ muốn làm một bữa tiệc tẩy trần cho cha người, mời người nhà chúng ta cùng đi.”

Đan Niên nhất thời hiểu ra, Tuệ Nương hận chết cả nhà Đại bá mẫu, khẳng định là không đồng ý gặp lại bọn họ, nhưng phụ thân còn chưa đến mức cùng thân thích trở mặt thành thù.

“Đan Niên, nếu con không muốn đi cũng không sao, cha chẳng qua là cảm thấy quan hệ hai nhà quá kém, đối với thanh danh của con cũng không tốt, sau này...” Thẩm Lập Ngôn thờ dài.

“Đi, con đương nhiên đi.” Đan Niên cười híp mắt nói.

Tuệ Nương kinh ngạc nhìn Đan Niên, thấy nàng vẫn vui vẻ ôm nàng cánh tay mình, “Đứa nhỏ này, biết rõ mấy người nhà kia không có ý tốt, còn đi làm cái gì!”

Đan Niên lắc lắc cánh tay Tuệ Nương, cây ngay không sợ chết đứng nói: “Con sợ bọn họ làm cái gì, chẳng lẽ con là người bị hại, còn phải trốn tránh bọn họ hay sao? Bọn họ lên tung lời đồn thổi làm hỏng thanh danh con, con không nắm được nhược điểm của bọn họ nên không thể làm gì họ, lần này con ngược lại muốn hỏi một chút, bọn họ ném con ở lại thôn trang của Khánh Vương phủ một mình, để xem bọn họ trả lời thế nào!”

Thẩm Ngọc ngồi ở một bên tiếp lời, “Đương nhiên phải đi, nếu không chẳng phải là tỏ vẻ chúng ta chột dạ trốn tránh. Có con ở đây, muội muội không lo bị ăn một!”

Tuệ Nương trừng mắt nhìn Thẩm Ngọc một cái, “Có con ở đây? Có con ở đây mới không lo thiên hạ bất loạn!” Nói thì nói như vậy, nhưng vẫn nhin không được bật cười.

Ngày hôm sau, sửa soạn đầu vào đó xong, người một nhà liền đánh xe ngựa đến Thẩm phủ. Đan Niên bước xuống đại môn, thấy Thẩm Lập Phi đang đứng ở cửa nghênh đón bọn họ. Mặt mày ông cười hiền lành, như thể chuyện ngày đó, Đan Niên đến cầu xin ông, chưa từng phát sinh.

Đối với toàn bộ quá trình, Tuệ Nương không nói nhiều, ngay cả Thẩm Lập Ngôn nói chuyện cũng mang theo cảm giác xa cách dày đặc. Thẩm Lập Phi khôn ngoan không làm gì để bị mất mặt, vẫn tiếp tục đóng vai một huynh trưởng dễ tính. Đan Niên không thể không bội phục công lực nhẫn nại của người này, khó trách hẳn tuy không có căn cơ sâu, lại có thể ôn hòa chức quan lâu như vậy, chỉ riêng khả năng nhẫn nhịn này thì đã không phải là người bình thường có thể đạt tới.

Thẩm Lập Phi trước mang cả nhà Đan Niên đi bái kiến Thẩm lão gia và Thẩm lão thái thái. Thẩm lão gia vẫn buồn bã ỉu xiu như cũ, ngẫu nhiên ánh mắt nhìn về phía Đan Niên lại lộ ra ý tìm kiếm. Lão thái thái thì phụng phụ gương mặt già, nhìn Đan Niên như nhìn kẻ thù. Đến phiên Đan Niên và Thẩm

Ngọc hành lễ với tổ phụ tổ mẫu, Đan Niên nắm lấy tay Thẩm Ngọc, cười hi hi cúi người chào một cái, nói một tiếng “Chào tổ phụ, chào tổ mẫu.”

Lão thái thái không thèm nhìn Đan Niên, không mặn không nhạt bảo hai người đứng lên. Sau đó, hai vị lão đầu dưới sự hướng dẫn của Thẩm Lập Phi, đi cùng cả nhà Đan Niên đến phòng khách. Thẩm Đại phu nhân cùng Thẩm Đan Hà, Thẩm Đan Vân, còn có Thẩm Minh đã sớm chờ ở phòng khách, chỉ thiếu Hứa thị và hai vị di nương. Mấy vị đệ đệ muội muội nhỏ tuổi cũng không có xuất hiện.

Cách cửa phòng khách chừng mười thước, có đến mười mấy nha hoàn bà tử đang khom người cúi đầu mà đứng. Đan Niên âm thầm ngợi khen, Đại bá mẫu và lão thái thái tuy rằng nhân phẩm ít nhiều có chút vấn đề, bất quá huấn luyện hạ nhân đều thật quy củ.

Vì hôm nay muốn ra về đoan trang phúc hậu, Thẩm Đại phu nhân vừa thấy Đan Niên, liền ba bước kéo thành hai, đi lại nắm lấy tay Đan Niên, oán trách nói: “Đan Niên a, đứa nhỏ này thật là, lần trước ở thôn trang của Khánh Vương gia, sao có thể chạy loạn như vậy a, con không biết bá mẫu vì không tìm được con mà sốt ruột thế nào đâu! Nếu mà người khác thấy một cô nương như con đi lại trong nhà người ngoài, đem tin truyền đi, thanh danh của cha mẹ con sẽ bị sao đây? May mà người ta nguyên ý đưa con về nhà. Lại nói, con cũng đừng để bá mẫu lo lắng như vậy a!”

Đan Niên nhìn bộ dáng lo lắng của Thẩm Đại phu nhân, lại thấy Thẩm Đan Hà và Thẩm Đan Vân đứng ở sau lưng Thẩm Đại phu nhân đều đang cười trộm, trong lòng cười lạnh. Thật là vô sỉ, chẳng những đem tội danh của mình đều cời sạch, còn tưởng tranh thủ có mặt người nhà hai bên gia đình, nói xấu Đan Niên không tuân quy củ, chạy loạn khắp nơi.

Bất quá nhìn bộ dạng của Thẩm Đại phu nhân thế này, hẳn là không biết xe ngựa đưa mình về nhà là xe ngựa của phủ Tô Tấn Điền, hay là Tô Doãn Hiền đã giấu chuyện này đi? Giấu cũng tốt, tốt nhất là cả đời này, nàng và hắn không có quan hệ gì hết!

Đan Niên cười cười, trả lời hết sức có trật tự, “Đan Niên thật là có lỗi, đã làm cho bá mẫu lo lắng. Bất quá bá mẫu yên tâm, chuyện đó sẽ không có ảnh hưởng gì đối với thanh danh của cha mẹ con hết.”

Đan Niên thấy ánh mắt khó hiểu của Thẩm Đại phu nhân, Thẩm Đan Hà và Thẩm Đan Vân, nàng tiếp tục chậm rãi nói: “Bởi vì, chàng vạng hôm đó, con nói với bọn sai vặt của Khánh Vương phủ rằng, con là Đan Hà tỷ tỷ.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Thẩm Đại phu nhân và Thẩm Đan Hà lập tức liền thay đổi, Thẩm Đan Hà trợn mắt chỉ vào mặt Đan Niên, hỏn hển mắng: “Ngươi...” Tức giận đến nói không ra lời. Thẩm Đan Vân thì giống như đang xem kịch vui, che miệng cười trộm.

Thẩm Đại phu nhân nhìn Đan Niên, hận không thể một ngụm nuốt sạch, Đan Niên ủy ủy khuất khuất mở miệng: “Đại bá mẫu và Đan Hà tỷ tỷ sao lại tức giận đến vậy, Đan Niên chỉ nghĩ Đan Hà tỷ tỷ là người được yêu mến, ai gặp cũng thích, thanh danh lại tốt, nếu con nói mình là Đan Hà tỷ tỷ, người khác nhất định sẽ đưa con về nhà. Đan Niên bất quá là muốn dựa dẫm vào danh tiếng của Đan Hà tỷ tỷ một chút mà thôi.”

Tuệ Nương nắm lấy tay Đan Niên, tuy rằng trong lòng vui vẻ như nở hoa, nhưng sắc mặt không hiện chút gì, ngược lại ra vẻ ngưng trọng nói với Đại phu nhân: “Tẩu tử, là ta quản giáo không nghiêm. Đan Niên nha đầu kia từ khi thấy Đan Hà, vẫn luôn nói rất thích vị tỷ tỷ này, lần này ít nhiều mượn danh vọng của Đan Hà mới có được chiếc xe ngựa về nhà. Lại nói, đầu đuôi là nên cảm tạ Đan Hà. Tẩu yên tâm, sau khi đứa nhỏ này trở về, ta đã mắng nàng một hồi, thế nên cũng không còn mặt mũi ở lại nhà của tẩu tử, vội vàng dọn đi.”

Mất Thẩm Đại phu nhân nhìn Đan Niên như muốn phun lửa, khó trách gần đây trong kinh có lời đồn, nói rằng Đan Hà ở bên ngoài tìm gã sai vặt đi gọi xe ngựa, thiên kim của nội các đại nhân cư nhiên luân lạc tới nông nổi pài cầu người ta đưa mình về nhà! Bà vốn tưởng là có tiểu thư quan gia nào đó ghen tị Đan Hà nên bịa đặt hãm hại, nên cũng không coi trọng, không ngờ nguyên lai là tiểu nha đầu Đan Niên này giờ trò quỷ.

Tuệ Nương tiến lên một bước, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thẩm Đại phu nhân, “Tẩu tử, chúng ta ở kinh thành ngay cả một người quen cũng không có, nói vậy, tẩu tử sẽ không để tâm chứ!”

Thẩm Lập Phi vội chen vào, “Đệ muội nói gì vậy, chúng ta là người một nhà, nói chuyện không cần để ý. Căn nhà chính là chuẩn bị cho các người, vẫn là chuyện về đi. Về sau Đan Niên gặp phải chuyện gì, chỉ cần nói danh hào của bá phụ, bá phụ chắc chắn làm chủ cho Đan Niên.”

Đan Niên thấy Thẩm Đại phu nhân cùng Thẩm Đan Hà nghiêng răng, nuốt con tức vào bụng, trong lòng thoải mái vô cùng, cười tủm tỉm cảm tạ Đại bá phụ. Thẩm Lập Phi lại mượn cơ hội khen Thẩm Ngọc, thẳng đến khi nâng Thẩm Ngọc lên thành thiếu niên anh hùng, Thẩm Lập Ngôn vội vàng chặn lại, cười chối từ chối: “Tiểu hài tử không dám đương nổi lời khích lệ như thế.”

Thấy thái độ của Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương như vậy, Thẩm Đại phu nhân liền bảo Thẩm Đan Vân và Thẩm Minh lui xuống. Thẩm Minh hành lễ với Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương, nói mình còn phải đọc sách. Thẩm Đan Vân thì dùng đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy bất mãn, hằm hừ trừng trừng nhìn bộ dạng tươi cười đoan trang hào phóng của Thẩm Đan Hà, lắc mông bỏ đi. Đan Niên cảm thấy hứng thú mười phần, nếu tương lai hai người này gả vào cùng một nhà, sẽ là cỡ nào vui vẻ a!

Lúc này, Thẩm Lập Phi gọi mọi người ngồi vào vị trí, mời tổ phụ tổ mẫu lên ghế thủ tịch. Trong lúc mọi người đang lần lượt theo thứ tự ngồi xuống, Thẩm Đặc mới lác lác đi tới phòng khách, trên người còn nồng nặc mùi rượu.

Thẩm Lập Phi thấp giọng trách mắng: “Sao giờ mới đến?”

Thẩm Đặc ưỡn nghiêm mặt đáp: “Phụ thân đừng phát cáu, hôm nay ở trong phủ nha có vị quan nhân đến tuần tra, nên con mới cùng vị ấy uống vài chén rượu.”

Thẩm Lập Phi ngại cho có nhiều người ở đây, nên không tiện phát tác. Lão thái thái đang ngồi ở ghế trên đột nhiên lên tiếng, “A Đặc, lại đây ngồi với nãi nãi.” Nói xong quay sang răn dạy Thẩm Lập Phi: “Con xem con đi, chỉ là làm một cái quan thôi, vậy mà còn đem quan uy tát đến trong nhà.” Khi xoay

mặt nhìn sang Thẩm Đặc, trên mặt liền tươi cười như một đóa hoa cúc.

Thẩm Lập Phi vội đứng dậy gạt đầu xung văng. Khi Thẩm Đặc đi ngang qua Đan Niên, Đan Niên rõ ràng ngửi thấy mùi phấn son trên người Thẩm Đặc, không cần nói cũng biết Thẩm Đặc rót cuộc đã uống rượu ở đâu.

Thẩm Đan Hà ngồi bên phải Đan Niên, hiển nhiên cũng ngửi thấy được hương vị trên người Thẩm Đặc, khẽ nhú mồm, quay sang liền thấy vẻ mặt cười như không cười của Đan Niên, phảng phất như đang khinh bỉ ca ca mình.

Trong lòng Thẩm Đan Hà không khỏi bùng lên lửa giận, hôm nay nàng đã sửa soạn rất chau chuốt, quần áo là do thợ may giỏi nhất kinh thành làm ra, trăm cái vòng tay đều là bộ mới nhất, mặt mày cũng được trang điểm tinh tế hồi lâu.

Trong tiềm thức của mình, Thẩm Đan Hà luôn muốn dẫm đạp Đan Niên dưới chân, nàng muốn nhìn thấy cảnh Đan Niên ăn mặc còn thua đám nha hoàn nhà nàng, muốn thấy vẻ mặt Đan Niên vừa hăm mộ vừa ghen tị mỗi khi gặp nàng. Gần như tất cả nữ hài nhìn thấy nàng, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ toát ra loại vẻ mặt này, nhưng Đan Niên một lần cũng không, dù là lần đầu tiên thấy nàng, cũng chỉ là lướt mắt đánh giá vài cái liền quay đầu nhìn sang người khác.

Đan Hà nghiêng răng nghiêng lợi, à chỉ là thứ nha đầu nghèo khổ đến từ nông thôn, lại là nữ nhi của con vợ kế! Đan Hà không phục, bộ dạng nàng xinh đẹp, ngay cả Thái hậu và Hoàng hậu cũng khen nàng như ra phù dung mới nở, tài ba càn là văn hoa, cầm kỳ thư họa đều tinh thông.

Một nữ tử như nàng, từ nhỏ đã được đặt ở phía trên mọi người, chờ phu quân tương lai của nàng nghiệp lớn thành công, nàng chính là nữ nhân tôn quý nhất Đại Chiêu, vạn vạn không thể dễ dàng tha thứ loại người dám không để nàng vào mắt như Đan Niên.

Nhưng giờ Thẩm Đặc đến, Thẩm Đan Hà đột nhiên không còn cổ khí thế kia nữa. Nàng trang điểm xinh đẹp, Đan Niên cũng không có bất luận ý hăm mộ nào. Mặc dù phải mặc quần áo cũ, mang trang sức cũ, Đan Niên vẫn cứ ngẩng đầu ưỡn ngực, cười nói tự nhiên, nhìn không ra có chút tự ti hay không được tự nhiên, như thể đi đến đâu đều là tiêu điểm của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Lại Đến Thẩm Phủ (Trung)

Đến khi ngửi thấy mùi phấn son trên người Thẩm Đặc, cơn tức trong lòng Thẩm Đan Hà càng tăng lên. Ca ca suốt ngày lười nhác không có chí tiến thủ, lưu luyến nơi yên hoa liễu hạng, chuyện này mọi người đều biết, cũng sớm thành thói quen.

Nhưng hôm nay thì khác, những người ngồi đây vừa mới nói xong Thẩm Ngọc thiếu niên lên chiến trường, lập công lớn thế nào. Đem hai người ra so sánh, khối thân thể bị tửu sắc vết sạch của Thẩm Đặc tựa như bùn nhão dưới đất, khiến nàng cảm thấy mất mặt vô cùng.

Hơn nữa, ánh mắt khinh bỉ kia của Đan Niên, khiến Thẩm Đan Hà cảm thấy mình như đang bị cười nhạo châm chọc, bản thân giống như một kẻ ngốc nghếch xấu xí, nhảy nhót mua vui!

Thẩm Đan Hà càng nghĩ càng tức giận, trùng trùng đặt mạnh tách trà xuống bàn. Đan Niên bị hù hết hồn, thấy sắc mặt Đan Hà không tốt, những người khác lại chỉ lo nói chính sự trong triều, không ai rảnh nhìn sang bên này, nàng đành phải giả mù sa mưa hỏi: “Tỷ tỷ có phải là thân thể không thoải mái? Hay là để muội gọi nha hoàn đến đỡ tỷ về nghỉ?”

Đừng có ở đó làm chồn chúc tết gà! Thẩm Đan Hà rống giận trong lòng, nghiêng răng nói: “Không sao, muội muội đa tâm.”

Đan Niên thờ phào, “Vây là tốt rồi, sắc mặt của tỷ thật trắng quá, giống như có phủ mấy chục lớp vôi quét tường, thực làm muội muội lo lắng gần chết.”

Một câu nói làm Thẩm Đan Hà vừa hít thở thông thuận liền bị ghen, lại nhìn Đan Niên, thấy nàng sớm xoay mặt đi chiến đấu hăng hái với thức ăn trên bàn, ăn đến bất diệc nhạc hồ, không giống như là cố ý dùng lời này để xỏ xiên bộ dáng của nàng.

Đúng là đồ ham ăn! Thẩm Đan Hà phẫn hận nghĩ.

Người hai nhà vừa ăn cơm vừa ôm tâm tư riêng. Ăn xong, Thẩm Đại phu nhân gọi nha hoàn bà từ lên dọn bàn, bày lên trái cây bánh ngọt. Thẩm lão gia và Thẩm lão thái thái đã sớm mệt mỏi, nha hoàn bà từ cuống quýt đưa hai người trở về viện của mình.

Thẩm Đại phu nhân mỉm cười kéo Tuệ Nương và Đan Niên đến phòng bà ngồi một chút, lưu lại các nam nhân nói chuyện một mình. Tuệ Nương thấy bọn họ đứng là có chuyện muốn nói, nên liền sáng khoái đáp ứng.

Trong Thẩm phủ có một hồ sen, lúc này đang là đầu mùa hè, sớm có tốp năm tốp ba hoa sen chen lên khỏi mặt nước mà mọc, dáng vẻ duyên dáng yêu kiều. Những chiếc lá sen rất to, mặt trên còn vương vài giọt nước. Giọt nước nào giọt nước này đều tròn vo, trong suốt, phản xạ ánh mặt trời lấp lánh.

Bên cạnh hồ sen là lương đình, có gió lạnh phơ phất, thật là một nơi tiêu khiển ngày hè tuyệt hảo.

Thẩm Đại phu nhân có ý muốn khoe ra nên tỉ mỉ giải thích nguồn gốc nơi này. Bà nói, năm Đan Hà mười tuổi, cha nàng cho xây này cả vườn hoa sen này cho nàng, vì trong tên nàng có một chữ “Hà”, còn nói với nữ nhi, nhất định phải giống như hoa sen, cao thượng phong nhã.

Đan Niên nghe mà ngủ gà ngủ gật, bất quá là muốn triển lãm tình phụ tử sâu sắc, nếu nơi này thật sự chỉ dành cho một mình Thẩm Đan Hà, vậy vì sao khách nào đến Thẩm phủ cũng phải mời đến đây để chiêu đãi.

Thẩm Đại phu nhân đột nhiên vỗ tay một cái, cười nói với Tuệ Nương: “Nãy giờ đã khiến muội nghe ta dài dòng, muội còn chưa nghe qua Đan Hà đánh đàn đúng không? Nữ nhi này của ta, không có gì giỏi, nhưng cảm kỳ thư họa niền cường có thể lọt vào mắt.” Nói xong bảo nha hoàn đi đem cảm của Đan Hà đến để Đan Hà khảy một bản.

Lời nói tuy khiêm tốn, nhưng vẻ đắc ý và kiêu ngạo trong ngữ khí thì thế nào cũng che dấu không được.

Tuệ Nương dùng khoeo mắt liếc nhìn Đan Niên, ý kia Đan Niên hiểu được, con từ nhỏ đều lười nhác, chỉ biết dùng mách lới, đến giờ cũng không cái tay nghề nào coi được, bị người ta cười nhạo rồi, thấy chưa! Đan Niên ngượng ngùng sờ sờ mũi, cúi đầu không lên tiếng.

Đan Hà thấy Đan Niên cúi đầu không nói, tưởng rằng nàng xấu, trong lòng càng đắc ý phi thường. Chờ cảm được đưa lên, Đan Hà trước tiên đi xuống rửa tay, nha hoàn bên cạnh bưng lư hương lên. Tranh thủ lúc này, Thẩm Đại phu nhân tiếp tục cực kì hàm súc giải thích cây cảm này là tuyệt tác của một vị đại sư nào đó, là cỡ nào quý báu.

Chờ Đan Hà đi lên, đôi bàn tay trắng nõn vuốt lên dây đàn, màu đen bóng gỗ mun của thân cảm càng tôn lên đôi tay ónh sạch như ngọc của Đan Hà. Ở trong lư hương không biết là loại hương liệu gì, không giống loại hương khí trong chùa miếu, ngửi vào cảm thấy rất thanh nhã, nhẹ nhàng khoan khoái.

Đan Niên nhìn chăm chăm cái lư hương kia, giống như là đang ngắm chừng một bao tiền lớn. Sau này cửa hàng hương liệu của Tiểu Thạch khai trương, không biết có thể kiếm được cho nàng bao nhiêu tiền, nếu nhà ai cũng giống như nhà Thẩm Đại phu nhân, chỉ có ngồi đàn chút xíu mà phải đốt tới mấy cái lư hương, nàng chẳng phải là sẽ phát tài?

Đang lúc Đan Niên còn đang nghĩ vớ nghĩ vẩn, Thẩm Đan Hà đã bắt đầu diễn tấu. Đan Niên vốn chẳng hiểu gì về âm nhạc, cùng là một bài, chỉ cần lúc diễn tấu không bị đứt quãng, nàng cho dù ngồi nghe chăm chú từ đầu cũng không thể hiểu người này biểu diễn khác người kia ở chỗ nào.

Đan Hà đánh đàn lần này là có tâm muốn khiến Đan Niên kinh diễm một phen, coi như là dẫn mặt, cho nên khi đàn, vẻ mặt luôn mang nụ cười đắc ý, đánh đàn cũng dụng tâm hơn bình thường thập phần.

Đàn xong một khúc, Đan Niên không rõ mình có nên vỗ tay tỏ ý tán thưởng không, lại nghĩ, hình như ở cổ đại không có loại lễ tiết này, chỉ thấy Thẩm Đại phu nhân mỉm cười bảo nha hoàn dọn cảm xuống, “Đan Hà, mấy ngày không nghe con đánh đàn, lại có tiến bộ rất lớn a!”

Đan Hà liếc nhìn Đan Niên một cái, làm nũng nói: “Nương, nương lại làm nữ nhi xấu hổ!” Lại ngẩng đầu nói với Đan Niên: “Đan Niên muội muội, tỷ đàn thế nào?”

Đan Niên đang ngồi rúc vào trong lòng Tuệ Nương, thấy Đan Hà có ý muốn khoe, liền cười nói với Đan Hà: “Tỷ tỷ đàn, đương nhiên rất hay.”

Đan Hà lại nhất quyết không tha, “Xem ra Đan Niên muội muội có ý kiến khác a, hay là Đan Niên muội muội là cao thủ? Không bằng...” Đan Hà có lòng muốn làm cho Đan Niên xấu mặt, nên muốn kéo Đan Niên lên đàn một khúc.

“Tỷ tỷ nghĩ nhiều, chính là tỷ tỷ đàn hay hơn so với một người mà muội từng được nghe qua.”

“Ồ? Là ai?”

Thấy Thẩm Đan Hà đũa sắt không tha, Đan Niên cũng không lại khách khí với nàng, “Chính là lão hán mù ở cổng chợ thành bắc, tiếng đàn cảm của tỷ dễ nghe hơn nhiều cây đàn cảm rách của lão!” Giọng nói của Đan Niên ả ả đầy ý cười, người đàn hay hơn lão, chẳng qua là đàn của người tốt hơn lão!

“Người, người cư nhiên...” Thẩm Đan Hà bình thường kết giao đều là các thiên kim tiểu thư, nào có ai dám không nể mặt nàng trắng trợn như vậy, hơn nữa lại là đưa nha đầu luôn luôn khiến nàng chướng mắt. Lập tức, mặt Đan Hà đỏ hoe.

Tuệ Nương vỗ vỗ đầu Đan Niên, “Nói bậy bạ gì đó, lão hán mù kia nào có đàn hay như Đan Hà!” Lại quay sang xin lỗi Thẩm Đại phu nhân, cười nói: “Tiểu hài tử không hiểu chuyện.”

Thẩm Đại phu nhân chỉ phải cười làm lành: “Đệ muội chớ để trách móc đứa nhỏ nặng nề.”

Lúc này, có bà tử chạy tới truyền lời, nói đại thiếu phu nhân và Nhị phu nhân đến phòng khách, có việc muốn thương nghị. Thẩm Đại phu nhân muốn Đan Hà tiếp tục chiêu đãi Đan Niên, liền cùng Tuệ Nương đến tiền viện. Lúc gần đi, Tuệ Nương lo lắng nhìn Đan Niên, Đan Niên đáp lại bằng ánh mắt “An tâm”.

Chờ hai người ra sân, Thẩm Đan Hà vẫy tay cho nha hoàn hầu hạ lui xuống. Trong lương đình chỉ còn lại có Đan Hà và Đan Niên.

“Người có ý gì?” Thẩm Đan Hà vứt bỏ phong thái, trực tiếp hỏi.

Thấy Đan Niên chỉ nghiêng đầu nhìn mình không trả lời, nàng lại hỏi tiếp: “Ngày ấy, vì sao Bạch công tử cho người ngọc bội? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người tốt nhất đừng có ý tưởng gì không nên có, nếu người ngoan ngoãn nghe lời...”

Đan Niên híp mắt bật cười, “Thẩm Đan Hà, người lấy lập trường gì tới hỏi ta? Người là phu nhân của Bạch công tử kia sao? Người đã gả vào nhà bọn họ sao? Hắn có rõ ràng chiêu cáo thiên hạ là hắn muốn cưới người sao?”

Không thèm nhìn gương mặt xanh trắng lẫn lộn của Thẩm Đan Hà, Đan Niên tiếp tục đá kích: “Thẩm Đan Hà, người cả ngày tự khoe là tài nữ đệ nhất kinh thành, nhưng người xem bộ dạng của người bây giờ đi, thật giống như một đồ phụ, sợ còn chưa lấy được nam nhân đã bị kẻ khác đoạt đi rồi.”

Thẩm Đan Hà cá giận nói: “Người biết cái gì? Người bắt quả là...”

“Ta biết người xem ta không vừa mắt, ta cũng không muốn xuất hiện trước mặt các người. Người nhớ cho rõ ràng, là cha mẹ người mời ta tới, ta còn không muốn đến đâu. Còn nữa, ta tới nơi này, chỉ muốn nói với người một việc.” Đan Niên hung hăng nhìn chằm chằm vào mắt Thẩm Đan Hà, Đan Hà phản xạ có điều kiện vung cánh tay ra, Đan Niên tức khắc bắt được. Dù sao Đan Niên có quãng thời gian dài chạy nhảy ở nông thôn, khí lực không phải là loại tiểu thư khuê các yếu đuối có thể so sánh.

Thẩm Đan Hà ăn đau, lại không muốn phát ra tiếng vang để cho người khác biết, đành cắn răng chịu đựng, mặt mày giận dữ nhìn Đan Niên.

“Ta muốn nói là, người và người nhà của người, hãy thu hồi luận điệu xem ta là hồi môn làm thiếp của người. Ta thà cạo đầu làm ni cô, cũng sẽ không làm thiếp! Ta không ở nhờ nhà của người, không ăn bằng tiền của người, cũng không dựa vào người mới sống được, chớ ra về đại tiểu thư trước mặt ta. Nếu lại để ta nghe được cái gì, đừng trách nhà của ta không niệm tình thân thích!” Đan Niên một hơi nói xong, liền đẩy Thẩm Đan Hà ra. Thẩm Đan Hà xoa xoa cánh tay bị xiết đau, đôi mắt đẹp tròn lên, nói không ra lời.

Đan Niên nhìn bộ dáng của nàng, hừ một tiếng, trong lòng vẫn rất không thoải mái, “Khắp kinh thành này, mọi người đều biết Thẩm Đan Hà là hôn thê của Bạch công tử, người có cần phải lập đi lập lại nhiều lần, tìm cách chiêu cáo thiên hạ, rằng người, Thẩm Đan Hà, sắp đính thân cũng sắp hạ đường sao?” Dứt lời, Đan Niên liền xoay người chuẩn bị đến tiền sảnh tìm cha mẹ và ca ca để về nhà.

Lúc này, có một tiểu nha hoàn đi vào lương đình, nói là lão thái thái vừa tỉnh giấc ngủ trưa, muốn hai vị tôn tiểu thư đến trò chuyện với bà.

Đan Niên thật không hiểu nổi lão thái thái đi đường đều phải thở gấp kia có ý đồ gì. Tiểu nha hoàn dường như phát hiện không khí âm trầm trong lương đình, vội cúi đầu không dám thốt tiếng nào. Thẩm Đan Hà tức giận mắng: “Đã biết, còn không mau trở về bẩm báo tổ mẫu, thất thân làm chi?” Tiểu nha hoàn bị kinh hách, chạy như bay rời đi.

Thẩm Đan Hà hất cằm lên, hỏi: “Người không theo ta đến chỗ tổ mẫu sao? Hay là người sợ?”

Đan Niên lười cùng nàng vô nghĩa, chậm rãi đi thông thả đến trước mặt nàng, “Đẫn đường!”

Thẩm Đan Hà có chút tự đắc, bất kể nào, nàng vẫn là đích nữ của con trai trưởng Thẩm gia, hoàn toàn không cùng một tầng lớp với Đan Niên. Đi phía trước Đan Niên được vài bước, Thẩm Đan Hà chợt cảm thấy không ổn, nàng dẫn đường cho Thẩm Đan Niên, như vậy nàng chẳng phải đã biến thành nha hoàn tầm thường!

Đan Niên thấy Thẩm Đan Hà đứng tại ven đường không đi, mắt lạnh nói: “Người lại bị làm sao nữa?”

Thẩm Đan Hà nhất thời không biết trả lời thế nào, Đan Niên có chút không nhịn được, trực tiếp lướt qua Đan Hà, đi về phía trước. Không phải gặp một lão thái bà sao, cũng không phải là lão yêu tinh ngàn năm, lẽ mà cái gì, chẳng lẽ bà ta có thể ăn thịt người sao!

Dọc theo đường đi, Đan Niên bước đi như bay, từ nhỏ ở nông thôn, chạy tới chạy lui trên đường đất nên luyện ra được thể lực tốt lắm. Ở phía sau, Thẩm Đan Hà nhắc chân ra sức đuổi theo, chạy cực lực đến độ đầu đầy mồ hôi, không ngừng thở, không ngừng lấy khăn lau mồ hôi, có tiểu nha hoàn đến đỡ nàng, bị nàng hung hăng trừng một cái làm cho sợ không dám động.

Tới gần viện của lão phu nhân, Đan Niên vui vẻ về lẽ lười trêu Thẩm Đan Hà. Nàng ta theo không kịp, bị tuột lại phía sau gần cả tram mét. Thật sự không hiểu nổi, đầu óc vị đại tiểu thư này là bị cửa kẹp hay là thế nào, sao cái gì cũng phải so kè với mình, cuối cùng người chịu khổ còn không phải là chính nàng ta.

Vào trong viện, sớm đã có bà tử đi vào thông báo, Đan Niên vén rèm đi vào phòng. Lão thái thái khẽ dựa vào ghế mỹ nhân, có hai tiểu nha hoàn chừng mười hai, mười ba tuổi đang quỳ trên mặt đất dấm chân cho bà. Một lát sau, bà mở mắt lên, lại thấy chỉ có mỗi mình Đan Niên, có chút kinh ngạc hỏi: “Đan Hà đâu?”

Đan Niên cười tủm tỉm đáp: “Đan Hà tỷ tỷ nói hoa sen trong hồ hôm nay nở đặc biệt tốt, muốn ở đó nhìn thêm một hồi, nên con đến đây trước.”

Lão thái thái hồ nghi nhìn nàng, Đan Niên thần nhiên đối mặt. Đối với vị lão thái thái này, một chút gánh nặng tâm lý nàng cũng không có, người này không phải là mẹ ruột của Thẩm Lập Ngôn, chẳng qua là một bà nội trên hình thức mà thôi.

Một lúc sau, Thẩm Đan Hà mới hờn hển đi đến. Lão thái thái tuy đã một bó tuổi, đầu đầy tóc bạc, nhưng tóc tai được chải chuốt rất thẳng thớm, không một sợi loạn, tạo thành màu trắng sáng bóng, quần áo mặt mũi cũng đều được tỉ mỉ sửa soạn, hoàn toàn đối lập với bộ dạng mồ hôi đầm đìa, son phấn bị lem nhem, loạn thất bát tao của Thẩm Đan Hà.

Lão thái thái nghiêm khắc nhìn Thẩm Đan Hà, Thẩm Đan Hà lập tức cúi đầu ngập ngừng nói: “Tổ mẫu.”

Lão thái thái giương tay gọi một bà tử đến, dẫn Thẩm Đan Hà vào căn phòng nhỏ cách vách rửa mặt chải đầu, thừa lại Đan Niên và lão thái thái mặt cùng đối diện.

Lão thái thái khoát tay, nha hoàn bà tử hầu hạ đều lui xuống. Bà vẫn tựa lưng vào ghế, mở miệng nói với Đan Niên: “Đan Niên a, con bây giờ cũng là tiểu thư quan gia trong kinh thành, hoàn cảnh không giống với khi con ở Thẩm gia trang, nếu còn chọc tới nhiều loạn giống như ở Thẩm gia trang, cha mẹ con không hẳn có thể thừa nhận hậu quả được đâu.”

Đan Niên nở nụ cười, xem ra là ngại Thẩm Đại phu nhân ra oai phủ đầu vô dụng, lão thái thái mới tự mình ra trận. “Tổ mẫu yên tâm, Đan Niên biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm.”

“Con từ lúc sinh ra đã không ở trước mặt ta, không ai dạy con một ít quy củ, đạo lý đối nhân xử thế, con đương nhiên không hiểu, nhưng không thể đi ra ngoài làm mất mặt Thẩm gia.” Lão thái thái thở dài.

Ngươi mới không hiểu quy củ, cả nhà ngươi đều không hiểu quy củ! Đan Niên mắng thầm trong lòng.

“Vị Bạch công tử kia là loại người nào, há có thể cho ngươi mơ tưởng? Nếu tỷ tỷ của con gả vào Bạch gia, có thể không dẫn theo con sao? Không lẽ còn có thể dễ tiện nghi cho người ngoài?” Lão thái thái nghiêm mặt nói, bộ dạng như thể đang tận tình khuyên nhủ.

Đan Niên đột nhiên cảm thấy thật đáng buồn. Cả cái nhà này, từ nhỏ đến lớn, ngay cả lão bà bà này cũng đều vì hôn sự của Thẩm Đan Hà mà phát sầu, suốt ngày sống trong lo lắng đề phòng, sợ ngày nào đó người của Bạch gia kia không cần nàng. Liền ngay cả người kia tùy tay đem một món đồ cho một nữ hài khác, đám người cũng phải dùng cường thế để nhục nhã người ta một phen, căn bản không để ý đến thể diện nhà mình.

Đan Niên khẽ thở dài một cái, nữ nhân cổ đại hoàn toàn phải đem nhà mình gửi gắm ở trên thân nam nhân. Điểm ấy, nàng không có biện pháp thay đổi. Giống như Thẩm Đan Hà, mặc dù sau này nàng ta được gả đi đâu, thì có thể tốt hơn Thẩm Đại phu nhân bao nhiêu? Vị Bạch công tử kia, số lượng quý thiếp, di nương cưới về chỉ sợ sẽ không ít hơn hoàng đế bao nhiêu. Người người đều chỉ thấy bề ngoài quang vinh chói lọi của những kẻ ngồi trên địa vị cao, lại không thấy nổi niềm chua xót trong cái bóng.

“Tổ mẫu, nếu tổ mẫu không còn chuyện gì, con xin phép đi trước, cha mẹ con còn đang chờ ta về nhà.” Đan Niên liều mạng làm tâm lý kiến thiết cho bản thân, phải kính già yêu trẻ, phải kính già yêu trẻ, cuối cùng thật sự nhịn không được ngắt lời lão thái thái, đứng dậy hành lễ liền chuẩn bị đi.

Lão thái thái thấy Đan Niên cư nhiên không có một tí ti hối lỗi, nhất thời nhịn không được tức giận, sù sụ ho lên, “Khụ, khụ, đứa nhỏ này, sao lại không biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy, khụ, ta giáo huấn ngươi, ngươi còn không xem ra gì! Khụ!”

Đan Niên cuống quýt gọi nha hoàn bà tử chờ ngoài cửa tới, lão thái thái mà xảy ra chuyện, người đầu tiên gặp phiền phức chính là nàng.

Đan Hà vừa tắm xong vào nhà liền thấy sắc mặt lão thái thái không tốt, chung quanh là một đồng bà tử nha hoàn đang giúp lão thái thái thuận khí, còn Đan Niên thì chỉ đứng nhìn ở một bên.

Thẩm Đan Hà nổi giận đùng đùng đi đến trước mặt Đan Niên, ngữ khí không tốt hỏi: “Đây là có chuyện gì? Vừa rồi tổ mẫu vẫn còn tốt lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Lại Đến Thẩm Phủ (Hạ)

Đan Niên mặt mày tức nổi, “Muội cũng không biết, muội vừa cáo từ tổ mẫu, tổ mẫu liền khụ lên, còn rất lợi hại. Muội chỉ biết gọi các bà tử vào giúp tổ mẫu thuận khí, đoán chừng là tổ mẫu luyện tức muội.”

Thẩm Đan Hà tròn mắt nhìn Đan Niên như thể vừa thấy người ngoài hành tinh, liền xoay người đi xem lão thái thái, nhìn trái nhìn phải xem nên chút gì. Đợi lão thái thái đã thở được thông thuận, Đan Niên cung kính tiến lên, nói muốn cáo từ.

Lão thái thái có tâm muốn phát tác lại không có khí lực, đành phải một vùng tay bảo Đan Niên đi đi.

Thẩm Đan Hà thấy Đan Niên đi rồi, nhất thời ngồi không yên, vội vàng cùng lão thái thái cáo từ rồi đuổi theo Đan Niên, sợ Đan Niên lại làm động tác nhỏ gù nữa.

Đến phòng khách ở tiền viện, Đan Niên chợt nghe tiếng tán thưởng của Thẩm Lập Phi vọng ra: “Nhị đệ a, lần này nghe nói lúc Mộc Kỳ bị bao vây, là một nô tài của đệ đã dùng mảnh xông vào quân doanh của địch, trước mặt mấy chục vạn quân địch, dung cảm mật báo, thật xứng là dũng sĩ của Đại Chiêu!”

Đan Niên cảm thấy căng thẳng, vội vàng đứng ở ngoài cửa, tỉnh té lắng nghe, sợ bỏ lỡ tin tức gì mà mình không biết.

“Đúng vậy, chi đáng tiếc, người trung nghĩa như thế lại trong loạn quân.” Thẩm Lập Ngôn nhàn nhạt nói.

“Nhị đệ, vì huynh quen biết đệ nhiều năm như vậy, cư nhiên không biết đệ còn có một gia phó trung thành như thế, lúc trước khi đến kinh thành, cũng không thấy có ai đi theo a!” Thẩm Lập Phi thử hỏi.

Đan Niên nghe xong, cảm thấy một trận ghê tởm, lúc trước mình cầu ông đi cứu phụ thân, ông đã lại làm như chuyện không liên quan đến mình, hiện tại có chuyện mà ông không biết, lại tỏ ra phòng bị, ngàn vạn ngờ vực vô căn cứ.

“Bá phụ có điều không biết, người này trời sinh tính quái đản, cấu kính quý dị. Khi chúng ta đang trên đường đi gấp đến biên cảnh đã tỉnh cờ gặp hán, lúc đó hán đang bị kỵ binh của Lạc Xích đuổi giết. Sau khi cứu hán, người nọ vì báo đáp mới làm ra việc này.” Thẩm Ngọc nhận lấy câu hỏi, giải thích một phen.

“Ồ, là như thế a, thật là một hảo hán trọng tình trọng nghĩa.” Thẩm Lập Phi thấy thẩm dò không có tin tức hữu dụng, lời nói tràn đầy mắt mát.

Đan Niên thấy Thẩm Đan Hà sắp đuổi tới, đợi Thẩm Đan Hà đến trước mặt, mới cùng nàng vào phòng khách.

Thẩm Lập Phi hòa ái hỏi Thẩm Đan Hà đã dẫn muội muội đi chơi ở đâu, Thẩm Đan Hà ra vẻ lo lắng nói: “Tổ mẫu gọi chúng con qua, Đan Niên muội muội đến trước, không biết đã nói gì với tổ mẫu, tổ mẫu liên họ rất nhiều, không thờ nổi, thiếu chút nữa liên...”

Thấy mọi người đều nhìn về phía mình, Đan Niên cũng ra vẻ lo lắng không kém, “Trên đường đi, Đan Hà tỷ tỷ nói tỷ ấy muốn đi ngắm hoa sen bảo bối trong hồ một lát mới đến gặp tổ mẫu. Tổ mẫu hỏi con, Đan Hà tỷ tỷ sao không đến, con thành thật kể lại, tổ mẫu liền ho. Đan Hà tỷ tỷ nói đó là bệnh cũ của tổ mẫu, không cần lo lắng, nên liền dẫn con về đây.”

Ranh con, người trông chỉ mình người biết bịa đặt, còn ta thì không?! Đan Niên thầm cảm giận trong lòng.

“Người nói vậy, ta làm sao có thể nói tổ mẫu như vậy?” Thẩm Đan Hà hồn hển phản bác.

Đan Niên vội lui ra sau lưng Thẩm Ngọc, khẽ run rẩy hỏi Thẩm Ngọc: “Ca ca, muội nói sai cái gì sao?”

Thẩm Ngọc vuốt đầu Đan Niên, mặt mày trầm trọng đáp, “Không có, đứa nhỏ thành thực là đứa nhỏ ngoan.” Trong lòng đã sớm cười ngất, tiểu nha đầu này lại bắt đầu hại người.

Thẩm Đan Hà nhìn phụ thân, Thẩm Lập Phi không nói gì, chỉ tiếc rên rết không thành thép nhìn nàng. Thấy phụ thân không duy trì mình, mắt Thẩm Đan Hà liền ngân ngấn nước mắt. Thẩm Lập Phi thấy nàng sắp khóc, hung hăng tròn mắt nhìn nàng một cái, Thẩm Đan Hà thấy phụ thân nổi giận, liều mạng đem nước mắt nuốt trở về.

Thẩm Lập Ngôn khẽ thở dài một cái, đứng dậy cáo từ. Thẩm Lập Phi và Thẩm Đại phu nhân níu kéo một hồi, muốn bọn họ ăn xong cơm tối lại đi, Thẩm Đan Hà không tình nguyện lễo đẽo theo sau.

Đan Niên cảm thấy kỳ quái, đại bá và đại bá mẫu nhiệt tình không giống như giả vờ, đây là vì sao?

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương kiên quyết chối từ, nhất là Tuệ Nương, mặt mày âm trầm hơn cả trời bão.

Chờ cả nhà lên xe ngựa, Tuệ Nương lập tức hỏi: “Đan Niên, nha đầu Đan Hà kia có phải thừa dịp không có nương, khi dễ con không?”

Đan Niên bật cười, ôm cánh tay Tuệ Nương, “Nương, đừng suốt ngày nghĩ con vô dụng như vậy!”

Thẩm Ngọc dựa vào thành xe, lười nhác mở miệng: “Nương, từ nhỏ đến lớn, chỉ có muội ấy khi dễ người khác, nương có từng thấy ai khi dễ muội ấy chưa?”

Tuệ Nương không đồng ý, nói: “Tiểu Mai ở Thẩm gia trang không phải đã làm được sao, thiếu chút nữa còn hại chết Đan Niên.”

Đan Niên dờ khóc dờ cười, ở trong tiềm thức của nàng, Tiểu Hắc Mai chẳng qua là một đứa nhỏ bảy tám tuổi, nàng là người đã sống qua hai đời, nếu bởi vì chuyện này mà cả ngày tính toán phải khi dễ lại nàng ta thế nào, nàng thực không còn mặt mũi.

Về đến nhà, Đan Niên bảo Bích Dao đi tìm Tiểu Thạch, thương lượng các bước mở tiệm cụ thể.

Đan Niên thuật lại ý tưởng của mình cho Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương nghe. Hai người vốn không biết buôn bán, lại thấy thành công vĩ đại của Duyệt Lai, nên rất tin tưởng vào năng lực của Đan Niên, chỉ dặn Đan Niên chớ vì lòng tham mà hấp tấp, làm buôn bán là phải lấy chữ tín làm đầu.

Ba người trò chuyện đến miệng đắng lưỡi khô suốt buổi trưa, rốt cuộc quyết định một cái phương án, cửa hàng sẽ mở ở thành đông, nơi đó là có nhiều gia tộc lớn trong kinh thành tụ tập, cũng chính là khu nhà giàu, là một quần thể thích tiêu xài hoang phí. Cửa hàng khai trương mấy tháng đầu sẽ để cho Tiểu Thạch và Đan Niên cùng quản lý, chờ Tiểu Thạch quản lý thành thạo, sẽ giao cho hắn tìm thêm một người tin cậy để làm chương quầy.

Về khâu nhập hàng, Tiểu Thạch và Phùng chương quầy sẽ nhận nhiệm vụ tổ chức thương đội. Theo lời Tiểu Thạch, các thương gia nhà giàu đều có thương đội của riêng mình, chuyên đi sang Tây Vực, nhưng bọn họ hiện tại còn đang ở bước khởi đầu, chỉ có thể tự mình mướn vài tiểu nhị tổ thương đội

đi Tây Vực, chậm rãi phát triển bản thân. Sau này cửa hàng lớn mạnh, bọn họ cũng sẽ có một thương đội cho riêng mình.

Thương nghị xong, Tiểu Thạch cao hứng phấn chấn đi ra ngoài chọn cửa hàng. Bích Dao mặt mày chuyên chú nhìn bóng lưng Tiểu Thạch, bị Đan Niên khẽ đẩy một cái, dãi giọng chế nhạo: “Đừng nhìn nữa, nước miếng đều chảy ra!”

“A?” Bích Dao phục hồi tinh thần lại, tay chân luống cuống chùi miệng, đợi đến khi phát hiện là Đan Niên trêu cợt mình, nàng xấu hổ giậm chân một cái, chạy vội vào phòng bếp.

Lúc xế chiều lại có vài người mặc đồ quan sai đến tìm Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc, Đan Niên không tiện gặp khách nam, chỉ có thể tránh ở trong phòng mình, cũng may từ xa thấy mấy người này đối với phụ thân và ca ca rất là khách khí, trái tim lo lắng rốt cuộc thả lại vào bụng.

Chờ các quan sai đi rồi, Thẩm Ngọc gọi Đan Niên tới, nói là cha có chuyện muốn nói. Lúc Đan Niên đến nhà chính, Thẩm Lập Ngôn đang thương lượng gì đó với Tuệ Nương, thấy Đan Niên liền cùng nhau im miệng. Đan Niên cảm thấy kỳ quái, có chuyện gì phải gạt mình?

Đan Niên tự đi lấy ghế ngồi xuống cạnh Tuệ Nương, Thẩm Lập Ngôn không vòng vo, rất nhanh nói thẳng: “Đan Niên, những người vừa rồi là người của Đại hoàng tử, họ mời chúng ta hai ngày nữa đến dự tiệc trong phủ của hắn.”

“A, vậy phụ thân có đi không?” Đan Niên không xem chuyện này là quan trọng, cha và anh trai nhà mình vừa làm xong một công trình lớn, được thủ trưởng mời đi ăn một bữa cơm, không ngại gì.

“Đan Niên, Đại hoàng tử chính là mời cả nhà chúng ta, con và nương của con cũng phải đi.” Thẩm Lập Ngôn giải thích.

Đan Niên ngẹn lời, chỉ phải nhu thuận đáp: “Dạ, con đã biết.” Xem ra triều đình có ý muốn chính diện đánh giá trận chiến này, không biết tỷ lệ cha nàng được thăng quan, tang lương cao bao nhiêu? Cũng khó trách Đan Niên cả ngày lo nghĩ chuyện tiền bạc, thật sự là không tính thì thôi, hề tính toán liền giật mình, hóa ra mở một cửa hàng hương liệu lại cần nhiều tiền như vậy.

Chờ Đan Niên đi rồi, Tuệ Nương vào phòng bếp chuẩn bị cơm chiều. Thẩm Lập Ngôn xoay người đi thư phòng, Thẩm Ngọc vội vàng đi theo.

Ở trong thư phòng, Thẩm Ngọc thấy Thẩm Lập Ngôn mãi uống trà trầm mặc, hỏi: “Cha, cha có phải vừa mới thương lượng với nương chuyện hôn sự của Đan Niên?”

Thẩm Lập Ngôn ngẩng đầu nhìn Thẩm Ngọc, đứa nhỏ bất quá mười tám tuổi, cái đầu sớm vượt qua hắn, trên mặt hoàn toàn không có vẻ anh khí thiếu niên mà ở cái tuổi này hắn là có. Đọc sách giỏi, lên chiến trường, đứa con trai này khiến ông vừa lòng không thôi.

“Muội muội con, tuổi không nhỏ, cũng nên đến lúc làm mai. Còn con đó a, cha nghe nương con nói, bà ấy đã giới thiệu mấy vị cô nương cho con, con lại không vừa ý người nào, con rốt cuộc muốn thế nào?” Thẩm Lập Ngôn trêu ghẹo con trai nhà mình.

“Cha, ngày ấy ở Mộc Kỳ, những lời cha và Đan Niên nói, con đều nghe được.” Thẩm Ngọc nhìn chằm chằm ánh mắt Thẩm Lập Ngôn, chậm rãi nói.

Thẩm Lập Ngôn cả kinh, nước trà trong chén rót ra phân nửa, làm ướt quyển sách nhỏ đang mở ra trên bàn.

“Cha, con năm nay thi Hương phải đi thi võ, nếu, nếu...” Thẩm Ngọc có chút kích động nói.

Thẩm Lập Ngôn khiếp sợ rất nhiều, vỗ bàn hét lớn một tiếng, “Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Con nếu muốn hại chết nàng, cứ việc nói cho thế nhân biết nàng không phải là muội muội ruột của con, con muốn cưới nàng!” Thẩm Lập Ngôn thở phà phò, cảm thấy ngực mình phát đau.

Thẩm Ngọc cắn răng, “Con nếu được một chức quan ở trong quân đội, thì có thể dẫn Đan Niên đến sống ở biên cảnh, ai cũng không biết Đan Niên.”

“Con hãy mau mau thu hồi ý tưởng này, tình cảnh hiện tại của Đan Niên giống như bước trên lớp băng mỏng, con nếu muốn tốt cho nàng, thì hãy vĩnh viễn làm một ca ca có thể bảo hộ nàng một đời chu toàn. Người cho là Tô gia thực hảo tâm như vậy, giúp một cô nương lẽ ra sớm là người chết sao?” Thẩm Lập Ngôn chưa bao giờ cảm thấy hoảng sợ như thế, ông không hiểu nổi đứa con trai mình nuôi mười mấy năm nghĩ thế nào. Cho tới nay, gia đình đều hòa hợp vui vẻ, huynh muội hòa thuận. Nay nhìn lại, cuộc sống mười mấy năm qua nhìn như là bọt nước. Đan Niên là muội muội của A Ngọc a, sao đứa nhỏ này lại có ý nghĩ như vậy?

Thẩm Ngọc suy sụp cúi đầu, Thẩm Lập Ngôn cảm thấy không đành lòng, dù sao hắn chỉ là một đại hài tử mười tám tuổi.

Thẩm Lập Ngôn kéo Thẩm Ngọc ngồi xuống, “A Ngọc, trước lúc con biết Đan Niên không phải là muội muội, có lúc nào có ý nghĩ khác với Đan Niên?”

Thẩm Ngọc mờ mịt nói: “Làm sao có thể, con trước kia chỉ xem Đan Niên là muội muội ruột thịt, từ nhỏ cùng nàng ăn cùng nàng ở tại một chỗ, cảm tình rất tốt, nếu có thứ gì tốt, con thà rằng bản thân mình không cần cũng muốn cho Đan Niên. Lúc ở Mộc Kỳ, khi đó con sớm đã tuyệt vọng, chỉ còn chờ thủ vững đến khi thành rách bình bại, coi như không làm thất vọng Đại Chiêu. Nhưng khi Đan Niên xuất hiện dưới thành, tựa như đốm lửa mang đến hi vọng, về sau lại nghe thân thể của Đan Niên kỳ thực có ẩn tình, con đã nghĩ, hay là, mình dùng một thân phận khác để bảo hộ nàng cả đời...”

Thẩm Lập Ngôn thở dài, bỗng nhiên tựa như nghĩ tới điều gì, vội vàng hỏi: “Đan Niên có biết tâm tư của con đối với nàng không?”

Thẩm Ngọc cúi đầu, cười khổ nói: “Cha, cha xem con là cái gì, con đương nhiên không để cho Đan Niên biết.”

Thẩm Lập Ngôn vỗ vỗ vai Thẩm Ngọc, “A Ngọc, là nam nhân thì phải biết đảm đương. Việc này không thể cho nương của con biết, thân thể bà ấy hiện tại không bằng trước kia, không thể để cho bà ấy lại chịu kích thích. Về phần Đan Niên, nha đầu kia rất thông minh, người vạn vạn đừng để nàng nhìn ra đầu mối gì.”

Đến giờ cơm chiều, Đan Niên thấy bộ dạng Thẩm Ngọc buồn bã ỉu xiu, liền véo lấy hai má Thẩm Ngọc, cười xấu xa nói: “Ca ca bị sao thế này? Mặt mày ỉu dốt, giống như có người thiếu tiền không trả vậy!”

Thẩm Ngọc bị Đan Niên thỉnh linh chạy tới gần như vậy, lời cha cảnh cáo lúc nãy còn rõ ràng bên tai, làm hấn kinh hải đến độ cả người té ngửa ra mặt mặt đất, phát ra tiếng vang không lồ.

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương vội đứng dậy đến đỡ Thẩm Ngọc, Tuệ Nương xoa xoa đầu Thẩm Ngọc, kích động hỏi hấn có bị đụng tới chỗ nào không, nhân tiện còn liếc mắt trách trắng Đan Niên một cái.

Đan Niên bĩu môi, nàng nào biết Thẩm Ngọc phát điên cái gì a, chính nàng cũng đang hoảng sợ đây! Thẩm Lập Ngôn vừa bực mình vừa buồn cười, đem Thẩm Ngọc từ trên mặt đất kéo lên, an ủi con xong lại phải chạy tới an ủi nữ nhi.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 80: Khách Không Mời Mà Đến

Chờ Tiểu Thạch chọn xong địa điểm mở cửa hàng, Đan Niên liền cùng Bích Dao đi ra ngoài xem cửa hàng. Tuệ Nương dặn dò nàng phải nhanh chút trở về, buổi tối ngày mai còn phải đến phủ Đại hoàng tử dự tiệc, cần phải sớm chuẩn bị quần áo, rồi cả trang sức và trang dung đi kèm.

Đan Niên thật sự không hiểu, trước kia nàng cũng đã tham dự không ít yến hội, không lần nào thấy Tuệ Nương đề bụng như vậy. Tuệ Nương đương nhiên sẽ không nói cho nàng biết, đó là bởi vì Thẩm Lập Ngôn nói Đại hoàng tử mời không ít thiếu niên trẻ tuổi trong triều đến, người người đều là những công tử văn nhâ, tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

Đan Niên cáo từ Tuệ Nương xong, vừa mở cổng ra, kinh ngạc phát hiện bên ngoài có đến mười mấy gia đình trẻ tuổi mặc đồ đen, đứng hết sức nghiêm trang, vị gia đình đứng gần nhất còn đang duy trì tư thế gõ cửa.

Những gia đình này đang đứng vây quanh một thanh niên mặc áo gấm, ở ngoài khoác áo bào màu tím, thêu hình một con rồng vàng đang giờ năm cái móng vuốt lên, bên hông buộc bằng đai lưng đen thêu chỉ vàng, tóc đen cột chính tề trên đỉnh đầu, ở trên còn đội kim quan. Vóc dáng người này cao ngất, thoát nhìn trạc tuổi Thẩm Ngọc, chính là sắc mặt có hơi chút tái nhợt.

Thanh niên áo gấm có vẻ như bị cửa viện đột nhiên mở ra làm kinh ngạc một chút, tay phải nắm lại, che lên miệng, nhẹ nhàng ho một tiếng. Đan Niên chú ý tới, trên ngón cái tay phải của người nọ có đeo một cái nhẫn ngọc, xứng với bàn tay tái nhợt càng tôn thêm màu ngọc xanh thanh thủy.

Vị gia đình gõ cửa lập tức hai tay ôm quyền, hành lễ nói: “Đây chính là quý phủ của Thẩm Lập Ngôn đại nhân?”

“Đúng vậy.” Thấy là nam nhân lạ, Đan Niên không tiện nhìn thẳng, chỉ nhìn đánh giá một chút liền cúi đầu.

Thanh niên áo gấm tiến lên một bước, khẽ cười nói: “Làm phiền cô nương báo với Thẩm đại nhân một tiếng, có cố nhân tới thăm.” Thanh âm mặc dù có hơi yếu, nhưng ngữ điệu ôn nhu, làm Đan Niên nhìn không được lên nhìn hấn thêm mấy cái.

Đan Niên khẽ cúi mắt xuống, chỉnh đốn trang phục, quy củ hành lễ một cái liền dẫn Bích Dao đi vào nhà chính báo cho phụ thân, nhìn trạc thể của người này, xem ra phi phú tức quý*, không biết là thần thánh phương nào.

* phi phú tức quý = không phải là kẻ có tiền thì cũng là kẻ có quyền

Thẩm Lập Ngôn ra cửa thấy là vị công tử đó, lập tức giật mình. Vị công tử áo gấm nọ vội bước tới đỡ Thẩm Lập Ngôn dậy, ngăn không cho ông hành lễ, hòa nhã nói: “Thẩm đại nhân, cô* hôm nay chính là tới bái phỏng, không cần để ý tới những nghi thức xã giao này.”

* Từ “cô” ở đây là từ dùng để tự xưng của các bậc vương giả hoặc người có quyền to, thông thường là hoàng tử, các vương gia, các chư hầu, ... Thỉnh thoảng hoàng đế cũng xưng là “cô” trong trường hợp muốn thân thiện một chút. Riêng từ “trẫm” là đặc quyền của vua, ko ai được giành.

Đan Niên cúi mắt đứng ở một bên, người có thể khiến phụ thân khấn trương như vậy, xem ra nhất định là người quyền quý trong triều, không ngờ lại trẻ tuổi như thế.

Thẩm Lập Ngôn gọi Đan Niên qua giới thiệu: “Đan Niên, vị này chính là Đại hoàng tử điện hạ.”

Đan Niên nghe vậy, kinh ngạc không thua gì Thẩm Lập Ngôn, đang muốn hành lễ, Đại hoàng tử cười nói: “Đan Niên cô nương không cần đa lễ, hôm nay cô chỉ là tới bái phỏng người bạn cũ là Thẩm đại nhân, không phải là Đại hoàng tử.”

Thẩm Lập Ngôn cũng không nhiều hơn nữa khách khí, cao giọng kêu lên Liễu Tuệ Nương cùng đang ở thư phòng đọc sách Thẩm Ngọc, gấp qua lễ sau thỉnh Đại hoàng tử đi vào ngồi.

Đang lúc Đan Niên không biết mình nên đi hay ở, Thẩm Ngọc nhanh nhẹn bắt lấy tay nàng, kéo nàng đi vào trong sảnh, nhỏ giọng nói vào tai: “Đại hoàng tử là khách quý, muội không thể gấp một cái rồi đi, muội ở lại một lát rồi đi cũng không muộn.” Đan Niên cũng thuận theo đến tiền sảnh.

Bốn gia đình mặc đồ đen đi theo sau Đại hoàng tử, trong tay đều mang hộp quà. Bốn người đặt hộp quà lên bàn trong nhà chính xong liền cung kính đứng ở sau Đại hoàng tử, không nói một lời. Đại hoàng tử mỉm cười nói là đây là lễ vật cho Thẩm phu nhân và Thẩm tiểu thư, Thẩm Lập Ngôn cuống quýt đáp tạ, Đan Niên lặng lẽ kéo Bích Dao xuống phòng bếp pha trà.

Đan Niên thấy bọn họ cứ người này hỏi người kia đáp, cảm thấy nghi hoặc vô cùng. Đường đường Đại hoàng tử lại hạ mình đến quý phủ của một quan quân cấp thấp, thật là chuyện không thể tưởng tượng nổi, đã vậy còn mang theo lễ vật cho gia quyến nữ trong nhà, rõ ràng là đã tìm hiểu nhà bọn họ một phen. Sớm nghe nói Đại hoàng tử là cái đỉnh trong mắt, cái gai trong thịt của Hoàng hậu, chẳng lẽ hắn muốn nhân cơ hội này, mượn sức phụ thân?

Đan Niên ở trong phòng bếp lục tới lục lui, Thẩm Lập Ngôn ở nhà không uống trà, nên trong nhà cũng không có bao nhiêu lá trà, một ít còn dư lại đều là loại lá trà rẻ tiền, chỉ cần vào chợ là có thể tùy ý thấy được. Đan Niên nghĩ nghĩ, bảo Bích Dao đi nấu nước trước, còn nàng thì về phòng mang trà lại tự chế lại đây.

Hôm nay thời tiết tốt, trong tiểu viện mọc đầy bạc hà, Đan Niên ngắt lấy không ít, cho vào trong túi lụa mỏng, để dành tự pha trà uống. Trong các thành trấn lớn, từ lâu có rất nhiều xưởng chuyên môn chế biến trà lại, nhưng không có nơi nào làm được tinh dầu bạc hà. Lá bạc hà ở thời đại này bị người đời xem là cỏ dại, căn bản không thể để lên mặt bàn. Ở vùng quê xa, có nhiều thôn phụ dùng lá bạc hà để pha nước tắm cho con nít, nhưng không ai dùng để pha trà. Trà bạc hà do Đan Niên tự chế mặc dù không có được hương vị giống như trong kí ức kiếp trước, nhưng cũng có hương khí thanh mát thấm vào ruột gan của bạc hà.

Đan Niên có chút không yên dăng trà bạc hà lên, bỗng nhiên hối hận bản thân làm việc lỗ mãng. Vị Đại hoàng tử kia tuy rằng thoát nhìn lịch sự nho nhã, có vẻ hiền lành, nhưng hẳn vẫn là hậu duệ của hoàng thất, ai biết món đồ nhà quê này có hợp khẩu vị của hắn không. Ngộ nhờ thứ rẻ tiền này chọc hắn mất hứng, hắn có làm khó dễ phụ thân mình không?

Đan Niên có chút khẩn trương nhìn Đại hoàng tử mở nắp chén trà ra. Đại hoàng tử đầu tiên là ngửi hương trà, lại nhẹ nhàng nhấp một miếng, toàn bộ quá trình diễn ra hết sức lưu loát như mây bay nước chảy, động tác thật tao nhã, hợp khuôn mặt ưa nhìn của hắn, tựa như một bức tranh sống động được vẽ hết sức tinh vi.

Thật là yêu nghiệt a! Đan Niên thầm cảm thán, mẫu thân của Đại hoàng tử lúc còn trẻ hẳn là một vị mỹ nhân, có thể tranh đoạt nam nhân với một người có bối cảnh cường hãn như Hoàng hậu, bao nhiêu đó đủ biết là xinh đẹp cỡ nào.

Đại hoàng tử hài lòng cười nói: “Trà này thật mới lạ, mùi hương như có thể nâng cao tinh thần, tỉnh táo đầu óc, giống như là...” Nửa câu sau, Đại hoàng tử nuốt xuống, như đang nhớ lại cái gì.

Đan Niên thấy hắn thích, cũng yên lòng, vừa mới chuẩn bị đi, chợt nghe Đại hoàng tử hỏi: “Trà ngon này hẳn là do Thẩm tiểu thư nghĩ ra.”

Đan Niên nhu thuận hành lễ, cúi đầu đáp: “Bất quá là chút vật thôn quê, không có gì có thể lấy ra chiêu đãi điện hạ, làm cho điện hạ chê cười.”

Đại hoàng tử khẽ bật cười, tiếng cười thanh thúy giống như tiếng đồ sứ nhẹ nhàng gõ vào nhau: “Cô từ trước tới nay thường phạt phân mình, người hôm nay pha trà này rất hợp tâm ý của cô. Cô muốn thưởng cho người, người liệu có muốn cái gì?”

Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc có chút giật mình, Thẩm Lập Ngôn vội cười nói: “Điện hạ quá khách khí, chút tài mọn của tiểu nữ nào đáng được thưởng cái gì, điện hạ cao hứng chính là phần thưởng lớn nhất cho nàng.”

Đại hoàng tử lơ đãng khoát tay, “Thẩm đại nhân chớ lo lắng, chỉ là một phần thưởng nho nhỏ thôi. Cô luôn nghe nói Thẩm tiểu thư tài mạo song toàn, trí tuệ lanh lợi, hôm nay nhìn thấy, quả thật là thế. Thẩm tiểu thư nói đi, liệu có cái gì muốn yêu cầu?”

Đan Niên cup mắt xuống, trong lòng buồn bực, người này thấy thì có vẻ người dễ nói chuyện, lại nhất quyết không tha, cứ nhắm mắt vào nàng. Hắn vừa trở lại kinh thành, thân thể không tốt, gần như không đi ra ngoài, từ đâu mà biết mình tài mạo song toàn, trí tuệ lanh lợi?

Nếu là có ý chiêu an phụ thân, nghĩa là hắn có việc cần phụ thân, vậy mình cần gì phải khách khí với hắn, nếu tiếp tục từ chối, chẳng phải khiến nhà mình có vẻ hẹp hòi, không xứng lên được mặt bàn.

Đan Niên cúi thấp đầu, cung kính trả lời: “Đa tạ điện hạ đã coi trọng Đan Niên, Đan Niên không nén được sợ hãi. Đã sớm nghe nói chữ của điện hạ là nhất tuyệt, hiện thời Đan Niên cả gan, khẩn cầu điện hạ ban thưởng vài chữ.”

Đại hoàng tử làm như không nghĩ tới Đan Niên sẽ đưa ra một yêu cầu như vậy, giật mình một chút rồi khẽ cười nói: “Thẩm đại nhân, mấy lần nói với người rằng cô muốn người dẫn Thẩm Ngọc và phu nhân đến phủ ta chơi, người luôn từ chối nói tình hình Thẩm tiểu thư không tốt, không thể đến nơi sang quý, hiện tại xem ra thật sự là khiêm tốn quá, con trai con gái của Thẩm đại nhân thực khiến người ta hâm mộ a!”

Thẩm Lập Ngôn hơi xấu hổ gật đầu xưng vâng. Đan Niên nghe hần cười, bắt giác cảm thấy quen thuộc, giống như đang diễn trò trên chóc bản thân. Nàng khi nào thì chóc phải Đại hoàng tử? Đan Niên vắt hết óc, tổng kết danh sách kẻ thù suốt mười mấy năm qua, quả thật không có người này a!

Rất nhanh, gia đình của Đại hoàng tử mang giấy đã trải sẵn và bút mực tới. Đại hoàng tử lấy bút chấm mực mấy cái, đang định viết, bỗng nhiên ngừng lại, xoay người hỏi Đan Niên: “Không biết Thẩm tiểu thư muốn viết chữ gì?”

Đan Niên nghĩ nghĩ, “Kính xin Đại hoàng tử ghi bốn chữ: sinh ý thịnh vượng.”

Lời vừa nói ra, Thẩm Lập Ngôn liền quát: “Đan Niên, không được vô lễ!”

Người đương thời phân ra làm bốn giai cấp: sĩ nông công thương, trong đó, thương nhân là cấp thấp nhất. Nếu để cho Đại hoàng tử ghi bốn chữ này, không khác gì bảo Đại hoàng tử viết lưu niệm cho loại người đẳng cấp thấp nhất.

Đan Niên vốn nghĩ mình sẽ đem chữ của Đại hoàng tử treo ở Duyệt Lai. Gần đây nghe nói, mỗi ngày đều có bốn, năm tên lưu manh ăn com không trả tiền, lại có thiên ti vạn lữ quan hệ với đám nha sai trong quan phủ, nên cho dù có báo quan, quan phủ cơ bản đều là bỏ mặc.

Nếu có thể treo tranh chữ của Đại hoàng tử trong tiệm, sẽ khiến bọn lưu manh và quan phủ phải kính sợ. Cho dù Đại hoàng tử không được Hoàng hậu vừa mất, người này vẫn là hoàng tử. Mà một hoàng tử chịu viết chữ lưu niệm cho bọn họ, quan hệ khẳng định khá tốt, bọn lưu manh tuyệt sẽ không dám đến nháo sự nữa, quan phủ cũng sẽ có vài phần kính trọng bọn họ.

Huống chi, dù là thời nay hay thời xưa, mọi người đều có loại tâm lý hâm mộ người nổi tiếng. Kiếp trước, Chủ tịch Mao ăn com xong ở tiệm ăn nào, thì đều trở thành chiêu bài quảng cáo cho tiệm ăn đó. Mặc kệ com ở đây có ngon hay không, về sau người đến ăn đều đông đến độ đập phá cửa mà vào.

Đại hoàng tử hứng thú, “Hay là Thẩm tiểu thư còn có thể làm buôn bán?” Tuy là câu hỏi như ngữ điệu lại là câu khẳng định.

Đan Niên kiên trì giải thích: “Sinh ý, là chỉ gốc rễ sinh mệnh. Sinh ý thịnh vượng, nghĩa là vạn vật phồn vinh.”

Đại hoàng tử có chút thâm ý nhìn Đan Niên một cái, nụ cười kia làm cho da đầu Đan Niên run lên. Hần cũng không chối từ, thoăn thoắt viết xuống bốn chữ “sinh ý thịnh vượng”, viết xong lập tức có gia đình trình lên con dấu, ấn xuống tạo thành chữ ký đỏ tươi.

Thẩm Lập Ngôn nhẹ nhàng thờ ra, trừng mắt liếc nhìn Đan Niên một cái. Đan Niên thừa dịp không ai chú ý, thè lưỡi ra với phụ thân, một chén trà bạc hà đối về bức tranh chữ cho đích thân Đại hoàng tử viết, tính thế nào đều có lời.

Đại hoàng tử cùng phụ thân, ca ca chuyển sang đàm luận binh pháp. Đan Niên chú ý tới có mấy lần Đại hoàng tử muốn nói sang chuyện khác, hẳn là mục đích chính của chuyến đi này, đều bị phụ thân và Thẩm Ngọc xảo diệu vòng về chuyện binh pháp. Đại hoàng tử không hỏi được điều mình muốn, mấy lần bị dòi đề tài, nhưng cũng không tức giận.

Thấy Đại hoàng tử vẫn giữ nguyên bộ dạng cười nói ôn nhu, Đan Niên không khỏi cảm khái, vị hoàng tử xinh đẹp này có tâm tư thâm trầm, lại tu dưỡng rất tốt. Trận chiến ở biên cảnh vốn là một ván cờ chết, nhưng trải qua phân tích của phụ thân, mặc kệ là thắng hay thua, hẳn đều có thể nhảy ra ngoài thắng bại.

Thẩm Ngọc lặng lẽ nháy mắt về phía Đan Niên, khẽ phát phát tay áo. Đan Niên liền lặng lẽ lui ra ngoài. Đan Niên tìm một lát mới thấy Bích Dao đang trốn ở trong phòng, ngồi sững sờ trên ghế, Đan Niên kêu mấy lần mới hồi phục tinh thần lại.

“Tiểu thư, ta cứ nhiên nhìn thấy hoàng tử điện hạ! Là hoàng tử điện hạ thật, là hoàng tử điện hạ còn sống sờ sờ a!” Tiểu nha đầu Bích Dao kích động không thôi, tóm lấy cánh tay Đan Niên, lắc lắc không ngừng.

Đan Niên buồn cười nhìn nàng, kỳ thực ngay cả chính Đan Niên cũng có chút kích động, tựa như một tiểu dân chúng ở kiếp trước, đột nhiên có một lãnh đạo ở Nam Hải muốn tới tiếp kiến nàng.

“Đừng nghĩ mộng lung nữa!” Đan Niên giơ tờ giấy trắng trong tay lên, cười tủm tỉm nói: “Chúng ta nhanh đi tìm cái khung, chuẩn bị xong xuôi rồi treo lên ở Duyệt Lai!”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Dạ Yến (Nhất)

Đan Niên vui vẻ hôn hờ treo tranh chữ của Đại hoàng tử ngay giữa vị trí bắt mắt nhất trong đại sảnh của Duyệt Lai. Con dấu đỏ in bốn chữ “Tề Diễn Tuấn” rất rõ ràng, tuyệt không thể lẫn vào đâu. Người biết tục danh của đương kim hoàng tử trong kinh thành khá nhiều, bằng không người thợ thủ công khi

nhận đóng khung tranh chữ sẽ không mặt mày sợ hãi, tay chân run lẩy bẩy đến vậy. Về sau hẳn là sẽ không ai dám tới quấy rối, Đan Niên đắc ý nghĩ.

Không đợi Đan Niên thương thức đủ, Thẩm Ngọc từ nhà đến gọi nàng trở về, nói mẫu thân đặc biệt mời một ma ma chuyên làm tóc trang điểm đến, đang ở nhà chờ nàng, mau trở về về mặt chải đầu đi tham gia dạ yến trong phủ Đại hoàng tử.

Đan Niên vừa bước chân vào nhà liền nhìn thấy một bà tử tròn vo đang chờ mình, tuổi chừng bốn mươi, quần áo tinh tươm, miệng cười tủm tỉm, khiến người ta có cảm giác rất hài hòa, khoan khoái.

Nhưng vị bà tử này một khi xuất thủ cũng không chùn tay, chải tóc nhổ lông mày phải nói là nhanh, ác, chuẩn. Đan Niên bị Tuệ Nương đè xuống hai tay, không thể động đậy, chỉ biết gào khóc thảm thiết không thôi. Thanh âm vọng xa đến tận tiền viện, Thẩm Lập Ngôn đang trò chuyện với Thẩm Ngọc, nghe tiếng kêu thảm thiết thế, hai người đồng thời cùng lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Nghe cứ như giết heo.” Đây là Thẩm tiểu soái ca đánh giá.

Tuệ Nương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Đan Niên, mắng: “Vương ma ma là lão nhân lành nghề trong cung, có thể mời được bà ấy tới chải tóc cho con chính là phúc phần của con, con xem con kia! Ai...” Đan Niên ủy khuất vô cùng, đây quả thực là khổ hình a!

Vương ma ma không hổ là người từng sống trong cung, nói chuyện khéo léo đưa đẩy, cười híp mắt nói: “Phu nhân đừng vội, lão bà tử nghĩ tiểu thư hẳn là chưa từng làm qua những chuyện này, lần đầu tiên nhổ lông mày, khó tránh khỏi cảm thấy đau dữ dội. Bất quá tiểu thư thiên sinh lệ chất, dù không có lão bà tử ra tay, nhan sắc vẫn rất minh diễm!”

Lời này làm cho Tuệ Nương dù đang nổi giận vẫn tâm hoa nộ phóng. Chờ Vương ma ma chải đầu, trang điểm xong, dặn Đan Niên thành thành thật thật ngồi yên không được cử động, Tuệ Nương tự mình tiến Vương mã mã ra ngoài, thêm vào không ít tiền công.

Chờ Tuệ Nương trở về, Đan Niên tò mò hỏi: “Nương, nương mời ma ma kia đến, trả bao nhiêu tiền?”

Tuệ Nương không chút để ý vờn ra hai ngón tay, Đan Niên nháy nháy mắt, “Hai đồng tiền lớn?”

Tuệ Nương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép dùng sức gõ đầu Đan Niên một cái, “Đương nhiên là hai lượng bạc.”

“Mắc như vậy?!” Bị mắc chứng tham tiền bẩm sinh, Thẩm Đan Niên lúc này liền từ trên ghế nhảy dựng lên, kêu to: “Cướp bóc a! Duyệt Lai một ngày kiếm nhiều lắm là năm, sáu lượng bạc mà thôi, nương a, nương cư nhiên nỡ...”

Tuệ Nương nhìn Đan Niên sau khi được tí mí trang điểm, cũng là một tiểu cô nương xinh xắn đẹp đẽ, không hề kém nha đầu Thẩm Đan Hà. Khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ cỡ hai lòng bàn tay, làn da trắng nõn trong suốt, như chỉ cần véo một cái là có thể chảy ra nước, hai mắt to lóe sáng, phối hợp nàng biau môi tròn ỏ, trên má có thể nhìn thấy hai lúm đồng tiền.

Tuệ Nương cố hết sức đè xuống gân xanh đang giật giật trên trán, muốn đánh đũa nữ nhi ngu ngốc này một cái lại luyến tiếc, đành phải dúi bước đi mở rương quần áo ở góc tường, lấy ra bộ xiêm y đã chọn sẵn từ tối hôm qua, giúp Đan Niên mặc vào. Đan Niên nhìn ra mẫu thân tức giận, chỉ phải lúng ta lúng túng, thành thành thật thật thay quần áo, không dám lại nhắc đến đề tài đồng tiền có quan trọng hay không.

Đến tiền thính, cha con Thẩm Lập Ngôn thấy Đan Niên mặc vào trang phục lộng lẫy, không nén được ào ào khen xinh đẹp! Đan Niên hôm nay mặc áo lụa màu hồng, có thêu vài hoa màu nhạt, phía dưới là chiếc váy xòe hồng đậm hơn, ần ần có hoa văn hình bướm, hầu bao bên hông màu xanh nhạt được thêu rất tinh xảo. Kiểu tóc trên đầu là kiểu Lưu Nguyệt, là kiểu hiện được các tiểu thư khuê các trong kinh thành đương thời rất ưa chuộng. Cả người nàng thoát nhìn giống như hoa đào tháng ba, vừa ôn nhu vừa rực rỡ đứng cạnh hai cha con.

Đan Niên bị hai cha con nhìn có chút ngượng ngùng, hùng dũng oai vệ hất đầu hỏi: “Thế nào? Đẹp không?”

Thẩm Ngọc hấp thụ giáo huấn lần trước, xoay mở quạt giấy trong tay một cái, làm như một gã ăn chơi trác táng cười tủm tỉm khen: “Đẹp lắm đẹp lắm, trang điểm rồi không nhìn ra có cái gì khác với không trang điểm, đều đẹp như nhau.”

Lòng hư vinh nho nhỏ của Đan Niên chiếm được thật lớn thỏa mãn, thầm cảm thán vẫn là ca ca nhà mình tốt. Thẩm Ngọc biết đồ người khác vui vẻ như vậy, tương lai không biết sẽ bắt được bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ a!

Tiểu Thạch buổi tối không có việc gì, nên bị gọi đến đánh xe ngựa. Đan Niên và phụ huynh mình ngồi trong xe ngựa, nghe phụ thân dặn dò những việc cần chú ý, không gì khác ngoài việc phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không nên nói chuyện với người lạ. Khi đến nơi, nam nữ phải chia ra mà ngồi, Đan Niên sẽ ngồi cùng các tiểu thư khuê các trong kinh thành, Thẩm Lập Ngôn sợ không có ông và Thẩm Ngọc ở bên cạnh, Đan Niên sẽ bị chịu thiệt.

Tuệ Nương biết Thẩm Đại phu nhân cũng đi, liền không có hứng trí. Thẩm Đại phu nhân lần nào gặp mặt đều lái nhai làm nhảm nói hai vị tiếp nương trong phủ có bao nhiêu đáng giận, Tuệ Nương nghe nhiều, bên tai sớm có vết chai.

Xe ngựa đi chừng một canh giờ mới đến cửa phủ Đại hoàng tử, Tiểu Thạch ở bên ngoài nói: “Thẩm thúc thúc, phía trước có đến vài chục xe ngựa đang xếp hàng, không thể đi tiếp được nữa.” Thẩm Lập Ngôn lộ đầu ra xem, quả nhiên đoạn đường phía trước đã bị xe ngựa chở khách đến dự tiệc chặn kín, người trên xe đều ào ào xuống xe, đi bộ tới cửa chính. Ông đành bảo Tiểu Thạch chờ trên xe, còn mình thì dẫn Đan Niên và Thẩm Ngọc xuống xe.

Đan Niên đang định nhảy xuống xe ngựa, thoáng thấy ánh mắt không đồng ý của Thẩm Lập Ngôn, đành phải lặng lẽ lê lười, vịn tay Thẩm Ngọc, chậm rãi bước xuống một chiếc ghế nhỏ rồi mới bước xuống mặt đất. Lần này người tới rất đông, nếu hành vi cử chỉ mất thể diện, chỉ sợ ngày hôm sau sẽ bị dư luận làm một trận xôn xao.

Quản sự của phủ Đại hoàng tử kiểm tra thiệp mời xong, liền tươi cười rạng rỡ mời ba cha con Thẩm Lập Ngôn đi vào. Phía sau cửa chính là một gian phòng rất lớn, Đại hoàng tử đang cùng vài người trò chuyện, dường như là vì thân thể có bệnh nhẹ, không ngừng nắm tay chắn miệng, ho khan mấy tiếng.

Thẩm Lập Ngôn dẫn Đan Niên và Thẩm Ngọc đi thẳng về phía trước, đợi đến trước mặt Đại hoàng tử mới phát hiện Đại hoàng tử đang nói chuyện và nhà Thẩm Lập Phi.

Đại hoàng tử thấy Đan Niên đến, kinh diễm thần sắc trong mắt chợt lóe lên, lập tức bất động thanh sắc ho một tiếng, âm giọng chào hỏi Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc.

Đan Niên hành lễ xong, đưa mắt quan sát nhà đại bá. Thẩm Đặc vẫn là bộ dáng cà lơ phát phơ, sắc mặt xanh trắng, túi mắt sâu nặng. Đan Niên thâm lắng đầu, sa vào tứ sắc lâu lắm, thân mình đều đã bị vết sạch cả rồi.

Thẩm Đan Hà và Thẩm Đan Vân thấy Đan Niên đến, trong mắt tràn đầy khinh thường và ghen tị, giống như đã thương lượng tốt lắm, khẩn thiết chào hỏi với Đan Niên: “Đan Niên muội muội!” Chiếc khăn trong tay lại gần như bị hai người này xé nát.

Đại bá và đại bá mẫu còn chưa kịp diễn lại màn thù tặc tình thâm, Đại hoàng tử bỗng nói: “Nghe nói Thẩm đại tiểu thư cầm nghệ phi phạm, hôm nay mong rằng Thẩm đại tiểu thư có thể triển lộ tài nghệ trong yến hội, giúp phòng ốc sơ sài này của cô tăng thêm chút nhã khí.”

Thẩm đại tiểu thư, tài mạo vẹn toàn, chính là tài nữ đệ nhất kinh thành Thẩm Đan Hà.

Thẩm Đan Hà có vẻ thường xuyên gặp phải loại tình huống này, cũng không chối từ, cười nói: “Được Đại hoàng tử xem trọng, Đan Hà nhất định đem hết khả năng.”

“Chính là...” Thẩm Đan Hà chuyển đề tài, ánh mắt chuyển về hướng Đan Niên, “Bình thường đều là một mình Đan Hà hiến nghệ, hết sức tịch mịch. Hôm nay có Đan Niên muội muội đến, nếu không chê, cùng tỷ tỷ lên đài hiến nghệ được không?”

Đan Niên híp mắt nhìn mũi chân, đã nói thôi, đầu óc Thẩm Đan Hà chính là bị cửa kẹp, cứ muốn khiến nàng xấu mặt, quyết không bỏ qua nàng!

“Đúng vậy, Đan Hà ở nhà luôn khen tiểu muội muội này, so đối Đan Vân còn yêu thương!” Thẩm Đại phu nhân mặt mũi hiền lành mỉm cười, cũng tới phụ họa.

Ra ngoài dự kiện của cả nhà Thẩm gia đại phòng, Đan Niên ngẩng đầu nhàn nhạt trả lời: “Muội không biết đánh đàn, cũng không thể vẽ tranh, ngay cả chữ cũng không nhận ra.”

Thẩm Lập Ngôn cũng cười nói: “Điện hạ, nữ nhi của thần tử nhỏ bị thần cung chiều thành hư, cầm kỳ thư họa không biết thứ gì, thật sự là khiến mọi người chê cười.”

Đại hoàng tử kinh dị liếc nhìn Đan Niên một cái, nháy mắt lại đem thần sắc thu về, khôi phục sắc mặt ôn nhu cười, “Đã là không biết, cô làm chủ nhà, sao có thể miễn cưỡng khách nhân? Đến lúc đó kính xin Thẩm đại tiểu thư vất vả nhiều hơn.”

Đại hoàng tử lên tiếng, Thẩm Đan Hà dù không vừa ý, cũng chỉ có thể mỉm cười đáp ứng. Thẩm Đan Vân một lòng muốn nhìn hai phe tranh đấu, giờ phút này cũng hơi có chút thất vọng.

Đúng lúc này, một quản sự mặc đồ đen thân cao thể trắng chạy tới, để sát vào tai Đại hoàng tử, thấp giọng nói câu gì, Đại hoàng tử cáo lỗi với mọi người: “Cô có việc, thứ lỗi không tiếp được, chư vị trước ngồi vào vị trí, cô lát nữa sẽ đi ra.”

Thẩm Lập Phi và Thẩm Lập Ngôn vội vàng nói vâng, sớm đã có một gia đình cơ trí xuất hiện, dẫn bọn họ đi vào trong.

Đan Niên có chút kỳ quái nhìn vị quản sự áo đen kia, ánh mắt hần vừa mới nhìn mình cứ như gặp quỷ, sau đó là chán ghét và khinh thường. Đan Niên nghĩ mãi không ra, nàng thật không nhớ mình có từng gặp gỡ người này chưa, tuy rằng cảm thấy bản thân chưa đạt đến trình độ người gặp người thích, nhưng không lí nào người ta mới vừa gặp mình liền chán ghét thành như vậy a, hay lại là người hâm mộ của Thẩm Đan Hà? Không thì chẳng có lý do nào chứng mất mình a!

Đan Niên vẫy vẫy đầu, chuỗi ngọc trên đầu bị lắc lư, leng keng rung động. Đừng nghĩ, đừng nghĩ nữa, dù sao loại người cơ bắp thể này cũng không hợp khẩu vị của mình.

Đoàn người đi đến hậu viện, sắc trời đã dần dần tối xuống. Phủ Đại hoàng tử đã sớm thấp đèn lên, khu vực yến hội trong hậu viện càng là đèn đuốc sáng trưng như ban ngày.

Đan Niên ngắm nhìn kiến trúc trong hậu viện, chắc chắn khen ngợi. Ở đây có một con suối giả khúc chiết uốn lượn, dòng nước chảy rất chậm, bên trong nở đầy hoa sen, mơ hồ có thể thấy vài con cá chép béo mập đang chơi đùa. Cách bố trí đình đài và núi giả cũng thật là xảo diệu.

Phía trên dòng suối là một tòa đình đài, bên trong có một cái giá đặt cầm và đủ loại nhạc khí, kế bên là một cái bàn, bày sẵn giấy và bút mực.

Trên khu vực đất trống hai bên dòng suối sớm trải một tấm thảm đỏ lớn, một bên dành cho khách nam, một bên dành cho khách nữ. Có nha hoàn đứng chờ để lĩnh các tiểu thư Thẩm gia đi xuyên qua cầu gỗ bắc ngang qua suối để đến bờ dành cho khách nữ. Thẩm Lập Ngôn kéo Đan Niên qua một bên, nhỏ giọng dặn dò lại một lần, sợ Đan Niên bị người ta khi dễ.

Thẩm Đại phu nhân sớm thấy được vài phu nhân quen biết, liền tạm biệt Thẩm Lập Ngôn, dẫn Thẩm Đan Hà và Thẩm Đan Vân đi trước, dặn Đan Niên nhất định phải đi qua, bọn họ sẽ giữ chỗ cho Đan Niên. Đan Niên cùng phụ thân và ca ca nói này nói nọ một hồi mới chậm rì rì đi qua bờ đối diện.

Đan Niên nghĩ, nếu mình đến trễ không còn chỗ, vậy cứ thấy chỗ nào trống thì ngồi chỗ đó, nàng thật sự không muốn ngồi cùng bàn với đám nữ nhân Thẩm gia kia. Đan Niên loáng thoáng cảm thấy, Thẩm Đan Hà nhằm vào nàng, không chỉ vì chuyện Bạch đại công tử, nàng ta rõ ràng là chướng mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Dạ Yến (Nhị)

Đan Niên chậm rì rì đi qua cầu gỗ, bỗng bị một thân ảnh đỏ thắm chạy tới, kéo lấy tay. “Ngươi sao đến giờ mới đến! Ôi? Chỉ một mình ngươi sao?” Hóa ra là Thanh Thanh mấy ngày không thấy.

Đan Niên không nghĩ tới Thanh Thanh cũng tới, cảm thấy vui vô cùng, đi theo Thanh Thanh sẽ không cần phải ngồi chung với Thẩm Đan Hà. Thanh Thanh nhón chân nhìn sang bờ bên kia dòng suối, “Chỉ một mình ngươi sao?”

“Cha ta và ca ca đều đến đây.” Đan Niên cười nói.

“Ồ đâu, sao ta không thấy ca ca ngươi?” Thanh Thanh bĩu môi hỏi.

Đan Niên nhìn bộ dạng thiếu nữ hoài xuân của Thanh Thanh, khẽ thở dài một cái, chỉ vào một cái bàn xa xa, nói: “Chẳng phải ở đằng kia sao, người mặc áo choàng màu xanh nhạt đó!”

Mọi người đều có quyền được yêu thích một ai đó, mặc kệ vị phu quân sau này được Liêm gia an bài cho Thanh Thanh là ai, nàng cũng không thể ngăn cản Thanh Thanh thăm men là huynh trưởng nhà mình. So với việc che che lấp lấp, không bằng để cho Thanh Thanh có thể thỏa mãn tâm nguyện của mình trước khi xuất giá.

“Thấy rồi, ca ca ngươi hôm nay ăn mặc thật là đẹp mắt!” Thanh Thanh nhìn chằm chằm không chớp mắt dáng vẻ cười nói tự nhiên của Thẩm Ngọc, lẩm bẩm nói.

Đan Niên bĩu môi, đúng là gặp sắc quên nghĩa, hôm nay nàng tốt xấu cũng đã trang điểm gần hai canh giờ mới ra khỏi nhà, gặp mặt không khen nàng thì thôi, vừa mở miệng ra liền hỏi Thẩm Ngọc, trông mắt cứ như dính lên trên người hẳn.

Thanh Thanh hôm nay mặc một chiếc áo ngắn đỏ thắm thêu hoa, váy tơ cùng màu thêu rất nhiều đóa hoa lớn, cang lộ vẻ hoạt bát xinh đẹp. Cũng chỉ có người ngày thơ hồn nhiên như Thanh Thanh mới phù hợp mặc màu đỏ thắm, vừa nhiệt tình vừa phô trương.

Thanh Thanh nhìn mê mẩn một hồi, mới lưu luyến không rời dắt Đan Niên ngồi vào vị trí, “Ta giữ chỗ cho ngươi này giờ, chờ thật lâu mà ngươi vẫn chưa đến. Mãi mới thấy ngươi lò lỏ đi lại, chậm chạp như bò già kéo xe! Một ta còn đem theo lễ vật cho ngươi.” Thanh Thanh vừa oán trách vừa reu ghẹo, thuận tay đưa cho Đan Niên một món đồ đẹp đẹp, tròn tròn, có lớp vỏ bọc màu vàng lóng lánh.

Đan Niên cảm lên xem, nguyên lai là gương thủy tinh! Tuy rằng trong xã hội hiện đại, gương thủy tinh ở chỗ nào cũng có, nhưng ở Đại Chiêu, đây chính là món đồ hiếm lạ, một tấm gương cao bằng người đáng giá ngàn vàng.

Chỉ tiếc Đan Niên không hiểu kỹ thuật luyện thủy tinh, càng không hiểu kỹ thuật mạ bạc, nếu không đã có thể kiếm được một món tiền lớn! Những lúc như thế, Đan Niên liền đã muốn vỗ ngực liên tục, kiếp trước sao lại chọn ngành công nghệ thông tin, thực không có tiền đồ gì hết!

Gương mặc dù nhỏ, bất quá giá trị khẳng định xa xỉ, hơn nữa thứ này không phải chỉ cần có tiền là có thể làm. Đan Niên cảm kích cười nhìn Thanh Thanh, Thanh Thanh hiểu ý mỉm cười đáp lại, giữa hai người không cần lời cảm tạ dư thừa.

Chờ ngồi xuống bàn tiệc, Đan Niên tròn tròn mắt, đối diện hóa ra là Thẩm Đan Hà và Thẩm Đan Vân! Người ngồi trong bàn này đều là những nữ hài tử chưa kết hôn, Thanh Thanh sao lại chọn vị trí như vậy a, cố tình để oan gia ngõ hẹp đụng phải nhau.

Thẩm Đan Hà âm trầm nâng chén trà lên, làm như lo lắng nói: “Đan Niên muội muội đi đâu vậy, sao lâu như thế mới lại đây, tỷ tỷ thiếu chút nữa đã định sai người đi tìm muội.”

Trong lòng Đan Niên lúc này chính là vô hạn đau khổ, Thẩm Đan Hà, ngươi là người từ sao Hỏa tới sao, sao cứ nhiều lần khiêu chiến điểm mấu chốt của nhân loại vậy?

Đan Niên ha ha cười hai tiếng, nói rằng cùng phụ thân nói chuyện nên đến chậm. Thảm Đan Hà nghe xong thấy không dám thọt cái gì, đành cười cười cho qua.

Thanh Thanh bắt mắt nhìn Thảm Đan Hà, ghé vào tai Đan Niên, nhỏ giọng nói: “Vị tỷ tỷ này của ngươi a, vừa rồi ta đi rửa tay, thấy nàng và vài người khác đang vụng trộm tránh ở một bên, nói nhỏ cái gì đó. Làm chuyện lén lút, khẳng định không có ý gì tốt!”

Lúc này còn chưa khai tiệc, trên bàn chỉ có nước trà và món trái cây. Ngồi bên tay trái Đan Niên là một nữ hài lạ mặt, thấy Đan Niên nhìn về phía mình, có chút co quắp tự giới thiệu tên mình là Chu Thụy Lăng, phụ thân là Tần Quận Vương, nhà ở Dương Châu, lần này tới là đi theo mẫu thân lên kinh thành thăm gia đình cậu.

Đối hoàng thân quốc thích, Đan Niên biết không nhiều lắm, may mà Thanh Thanh nghe hai người nói chuyện, quay sang giải thích cho Đan Niên. Nguyên lai tổ mẫu của Tần Quận Vương trước kia là một công chúa rất được thái tổ hoàng đế của Đại Chiêu sủng ái. Dù sau này bà lấy chồng ở xa tận Dương Châu, hoàng đế vẫn ngoại lệ sắc phong cho ngoại tôn làm Quận Vương, chức vị được thừa kế đến tận ngày nay.

Bất quá, xem ra hiện tại chỉ có thể xem là họ hàng xa của hoàng đế, mặc dù là chức vị được thừa kế, nhưng gia tộc này rất có khả năng đã xuống dốc. Nếu còn giữ quan hệ thân thiết với hoàng thất, chỉ sợ nữ hài này sẽ không luân lạc tới mức phải ngồi cùng bàn với những đứa nhỏ con nhà quan, Đan Niên nghĩ thầm.

Chu Thụy Lăng nói chuyện rất nhỏ nhẹ, thoảng có chút hương vị mềm mại của các thiếu nữ Giang Nam, chẳng mấy chốc đã trở nên thân thiết với Đan Niên và Thanh Thanh. Đan Niên và Chu Thụy Lăng say sưa nghe Thanh Thanh kể chuyện trong kinh thành, nào là nhà ai có con ăn chơi trác táng, đi dạo ở những nơi không nên đến, bị lão cha nhà mình đánh như từ một trận, còn nói phải đến cửa tiệm trang sức nào mới tìm được người thợ có tay nghề tốt nhất. Thật là thú vị.

Đan Niên chú ý tới mỗi lần Thanh Thanh nhắc đến chuyện trang sức quần áo đang được lưu hành trong kinh thành, trong mắt Chu Thụy Lăng liền toát ra vô hạn hâm mộ, không ngừng nói: “Kinh thành vui thật, đúng là một nơi tốt.”

Đang lúc ba người trò chuyện thú vị, một tiểu nha hoàn tới gọi Thanh Thanh. Thanh Thanh thật có lỗi bảo hai người ở lại tiếp tục tán gẫu, nàng phải đi qua bàn khác. Nguyên lai là Liêm phu nhân đang ở một bàn khác, gọi Thanh Thanh đi qua để giới thiệu cho một phu nhân nào đó.

Chu Thụy Lăng nhìn bóng dáng Thanh Thanh xa xa, hâm mộ nói: “Số mệnh của Thanh Thanh thật tốt.”

Đan Niên theo bản năng liền trêu ghẹo: “Nếu ngươi muốn ở lại kinh thành cũng dễ thôi, cứ việc gả cho một công tử nào đó trong kinh thành là được.”

Chu Thụy Lăng cảm khái vô hạn trả lời một câu, “Nào có dễ dàng như vậy! Mẹ ta ở trong kinh thành lại không quen biết người nào.”

Đan Niên thầm nghĩ, chắc là trong gia đình của nàng có nỗi khổ không muốn người biết. Nghĩ vậy, Đan Niên cũng không tiện nói tiếp. Bởi vì tay áo dài, Đan Niên đưa tay vuốt ve chiếc gương nhỏ do Thanh Thanh tặng giấu trong tay áo. Mặt trái của chiếc gương được điêu khắc rất nhiều hoa văn cầu kỳ, làm cho Đan Niên chợt thấy hoài niệm, cảm giác như đã có mấy đời.

Chu Thụy Lăng vừa nói xong lập tức liền hối hận, phảng phất như mình đã nói chuyện không nên nói, vội dời đi đề tài, ghé vào tai Đan Niên, thấp giọng hỏi: “Đan Niên, có phải ngươi thích Bạch công tử không?”

Đan Niên nghe vậy, lập tức cảnh giác, thấp giọng trách mắng: “Ngươi nói bậy bạ gì đó?”

Chu Thụy Lăng vừa thấy Đan Niên tức giận, bối rối vịn khăn tay, nhỏ giọng nói: “Ta cũng là nghe người khác nói. Kỳ thực ta cũng thích Bạch công tử, ta có lần thấy hắn từ rất xa, lúc ấy ta liền thích hắn.” Thần thái cũng lộ ra vẻ thẹn thùng.

Đan Niên vỗ vỗ tay nàng, cũng nhỏ giọng nói: “Ngươi nếu đã thích, cũng có thể đi tranh thủ, không chừng Bạch công tử sẽ thích ngươi. Ngươi cũng có thể nói với nương, hỏi thử xem Bạch gia có ý này hay không.”

Ở trong mắt Đan Niên, Bạch Chấn Phồn đại khái na ná với hot boy ở trường trung học, có một đồng tiểu nữ sinh làm fan hâm mộ, chỉ còn kém vừa giờ khẩu hiệu vừa cuồng nhiệt gào to “Bạch Chấn Phồn, em yêu anh!”.

Đối với loại tình yêu say đắm thời nữ sinh, Đan Niên cảm thấy thôi thì cứ thuận theo, chờ các nàng trưởng thành, dần dần sẽ bước ra khỏi thế giới màu hồng đầy sùng bái và khát khao này.

Không ngờ Chu Thụy Lăng lại kỳ quái nhìn Đan Niên, lấp bắp nhỏ giọng hỏi: “Vậy còn Đan Niên, ngươi không thích Bạch công tử sao?”

Đan Niên cúi đầu vuốt vuốt gương, vừa vặn đem mặt gương xoay về một hướng. Từ trong mặt gương, có thể thấy rõ Chu Thụy Lăng đang khần trương liếc nhìn về phía đối diện, mà ngồi ngay đối diện chính là Thảm Đan Hà. Nàng ta nhìn Thảm Đan Hà làm cái gì?

“Không thích.” Đan Niên rõ ràng đáp, cũng không ngẩng đầu lên, đáy lòng tràn đầy thất vọng. Xem ra Chu Thụy Lăng là cá mè một lứa với Thảm Đan Hà, cô ý đó hỏi nàng.

Đúng lúc này, chỗ khách nam bên kia dòng suối bỗng truyền đến một trận xô xao. Đan Niên ngẩng đầu nhìn lên, nguyên lai là Tô Doãn Hiên đến, vóc người có vẻ lại cao thêm không ít, trên khuôn mặt trắng nõn nhìn không ra biểu tình dư thừa. Đêm nay hắn mặc cả người toàn màu đen, gần như sáp hòa thành một khối với bóng đêm.

Đan Niên không rõ Tô gia rốt cuộc ở kinh thành có quyền thế bao lớn, nhưng thấy khi Tô Doãn Hiên vừa xuất hiện, gần như tất cả mọi người đều đứng dậy, tranh nhau chào hỏi với hắn.

Chỗ khách nữ bên này cũng bắt đầu xi xào bàn tán. Một nữ hài ngồi cùng bàn với Đan Niên hưng phấn nói: “Các người còn không biết đúng không, Tô công tử mấy ngày trước đây đã vào Lễ bộ, làm Lễ bộ lang trung, đúng là thiếu niên đầy hứa hẹn!”

Thẩm Đan Vân nghe vậy, khuôn mặt trở nên bùng bùng ửng đỏ vì kích động, cứ như người vào Lễ bộ làm quan chính là nàng, “Thật vậy chẳng? Tô công tử mới bao nhiêu tuổi đầu mà đã làm được như vậy!”

Đó là quan nhị đại! Toàn dựa vào lão cha thôi! Đan Niên nội tâm phần hận mắng. Đối với Tô Doãn Hiên, nàng tựa hồ luôn cảm thấy rất mâu thuẫn.

Nữ hài kia tiếp tục nói: “Đúng vậy, Tô công tử năm trước đậu bảng nhãn khi mới mười bốn tuổi, là người đậu bảng nhãn trẻ nhất trong lịch sử Đại Chiêu chúng ta!”

Thi vào trường đại học cũng có tác tệ. Đan Niên tự giải thích.

“Vì sao không thích Bạch công tử? Đan Niên đừng gạt ta a, chúng ta là bạn tốt mà!” Đang lúc Đan Niên hết sức chuyên chú nghe những người trong bàn tiệc bàn tán Tô Doãn Hiên, bên tai lại vang lên tiếng Chu Thụy Lăng lải nhải hỏi.

Đan Niên cảm thấy thật phiền chán, đang định phát tác, chợt nảy ra một ý, nhất thời muốn đùa dai một phen. Nàng đưa ngón tay lên miệng “suy!” một cái, kéo lấy tay Chu Thụy Lăng, chụm đầu vào nhau, lặng lẽ chỉ về phía Tô Doãn Hiên, nói: “Ta không thích Bạch công tử, ta thích là vị Tô công tử mặc áo đen ở đằng kia!” Để rồi xem, các người còn có thể bày ra trò thiêu thân gì nữa!

Chu Thụy Lăng kinh hách, nhìn Đan Niên như thể vừa nhìn thấy quỷ, hai mắt đầy vẻ khó hiểu, “Không đúng a...”

Đan Niên cũng cố ý ra vẻ khó hiểu, “Thụy Lăng, cái gì không đúng?” Lại nắm lấy tay Chu Thụy Lăng, vẻ mặt thành thật, nhỏ giọng nói: “Ta là xem người là bằng hữu mới nói cho người biết, ngay cả Thanh Thanh, ta cũng chưa nhắc đến đâu! Người nhất định phải giữ bí mật giúp ta a, tuyệt không thể để cho người khác biết, đương nhiên, ta cũng sẽ không nói cho người khác biết người thích Bạch công tử.”

Chu Thụy Lăng đỏ mặt gật gật đầu, tỏ vẻ mình sẽ không nói cho người khác biết. Nhưng Đan Niên lại cảm thấy nàng ta càng lúc càng đứng ngồi không yên, như thể trên ghế có kim đâm vào nàng.

Không đợi Đan Niên giả là hỏi thăm, Chu Thụy Lăng liền nhỏ giọng nói với Đan Niên là mình muốn đi rửa tay. Đan Niên hỏi có cần mình đi cùng nàng không, Chu Thụy Lăng cương quyết cự tuyệt nói không cần, lại cảm thấy lời cự tuyệt quá mức đông cứng, vội vàng giải thích rằng mình một hồi sẽ trở lại.

Đan Niên cũng không đâm thủng lời nói dối của nàng, dặn nàng đi nhanh về nhanh, cười tủm tỉm tiếp tục thưởng thức chiếc gương nhỏ trong tay. Chắc chắn là muốn tìm người để thương lượng đổi sách, cũng phải, tin tức lấy từ chỗ nàng đầu giống với tin được biết ban đầu!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Dạ Yến (Tam)

Chu Thụy Lăng rời đi không bao lâu, Thanh Thanh đã trở lại, mặt mày giận dỗi thờ phỉ phò, ánh mắt còn có chút đỏ. Đan Niên lo lắng, nhỏ giọng hỏi: “Thanh Thanh, người làm sao vậy?”

“Còn không phải cha mẹ ta, rõ ràng ta đã...” Vừa nghe giọng điệu uể oải của Thanh Thanh, Đan Niên dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được Liêm phu nhân là muốn tìm nhà chồng cho Thanh Thanh, trong khi Thanh Thanh lại chỉ thích Thẩm Ngọc mà thôi.

“Đừng nói mấy chuyện này nữa, nhắc đến liền phiền lòng. Ô, Chu Thụy Lăng đâu rồi?” Thanh Thanh hỏi.

Đan Niên cười nói: “Nói là đi rửa tay, muốn chúng ta chờ nàng, một hồi sẽ trở lại.”

Thanh Thanh đang định nói cái gì, chỗ khách nam bên kia bỗng ồn ào lên còn lớn hơn lúc nãy, tất cả mọi người đều đứng lên cung nghênh vị khách mới tới.

Khách nữ bên này cũng bị hấp dẫn, chuyển dời ánh mắt đến vị khách mới tới. Đan Niên ngẩng đầu nhìn về sang đối diện, người tới chừng mười lăm tuổi, trên người mặc áo bào tím rộng thùng thình, bên ngoài khoác thêm một áo choàng cũng lờ lợt không kém, cả người thoạt nhìn chẳng ra cái gì cả.

Dung mạo người này thật ra vô cùng tốt. Thiếu niên mười lăm tuổi còn chưa trưởng thành hẳn, mặt mũi thoạt nhìn còn có chút âm nhu, nhưng chuyện kể tiếp làm cho Đan Niên khắc sâu nhớ kỹ hắn. Thiếu niên kia hoàn toàn không để ý đến những người tiến đến chào hắn, có người hướng hắn ôm quyền

hành lễ, hẳn thậm chí còn phải cánh tay người nọ đi, xem ra là vì người nọ cản đường hẳn, trên mặt đầy vẻ khó chịu.

“Thấy không, người đó chính là Bạch gia tiểu công tử, em trai ruột của Bạch Chấn Phồn, tên là Bạch Chấn Kỳ.” Tiếng Thanh Thanh vang lên bên tai, mang theo ý cười vui sướng khi người gặp họa.

Khuôn mặt kia thoát nhìn đúng là có vài phần tương tự với dung mạo vạn nhân mê “Bạch thực phiến”, chỉ có tính cách lại là trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Khách nữ bên này gần như không có phản ứng gì, xem ra hẳn không được hoan nghênh cho lắm.

“Người này a, tính cách thật kỳ quái hết biết, cũng may hẳn là tiểu nhi tử, không cần kể thừa gia nghiệp, bằng không thể nào cũng bị gia gia hẳn đánh cho chết khiếp.” Thanh Thanh thấp giọng cười trộm.

Đan Niên hứng thú, “Tính cách kỳ quái? Kỳ quái thế nào?”

Thanh Thanh che miệng cười nói: “Sự tích của Bạch tiểu công tử a, phải nói chuyện thú vị nhất kinh thành, kể suốt ba ngày ba đêm cũng không hết. Tóm lại người càng không để ý hẳn càng mừng hẳn, hẳn ngược lại cảm thấy vui vẻ. Người nếu nịnh bợ hẳn khen tặng hẳn, hẳn sẽ cảm thấy người là người phạm tục. Khó nổi, hẳn là Bạch gia công tử, nào có ai muốn trèo cao mà không đi đứt lốt hẳn.”

Đan Niên cảm thấy người này thật là thú vị, ít nhất vẫn tốt hơn ca ca, là người thật tình. Đang định nói tiếp với Thanh Thanh, liền nhìn thấy Chu Thụy Lăng vội vàng đi tới. Thanh Thanh không mấy để ý hỏi nàng ta một câu, có phải thân thể có gì không thoải mái hay không, Chu Thụy Lăng lại cả kinh như mèo bị đập đuôi, rụt rụt nói không có việc gì, không có việc gì.

Thanh Thanh nhất thời cảm thấy người này không thú vị, không lại nói nói cười cười với nàng ta như lúc nãy. Chu Thụy Lăng thấy Thanh Thanh không để ý đến mình, cảm thấy càng khẩn trương, câu được câu mất trò chuyện với Đan Niên. Đan Niên muốn xem thử các nàng rốt cuộc giờ trò quỷ gì, nên Chu Thụy Lăng hỏi cái gì, nàng đáp cái đó, không tính quá mức vắng vẻ nàng ta.

Không lâu sau, Đại hoàng tử xuất hiện ở tòa đình các trên suôi. Dưới ánh nến, khuôn mặt hẳn càng lộ vẻ tái nhợt, thần sắc có bệnh. Đại hoàng tử nhẹ nhàng ho hai tiếng, khách sáo mấy câu, cảm tạ mọi người đến cỗ động liền trực tiếp tuyên bố yến hội bắt đầu.

Thanh Thanh nhìn Đại hoàng tử đứng ở đằng xa, ghé vào tai Đan Niên nói: “Đại hoàng tử đã mười chín, còn chưa cưới phi. Tất cả mọi người đều ngầm nói là Hoàng hậu sợ Đại hoàng tử tìm được nhà nhạc phụ có thể lực.” Đan Niên kinh ngạc nhìn Đại hoàng tử, người đó vẫn cười ôn nhu lạnh nhạt, như thể cái gì đều chỉ là nhất thời.

Nha hoàn gia đình mang thức ăn nổi đuôi đi vào. Vòng đầu tiên là món nguội, mọi người cùng nâng chén cạn ly sau đó mới ngồi xuống ăn. Món nóng lát sau cũng được dâng lên. Nha hoàn trong phủ Đại hoàng tử thường xuyên đi vòng quanh giữa các bàn, thấy cị tiểu thư hay phu nhân nào đã cạn thức uống, liền nhanh chóng đến đổ thêm trà hoặc rượu.

Đan Niên không uống rượu, chỉ ở lúc khai tiệc nhấp một ngụm. Trong bàn của Đan Niên, gần như không có ai uống rượu, phỏng chừng vì đều là các nữ tử chưa kết hôn.

Không bao lâu sau, chỗ khách nam bên kia lại có thêm một trần nào động. Đan Niên quay đầu nhìn sang, trông mất thiếu chút nữa rớt ra. Vị Bạch tiểu công tử kinh hãi thế tục, đệ đệ ruột của hot boy vạn nhân mê Bạch đại công tử, áo bào đã sớm cởi tới bên hông, hở ngực lộ nhũ, cởi vớ khoe chân trần, một chân đạp trên ghế, một chân đạp trên bàn, tay nắm một bầu rượu, ngửa mặt lên trời hát vang: “Gió to thổi mây về trời, sao có thể bãi bình dừng sĩ tử phương...”

Các nữ hài ngồi ở đây đều nhỏ giọng hét lên một tiếng, che mắt cúi đầu không dám nhìn. Đan Niên vì theo phong trào, cũng bắt chước che mắt thấp đầu, chẳng qua nâng vụng trộm nhìn lên bờ bên kia qua kẽ tay.

Không ngờ ánh mắt Đan Niên lại chạm phải một cặp mắt trầm tĩnh như nước. Đan Niên sững sốt, ngón tay đặt trước mắt không tự chủ tuột xuống. Phía đối diện, Tô Doãn Hiên đang lặng lẽ nhìn nàng.

Thấy Đan Niên mặt đối mặt với mình, Tô Doãn Hiên lại lạnh nhạt quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Thái độ vậy là sao? Đan Niên tức giận.

Bên kia, sớm đã có gia đình của Bạch tiểu công tử tiến lên, ôm Bạch tiểu công tử say mên xuống, vội vàng chỉnh đốn y phục. Ba bốn người cùng khiêng Bạch tiểu công tử, một người khác thì xách giày. Đoàn người nhanh chóng biến mất, động tác nghiêm chỉnh như được huấn luyện, rất đầu vào đấy. Đan Niên chắc chắn ngợi khen, xem ra không biết đã làm qua bao nhiêu lần.

Màn say rượu cởi áo giờ trò lưu manh rốt cuộc cũng kết thúc, khách nữ bên này cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường. Thanh Thanh đỏ mặt, mắng: “Đúng là một tên sỗ sàng! Để xem Ung Quốc Công đại nhân sẽ xử lý tên bại hoại đó như thế nào!”

Đan Niên mỉm cười lơ đãng, trên yến hội đầu đầu đều là không khí hưởng lạc, chỉ có vị Bạch tiểu công tử này lại hát ra những lời định quốc an dân, trên thực tế người này, vẫn có lý tưởng để theo đuổi. Hành vi của hẳn, ở thời đại, đúng là không ai hiểu nổi, bất quá nếu là thời Ngụy Tấn của thế giới kia, người này chính là một danh sĩ phong lưu tiêu biểu, kéo dài tinh thần “Ta bản sở cuồng nhân, phụng ca tiểu không khâu”.

Yến hội tiếp tục tiến hành, Đan Niên ăn thật thoải mái, đầu bếp của hoàng gia quả nhiên xuất sắc, sắc hương vị đều đủ cả, ngay cả món bánh ngọt nhỏ xíu cũng được làm thành đủ kiểu hình dáng, làm ngón tay không nhịn được bốc mấy cái.

Một tiểu nha hoàn tiến đến cung kính mời Thảm Đan Hà đi chuẩn bị, sắp tới phiên nàng độc tấu cảm nghệ. Thảm Đan Hà giờ lên nụ cười tự tin, từ trên cao nhìn xuống Đan Niên và Thảm Đan Vân, rồi mới rời khỏi bàn tiệc.

Thảm Đan Hà vừa đi, Thảm Đan Vân còn bị ai kèm kẹp, nói chuyện làm việc đều tự tại không ít. Chu Thụy Lăng thấy Thảm Đan Hà đi rồi, liền dè dặt cẩn trọng lui ra ngoài, Đan Niên cũng không hỏi nàng đi nơi nào. Chẳng mấy chốc, Chu Thụy Lăng liền trở lại, Thanh Thanh kỳ quái nhìn nàng ta, thấy Đan Niên không để ý, cũng không nói thêm gì nữa.

Chu Thụy Lăng kéo tay Đan Niên, lặng lẽ nói: “Đan Niên, ngươi không phải rất thích Tô công tử sao?”

Đan Niên nị nị ánh mắt, đồ điên mới thích hắn! Bất quá Đan Niên vẫn như người nhìn xuyên qua vai Thảm Đan Vân, đảo mắt mấy vòng chỗ khách nam bên kia, không có bóng dáng Tô Doãn Hiền đâu hết.

“Tô công tử thế nào?” Đan Niên hỏi.

Mà Thảm Đan Vân đã sớm ngồi không yên, nàng thấy Đan Niên và Chu Thụy Lăng từ lúc bắt đầu đến giờ luôn thì thầm nói nhỏ, giờ Đan Niên còn không ngừng nhìn về nàng, hay là hai người này đang lén cười nhạo mình?!

Thảm Đan Vân không nhịn được, bất quá nếu muốn nàng trực tiếp hỏi “Các ngươi có phải nói xấu sau lưng ta?”, quả thật hơi khó, dù sao chỉ số thông minh của Thảm nhi tiểu thư cũng không thấp đến mức đó.

Thảm nhi tiểu thư lặng lẽ đứng lên, làm bộ như điem nhiên không có việc gì, lặng lẽ đi đến phía sau hai người. Đan Niên chỉ lo to nhỏ với Chu Thụy Lăng, nhất thời không phát hiện Thảm Đan Vân sớm không ở trên ghế.

Thảm Đan Vân nghe Chu Thụy Lăng nhỏ giọng nói: “Lúc ta vừa đi qua hồ nước, thấy Tô công tử đang ngồi một mình trên bờ hồ, bộ dáng giống như rất đau lòng. Ta, ta thấy hắn rất không ổn, hình như là uống nhiều rượu quá, rất không thoải mái. Đan Niên, đó là một cơ hội, hay là ngươi mau chân đến xem đi?”

Con suối nằm cạnh khu vực yến hội chảy xuyên qua đình đài, chảy vào trong hậu viện, tụ lại thành một hồ nước nho nhỏ, sau đó mới chảy ra ngoài phủ. Chiều theo cách nói của Chu Thụy Lăng, tên Tô Doãn Hiền kia hẳn là ở chỗ hồ nước đó. Đại đa số hạ nhân trong phủ Đại hoàng tử đều tập trung hầu hạ ở khu vực yến hội, bên kia sẽ không có người, y theo cá tính của Tô Doãn Hiền, đến một chỗ vắng vẻ để tỉnh rượu, cũng là rất có khả năng.

Đan Niên không thể không hỏi lại, “Ồ, ngươi xác định là Tô công tử? Giữa cảnh tối lửa tắt đèn này, ngươi có chắc là không nhìn lầm không?” Chê cười, tên uống say rượu thì liên quan gì tới nàng, say chết luôn mới tốt!

Chu Thụy Lăng ghé sát vào tai Đan Niên, thanh âm trầm đầy nghi hoặc: “Không nhìn lầm, đó quả thật là Tô công tử a, hay là ngươi đi xem một chút đi, nếu ngươi giúp hắn, Tô công tử nhất định sẽ cảm kích ngươi.”

Đan Niên ngồi thẳng người lên, không hề để ý tới Chu Thụy Lăng, thân nhiên gấp thức ăn. Nếu đây là biện pháp do Thảm Đan Hà nghĩ ra, nàng chỉ có thể nói chỉ số thông minh của đệ nhất tài nữ kinh thành quả thật kém cỏi. Muốn bại hoại thanh danh của nàng sao? Thủ đoạn này của Thảm Đan Hà thật quá thấp a!

Chu Thụy Lăng còn muốn nói thêm gì nữa, Thanh Thanh bỗng nhiên nhìn người lại gần Đan Niên, kỳ quái nói: “Đan Niên, vừa rồi ngươi và Chu Thụy Lăng kể tai nói nhỏ, ta thấy thấy tỷ tỷ Thảm Đan Vân của ngươi đứng ở sau lưng các ngươi nghe lén, ta vừa định mở miệng nói thì nàng ta đã đứng lên chạy xa. Không có sao chứ?”

Đan Niên ù ù cạc cạc, nàng và Chu Thụy Lăng nói chuyện có cái gì để nghe lén, “Không sao, không sao. Nàng ta ở nhà cũng như vậy.” Đan Niên ha ha cười khan đáp.

Chu Thụy Lăng còn muốn nói gì, chợt nghe Đại hoàng tử đứng ở chỗ khách nam tuyên bố cho mời đệ nhất tài nữ kinh thành Thảm Đan Hà, Thảm tiểu thư, tới diễn tấu một khúc tri âm tri kỷ cho mọi người.

Thảm Đan Hà khéo léo mỉm cười, rụt rè ngồi trên đình đài, ánh trăng trắng noãn chiếu xuống mặt nước chảy róc rách dưới đình đài, tạo thành những gợn sáng lấp lánh trong veo, cảnh tượng nhất thời đẹp không sao tả xiết. Thảm Đan Hà ngồi trên đình đài, người đẹp hơn hoa, phảng phất như tiên nữ bay xuống từ chín tầng mây.

Khi “Tiên nữ” vừa thấy Đan Niên vẫn thân nhiên ngồi trên bàn tiệc, nụ cười trên mặt bỗng trở nên cứng nhắc, giọng gao miễn cưỡng điều chỉnh dây đàn mấy cái mới bắt đầu đánh đàn. Đan Niên cười tùm tùm nhìn “tiên nữ” diễn tấu.

“Tiên nữ” nhìn nụ cười không rõ hàm ý của Đan Niên, trong lòng tự dưng hoảng loạn, bàn tay không cẩn thận đánh sai liên tiếp mấy âm phủ. Người nghe dưới đài lập tức xì xào bàn tán, đây là chuyện mà nàng trước nay chưa từng trải qua. Tuy rằng nghe không rõ ràng, Thảm Đan Hà càng nghĩ càng cảm thấy họ đang đàm luận bản thân tại sao lại phạm sai lầm, càng nghĩ càng hoảng, càng hoảng càng loạn, càng loạn càng sai.

Ở một bàn tiệc khác, Thảm Đại phu nhân lo lắng nhìn Thảm Đan Hà đang cố gắng chống đỡ trên đình đài. Vị phu nhân bên cạnh xấu xa cười hỏi Đan Hà tiểu thư hôm nay thế nào. Thảm Đại phu nhân giọng cười nói đùa nhỏ hôm nay thân thể không thoải mái, trong lòng lại như đốt lửa, so với Thảm Đan Hà còn hoảng loạn hơn.

Chương 84: Dạ Yến (Tứ)

Một khúc còn chưa đan hết, ngoài hồ nước xa xa chợt vọng tới tiếng hô to hoảng loạn của nha hoàn gia đình: “Có người rơi xuống nước! Có người rơi xuống nước!”

Thẩm Đan Hà tâm hoảng ý loạn, dây đàn “bằng” một tiếng liền đứt, cắt vào ngón tay đau nhức vô cùng, cũng may không thương tổn đến da thịt.

Khách mời lúc này không ai chú ý tới Thẩm Đan Hà thất thố, mọi người ào ào đứng dậy nhìn về phía hồ nước bên kia. Nha hoàn bà tử của phủ Đại hoàng tử hoảng loạn giơ đèn lồng chạy đến hồ nước, còn có vài gia đình ngay cả giày cũng không kịp cởi liền nhảy xuống nước cứu người.

Đại hoàng tử bình thân ngồi vững tại chỗ, thản nhiên mỉm cười nhìn trò khôi hài trước mắt, một hồi sau mới đứng lên cười nói: “Chư vị không cần phải lo lắng, hồ sen kia rất cạn, người bị rơi xuống nước sẽ không bị ảnh hưởng lớn.”

Đan Niên cảm thấy nghi hoặc, lúc trước nghe nói Tô Doãn Hiên ở cạnh hồ nước, nhưng giờ Tô Doãn Hiên đã về lại chỗ ngồi, mà Chu Thụy Lăng bên cạnh lại mặt mày trắng bệch, không ngừng phát run. Thanh Thanh nghĩ rằng không trải qua loại chuyện này, kẻ an ủi: “Người chớ lo lắng, người trong kinh thành xây ao đều không sâu quá nửa người.”

Đan Niên thấy Chu Thụy Lăng như vậy, nhếch miệng cười đầy châm chọc, nếu mình thực sự đi ra hồ, người rơi xuống nước hẳn là bản thân!

Thẩm Đan Hà cũng xuống đài trở về bàn tiệc, sắc mặt có chút trắng bệch, cúi đầu không dám nhìn ai. Những nữ hài quen biết nàng đều nghĩ rằng nàng là vì vừa rồi đánh đàn sai lầm mà cảm thấy xấu hổ, không ngừng an ủi nàng.

Hồ nước nhộn nháo một hồi, chợt nghe có gia đình hét lớn, “Người đã được cứu lên! Là nhị tiểu thư của Thẩm đại nhân quý phủ!”

Đan Niên đang nâng chén lên uống nước, lập tức toàn bộ sắc vào trong cổ họng, ho khan không thôi. Thanh Thanh lo lắng, vỗ lưng thuận khí cho nàng, an ủi: “Không sao đâu, nhị tỷ của ngươi đã được cứu lên. Nàng ta cũng thật là, một đại tiểu thư lại chạy đến nơi vắng vẻ tới tấp đó làm gì, xứng đáng bị rơi xuống nước!”

Sắc mặt Thẩm Đan Hà càng thêm trắng bệch, ánh mắt không ngừng nhìn sang hồ nước. Thẩm Đại phu nhân nổi giận đùng đùng đến bàn các nàng, thấy không có bóng dáng Thẩm Đan Hà đâu, kinh nghi hỏi: “Sao không thấy Đan Hà? Chẳng lẽ người rơi xuống nước thật sự là nàng ta?”

Thẩm Đan Hà lúng túng nói: “Nữ nhi mới vừa lên đài diễn tấu, sau khi trở về đã không thấy tăm hơi Đan Hà muội muội.”

Thẩm Đại phu nhân tức giận bảo Thẩm Đan Hà ngồi tại chỗ, bà dẫn hai bà tử ra bờ hồ. Mọi người từ xa xa thấy bà tử dáng người khỏe mạnh đang hợp lực bế một người ướt đầm đìa, vội vàng đến sưng phòng. Người cần cứu cũng đã cứu, không ai lại tiếp tục quan tâm, tựa như đây chỉ là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ không liên quan đến mình. Yến hội tiếp tục tiến hành, không ngừng có khách lên biểu diễn tài nghệ, được những người ngồi dưới trầm trồ khen ngợi không thôi.

Không được bao lâu sau, Thẩm Đan Hà ngồi không nổi nữa. Nàng hung hăng trợn mắt nhìn Chu Thụy Lăng một cái, giương tay gọi một tiểu nha hoàn đến, bảo kia tiểu nha hoàn kia đưa mình đi thăm Thẩm Đan Hà, thẳng đến yến hội chấm dứt cũng không rời trở về.

Ánh trăng dần dần bay lên tới đỉnh bầu trời, rất nhiều người bên phía khách nam đều say mềm đến ngã trái ngã phải. Khách nữ bên này cũng có không ít người lục tục tan cuộc rời đi, Đan Niên thấy thế liền muốn đi sang chỗ khách nam tìm phụ thân và ca ca, quay sang định tạm biệt Thanh Thanh.

Hai mắt Thanh Thanh lóe sáng muốn cùng nàng đi tìm phụ thân, Đan Niên dờ khóc dờ cười, tâm tư của đứa nhỏ này dù muốn giấu đều giấu không được.

Đan Niên và Thanh Thanh đến cạnh cầu gỗ, gọi một gia đình đi mời Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc đi ra. Chỉ một lát, Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc đã đến cầu gỗ.

Hai người uống rượu, mặt đều ửng đỏ, nhất là Thẩm Ngọc, ánh mắt lóe sáng, thần thái phấn khởi, không chút nào giống như đang say rượu.

Thanh Thanh vừa thấy Thẩm Ngọc, hai má liền thoáng hiện rặng mây đỏ, tránh ở sau lưng Đan Niên, cúi đầu không dám lên tiếng, chỉ ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn lên Thẩm Ngọc một cái, rồi lại cúi xuống vờ mân mê khối ngọc bội đeo bên hông.

Đan Niên thúc giục phải về nhà, Thẩm Lập Ngôn bảo Đan Niên và Thẩm Ngọc chờ ở đây, ông đi cáo từ Đại hoàng tử. Thanh Thanh thấy Thẩm Lập Ngôn, cười tùm tùm nhảy ra, lôi kéo Thẩm Ngọc hỏi chuyện trên chiến trường, thanh âm giòn giã, nghe vào tai cảm thấy rất ngọt ngào. Thẩm Ngọc hỏi gì đáp nấy, thình thoảng còn kể một hai chuyện lý thú trong quân doanh, khiến Thanh Thanh thoải mái không thôi. Đan Niên nghe kể lại chỉ muốn ngáp, từ lúc đến thế giới này, cuộc sống của nàng vẫn luôn rất có quy luật, bình thường giờ này, nàng đã sớm ôm gối đi gặp Chu công.

Không quá bao lâu, Thẩm Lập Ngôn trở lại, Đan Niên quay sang cáo từ với Thanh Thanh liền theo phụ huynh ra ngoài. Khi sắp đi hết con đường nhỏ,

Đan Niên quay đầu nhìn lại, thân ảnh đỏ thắm kia vẫn như cũ đứng ở đó, si ngốc nhìn bóng lưng Thẩm Ngọc.

Chờ ngồi lên xe ngựa, Thẩm Lập Ngôn mới hỏi chuyện Thẩm Đan Văn rơi xuống nước, Đan Niên liền vuốt tay tỏ vẻ vô tội, “Con đâu có biết a, bọn họ không quan tâm đến con, đang ngồi bỗng dưng rời bàn tiệc, con còn tưởng rằng nàng ta muốn đi rửa tay. Cha biết đó, nàng ta đó nha, tâm cao khí ngạo, nhìn ai cũng không thuận mắt, y như kiểu đức hạnh của tỷ tỷ mình.”

Thẩm Ngọc nghe vậy, bữu môi nhìn Đan Niên, ánh mắt rõ ràng đang nói “Muội mà không biết? Ta không tin đâu!”

Đan Niên không cam lòng yếu thế dùng nhân dao đáp lễ, không biết là không biết, cũng không phải muội đẩy nàng ta xuống nước, xứng đáng!

Thẩm Lập Ngôn mặc kệ bên con trai con gái nhà mình dùng nhân dao công kích lẫn nhau, khễ thờ dài một hơi, hai con gái của đại ca đều có bộ dạng xinh đẹp, xuất thân lại tốt, thiếu niên đắc chí, đúng là có chút tâm cao khí ngạo, vẫn là con gái nhà mình thật tốt!

Trước lúc yến hội kết thúc, Thẩm Đại phu nhân liền nóng nảy vàng chi huy đám nha hoàn bà tử nhà mình đóng gói Thẩm Đan Văn lên xe ngựa, hoá tốc chạy về phủ. Đợi Thẩm Đan Văn tắm xong, Thẩm Đại phu nhân liền nổi giận dùng đũa văng cửa phòng của nàng.

Thẩm Đan Văn không màng đến tóc còn ướt sũng, nước nhỏ xuống sàn tí tách, vội quỳ xuống đất khóc rống. Thấy Thẩm Đại phu nhân không để ý đến mình, nàng vừa quỳ vừa lết đến cạnh Thẩm Đại phu nhân, cầm lấy mép váy của Thẩm Đại phu nhân, khóc kể: “Mẫu thân, mẫu thân hãy làm chủ cho nữ nhi a! Nữ nhi là bị người ta tính kế, là có người lường gạt nữ nhi!”

Thẩm Đại phu nhân giậm chân một cái, giận quá hóa cười, “Đan Văn, ngươi thật biết ăn nói a, lúc không có việc gì thì khắp nơi chống đối ta và Đan Hà, tới lúc xảy ra chuyện thì ta lại thành mẫu thân tốt của ngươi?!”

Thẩm Đan Văn òa khóc, trên mặt đều là nước mắt, kêu lên: “Trước kia là nữ nhi không đúng, là nữ nhi tuổi nhỏ không hiểu chuyện! Nhưng lần này mẫu thân nhất định phải làm chủ cho nữ nhi a! Con nghe Chu Thụy Lăng và ả tiện nhân Đan Niên nhỏ giọng nói Tô công tử đang ở một mình bên bờ hồ, uống rượu say rất khó chịu, nữ nhi mới nghĩ, nghĩ qua đó xem thử. Nhưng vừa đi tới hồ hồ, đã bị người khác đẩy xuống. Nữ nhi oan uổng a!”

Trông mặt Thẩm Đại phu nhân gần như muốn trừng ra ngoài, trong đầu chỉ có một mảnh hỗn loạn, phản phản!

Thứ nữ này xem ra là muốn làm phản, may mà Tô công tử kia không có ở bờ hồ, nếu thật có ở bờ hồ, nàng ta cho dù cả người mọc đầy miệng cũng không thể nói rõ ràng. Thanh danh của Thẩm Đan Văn, không, phải nói là thanh danh của các cô nương Thẩm gia đều bị mất hết!

Thẩm Đại phu nhân đè nén tức giận, ngồi xổm người xuống, hỏi: “Ngươi không phải luôn không thích Đan Niên sao, vì sao lại tin lời nàng ta?”

Thẩm Đan Văn thút tha thút thít trả lời: “Lời kia là Chu Thụy Lăng nói. Chu Thụy Lăng kia mấy ngày trước vốn muốn kết giao với Đại tỷ, lại làm Đại tỷ mất mặt, hôm nay thấy nàng và Đan Niên nhỏ giọng trò chuyện thật vui, nên con nghĩ là nàng ta giận Đại tỷ, chuyển sang phía Đan Niên và Liêm Thanh Thanh, không ngờ đều là tính kế nữ nhi a!”

Thẩm Đại phu nhân tay run dè trán, việc này ngay cả Đan Hà đều có phần, khó trách cả đêm nay đều mặt mày trắng bệch, mắt hồng mắt vía.

“Ngươi có nhìn thấy ai đẩy ngươi xuống nước?” Thẩm Đại phu nhân hỏi.

Thẩm Đan Văn ụy khuất khóc: “Cánh tối lửa tắt đèn, con nào có thấy rõ a!”

Thẩm Đại phu nhân kéo Thẩm Đan Văn đứng lên, gọi nha hoàn đến lau khô tóc cho nàng, hầu hạ nàng nằm lên giường, khuyên nàng nằm ngủ, liền đứng dậy đến Liên Hoa Viện của Đan Hà.

Thẩm Đan Hà vừa thấy Thẩm Đại phu nhân đêm khuya đến viện của mình, liền biết Thẩm Đại phu nhân có việc gì. Vừa kêu nha hoàn bà tử xong, Thẩm Đan Hà khóc kể nói: “Mẫu thân, các bằng hữu của nữ nhi nghe nói ả tiện nhân Đan Niên kia luôn làm khó dễ nữ nhi, liền muốn giúp nữ nhi trút ra một hơi, không ngờ rốt cuộc lại thành đẩy nhị muội xuống nước. Nhưng nhị muội, nhị muội nếu không đi... Làm sao có tai họa bất ngờ này!”

Thẩm Đan Hà nói mấy câu, đem lỗi của mình tẩy sạch không còn một mảnh. Thẩm Đại phu nhân cuối cùng vẫn luyến tiếc trách móc nặng nề nữ nhi ruột thịt của mình, đành kéo Thẩm Đan Hà vào lòng, lấy khăn lau khô nước mắt trên mặt nàng, hỏi: “Chu Thụy Lăng kia là tiểu thư nhà ai?”

Thẩm Đan Hà thấy mẫu thân không truy cứu nữa, liền yên lòng, nói: “Nàng bắt quá là thứ nữ của Tần Quận Vương gia ở Dương Châu, lên kinh thành để thăm cậu, chỉ mới đến không được mấy ngày. Hai ngày trước, nàng ta muốn gia nhập thi xã của con, các bằng hữu của con muốn nàng ta hoàn thành một nhiệm vụ để khảo nghiệm, nữ nhi cũng không biết chuyện xảy ra như vậy.”

Thẩm Đại phu nhân khuyên giải an ủi nữ nhi xong, lại mả bắt đĩnh đề chạy tới tiền viện, Chu di nương đang ôm Thẩm Lập Phi khóc, ụy ụy khuất khuất, nhỏ giọng nói nữ nhi mình ở ngoài bị ụy khuất, rốt cuộc không phải con gái ruột của phu nhân, nên mới bị phân biệt đối xử, tùy ý người ngoài khi dễ!

Thẩm Đại phu nhân nghe vậy, ngay cả tâm giết người đều có, hận không thể xé xác Chu di nương ra ăn thịt. Chu di nương thấy chánh chủ đến, mới thu liễm một chút. Thẩm Đại phu nhân thấy Chu di nương tuy rằng mặt đầy nước mắt nhưng gương năm kia dù đã dùng qua ba mươi mặt, vẫn kiêu diễm như trước, càng giống hoa lê đằm mưa, trang dung tóc tai đều có chút rối loạn, hiển nhiên là tỉ mỉ sửa soạn một phen mới đến.

Thẩm Lập Phi mặt không chút thay đổi hỏi: “Sao lại thế này?”

Thẩm Đại phu nhân cắn răng quay đầu nhìn Chu di nương, quát một câu “Đi xuống!” Chu di nương mặc dù không tình nguyện, nhưng thấy Thẩm Lập Phi

không có ý giữ lại, đành phải đi xuống.

Thẩm Đại phu nhân bước vào trong hai bước, thở dài: “Hồi rồi, tất cả đều nói. Đan Vân nghe người ta lường gạt, tưởng rằng công tử nhà Tô đại nhân đang đứng hóng gió một mình bên bờ hồ, liền vụng trộm đi gặp Tô công tử kia, bị người sớm chờ ở đó đẩy xuống nước.”

Thẩm Lập Phi vỗ bàn giận dữ, “Nàng ta dám cả gan làm ra loại chuyện này? Quả thực là không biết liêm sỉ! Nếu là nàng ta có ý với Tô công tử kia, thì cứ đến nói với người, không phải đã xong rồi!”

Thẩm Đại phu nhân ứa nước mắt, lấy khăn xoa xoa, “Đúng vậy, nếu con bé chịu nói với ta, ta chính là đánh bạc gương mặt già này cũng sẽ tới Tô phủ thử thăm dò xem sao. Nhưng con bé rốt cuộc không phải con gái ruột của ta, ta làm thế nào đều là sai a!”

Thẩm Lập Phi nhớ lại lời khóc kể vừa rồi của Chu di nương, thở dài một hơi, vỗ vỗ vai Thẩm Đại phu nhân, “Cái nhà này không dễ làm, nhiều năm như vậy, thật sự là khó cho người!”

...

Lúc Đan Niên về đến nhà, Tuệ Nương vẫn chưa ngủ, thấy Đan Niên về, lo lắng hỏi yến hội thế nào, gặp những ai, ý ở ngoài lời chính là có gặp được vị công tử nào vừa mắt không.

Đan Niên nhớ lại việc Thẩm Đan Hà bày kế, tính toán tỉ mỉ, kết quả lại là Thẩm Đan Vân rơi xuống nước, cười tủm tỉm đáp: “Yến hội ở quý phủ của Đại hoàng tử thật sự là...” Hai tay xoa xoa đầy khoái chí, “Vui lắm a!”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Khai Trương Cửa Hàng Hương Liệu

Yến hội qua đi, mấy ngày tiếp theo của Đan Niên rất là thanh nhàn, mỗi ngày ngoại trừ luyện chữ chính là ăn cơm rồi ngủ, thời gian trôi qua thanh thoi hết sức.

Tiểu Thạch tới tìm nàng vài lần, đều là bàn chuyện cửa hàng hương liệu. Người chủ của cửa hàng mà họ chọn làm thời dỗi ý, không muốn cho bọn họ thuê cửa hàng nữa, bởi vì có người nguyên ý ra giá rất cao mua luôn cửa hàng. Ông chủ cửa hàng trả lại năm lượng bạc cho bọn họ liền đem cửa hàng khác bán cho người khác.

Đan Niên cảm thấy cái gì cũng không cách nào, tiền vốn không nhiều lắm, nếu mua cửa hàng thì không còn dư bao nhiêu tiền để nhập hàng, đành phải bảo Tiểu Thạch đi tìm cửa hàng khác. Tiểu Thạch lại muốn đi biên cảnh để chờ hương liệu về trước, hiện thời chiến sự vừa xong, biên cảnh mậu dịch vẫn còn ở trạng thái mới khôi phục, nếu có thể nhanh chóng chờ hương liệu về, nhất định có thể đoạt được tiền cơ, kiếm hơn người khác một khoản lớn.

Tiểu Thạch hoạch định xong hành trình, thuê hai tiểu nhị, chuẩn bị mấy xe ngựa. Phùng chương quấy lo hấn đi một mình không an toàn, cũng buông công việc trong tiệm ăn, cùng đi với con.

Đan Niên vốn rất lo lắng, cho là bọn họ phải đi vào trong Tây Vực mới được mua hương liệu, về sau Tiểu Thạch giải thích, Đan Niên mới biết được nguyên lai người Tây Vực cũng vận chuyển hương liệu đến biên cảnh, bán ở trong chợ biên cảnh, bọn họ chỉ cần đến biên cảnh là có thể mua hàng.

Hiện thời tiệm ăn thiếu người, lão Triệu vừa chiêu mộ thêm bốn tiểu nhị trẻ tuổi. Có lần Đan Niên len lén quan sát, thấy mặt mày bốn người đều có vẻ thành thật. Hơn nữa, trong tiệm đã có tranh chữ của Đại hoàng tử tọa trấn, không ai dám tìm đến Duyệt Lai gây phiền toái.

Bích Dao dù ngàn vạn không nỡ để Tiểu Thạch đi xa, nhưng cũng không thể ngăn cản Tiểu Thạch làm sự nghiệp. Cảm tình của hai người phát triển khá tốt, trường bối hai bên đều rất vui mừng. Ngô thẩm thẩm còn trong lòng có chút ngại ngại, bị Phùng chương quấy và Tiểu Thạch khuyên vài ngày cũng nghĩ thông suốt.

Thẩm Ngọc nghe tin Tiểu Thạch đi cũng muốn đi theo. Đan Niên cảm thấy hấn từ sau khi đến biên cảnh, tâm tư liền biến thành hoang dã, muốn chạy đến bên ngoài làm đại bang cất cánh lên trời cao, liếc mắt nhắc nhở hấn không phải muốn đi thi Hương sao, thi Hương không phải có thi viết bình pháp sao?!

Tiểu Thạch đi rồi, Tuệ Nương dắt Đan Niên và Bích Dao lên một ngôi chùa ngoài kinh thành thấp nhang bình an mấy lần. Đan Niên mỗi lần đều sầu mi khổ kiểm đau lòng không thôi, đột có một nén nhang thôi lại phải trả một lượng bạc tiền nhang đèn. Duyệt Lai phải bán bao nhiêu phân đồ ăn mới kiếm trở về a, trách không được hòa thượng trong ngôi chùa này, người người đều là tai to mặt lớn.

Tô Doãn Hiền vài lần đi ngang qua Duyệt Lai, cách rèm xe ngựa nhìn tới nhìn lui cũng không nhìn thấy người muốn gặp. Lâm quân sự làm đánh xe, hết sức uyển chuyển hỏi công tử có muốn vào ăn cơm hay không, Tô Doãn Hiền vừa định xuống xe, lại thoáng nhìn thấy trong cửa hàng có bức tranh chữ treo trên tường, kí tên ghi rõ ràng là “Tề Diễm Tử”, trong ngực liền nghẹn một hơi, vung tay áo quay đầu liền lên xe ngựa. Nhưng đến lúc xe ngựa đi qua

khỏi tiệm ăn, hần liền hối hận, lại không thể nghiêm mặt bảo Lâm quân sự đi trở về.

Khi Đại hoàng tử biết tin tranh chữ của mình bị làm thành biển chữ vàng treo trong Duyệt Lai, hần đang thản nhiên ngồi uống trà trong lương đình cạnh hồ sen. Quân sự Kim Thận nổi giận đùng đùng hồi báo: “Điện hạ, Thẩm Đan Niên kia là đúng bụng dạ khó lường, dụng tâm kín đáo, lường gạt điện hạ viết chữ để treo lên quán cơm nhỏ của mình.”

Cùng lúc đó, Đan Niên đang luyện chữ trong nhà, giữa trời trưa nắng lại hất xì liên tiếp mấy cái, vuốt cằm ù ù cạc cạc, là ai nhớ nhưng mình dữ vậy a?

Đại hoàng tử cười nói: “Có ý tứ, có ý tứ, tâm tư của nha đầu kia luôn không giống với người thường.”

Kim Thận thấy Đại hoàng tử một chút cũng không tức giận, nóng nảy nói, “Đây không phải là cố ý làm bẩn điện hạ sao! Nô tài đã sớm biết nàng ta không phải người tốt, trước đó vài ngày không phải có người nói nàng ta muốn cùng Đại tỷ đi làm thiệp sao? Điện hạ, ngài phải đề phòng nàng, đừng lại bị nàng ta lừa!”

Đại hoàng tử bẻ nát bánh bao trong tay, ném xuống hồ sen, cá chép trong hồ liền ào ào tụ tập lên mặt nước để giành ăn. Ném hết vụn bánh bao, Đại hoàng tử tao nhã phui phui tay, neho mắt nhìn Kim Thận, “Kim Thận a, cô đã sớm biết nàng không phải người tốt, chẳng qua là cảm thấy thú vị mà thôi. Bất quá, Kim Thận a, dạo gần đây người càng lúc càng dài dòng, hay là người đã già nên mới như vậy?”

Kim Thận mặt mày ai oán cầu xin bộ dạng cười vui vẻ của Đại hoàng tử, “Nô tài năm nay mới hai mươi tư, đang là thời điểm phong nhã hào hoa cực tốt a...”

“Nếu đã là thời điểm phong nhã hào hoa cực tốt, thì đừng để bản thân lại nhai giống một lão thái bà. Cô còn có chuyện trọng yếu cho người làm, ánh mắt muốn nhìn về hướng lâu đài, vạn vạn đừng để chuyện nhỏ nín kéo a!” Giọng Đại hoàng tử không vui không giận, nghe vào tai Kim Thận khiến trong lòng kinh hoàng.

“Vâng, điện hạ giáo huấn rất đúng.” Kim Thận lau mồ hôi liền cáo từ đi xuống. Hần sao lại quên, điện hạ ghét nhất là người khác khoa tay múa chân với mình.

...

Nửa tháng sau, Tiểu Thạch trở lại, mang về mấy rương hương liệu lớn, chất đống trong hậu viện nhà Đan Niên, nhất thời, cả viện đều ngập mùi hương, làm Đan Niên hất xì hơi cả ngày.

Đan Niên ngạc nhiên không thôi, ấn theo dự tính, với số tiền vốn mà nàng cho Tiểu Thạch, có thể mua về một nửa lượng hương liệu hiện tại đã là tốt lắm rồi. Tiểu Thạch gãi đầu ngại ngùng cười nói, biên cảnh vừa mới mở ra, rất nhiều thương nhân Tây Vực bị động lại hương liệu, nóng lòng muốn bán nên giá giảm xuống. Tiểu Thạch còn tìm được một thương nhân, thỏa thuận xong sau này đều nhập hàng ở chỗ ông ta, nhờ vậy giá cả càng được ép xuống dưới không ít.

Đan Niên không khỏi cảm khái, đúng là trò giỏi hơn thầy, rất có tư chất làm gian thương, à không, là hạt giống tốt trong kinh doanh.

Tiểu Thạch và Phùng chương quây sau khi trở về liền vội vàng tìm chỗ thuê cửa hàng mới, lão Triệu cũng tích cực phát động người quen hỗ trợ giới thiệu nơi thích hợp mở cửa hàng. Còn chưa tìm được chỗ nào, người môi giới lần trước giới thiệu cửa hàng nọ lại tìm tới lão Triệu.

Lão Triệu vốn không muốn gặp hần, lật lọng trong bất kì ngành nghề đều không thể nào nói nổi.

Người môi giới vẫn trở mặt ra, nói hiện thời người mới của cửa hàng mà bọn họ định thuê lúc trước hiện đang bận, trong vòng hai, ba năm đều sẽ không dùng đến cửa hàng kia, nếu bọn họ còn muốn dùng, thì cứ đến thuê, tiền thuê sẽ ít hơn so với ban đầu hai lượng bạc.

Khi Đan Niên nghe được tin này, nàng đang dựa lưng trên giường vừa cắn hạt dưa vừa lác lác chân vừa đọc tiểu thuyết, bị làm cho kinh hãi thiếu chút nữa một hất hạt dưa vào trong khí quần. Cuối cùng còn không thập phần tin tưởng hỏi Bích Dao một câu: “Ông chủ mới của cửa hàng kia chắc đầu bị cửa kẹp rồi, đúng không?”

Bích Dao cũng thập phần khẳng định nghiêm túc đáp: “Đúng! Khẳng định đã bị cửa kẹp.”

Đan Niên bất chấp kinh hãi, xoay người xuống giường lấy giấy và bút mực ra, viết xuống ba chữ “Doanh Hương Các”, nói là tên của cửa hàng mới.

Bích Dao cau mày nói cái tên như vậy giống cái nơi đó.

Đan Niên ù ù cạc cạc: “Cái nơi đó là nơi nào?”

Bích Dao chi chi ô ô, “Thì là nơi đó đó.”

Đan Niên nháy mắt hiểu ra, vẻ mặt đầy hắc tuyến, đem chữ viết xong vo lại thành một cục ném đi, suy nghĩ thật lâu, viết lại lần nữa, ghi ra ba chữ “Phước Phương Các”, ý nói quân tử vì làm nhiều chuyện tốt nên bàn tay có mùi thơm ngào ngạt.

Bích Dao không hiểu là ý gì, nhưng xem mặt chữ cũng có thể hiểu là có liên quan đến hương liệu, liền cầm chữ giao cho Tiểu Thạch, bảo hần tìm người đi khắc biển.

Ngày khai trương, Đan Niên không đến, cũng không cho Thẩm Lập Ngôn hay Thẩm Ngọc đi qua. Trong tiềm thức, Đan Niên không muốn để cho thể nhân biết đây là sản nghiệp nhà mình, mặc kệ tương lai thế nào, đều không cần nói con át chủ bài của mình ra cho người khác biết. Lý lẽ này, cổ kim đều thông dụng.

Khai trương vài ngày sau, Đan Niên mới đội nói che mặt dẫn Bích Dao đi thăm cửa hàng. Trời đã vào giữa hè, thời tiết nóng bức, mồ hôi ra nhiều, nên hương liệu bán rất tốt.

Vào trong cửa hàng, Đan Niên liền đến quan sát cách bố trí hương liệu. Trên quầy hàng, mỗi hương liệu đều được đặt riêng trong từng loại hộp tinh xảo, đặt ngay ngắn trên kệ. Có loại đựng trong hộp gỗ, có loại đựng trong hộp sắt, nhưng mỗi kiểu hộp đều được chạm trổ xinh xắn, khiến cho người ta yêu thích không buông tay.

Đan Niên vào trong liền tháo nón xuống. Tiểu Thạch vừa định tiến lên chào hỏi, trong cửa hàng bỗng có vài khách nữ trẻ tuổi đội nón che mặt đi vào. Đan Niên dùng ánh mắt bảo Tiểu Thạch không cần để ý đến nàng. Tiểu Thạch hiểu ý, quay sang tiếp đón mấy vị khách kia, Đan Niên thì một mình chậm rãi đi vòng quanh cửa hàng.

“Đan Hà, người xem, chiếc hộp này thật xinh đẹp!” Một nữ hài trẻ tuổi chỉ vào chiếc hộp trong tay Đan Niên, mừng rỡ kêu lên.

Đan Niên ngẩng đầu nhìn lên, đúng là oan gia ngõ hẹp, đi đâu cũng có thể gặp. Những khách nữ kia sau khi tháo nón che mặt chính Thẩm Đan Hà và một đám bè phái tiểu thư. Chu Thụy Lăng cũng ở trong đoàn người, chỉ là bị đẩy ở tuốt đằng sau mọi người, rất giống một nha hoàn đi theo chủ tử ra ngoài. Nàng ta thấy Đan Niên cũng không dám chào hỏi, ánh mắt liếc nhìn sang một bên.

Thẩm Đan Hà cũng nhìn thấy Đan Niên, nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt nhỏ, nhoen miệng cười một tiếng: “Nguyên lai là Đan Niên muội muội.”

Đan Niên thấy nàng ngữ khí hiền lành, hiểu ngay nàng ta không muốn người khác biết giữa hai người có bất hòa, cũng cười nói: “Đan Hà tỷ tỷ cũng tới dạo phố sao?”

Thẩm Đan Hà cười cười, xếp cây quạt vào tay, chỉ chỉ cái hộp trong tay Đan Niên, “Đan Niên, tỷ nhìn trúng vật này, muội để xuống đi.”

Đan Niên chớp chớp mắt, “Nhưng vật này là muội nhìn trúng trước.” Lại ra vẻ uy phong đại tiểu thư, quả nhiên là cầu không đổi được ăn thì! Đan Niên bất mãn trong lòng đến cực điểm.

Về mặt Thẩm Đan Hà có ba phần không ngờ, hất cằm gọi Tiểu Thạch tới, “Chưông quầy, nàng ấy đã trả tiền chưa?”

Tiểu Thạch nhìn sang Đan Niên, thấy Đan Niên không có ra dấu gì khác, nhất thời có chút khó xử, không biết nên nói cái gì.

Thẩm Đan Hà thấy chưông quầy không trả lời, về mặt có chút khó xử, liền biết Đan Niên còn chưa giao tiền xong, khẽ cười nói: “Hiện thời muội chưa trả tiền, sao có thể nói vật này là của muội?”

Đám nữ hài đi theo xem Thẩm Đan Hà là chủ, sai đâu đánh đó, ào ào phụ họa: “Đừng nên không phân rõ phải trái như vậy a!”

Đan Niên bối rối cắn cắn môi, nàng quả thật không muốn buôn bán cho Thẩm Đan Hà a!

Thẩm Đan Hà cười nói với Tiểu Thạch: “Chưông quầy, người chớ khó xử, như vậy đi, ta ra giá gấp hai để mua vật này. Đan Niên muội muội, muội nếu nhìn trúng thứ gì, cứ việc nói, tỷ tỷ sẽ giúp muội mua. Muội không biết những hương liệu này giá xa xỉ đến mức nào đâu!” Nói xong liền xòe cây quạt nhỏ che miệng, ha ha cười lớn.

Đám nữ hài đi theo Thẩm Đan Hà cũng xi xào bàn tán, vụng trộm chê cười Đan Niên, không gì khác ngoài mấy câu nha đầu nghèo cũng muốn dùng đồ cao cấp.

Bích Dao thấy Đan Niên bị ức khuất, định tiến lên tranh cãi, bị Đan Niên kéo lại. Thẩm Đan Hà, người khá lắm, hôm nay thế nào cũng phải cho người ra chút máu.

“Ta ra giá gấp ba.” Đan Niên chậm rãi đưa ba ngón tay lên.

Thẩm Đan Hà ngây ngẩn cả người, thấy Đan Niên khiêu khích nhìn mình, liền mở miệng nói, “Ta ra giá gấp bốn.”

“Năm lần.” Đan Niên đuổi sát không buông.

“Gấp sáu lần!” Con tức trong lòng Thẩm Đan Hà thoáng chốc tăng vọt.

“Gấp bảy.” Đan Niên tiếp tục thêm tiền.

“Đan Niên muội muội, muội có nhiều tiền như vậy sao? Đừng phùng má giả làm người béo, đợi tới lúc lấy không ra tiền, có cần tỷ tỷ cho muội mượn?” Thẩm Đan Hà cười nhạo nói.

“Cái này không cần Đan Hà tỷ tỷ quan tâm, cha mẹ muội rất thương muội, trong nhà chỉ muội là một nữ hài tử, chút tiền lẻ này bọn họ vẫn có thể ra được. Nhưng mà Đan Hà tỷ tỷ a, nhà của tỷ khác nhà của muội, tỷ có thêm cái gì, bá phụ bá cũng sẽ muốn cho Đan Văn tỷ tỷ thêm một phần. Tiền tiêu vật hàng tháng của tỷ có đủ không? Cần muội cho tỷ mượn không?”

Thẩm Đan Hà hoàn toàn bị chọc giận, “Ta ra giá gấp mười!”

Đan Niên làm bộ giặt mình, roi vào mắt Thẩm Đan Hà khiến nàng vô cùng thoải mái. “Đan Niên mười mười, mười còn muốn thêm tiền?”

Đan Niên hứng thú rồi, xua xua tay, “Không bỏ thêm, không bỏ thêm.” Trơ mắt nhìn Tiểu Thạch lấy hộp hương liệu từ trong tay mình đặt lên quầy.

Lúc tính tiền, Tiểu Thạch dùng vẻ mặt hết sức thành thật thuần lương, cười nói, “Tiểu thư, tổng cộng ba mươi lượng bạc.”

Lúc này đám người hầu nhỏ sau lưng Thẩm Đan Hà liền phát ra một trận hô nhỏ, “Mắc như vậy!” Thẩm Đan Hà cũng không nghĩ tới giá sẽ cao như vậy, đang muốn dỗi ý lại nhìn đến Đan Niên nhìn mình chăm chăm, mà đám người hầu nhỏ thì sùng bái nhìn mình.

Tuyệt không thể mặt thế diện trước mặt đám người này, nếu không về sau, nàng sao có thể sống yên với đám quý nữ trong kinh thành? Thẩm Đan Hà chỉ phải nín cười bảo tiểu nha hoàn lấy túi tiền đi trả, trong lòng thì nghĩ rằng nuốt máu.

Thẩm Đan Hà bảo nha hoàn nhận lấy hộp hương liệu được Tiểu Thạch mỉm cười rút rề, cung kính đưa lên, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực như một nữ vương được đám bề tôi nữ hầu đỡ ra cửa hàng, ngay cả liếc nhìn Đan Niên một cái cũng không thèm.

Chờ đám tiểu thư đó lên xe ngựa đi mất dạng, Tiểu Thạch mới cười ra tiếng, vênh vênh cái lên nói với Đan Niên: “Đan Niên, ngươi thật là cao minh!”

Bích Dao gặp người cười đau bụng, roi cả nước mắt, “Tiểu thư, ngài không thấy lúc này Đan Hà tiểu thư trả tiền như thế nào đâu, đuôi mắt cứ giật giật lên, trông mắt đều dính vào số bạc mà nha hoàn đưa cho Tiểu Thạch. Ôi, buồn cười chết mất, rá về đại tiểu thư làm cái gì a!”

Đan Niên cũng cười theo, chỉ tiếc cơ hội như thế không phải mỗi ngày đều có. Nếu mỗi ngày đều có một, hai kẻ có tiền lại không có đầu óc như Thẩm Đan Hà đến, buồn bán mới thoải mái làm sao.

Sau khi cười xong, Đan Niên cẩn thận hỏi Tiểu Thạch khách đến mua là những loại người nào, chủ yếu mua loại hương liệu có giá bao nhiêu. Tiểu Thạch căn dặn hai tiểu nhị ra trông cửa hàng, còn bản thân thì dẫn Đan Niên và Bích Dao lên lầu hai.

Tiểu Thạch đem sổ sách mấy ngày nay cho Đan Niên xem. Kinh doanh tuy không lâu, ngoại trừ tình hình buôn bán hai ngày đầu có vẻ phập phồng, nhưng sức tiêu thụ những ngày sau liền dần dần tăng lên.

Đan Niên mở sổ sách ra xem, Tiểu Thạch ở bên cạnh giải thích. Những người đến mua hương liệu chủ yếu là quan sự hoặc bà tử, những người này đều đã làm việc lâu năm trong các phủ nhà giàu, tương đối hiểu biết về hương liệu, rất rõ giá cả cùng phẩm chất mặt hàng. Còn một loại khách nữa chính là những người giống Thẩm Đan Hà, tức là các thiên kim tiểu thư hoặc quý phu nhân ra phủ đi dạo, không hiểu giá thị trường, chỉ cần hộp đẹp mắt, hương liệu có vẻ thơm, liền dễ dàng mua về, tăng giá tiền lên cũng không so đo mấy.

Nghe đến đó, Đan Niên chợt nảy ra một chiêu kiếm tiền mới, vội kéo Tiểu Thạch ngồi xuống, tỉm tỉm nói: “Lần sau ngươi lại đi nhập hàng, mang về cho ta một người thợ biết làm pha lê đến. Ta biết ở biên cảnh khẳng định có.”

Chỉ cần tạo ra một cái chai thật xinh đẹp ngoài sức tưởng tượng, cho vào một chút nước hoa, còn sợ không ai đến mua? Nữ nhân có mấy ai có thể chịu đựng sức công kích của những chai nước hoa xinh đẹp?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Lập Trường Kinh Doanh

Cách chừng bốn, năm ngày, Đan Niên lại đến Phúc Phương Các tra sổ sách một lần, hỏi thăm tình hình buôn bán. Không phải là nàng không tin Tiểu Thạch, mà là cửa hàng lợi nhuận lớn kinh người, tiền lời một ngày có thể so bằng Duyệt Lai làm việc một tháng, Đan Niên muốn không coi trọng đều không được.

Đan Niên vừa cầm sổ sách vừa vui vẻ cười hi hi, đồng thời cũng âm thầm cảm thấy may mắn có được một chường quầy vừa đáng tin lại có năng lực như Tiểu Thạch.

Đan Niên hiện tại đã dưỡng thành thói quen, khi xuất môn đều mang nón che mặt, luôn dẫn theo Bích Dao đi Phúc Phương Các. Trong kho hàng của Phúc Phương Các hiện chứa toàn bộ hương liệu, Tiểu Thạch mỗi ngày đều ngủ lại trong cửa hàng, sợ hàng có cái gì bất trắc. Đan Niên vì để cho hai người có thêm cơ hội gặp mặt, mỗi lần đến đều dẫn theo Bích Dao.

Trưa hè thời tiết khô nóng, nhưng khách trong cửa hàng vẫn không ít, Tiểu Thạch vừa đón Đan Niên và Bích Dao vào cửa hàng xong liền vội vàng đi đón khách.

Bích Dao rót chén trà cho Đan Niên, ngồi xuống bên cạnh xem Đan Niên lật sổ sách, chốc chốc lại xuyên qua khe hở tấm màn, vụng trộm nhìn Tiểu Thạch đi đi lại lại giữa đám người.

Trên người Đan Niên lúc nào cũng mang theo một cây bút chì chuốt nhọn, lúc này nàng đang lấy ra hí hoáy tính toán. Bích Dao bưng mặt hâm mộ nói với Đan Niên: “Tiểu thư, ngài thật là lợi hại, nhiều khoản như vậy, chỉ tính một hồi liền xong.”

Đan Niên thuận miệng nói: “Người cũng giỏi lắm a, nếu là tính nhầm, ai có thể hơn người.” Ít nhiều nhờ kiếp trước nàng đã qua quy tắc cộng trừ nhân chia, nên giờ không cần khây khẩy bàn tính, cũng có thể tính hết sức mau. Đẳng nào kiếp trước cũng là sinh viên khoa tin, toán học sao có thể kém được.

Đúng lúc này, trong cửa hàng bỗng truyền tới một trận ồn ào rối loạn. Đan Niên nghe có giọng một chàng trai trẻ tuổi đang kêu lớn: “Nơi này có hàng giả, nơi này lừa gạt khách hàng!”

Đan Niên và Bích Dao liếc nhìn nhau, đồng thời đứng lên. Đan Niên vén rèm ra một khe nhỏ, thấy trong cửa hàng có một thanh niên chừng hai mươi lăm tuổi, dáng người nhỏ gầy, mặc một tấm áo dài hơi cũ màu xanh, thắt lưng đen, bộ dạng lấm la lấm lét, trong tay còn giơ lên một hộp hương liệu, nước miếng tung bay hướng chung quanh nói: “Ta ở trong cửa tiệm này đã đồ ra nhiều tiền mua hương liệu, lại không ngờ vừa mua trở về, hương liệu gặp lửa liền tỏa ra mùi hôi tạt trời!”

Đan Niên nhìn chiếc hộp trong tay người kia, đúng là đồ trong cửa hàng, nhưng nàng tuyệt đối tin tưởng Tiểu Thạch buôn bán rất có nguyên tắc, hương liệu trong chiếc hộp của người nọ khẳng định không phải của cửa hàng nhà mình.

Nhưng người nọ nói có mũi có mắt, đến ngày nào giờ nào tiểu nhị nào đến tiếp hắn, đã nói khéo như rót mật thế nào để gạt bán cho hắn cũng đều rõ ràng rành mạch. Nhất thời, những vị khách vốn định mua hương liệu trong cửa hàng đều thu tay, vây quanh nhìn náo nhiệt.

Tiểu Thạch cau mày tiến lên, nhẹ giọng hòa nhã nói: “Vị tiểu ca này, xin an tâm một chút, chứ vội nóng này, tại hạ chính là chủ quản của Phúc Phương Các, có thể cho tại hạ xem hương liệu trong tay ngài không?”

Người nọ liếc nhìn Tiểu Thạch từ trên xuống dưới một cái, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, đem hương liệu đưa cho Tiểu Thạch. Tiểu Thạch nhặt lên một nắm hương liệu, đầu tiên là dùng ngón tay chà xát, lại phóng dưới mũi ngửi ngửi, sau đó khẳng định nói: “Vị tiểu ca ngài, chỉ sợ ngài đã nhớ nhầm, hương liệu này không phải của cửa hàng chúng ta.”

Người nọ nghe vậy liền nổi trận lôi đình, ném hộp hương liệu xuống đất, khối hương liệu đen tuyền trong hộp vấy ra mặt đất, tản ra một cỗ hương vị khó ngửi.

“Giỏi lắm! Ta biết thế nào các người sẽ không nhận! Chiếc hộp này rõ ràng có khắc tên Phúc Phương Các các người, chẳng lẽ ta sẽ lừa các người hay sao?!” Dứt lời lại quay sang những người vây xem náo nhiệt trong cửa hàng hô to: “Tất cả mọi người hãy đến phân xử, mở cửa làm buôn bán chú ý chính là thành tín, cửa hàng này không những bán hàng giả còn không chịu thừa nhận!”

Nhất thời, khách trong cửa hàng nghị luận ầm ĩ. Tiểu Thạch siết chặt nắm tay trong tay áo, từng bước một đi về phía người nọ, hoàn toàn đem người nọ bao phủ dưới thân ảnh cao lớn của mình. Người nọ thấy Tiểu Thạch bỗng dưng cao lớn quá mức, có chút bối rối, liền thanh kêu lên: “Người muốn làm gì, a? Muốn đánh nhau sao? Người đánh a? Đến lúc đó đi quan phủ, tính luôn tội bán hàng giả cho người!”

Đan Niên không nhịn được, người này rõ ràng chính là đến phá rối lừa bịp tổng tiền, đang định vén rèm đi ra ngoài, lại bị một tiểu nhị của Phúc Phương Các ngăn ở cửa, vẻ mặt đau khổ nói chương quây đã dận, không cho hai vị nữ khách đi ra ngoài.

Bích Dao tuy rằng lo lắng Tiểu Thạch, nhưng trong cửa hàng ngư long hỗn tạp, Đan Niên nếu xuất đầu lộ diện ở đây, nhất định sẽ làm hỏng thanh danh của Đan Niên.

Đan Niên không có cách nào, đành phải sột ruột đứng sau mặt rèm, lòng nóng như lửa đốt. Làm nghề bán hương liệu, chú ý nhất chính là chất lượng. Những người mua loại hàng này, đại đa số đều là người có tiền, bọn họ vốn không để ý giá cả thế nào. Nếu có tin chất liệu của hương liệu ở Phúc Phương Các có vấn đề truyền ra ngoài, cửa hàng chỉ sợ khó có cơ hội xoay người.

“Vị tiểu ca này, chiếc hộp này đúng là của cửa hàng chúng ta, nhưng đồ bên trong không phải của cửa hàng chúng ta. Người nếu muốn vô lại, chúng ta đây đành phải đến Kinh Triệu phủ lý luận!” Tiểu Thạch cúi đầu nhìn người nọ, trầm giọng nói.

Đan Niên vốn tưởng rằng vừa nhắc ra quan phủ, gã nam tử trẻ tuổi lừa bịp tổng tiền kia sẽ e ngại, ai ngờ người nọ còn rướn cao bộ ngực gầy nhỏ, chân cao khí ngang kêu lên: “Đi thì đi, ta đang muốn thỉnh Kinh Triệu Doãn đại nhân tới chủ trì công đạo, để xem ông ta có niêm phong cái cửa hàng bán hàng giả này hay không!”

Đan Niên cảm thấy kinh nghi, người này thoát nhìn đã có định liệu trước, hiển nhiên là chuẩn bị đầy đủ, không sợ giằng co trên công đường.

Người này, toàn thân không có thứ gì đáng giá, quần áo cũng cũ nát, hai tay vừa vàng vừa thô, giữa kẽ tay còn có vết bẩn, hiển nhiên không phải là kẻ có tiền có thể mua nổi hương liệu. Người này nhất định là được trả tiền để gây sự, kẻ chủ mưu chân chính còn tại mặt sau. Nếu kẻ chủ mưu kia có liên hệ với quan phủ, vậy cũng thật phiền não.

Bích Dao khăn trương cầm lấy ống tay áo Đan Niên, Tiểu Thạch còn đang nhẩn nại giải thích với người nọ, ánh mắt không ngừng nhìn sang chỗ Đan Niên, ý bảo nàng đừng đi ra.

Đan Niên khẽ giọng gọi gã tiểu nhị vừa truyền lời với mình ban nãy, “Người đi nói với chủ quầy, nếu người nọ có ý muốn lừa bịp tổng tiền, thì cứ đi gặp quan phủ đi.”

Bích Dao có chút khần trương kéo áo Đan Niên, “Vạn vạn không thể a tiểu thư, nếu là khách biệt cửa hàng chúng ta khai trương không vài ngày liền dẫn khách gặp quan, vậy sau này còn buôn bán thế nào được!”

“Vậy làm sao bây giờ?” Ở trong mắt Đan Niên, xảy ra chuyện gì, cứ tìm người quản lý doanh nghiệp, tìm pháp viện làm trọng tài, đó chính là phương pháp hết sức bình thường. Chẳng qua, nàng đã quên đây là thời đại mà mọi người đánh nhau, quan tòa tránh còn không kịp.

“Hồi thư xem người nọ thiếu bao nhiêu tiền, nếu là có thể trả nổi, liền cho hắn đi.” Bích Dao cắn môi nói.

“Cái gì?!” Đan Niên nổi giận, đến cửa hàng gây sự hất nước bẩn, chẳng những không thể trừng trị người này, còn muốn dùng bạc đàn xếp ỏn thoà!

Bích Dao thở dài: “Tiểu thư, ngài chưa từng gặp qua bọn du côn lưu manh đó, không hiểu bọn họ đáng giận đến cỡ nào đâu! Ngài hôm nay kéo hắn đi gặp quan, ngày mai hắn lại sẽ đến, còn có thể dẫn người khác đến gây sự, chúng ta sẽ không thể buôn bán gì được nữa.”

Đan Niên cau mày nhìn nhìn người nọ, nàng không nghĩ tới du côn lưu manh sẽ đến đây. Khu vực xung quanh này đều là khu nhà giàu, cho dù có du côn lưu manh, cũng sẽ không thể đến loại địa phương này, người nọ nhất định là bị ai đó sai sử.

Nàng đến kinh thành, ngoại trừ hai vị đường tử là không hợp ý, cũng không kết thù gì với ai a.

Đang lúc Đan Niên nghĩ mãi không xong, bỗng có ba người bước vào cửa, Đan Niên vừa thấy, mắt liền sáng lên: là Đại hoàng tử mặc thường phục đến.

Đại hoàng tử giống như người đang ở bên ngoài, thấy bên trong náo nhiệt nên đến xem. Hắn vào trong cửa hàng, hứng thú nhìn Tiểu Thạch hảo thương hảo lượng nói chuyện với người nọ, người nọ lại làm ra vẻ xa cách.

Hai người đi theo phía sau nhẹ giọng nói mấy câu, Đại hoàng tử nghe xong, khẽ mỉm cười.

Đại hoàng tử liếc nhìn hơn nửa khuôn mặt bị lộ ra sau tấm rèm cửa Đan Niên, hướng nàng lộ ra một nụ cười an tâm, liền dẫn hai người yên tĩnh đi ra ngoài. Mọi người vẫn đều tập trung chú ý vào Tiểu Thạch và nam tử trẻ tuổi kia, nên không ai phát hiện có người tiến vào rồi lại ra.

Đan Niên cảm thấy có chút mất mát, lúc này vừa nhìn thấy Đại hoàng tử đến, nàng kinh hi dị thường, vốn tưởng có thể mượn Đại hoàng tử đến diệt uy phong kẻ xấu, tiện thể chặt đứt ý tưởng gây sự của lưu manh.

Bất quá, người ta đâu có nghĩa vụ tới giúp người, phải không? Thân là hoàng thân quốc thích, loại phiền toái giữa các tiểu thương hộ thế này, chỉ sợ hắn cũng không mấy coi trọng. Đan Niên có chút hứng thú rồi lại nghĩ.

Đan Niên thờ dài khoát tay, nàng lại không thể ra mặt lý luận với người nọ, định bảo tiểu nhị đến nhà mình gọi Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc đến. Ca ca từ trước tới nay nhiều ý đồ xấu, lại biết võ nghệ, đối phó loại du côn này chắc sẽ không làm khó được hắn.

Đúng lúc này, hai nam tử đội nón xăn ống quần đi vào cửa hàng. Nón che gần hết mặt, thấy không rõ lắm mặt mũi, nhìn thoáng qua có vẻ giống những nông phu đến từ nông thôn, Đan Niên nghĩ họ cũng đến xem náo nhiệt nên không để ý.

Một trong hai người nhìn quanh quất, thấy được người gây sự, chợt kinh hi dị thường, liền thanh kêu lên: “Mã ca, sao huynh lại ở chỗ này?!”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều quay sang nhìn hắn, người nọ cũng không xem ra gì, không đợi nam tử bị hắn gọi là “Mã ca” phản ứng kịp, liền kéo người đi cùng hắn lên, cười nói: “Người còn không biết đi, đây là Mã ca mà ta thường nhắc với người, huynh ấy làm việc cho Hồng Định Hào trong kinh thành, đây chính là nhân vật có mặt mũi ở thôn chúng ta a!”

Một lời vừa ra, mọi người đều ồ lên. Đan Niên dạo trước đã có tìm hiểu, nên cũng biết Hồng Định Hào là một cửa hàng hương liệu có tiếng trong kinh thành. Đan Niên trừng mắt nhìn gã nam tử gây sự, hận đến nghiến răng nghiến lợi, đều là mở cửa làm buôn bán, Hồng Định Hào đường đường là một cửa hiệu lâu đời trong kinh thành, hiện tại vì chen ép cửa hàng nhỏ mới ra đời của bọn họ, đến loại chuyện vu oan giá họa lừa bịp tổng tiền này cũng làm được!

Gã nam tử gây sự kia liền biến sắc, lập tức kêu lên: “Người là ai a? Ta không biết người, người nhận làm người!”

Gã nam tử đội nón nghi ngờ nói: “Mã ca, huynh không biết đệ? Đệ là Tiểu Đông, ở cách vách nhà của huynh a!”

Nam tử nói xong lại nhìn quanh cửa hàng, nói tiếp: “Cửa hàng này là ông chủ của huynh mới mở sao? Còn cần tiểu nhị không? Đệ mang theo biểu đệ lên kinh tìm chút việc để làm, huynh xem có thể thu lưu chúng ta một chút không?”

Gã nháo sự then quá thành giận, sắc mặt thoát đỏ thoát trắng, vẫn gườm hét lớn: “Ta không biết người, người đừng có vu oan người tốt!” Thừa dịp mọi người không chú ý, chen khỏi đám người chạy ra ngoài, vừa ra đến cửa liền chạy như bay.

Chương 87: Ân Tình Nhỏ Không Lời Nào Cảm Tạ Hết Được

Hai gã hán tử đội nón thấy người nọ bỏ chạy, tức giận nói: “Mã ca sao lại như vậy, phát tài rồi sẽ không nhận chúng ta sao?” Hai người nhìn thoáng qua nhau mỗi cái rồi cùng ngẩng đầu không ngừng kêu to: “Mã ca, đợi đệ với a! Mã ca!” Liền đuổi theo. Gã lừa bịp tổng tiền nghe được tiếng kêu, vội vàng chạy nhanh hơn.

Khi Đan Niên nhìn thấy mặt hai người đội nón, liền hiểu ra. Nàng từng gặp qua bọn họ ở phủ Đại hoàng tử, lúc ấy đang cùng đón khách với Đại hoàng tử. Đường đường quân sự của phủ hoàng tử, làm sao có thể quen biết với một tên làm công tép riu trong cửa hàng, nhất định là Đại hoàng tử phái bọn họ tới trợ giúp.

Mọi người trong cửa hàng cũng phục hồi tinh thần lại, Tiểu Thạch quyết định thật nhanh, tiến lên đứng giữa mọi người, chấp tay nói: “Mọi người cũng đã thấy, đây là Hồng Định Hào vì chèn ép chúng ta mà nghĩ ra âm mưu này. Tại hạ làm chương quầy của Phúc Phương Các, dám dùng đầu của mình để đảm bảo, trong cửa hàng chúng ta, hương liệu tuyệt đối không có bất luận vấn đề chất lượng nào, mọi người cứ việc yên tâm mua.”

Tiểu Thạch nói xong, mọi người vây xem cũng dần tán đi, hài lòng với màn chuyển đổi bất ngờ của trò lường gạt khôi hài, những khách hàng đã chọn hương liệu cũng đến quầy trả tiền cho món hàng mình đã chọn.

Đan Niên bất chấp còn có khách ở trong cửa hàng, một tay đội nón che mặt một tay vén rèm, chạy vội ra cửa.

Đại hoàng tử đang đứng dưới gốc cây liễu cách đó không xa. Ánh trời chiều vàng óng ánh rọi lên người hắn, như phủ lên trên một tầng ánh sáng nhu hòa. Trên đỉnh đầu, cành liễu xanh biếc, khe khẽ đong đưa theo làn gió mát. Đan Niên thấy, chính là một vị vương tử tuấn kiệt trong bộ áo bào màu trắng đơn giản đang dưới tàng cây.

Thấy Đan Niên đứng vịn cửa nhìn về phía hắn, Đại hoàng tử liền nhớ lại về mặt Đan Niên lúc nãy mà hắn thấy được qua khe hở của tấm rèm cửa: bĩu môi, cắn giận, có chút uể oải, nhiều hơn là không phục. Giờ phút này tuy rằng nhìn không thấy rõ mặt Đan Niên, Đại hoàng tử cũng có thể tưởng tượng khuôn mặt nhỏ nhắn kia hiện trông như thế nào.

Phía sau có gia đình nhẹ giọng nhắc nhở cần phải đi, Đại hoàng tử cuối cùng nhìn Đan Niên một cái, lại hướng Đan Niên lộ ra một nụ cười âm áp, gật đầu thay cho chào hỏi, rồi liền xoay người bước lên chiếc ghế nhỏ đã sớm chuẩn bị sẵn để lên xe ngựa.

Đan Niên vừa nhìn thấy nụ cười của Đại hoàng tử, mặt liền phùng một cái, đỏ rực hoàn toàn. Nàng dám chắc bộ dáng dưng râu trùng mắt vừa rồi của mình đã bị Đại hoàng tử nhìn thấy, nụ cười kia giống như đang chê cười nàng.

Xe ngựa Đại hoàng tử chậm rãi biến mất tầm mắt, Đan Niên vẫn đứng ở cửa nhìn theo hướng xe ngựa rời đi. Thẳng đến khi Tiểu Thạch và Bích Dao tiến lên gọi, nàng giật mình tỉnh lại.

Bích Dao tò mò nhón chân nhìn theo hướng mà Đan Niên nhìn chăm chú nãy giờ, hỏi: “Đâu có gì đâu tiểu thư, ngài đang nhìn cái gì vậy?”

Đan Niên quay đầu lại, may mà có đội nón che mặt, không ai nhìn thấy hai gò má đỏ bừng bừng của nàng. Nàng ho nhẹ một tiếng, cười tủm tỉm nói: “Ta nhìn người hảo tâm đã giúp chúng ta a!”

Nói rồi Đan Niên quay trở lại vào gian phòng trong cửa hàng, tháo nón ra. Bích Dao bỗng hoảng sợ kêu lên: “Tiểu thư, mặt của tiểu thư đỏ quá! Có phải đã ngã bệnh rồi không?”

Đan Niên vội nói: “Không phải, vừa rồi đội nón không thoáng gió, quá nóng, quá nóng.”

Bích Dao hồ nghi nhìn Đan Niên, Đan Niên làm như không có việc gì lật sổ sách ra tiếp tục kiểm toán. Bích Dao thấy Đan Niên quả thật không sao mới yên lòng.

Nhưng tâm tình của Đan Niên thế nào cũng không bình phục nổi. Kích động qua đi, nàng dần dần tỉnh táo lại, càng lúc càng nhận ra có quá nhiều vấn đề chôn chắt trong lòng. Tiểu Thạch thấy trong cửa hàng tạm thời không có khách, liền vén rèm vào gian trong.

Đan Niên thấy Tiểu Thạch vào, mặt mày ngưng trọng hỏi Tiểu Thạch: “Hồng Định Hào kia, là chuyện gì xảy ra?”

Tiểu Thạch suy nghĩ một lát, nói: “Hồng Định Hào là một cửa hiệu lâu đời trong kinh thành, có ba, bốn mặt tiền cửa hàng. Vì để tránh cạnh tranh, lúc chọn vị trí mở cửa hàng, ta đã cố ý tìm một nơi cách xa cửa hàng của bọn họ. Cửa hàng bọn họ buôn bán khá tốt, chẳng qua giá rất đắt. Nếu những lời mà hai gã hán tử đội nón kia là sự thật, ta nghĩ, hẳn là vì cửa hàng của chúng ta khai trương, giành mỗi buôn bán của bọn họ, nên bọn họ mới dùng thủ đoạn chèn ép chúng ta.”

Bích Dao tức giận đến đỏ bừng cả mặt, “Đã là cửa hiệu lâu đời, còn đi tìm người làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy!”

Đan Niên cầm bút vô ý thức vẽ loạn trên giấy, đột nhiên hỏi: “Hong Định Hào có thể lực gì ở phía sau không? Ý ta là, có họ hàng thân thích nào làm quan không?”

Tiểu Thạch sững sốt một chút, nghĩ ngợi hồi lâu, nhủ mảy nói: “Không nghe nói ông chủ của Hong Định Hào có thân thích làm quan. Quan viên trong Đại Chiêu nếu có thân thích làm thương nhân, đều phải xin phép ghi trong hồ sơ.”

Đan Niên khép sổ sách lại, dặn dò: “Ngươi rồi rảnh tìm người hỏi thăm bên Hong Định Hào kia một chút. Ta biết hai hán tử đội nón kia, họ sẽ không vô duyên vô cớ vu cáo một cửa hiệu lâu đời.” Cuối cùng, còn cười rất không có ý tốt: “Nếu nghĩ không ra chiêu nham hiểm nào để đối phó cửa hiệu vô si kia, ngươi có thể đến chỗ Triệu đại thúc để học hỏi.”

Tiểu Thạch là người rất thông minh, nhưng trải qua thời gian dài bị tư tưởng một nửa thương nhân một nửa văn nhân của Phùng chương quấy hun đúc, làm người không khỏi quá mức chính trực. Lão Triệu tuy rằng bình thường không hiểu lộ điều gì, nhưng Đan Niên biết, ông ta từng giúp người chủ cũ của mình ngầm làm không ít những chuyện không mấy sáng rõ.

Tiểu Thạch nếu muốn trụ lại lâu dài trên thương trường, chỉ dựa vào thành tín và bốn phận là xa xa không đủ.

Tiểu Thạch và Bích Dao đồng thời mở to hai mắt: “Hỏi ông ấy? Triệu đại thúc đã từng buôn bán bao giờ đâu?”

Đan Niên tặc lưỡi nhìn hai người, “Đừng xem thường ông ấy. Ông ấy là do ta lừa đến, à không, mời tới làm quân sư!”

...

Sau khi về đến nhà, bất kể là luyện chữ hay ngồi xuống xem tiểu thuyết, Đan Niên không tài nào tĩnh tâm được. Nằm lên giường lấy tiểu thuyết đắp lên mặt mình, Đan Niên nhắm mắt lại ngắm nghĩ những chuyện gần đây. Đại hoàng tử cho dù bị ghét bỏ thế nào thì vẫn là con cháu hoàng gia, mà nàng bất quá chỉ là nữ nhi của quan quân cấp thấp, địa vị hai người cách biệt một trời.

Người đến cửa hàng mua đồ phần lớn là các quan sự nhà giàu, Đại hoàng tử lại giống trống khua chiêng vào trong đi một vòng rồi ra ngoài, sau khi hai gã hán tử vạch trần âm mưu của tên tiểu nhị làm việc cho Hong Định Hào, Đại hoàng tử vẫn còn đứng cách đó không xa. Nàng đảm bảo, có không ít người đã nhìn thấy.

Đan Niên thờ dài, trước mắt tất cả đều là cảnh Đại hoàng tử đứng dưới cây liễu tươi cười nhìn nàng, sạch sẽ mà tốt đẹp, chỉ nhìn thôi cũng đã đủ mặt đỏ tim đập không ngớt.

“Bộ dạng thật là yêu nghiệt!” Đan Niên thì thầm nói, người như thế nên đặt ở một nơi xa xa để thưởng thức, chiêm ngưỡng. Không biết cô nương nhà ai có thể gả cho một phu quân như thế, vừa ôn nhu vừa hiền lương, sau khi kết hôn, nhất định là tương kính như tân, mỹ mãn hoà thuận vui vẻ.

Đan Niên nghĩ một hồi, lại nhớ đến hoàng cung là nơi sắc mặt thay đổi bất ngờ, sóng ngầm mãnh liệt. Đại hoàng tử và phe phái của Hoàng hậu như nước với lửa, nếu gả cho Đại hoàng tử, cuộc sống sau hôn nhân tất nhiên là chuỗi dài đấu tranh vô cùng vô tận, một khi bị đánh bại, vẫn phải tiếp tục suy tính vực dậy một lần nữa.

Phi phi! Đan Niên vội vàng xoay người ngồi dậy, ôm hai gò má có chút đỏ lên của mình, ai muốn gả cho hắn, càng nghĩ càng lạc đề.

Lúc này, Tô Doãn Hiên đang ngồi trong thư phòng, trước mặt chồng chất mấy hộp hương liệu. Góc phải phía dưới mỗi hộp có khắc ba chữ “Phức Phụng Các” nho nhỏ, nét chữ rõ ràng không khác mấy chữ đề trên bảng hiệu cửa hàng. Tô Doãn Hiên lạnh nhạt ngược mắt nhìn hán tử trung niên đang khom người đứng trước mặt mình, nói: “Nói như vậy, kẻ gây chuyện đúng thật là do bên Hong Định Hào phái tới?”

Hán tử trung niên ngẩng mặt, gương mặt thường thường không có gì lạ, quả thật tìm không thấy bất luận điểm nào đáng chú ý, đúng chuẩn loại hình nếu chỉ nhìn một lần rồi quay lưng liền không nhớ được. Hán tử kia gạt đầu xưng vâng, nghĩ nghĩ lại có chút do dự nói: “Thuộc hạ còn thẩm thính được, ông chủ của Hong Định Hào là em vợ của Thái Phó của Thái tử*.” Nói xong, lặng lẽ lau đi mồ hôi trên trán.

* Đại hoàng tử không phải Thái tử. Thái tử là con của Bạch Hoàng hậu, đứng hàng thứ hai trong số các con của Hoàng thượng.

Tô Doãn Hiên hừ một tiếng, nói, “Nên làm thế nào, ngươi đã biết rồi, đúng không?”

Hán tử gạt đầu vâng một tiếng, hành lễ rồi lĩnh mệnh mà đi.

Tô Doãn Hiên cầm qua một cái hộp, khuôn mặt vạn năm không thay đổi rốt cuộc thoáng hiện chút tươi cười, “Chữ viết cũng không tệ, rốt cuộc cũng có chút tay nghề xem được!”

Ngoài cửa sổ truyền bỗng vọng vào giọng nói lười biếng của Lâm quân sự: “Thiếu gia, ngày mai còn cần ta đi cử động cho cửa hàng của người ta không? Đã mua đến mấy hộp rồi, đủ cho trong phủ đốt suốt một năm!”

Vừa dứt lời, Lâm quân sự liền xuất hiện trước mặt Tô Doãn Hiên, trên mặt dán bộ râu quai nón rất buồn cười, trên má trái còn có một cái nốt ruồi rất lớn, nếu không phải thanh âm và thần thái vẫn còn quen thuộc, tuyệt đối không ai có thể nhận ra ông.

Nhìn thấy vẻ châm chọc trong mắt Tô Doãn Hiên, Lâm quân sự vô tội lấy hai tay vuốt mặt, “Chỉ là đi mua đồ thôi, còn phải làm sao để không cho ai nhận ra. Làm chuyện xấu đúng là không dễ a! Chỉ đáng thương cho lão già này, bị người ta kêu làm cái này làm cái nọ để lấy lòng giai nhân, bị vát và đã đánh, lại còn không thể để cho giai nhân biết.”

Tô Doãn Hiền thấy Lâm quân sự lại già và bi ai than thở, liền có chút đau đầu. Lâm quân sự là người do ông ngoại của hắn để lại. Ông đã chăm sóc hắn lớn lên, võ nghệ cao cường, nhưng đã một bó tuổi rồi mà vẫn không đứng đắn nổi.

Mấy năm trước còn có thể dùng chuyện tìm vợ để trấn áp ông ấy phần nào, nhưng khoảng thời gian này, ông càng lúc càng lớn mật, động một chút là lại lấy người kia ra trêu ghẹo hắn.

Mặt Tô Doãn Hiền có chút đỏ lên, phụng phịu bảo Lâm quân sự đi làm việc đi, đứng suốt ngày đảo tới đảo lui trước mặt hắn. Chờ người đi hết rồi, hắn lại nhìn chòng hộc hương liệu trước mặt đến gần người, vẻ mặt thất thần.

Tô Tấn Điền đi vào vừa lúc thấy cảnh tượng này, thờ dài lấy tay gõ lên cửa thư phòng.

Tô Doãn Hiền nghe động tĩnh, phục hồi tinh thần lại, quay sang thấy phụ thân đã đứng trước mặt, vẻ mặt không vui nhìn mình.

Tô Doãn Hiền khom người hành lễ chào Tô Tấn Điền, Tô Tấn Điền thờ dài, khoát tay, “Chúng ta đã là phụ tử nhiều năm, đâu còn cần những nghi thức xã giao này nữa?”

Tô Doãn Hiền cúi mắt xuống, không nói.

Tô Tấn Điền thấy con không lên tiếng, đành phải tự mình nói thẳng, “Hiên Nhi, con nghĩ cái gì, vì phụ trong lòng rõ ràng. Nam nhân thời niên thiếu đều sẽ có một, hai người vướng bận trong lòng, chờ đến lúc trưởng thành, thành gia lập nghiệp, mới biết những điều này đều là hư ảo. Con phải lúc nào cũng ghi nhớ đến trách nhiệm gánh vác trên người, hãy đặt tâm tư ở những nơi cần thiết đi.”

Một lúc lâu sau, Tô Doãn Hiền mới dùng vẻ mặt không chút thay đổi trả lời một câu: “Phụ thân quá lo lắng, con chẳng qua là cảm thấy thẹn với nàng, muốn bồi thường nàng một chút.”

Tô Tấn Điền nhìn bộ dạng quật cường của con, thờ dài một hơi. Ông vì cứu con của Uyển Di mà hy sinh vợ con mình, cái giá phải trả thật quá lớn. Hiên Nhi tuy rằng từ nhỏ đã bình tĩnh ôn trọng, nhưng dù sao vẫn là một thiếu niên mới mười lăm tuổi.

Còn Đan Niên, đứa nhỏ này rốt cuộc là cốt nhục ruột thịt của ông. Hiện tại thấy nàng tràn đầy sức sống đứng ở cạnh mình, cho dù là trách móc bản thân vài câu, trong lòng ông cũng thấy thoải mái, chứ không phải là cảm giác vạn bất đắc dĩ như bây giờ. Ông nhất định sẽ bảo hộ nàng chu toàn.

Bọn họ, mười mấy năm qua, mỗi ngày đều như một, đều giống như đi trên dây thép, chỉ một chút sơ sẩy là có thể ngã xuống. Mất thấy quan hệ giữa Hoàng hậu và Bạch gia ngày càng sâu sắc, còn có một Đại hoàng tử không đủ gây sợ hãi làm lá bài chắn trước mặt họ, mất thấy thời cơ báo thù thành công sắp tới, trong thời điểm mấu chốt này, ông vạn vạn không thể chấp nhận bất cứ biến cố gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Phong Thưởng

Thời tiết đang vào giữa hè, Đan Niên làm cái gì cũng cảm thấy lười biếng.

Cách mỗi hai ngày, Đan Niên lại đến xem Phúc Phưong Các, không thì đến Duyệt Lai nhìn một cái. Tuy rằng hiện tại Duyệt Lai kiếm tiền xa xa không bằng Phúc Phưong Các, nhưng đó là nơi lập nghiệp đầu tiên của nàng, bên trong mỗi chiếc bàn chiếc ghế đều là do nàng tự tay thiết kế, mặc dù về sau có thể có thêm nhiều cửa hàng, về mặt tình cảm cũng không thể so với Duyệt Lai.

Từ sau sự kiện lừa bịp tổng tiền, Đan Niên hết sức lưu tâm những hành vi lừa dối trên thương trường. Tiểu Thạch liên tục mấy buổi tối đều mang theo thức ăn rượu ngon đến tìm Triệu đại thúc nói chuyện phiếm. Gần đây, hắn tươi cười càng ngày càng quý dị, ánh mắt nhìn quần chúng nhân dân càng lúc càng giống như nhìn con dê béo đợi làm thịt.

Chuyến biển này của Tiểu Thạch khiến Đan Niên thỉnh thoảng vuốt cằm tỉnh lại bản thân, có phải mình đã đẩy một thanh niên chính trực, ít nói ngại ngùng lên con đường một đi không đường về? Tội lỗi, tội lỗi, Đan Niên một bên sám hối một bên cười toe toét nhìn đồng bạc trắng lờ lờ tỏa sáng trước mặt.

Một hôm, Đan Niên mới vừa vào cửa hàng, Tiểu Thạch vui vẻ ha ha nói với Đan Niên và Bích Dao rằng sau lưng Hồng Định Hào quả nhiên có người, còn là hồng nhân trước mặt Hoàng hậu, thầy giáo của thái tử, Thái Phó đương triều. Chẳng qua vị Thái Phó này ngày hôm sau đã bị Ngự Sử Đào Chính hung hăng cho một đòn ngay trên triều, nghe nói có người đến nhà Đào Chính, đem chuyện này từ đầu đến cuối nói ra một lần, còn gọi thêm vài người ra làm nhân chứng.

Nào là làm quan bất nhân, lạm dụng chức quyền, rồi còn chuyện cậu em vợ hãm hại trung lương, phẩm hạnh không đoan. Ngay cả chuyện hai vị tiểu thiếp trong hậu trạch của Thái Phó tranh giành tình nhân đến độ từng xông vào đánh nhau mấy lần cũng bị Ngự Sử đem ra, an bài tội danh trị gia vô

phương, hậu trạch không yên!

Đan Niên vừa nghe vừa kinh thán, vị Ngự Sử đại nhân kia thật sự là tài hoa, cầu tử đội* cũng phản ứng nhanh chóng như ông, vừa tóm thời cơ liền cho người ta một kích trí mệnh. Tưởng tượng đến cảnh vị Thái Phó kia đứng giữa triều đình, khuôn mặt già nua nghiêng rãng chịu đựng một Ngự Sử phẩm hàm còn thấp hơn mình trách móc đến cầu huyết lâm đầu, Đan Niên cực kỳ cảm thấy hả giận.

* Cầu tử đội là những paparazzi hoặc nhóm các phóng viên lá cải, nói chung là chuyên săn tin (chủ yếu là bậy bạ) của người nổi tiếng. Minh nghĩ các vị này bị gọi là “cầu tử” vì các vị này khi vừa “ngửi” được tin đồn nào đó, phản ứng đặc biệt quá khích và cứ bám theo không nhả ^^.

Các đời hoàng đế Đại Chiêu e sợ người đời sau nói mình chuyên quyền độc đoán, không chịu nghe ý kiến quần thần nên đã lập ra chức quan Ngự Sử, tuy rằng phẩm hàm không cao, nhưng địa vị rất cao, nhìn đến chuyện khó chịu liền nể, mắng xong hoàng đế lại đi trách móc đại thần, mắng xong còn được hoàng đế khen ngợi một câu mắng giỏi lắm. Nếu không cho mắng, các quan Ngự Sử sẽ họp lại, tập thể trách móc hoàng đế chuyên quyền độc đoán, trách móc các đại thần dụng tâm hiểm ác, không có lòng thần phục. Dân chúng cũng sẽ có ý kiến với hoàng đế và các đại thần, dù sao Ngự Sử cơ bản đều là người chính trực xuất thân từ dân chúng, trong số những chuyện tấu trình lên, hết tám, chín phần là vì dân chúng.

Đại hoàng tử điện hạ thật sự là người tốt a, giúp người giúp tôi cùng, đánh rắn đánh đập đầu! Đan Niên ôm bạc vui vẻ nghĩ.

Tiểu Thạch còn nói, tháng sau định sẽ khởi hành đến biên cảnh, tốc độ bán hương liệu tốt hơn nhiều so với dự tính của hắn, hơn nữa đang có tiền dư, nên định nhập thêm nhiều hàng một chút.

Căn cứ theo kinh nghiệm của Tiểu Thạch, sau vụ thu hoạch mùa thu, hàng năm đều sẽ có vài đội kỵ binh Lạc Xích quy mô nhỏ đến biên cảnh, tùm năm tùm ba cướp bóc lương thực vừa thu hoạch. Năm nay khẳng định cũng không ngoại lệ, thực lực của triều đình không đủ, đối với tình trạng này chỉ có thể mở một mắt, nhắm một mắt.

Đan Niên nhớ tới lời phán đoán của phụ thân, liền thúc giục Tiểu Thạch mau chóng khởi hành, nhất định phải nhanh chóng trở về trước vụ thu hoạch mùa thu.

Tiểu Thạch còn chưa kịp khởi hành, phong thưởng của Thẩm Lập Ngôn đã ban xuống. Sáng sớm ngày hai mươi tháng sáu, vài người của Binh bộ đến nhà tuyên đọc thánh chỉ. Thẩm Lập Ngôn dẫn theo một nhà bốn người ra quỳ lạy tiếp chỉ. Vì đã lập công ở biên cảnh, Thẩm Lập Ngôn được lĩnh bổng lộc của Thiên hộ. Hơn nữa, vì Thẩm Lập Ngôn lúc trước từng nhậm chức ở Phòng Vệ Doanh kinh đô, lần này cũng thăng làm chính ngũ phẩm Binh bộ lang trung. Thẩm Ngọc vì không có chức quan trong người, hoàng đế chỉ dùng miệng biểu dương một phen, cho một cái danh hiệu dũng sĩ trung nghĩa.

Trong số các quan viên đến tuyên chỉ, còn có phụ thân của Thanh Thanh, Liêm Mậu. Người này đại khái bởi vì bảo dưỡng tốt, lại thêm trường kỳ rèn luyện, thoát nhìn giống như người mới ba mươi tuổi.

Từ lúc vào trong nhà, thái độ của Liêm Mậu đối với Thẩm Lập Ngôn cực kỳ khắt thiết, chờ người tuyên chỉ đi rồi, ông vẫn nán lại, thân thiết kéo Thẩm Lập Ngôn trò chuyện, còn không ngừng khen Thẩm Lập Ngôn có phúc khí, có được đứa con trai tuổi trẻ tài con, đứa con gái xinh đẹp hào phóng.

Đan Niên sớm lui ra, bảo Bích Dao đi nấu nước, bản thân thì đi pha trà cho Liêm Mậu. Hề nhớ tới thái độ trước sau không đồng nhất của Liêm Mậu là nằng nặc tức giận. Lúc trước ông ta còn đặc biệt dặn dò Thanh Thanh không được lui tới với mình, Liêm phu nhân lúc trước cũng nhìn mình tựa như miếng cao trên da chó, muốn vứt mà vứt không được.

Đan Niên lục tung tìm túi lá trà dư từ năm trước, bốc vài miếng để vào trong ấm trà. Bích Dao kinh ngạc nhắc nhở: “Tiểu thư, ngài làm rồi. Đây là trà dư từ năm trước, bị dính hơi ẩm nên đã có mùi nấm mốc, phu nhân không phải đã sớm vứt đi rồi sao?”

Đan Niên thân nhiên tự đắc đi lấy nước sôi đổ vào ấm trà, cười tủm tỉm nói: “Ta chính là muốn cho ông uống loại trà này!”

Liêm Mậu lôi kéo Thẩm Lập Ngôn, Tuệ Nương và Thẩm Ngọc nói chuyện cả ngày, miệng đã sớm khát. Thấy Đan Niên bưng nước trà lên, ông vui vẻ khen Đan Niên hai câu nghe lời biết chuyện, liền xốc lên nắp vung uống một ngụm, nhất thời nhẹn không được nhứ chặt mảy.

Đan Niên vội vàng xin lỗi nói: “Trong nhà không có gì có thể lấy ra chiêu đãi, thật sự là làm cho Liêm đại nhân...”

Liêm Mậu chỉ phải cố gượng để gương mặt không quá nhẵn nhụi, cười nói: “Không việc gì không việc gì, Liêm thúc thúc ta cũng là người nhập ngũ, từ dưới thấp lăn lộn bò lên, có cái gì khổ mà chưa từng ăn, khi đó loại trà này đã phải uống không biết bao nhiêu lần!” Nói rồi còn sợ Đan Niên không tin, từ từ đem tách trà kia uống cạn.

Đan Niên cười tủm tỉm lấy ấm trà ra, hết tách này liền rót tách khác. Hừ, người như người, thoát nhìn đã mấy chục năm cũng chưa phai ra mặt trời, còn ở trong quân đội mò mẫm lăn lộn?! Nếu đã thích uống như vậy, ta sẽ cho người uống nhiều thêm một chút, trong nhà lại không sợ thiếu chút nước sôi.

Rốt cuộc, Đan Niên quả thật đánh giá thấp lão bánh quẩy đã nhiều năm đứng vững trên quan trường như núi Thái Sơn này. Liêm Mậu không chút nhứ mảy uống thêm nửa tách trà, liền đặt trà sang một bên, giống như không có việc gì tiếp tục nói chuyện phiếm với Thẩm Lập Ngôn.

Đan Niên thấy không còn việc gì cho mình, đành phải hậm hực hờn dỗi đi xuống. Bích Dao chưa bao giờ gặp qua có quan lớn như vậy tới nhà, nhất thời có chút hưng phấn, nắm lấy tay Đan Niên hỏi lung tung này nọ. Trong lòng Đan Niên đang loạn, không rảnh trả lời các loại vấn đề ly kỳ cổ quái của nàng, liền ném qua mấy thước vải trắng mịn, bảo nàng về phòng làm cho Tiểu Thạch mấy đôi vớ.

Phân phong thưởng này của hoàng đế hiển nhiên là muốn tìm kiếm điểm thăng bằng giữa phủ Ung Quốc Công và phái của Hoàng hậu. Đại hoàng tử là

cái gai trong lòng Hoàng hậu, thái tử mới mười hai tuổi, Đại hoàng tử cũng đã mười tám, sức khỏe của hoàng đế lại không được tốt, thường thường ốm đau không thể làm triều.

Đại hoàng tử một ngày sống ở trên đời, Hoàng hậu liền một ngày trong lòng không được an bình. Thế lực của Bạch gia như mặt trời ban trưa, Bạch đại công tử là người nổi nghiệp được Bạch gia tì mi bồi dưỡng, chưa hẳn không có dã tâm thềm muốn ngôi vị hoàng đế. Bạch gia cần gì phải ba quý chín lại một tiểu hài tử mới mười hai tuổi, lập hẳn lên làm hoàng đế?

Mẫu thuẫn giữa Hoàng hậu và Bạch gia không phải một ngày hai ngày, trận phá sản lần này cũng là mượn cơ hội để làm bà tỉnh ra, không cần có ý đồ đối lập với gia tộc.

Hoàng đế phong thưởng cho Thẩm Lập Ngôn không coi là nhiều, coi như không đắc tội cả hai phái. Cái nghề hoàng đế này cũng quá khó làm, cả ngày cứ phải lo nghĩ đồ lão bà và cậu em vợ, Đan Niên chắc chắn thờ dài.

Liên Mậu lúc này có ý tưởng, không cần nghĩ cũng biết, đơn giản là thấy Thẩm Lập Ngôn có cơ hội bò lên trên, Thẩm Ngọc lại là thiếu niên anh tài, tưởng nhắc lại chuyện hôn ước kia một lần nữa.

Đan Niên hết sức không đồng ý để cho ca ca dính phải một nhạc phụ như vậy. Thẩm Ngọc là hạng người gì, Đan Niên rất rõ ràng, là người rất chán ghét trói buộc, chán ghét hư tình giả ý. Sau này Thẩm Ngọc đi vào con đường làm quan, ở trên triều đình khó tránh khỏi lục đục với nhau, nếu về đến nhà còn phải qua loa đại khái với nhà nhạc phụ, thì cuộc đời quá mức bi kịch.

Nghĩ đến Thanh Thanh, Đan Niên liền thờ dài, nàng nếu không phải con gái của Liên Mậu thì thật tốt. Bộ dạng xinh đẹp, tâm địa đơn thuần thiện lương, trọng yếu nhất là thân thiết với Đan Niên, tương lai chị dâu em chồng ở chung với nhau hẳn là không thành vấn đề.

Liên Mậu đi rồi, người một nhà một lần nữa ngồi xuống cùng nhau. Chuyện phong thưởng tới quá mức đột nhiên, vốn tưởng rằng dưới sự trấn áp của phe Hoàng hậu, triều đình cứ như vậy lảng lảng làm lo đi, tùy tiện ban cho cái chiếu thư động viên này nọ.

Đột nhiên đến một cái phong thưởng không lớn không nhỏ, thật không hiểu nên vui hay nên buồn. Còn chưa chờ có người nói chuyện, Tuệ Nương liền hoảng lên, hai tay chấp thành chữ thập, thì thảo thì thầm: “Hôm nay xảy ra nhiều chuyện, quên mất hướng Phật tổ dâng hương.” Nói xong liền đứng lên, đi thẳng vào Phật đường nhỏ trong nhà chính.

Đan Niên vội vàng đứng lên đỡ Tuệ Nương đi Phật đường, lấy ra ba nén nhang, châm xong rồi đưa cho Tuệ Nương. Tuệ Nương cầm lấy nhang, trình trọng vái ba cái mới cắm vào trong lư hương.

Nhìn dung nhan chậm rãi thương lão của mẫu thân, trong lòng Đan Niên chua xót dị thường. Từ khi Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc đi biên cảnh, mẫu thân tựa như già đi mười tuổi, cũng bắt đầu tin Phật giáo, mỗi ngày sau ba bữa nhất định phải vào Phật đường đốt nén hương, đến mừng một và mười lần phải lên chùa làm lễ tạ thần, khẩn cầu Phật tổ phù hộ người một nhà bình an.

Tuy ở hiện đại là người theo chủ nghĩa vô thần, nhưng Đan Niên cũng không phản đối Tuệ Nương như vậy. Con người khi lớn tuổi, dù sao cũng phải có một nơi để ký gửi tinh thần. Hướng chỉ, nàng vốn chính là một người bị ô tô đâm chết, hiện tại lại êm đẹp đầu thai đến nơi này, nói không tin quý thần chính là gạt người.

Đan Niên nắm tay Tuệ Nương chậm rãi trở lại tiền viện. Thẩm Ngọc thấy sắc mặt Tuệ Nương lo lắng, đi đường cũng không nhanh nhẹn như trước, liền vội vàng đứng lên nắm lấy tay bên kia của Tuệ Nương, cùng Đan Niên đỡ Tuệ Nương lên ngồi ghế chính trong nhà.

Thẩm Lập Ngôn đợi Tuệ Nương chậm chậm ngồi xuống, mới cúi đầu ho một tiếng, nói với người trong nhà: “Xem bộ dạng này, về sau là không thể rời kinh thành được.”

Đan Niên cảm thấy trong lòng như cuộn cuộn. Nàng muốn về Thẩm gia trang lắm a, nơi đó có thời thơ ấu của nàng, ở đó, nàng không cần quan tâm cái gì hết, còn có nhà có đất, có thể làm bà địa chủ giàu có thành thoi. Đan Niên hạ quyết tâm, hiện thời không trở về được, vậy vẫn sớm bán đi, tránh cho sau này lại gây chuyện.

Đan Niên nhân cơ hội nhắc đến chuyện Thẩm gia trang, nói nếu sau này không lại trở về, liền sớm bán đất đi, ba hộ tá điền kia, nếu nguyện ý đến kinh thành thì sẽ tìm việc làm cho bọn họ trong cửa hàng, nếu không nguyện ý, thì vẫn cứ ở lại chỗ cũ, bên nhà họ Vương thì trả lại khế bán thân, coi như làm việc thiện.

Thẩm Lập Ngôn và Tuệ Nương suy nghĩ một lát, cảm thấy không có ý kiến gì. Đan Niên liền định bảo lão Triệu đi làm việc này. Thẩm Ngọc không tin lão Triệu, nghi ngờ hỏi Đan Niên vì sao tin nhiệm lão Triệu như vậy, hẳn cũng không quên chuyện tranh chấp điền sản năm đó. Đan Niên cười cười, chỉ nói người nọ đáng giá tin nhiệm.

Nàng cũng không thể nói ra chuyện lão Triệu phải cứu vị tiểu thư nhà chủ cũ bị sa vào quan kỹ. Nếu nói ra, sợ là Thẩm Lập Ngôn sẽ lập tức đuổi lão Triệu chạy lấy người.

Đan Niên vài lần muốn nói ra chuyện Đại hoàng tử từng ở Phúc Phương Các giúp nàng, lại tìm Ngự Sử thay nàng xả giận, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống. Không biết xuất phát từ dạng tâm lý gì, nàng luôn cảm thấy chuyện này giống một bí mật nhỏ nhỏ phải được giấu ở sâu trong lòng.

Chương 89: Lễ Tạ Thần

Thẩm Lập Ngôn từ khi nhậm chức Binh bộ lang trung, thường xuyên phải đến Binh bộ báo danh từ lúc trời còn chưa sáng. Đan Niên thường cầu nhậu với Tuệ Nương, nói triều đình rất áp bức người khác, làm vất vả suốt mười ngày mới cho nghỉ một ngày. Tuệ Nương mỗi lần nghe, chỉ cười cười rồi tiếp tục thù thù.

Một Binh bộ lang trung hàm chính ngũ phẩm, ở trong mắt dân chúng đã là một đại quan. Nhưng ở kinh thành, khắp nơi đều có hoàng thân quốc thích, tùy tiện kéo một người ra hỏi, trong nhà đều có một vị thân thích kiêu ngạo làm quan. Đan Niên muốn đi ngang trong kinh thành, đã đảo tiểu đã thú đến từ sao Hỏa như Thẩm Đan Hà, khó khăn còn có chút lớn.

Lúc này đã là cuối tháng sáu, trong kinh thành mưa to liên tiếp mấy đêm liền. Tuệ Nương bởi vì ban đêm ngủ không đóng cửa sổ, bị trúng gió lạnh, sau khi đứng lên liền cảm thấy hoa mắt váng đầu, cổ họng đau nhức.

Đan Niên sờ lên trán Tuệ Nương, thấy nóng sốt như bị lửa cháy, vội vàng bảo Bích Dao đi mời đại phu lại đây. Tuệ Nương mười mấy năm qua đều khỏe mạnh, không bệnh lớn cũng không bệnh nhỏ, nay đột nhiên ngã bệnh, trong nhà liền như bị rối loạn.

Lão đại phu có chòm râu dê không nhanh không chậm viết toa thuốc, dặn dò xong những việc cần chú ý liền xách hòm thuốc rời đi. Bích Dao nhanh chóng đi sắc thuốc, đem đến cho Đan Niên hầu hạ Tuệ Nương uống.

Ban đầu, Tuệ Nương thế nào cũng không chịu uống thuốc, cứ nói chỉ cần nằm xuống nghỉ một chút là tốt rồi, lại bị Đan Niên dùng mọi cách khuyên bảo nên miễn cưỡng uống. Lúc uống, mặt bà còn rất nhăn nhó, rõ ràng không tình nguyện. Đan Niên nhìn mà thầm cười trong lòng. Trong kí ức của nàng, Tuệ Nương luôn giữ bộ dáng mẫu thân hiền lành, chỉ có mỗi lần mắng Thẩm Ngọc là đặc biệt nghiêm khắc, không nghĩ tới còn sợ uống thuốc đắng giống một đứa nhỏ.

Tuệ Nương uống thuốc xong, liền muốn uống thêm nước. Đan Niên lo lập tức uống nước sẽ hòa tan dược tính, nên đợi một hồi thật lâu mới chịu đưa qua chén nước sôi để nguội có sẵn bên cạnh, chọc Tuệ Nương ngậm làm bầm thật lâu.

Ngày hôm sau, bệnh của Tuệ Nương khá hơn nhiều, đã có thể xuống giường đi lại. Tuệ Nương sáng sớm liền rời giường, chuẩn bị nhang đèn, nói là hòa thượng trong chùa giảng kinh Phật hay lắm, hôm nay phải đi làm lễ tạ thần, không thể thất tín, làm Phật tổ không vui.

Đan Niên sờ sờ trán Tuệ Nương, nhiệt độ vẫn còn có chút cao, liền không chịu để cho Tuệ Nương đi, nói Phật tổ biết nương có tâm thành, tất sẽ không so đo. Tuệ Nương vẫn không an lòng, nhất định phải đi. Đan Niên khuyên bảo nửa ngày, đành phải thương lượng với Tuệ Nương, nói nàng sẽ thay Tuệ Nương lên chùa làm lễ tạ thần, nếu không thì tuyệt đối không để Tuệ Nương còn chưa hết cảm mà đã ra khỏi nhà.

Tiểu Thạch mấy ngày nay đang chuẩn bị đi biên cảnh, Đan Niên không tiện vì chút việc nhỏ này mà quấy rầy hắn, đành bảo Bích Dao đến Duyệt Lai gọi Phùng lão bản trở về. Duyệt Lai hiện thời cũng nhiều tiểu nhị, công việc đè trên vai mỗi người không nặng như trước kia.

Chờ Phùng lão bản trở về, Đan Niên cũng đã thắng xong yên xe ngựa. Kỳ thực, mấy chuyện đánh xe ngựa thế này, một mình Đan Niên cũng có thể làm được. Chỉ tiếc nơi này là kinh thành, không phải là Thẩm gia trang dân phong thuần phác. Nếu bị người khác nhìn thấy nữ nhi của Binh bộ lang trung đánh xe ngựa đi trên đường, Thẩm Lập Ngôn ắt sẽ bị nước miếng của những người xung quanh làm cho chết đuối.

Đan Niên vốn định để Bích Dao ở nhà chăm sóc Tuệ Nương, Tuệ Nương lại kiên trì nói mình không có việc gì, nhất định phải để Bích Dao đi theo Đan Niên. Đan Niên không có biện pháp, đành phải mạng theo Bích Dao, trước khi đi còn dặn dò Tuệ Nương nếu có chuyện, nhớ gọi hàng xóm đến hỗ trợ.

Phùng chương quỳ trước kia từng đánh xe chở Tuệ Nương và Đan Niên lên Tam Nguyên Tự – nơi hai mẹ con thường đến làm lễ tạ thần – nên biết đi như thế nào. Xe ngựa đi ra khỏi cửa thành không bao lâu liền đi lên đường núi, dọc đường đều bình an vô sự.

Thời gian từng chút trôi qua, mặt trời cũng dần dần bò lên giữa không trung. Bích Dao vén rèm xe lên một đoạn, phe phẩy tay áo thở dài: “Hôm nay thật sự nóng quá a, mấy hôm trước trời mưa lớn như vậy, còn tưởng rằng thời tiết sẽ mát mẻ a!”

Đan Niên cũng nóng sắp chịu không nổi, bên trong xe rất oi bức, may mà rèm xe bị Bích Dao vén lên, vừa đủ cho một chút gió lạnh bay vào, “Còn phải nói.” Đan Niên lấy khăn lau mồ hôi trên trán, “Hiện tại mới tháng bảy, muốn trời mát, ít nhất còn phải chờ một tháng nữa.”

Xe ngựa dần dần ngừng lại, chợt nghe có tiếng Phùng lão bản xuống xe ngựa, đi đến đuôi xe, cách tám rèm nhỏ giọng nói với Đan Niên: “Tiểu thư, trên cầu đá phía trước có hai chiếc xe ngựa đang tranh cãi, tạm thời không qua được.”

Đan Niên vén rèm lên, thò đầu ra xem, chiếc cầu đá dẫn đến ngôi chùa vốn chỉ có thể cho một chiếc xe ngựa chạy qua, hiện tại, hai chiếc xe ngựa đồng thời ngăn ở đầu cầu, không ai nhường ai. Trên đầu cầu, một đám gia đình đang vây quanh hai vị công tử ăn mặc lòe loẹt, cùng hỗ trợ chủ tử chửi bậy vào mặt nhau.

Không lâu sau, hai bên liền xông vào đánh nhau. Đan Niên thống khổ che mắt lại, các bạn trẻ à, có cần như vậy sao! Ai đi vào thấp hương trước thì có

khác gì nhau! Hơn nữa Tam Nguyên Tự cách kinh thành rất xa, nàng đã tới vài lần, cũng chưa thấy có bao nhiêu người đến dâng hương, đầu của hai vị công tử này bị cửa kẹp rồi sao.

Bích Dao thấy biểu cảm của Đan Niên như vậy, hi hi cười nói: “Tiểu thư không ở kinh thành không biết, dâng hương ở Tam Nguyên Tự có ý nghĩa đặc biệt. Ta đoán hai vị công tử muốn đi thấp nén hương đầu tiên để cầu cho tên mình được ghi lên bảng vàng. Tam Nguyên Tự nguyên bản còn có tên Đậu Tam Nguyên.”

Còn có việc này? Cũng khó trách, ở hiện đại cũng có rất nhiều học sinh trước kỳ thi tốt nghiệp trung học cũng thấp hương linh tinh. Đan Niên phần nộ nhìn hai vị công tử quần áo hoa lệ, bất chấp hình tượng đánh nhau trước mặt mọi người, quần áo bị xé rách, tóc tán loạn như người điên, thật sự là dọa người!

Trong đó, phe gia đình mặc áo màu lam rõ ràng có nhân số áp đảo phe gia đình mặc áo màu đen, không được bao lâu chiến cuộc liền nghiêng về một phía. Chỉ tiếc, chủ soái phe áo lam rất không có sức chiến đấu, bị công tử phe áo đen đánh liên tiếp mấy quyền vào người, không còn sức đánh trả.

Đám tiểu đệ phe áo xanh thấy công tử nhà mình ăn đòn nặng, cũng vút luôn thương hạ tôn ti, đồng loạt xông lên đẩy công tử phe áo đen sang một bên, bảo vệ công tử nhà mình. Công tử phe áo đen thấy tình thế bất lợi, không lại cứng rắn tranh giành nữa, mà đặt mông ngồi lên trên cầu đá, hất đầu trừng mắt nhìn phe áo xanh. Tư thế kia rõ ràng đang nói: Muốn lên cầu này đi thấp hương, hãy bước qua xác của ta trước!

Gia đình phe áo đen lập tức điều chỉnh trận hình, lúc này dàn hàng ra, người đứng trước người đứng sau chủ soái. Công tử phe áo đen phỏng chừng có bối cảnh không thua kém mấy so với công tử phe áo xanh, nên bọn gia đình phe áo xanh không dám hành động thiếu suy nghĩ, mặc cho công tử phe áo xanh nói thế nào cũng vô dụng, hai bên không ai nhường ai.

Đan Niên xem mà đầu đầy hắc tuyến, trách không được đám công tử này mỗi lần ra khỏi cửa đều phải có một bày gia đình tiền hô hậu ủng đi theo, hóa ra là để khi kéo bè kéo lũ đánh nhau mới có ưu thế!

Phùng chương quỳ thấy bọn họ đánh nhau quá dữ dội, mặt mũi người nào đều có chỗ xanh chỗ đỏ, lo lắng tai họa lan đến bên mình, liền không dám chạy lên phía trước. Một lúc sau, ánh nắng mặt trời càng thêm gay gắt, mồ hôi trên người ông không ngừng chảy xuống.

Bích Dao nhớ tới cách đây không xa có một con suối từ vách núi chảy xuống, liền lấy cái ấm trà đã sớm cạy trong xe đưa cho Phùng chương quỳ, nhờ ông đi lấy chút nước lạnh cho Đan Niên lau mặt. Phùng chương quỳ có chút bận tâm nhìn đám gia đình hung thần ác sát kia, thấy Đan Niên cho mình ánh mắt an tâm, đành dặn Đan Niên và Bích Dao đừng ra khỏi xe ngựa rồi đi lấy nước.

Phùng chương quỳ đi rồi, Đan Niên và Bích Dao tiếp tục ở lại trong xe ngựa, lấy tay áo làm quạt thổi gió, câu được câu không trò chuyện, thường thường liếc mắt xem tình hình bên ngoài.

Đúng lúc này, Đan Niên thấy vị công tử phe áo xanh chia tay về phía xe ngựa của nàng, nói câu gì đó, sau đó có hai tên gia đình mặc áo lam, dáng vẻ lưu manh đi tới chỗ nàng.

“Đây là xe ngựa nhà ai? A? Ai cho phép các ngươi tới dâng hương? Ngày hôm nay công tử nhà chúng ta đã bao hết Tam Nguyên Tự, ai cũng không cho phép đi lên!” Kia gã gia đình thấy hình thức xe ngựa nhà Đan Niên cũ kỹ, hơi có chút lỗi thời, hàm thiếc và dây cương cho ngựa đều bị mòn đến tóa sáng, vừa thấy liền biết không phải là người có tiền, thái độ liền khinh miệt thấy rõ.

Đan Niên đoán là tên công tử phe áo lam kia thấy bên phía mình đông người lại không làm được như ý muốn, trong lòng tức giận, liền không cho những người khác lên núi thấp hương. Phùng chương quỳ bây giờ còn chưa trở về, Đan Niên đành cách rèm cửa, mềm giọng thương lượng với bọn họ: “Hai vị tiểu ca, chúng ta chỉ là đi thấp hương bình an cho người nhà mà thôi, quyết sẽ không đoạt đầu hương của công tử các vị.”

Hai tên gia đình không ngờ lại là một giọng nữ trẻ tuổi trả lời mình, nhìn quanh thấy không có người lái xe ở đây, liền nổi lên ý coi thường, định khi dễ. Một người trong đó xóc rèm lên, thấy chỉ có hai nữ hài ngồi trong xe, người kia liền mở miệng đùa giỡn: “Nguyên lai là hai vị cô nương a! Đợi lát nữa ta đi nói với công tử nhà chúng ta, thả cho các ngươi đi vào, nhưng các ngươi định cảm tạ ta thế nào a?”

Bích Dao hoảng sợ không thôi, lúc trước cũng bởi vì có mấy kẻ lưu manh lang thang muốn gây rối với nàng nên Mai di mới kiên quyết không cho nàng ra khỏi cửa. Giờ phút này thấy hai tên gia đình choai choai hi hi ha ha, nàng liền hoảng lên, không biết nên làm thế nào cho phải.

Đan Niên chán ghét liếc mắt nhìn hai người kia, nghiêm mặt nói: “Người của ta chẳng mấy chốc nữa sẽ tới, các ngươi mau chút rời đi, ta sẽ không so đo với các ngươi.” Đang lúc rõ như ban ngày, lạnh lạnh can khôn, Đan Niên không tin hai cái tiểu nam hài này dám làm ra chuyện gì.

Hai tên gia đình nghe lời này, trong lòng liền không vui, xắn tay áo lên, chống nạnh nói: “Cái thứ nghèo kiết xác kia, còn tưởng là mình là thiên kim tiểu thư hay sao? Ngươi có biết lão gia nhà ta là ai?”

Đan Niên chậm rãi nói: “Ngươi cũng không biết chủ tử của ngươi là ai, ta làm sao mà biết!”

Bích Dao liều mạng kéo kéo áo Đan Niên, ý bảo nàng đừng gây xung đột với hai người kia. Đan Niên không để ý tới, loại ác nhân này, nếu tỏ ra khiếp sợ, bọn họ chỉ càng thêm can rỡ.

“Ngươi!” Một trong hai tên gia đình định tiến lên, bị gã kia kéo lại, dùng giọng vịt đực ồ ồ thời kỳ vỡ tiếng cười nói: “Hôm nay ngươi xúc phạm công tử nhà ta, vốn là phải dẫn tới nha môn trị tội, bất quá nếu ngươi thức thời một chút, liền...” Nói rồi hất vron tay phải đến trước mặt Đan Niên, ý tứ hết sức rõ ràng.

Bích Dao sợ đặc tội đại nhân vật nào đó, càng sợ Đan Niên bị cái gì sơ xuất, liền định bỏ tiền ra cho hai kẻ lừa bịp tổng tiền.

Đan Niên bởi vì lần trước tận mắt thấy màn lừa bịp tổng tiền ở Phúc Phương Các, đối với việc này vẫn luôn rất tức giận, lúc này thấy hai người kia như vậy, trong lòng càng thêm không thoải mái. Tiền mà mình vất vả kiếm được, sao phải cho hai tên hạ lưu này? Đan Niên mặc kệ.

Đề xuống tay Bích Dao, Đan Niên trầm giọng nói: “Chủ tử của ngươi thuộc phủ nào trong kinh thành? Ta thật muốn xem, nhà ai dám cho nô bộc đến bắt chẹt dân nữ giữa đường!” Nếu như bị hai đứa nhỏ choai choai mười hai, mười ba tuổi bắt chẹt, Đan Niên cả đời đều sẽ khinh bỉ bản thân.

Hai tên gia đình thấy Đan Niên không chịu cho tiền, nhất thời có chút nóng nảy, thò tay chuẩn bị giật lấy mấy đồng tiền lớn trong tay Bích Dao.

Đan Niên nổi điên lên. Đúng là không có thiên lý, không vương pháp! Nàng một cước đá văng bộ móng vuốt đang thò tới của một tên gia đình, xoay người rút ra một cây gậy gỗ bọc sắt dưới đáy toa xe.

Đan Niên mặc dù không có luyện qua võ nghệ, nhưng nàng đã nhìn Thẩm Lập Ngôn và Thẩm Ngọc luyện võ mười mấy năm, một hai động tác vẫn có thể làm ra trò.

Tên gia đình bị đá trúng ăn đau lui về phía sau vài bước, dùng ánh mắt ra dấu tên kia xông lên. Đan Niên lấy chân đạp mở cửa xe ngựa, cầm gậy trong tay, sẵn sàng đón quân địch.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Không Cần Ngươi Hỗ Trợ

Nhìn thấy tư thế này của Đan Niên, gã gia đình kia bỗng cảm thấy sợ hãi. Công tử vốn chỉ bảo hắn đừng để người không liên quan đến tham gia trước khi thu phục đối phương, chuyện đòi tiền cũng chỉ dám làm lén lút. Hiện tại nếu làm dân nữ bị thương, công tử không lột da bọn họ mới là lạ.

Mặc cho gã gia đình bị Đan Niên đá ra dấu thế nào, gã gia đình kia vẫn không chịu bước lên trước một bước, nhỏ giọng nói, “Chúng ta trở về đi”. Gã gia đình bị đá không nhận được mối nhục mất mặt, rồn bộ ngực gầy teo không đủ hai lạng thịt lên, hô to: “Ngươi ngoan ngoãn trả thù lao, ta liền...”

Đan Niên hét ầm lên, còn lớn tiếng hơn cả hắn: “Liền cái gì? Ngươi tưởng lão nương sợ ngươi sao! Dám đụng đến lão nương, để lão nương đánh ngươi trước, lại bảo cha ta lãnh mấy vạn binh lính đến cán chết cả nhà ngươi!” Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa từ rất xa chạy về hướng bọn họ.

Đan Niên bất chấp nhiều như vậy, một tay hất mạnh xe lên, vịn thành xe trực tiếp nhảy xuống, vung cây gậy đánh cho hai tiểu nam hài gào khóc chạy trốn chết.

Lúc này, một người nhảy xuống từ chiếc xe ngựa phía sau, vội vàng chạy tới, khuôn mặt nghiêm túc vốn đang khấn trương vừa thấy cảnh Đan Niên múa gậy hết sức uy vũ sinh phong, hai tên gia đình thỉnh thoảng bị trúng một gậy, oa oa gào khóc gọi dậy, cũng nhận không được bật cười.

“Đứng lại!” Người tới quát lớn một tiếng, Đan Niên nhìn lại, hóa ra tên Tô Doãn Hiên lâu ngày không gặp.

Tô Doãn Hiên trầm mặt nhìn kia hai tên gia đình ôm đầu, đáng thương tội nghiệp đứng bên cạnh xe ngựa quay đầu nhìn hắn, mắng, “Giữa ban ngày ban mặt, dám hành hung? Trong mắt các ngươi còn có vương pháp hay không?”

Hai tên gia đình liếc nhau, vẻ mặt ủy khuất, run rẩy bầy lấp bắp trả lời: “Hồi bẩm Tô công tử, người hành hung, hành hung không phải chúng ta a!” Bọn hắn có hành hung sao?! Rõ ràng là con mụ đánh đá kia! Không trả tiền thì thôi, còn cầm gậy sắt đánh người, thật sự là quá độc ác!

Hai tên gia đình này đi theo công tử nhà mình lẫn lộn lâu như vậy, cũng biết người trước mắt là Tô gia công tử, không phải là người mà công tử nhà bọn họ có thể chọc, nên không dám lỗ mãng, thành thành thật thật cúi đầu chờ xử lý.

“Hung thủ” Thẩm Đan Niên chống gậy xuống đất, ngẩng cằm nhìn Tô Doãn Hiên từ trên xuống dưới, “Không cần ngươi hỗ trợ.”

Tô Doãn Hiên làm như không nghe thấy lời Đan Niên nói, tiếp tục mắng: “Công tử nhà các ngươi là ai?”

Một hồi lâu, hai tên gia đình đều im lặng, không dám lên tiếng.

“Nói hay không?” Tô Doãn Hiên cất cao giọng lên.

Một tên gia đình run rẩy lấp bắp nói, “Lão gia nhà ta là Công bộ Viên ngoại lang Chu lão gia.” Đưa tay chỉ chỉ hai phe người ngựa đang đứng giằng co ở đầu cầu đằng xa, hắn tiếp tục lấp bắp kể lại chuyện đã xảy ra, cuối cùng không ngừng cầu xin tha thứ, thề thốt rằng mình không dám nữa.

Tô Doãn Hiên nhìn về phía đám người đang giằng co dưới chân cầu, chân mày nhíu chặt. Hắn không thể quản đám thiếu gia kinh thành suốt ngày chỉ biết chọi gà trộm chó này. Tô Doãn Hiên quay đầu trách mắng hai nam hài choai choai: “Đã là biết sai rồi, còn không mau xin lỗi!”

Hai tên gia đình liền vội vàng quỳ xuống đất, dập đầu thùng thùng cầu xin trước mặt Đan Niên. Trên đường đều là tảng đá, chỉ chốc lát, trên trán hai đứa nhỏ choai choai liền bị đỏ một mảng lớn, còn có tơ máu ỉn ỉn xuất hiện.

Đan Niên cảm thấy không đành lòng, khoát tay bảo hai người bọn hắn đứng lên đi trở về. Đây là những đứa nhỏ còn chưa lớn, tâm địa vốn dĩ không đến nỗi như thế, chỉ là đi theo một chủ tử như vậy, có thể học được cái gì tốt.

Phùng chương quỳ trên đường đem ấm nước về, vừa đúng lúc nhìn thấy tiểu thư nhà mình đang lấy gậy đánh người, làm ông sợ hết cả hồn, cuống quýt bỏ lại ấm nước, chạy như điên về phía trước. Chính là Tô Doãn Hiên đến sớm hơn ông, chờ Phùng chương quỳ thờ hồn hên đuổi tới nơi, hai tên gia đình kia đã sớm ôm đầu chạy mất, nước mắt chảy ròng ròng.

Phùng chương quỳ nghĩ mà sợ không thôi, vội vàng định dập đầu cảm tạ Tô Doãn Hiên ra tay cứu giúp. Đan Niên vươn tay kéo Phùng chương quỳ đứng dậy, bất mãn nói: “Bá bá nơi nào thấy là hắn giúp ta, không có hắn, ta cũng có thể đuổi hai tên tiểu tặc kia đi!” Dứt lời liền xoay người lên xe, còn không quên xoay mặt ném cho Tô Doãn Hiên một ánh mắt khinh thường. Đối với người này, Đan Niên chưa bao giờ thôi căm ghét.

Xen vào việc của người khác! Kẻ tặc đã bị ta đánh chạy, ngươi còn đến xem náo nhiệt gì? Cưng nhiên để hắn thừa cơ nhảy ra làm anh hùng, Đan Niên ngẫm lại cảm thấy thật sự rất không có lời, gặp phải hắn đúng là rất xui xẻo.

Phùng chương quỳ xấu hổ liếc nhìn Tô Doãn Hiên. Tô Doãn Hiên lúc này vẫn giữ bộ dạng hòa hòa khí khí, tuy rằng trên mặt không có tươi cười, nhưng vẫn nhàn nhạt khoát tay nói: “Không cao, về sau khi ra ngoài cần phải cẩn thận một chút.”

Phùng chương quỳ lại liên thanh cảm tạ, vô tình chọc cho Đan Niên giận lên, ngồi trong xe mà cứ dưng rầu trừng mắt với Tô Doãn Hiên, tên ranh này giả làm người tốt đến ghê tởm rồi phải không!

Hai tên gia đình kia vừa chạy về phe mình, liền tè ra quần mà nói công tử nhà Hộ bộ Thượng thư, đương nhiệm Lễ bộ lang trung Tô công tử sắp tới, làm cho hai vị công tử còn đang trong chiến tranh lạnh sợ hoảng hồn, không còn dám tranh đi trước sau, cùng chạy như bay qua đầu cầu bên kia. Xe ngựa của hai bên cũng vội đi theo hai người, dần dần tiến vào trong chùa. Cây cầu đá cuối cùng cũng khôi phục về thanh tịnh.

Lúc này, chiếc xe ngựa của Tô Doãn Hiên cũng chậm rãi đi tới, ngừng lại phía sau xe ngựa nhà Đan Niên, từ trong xe vọng ra giọng nói nhỏ nhẹ ảm áp, “Hiên Nhi, xảy ra chuyện gì?” Nghe qua như là giọng của một phụ nhân chừng ba mươi, bốn mươi tuổi.

Tô Doãn Hiên quay đầu cung kính đáp: “Là hai tiểu mao tặc, đã bị con đuổi đi. Mẫu thân chớ lo lắng.”

Đan Niên kinh ngạc há hốc miệng, mẫu thân? Nhưng lần trước Tô Doãn Hiên không phải đã nói Ngọc Nương chết rồi sao? Chẳng lẽ là hắn gạt ta, không muốn cho ta nhận người thân?

Lòng Đan Niên như bồn nước bị đun sôi, tay chân bắt gặp có chút run lên, ánh mắt ao ước nhìn xe ngựa, do dự không biết mình có nên xuống xe, bái kiến Ngọc Nương một chút.

Tô Doãn Hiên nhàn nhạt nhìn Đan Niên một cái, dùng một cái lắc đầu cực nhỏ đến độ gần như không thể thấy để ngăn Đan Niên. Đan Niên không vui, đây là ý gì, ngay cả gặp cũng không cho gặp sao?

Đúng lúc này, tấm rèm trên cửa sổ xe ngựa bị xốc lên, Tô Doãn Hiên gọi một tiếng “Mẫu thân” liền bước lại nghiêng đón. Đan Niên đạt được ước nguyện nhìn thấy phụ nhân trung niên kia.

Không phải dung nhan trong kí ức của nàng. Đan Niên dùng sức dụi dụi mắt, ý đồ nhìn ra dấu vết quen thuộc trên gương mặt của phụ nhân. Rất không giống. Phụ nhân kia có tướng mạo rất đẹp, mắt xéch, chân mày lá liễu, chừng ngoài ba mươi, làn da trắng nõn nhìn không ra một chút nếp nhăn, trên người áo gấm thêu hoa, tất cả đều được thêu bằng kim tuyến, đẹp đến quý giá ung dung, nhìn không ra một điểm nào giống dung nhan trong kí ức.

Trái tim Đan Niên từng chút từng chút trầm xuống. Tô Doãn Hiên lắc đầu là vì nói cho nàng biết, người mẫu thân này, không phải là mẫu thân của nàng. Như vậy chỉ có một cách giải thích, người phụ thân vĩ đại, rất tinh thần hy sinh của nàng đã cưới một phụ nhân khác sau khi mẹ ruột của nàng qua đời.

Đan Niên hứng thú rồi quay lại chỗ ngồi. Nàng sớm nên nghĩ đến. Tô Tấn Điền thật là có phúc khí, vị phụ nhân này có thể nói là đẹp hơn mẹ ruột Ngọc Nương của nàng nhiều!

Tô phụ nhân mỉm cười nhìn Tô Doãn Hiên, ân cần hỏi thăm vài câu xem hắn có bị thương không, liền quay đầu nhìn về phía Đan Niên.

Tô phụ nhân đầu tiên là xuyên qua khung cửa sổ nhỏ quan sát xe ngựa nhà Đan Niên, tiếp theo liền đảo mắt từ trên xuống dưới đánh giá Đan Niên một phen. Đan Niên chịu không nổi ánh mắt của bà, cứ như đang nhìn một món hàng rẻ tiền chương mất. Nàng không nói không rằng, vung mạnh rèm xe xuống, che kín cửa sổ.

Bất quá là cái... Đan Niên muốn mắng, lại tìm không ra lý do trách móc. Mẹ chết, cha cưới vợ mới, cho dù là ở hiện đại, Đan Niên cũng không thể mắng hắn cái gì.

Bích Dao ngồi bên cạnh kỳ quái nhìn Đan Niên, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, thế này có được không? Chúng ta không đi xuống bái tạ vị phụ nhân kia sao?”

Bái tạ?! Đan Niên hừ lạnh, ấn theo quy củ, bà ta khi vào cửa còn phải đập đầu dâng hương cho linh vị mẫu thân của ta đó nha! Đan Niên cắn răng, hướng mặt về phía Phùng ở ngoài xe, quát lớn: “Lão Phùng, đánh xe, chúng ta đi!”

Bích Dao giật mình nhìn sắc mặt có vẻ như muốn ăn thịt người của Đan Niên, biết Đan Niên tức giận, tuy rằng không rõ nguyên nhân, cũng không dám lên tiếng nói gì nữa.

Xe ngựa một lần nữa lăn bánh rời đi, Đan Niên chợt nghe phía sau vọng đến giọng nói của phụ nhân kia, “Hiên Nhi, không phải hạng người gì đều cần con đi cứu, cứu người còn không được đền đáp. Con cũng phải chú ý đến thân phận của mình, đường đường Lễ bộ lang trung, sao có thể vì...” Thanh âm tràn đầy bất đắc dĩ cùng vẻ tự mãn kiêu ngạo, cao cao tại thượng.

Đan Niên hừ lạnh một tiếng, còn ở đó già bộ thật thánh mẫu, thật vĩ đại! Đúng là không phải người một nhà, không thể vào chung một cửa. Bà ta đúng là xứng làm một đôi với Tô Tấn Điền. Mẹ ta sớm chết cũng là chuyện tốt, có thể sớm đi đầu thai, không cần lại gặp thứ nam nhân vô sỉ như Tô Tấn Điền nữa!

Xe ngựa đi thẳng một đường lên Tam Nguyên Tự. Phùng chừng quây tìm được ông từ quen thuộc, liền cùng Bích Dao chờ Đan Niên trong khoảng đất trống trong chùa.

Đan Niên trình lên hương nến mà Tuệ Nương đã sớm chuẩn bị tốt, ông từ nhận lấy hương nến, nói vài câu cát tường, đơn giản là mấy câu như Phật tâm đắc Phật duyên, thí chủ Lý Tuệ Nương vững tâm hướng Phật, chắc chắn đạt được ước muốn gia nhân bình an. Sau khi nói xong, ông từ còn cười rất cao thâm nhìn Đan Niên.

Đan Niên nghiêng răng móc ra một xâu tiền chừng hai lượng từ trong hà. Rất đau lòng, rất đau lòng, chỉ nói vài câu dễ nghe là có thể lấy được hai lượng bạc! Hai tên gia đình kia bị hành hung một hồi cũng chưa gặp may đâu, người ta cướp bóc cũng không cao mình bằng như vậy!

Nhận bạc xong, ông từ gọi một tiểu sa di chừng mười một, mười hai tuổi đến. Ôm trái tim rỉ máu, kẻ tham tiền Thảm Đan Niên phải nghe theo sự hướng dẫn của tiểu sa di, vào trong một cái điện, dập đầu trước một bức tượng Phật ở bên trong, vừa thay Tuệ Nương thắp hương vừa nghe tiểu sa di giảng kinh Phật một hồi.

Vị tiểu sa di kia tuy rằng còn nhỏ, khuôn mặt phấn nộn, tròn phúng phính rất là đáng yêu, làm cho người ta nhìn không được muốn nhéo một phen, nhưng khi giảng kinh Phật vẫn rất có khuôn có dạng. Tiểu sa di đại khái thấy Đan Niên chỉ là một tiểu cô nương, nên không rung đùi đắc ý, xao mỗ niệm kinh như những hòa thượng khác, mà kể lại vài tích xưa trong kinh Phật cho Đan Niên nghe.

Chuyện tiểu sa di kể cho Đan Niên là chuyện về một con voi có sáu cái ngà. Đại khái là đầu đó trong rừng Thiên Trúc, có một con voi có sáu cái ngà và hai thê tử, xưng là Tượng Vương. Tượng Vương hái một đóa hoa sen xinh đẹp cho vị thê tử thứ nhất, vị thê tử thứ hai bởi vì quá mức ghen tị mà tự sát, đầu thai thành nữ hài gả cho Quốc vương là Vương hậu. Bà ta lập kế bảo thợ săn giả trang thành nhà sư để giết Tượng Vương đoạt lấy ngà voi. Nhưng trong nháy mắt nhận được ngà voi, bà ta bị sét đánh chết.

Kể xong tích xưa, tiểu sa di nhìn Đan Niên đầy thâm ý, hi vọng Đan Niên cho ra vài lời bình luận. Gần nửa ngày, Đan Niên vẫn giữ gương mặt thống khổ nhìn chằm chằm tấm đệm dưới chân, thân người lắc lắc trái rồi lại lắc lắc phải, loại tư thế khoan chân mà ngồi này thật sự là rất đau a.

Tiểu sa di không nhìn được, hỏi, “Thí chủ có hiểu được ý gì từ trong chuyện xưa?”

“A?” Đan Niên phục hồi tinh thần lại, “A, chuyện xưa rất êm tai a.”

Tiểu sa di nỗ lực không chế biểu tình trên mặt, “Thí chủ, chuyện xưa này nói cho mọi người, chớ có ghen tị, tham lam, làm người nhất định phải một lòng hướng thiện...”

Đan Niên càng nghe càng thấy không ổn, “Không thể nói như vậy được, nếu vị Tượng Vương kia có trách nhiệm, vì sao phải cưới hai thê tử a? Cưới về rồi lại không đối xử công bằng...”

Tiểu sa di thấy đề tài càng đi càng xa, vội xen vào nói: “Thí chủ, chúng ta đang nói chuyện ghen tị tham lam.”

“Đúng vậy, căn nguyên sự tình đều nằm ở trên người Tượng Vương, cưới hai thê tử, lại chỉ cho hoa bên này mà không cho hoa bên kia. Phải biết rằng, bất hoạn bản nhi hoạn bất quân*, hẳn nếu chia đều lễ vật cho cả hai thê tử thì còn có thể xảy ra việc này sao? Rõ ràng là hẳn có tư tâm đối với thê tử thứ nhất, chính là hẳn có tham niệm.” Đan Niên chấp hai tay thành chữ thập, cuối cùng thở dài: “Chuyện này không thể trách người khác được a. Con người không nên có tham niệm, hại mình cũng hại người khác.”

* Câu này là của Khổng Tử. Câu đầy đủ là “bất hoạn bản nhi hoạn bất quân, bất hoạn quả nhi hoạn bất an”, nghĩa là không sợ thiếu chỉ sợ không công bằng, không sợ ít chỉ sợ không yên.

Tiểu sa di ghen hòng nhìn trân trối, “Không, không đúng, chúng ta đang nói là Tượng Vương tham lam, không phải, chúng ta đang nói là Vương hậu kia tham lam, làm sao có thể thành như vậy?”

Đan Niên nghiêm túc dựng thẳng một ngón tay lên, lắc lắc, “Mọi việc trên đời, có nhân tất có quả, lúc trước là Tượng Vương gieo ác, thế nên phải gánh vác hậu quả xấu này!”

Tiểu sa di nghĩ nghĩ, không khỏi nghiêm túc gật đầu thờ dài: “Quả thật như thế, thí chủ quả nhiên có lời giải thích khác, Trí Không thụ giáo.”

Đan Niên nhìn vẻ mặt thành thật đáng yêu của tiểu sa di, cố nén ước muốn được sờ sờ cái bóng tròn bóng của đũa nhỏ, tiếp tục nói: “Cho nên nói, nam nhân nhất phu đa thê chính là nguồn gốc của vạn ác, tiểu sa di xem, trong hậu trạch nhà giàu nào cũng tranh nháo không ngớt, toàn bộ đều là nam nhân gây họa!”

Tiểu sa di kia đang định tán đồng gật đầu xưng vâng, ngoài cửa lại vọng vào giọng nói quen thuộc: “Hiên Nhi, đây không phải là nữ tử mà con mới cứu đó sao? Kiến giải quả thật không giống người thường a!” Trong giọng nói rõ ràng nồng đậm ý châm chọc.

Đan Niên quay đầu, vị Tô phu nhân kia đang vịn tay một bà tử, thân nhiên đã đi tới, bên cạnh còn có phương trượng của Tam Nguyên Tự và cả tên Tô Doãn Hiên mặt mày nhăn nhó.

Quả nhiên là kẻ có tiền a! Đan Niên thầm cảm khái. Nàng đi cùng với Tuệ Nương không biết bao nhiêu lần, cũng chỉ gặp phương trượng mỗi một lần, còn là nửa đường chạm mặt. Xem chừng là vì Tam Nguyên Tự đã mấy năm không có nhà giàu nào đến, nên phương trượng phải tự thân xuất mã canh chặn che chờ.

Không thèm nói nhiều nửa câu, nhìn cũng không thèm nhìn vị phu nhân kia một cái, Đan Niên thân nhiên quay đầu lại, đứng lên cung kính chấp tay cúi chào tiểu sa di. Chờ đôi phương đáp lễ xong, Đan Niên liền định ra khỏi điện đi về.

Bà tử bên cạnh Tô phu nhân không chịu được khi thấy Đan Niên dám làm ngơ phu nhân nhà bọn họ như vậy, hướng Đan Niên quát: “Dã nha đầu từ đâu đến, thấy phu nhân đại quan đường triều đến, còn không mau hành lễ?”

Tô Doãn Hiên định ngăn cản nhưng đã chậm từng bước, vội tiến lên một bước chắn trước mặt Đan Niên, cúi mắt cung kính nói với Tô phu nhân: “Mẫu thân, thời điểm không còn sớm, vẫn là mau chút dâng hương đi.”

Đan Niên sao có thể nghe không ra ý muốn dàn xếp ổn thỏa của Tô Doãn Hiên. Nếu đổi là phu nhân của bất kì vị quan nào khác trong triều, thậm chí là phu nhân của thượng thư, Đan Niên đều sẽ không có ý tranh chấp vì những chuyện nhỏ nhặt, ngay cả Thẩm Đại phu nhân lúc nào cũng muốn tính kế Đan Niên, mỗi lần gặp mặt, Đan Niên cũng đều khách khí với bà ta.

Nhưng chỉ duy nhất bà vợ hai của Tô Tấn Điền, Đan Niên vô luận thế nào đều nuốt không trôi con tức này. Cướp vị trí của mẹ nàng, còn muốn tỏ ra uy phong? Không chờ suy xét, Đan Niên liền thốt lên, “Phu nhân đã không có cáo mệnh trong người, dùng cái gì mà muốn dân nữ quỳ xuống hành lễ? Cho dù là Tô đại nhân ở đây, dân nữ cũng không cần phải quỳ lạy nghênh đón!”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Bản Triều Có Luật

Đan Niên sở dĩ nói như vậy, là có căn cứ. Vị Hoàng đế dựng nước Đại Chiêu và Hoàng hậu của mình là phu thê từ thuở thiếu niên, cảm tình rất thâm hậu. Hoàng hậu hiền lương thực đức, một lòng phụ tá Hoàng Thượng, chờ hoàng đế làm thành nghiệp lớn, có được này núi sông vạn dặm, mới phát hiện người thê tử một mực yên lặng đứng cổ vũ phía sau của mình đã lâm bệnh nặng. Vào ngày xung đột phong hậu, Hoàng hậu đã buông tay đi tây thiên ngay trong đêm.

Cho dù Đan Niên có hơi khinh thường vị đế vương tuy được lịch sử đóng dấu là “Tình thâm ý trọng” nhưng đảo mắt liền có hậu cung ba ngàn giai nhân này, nhưng vị hoàng đế này đúng là rất trân trọng tình ý đối vong thê của mình. Trong hơn hai mươi năm tại vị, ông không hề lập Hoàng hậu, hậu vị trong suốt thời kì cầm quyền đều không đưa ra.

Có vị hoàng đế này khởi xướng, các đại thần phía dưới cũng không dám làm quá mức. Đại Chiêu vì thế liền tạo thành một quy định bất thành văn, chính thất phu nhân của các quan lớn trong triều đều sẽ được phong cáo mệnh, nhưng khi thê tử kết tóc qua đời, kể thất cưới vào sẽ không được thừa hưởng cáo mệnh này.

Đan Niên hôm nay mặc áo xanh quần vải, trang điểm đơn giản nhưng khoan khoái đáng yêu, nên bà tử kia chỉ cho là một dân nữ bình thường, muốn hù dọa nàng lấy lại thể diện cho phu nhân nhà mình, nào ngờ bị hỏi vặn lại một câu phải á khẩu không trả lời được.

Lời này của Đan Niên, rõ ràng là đánh vào mặt Tô phu nhân.

Người bắt quả là một kẻ thất phu nhân, không cáo mệnh cũng không phẩm hàm, tưởng một dân nữ như ta không biết sao?

Sắc mặt nguyên bản rất ung dung của Tô phu nhân liền đổi màu, thoát xanh thoát trắng, giọng cười nói: “Đúng là răng bén lưỡi nhọn. Nhà của người ở đâu?”

Đan Niên cười nhạo một tiếng, “Ta ở đâu, ăn nhập gì tới người?”

Tô phu nhân hoàn toàn bị mất mặt, bà từ kia liền nóng nảy. Bà từ chừng năm mươi tuổi, cái eo thô to cỡ cái thùng nước, lắc lắc hông định giương nanh múa vuốt hăm dọa Đan Niên một phen. Ai ngờ vẫn bị Tô Doãn Hiền tiếp tục che chắn, “Vô ma ma muốn ở trước mặt Phật tổ làm gì?” Thanh âm lãnh ngạnh, đôi mắt nghiêm khắc nhìn chằm chằm Vô ma ma.

Vô ma ma cũng là người tin Phật, nghe thế liền chột dạ liếc nhìn tượng Phật trong điện thờ, ngượng ngùng lui trở về.

Phượng trượng và tiểu sa di hết nhìn trái lại nhìn phải, không biết làm sao, sợ sẽ xảy ra chuyện gì không tốt. Tam Nguyên Tự của bọn họ chỉ là một ngôi chùa nho nhỏ, khách hành hương vốn đã không nhiều. Phượng trượng râu hoa râm mặt mày đau khổ, muốn có nhiều tiền thật không dễ a!

Nét mặt Tô phu nhân càng lúc càng khó coi, bà nhìn không được mở miệng nói: “Hiên Nhi, con xem con làm được chuyện tốt chưa kia! Cứu người ngược lại bị người ta cắn một ngụm, cho dù là con mèo con chó, được người khác cứu còn biết báo ân a!”

Được lắm, đây chính là mắng nằng ngay cả con mèo con chó cũng không bằng!

Đan Niên ngẫm trợn trừng mắt, ai bảo nguoi cứu, ta đánh cho đám người kia bỏ chạy rồi, nguoi tới xem nào nhiệt làm gì. Tuy rằng sự thật trong mắt người khác chính là Tô Doãn Hiền xuất hiện, khiển trách hai đứa nhỏ choai choai, giải cứu Đan Niên. Hơn nữa, người mà Đan Niên gây khó dễ chính là Tô phu nhân, chẳng có quan hệ gì với Tô Doãn Hiền.

“Con cứu người, không phải mong người đó cảm tạ. Mẫu thân, thời giờ không còn sớm, chớ để làm trễ giờ lành dâng hương, phụ thân còn đang ở nhà chờ chúng ta trở về.” Tô Doãn Hiền cường ngạnh đáp.

Đan Niên đứng sau lưng Tô Doãn Hiền nên không thấy sắc mặt Tô phu nhân, nhất định là xanh trắng giao thoa. Đến khi nàng ra đến cửa điện, quay đầu liếc nhìn Tô Doãn Hiền một cái, vừa vịn chạm phải ánh mắt của hắn, bốn mắt nhìn nhau, Tô Doãn Hiền dùng ánh mắt ý bảo Đan Niên mau chút trở về.

Đan Niên nhanh chóng bước ra khu vực điện thờ, đi thẳng một mạch đến cửa chùa, vừa đi vừa thờ hồng học. Đứng là năm hạn bất lợi, chỉ có đi dâng hương thôi mà cũng có thể gây ra nhiều chuyện loạn thất bát tao như vậy.

Bích Dao đang ngồi ngủ gà ngủ gật trong xe ngựa, chợt nghe thấy động tĩnh, sau đó liền thấy Đan Niên nhắc chân bước vào, nói vọng ra với Phùng chương quỳ ngồi ở đầu xe: “Dâng hương xong rồi, chúng ta về nhà!”

Dọc theo đường đi, Bích Dao lúc này đã lấy lại bình tĩnh, liên tục khen Đan Niên thật là thần dũng uy phong, lấy gậy đánh cho hai tên cướp kia gào khóc kêu to, cực kì hả giận.

Đan Niên dở khóc dở cười, búng ngón tay lên trán Bích Dao, “Nguoi nha! Không trưởng thành gì hết.” Bích Dao chỉ lớn hơn Đan Niên một tuổi, so với Đan Niên ước chừng còn cao hơn một cái đầu. “Hai tiểu hài tử kia có cái gì đáng sợ? Với cái lá gan bé xiu này của nguoi, ta sau này sao có thể trông cậy vào nguoi làm một nữ chương quỳ cho ta a!”

Bích Dao bĩu môi, cam đoan về sau lá gan nhất định sẽ lớn lên, không lại làm Đan Niên mất mặt. Đan Niên cười cười, mọi việc vẫn phải làm từ từ, Bích Dao trước nay đều đi theo quả phụ kinh hồn táng đảm kiếm ăn, không thể bỗng chốc liền có thể trông cậy vào ta có thể tự mình đảm đương một phía.

Trong lúc Đan Niên dâng hương, Phùng chương quỳ vào trong chùa lấy lên một ấm nước giếng, trong vắt mát lạnh. Bích Dao lấy khăn nhúng ướt nước cho Đan Niên lau mặt, nhất thời mát mẻ không ít. Lúc này đã gần giữa trưa, trên đường không có người nào, xe ngựa của Đan Niên cũng bình an vô sự về đến nhà.

Thẩm Lập Ngôn đã sớm từ Binh bộ trở về nhà, Tuệ Nương cố ý nhờ người đến Duyệt Lai gọi Mai đi về, làm sẵn một bàn đồ ăn lớn chờ Đan Niên.

Đan Niên vừa về liền thấy người một nhà ngồi ngay ngắn chỉnh tề chờ nàng, có chút giật mình. Mai đi đưa khăn lạnh qua cho Đan Niên, nàng lau mặt lau tay xong, cười nói: “Phụ thân mẫu thân ăn cơm trước là được, trời rất nóng, không ăn no, lỡ bị cảm nắng té xỉu thì làm sao bây giờ?”

Tuệ Nương kéo Đan Niên ngồi xuống, giải thích: “Phụ thân con nhận được lệnh, phải đến Binh bộ ở Cam Châu theo dõi tình hình dự trữ binh khí binh lương mùa thu, còn phải điều tra cái binh án gì đó, chiều nay liền khởi hành. Đây là chờ con về ăn cơm đưa tiễn a.”

Đan Niên nghe thế, thầm nhớ lại những gì mình biết, Cam Châu cách biên cảnh không xa, là căn cứ binh đoàn trọng yếu của Đại Chiêu, binh đoàn ở đây thời chiến làm binh, thời hòa làm nông, đồng thời đây cũng là vựa lúa quan trọng của vùng Tây Bắc.

“Phụ thân, vì sao phải đi đột nhiên như vậy?” Đan Niên khó hiểu hỏi.

Thẩm Lập Ngôn thở dài, nói: “Hôm nay lúc lâm triều, có người liêu chết vào dâng tấu, là huyết thư của một trăm mười bảy quan quân hạ cấp ở Cam Châu, lên án Tổng binh Phạm Nhất Lai liên tục cắt xén quân lương, không đăng báo những binh lính tử trận để trục lợi cho bản thân, cũng không nguyện cho thân nhân những binh lính tử trận vay tiền chôn cất. Tiền tăng thêm binh khí và áo giáp cho quân lính do triều đình phát xuống đều bị hắn ta nuốt làm của riêng. Mất thấy mùa thu sắp đến, các binh lính vẫn còn phải mặc áo đơn.

Hoàng Thượng đương trường tức giận, yêu cầu Binh bộ tra rõ việc này. Không đến nửa ngày, tin tức này đã truyền ra khắp nơi trong kinh thành. Người ở mặt trên sợ Phạm Nhất Lai nhận được tin sẽ làm ra động tác gì đó, nên muốn chúng ta chiều nay lập tức khởi hành.”

Đan Niên yên lặng gật gật đầu, Tổng binh của biên cảnh nắm giữ trọng binh trong tay, trấn giữ một phương, núi cao hoàng đế xa, không ai quản được hắn, an nhàn sống ở đó chẳng khác nào thổ hoàng đế. Triều đình phải dựa vào bọn họ để canh gác biên cảnh, chỉ cần không làm quá mức, đều mở một mắt nhắm một mắt.

Lúc ở Thảm gia trang, nàng từng nghe một bài đồng dao: “Cam Châu lạnh, có khổ hay không, dân chúng nghèo, Tổng binh béo tốt, bằng ba người thường!” Ngay cả bọn tiểu hài tử ở sơn trang hẻo lánh cũng biết, bởi vậy mới biết, tên Tổng binh béo tốt bằng ba người thường kia tham lam đến mức nào.

Thảm Ngọc này giờ không nói chuyện, bỗng lo lắng nói, “Phụ thân, con sớm nghe nói tên Tổng binh ở Cam Châu kia tâm ngoan thủ lạt, nên có biệt danh là Phạm Nhất Dao. Lần này triều đình hạ quyết tâm muốn xử hắn, phụ thân cần phải ngàn vạn cẩn thận, ngộ nhờ hắn chó cùng rứt giậu...”

Thảm Lập Ngôn ngưng trọng gật đầu, “Đây là đương nhiên, bất quá tên Phạm Nhất Lai kia chính là thân tín của Hoàng hậu được hơn một năm, gần đây cũng đã liên hạ với Bạch gia, nghe nói thái độ hoàng thượng rất kiên định, đương trường quang sát không ít thứ, nhất định phải xử lý nghiêm khắc tên Phạm Nhất Lai. Chuyện này quả thật khiến người ta đoán không ra. A Ngọc, con nói xem, điều này có ý gì?”

Thảm Ngọc tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cách nhìn vấn đề thường là nhất châm kiến huyết. Thảm Lập Ngôn thường tìm Thảm Ngọc nói chuyện trên triều, một là muốn cho Thảm Ngọc có dịp tiếp xúc sớm với triều chính, hai là muốn hỏi cái nhìn của Thảm Ngọc.

Thảm Ngọc còn chưa nói cái gì, Tuệ Nương liền không hài lòng, quay sang mắng Thảm Lập Ngôn: “Lão già kia, trên bàn cơm, nói chuyện này để làm gì! Vô duyên vô cớ làm cho bọn nhỏ ngọt nhạt ăn không ngon. Hoàng hậu với Bạch gia có thể nào cũng không liên quan đến chúng ta, ăn cơm mới là lớn nhất! Đến, Đan Niên ăn chân gà, đã nhiều ngày trời nóng, nương thấy con cứ kén cá chọn canh, không ăn cơm, mặt đều gầy một vòng!” Nói xong, gấp một cái chân gà cho Đan Niên, lại gấp một cái khác cho Thảm Ngọc.

Bị mắng thành “Lão già”, Thảm Lập Ngôn xấu hổ cười cười. Tuệ Nương oán trách nhìn ông một cái, lại gấp cho ông một khối trứng xào hẹ lớn.

Đan Niên ăn bữa cơm này mà trong lòng buồn bã không yên. Người một nhà vừa mới đoàn viên không bao lâu, giờ lại phải xa cách. Buổi sáng vừa mới bái Phật xong liền gặp được việc này, nàng càng nghĩ càng đau lòng mấy lượng bạc kia.

Vùng biên cảnh kia vừa xa xôi, thời tiết lại không tốt, còn cả đồng người thích chiếm núi làm vua thổ phi. Thảm Lập Ngôn đi lần này, không biết có nguy hiểm hay không. Phụ thân nhà mình bất quá là một Lang trung ngũ phẩm, khẳng định còn có một vị quan cao hơn đi theo, lỡ mà có kéo cừu hận cũng là những người đó lãnh trước. Đan Niên tự mình an ủi, không biết buổi sáng Phật tổ có nghe thấy lời cầu nguyện của nàng không, mong là Phật tổ sẽ phù hộ cho người một nhà đều bình an.

Tuệ Nương đem ra bầu rượu, rót cho mỗi người đang ngồi một chén, tất cả cùng cạn ly mong cho Thảm Lập Ngôn sớm ngày trở về. Thời đại này, rượu là cùng loại với rượu gạo hiện đại, còn có chút thành phần trắng trắng như tương hồ ở bên trong. Đan Niên rất muốn nếm thử rượu cổ đại, còn chưa kịp nâng cốc đưa lên miệng, đã bị Thảm Ngọc trừng mắt một cái, đành ngoan ngoãn đưa chén rượu đẩy sang cho ca ca, để Thảm Ngọc uống thay.

Thảm Lập Ngôn thấy một màn như vậy, chỉ im lặng cười cười, không nói cái gì. Sau khi ăn xong, ông gọi Thảm Ngọc đi thư phòng, thừa dịp thời gian chưa tới, kéo lấy Thảm Ngọc thương nghị đối sách.

Tuệ Nương thì dắt Đan Niên đi thu dọn đồ đạc cho Thảm Lập Ngôn. Chuyến đi này chỉ sợ cũng phải nửa tháng, Đan Niên tính toán, thời tiết bên kia lạnh hơn so với kinh thành rất nhiều, nên chỉ chọn áo choàng dày và áo khoác lót bông.

Đưa tiễn Thảm Lập Ngôn xong, Phùng chương quỳ giờ mới rảnh ôm vẻ mặt tự trách, đến kể lại chuyện xảy ra trên đường đến Tam Nguyên Tự cho Tuệ Nương biết.

Vừa nghe hai câu, Tuệ Nương đã sợ đến trắng bệch mặt mũi, vội vàng vào trong Phật đường, hét thấp hương lại dập đầu. Đan Niên trừng mắt nhìn Phùng chương quỳ một cái, chuyện có gì đâu, kể lại làm chi cho mẫu thân lo lắng.

Phùng chương quỳ khổ a, chuyện lớn như vậy, sao có thể can không cho nói a, cho dù ông không nói, Bích Dao sẽ không nói sao?

Sau khi Tuệ Nương đi ra, Phùng chương quỳ liền quỳ xuống thỉnh tội, nói là không bảo vệ tốt cho tiểu thư Đan Niên. Tuệ Nương vội kéo ông lên, còn chưa kịp định thần lại nghe kể Đan Niên cảm gây uy phong lầm lẫn đi đánh hai tên gia đinh. Lần này thì Tuệ Nương kinh hãi đến độ từ trên ghế nhảy dựng lên, mắng Đan Niên một hồi thật lâu, nghiêm khắc cấm nàng lại làm ra chuyện tổn hại thân phận như thế này một lần nữa.

Thảm Ngọc nháy nháy mắt nhìn Đan Niên, gương mặt ra vẻ hoảng sợ, ý nói Đan Niên thật hung hãn như hổ. Đan Niên thấy bộ mặt đáng đánh đòn kia của Thảm Ngọc, liền hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại ngại có Tuệ Nương ở đây, không tiện phát tác, đành lên giờ quả đấm thị uy với Thảm Ngọc sau lưng Đan Niên.

Nghe đến đoạn Phùng chương quỳ nói có một vị công tử tuần tú đến làm anh hùng cứu Đan Niên khỏi hố lửa, Tuệ Nương mới yên lòng. Mặc kệ Đan Niên nói thế nào cũng vô ích, còn trắng mắt liếc Đan Niên một cái, nói nếu không phải có công tử kia, con đánh gia đình nhà người ta thành như vậy, người ta có thể khinh địch buông tha con sao?

Tuệ Nương dặn dò Phùng chương quỳ, bảo Phùng chương quỳ nhất định phải nghe ngóng xem vị công tử kia nhà ở đâu, để hôm nào còn mời đến nhà mình đáp tạ.

Đan Niên bĩu môi khinh thường, mẹ kể hắn đã bị tác phong của con chọc tức gần chết, làm sao chịu vào nhà mình!

Chương 92: Ngựa Của Kẻ Có Tiền

Thời tiết sắp vào thu, mỗi ngày của Đan Niên coi như rất thích ý, sáng nào cũng được ngủ nướng, sau khi thức dậy thì luyện chữ một chút, không thì đến Phúc Phương Các kiểm tra sổ sách. Tiểu nhị đang làm việc ở Phúc Phương Các là do một tay Tiểu Thạch huấn luyện. Lúc Tiểu Thạch không có trong cửa hàng, người liền lên làm thay vị trí chương quầy, việc kinh doanh cũng không chịu ảnh hưởng bao nhiêu.

Những ngày thoải mái thế này luôn không lâu dài. Phùng chương quầy rất nhanh nghe ngóng được vị công tử tuấn tú làm anh hùng cứu mỹ nhân ngày ấy họ gì tên chi nhà ở nơi nào. Tuệ Nương nghe người này là con trai của Hộ bộ Thượng thư, nhất thời liền có chút hứng thú rồi, nói thẳng với Phùng chương quầy: “Người này là công tử của Thượng Thư, sợ là chúng ta trào cao không nổi. Mời hẳn đến nhà chúng ta, người ta phỏng chừng cũng không vừa mắt.” Lại thờ dài: “Lẽ ra phải là chúng ta mang lễ vật đến nhà bọn họ để nói lời cảm tạ! Là ta suy xét không chu toàn.”

Đan Niên nghe mẫu thân nói vậy, mới giác ngộ một chuyện, lập tức nắm lấy cánh tay Tuệ Nương, cười nói: “Nương, người ta là công tử nhà giàu, đâu còn nhớ được từng tiện tay giúp một tiểu dân chúng a, nói không chừng đã sớm quên chúng ta ra sau đầu. Cứ coi như con nhặt được cái tiện nghi, đừng nghĩ đến hẳn nữa.”

Phùng chương quầy cười nói: “Tiểu thư nói thế là sai rồi, ta đã gặp vị Tô công tử kia. Vốn ta nghĩ người này nhất định sẽ không để ý tới một tiểu dân chúng như ta, ai ngờ, ta vừa nói mình là hạ nhân của Thẩm phu nhân, người ngày đó được công tử cứu chính là tiểu thư nhà ta, công tử đó liền lập tức nghĩ tới.”

Không nhìn sắc mặt xanh trắng lẫn lộn của Đan Niên, Phùng chương quầy tiếp tục hờ hờ tranh công, “Công tử kia tuy rằng tuổi còn nhỏ, thoát nhìn lạnh lùng xa cách, nhưng tuyệt đối là người tốt, lập tức đáp ứng tới nhà chúng ta làm khách.”

Tuệ Nương kinh hi dị thường, liền vội vàng hỏi Phùng chương quầy khi nào thì Tô công tử kia đến, phải chuẩn bị món gì, trong nhà phải sửa soạn lại thế nào. Mà Đan Niên bị hai người bỏ quên sang một góc, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen.

Đan Niên muốn đi tìm Thẩm Ngọc thương nghị đổi sách, quyết định này của mẫu thân thật sự khiến nàng muốn hồng mắt! Tô tiểu tướng thối đến nhà nàng làm khách, lỡ bị tiêu chảy hay cái gì, thì lão Tô đại tướng thối kia thế nào cũng ăn tươi nuốt sống cả nhà mình.

Hơn nữa, Đan Niên thờ dài, xét về thân phận của hai bên, có thể ít xuất hiện gần nhau chút nào thì tốt chút ấy. Nếu phụ thân ở nhà thì tốt rồi, chắc chắn sẽ không để mẫu thân mời “Ân công” tới nhà.

Không ngờ vừa mở cửa thư phòng ra, liền thấy Thẩm Ngọc mặt mày nghiêm túc đọc sách, Đan Niên đang muốn nói gì đó lại mở miệng không được, nàng cũng không thể nói sự thật ra cho Thẩm Ngọc.

Thẩm Ngọc nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu lên thì thấy Đan Niên đứng ngay bậc cửa, ánh mặt trời vẩy lên trên mặt Đan Niên, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ cỡ một bàn tay, lúc này đang trắng bệch không còn một chút máu. Thẩm Ngọc thấy thế, trong lòng căng thẳng, vội hỏi: “Muội mới làm chuyện gì sao?”

“A, không có, huynh đọc sách tiếp đi.” Đan Niên có chút ưỡ ỏi đáp, xoay người khép cửa phòng lại. Thời gian đến kỳ thi mùa thu không còn bao lâu, Thẩm Ngọc mỗi ngày để ở trong thư phòng xem binh thư, Tuệ Nương đạo trước còn luôn nói muốn tìm người mai mối hôn sự cho hắn, hiện tại sợ hắn phân tâm, cũng không nhắc đến nữa.

Đang lúc Đan Niên còn đau đầu, Bích Dao vào phòng nói Liêm tiểu thư đến tìm nàng, còn chưa nói xong, Thanh Thanh đã vừa đi vừa nhảy vào phòng nàng.

Đan Niên thấy Thanh Thanh đến, liền hờ hờ cùng Thanh Thanh tán gẫu việc nhà. Thanh Thanh cười nói phụ thân và mẫu thân nàng bây giờ không còn phản đối nàng đến nhà Đan Niên chơi, còn nói Thẩm gia đều là người tốt, muốn hai nhà qua lại nhiều hơn một chút.

Đan Niên nghe xong, không có bình luận gì thêm. Liêm Mậu nhìn trúng Thẩm Ngọc, biết Thẩm Ngọc sắp tham gia thi Hương, lại không rõ Thẩm Ngọc có thể lấy được thành tích thế nào, nếu hiện tại đưa ra việc hôn nhân thì e là quá sớm, bây giờ chỉ cần thường xuyên lui tới, nếu tương lai Thẩm Ngọc làm nên đại sự, lúc đó chỉ cần bồi dưỡng thêm chút cảm tình là được.

Đan Niên không quản được chuyện này, càng không thể xen vào ý tưởng của cha mẹ Thanh Thanh. Mặc dù là hai thế làm người, suy nghĩ của Đan Niên vẫn rất đơn giản, chỉ cần ca ca nguyện ý, cưới ai nàng đều ủng hộ.

Thanh Thanh trò chuyện với Đan Niên một hồi, liền đem đề tài kéo đến trên người Thẩm Ngọc, ánh mắt sáng choang hỏi Đan Niên, “Đan Niên, nghe nói ca ca ngươi sắp thi Hương?”

Đan Niên cười nói: “Đúng vậy, người nhà khuyên hẳn thế nào cũng vô dụng, đã thi được cử nhân rồi, còn muốn đi thi võ cử một lần nữa.”

Thanh Thanh không đồng ý nói: “Võ cử thì thế nào? Thẩm Ngọc ca ca là người có chí hướng lớn, ngay cả phụ thân ta cũng khen huynh ấy!”

Ừ, đúng rồi, ánh mắt của cha người tốt lắm, thấy được ca ca ta rất có tiềm lực, Đan Niên chăm chọc nói thầm.

“Đúng rồi, Đan Niên.” Thanh Thanh dường như nhớ ra cái gì, đỏ mặt ngại ngùng hỏi: “Nhà các người, ta là nói bá phụ bá mẫu, có, có đề cập đến, ừm, chuyện nhà của ta và nhà của người không a?”

Đan Niên mở to ánh mắt, vẻ mặt mê hoặc hỏi: “Chuyện nhà của người và nhà của chúng ta? Là chuyện gì a?”

Thanh Thanh có chút thất vọng, “Không có thì thôi. Chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

Đan Niên thấy Thanh Thanh muốn nói chuyện nàng và Thẩm Ngọc từng có định ra hôn sự, việc này nếu phụ thân và mẫu thân không mở miệng trước, nàng cũng không có cách nào. Thái độ của Tuệ Nương với Thanh Thanh luôn không sáng không tối, vừa không nhiệt tình cũng không lạnh nhạt, làm cho người ta nhìn không ra.

Thanh Thanh đã tới nhà Đan Niên nhiều lần, quen thuộc kéo tay Đan Niên đến trước thư phòng trong hậu viện, Đan Niên đoán tiểu nha đầu này là muốn gặp ca ca, cũng không chọc thủng, tùy ý nàng kéo bàn thân mình đi.

Đến ngưỡng cửa thư phòng, nhìn xuyên qua cánh cửa sổ chạm rồng, có thể nhìn thấy Thẩm Ngọc còn đang duy trì tư thế đó đọc sách. Lúc này quanh người Thẩm Ngọc đã thu lại khí thế sát phạt, khí độ thư sinh lan rộng mười phần, khi thì mỉm cười khi thì nhíu mày.

Hai mắt của tiểu nha đầu Thanh Thanh kia như là lá sắt bị nam châm hút, chớp cũng không chớp, cứ si ngốc nhìn Thẩm Ngọc. Đan Niên đứng ở bên cạnh, khẽ lắc đầu bất đắc dĩ, trời nắng chói lóa nha, đứa nhỏ này sao chỉ chú ý ngắm mã nam, không chịu chú ý tới ánh nắng chói chan trên đầu a?

Đan Niên khẽ giật giật cánh tay Thanh Thanh. Thanh Thanh thế này mới phục hồi tinh thần lại, phát hiện ra mình vừa rồi thất thần thật lâu, gò má ửng đỏ nói: “Trời nóng quá a, sắp vào thu rồi mà còn nóng như vậy.”

Đan Niên gật đầu, cười tủm tỉm nhìn gương mặt đỏ bừng của Thanh Thanh, nghiêm trang nói: “Đúng vậy, trời đúng là quá nóng, làm mặt của tiểu mỹ nhân Thanh Thanh cũng đỏ lên, ông trời thật là có lỗi a!”

Thẩm Ngọc nghe có thanh âm liền để sách xuống đi ra, thấy Thanh Thanh cũng ở đây, liền nhòe miệng cười ôn hòa hữu lễ nói: “Nhị vị tiểu thư có gì muốn làm a?”

Đan Niên vừa định nói ca ca không cần làm hết, cứ ngồi ở chỗ kia, tạo dáng một cái cho Liêm tiểu hoa si ngắm là được. Chợt nghe Thanh Thanh giành trước nói: “Chúng ta muốn đi ra ngoài chơi, ca ca có muốn đi cùng chúng ta không?”

Thẩm Ngọc nhìn sang Đan Niên, ánh mắt như đang hỏi ý kiến, Đan Niên chỉ phải thuận thế hỏi: “Đi chơi? Thanh Thanh muốn đi đâu?” Thẩm Ngọc liền tục mấy ngày đều làm tổ trong thư phòng, đi ra ngoài hít thở không khí cũng tốt.

Đan Niên vốn tưởng rằng Thanh Thanh sẽ dẫn mình đến mấy cửa hàng tơ lụa son phấn, trong bụng còn lo Thẩm Ngọc có khi đi được nửa đường đã phát chán, ai ngờ, khi ba người ngồi xe ngựa nhà Thanh Thanh đi đến nơi, Đan Niên mới phát hiện hóa ra là nơi bán các loại linh kiện dành cho ngựa.

Đan Niên và Thanh Thanh ở trong xe đội nón che mặt xong mới ra ngoài. Khu chợ không lớn lắm, nhưng bên trong có không ít quầy hàng, có chút giống những hàng lang gấp khúc trong đình viện, mặt trên gắn thêm cái nắp vung, phía dưới là quầy hàng. May mà có cái mái hiên, nên cũng không nóng.

Đan Niên nhìn kỹ những thứ trên quầy hàng, không khỏi tấm tắc tán thưởng. Mấy thứ hàm thiếc và dây cương này hoàn toàn khác với những gì nàng từng thấy, mỗi món đều được làm rất hoàn mỹ, không ít món còn được khảm ngọc thạch châu báu, thủ công mỹ nghệ thoát nhìn thật tinh xảo, rất là đẹp mắt.

Thanh Thanh đối với nơi này rất quen thuộc, nắm lấy tay Đan Niên cười nói: “Nơi này tốt lắm, toàn bán những thứ xinh đẹp dành cho ngựa, phụ thân thường dẫn ta đi dạo ở đây.”

Đan Niên nhìn quanh một lượt trong cửa hàng, ai nấy đều ăn mặc ngay ngắn chỉnh tề, hoàn toàn khác so với những tiểu thương buôn bán gần Duyệt Lai, nhìn kỹ lại, còn có vài người trung đông mặc đồ kiểu Ả Rập, dùng tiếng Hán nửa sống nửa chín để rao hàng.

Đúng là nơi đi dạo dành cho những người có tiền a! Đan Niên thầm cảm khái. Lúc này mặc dù là buổi chiều, nhưng người đến đây cũng không ít, nhìn cách ăn mặc, phục sức liền biết phi phú túc quý. Đan Niên nhớ lại những người yêu thích môn cưỡi ngựa ở hiện đại, bất kể là trang phục cưỡi ngựa hay thứ mặc lên trên thân con ngựa, đều là những người rất biết đốt tiền.

Thẩm Ngọc cười tủm tỉm đứng bên cạnh, Đan Niên đứng ở giữa hai người, mỗi khi có người đi ngang qua, Thẩm Ngọc luôn âm thầm bảo vệ Đan Niên. Thanh Thanh đều nhìn thấy, ánh mắt giấu sau chiếc nón liền không khỏi toát ra hăm dọa.

Thanh Thanh khẽ chen vào giữa hai người, cầm lê từ trên quầy hàng một khối bài từ mạ vàng, mặt trên có khảm mấy viên mã não đỏ rực, cười nói Thẩm Ngọc: “Thẩm ca ca có biết thứ này dùng làm gì không?”

Thẩm Ngọc cười lắc lắc đầu.

“Thứ này là mã bài, dùng để khắc tên của chủ nhân, sau đó cột lên trên yên ngựa. Chuồng ngựa trong các trường đua ngựa thường rất hỗn tạp, không cẩn thận thì sẽ không phân biệt được đâu là ngựa nhà mình.” Thanh Thanh cười hi hi nói, “Muội đã mua mấy khối, dùng rất tốt, cũng rất xinh đẹp.”

Đan Niên không khỏi lú lẫm, chỉ là một cái bảng tên thôi, còn mạ vàng rồi khảm cả đồng châu báu lên, thật quá xa hoa. Muốn ghi tên thì cứ tìm một tấm bảng gỗ nhỏ, viết cái tên lên là xong chuyện! Đan Niên thầm chê cười bản thân đúng là xuất thân nông dân, không thể làm ra việc gì có khí khái đại nhân vật.

Thẩm Ngọc thần nhiên nói: “Nếu là người cưỡi ngựa và ngựa từng trải qua sinh tử gắn bó, thì cho dù những con ngựa chung quanh giống con ngựa của mình như đúc, cũng có thể lập tức phân biệt ra.”

Đan Niên khề thờ dài một cái, Thẩm Ngọc nhất định là lại nghĩ tới chuyện chiến tranh ở biên cảnh. Hắn từng nói với nàng, dân chúng ở biên cảnh chịu đói khát nơi, binh lính máu chảy thành sông, đến kinh thành lại là cảnh tượng xa xỉ thối nát, ca múa mừng cảnh thái bình, đối lập thật sự là quá lớn.

Thanh Thanh đang định cười giải thích chút gì, bỗng thấy Thẩm Ngọc lặng lẽ đi qua bên cạnh Đan Niên, liền vội vàng nói, “Thẩm ca ca nói không sai, đó là chiến mã, nhưng người đưa ngựa trong kinh thành đều dưỡng vài con ngựa, cũng có những con được tặng tới tặng lui.” Vừa nói vừa lặng lẽ chen vào giữa Thẩm Ngọc và Đan Niên.

Đan Niên thấy hai người cứ như đèn kéo quân xoay tới xoay lui xung quanh mình, Thanh Thanh hưng phấn nói với Thẩm Ngọc cái gì đó, Thẩm Ngọc nhàn nhạt đáp một câu, vừa không khẩn thiết cũng phù hợp lễ tiết. Ba người cứ thế đứng gần như che kín mít quầy hàng, không ai đến xem được. Đan Niên mắt thấy ánh mắt chủ quầy hàng sắp toát ra lửa, cuống quýt kéo hai người đi: “Hai người có nhìn trúng thứ gì không? Không thì chúng ta đi đi, đừng cản trở người ta buôn bán.”

Thanh Thanh vội vàng lấy ra hầu bao, muốn mua khối bài từ mạ vàng khảm mã não kia. Vị thương nhân kia ra giá ba lượng bạc, chắc giá, Thanh Thanh ngay cả trả giá cũng không, nhanh chóng mua về.

Đến khi xe ngựa chạy trở về nhà Đan Niên, Thẩm Ngọc nhảy xuống trước, rồi quay lại đỡ Đan Niên xuống, hai người đang định cáo biệt Thanh Thanh, liền thấy Thanh Thanh ló đầu từ cửa sổ toa xe ra, mặt mày vui vẻ đưa khối mã bài vừa mua lúc nãy cho Đan Niên, “Tặng cho người a!”

Còn chưa chờ Đan Niên kịp nói cái gì, Thanh Thanh đã quay sang mỉm cười Thẩm Ngọc, xe ngựa nhanh chóng chạy đi.

Đan Niên nhìn khối mã bài trong tay, âm thầm đau đầu, xem đi, đây mới đích thực là yêu ai yêu cả đường đi, từ khi gặp Thẩm Ngọc, Thanh Thanh liền không ngừng tặng quà cho nàng. Người chịu khó lấy lòng cô em chồng tương lai đến mức này hiếm gặp lắm a!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Đêm Thất Tịch (Thượng)

Thẩm Lập Ngôn đi được chừng hai ngày, thì đến ngày hội thất tịch*. Trước kia, lúc Đan Niên còn ở Thẩm gia trang, Tuệ Nương ngẫu nhiên cũng dẫn Đan Niên đi xem ngày hội này.

* Thất tịch được xem là lễ Valentine của các nước Đông Á và Đông Nam Á, diễn ra vào ngày mùng 7 tháng 7 âm lịch. Lịch sử về ngày này gắn bó với câu chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ hoặc vợ chồng Ngưu vớ nhiều dị bản. Đây là ngày hội truyền thống ở Trung Quốc để các cô gái trẻ trưng bày các vật dụng nghệ thuật tự tạo trong ngày này và để cầu mong lấy được ông chồng tốt. Ngày này còn có các tên gọi khác như: Khất xảo tiết (Lễ hội thể hiện tài năng), Thất thư đàn (Sinh nhật cô em thứ bảy), Xảo tịch (Đêm kỹ năng)

Vào lúc trăng treo trên cành liễu, Tuệ Nương dọn trái cây và bánh ngọt ra sân, dẫn Đan Niên thấp nhang ba quỳ chín lạy, khấn cầu Chức Nữ phù hộ Đan Niên được khéo tay. Trải qua vài năm quan sát tay nghề thêu thùa may vá của Đan Niên, lại thêm trong nhà bận rộn việc buôn bán, Tuệ Nương cuối cùng thực sự thất vọng, nên từ sau khi Đan Niên mười tuổi sau, trong nhà không lại tổ chức đêm thất tịch khất xảo.

Nhưng năm nay khác những năm trước, trong nhà có thêm ba nữ nhân, nên phương diện này cũng được quan tâm nhiều hơn.

Buổi chiều trước đêm thất tịch, các nữ nhân cùng ngồi lại bàn việc nhà. Mai di cười nói, đêm thất tịch năm nào, bà cũng đều làm một bữa tiệc khất xảo nho nhỏ cho Bích Dao. Tuệ Nương nắm lấy đôi bàn tay khéo léo của Bích Dao, lắc đầu thờ dài thườn thượt, nói là Đan Niên tay chân vụng về hết sức, chẳng thêu được cái gì ra hồn.

Mai di và Ngô thẩm thẩm đều bật cười, vội vàng khích lệ nói: “Phu nhân thật đúng là biết nói giỡn, tiểu thư Đan Niên vừa biết làm buôn bán vừa có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại viết chữ rất đẹp, chỉ sợ không có nữ tử Đại Chiêu nào có thể so sánh được!”

Thấy vẻ mặt Tuệ Nương vừa ngọt ngào vừa ưu thương, Đan Niên không biết mình nên cười hay nên khóc. Các vị tộc trưởng luôn là như thế, lúc nào cũng ghét bỏ đứa nhỏ nhà mình không tốt ở phương diện nào đó, nhưng đến khi tộc trưởng nhà khác mở miệng khen đứa nhỏ nhà mình ưu tú ở phương diện khác thì lại kiêu ngạo lên, so với trẻ con còn giống trẻ con hơn.

Mai đi khuyên giải Tuệ Nương: “Phu nhân, tiểu thư Đan Niên không giỏi nữ công, nhất định là do phu nhân không chịu cầu khẩn xảo cho tiểu thư, năm nay nhất định phải làm!”

Tuệ Nương cảm thấy rất là có lý. Từ lúc tin Phật, Tuệ Nương liền đặc biệt tin tưởng những chuyện cầu khẩn thế này, thế nên liền oán trách bản thân lúc trước cứ lo làm chuyện này, lo làm chuyện kia, lại bỏ quên chuyện quan trọng nhất. Không cầu khẩn xảo cho nữ nhi, bàn tay của nữ nhi sao có thể khéo léo được?

Tuệ Nương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Đan Niên một cái, lập tức quyết định năm nay không những phải làm, mà còn phải làm lớn. Thắm Đan Niên vốn tham tiền như mạng, nghe thế chỉ biết lặng lẽ đau lòng, nhắm tính xem phải cần bao nhiêu bạc. Nàng đương nhiên không dám nói ra với Tuệ Nương, bằng không sẽ bị mẩu thân dong dài cả buổi trưa.

Đang lúc người một nhà thương lượng vô cùng náo nhiệt, bỗng có người kêu cửa. Bích Dao đi mở cửa, đưa người vào trong. Nhìn thấy đám người đi đến, Đan Niên không khỏi nhủ mảy, lại là Thắm Đan Vân, nàng ta tới làm gì?

Thắm Đan Vân vừa vào liền trưng ra khuôn mặt rụt rè tươi cười, nàng hôm nay ăn mặc khá đơn giản, áo màu đỏ tươi, váy màu hồng phấn, đầu tóc cũng làm đơn giản, chỉ dùng một cây trâm cổ định búi tóc, trên mặt không chút son, thoạt nhìn giống như đóa hoa đã được rửa sạch bụi bẩn.

Đan Niên cảm thấy thật kỳ lạ. Vị tỷ tỷ bình thường chỉ cần xuất hiện ở nơi có nhiều người, nhất định phải trang điểm sao cho kinh diễm bốn phía, áp đảo khắp phương. Xem ra nàng ta không xem nhà Đan Niên là nơi trọng yếu.

Bất quá, nàng trang điểm như vậy ngược lại nhìn thuận mắt hơn so với lúc phấn son lõe loét. Diện mạo của Thắm Đan Vân vốn thuộc về loại hình diễm lệ, ăn diện quá mức nặng nề chỉ khiến vẻ đẹp của nàng bị che lấp, trở thành trời buộc. Nghĩ thì nghĩ vậy, chứ Đan Niên không có lòng tốt đi nhắc nhở nàng. Nếu nàng thực sự nói với Thắm Đan Vân những lời này, nàng ta thế nào cũng cho rằng Đan Niên ghen tị với vẻ đẹp của mình, cố ý lừa mình đi sai đường.

Ngô thẩm thẩm và Mai đi tuy rằng không biết Thắm Đan Vân, nhưng xem tư thế cũng biết là tiểu thư nhà quan, nên đều hành lễ với Thắm Đan Vân. Thắm Đan Vân vẫn tiếp tục ra vẻ rụt rè, khép nép ngồi xuống ghế, nha hoàn phía sau cũng cúi đầu mà đi, hai chủ tớ lại hết sức đồng lòng, nhìn cũng không nhìn Ngô thẩm thẩm và Mai đi một cái.

Tuệ Nương khẽ thở dài, cười hỏi: “Trời nắng thế này, sao lại tới nhà thím?” Ở trong mắt Tuệ Nương, kẻ đáng giận là Thắm Đại phu nhân và Thắm Đan Hà, còn với một đứa nhỏ thứ xuất như Thắm Đan Vân, bà luôn cảm thấy đồng cảm cho số phận của nàng.

Thắm Đan Vân thấy thím lên tiếng, đương nhiên không thể dùng thái độ đối đãi với Đan Niên thái độ mà trả lời Tuệ Nương, nên mỉm cười lễ độ nói: “Không đến trước chào hỏi thím và Đan Niên muối muối, thím xin đừng trách a!” Biểu hiện hết sức có lễ có tiết, quả thật khiến người ta tìm không ra tật xấu.

Lúc này Bích Dao đi vào dâng trà, tiểu nha hoàn phía sau Thắm Đan Vân liền vội vàng nhận lấy, cầm lên thổi thổi mấy hơi, mới đưa vào tay Thắm Đan Vân.

Đan Niên cắn hạt dưa, thấy hai chủ tớ diễn xuất kiểu này, nhin không được nói: “Đội một chút.”

Thắm Đan Vân đang định đưa chén trà lên miệng, nghe Đan Niên nói vậy, kinh ngạc ngừng lại. Đan Niên ném vỏ hạt dưa qua một bên, vỗ vỗ tay, không nhịn không nhạt nói: “Có cần muối từ uống trước một ngụm, thử xem có độc hay không?”

Sắc mặt Thắm Đan Vân lập tức kéo xuống. Nàng không nghĩ tới Đan Niên dám làm bẽ mặt mình ở trước mặt thím. Lúc ở nhà, từ địa vị đến phân lượng, cái gì của nàng cũng không bằng Thắm Đan Hà. Giờ đến nhà Nhị thúc, ở cái nơi nghèo thế này, nàng chỉ muốn ra vẻ một chút cũng bị Thắm Đan Niên ác mồm châm chọc.

Tuệ Nương có chút đau đầu nhìn Đan Niên, bà biết Thắm Đan Hà làm việc ác độc, nhưng Đan Vân dù sao cũng đâu có làm gì Đan Niên, tâm tính bảo thù của đứa nhỏ này thật lớn quá a.

“Đan Niên, sao lại nói chuyện với nhị tỷ của con như vậy?” Tuệ Nương trừng mắt nói với Đan Niên một câu. Đan Niên tiếp tục cắn hạt dưa làm như không nghe thấy.

Tuệ Nương mắng Đan Niên xong, lại quay đầu cười nói với Thắm Đan Vân: “Muội muội con từ nhỏ đã bị thím và Nhị thúc chiều thành hư, là đã nha đầu, con làm tỷ tỷ, đừng chấp nhặt với nàng.”

Thắm Đan Vân được cái bậc thêm đi xuống, trong lòng đương nhiên cao hứng, không lại so đo với Đan Niên, tiếp tục nâng chén trà đưa lên miệng, chọt nghe Đan Niên nho nhỏ nói thầm: “Trà có nước miếng của người khác mà cũng dám uống!”

Câu này vừa vắn truyền vào lỗ tai Thắm Đan Vân. Thắm Đan Vân nhìn chén trà trước mắt, nhất thời cảm thấy đây chính là ống nhổ của bọn nha hoàn, thế nào cũng uống không nổi, không khỏi buồn bực quay đầu trừng mắt nhìn nha hoàn. Nha hoàn kia bị trừng mắt, cúi đầu không dám nói lời nào, trong lòng vạn phần ủy khuất, đây chính là tuân theo ý của ngài a, giờ sao lại trở thành sai lầm của nô tì!

Tuệ Nương hoàn toàn tức giận, lớn tiếng mắng Đan Niên: “Con còn nói lung tung nữa thì mau trở về phòng luyện thư thừa đi, đừng ở lại thêm dọa người!” Đan Niên hờn dỗi ngậm miệng, phút cuối cùng còn trừng mắt liếc xéo Thắm Đan Vân một cái.

Thắm Đan Vân thuận thế đặt chén trà lên bàn, cười nói với Tuệ Nương: “Thím đừng giận, Đan Niên muối muối chỉ là bướng bỉnh thôi.” Đan Niên nghe

thế, thăm nghiêng răng nghiêng lợi không thôi.

Thẩm Đan Vân còn nói thêm: “Ngày mai không phải là đêm thất tịch đó sao, mẫu thân con hàng năm đều cầu khất xảo cho chúng con. Năm nay có thím và Đan Niên muội muội đến, mẫu thân nói, đều là người một nhà, cần gì phải chia ra làm hai trảng, nên bảo con đến mời thím và Đan Niên muội muội ngày mai đến nhà làm tiệc khất xảo.”

Đan Niên nghe thế, cảm thấy có chút kỳ quái. Thẩm Đại phu nhân rõ ràng có ý muốn tu bổ quan hệ của hai nhà, nếu như vậy, vì sao lại bảo đưa nhỏ mà bản thân luôn không ưa thích đến? Bảo Thẩm Đan Hà tự mình đến, không phải càng chứng tỏ thành ý sao? Nghĩ một lát, Đan Niên đoán Thẩm Đan Hà chắc là còn đang nổi nóng, tạm thời không muốn gặp nàng. Còn Thẩm Đan Vân này, tám phần là vì chuyện rơi xuống hồ ở phủ Đại hoàng tử làm cho bá phụ mất mặt, nên lần này mới xung phong nhận việc.

Tuệ Nương có chút khó xử. Ngô muội tử, Mai Nương và Bích Dao đều là hạ nhân, nhất định là không đủ tư cách tham gia tiệc khất xảo ở Thẩm phủ. Nếu mình và Đan Niên đến Thẩm phủ, ba người họ phải làm sao bây giờ, mà mình thật sự không nỡ bỏ ba người này mà đi Thẩm phủ a. Hơn nữa, Thẩm phủ chung quy không phải là nhà mình, thế nào đều sẽ cảm thấy bức bối.

Tuệ Nương đang nghĩ phải làm thế nào để khéo léo từ chối Thẩm Đan Vân, chợt thấy Phùng chương quỳ cúi đầu vội vàng vào sân, chạy thẳng vào nhà chính, còn chưa vào cửa liền ồn ào gọi, “Phu nhân, ngày ấy phu nhân bảo ta đi mua bình hoa để nghênh đón Tô công tử, ta vừa mới đi gặp lão bản cửa hàng đồ sứ, nhờ ông ấy cho xem vài mẫu mới ra năm nay để đem về cho phu nhân xem”

Vào tới cửa, Phùng chương quỳ mới thấy trong nhà có một vị tiểu thư đang ngồi, vội cuống quýt cáo lỗi lui xuống. Tuệ Nương sợ vị thiên kim tiểu thư này không quen nhìn cảnh này, sẽ nói nặng mấy câu hạ nhân không quy củ, vội quay sang giải thích với Đan Vân, rằng đó là quản sự trong nhà, không xem như là người ngoài.

Người nghe có ý, người nói vô tình, Thẩm Đan Vân ngày ngày đêm đêm đều tâm tâm niệm niệm một mình Tô công tử, chợt nghe đến mấy chữ “Tô công tử”, đương nhiên hết sức chú ý, trong kinh thành này còn có bao nhiêu Tô công tử? Thẩm Đan Vân vội vàng làm ra vẻ lơ đãng, hỏi: “Thím, thím còn quen biết người khác ở trong kinh thành? Sao con chưa nghe thím kể.”

Tuệ Nương cũng không muốn nói nhiều lắm với nàng, chỉ cười nói: “Thím nào có quen biết a, chỉ là vị Tô công tử này và Đan Niên từng có gặp mặt một lần, giúp Đan Niên một cái ân lớn. Nhà thím cũng không phải là hạng người vong ân phụ nghĩa, mà thím hiện tại không tiện ra ngoài, nên định mời tiểu công tử đến nhà để cảm tạ một chút mà thôi.”

Thẩm Đan Vân nghe thế, khẽ gật đầu, còn định muốn hỏi thêm nhưng Tuệ Nương không muốn tiếp tục nhiều lời về vấn đề này với nàng, liền chuyển đề tài, có chút xin lỗi nói: “Đan Vân a, thím vốn định dẫn Đan Niên đến nhà con cùng làm tiệc khất xảo, nhưng không khéo Nhị thúc con mấy ngày trước đã đi Cam Châu, thím thật sự không yên lòng, nên hai ngày trước đã định sẽ làm lễ cúng Phật cầu bình an cho Nhị thúc của con vào đêm thất tịch, quả thật không phương tiện đến nhà con. Con hãy về nhà giải thích với mẫu thân.”

Thẩm Đan Vân đang gấp rút muốn biết vị Tô công tử kia rốt cuộc có phải vị Tô công tử trong lòng mình hay không, nên cũng bất chấp khách khí, sớm ném lời dặn “Nhất định phải mời cho bằng được” của Thẩm Đại phu nhân lên chín tầng mây, thấy Tuệ Nương không chịu nhiều lời, chỉ phải cười nói: “Thím đã có sắp xếp, nhà con không tiện quấy rầy. Con và Đan Niên muội muội đã nhiều ngày không gặp, rất muốn trò chuyện thêm vài câu. Đan Niên muội muội không dẫn tỷ tỷ đến phòng muội trò chuyện sao?”

Đan Niên ngẩng đầu, khó hiểu nhìn hai mắt chăm chăm nhìn mình đến độ tỏa ánh sáng của Thẩm Đan Vân, khẽ nói thầm, Thẩm Đan Vân nhanh như vậy đã quên chuyện lần trước bị rơi xuống nước? Bá phụ bá mẫu xem ra không giáo huấn nàng bao nhiêu, bây giờ vết thương lành rồi, đã quên đau.

Tuệ Nương cười tủm tỉm dặn Đan Niên phải trò chuyện lễ độ với tỷ tỷ, không được nghịch ngợm, rồi bảo hai người cùng đến phòng Đan Niên.

Thẩm Đan Vân bảo nha hoàn đứng chờ ở cửa, vừa vào trong phòng, sắc mặt liền biến đổi trong nháy mắt, mặt mày nghiêm túc ép hỏi Đan Niên, “Vị Tô công tử mà thím nói có phải là Tô Doãn Hiền?”

Đan Niên ngồi trên ghế, thản nhiên đưa chân, “Ta lại không hỏi tên hắn, chỉ biết hắn họ Tô, đại khái có thể là Tô Doãn Hiền.”

Thẩm Đan Vân buồn bực cắn răng, “Ngươi ngày ấy đi theo ta, đã từng gặp qua hắn, ngươi làm sao có thể không biết? Thẩm Đan Niên, ngươi giỏi lắm, ngươi biết rõ Tô công tử và ta... Ngươi còn... Ngươi cũng thật không biết hổ thẹn!”

Đan Niên nghe vậy liền nổi giận, nhảy dựng lên, chỉ tay vào mặt Thẩm Đan Vân, nắn một trảng như súng liên thành: “Ngươi dựa vào cái gì nói ta không biết hổ thẹn? Tô công tử kia và ngươi thì có cái gì? Các ngươi đã kết hôn hay đã tự định chung thân? Tô công tử kia có biết trong kinh thành có một nữ tử ái mộ hắn tên là Thẩm Đan Vân? Ngươi tốt nhất nên treo trên người một tấm bảng rồi chạy một vòng khắp phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành, trên bảng ghi là Thẩm Đan Vân si mê Tô Doãn Hiền, nên Tô Doãn Hiền đã bị Thẩm Đan Vân nhắm trúng, nữ nhân khác cho dù tơ tưởng cũng không được!”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Đêm Thất Tịch (Hạ)

Thẩm Đan Vân rất cuộc chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi, bị nói như thế liền đỏ mặt đến tận cổ, rống cổ cãi lại: “Ngươi biết rõ ta, ta... Ngươi còn dám gặp hấn, ngươi, ngươi rõ là...”

Đan Niên không thèm để ý đến Thẩm Đan Vân, xoay người tự rót cho mình một chén nước, thong thả uống. Thời tiết hanh khô, dễ dàng thượng hỏa, không nên tức giận với loại người ngu ngốc thế này, phải nên lạnh nhạt, lạnh nhạt, thật lạnh nhạt.

Thẩm Đan Vân thấy Đan Niên không để ý tới mình, cũng tự cảm thấy bản thân có chút già mồm át lễ phải, liền tiếp tục hỏi: “Ngươi gặp mặt hấn thế nào? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Khi nào thì gặp mặt?”

Đan Niên vẫn không thèm để ý, chậm rãi uống nước, ánh mắt nhìn Thẩm Đan Vân đầy vẻ vui sướng khi người gặp họa.

“Những chuyện đó đều không liên quan tới ngươi, ta vì sao phải trả lời ngươi. Nhị tỷ a, lần trước ở quý phủ của Đại hoàng tử, ngươi tắm nước lạnh có thoải mái không? Ngươi đã chịu thiệt đến thế rồi, sao vẫn không biết rút kinh nghiệm vậy? Bá phụ bá mẫu không giáo huấn ngươi gì sao? Đừng để người ta nói nữ nhi Thẩm gia chúng ta không quy củ a, cứ thích đến hồ nước nhà người ta mà tắm!”

Thẩm Đan Vân nổi giận, tức tối nói: “Ngươi còn có mặt mũi nói, còn không phải do ngươi làm hại! Những người đó vốn muốn hại ngươi, là ta giúp ngươi chịu tội thay! Ngươi lại còn không giúp ta! Hừ, ngươi được Nhị thúc Nhị thúc cưng chiều từ nhỏ đến lớn, làm sao biết được làm thứ nữ khổ sở thế nào, ta cũng là vì tương lai của mình mà không thể không tính toán a!”

Đan Niên cau mày, “Ta hại ngươi cái gì? Ta có bảo ngươi tới cái hồ kia sao? Là trong lòng của chính ngươi có quỷ, có suy nghĩ không thể cho ai biết, nên mới có thể bị lừa. Hơn nữa, ngươi nếu chịu nói cho bá phụ bá mẫu biết rằng ngươi thích Tô Doãn Hiên, bọn họ nhất định sẽ suy tính cho ngươi.”

Thẩm Đan Vân khinh thường xì một tiếng, khinh miệt nói, “Trong mắt bọn họ chỉ có Thẩm Đan Hà và cái tên Thẩm Phong không nên thân kia. Phu nhân nhìn thấy ta giống như nhìn thấy cái đinh trong mắt, sao có thể suy tính gì cho ta? Ta chỉ hỏi ngươi, Tô công tử kia khi nào thì đến nhà ngươi?”

Đan Niên có chút không đồng ý nhìn nàng, “Ngươi chẳng lẽ còn muốn tới nhà ta để lên gặp gỡ hấn? Ngươi là ngốc thật hay là giả ngu, nếu như bị người có ý đồ xấu tung tin ra ngoài, ngươi sẽ bị... Đến lúc đó, bá phụ bá mẫu hỏi tội, nhà chúng ta quả thật không đảm đương nổi trách nhiệm này đâu!”

Thẩm Đan Vân hừ một tiếng, “Ngươi không cần lo lắng, ta tất nhiên sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, đương nhiên lại càng sẽ không để cho người khác bắt được nhược điểm. Chỉ cần Tô công tử chưa đính hôn, ta vẫn còn có cơ hội!”

Đan Niên nhìn bộ dạng si mê kia của nàng, cười lạnh một tiếng, còn muốn làm ra chuyện ngu xuẩn đến thế nào? Lần trước ở phủ Đại hoàng tử, nàng bắt quá là nghe lên một tiểu thư không rõ lai lịch nói là Tô Doãn Hiên đang ở bờ hồ, liền ba ba chạy tới, bị người ta đẩy xuống hồ, thế này còn chưa đủ ngu xuẩn sao?

“Phụ thân của Tô Doãn Hiên là Hộ bộ thượng thư, trông coi tiền và lương thực trong thiên hạ. Tô Doãn Hiên tuổi còn trẻ đã bước vào quan trường, một bước lên mây, ngươi dựa vào cái gì cảm thấy hấn sẽ cưới ngươi? Ngươi lại dựa vào cái gì cảm thấy hấn về sau sẽ không cưới thêm người khác?” Đan Niên âm thầm bỏ thêm một câu, chờ Tô Doãn Hiên thành công soán vị, nhận tổ quy tông, hấn sẽ còn có thêm hậu cung giai lệ ba ngàn, với cái tính tình kia, ngươi chẳng lẽ còn muốn làm nẫu nghi thiên hạ?!

Thẩm Đan Vân không phục, nói: “Phụ thân ta là nội các trọng thần, nhà chúng ta và nhà Ung Quốc Công có quan hệ thân thích, chẳng lẽ bấy nhiêu đó còn không đủ xứng với hấn sao? Về phần nữ nhân khác, hừ, có ta ở đây, đương nhiên không còn cơ hội cho nữ nhân khác, ai cũng đừng nghĩ lấn tiền đồ của ta!”

Đan Niên thiếu chút nữa cười ra tiếng, lòng tự tin của Thẩm Đan Vân không phải loại ngạo mạn bình thường đâu, còn dám nói như vậy! Đáng tiếc, tự tin của nàng đã dùng sai chỗ rồi! Mỗi hận của Tô Doãn Hiên đối với Bạch gia chỉ sợ không chỉ một ít. Đan Niên không khỏi châm chọc nói: “Vậy ngươi cần phải canh chừng hấn cho kỹ, tốt nhất là đừng để ngay cả con ruồi cái bay cạnh Tô công tử, đến lúc đó bên cạnh Tô công tử chỉ có mỗi một mình ngươi là nữ nhân, cho dù heo mẹ cũng có thể làm Điều Thuyền!”

“Ngươi!” Thẩm Đan Vân buồn bực chỉ tay vào mặt Đan Niên, tự nhiên so sánh mình với heo mẹ, đang định phát tác, đột nhiên nhớ tới mục đích của mình, lại thả tay xuống, hăm hừ nói: “Thôi, đây không phải là trọng điểm, ngươi mau nói cho ta, Tô công tử rốt cuộc khi nào thì đến?”

Đan Niên lắc đầu, hai tay xoa vào nhau, “Ta quả thật không biết hấn khi nào thì đến, hơn nữa hấn có tới hay không, ta cũng không xác định. Những lời ta nói đều là lời nói thật, ngươi nếu thật muốn biết, có thể đi hỏi nương của ta một chút.” Đan Niên lạnh lẽ bỏ thêm một câu: chỉ cần ngươi dám đến hỏi. Nàng chợt nghĩ đến tên Tô Doãn Hiên kia chính là thủ phạm khiến đứa nhỏ không đầu óc này làm phiền nàng cả nửa ngày, tức tối hừ hừ nghĩ, nếu tên Tô Doãn Hiên đó dám đến nhà mình, nhất định phải đánh hấn một trận rồi thả về!

Thẩm Đan Vân thấy Đan Niên không chịu trả lời, một lòng nhận định Đan Niên là cố tình không cho mình biết, hừ lạnh một tiếng liền dậm chân ra khỏi phòng Đan Niên, trước khi đi còn nói một câu: “Ngươi không nói cho ta, ta cũng có biện pháp tìm hiểu! Ngươi nếu dám nhắc tới nửa chữ với người khác, ta liền...”

Đan Niên gật đầu như gà mổ thóc, thề son thề sắt, “Nhị tỷ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói nửa chữ với người khác.” Không cần ta nói, trải qua sự kiện rơi xuống nước lần trước, Thẩm Đan Hà và đám băng hữu của nàng ta, trừ phi trong đầu đều là óc heo, bằng không đều có thể đoán được.

Lúc Thẩm Đan Vân ra về, Tuệ Nương còn đi theo tiễn tận cửa, cười nói dặn nàng sau khi trở về, nhớ giải thích với mẫu thân rằng nhà Nhị thẩm đúng là

có việc bận. Thẩm Đan Vân biểu hiện rất là thông tình đạt lý, thiện giải nhân ý, “Thím yên tâm, con nhất định sẽ nói rõ khó xử của thím cho mẫu thân biết.”

Sau khi xe ngựa Thẩm phủ về tới nhà, Thẩm Đan Vân liền dùng mọi cách giúp Tuệ Nương và Đan Niên giải thích nguyên nhân không thể đến vào đêm thất tịch. Thẩm Đại phu nhân mặc dù có chút hoài nghi, nhưng không nói thêm cái gì, người ta không đến, chẳng lẽ thể dùng sức mạnh lôi kéo người ta đến sao!

Chờ Thẩm Đan Vân trở lại viện của mình, nàng liền gọi một tiểu nha hoàn chừng bảy, tám tuổi, vừa mới nhập phủ được phân đến trong viện của mình. Đại nha hoàn của Thẩm Đan Vân đưa cho tiểu nha hoàn Tiểu Hồng ba đồng tiền lớn, dặn nàng mỗi ngày đều đến chơi ở đầu ngõ nhà Đan Niên, nếu nhìn thấy có xe ngựa của công tử nhà giàu đi vào, nhất định phải trở về bẩm báo.

Thấy tiểu nha hoàn lĩnh mệnh đi rồi, Thẩm Đan Vân nghiêng răng cười nói: “Định làm hư tiền đồ của ta sao? Hừ, đừng có mơ!”

...

Vào ngày thất tịch, Tuệ Nương và Bích Dao đã bắt đầu chuẩn bị những thứ cần dùng cho buổi tối từ lúc sáng sớm. Hai người nhồi bột mì và đường, tạo thành những chiếc bánh nhỏ rồi cho vào chảo dầu chiên vàng. Cả buổi sáng, trong nhà đều tràn đầy mùi bánh thơm ngọt.

Thất tịch năm nay, thời tiết khô nóng, không thấy một nửa đám mây, côn trùng không ngừng cất tiếng kêu trong những tán lá, cả một ngày cũng không có một chút gió. Khi Mai đi và Ngô thẩm thẩm trở về, Bích Dao đã cắt xong dưa hấu và lê đường, đang cùng Tuệ Nương dùng dao tỉa trái cây thành hoa, bày trên đĩa.

Chờ ánh trăng lên tới giữa không trung, khoảng trống trong sân trở nên rất sáng. Tuệ Nương dẫn theo các nữ nhân nhà mình ra sửa sang lại hương án, bày lên đĩa bánh chiên, dưa hấu và trái cây tỉa hoa đã chuẩn bị từ sáng. Đoàn người đốt hương nến lên, cung kính quỳ lạy. Đây là lần đầu tiên Đan Niên tham gia tiệc khất xảo chính quy như vậy, chỉ phải nhìn theo động tác của mọi người khác, bắt chước quỳ lạy.

Đến khi Tuệ Nương yên lặng cầu nguyện, Đan Niên bị thống nghĩ, mẫu thân nhất định là đang cầu nguyện Chức Nữ rũ lòng từ bi, ban cho nàng thêm chút tài năng thuê thừa.

Đến màn khất xảo chủ chốt, dưới ánh mắt của Tuệ Nương, Đan Niên không tình nguyện lấy cây kim đã bị phơi nắng suốt một ngày, nhẹ nhàng thả lên mặt chén nước. Chén nước đã bị phơi cả ngày, trên bề mặt bị phủ lên một tầng tro bụi, vừa đủ nâng cây kim lên.

Đan Niên thả kim xong liền không dám nhìn, bên tai bỗng vang lên tiếng cười của những người khác. Đan Niên ôm tâm tình thấy chết không sờn tâm tình, khề liếc nhìn sang, thì thấy ánh sáng phản chiếu của cây kim in xuống đáy chén có chút giống một sợi dây nhỏ, bản thân nàng cũng không khỏi phì cười.

Buổi sáng, lúc Bích Dao múc chén nước đem phơi trong viện, Tuệ Nương đã giải thích cho Đan Niên hiểu, khi thả cây kim lên mặt nước, nếu hình chiếu phản xạ của cây kim dưới đáy chén giống bông hoa hay đám mây gì đó nghĩa là cô nương này rất khéo tay, còn nếu dưới đáy chén lại có hình giống cái chày gỗ hay sợi dây nhỏ, thì chính là cô nương vụng về bị Chức Nữ chường mắt.

Vinh hạnh thăng chức thành “Cô nương vụng về”, Thẩm Đan Niên không tránh khỏi bị mọi người thiện ý cười nhạo. Nàng hậm hực hờn dỗi lui xuống dưới, xắn tay áo chờ xem những người khác khất xảo thế nào, đợi đến khi ra chày gỗ hay sợi dây, nàng nhất định phải tiến lên cười nhạo một phen.

Khiến cho Đan Niên vô cùng thất vọng chính là cho dù tất cả mọi người làm ra đủ loại hình chiếu loạn thất bát tao, nhưng không một người nào làm ra chày gỗ hay sợi dây. Đan Niên vạn phần không phục, nàng mới không tin mấy cái hình chiếu đó có liên quan đến việc có khéo tay hay không.

Chờ mọi người khất xảo xong, Đan Niên vây quanh cái chén nước kia, cẩn thận nghiên cứu, cầm kim lên ngó nghiêng, hết thả xuống lại thả lên, mãi một lúc lâu bỗng nhảy lên hưng phấn kêu to: “Con làm ra đám mây!”

Lúc này mọi người đang ngồi trong sân hóng mát, nghe Đan Niên kêu to như vậy liền ào ào nhô đầu ra. Thẩm Ngọc này giờ đều không có chuyện gì phải nhúng tay, thấy thế liền lớn tiếng, “Đan Niên, muội thả kim nhiều lần như vậy, nên Chức Nữ bị muội làm phiền chịu không nổi, đành phải cho muội một đám mây!” Nhất ngôn ký xuất, cười vang một mảnh.

Đan Niên liếc mắt nhìn bộ dạng cười không kịp thở của Thẩm Ngọc, lẩm bẩm: “Chính huynh cũng không biết dùng kim thế nào, còn dám cười nhạo muội!” Nói rồi liền ngúng nguẩy đi sang chỗ mọi người, cùng ngồi xuống hóng mát.

Mai đi bắt đầu kể chuyện Ngưu Lang Chức Nữ cho mọi người nghe. Chuyện xưa này, Đan Niên ở kiếp trước đã nghe qua vô số lần, sớm có thể thuộc lòng đọc lên. Nhưng Bích Dao lại nghe hết sức dụng tâm, mọi người chung quanh cũng đều lắng lắng nghe, Đan Niên đành phải nhẫn nại nghe Mai đi kể chuyện.

Chờ chuyện xưa được kể xong, mọi người cùng thỏn thức thờ dài một phen mới trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Lúc trái chẵn cho Đan Niên, Bích Dao còn đỏ hoe mắt thờ dài: “Tiểu thư, Ngưu lang và Chức Nữ thật sự là rất đáng thương!”

Đan Niên không nhìn nổi bộ dạng tội nghiệp đó của Bích Dao, hết như một con chó lớn bị ỷ khuất. Nàng đành nhẫn nại tính tình, nhỏ giọng an ủi: “Ngưu lang và Chức Nữ không phải còn có thể gặp nhau mỗi năm một lần đó sao? Như vậy vẫn còn tốt lắm!”

Bích Dao dụi dụi mắt, chuyển sang hậm mộ nói: “Không biết Tiểu Thạch đối với ta có thể giống như Ngưu lang đối với Chức Nữ không. Như vậy...” Bích Dao nói tới đây, gương mặt bỗng đỏ lên, nói không được nữa.

Đan Niên nhất thời cảm thấy nhức đầu, đứa nhỏ này, tư tưởng đã bị mấy mẩu chuyện xưa trải qua màn tô hồng của người cổ đại giáo dục sai lệch, nàng đành phải phụ trách cứu vớt đóa hoa lằm đường lạc lối này.

Đan Niên vốn đã nằm xuống, lập tức từ trên giường ngồi dậy, kéo Bích Dao ngồi xuống mép giường, dựng thẳng một ngón tay lên, nghiêm túc nói: “Bích Dao, ngàn vạn không thể có ý nghĩ như vậy.”

Bích Dao cả kinh, “Vì sao?”

Đan Niên ân cần hướng dẫn: “Người nghĩ a, Ngu Lang là làm thế nào cưới được Chức Nữ a?”

Bích Dao nghĩ nghĩ, “Chức Nữ hạ phàm tắm rửa, Ngu Lang trộm quần áo của Chức Nữ, làm cho Chức Nữ gả cho hắn làm vợ.”

“Cái này đúng rồi. Ngu Lang nếu là người thiện lương, cô nương người ta đang tắm rửa, hắn làm chi đến nhìn lên người ta còn trộm y phục của người ta? Nếu là ở nông thôn, thì chỉ có đám lưu manh dê xồm mới làm ra việc xấu như vậy!” Đan Niên nói.

“Ồi? Đây, đây thật đúng là...” Bích Dao cả kinh nói.

Đan Niên thấy Bích Dao có phản ứng, tiếp tục nói: “Người ngấm lại, Tiểu Thạch nếu giống như Ngu Lang, người còn dám gả cho hắn sao?”

Bích Dao hoảng sợ lắc đầu: “Không muốn, không muốn!”

Đan Niên không ngừng cố gắng, “Vương Mẫu nương nương không nỡ nhìn nữ nhi ở nhân gian, cực khổ hầu hạ người khác nên mới tìm cách đưa nữ nhi về trời, còn bị người ta trách móc là chia rẽ uyên ương, như vậy có phải là rất ủy khuất không? Ngu Lang còn mặt dày đuổi theo Chức Nữ không tha, như vậy có phải thật quá đáng không?”

Đầu óc Bích Dao lúc này đã hỗn loạn, “Nhưng mà, điều này không giống với chuyện mà ta nghe a.”

“Không sao, người trở về suy nghĩ thêm là hiểu thôi.” Đan Niên thấy mục đích đã đạt đến, không thể ngay từ đầu liền mong tư tưởng của Bích Dao biến đổi thành giống như của nàng, cứ chậm rãi dạy là được. Nữ chương quỳ số một của nàng không thể là một nữ tử đơn thuần bị tư tưởng phong kiến chính thống trói buộc được.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Giáo Trường Nhận Binh (Nhất)

Sau đêm thất tịch, Đan Niên bị Tuệ Nương nhốt ở nhà ép học thêu hoa và làm vài món quần áo đơn giản. Đan Niên mỗi ngày đều phải tìm Thẩm Ngọc phát tiết nỗi buồn chán trong lòng một phen, cuối cùng Thẩm Ngọc bị làm phiền đến nhức đầu vô cùng, tìm Tuệ Nương hô to không cần tra tấn Đan Niên nữa, muội muội sẽ trả thù, sẽ hành hạ con trai của nương đến chết!

Tuệ Nương hoàn toàn không bị dọa động, dứt khoát nói với Đan Niên: “Muốn trộm lười, không có cửa đâu! Hai năm nữa đã phải gả tới nhà người khác, đến lúc đó đưa cho người ta một nàng dâu vừa dốt vừa lười, nương cũng không muốn bị thông gia trạc cột sống!”

Đan Niên gặp trắc trở, sờ sờ cái mũi, cảm thán nói: “Nương a, chuyện lấy chồng lập gia đình sao có thể nói trắng ra như vậy với con a?”

Tuệ Nương trắng mắt liếc nàng một cái, “Không nói trắng ra như vậy, con sẽ vẫn giả vờ nghe không hiểu. Chớ có lại nhàn hạ lười biếng, đừng tưởng là nương không biết lần trước hầu bao con làm là Bích Dao thêu!”

Đan Niên mặt mày đau khổ, cư nhiên bị phát hiện, uống công năng còn luôn mãi dặn Bích Dao phải thêu khó coi một chút.

Không đợi Đan Niên oán trách Bích Dao, Bích Dao đã ồn ào kêu to, “Tiểu thư, tiểu thư đang làm loại quần áo gì vậy?”

Đan Niên cắt tấm vải thành hai mảng lớn hình thân người, chuẩn bị khâu mép chúng nó với nhau, làm thành một bộ áo ngắn chui đầu và quần đùi. “Đây là áo ngủ, dùng để mặc khi ngủ, rất thoải mái rộng rãi, còn cách làm cụ thể, người hãy bỏ qua đi.” Đan Niên nhìn hiểu ánh mắt trách cứ của Bích Dao, rõ ràng đang nói “Tiểu thư chính là đang lãng phí vải!” Trong lúc nhất thời có chút chột dạ.

Đang lúc Đan Niên đấu tranh với đồng vải vóc và kim chỉ, Thanh Thanh đến nhà tìm nàng. Đan Niên vui vẻ buông đồng quần áo chưa thành hình đi nghênh đón “Cứu tinh”.

Thanh Thanh hưng phấn kéo tay Đan Niên nói, hàng năm vào khoảng thời điểm này, trước kỳ thi Hương, hoàng thất sẽ tổ chức một trận đấu lớn ở trong

giáo trường của hoàng gia, gọi là Thu Giáo. Có môn polo*, thi cưỡi ngựa, bắn tên và đủ mọi loại hạng mục khác. Chỉ cần là con cái nhà quan và quý tộc, thì đều có thể tham gia, nếu thắng được giải nhất còn được ban thưởng. Mục đích chính là tăng khí thế cho cuộc thi tuyển võ cử trong kỳ thi Hương, coi như rút thêm chút sức sống cho Đại Chiếu vào thời buổi trọng văn khinh võ này.

* Môn polo ở đây cũng y hệt như môn polo hiện đại, tức là vừa cưỡi ngựa vừa dùng một cây gậy để đánh bóng. Tính ra thì môn polo có xuất xứ từ Mông Cổ và Trung Quốc, từng có thời rất thịnh hành ở Trung Quốc, nhất là vào thời Đường. Vào thời đó, môn polo là một dạng xu hướng thời trang rất được vua, giới quý tộc, giới học sĩ và cả các tiểu thư, phu nhân quyền quý hâm mộ.

Lần này Đan Niên và Thẩm Ngọc cũng có cơ hội tham gia. Đan Niên có chút bận tâm Thẩm Ngọc, kỳ thi Hương gần ngay trước mắt, lúc này đi chơi sợ là khiến cho Thẩm Ngọc bị phân tâm. Thanh Thanh thì mặc kệ hết thảy, thật vất vả mới có cơ hội tiếp xúc với Thẩm Ngọc, đương nhiên không buông tha.

Thanh Thanh kéo lấy Đan Niên, quen đường tìm đến thư phòng của Thẩm Ngọc. Thấy hắn đang đọc sách, nàng mỉm cười ngọt ngào đứng ở ngoài cửa hỏi hắn muốn đi chơi hay không. Thẩm Ngọc cười, hỏi Đan Niên có đi hay không.

Đan Niên hất cằm lên, kiên định nói: “Đi! Thân là nữ nhi của võ tướng, tại sao có thể không đi?” Xem nào nhiệt.

Thẩm Ngọc bật cười, gõ nhẹ lên đầu Đan Niên, “Huênh hoang cái gì, nữ nhi võ tướng gì mà lười như tiểu trư. Chẳng qua là muội mấy ngày nay bị thêu thừa may vá làm cho sợ, muốn kiếm cơ trốn tránh mà thôi. Nếu ở nhà không có chuyện gì, muội mới chẳng muốn đi!”

Đan Niên bĩu môi, nàng mới không phải loại thiếu kiến thức như tên Thẩm Ngọc vạn ác này, hắn có muốn đi hay không thì tùy!

Thanh Thanh mặt mày chờ mong nhìn Thẩm Ngọc, “Vậy còn huynh? Huynh rốt cuộc có đi hay không?”

Thẩm Ngọc cười nói: “Đi, đương nhiên đi.”

Đan Niên áp ứng hỏi: “Ca ca không phải muốn chuẩn bị thi Hương sao?”

Thẩm Ngọc xoa nhẹ đầu Đan Niên: “Vừa vặn có dịp xem thử trình độ của các đệ tử khác trong kinh thành a!”

...

Đến ngày Thu Giáo, Thanh Thanh từ sáng sớm đã ngồi xe ngựa tới đón Đan Niên và Thẩm Ngọc. Thẩm Ngọc suy xét thấy lần này là đến nơi công chung, ngồi chung một xe ngựa với Thanh Thanh thì không tốt, nên uyển chuyển cự tuyệt lời mời của Thanh Thanh, đi tìm Phùng chương quây, bảo ông đánh xe ngựa nhà mình đưa hắn và Đan Niên theo sau xe ngựa nhà Thanh Thanh đến giáo trường.

Chung quanh rừng cây có trọng binh canh gác, trên đường đến cửa giáo trường đều là xe ngựa. Đến phiên người gác cổng kiểm tra, Thanh Thanh nhanh chóng nhô đầu ra trước, quát lớn: “Người ngồi trên xe ngựa phía sau đều là bằng hữu ta, là công tử và tiểu thư nhà Binh bộ Thảm lang trung!”

Gã gác cổng mặc bộ quân phục cấm vệ quân phổ thông nịnh nọt nở nụ cười với Thanh Thanh, chỉ chỉ vào mảnh đất trống gần cửa nhất, nói: “Tiểu nhân biết, xe ngựa của Liêm tiểu thư kính xin đậu ở chỗ này.”

Chờ đến phiên xe ngựa nhà Đan Niên, tên gác cổng đó hất cằm chỉ chỉ vào con đường nhỏ mọc đầy cỏ dại phía sau xe ngựa nhà Thanh Thanh, “Các người đậu ở nơi đó!”

Khác biệt cũng quá lớn nha! Cặp mắt đào hoa của Thẩm Ngọc khê lóe sáng, hắn cười nói: “Vị tiểu ca này, chúng ta cùng đi, vì sao nơi đậu xe không giống nhau?”

Gã gác cổng lười biếng nói: “Đó là nơi dành cho xe ngựa của các quan to trên tam phẩm của triều đình, có bản lĩnh thì người đi mà giành với bọn họ!”

Đan Niên kéo kéo áo Thẩm Ngọc, cho dù là gác cổng nhà tể tướng vẫn là quan thất phẩm a, huống chi gã này là gác cổng cho hoàng đế, cứ nghe hắn đi vào đó đậu xe là được.

Chờ hai người đậu xe xong, dặn dò Phùng chương quây ngồi trong toa xe chờ bọn hắn trở về, trong xe có lương khô và nước, đừng để bản thân đói khát, liền cùng đi đến cửa giáo trường. Thanh Thanh sớm đứng chờ ở đó, vui vẻ kéo tay Đan Niên cùng vào trong giáo trường.

Nơi này quả thật rất khác biệt so với giáo trường mà Đan Niên từng xem trên TV ở kiếp trước, không ở trong hoàng cung hoặc là chung quanh hoàng cung. Giáo trường của Đại Chiếu nằm trong một khu rừng, cách kinh thành có hơi xa. Trong rừng, một tảng lớn cây cối bị san bằng, mặt đất cũng bị đập phẳng, chia thành các khu vực dùng để thi đấu các hạng mục khác nhau.

Chung quanh giáo trường chứa lại một vòng cỏ thụ cao lớn sum xuê. Lúc Đan Niên đến, đã có rất nhiều người dựng xong lều trại dưới tàng cây.

Giáo trường lớn hơn nhiều so Đan Niên tưởng tượng, đâu đâu cũng đều là người và người, tiếng cười nói hỗn loạn, rất ồn ào. Thanh Thanh lặng lẽ chỉ vào một tòa đài cao có tầng tầng cấm vệ quân bảo hộ, nói với hai người: “Thấy không? Đó chính là nơi ở của Hoàng Thượng và Hoàng hậu.”

Đan Niên nhìn qua chỗ xa xa bên kia, trên đài cao có che một cái mái hiên lớn, bên trên còn phủ đầy nhánh cây, xanh mượt một mảnh. Khoảng cách quá xa, nàng chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh màu vàng đang ngồi, dưới ánh nắng mặt trời chiếu xuống, bóng áo vàng tỏa ra một tầng sáng mảnh liệt, nhìn

mơ mơ hồ hồ như không chân thật.

Đan Niên bất giác cảm thấy căng thẳng, trực giác khiến nàng cảm thấy sợ hãi từ trong nội tâm đối với vị hoàng đế kia, cổ cười nói: “Thanh Thanh không phải nói có thi đấu sao, thế nào còn chưa thấy bắt đầu?”

Thanh Thanh cười nói: “À, còn phải chờ một lát, chúng ta đi đến lều trại của nhà ta trước.” Thanh Thanh chỉ chỉ lều trại màu xanh cách đó không xa, quần sự và nha hoàn mà nàng mang theo đã vào trước để dựng lều trại, thuận tiện cho Đan Niên và Thẩm Ngọc có chỗ ở kè.

Bà người còn chưa đi đến lều trại, đã đụng phải người mà Đan Niên tuyệt đối không muốn gặp. Thảm Đan Hà cau mày nhìn Đan Niên, như thể đang nhìn một kẻ nhập cư trái phép, “Sao ngươi lại tới đây?”

Thanh Thanh ghét nhất là thái độ cao cao tại thượng này của Thẩm Đan Hà, “Đan Niên vì sao không thể tới?”

Thẩm Đan Hà mặc bộ trang phục cưới ngựa đơn giản, có vẻ rất phóng khoáng, không giống với kiểu dịu dàng tươi ngọt ngày thường. Xem tư thế oai hùng hiên ngang kia, không ngờ nàng cũng có vài phần anh khí củ nữ hiệp nữ tướng. Đại khái là đang vội vã đi làm chuyện gì, Thẩm Đan Hà chỉ nhìn chăm chăm ba người, hừ một tiếng, liền đi vòng qua.

Thanh Thanh buồn bực nhìn bóng lưng đi xa củ Thẩm Đan Hà, mắg: “Lúc nào cũng xem thường người khác!”

Đan Niên kinh ngạc nói: “Nàng ta hôm nay ăn mặc thành làm như vậy làm cái gì, chẳng lẽ vị kiều tiểu thư kia cũng muốn lên sân khấu?” Đan Niên thật sự không thể tưởng tượng được, chỉ là đến tham gia náo nhiệt mà thôi, cũng phải ăn diện ra kuông ra dạng như vậy.

Thanh Thanh có chút kinh ngạc, “Người không biết?” Lập tức giải thích: “Thẩm Đan Hà chơi polo khá lắm, toàn bộ quý nữ trong kinh thành thì nàng ta lợi hại nhất, năm nào cũng tham gia thi đấu.”

Đan Niên nghe xong càng thêm kinh ngạc, Thảm Đan Hà xem ra thật xứng với các danh tài nữ đa tài đa nghệ, trước kia là nàng đánh giá thấp Thảm Đan Hà.

Ba người đến gần lều trại của Thanh Thanh, chợt thấy một nữ hài tử bé bỏng mặt tròn mắt to đang đứng ở cửa lều. Nữ hài cũng thấy được Thanh Thanh, hưng phấn vẫy tay gọi: “Biểu tỷ!”

“Chân Chân!” Thanh Thanh cấp tốc kéo Đan Niên chạy tới, vui vẻ giới thiệu với Đan Niên: “Đan Niên, đây là biểu muội Lý Chân của ta, có thể gọi nàng là Chân Chân. Đây chính là người lần trước mà tỷ đã kể với muội: Thảm Đan Niên và Thảm Ngọc. Muội mau chào Đan Niên tỷ tỷ và Thảm Ngọc ca ca đi!”

“Chào Thẩm Ngọc ca ca, chào Đan Niên tỷ tỷ!” Lý Chân lập tức ngưỡng đầu ngọt ngào cất tiếng.

Giọng nói trẻ con mềm yếu ngọt ngào làm cho Đan Niên lập tức thích ngay nữ hài tên là Lý Chân này. Ba người chẳng mấy chốc liền trở thành bằng hữu.

Thẩm Ngọc thấy trên một khoảng đất trống trong giáo trường có người đang dùng binh khí luyện võ, liền hứng thú muốn đi xem, dặn Đan Niên không được chạy loạn, hẳn sẽ qua bên kia trước. Thừa lại ba nữ tử ngồi nghỉ trước cửa lầu, chờ xem trận đua ngựa trên trường đua gần các nàng nhất bắt đầu. Đan Niên cảm thấy rất hứng thú, định cùng Thanh Thanh và Lý Chân chơi trò cá ngựa cổ đại.

Thanh Thanh giải thích với Đan Niên: “Giáo trường chia làm các sân thi đấu, nếu có người muốn tỷ thí, phải đi vào trong sân. Ở đó sẽ có trọng tài chủ trì tỷ thí, cũng sẽ ghi lại thành tích. Nữ hài tử a, một là chơi môn polo, hai là đua ngựa, trò này thì tương đối có nhiều người tỷ thí hơn một ít. Còn các công tử thì thường thi đấu võ nghệ và bắn tên.”

Thanh Thanh còn chưa nói hết, đã bị một người lên tiếng ngắt lời, “Đan Niên muội muội, muội có dám tỷ thí với tỷ một phen không?”

Ba người đồng loạt ngẩng đầu, người lên tiếng chính là Thẩm Đan Hà, phía sau còn đi theo ba người hầu nhỏ. Đan Niên tỉnh mắt phát hiện một người trong số đó là Chu Thụy Lăng, ánh mắt nhìn về phía nàng thêm vài phần khinh bỉ.

Chu Thụy Lăng nhân ra ánh mắt của Đan Niên, lập tức cúi đầu, nắm chặt khăn tay, không lên tiếng.

Không nghe thấy trả lời, Thẩm Đan Hà tiếp tục cười nói: “Đan Niên muội muội, muội chẳng lẽ sợ rồi sao?”

Đan Niên cười nhạo nói: “Thảm Đan Hà, ta sớm đã nói, mớ thi thư lễ nghi của ngươi đều vào trong bụng chó hết rồi! Không ai dạy ngươi ngắt lời người khác là không lễ phép sao?”

Thẩm Đan Hà bị ghen hòng nói không nên lời, nàng chẳng nói cho Thẩm Đan Niên biết là nàng đã đứng ở bên cạnh rất lâu nhưng ba người này vẫn cứ hi hi ha ha nói chuyện phiếm, tuyệt không thấy nàng sao? Nói thế thì bị chê cười chết.

Thẩm Đan Hà tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nha đầu kia cư nhiên trách móc nàng ở trước mặt mọi người, khiến nàng không xuống đài được. Trong con thịnh nộ, nàng liền không để ý duy trì hình tượng phong phạm của bản thân, bắt đầu ăn nói không suy nghĩ, “Thẩm Đan Niên, người quả thực chính là thứ không có giá đường, từ nói chuyện đến làm việc, không có điểm nào hợp quy củ, cha mẹ người đã dạy người thế nào? Cũng khó trách, cha mẹ người vốn là không có gì...”

Lời còn chưa nói hết, Thẩm Đan Hà liền nhìn thấy Đan Niên vươn tay cầm lên một cây cọc gỗ dựng lều còn thừa lại, nhìn chăm chăm về phía nàng, âm

trầm hỏi: “Cha mẹ ta thế nào? Ta không có nghe rõ, tỷ tỷ lặp lại lần nữa tới đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Giáo Trường Nhận Binh (Nhị)

Thẩm Đan Hà hoảng sợ không thôi, cả đám tiểu người hầu phía sau cũng đều lui ra sau vài bước, hét lớn: “Thẩm Đan Niên, ngươi muốn làm gì?”

Đan Niên ngừng lại, không sao cả nhìn Thẩm Đan Hà, “Đi một, lấy ra cây gậy để chống, ngươi sợ hãi như vậy làm gì?” Thanh Thanh và Lý Chân thấy bộ dáng kinh hoàng lui về phía sau của Thẩm Đan Hà, không khỏi cười lên ha ha.

Thẩm Đan Hà nghe được tiếng cười, càng thêm xấu hổ giận dữ, nàng ngày thường làm việc gì, nói chuyện gì đều vạn phần cẩn thận, luôn giữ hình tượng thực nữ ôn nhu lương thiện trước mặt mọi người, nhưng chỉ cần gặp phải Đan Niên, nàng liền không khống chế cảm xúc được, Đan Niên luôn có thể dễ dàng khơi mào lửa giận giấu trong sâu nội tâm của nàng.

“Ngươi nếu có đủ lá gan, liền cùng ta tỷ thí polo.” Thẩm Đan Hà thấy Đan Niên không bước về phía trước, thoáng thấy yên lòng, nghĩ Đan Niên hẳn là không dám làm ra chuyện gì quá đáng, liền khinh miệt nói.

Thanh Thanh nghe vậy liền nổi giận, bước lên phía trước mắng: “Thẩm Đan Hà, ngươi có thấy ghê tởm hay không! Mọi người đều biết ngươi chơi polo giỏi, ngươi biết Đan Niên không biết chơi polo nên khi dễ nàng đúng không, như vậy thì coi ra cái gì?”

Đan Niên hừ một tiếng, nói: “Đó là bởi vì hôm nay không có chỗ cho nàng ta thi đánh đàn với ta, xem ai đàn nhiều lỗi hơn, cho nên nàng ta chỉ có thể thi polo với ta.”

Thẩm Đan Hà nhớ lại lần biểu diễn thất bại ở phủ Đại hoàng tử, mặt đỏ lên, nổi gân cổ lên cãi: “Thế này thì sao gọi là khi dễ? Mọi người chỉ là dựa vào khả năng riêng mà thôi, muội nếu không dám ứng chiến, tỷ tỷ đương nhiên cũng sẽ không thể cưỡng cầu!”

Đúng vậy! Đan Niên cười lạnh, nàng nếu không ứng chiến, không chừng sẽ lại có thêm vài cái yêu cầu quá đáng nữa!

Lúc này, Chu Thụy Lăng nhút nhát tiến lên, nói: “Nếu tiểu thư Thẩm Đan Niên không ứng chiến, nàng phải hành lễ dập đầu nhận lỗi trước Đan Hà tỷ!” Cuối cùng, lại lấp bắp nói một câu: “Đây là... đây là... tập thể chúng ta... quyết... quyết định.” Nói xong liền nhanh chóng chạy trở về phía sau Thẩm Đan Hà, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Thanh Thanh mắng: “Các ngươi đúng là vô si! Sao không đi thi xem ai vô si hơn, sẽ không ai đi tranh thiên hạ đệ nhất với ngươi đâu, ai mà thèm đề ý các ngươi!” Nói xong liền kéo tay Đan Niên rời đi, thực là một đám nữ nhân điên, Thanh Thanh mắng thầm.

Thẩm Đan Hà cười đắc ý nói: “Ta biết ngươi thế nào cũng sẽ nói như vậy! Liêm Thanh Thanh, ngươi không phải luôn tự khoe là mình có thể vì bằng hữu mà không tiếc cả mạng sống sao? Không bằng chúng ta thi theo đội, ngươi, Đan Niên và biểu muội của ngươi lập thành một đội, chúng ta thi đấu ba hạng mục, thắng ba trận coi như thắng toàn cục. Nếu vị muội muội không nên thân kia của ta thua thảm hại, chỉ cần hai người các ngươi thắng, liền tính chúng ta thua. Thế nào? Các ngươi có cơ hội rất lớn đó nha.”

Thanh Thanh hừ một tiếng, ai mà không biết Thẩm Đan Hà có vài bằng hữu từng đoạt thành tích cao trong Thu Giáo, ba người các nàng làm sao có hi vọng thắng.

Đan Niên nhún mày, “Nếu chúng ta không ứng chiến thì sao?”

Thẩm Đan Hà khinh miệt nói: “Vậy ngươi mau nhận sai cho ta. Ngươi cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, chứng tỏ ngươi rất vô dụng, không có gia giáo! Ngươi lúc trước vô lễ với trưởng tỷ, cũng phải dập đầu châm trà cầu ta tha thứ!”

“Chúng ta nhận! Thi cái gì?” Đan Niên quả quyết nói, hôm nay nếu không nhận, Thẩm Đan Hà cũng có lý do nơi nơi trêu tức nàng.

Thanh Thanh muốn ngăn Đan Niên lại nhưng đã chậm, ngẫm nháy mắt mấy cái với Đan Niên. Đan Niên không rõ ra sao, nhưng lúc này tên đã lên dây, đành phải bắt chấp tất cả, chờ Thẩm Đan Hà lên tiếng.

Thẩm Đan Hà đầu tiên là giật mình một cái, liền cười đắc ý nói: “Thi polo, cưỡi ngựa và bắn cung. Trận polo là ta đấu, cưỡi ngựa là Trần Viện Phân đấu, còn bắn cung là Hứa Lôi tỷ thi đấu.”

Thanh Thanh âm thầm kêu khổ, Thẩm Đan Hà này cũng thật đủ ác độc, tìm người tới đều là cao thủ, “Chúng ta không nhận, ngươi nói thi thì phải thi sao, thật quá coi thường người khác!”

Lý Chân cũng ở bên cạnh phụ họa, nổi giận đùng đùng chỉ trích Thẩm Đan Hà: “Thẩm Đan Hà, ta trước kia vẫn nghĩ ngươi là một tỷ tỷ tốt, ai ngờ ngươi cư nhiên như vậy!”

Thẩm Đan Hà không để ý tới Lý Chân, quay sang nói với Thanh Thanh: “Vừa rồi Trần Viện Phân đã đăng báo cuộc tỷ thí của chúng ta lên cho Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương còn trù hoạch phần thưởng cho chúng ta, các ngươi nếu không tham gia, tự gánh lấy hậu quả!”

Đan Niên trầm mặt xuống, quả nhiên là không chấp nhận nằng lùn bước, nếu nằng không đồng ý ứng chiến, Hoàng hậu bên kia tuy rằng không đến mức khó xử ba tiểu cô nương các nằng, nhưng nhất định sẽ không thích các nằng, Thẩm Đan Hà cũng có cơ thêm mắm thêm muối. Các nằng nếu bị thua, sẽ bị Thẩm Đan Hà cười nhạo, nói không chừng còn có thể bị ép làm những việc trái ý muốn.

Tính tới tính lui, hoàn cảnh bất buộc, xem ra là không thể không tham gia. Đan Niên mỉm cười nhìn Thẩm Đan Hà, trong lòng sớm đem nữ nhân luôn tự cho là thông minh này thiên đao vạn quả mấy chục lần. “Không thành vấn đề, khi nào thì bắt đầu?”

Thẩm Đan Hà không nghĩ tới Đan Niên đáp ứng nhanh như vậy, còn tưởng rằng Đan Niên là đồ nhà quê nên không biết rõ hậu quả thất bại, mặt mày vui mừng đáp: “Buổi chiều canh ba. Tỷ sẽ ở sân polo chờ muội. Đan Niên muội muội, chớ để tỷ tỷ thất vọng a!”

Đan Niên không để ý tới, không kiên nhẫn xua tay, “Đã biết, đã biết, dông dài nhiều như vậy làm gì? Còn không đi nhanh lên!” Giống như Thẩm Đan Hà là món đồ bỏ đi khiến người chán ghét.

Thẩm Đan Hà ghen một hơi trong ngực, lại nghĩ đến buổi chiều có thể tận tình hành hạ Thẩm Đan Niên trên sân polo, cổ nén nuốt cơ tức, mang theo đám tiểu người hầu, chân cao khí ngang rời đi.

Thẩm Đan Hà vừa đi, Thanh Thanh liền lo lắng kéo tay Đan Niên, nói: “Đan Niên, ngươi điên rồi sao? Ngươi định thi polo sao? Ngươi cho tới bây giờ đều chưa chơi qua, Thẩm Đan Hà nhất định sẽ làm cho ngươi thua rất khó xem!”

Lý Chân cũng chen vào nói: “Đúng vậy, muội và Thẩm Đan Hà từng thi polo một lần, kỹ thuật của nằng ta rất tốt!”

Đan Niên nghe vậy cũng lo lắng, kéo hai người ngồi xuống, hỏi: “Hai người mau tỉ mỉ kể lại thành tích của ba người trong đội của nằng ta cho ta nghe.”

Thanh Thanh thở dài, nói: “Hứa Lôi là con gái của Vinh Anh trưởng công chúa của Đại Chiêu, là do công chúa tự mình giáo dưỡng, kỹ thuật bắn cung xuất sắc nhất kinh thành, ngay cả nam tử từng chinh chiến nhiều năm cũng không bằng. Trần Viện Phân là chất nữ của một nữ quan thân cận nhất của Hoàng hậu, là bạn tốt của Thẩm Đan Hà, kỹ thuật cưỡi ngựa phải nói thập phần tốt. Còn một người nữa là đường tỷ của ngươi – Thẩm Đan Hà. Nói thật ra, ta cũng từng thi đấu polo với nằng ta, nằng ta chơi khá lắm.”

Đan Niên nhanh chóng phân tích tình hình, vuốt cằm suy xét: “Hừm, nếu nói như vậy, xem ra trong ba người đó, người có thực lực cao nhất chính là Hứa Lôi, không có khả năng thắng nhất. Tiếp theo là chất nữ của người nào đó, kỹ thuật cưỡi ngựa rất cao, cuối cùng mới là Thẩm Đan Hà, chơi polo khá tốt.”

Thanh Thanh trừng mắt, không hiểu hỏi: “Đúng vậy. Vậy thì sao?”

“Còn trong đội chúng ta, ta là người không biết cái gì hết.” Đan Niên vừa nói xong, liền bị hai đôi mắt to trắng trợn xem thường, “Ách, kỹ thuật cưỡi ngựa và polo của Thanh Thanh hẳn là không tệ đúng không? Bắn cung thì thế nào?”

Thanh Thanh gật đầu, “Môn polo và bắn cung đều sần sần như nhau, bất quá kỹ thuật cưỡi ngựa của ta không tệ, kỳ thi đua ngựa hai năm trước, ta đã thắng giải thứ hai.”

Đan Niên nhất thời có dự cảm không tốt, “Vậy người đứng ở vị trí thứ nhất chẳng lẽ là...”

Thanh Thanh gật đầu, biểu tình rõ ràng đang viết “Ngươi đoán không lầm”: “Chính là Trần Viện Phân mà chúng ta phải tỷ thí.”

Đan Niên hoàn toàn câu giận, hận không thể ôm đầu ngửa mặt lên trời cất tiếng hét kiểu như bức tranh “Tiếng Hét” nổi tiếng*. Thẩm Đan Hà vô si chết tiệt, sao lại có thể khi dễ người khác như vậy!

*“Tiếng hét” (The Scream) là một trong những kiệt tác nổi tiếng nhất của danh họa Na Uy Edvard Munch.

Câu giận thì câu giận, cuối cùng vẫn phải kiên trì đi đến cùng. Đan Niên tỉnh táo lại, quay sang hỏi Lý Chân: “Muội có thể đánh polo thắng được Thẩm Đan Hà không?”

Lý Chân ngạc nhiên “Ồ?” Một tiếng. “Không phải là Đan Niên tỷ tỷ thi đấu polo với Thẩm Đan Hà sao?”

Đan Niên giải thích: “Tỷ cho dù hiện tại lập tức học làm thế nào vừa cưỡi ngựa vừa đánh cầu, cũng chắc chắn không thể đánh thắng Thẩm Đan Hà, nằng ta đã luyện tập không biết bao nhiêu năm. Huống hồ chỉ cần ba người chúng ta tham gia, mặc kệ là ai thi đấu polo, đều không xem như thất tín.”

“Cũng phải a.” Thanh Thanh vỗ vai Đan Niên một cái: “Thẩm Đan Hà kia là cố ý muốn tự mình động thủ hạ nhục Đan Niên, tuyệt không thể cho nằng ta cơ hội này!”

Đan Niên kéo kéo áo Thanh Thanh, “Ta đã nghĩ rồi, chúng ta sẽ sắp xếp thế này: Chân Chân và Thẩm Đan Hà thi polo, Thanh Thanh và Trần Viện Phân đi thi đua ngựa, còn ta sẽ thi bắn cung với Hứa Lôi.”

“Tại sao phải thi như vậy?” Hai người không hiểu.

Đan Niên mất thật lớn khí lực để giải thích cho các nàng hiểu. Bản thân nàng hoàn toàn không hiểu polo, hơn nữa môn thể thao này đòi hỏi rất nhiều kỹ xảo, Đan Niên mặc dù biết cưỡi ngựa, nhưng nhất định không bằng đám quý nữ từng trải qua tràn huấn luyện chuyên nghiệp. Môn bắn cung thì cả ba người đều không được, nếu an bày như vậy thì ít nhất các nàng còn có cơ thắng hai trận. Với lại, nàng tuyệt đối sẽ không lãng phí hơi sức của con ngựa già nhà mình để đấu với con ngựa thượng đẳng nhà người ta.

“Ha ha, phương pháp này thấy có vẻ đơn giản, nhưng hóa ra cũng có một phen lý luận!” Đan Niên vừa nói với hai người xong, sau lưng lại truyền đến một tiếng tán thưởng.

Đan Niên ngẩng đầu nhìn lên, chính là Đại hoàng tử diện hạ nhiều ngày không gặp. Không giống với kiểu trang phục của đại đa số nam tử trong giáo trường, Đại hoàng tử chỉ mặc một chiếc áo gấm màu xanh nhạt, cổ áo thêu chỉ vàng, kéo xuống hơi thấp, lộ ra cổ. Trên vạt áo có vẽ một nhánh mai đỏ bằng mực, khiến cả người thoạt nhìn như một mỹ công tử nho nhã từ trong tranh bước ra.

Đan Niên được Đại hoàng tử khích lệ, hơi có chút ngượng ngùng, tác giả của lý luận này vốn dĩ không phải nàng, lần trước hẳn ở Phúc Phụng Các giúp nàng, nàng còn chưa kịp cảm tạ hẳn.

Thanh Thanh là một cô nương tính tình sáng khoái, thấy Đan Niên và Lý Chân đều cúi đầu không lên tiếng, liền thoải mái dẫn Đan Niên và Lý Chân đến trước mặt Đại hoàng tử hành lễ.

Phía sau Đại hoàng tử còn có hai gã gia đình mặt trắng không râu, Đan Niên thầm nghĩ đây có khi nào là thái giám không a, đang định vụng trộm nhìn thêm một lát, chợt nghe Đại hoàng tử hỏi: “Các người chẳng lẽ là muốn tỷ thí với người khác?”

Thanh Thanh buồn bực bĩu môi, “Đúng vậy, còn không phải vì...”

Đan Niên cuống quýt giật giật vạt áo của Thanh Thanh, chuyện ganh đua ghen ghét giữa các tiểu nữ nhi chỉ nên để người trong cuộc giải quyết, nếu kéo người ngoài vào, ngoại trừ đứng ở bên cạnh chế giễu, cho dù có người muốn giúp các nàng, phỏng chừng cũng bất lực, nói ra chỉ khiến vô duyên vô cớ làm cho người ta chê cười.

Thanh Thanh ngậm miệng, kinh ngạc nhìn Đan Niên. Đan Niên mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Đến đây chủ yếu là muốn chơi đùa, bất quá là muốn tỷ thí vui đùa một chút thôi.”

Đan Niên vừa nói xong liền nhìn thấy Thẩm Ngọc xem xong tỷ thí, đang bước về phía các nàng, vội vàng kêu lên: “Ca!” Vẫy tay ý bảo hẳn mau lại đây.

Đại hoàng tử thấy Đan Niên không muốn cho hẳn biết, cũng không truy vấn, chỉ mỉm cười nhìn Đan Niên.

Thẩm Ngọc đi lại gần, thấy Đại hoàng tử đến, kinh ngạc định tiến lên hành lễ, lại bị Đại hoàng tử mỉm cười cản lại, chỉ nói: “Không cần nhiều nghi thức xã giao như vậy.”

Đan Niên kéo kéo tay áo Thẩm Ngọc, bĩu môi không tình nguyện nói: “Ca, mau dạy muội bắn cung!”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Luyện Binh

Thẩm Ngọc mới nghe còn tưởng mình nghe lầm, buồn bực nói: “Sao đột nhiên muốn đến đây học bắn tên vậy? Hồi còn nhỏ cho muội học thì ngại mệt không đồng ý...”

Đan Niên vừa thấy tại thời khắc khẩn cấp này Thẩm Ngọc lại có bộ dáng lão thái thái bắt đầu dong dài mình, lập tức tròn tròn mắt, nhỏ giọng kêu lên: “Huynh rốt cuộc có dạy hay không?”

Thẩm Ngọc đắc ý vô cùng, bình thường tiểu nha đầu này hay bắt nạt mình, hiện tại có thể túm được cơ hội trả thù rồi. Thẩm Ngọc lười biếng ôm lấy cánh tay, liếc mắt nhìn Đan Niên từ trên xuống dưới một cái, vui sướng khi người gặp họa rồi chậm rì rì nói: “Bắn tên, chuyện này cũng cần phải xem tư chất, gầy như muội vậy tay thì như chân...”

Đan Niên thấy Thẩm Ngọc là muốn châm chọc trả thù mình hai ngày nay bắt nạt chuyện của huynh ấy, nhảy lên trừng mắt với Thẩm Ngọc: “Không dạy muội thì muội đi tìm người khác để học”

Thẩm Ngọc cười ha ha, vô cùng đắc ý: “Muội có thể tìm ai dạy chứ?”

Lúc này bạn chỉ cốt Thanh Thanh có ý tứ, kiên định đứng ở một bên của Đan Niên nói: “Nếu không thì tìm cha tớ dạy cho, kỹ thuật bắn cung của ông cũng rất tốt.”

“Nếu Đan Niên cô nương không chê, Cô có thể đến dạy cho Đan Niên cô nương làm thế nào để bắn tên.” Đang lúc hai người đấu võ mồm, Đại hoàng tử ở một bên mỉm cười nhẹ nhàng nói.

Đan Niên tuy rằng cảm thấy tìm Đại hoàng tử dạy mình bắn cung thì không ổn lắm, nhưng lại nuốt không trôi khẩu khí kia của Thẩm Ngọc, lập tức liền tủm tỉm cười cảm tạ đại hoàng tử, Đại hoàng tử thấp giọng phân phó tên sai vặt phía sau vài câu, gã sai vặt kia hành lễ, nhoáng một cái đã chạy đi.

Chỉ chốc lát gã sai vặt kia đã quay lại với 1 xe đẩy nhỏ, trên xe đẩy bày hai cây cung, một là cây cung lớn với nước sơn đen, làm từ gang, thoạt nhìn có vẻ khá nặng, một cây cung khác trông linh hoạt hơn rất nhiều, toàn thân màu trắng, trên mặt cung còn viết một hàng chữ, Đan Niên miễn cưỡng nhận ra một chữ “Dinh” trên đó.

Đại hoàng tử một tay thoải mái cầm lên cây cung kia, vững vàng ở trên lưng, đem cây cung nhỏ màu trắng kia đưa cho Đan Niên, mỉm cười nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta mau đi tập thôi.”

Đan Niên nhìn Đại hoàng tử cao lớn nhưng bóng lưng có chút gầy yếu âm thầm thở dài, quả nhiên người không thể chỉ nhìn bề ngoài, trông Đại hoàng tử nhu nhu nhược nhược giống như con ma ốm, chiêu thức ấy cũng dùng không ít sức lực.

Thẩm Ngọc trừng mắt, hẳn cũng không có nghĩ đến sự tình sẽ chuyển biến thành như vậy. Thanh Thanh đặc ý liếc nhìn hắn, lôi kéo Đan Niên cùng Lý Thắng đi theo Đại hoàng tử đến sân bắn tên, Thẩm Ngọc ghen hờn trên trời nhìn, cánh tay không tự giác để xuống, nhìn trái nhìn phải một lượt phát hiện mọi người đã đi rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Dọc đường đi, Thanh Thanh thoải mái nói rõ các nàng cùng Thẩm Đan Hà, Trần Viện Phân, Hứa Lô tỷ thí môn Po-lo, đua ngựa cùng bắn tên. Thẩm Ngọc không rõ ba người này là ai, Đại hoàng tử nghe xong thì ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Đan Niên một cái, nhàn nhạt nói một câu: “Ba người này thực lực không tệ!”

Sân bắn tên rất lớn, có không ít công tử tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ giương cung bắn tên. Đan Niên không muốn làm người ta chú ý liền cùng Thanh Thanh tìm một góc ở bên trong.

Đại hoàng tử nhìn ra tâm tư nhỏ của Đan Niên cũng không vạch trần, chờ tìm được vị trí, Đại hoàng tử đứng vững sau đó kéo căng cung, nhắm bắn rồi buông tay, mũi tên cứ thế mà rời cung, một tiếng trống vang lên thì mũi tên đã bắn trúng vị trí hồng tâm chính giữa tấm bia.

Đan Niên kim lòng không đành kêu một tiếng hay! Nhân cơ hội này, Đan Niên quan sát bia ngắm, cách xạ thủ đại khái một trăm mét, hồng tâm trên bia ngắm diện tích không nhỏ, tổng diện tích tổng cộng chiếm đến một nửa. Đan Niên phỏng đoán đến nơi này bắn tên đều là hậu nhân của danh môn, bắn không đến hồng tâm thì thật là mất hết mặt mũi, sở dĩ là vì diện tích hồng so với trong tưởng tượng của nàng lớn hơn rất nhiều.

Đan Niên cũng học bộ dáng của đại hoàng tử vững vàng đứng ngang hàng trên xạ tuyến, vai trái đối diện vị trí mục tiêu trên bia, tay trái ghi cung, tay trái cầm cung, hai chân mở rộng bằng vai, sức nặng thân thể đều dồn ở hai chân, ngón trỏ phải, ngón giữa cùng ngón áp út giữ dây cung, ngón trỏ đặt phía trên đuôi mũi tên, ngón giữa cùng ngón áp út đặt ở phía dưới đuôi tên.

Đan Niên dùng sức chậm rãi kéo cung, dù cây cung này chỉ là cây cung nhỏ, Đan Niên trong lòng cũng thầm nhủ một câu: “Nặng quá!” Lúc kéo cung thì đem mũi tên hơi nâng lên so với hồng tâm một chút.

Đại hoàng tử cười nói: “Đan Niên cô nương đúng là người thông minh, học một biết mười.”

Đan Niên vừa mới vui mừng, đang định nói cái gì đó, chợt nghe thanh âm lạnh lạnh của Thẩm Ngọc truyền tới: “Nó chỉ là khôn vặt thôi, còn không chịu đi theo con đường chính đạo! Lại còn lười!”

Đan Niên nhân lúc mọi người không chú ý, làm mặt quỷ nhe nanh trợn mắt với Thẩm Ngọc, thực sự là đáng ghét, trước mặt bao nhiêu người lại hạ bệ người ta!

Đại hoàng tử đem hết thầy xem ở trong mắt, tươi cười trong mắt càng thân thiết, tiến lên nhẹ nhàng sửa lại động tác của Đan Niên, “Chân trái phải hơi nghiêng vào trong, hơn nữa thân thể phải hơi nghiêng về phía trước. Khi kéo cung, phải giữ cho cung vuông góc với mặt đất, cánh tay phải kéo cung cùng ánh mắt phải song song, cánh tay của cánh tay kéo cung cùng mũi tên phải thành một đường thẳng. Tay không cần quá căng, có thể thả lỏng.”

Đan Niên cười tủm tỉm nghe Đại hoàng tử chỉ thị thì từng chút một sửa lại cho đúng, một loạt động tác được thực hiện xong cũng giống như bộ dáng lúc bắn tên, rất dọ người.

Ở một đầu khác của sân bắn tên, Tô Doãn Hiên nhìn bia ngắm đối diện cảm thấy đau đầu, Đường An Cung ở một bên đã bắn ra sáu mũi tên, chỉ có hai mũi bắn cho có lệ lệch ra ngoài hồng tâm, còn lại bốn mũi tên kia không thấy bóng dáng.

“An Cung, đều là một năm công phu, trình độ bắn cung của ngươi tại sao một chút tiến bộ cũng không có? Để sau buổi trưa nếu như có người muốn tỷ thí, không phải là khiến cho người ta chê giễu sao!” Tô Doãn Hiên cau mày nói.

Đường An Cung cười hi hi: “Ta cũng không đi đánh giặc, luyện mấy cái thứ đồ chơi này làm gì? Ta ngu dốt, không bì được với biểu đệ ngươi đâu mà.”

“Nói chuyện đi, đệ nhìn nơi nào đó?”

Đường An Cung nói xong thì phát hiện ánh mắt Tô Doãn Hiền đã chuyển đến nơi khác, nhìn theo hướng tầm mắt của Tô Doãn Hiền thì nhìn thấy nha đầu tên Thẩm Đan Niên kia cùng vài người mang theo cung đi về một góc của sân bắn tên.

“Này? Kia không phải là, kia không phải là con bé ngày ấy cùng đệ ôm ôm ấp ấp sao? Sao còn có cả Đại hoàng tử?” Đường An Cung mừng rỡ kêu lên, “Biểu đệ, chúng ta có phải nên qua bên đó chào hỏi!”

Tô Doãn Hiền không để ý đến Đường An Cung, thu hồi ánh mắt tiếp tục nhìn về phía bia ngắm, dường như vừa rồi chẳng nhìn thấy cái gì, “An Cung, vẫn nên chuyên tâm luyện tập cho tốt, ta sẽ làm mẫu động tác một lần nữa, huynh nhìn cho kỹ.”

Nói xong Tô Doãn Hiền liền kéo mở cánh cung, bày ra tư thế, Đường An Cung cũng chỉ là cà lơ phớt phơ đứng ở một bên, lúc thì nhìn Tô Doãn Hiền, lúc thì xem bia ngắm.

Nhưng mà trong lòng Tô Doãn Hiền luôn cảm thấy kỳ lạ, gió thổi qua bên tai như phảng phất tiếng cười của người nọ, Tô Doãn Hiền kim lòng không đặt, hơi hơi quay đầu nhìn về cái góc nhỏ kia, thấy Đại hoàng tử đang cùng Đan Niên mỉm cười bốn mắt nhìn nhau, Đại hoàng tử động tác ôn nhu hướng dẫn Đan Niên bắn tên.

Chuyện này, sao có thể như vậy?! Tô Doãn Hiền vừa cảm thấy loạn, tay không khống chế được, tên rời cung mà đi, nghiêng ngả suột qua mép bên trái bia ngắm, cảm thấy xuống mặt đất.

Đường An Cung nhìn chằm chằm bia ngắm, thấy Tô Doãn Hiền bắn lệch khỏi bia, nhất thời hiểu được lo lắng của bản thân, ngay tại chỗ vỗ cười nhạo nói: “Ôi, biểu đệ, đệ chẳng qua cũng chỉ đến thế thôi!”

Tô Doãn Hiền nghiêng qua Đường An Cung đang vui sướng khi người gặp họa rồi liếc mắt một cái, thu cung tiễn rồi đi ra, con tức không biết từ đâu chui ra trong lòng khiến hắn cảm thấy nóng không thôi.

Đan Niên ở bên này đã bắn đến mũi tên thứ ba, trừ bỏ mũi tên thứ nhất do ngắm chưa chuẩn, hai mũi tên sau đều bắn trúng hồng tâm trên bia ngắm, tuy rằng trong lòng Đan Niên có chút vui mừng, nhưng mà cũng không dám sơ ý, vẫn chăm chỉ luyện tập, Đại hoàng tử vẫn ở một bên nhìn, thấy có chỗ không đúng thì mở miệng chỉ điểm.

Thanh Thanh thấy Đan Niên học xong xạ tiễn, thì có chút yên lòng, nói với Đan Niên nàng cùng với Chân Chân đi luyện tập mấy môn chút nữa sẽ thi đấu, nếu không đến lúc vào sân chắc chắn sẽ thua thê thảm. Lý Chân cũng có ý nàng muốn đi tập luyện rồi rồi đi trước.

Đan Niên đảo tròn mắt, kêu Thẩm Ngọc lên, chỉ vào Thanh Thanh nói: “Ca ca huynh bồi Thanh Thanh luyện tập đua ngựa đi!”

Thẩm Ngọc sừng sốt đôi chút, “Vì sao?” Thấy Thanh Thanh ở một bên đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn tới hắn..

Đan Niên chớp chớp ánh mắt nguy hiểm, chạy đến bên tai Thẩm Ngọc nhỏ giọng nói: “Nếu huynh không đi, muội trở về sẽ nói với mẫu thân, ngày mai tìm bà mồi tói cửa làm mai cho huynh, một tháng sau đệ huynh cưới tẩu tử vào cửa cho muội!”

Thẩm Ngọc hết cách với ánh mắt của Đan Niên, thò tay vò tóc Đan Niên, rồi cười tủm tỉm cùng Thanh Thanh đi đến bãi đua ngựa. Đan Niên nhìn bóng lưng hai người rồi đi, cười hi hi, lần này có Thẩm Ngọc hết sức trợ uy, Thanh Thanh có thể phát huy hết khả năng của bản thân hẳn là không có vấn đề gì.

Chờ hai người đi xa, Đại hoàng tử cười nói: “Đan Niên cô nương đúng là dụng tâm kín đáo!”

Đan Niên ngượng ngùng nói: “Trận đấu này căn bản chính là thực lực cách nhau quá xa, chỉ cần thắng một trận, sẽ không coi như bị bề mặt. Thực lực hai bên đã bày rõ ra rồi, nếu nghiêm túc đối đầu tới cùng, trái với những người kia có thực lực áp đảo có thể được đồng tình với ủng hộ nhiều hơn.” Hơn nữa, Đan Niên tự nhủ một câu, nếu quả thật thắng được một trận, bọn họ cũng có thể nắm chắc trận đấu này.

Đại hoàng tử tán đồng nói: “Ta đây vậy mà lại không nghĩ tới, nói không sai, đối thủ của các nàng đều là người rất có thực lực, bọn họ nếu như đánh bại các người thì chỉ xem như chuyện tất nhiên, cũng sẽ không trách móc nặng nề các người, nếu như có thể thắng, lấy yếu thắng mạnh, cũng có thể chiếm được sự đồng tình nhiều hơn so với bọn họ.”

Tối gần giữa trưa, sân bắn đã có không ít người rồi đi, lúc đầu cũng không có nhiều người, sau khi rồi đi càng cảm thấy thưa thớt. Đan Niên thừa dịp ít người, lấy hết dũng khí nói lời cảm tạ với Đại hoàng tử.

“Chuyện kia, lần trước ở Phúc Phương Các, ngài giúp ta một đại ân, thật sự rất cảm tạ ngài!” Đan Niên không tiền không thế, cũng không biết làm thế nào để biểu đạt lòng biết ơn, chỉ có thể dùng phương thức đơn giản nhất như thế này để đáp tạ.

Nụ cười trên mặt Đại hoàng tử dần dần tươi hơn, khoát tay áo, “Gặp chuyện bất bình mà thôi, không nhận nỗi lời này, Đan Niên cô nương chớ để trong lòng.”

“Nếu điện hạ không ngại, cứ kêu ta là Đan Niên được rồi, không cần khách khí như vậy. Còn có, ngài lần trước khiến cho Ngự Sử Đào đại nhân vạch tội người đứng sau Hồng Định Hào, chuyện kia Thái Phó Thái Tử đối với ngài không có ảnh hưởng không tốt với ngài sao?”

Đan Niên đã nhin rất lâu nhưng vẫn mở miệng hỏi, nàng biết địa vị của Đại hoàng tử ở Đại Chiêu có rất nhiều nguy cơ rình rập, Hoàng Hậu nếu nắm

được bất kì nhurọc điểm nào của hấn, chỉ sợ là sẽ không dễ dàng bỏ qua. Nếu bởi vì nàng, làm cho công tử luôn ôn nhu với mọi người này bị liên lụy sẽ khiến lòng nàng băn khoăn.

Đại hoàng tử tươi cười động lại trên khóe miệng: “Đào đại nhân?”

Đan Niên cuồng quát nói: “Ta biết những việc như thế này trong triều đình không thể tùy tiện tham dự, chỉ là sợ ta làm ảnh hưởng xấu tới ngài.”

“Ha ha, Đan Niên suy nghĩ nhiều rồi, chẳng qua là tiện tay mà thôi. Thiên lý rõ ràng, ác giả ác báo, cho dù không phải Cô, cũng sẽ có người khác đứng ra bảo vệ chính nghĩa.” Đại hoàng tử khôi phục tươi cười, nhẹ nhàng khuyên lơn.

Mặt trời tươi đẹp ngày thu trên cao chiếu xuống, làn gió nhẹ nhàng phẩy qua gò má, dưới chân là cỏ non xanh biêng biếc mềm mại, Đan Niên nhìn Vương tử tuần mý trước mắt cười điềm đạm nói chuyện cùng mình, giống như một bức tranh sinh hoạt bình thường, nhất thời cảm thấy đáy lòng có chút mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Tỷ Thí (Nhất)

Đan Niên cúi đầu cười cười, lắc lắc đầu xua đi cái ý nghĩ không thực tế bất chợt xuất hiện trong đầu ban nãy, lấy thân phận của nàng, tốt nhất chính là tìm một nam nhân thành thật không dính đến chuyện chính trị hiện giờ, rời khỏi kinh thành đến một nơi thật xa làm một địa chủ bà tiêu dao mà sống, sinh vài đứa bé, êm đềm mà sống hết quãng đời còn lại.

Đại hoàng tử thấy Đan Niên tiếp tục giương cung tập luyện, không khỏi có chút nghi ngờ, “Đan Niên, nàng thật sự hi vọng có thể thắng được Hứa Lôi sao?”

Đan Niên hơi sững sốt, cười nói: “Nếu nói ta không muốn thắng thì nhất định là nói dối, chẳng qua là bản thân tự biết thực lực của mình ở chỗ nào nên không suy nghĩ thắng được đối thủ. Ta nghe nói Hứa Lôi là đệ nhất xạ thủ ở kinh thành, nếu ta cứ mang cái trình độ bắn tên này lên sân đấu, đây chẳng phải là rất không tôn trọng nàng sao. Ít nhất ở trận đầu tiên, ta có thể luyện đến trình độ nào thì luyện thôi.”

“Đương nhiên.” Đan Niên hoạt bát chớp chớp mắt, “Ta cũng nghĩ không muốn ở lần thi đấu với đệ nhất xạ thủ cứ khôi lại thua quá khó coi.” Đan Niên nhắm mắt định thần rồi lại bắn ra một mũi tên, vút vút cắm thẳng vào đường biên của hồng tâm. “Ít nhất cũng phải đảm bảo tên có thể bắn trúng bìa chứ đúng không?!”

Đại hoàng tử không nghĩ tới Đan Niên sẽ trả lời như thế này, nhìn bóng dáng nghiêm túc của Đan Niên thì có chút kích động, muốn mở miệng nói nàng căn bản là không bằng Hứa Lôi cần gì phải ở đây lãng phí thời gian nhưng lại nói không nên lời.

Đại hoàng tử đã nghe gã sai vặt phía sau nói, nói nhỏ với hấn vài câu, sắc mặt gã sai vặt trở nên khác thường, nhưng vẫn cung kính hành lễ, chạy khỏi sân bắn tên. Hấn chậm rãi xoay người nhìn người con gái phía trước, vẫn kiên cường tập luyện bắn cung.

“Điện hạ, cảm ơn ngài hôm nay đã dạy ta xạ tiễn, bằng không ta lại phải cầu Thẩm Ngọc, còn không biết huynh ấy muốn lái nhai đến bao giờ nữa, tự bản thân ta luyện tập là được rồi, ngài cứ đi nghỉ trước đi.” Đan Niên luyện một lúc, chợt nhớ tới cái gì đó, xoay người cười nói.

Đại hoàng tử cũng không trả lời, xem ngón trỏ phải của Đan Niên do kéo cung đã bị đỏ bầm, da cũng bị cọ rách rồi, thì không nhịn được tiến lên lấy cây cung trong tay Đan Niên.

Thấy ánh mắt khó hiểu của Đan Niên, Đại hoàng tử cười nói: “Chiều theo cách luyện tập của nàng, đến lúc tỷ thí thì ngón tay cũng không dùng được nữa rồi, đến lúc đó chính là Hứa Lôi không cần đấu mà thắng.”

Đan Niên còn muốn nói gì đó, Đại hoàng tử lại cầm cây cung nhỏ đi thẳng ra bên ngoài sân bắn tên, gã sai vặt phía sau thì thở hồng hộc khiêng theo cây cung lớn của Đại hoàng tử, Đan Niên cười cười, vuốt nhẹ ngón tay, thật là đau, giờ lên bên miệng thổi thổi một chút, sau đó đi theo Đại hoàng tử ra bên ngoài.

Lều trại của Đại hoàng tử cách sân tập bắn cũng không xa, một đám quân sự lo lắng chờ ở cửa lều, thấy Đại hoàng tử chậm rãi đi tới thì nhẹ nhàng thở ra, tiến lên hành lễ.

Đan Niên nhanh mắt nhìn thấy quân sự đã từng gặp qua một lần ở phủ Đại hoàng tử, ông ta nhìn thấy nàng thì hết sức kinh ngạc, trong nháy mắt bày ra vẻ mặt đáng ghét không chịu nổi, cứ như là Đan Niên nợ ông ta cả đồng bạc không bằng. Quân sự kia lại liếc nhìn Đại hoàng tử, sau đó không tình nguyện cười cười với Đan Niên, Đan Niên bĩu môi, đúng là cười so với khóc còn khó coi hơn!

Đan Niên mới nhìn thấy ông ta đã cảm thấy chán ghét, cũng không muốn ở lại đây lâu hơn, ngay lập tức cáo từ với Đại hoàng tử rồi nhận lấy cây cung

nhỏ trong tay Đại hoàng tử, một lần nữa nói cảm tạ rồi xoay người đi mất.

Trong thời khắc xoay người đó, Đan Niên nhìn thấy một người mặc hắc bào chui vào trong lều trại theo Đại hoàng tử, cả người được hắc bào bao bọc thật kín, ngay cả đầu cũng đội mũ, nhìn không thấy mặt, chỉ có cặp mắt kia khiến Đan Niên có ấn tượng sâu sắc, kiên nghị mà hữu thần.

Đan Niên đoán là một nhân vật quan trọng nào đó, đây là chuyện mà nàng không nên biết, liền bước nhanh hơn đi tới lều trại của Thanh Thanh.

Thanh Thanh đã sớm chạy xong vài vòng, đang ngồi dưới bóng cây bên cạnh lều trại hóng mát, ngượng ngùng nói chuyện cùng Thẩm Ngọc, thấy Đan Niên đi qua thì vội lùi lại kéo hỏi chuyện luyện tập như thế nào.

Đan Niên cười xua tay bảo mình cuối cùng cũng có thể bảo đảm có thể bắn tới bia ngắm, về phần lúc thi đấu có thể phát huy đến mức độ nào vậy thì còn phải xem ý trời.

Lý Chân lúc này cũng từ sân Po-lo tới đây, xin lỗi nói: “Đã lâu rồi không luyện, tay cứng quá.”

Đan Niên vỗ vỗ bả vai tiểu muội muội Lý Chân, trấn an nàng không cần lo lắng, có thể đấu đến đâu thì hay đến đấy, có hết sức là được rồi.

Tiểu muội muội Lý Chân một mực lo lắng, lúng ta lúng túng nói: “Nếu như chúng ta thua, đến lúc đó chẳng phải là hại tỷ phải quỳ xuống xin lỗi Thẩm Đan Hà sao?”

Đan Niên nhất thời cười ha ha: “Yên tâm, nếu như thua, tỷ cũng sẽ không dập đầu với cô ta. Yêu cầu này của cô ta vốn là quá đáng, cho dù có bảm bảo tới chỗ Hoàng Hậu nương nương thì bà cũng không để ý, hơn nữa, hai người đã ai nghe được ta đáp ứng chuyện nếu thua thì sẽ dập đầu với cô ta chưa?” Đan Niên cười xấu xa chớp chớp đôi mắt.

Hai người kia hiểu được, cũng học bộ dạng của Đan Niên chớp chớp đôi mắt cùng nhau xua tay, “Chúng ta cũng chưa nghe thấy chuyện như vậy!”

Đan Niên vừa lòng gật đầu, hai người đều là trẻ nhỏ dễ dạy, là mầm non của tổ quốc.

Thẩm Đan Hà sợ mấy người Đan Niên quên mất trận tỷ thí, còn đặc biệt kêu Chu Thụy Lăng lại đây nhắc nhở các nàng một chút. Chu Thụy Lăng lưỡng lự lại gần khu lều trại nhà Thanh Thanh, đang không biết phải mở miệng như thế nào.

Đan Niên đã sớm chú ý tới thân ảnh lén lén lút lút của cô ta, quát lên.

Chu Thụy Lăng hoảng sợ, thấy bị phát hiện cũng không tránh né, hạ quyết tâm, đi đến trước mặt ba người Đan Niên, nói: “Đan Hà tỷ để cho ta tới nhắc nhở các người, chớ có quên trận tỷ thí canh ba buổi trưa, đến lúc đó gặp nhau trên sân Polo.”

Thanh Thanh giễu cợt một tiếng, “Chỉ như vậy thôi? Nói xong cô có thể đi rồi.” Người này lúc mới quen thì rất giỏi giả bộ, nào có biết cô ta cùng Thẩm Đan Hà là cá mè một lứa.

Chu Thụy Lăng đỏ mặt, nhìn về phía Đan Niên, Đan Niên cúi đầu nhìn đầu ngón tay của mình, cũng không nhìn cô ta, ngón trỏ cùng ngón giữa vẫn còn hơi đau, Đan Niên dùng ngón tay trái mát xa cho ngón tay phải, hi vọng đến lúc tỷ thí có thể tốt hơn.

Chu Thụy Lăng cũng không quản chuyện Đan Niên ngó lơ cô ta, nói thẳng: “Ta cũng không có cách nào cả, nếu như không đi theo Đan Hà tỷ thì ở trong kinh thành ta sẽ không có bằng hữu, không có cách nào khác đành phải ở chung một chỗ.”

Đan Niên chậm rãi rì rì ngẫm đầu, mỉm cười châm chọc, nói: “Ta cùng Chu tiểu thư có quen sao? Chu tiểu thư nói với ta chuyện này để làm gì?”

Lý Chân không hiểu tình huống lúc này, nhìn trái lại nhìn phải. Thanh Thanh lùi lại kéo tay của Lý Chân, không kiên nhẫn xua tay với Chu Thụy Lăng, kéo dài thanh âm nói: “Là người tự chọn, muốn bám lấy Thẩm Đan Hà không buông, tại sao giờ lại thành người bắt đắc dĩ? Có muốn ta đi nói với Thẩm Đan Hà không, người rất không tình nguyện làm bằng hữu với cô ta.”

Chu Thụy Lăng nghe thấy vậy thì mặt trắng bệch, liền mềm xua tay giải thích: “Không có, không có, các người không thể nói lung tung!”

Ba người Đan Niên cũng lười quản cô ta, Chu Thụy Lăng thấy không ai để ý đến mình thì ngượng ngùng rời đi.

Vì chuẩn bị cho tỷ thí sắp tới, ba người chỉ ăn chút điểm tâm lót dạ liền đi sân thi đấu Polo. Đan Niên chạy tới trước mặt Thẩm Ngọc vụng trộm nói mấy câu, Thẩm Ngọc đen mặt đáp ứng.

Thanh Thanh kỳ quái nhìn Thẩm Ngọc đứng bất động tại chỗ, lùi lại kéo Đan Niên rồi hỏi: “Ca ca của cậu không tới xem chúng ta thi đấu sao?”

Đan Niên bày ra bộ dạng điềm nhiên như không: “Huynh ấy làm sao mà thích xem nữ hài tử như chúng ta đấu tới đấu lui chứ, cho dù có bảo thì huynh ấy cũng không tới đâu.”

“À.” Thanh Thanh cảm thấy có chút mất mát.

Đội đến sân thi đấu Polo, Thẩm Đan Hà sớm đã cùng mấy nữ hài tử chờ ở nơi này, thấy ba người đi tới, Thẩm Đan Hà cười nói: “Đan Niên muội muội đã đến rồi à, đội ra sân thi đấu, có cần tỷ tỷ hạ thủ lưu tình không?”

Đan Niên cười tùm tùm hành lễ với Thẩm Đan Hà, ở trước mặt mọi người, nàng là muối muối, cấp bậc lễ nghĩa phải chu toàn, ngược lại Thẩm Đan Hà có vẻ không quy củ.

Thẩm Đan Hà cố nén tức giận, thầm nghĩ trong lòng sau khi lên sân đấu sẽ cho người sáng mắt! Sau đó xoay người đến lối vào cầm gậy lên ngựa, Đan Niên cùng Thanh Thanh theo sau dùng ánh cổ vũ, Lý Chân cũng xoay người lấy gậy rồi lên ngựa.

Thẩm Đan Hà ở bên trong trường đua ngựa cảm thấy hình như mình bị hổ, trừng mắt nhìn Đan Niên ở bên ngoài cười đến là xán lạn, quay ngựa về phía bên cạnh Đan Niên quát lên: “Người không giữ lời, sao lại là cô ta xuất thủ?”

Đan Niên cười tùm tùm chia hai tay ra, “Xem những lời này của tỷ xem, muối muối cũng chưa từng nói cùng tỷ tỷ tỷ thí, muối muối trộm nghĩ nếu không cẩn thận thắng tỷ tỷ, như vậy tỷ tỷ sẽ rất mất mặt, mới đề cho Chân Chân ra sân. Chẳng lẽ tỷ tỷ còn cần Đan Niên tiếp thêm khí thế?”

Ánh mắt Thẩm Đan Hà như bốc lửa, hừ lạnh một tiếng rồi thúc ngựa vào sân thi đấu.

Lúc này bên đường biên của sân thi đấu có một cấm vệ quân giờ là cờ đỏ hô: “Ai vào năm quả trước thì thắng, nghiêm cấm mượn bóng đã thương người, ai vi phạm nghiêm trị không tha! Bắt đầu!” Một quả bóng màu trắng được tung lên thật cao, thời khắc bóng chạm đất chính là lúc bắt đầu, Thẩm Đan Hà cùng Lý Chân cũng thúc ngựa tiến lên bắt đầu giành giật quả bóng màu trắng kia.

Đan Niên chú ý tới bên cạnh sân có một cầu môn chiều rộng khoảng năm thước, Thanh Thanh giải thích: “Bọn họ phải dùng gậy đánh bóng để đưa bóng vào bên trong cầu môn, ai đưa được năm quả vào trước thì người đó thắng.”

Gậy đánh bóng của môn Polo có điểm giống với gậy đánh golf trong hiện đại, nhưng mà phần đánh bóng phía dưới thì rộng hơn gậy đánh golf rất nhiều nên xác suất đánh trúng cũng lớn hơn nhiều.

Lý Chân sau khi lên ngựa gần như thay đổi thành một người khác, ánh mắt trừng lớn xoay gậy đánh bóng một mực tiến về phía trước, rất có khí thế gặp thần giết thần gặp phật giết phật, Thẩm Đan Hà nhất thời thích ứng không kịp, liên tục thất bại bị Lý Chân đánh lui.

Đan Niên ở bên ngoài sân nhìn không được tán phục, không nhìn ra tiểu cô nương này còn có một mặt lợi hại như vậy nha! Thanh Thanh kiêu hãnh giải thích: “Đừng thấy Chân Chân thoát nhìn yếu đuối, con bé là người rất dẻo dai đó, nếu thật sự đấu nghiêm túc thì rất lợi hại!”

Chỉ chớp lát, Lý Chân đã dẫn trước đưa được một bóng vào cầu môn, gã sai vặt bên sân phụ trách ghi điểm lập tức lấy bút viết xuống một cái bảng lớn “Lý Chân một”

Kinh nghiệm của Thẩm Đan Hà phong phú hơn Lý Chân, không giống như Lý Chân chỉ biết mạnh mẽ tiến về phía trước, rất nhanh thích ứng với đấu pháp của Lý Chân, sau đó thì bắt đầu phản công.

Lý Chân cũng không chịu yếu thế, hai người ở trên ngựa giằng co hết sức kịch liệt, chỉ thấy ngựa chạy, gậy đánh bóng vung lên, bóng da cũng theo đó lăn qua lăn lại. Đầu gần nửa canh giờ, trên mặt hai người cũng phủ đầy mồ hôi rồi, Thẩm Đan Hà cẩn thận búi lại búi tóc đã rối tung trên đầu, vừa thấy đã muốn cười.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Tỷ Thí (Nhị)

Trận đấu đã đến hồi gay cấn, tỷ số đã là 3-4, Lý Chân dẫn trước một điểm, trong lòng Đan Niên âm thầm vui mừng không thôi, tiểu nha đầu này không ngờ lại mạnh mẽ như vậy. Nàng cùng Thanh Thanh ở đối diện cười cười, chỉ cần Lý Chân vào thêm một điểm nữa thì các nàng sẽ thắng trận này!

Hiện giờ là giữa một ngày nóng nhất, nắng gắt cuối thu độc ác không chịu buông tha, lại bắt đầu chiếu xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Chân phủ đầy mồ hôi, chỉ có ánh mắt là vẫn sắc bén như cũ, Thẩm Đan Hà mặc dù có chút chật vật, nhưng mà thoát nhìn không mất sức quá nhiều như Lý Chân.

Đợi cho đến lúc hai người đều giục ngựa đuổi theo trái bóng nhỏ, Lý Chân hơi xoay thân một chút giành lên phía trước Thẩm Đan Hà, Thẩm Đan Hà lúc này chỉ còn cách trái bóng kia khoảng cách một bước ngựa chạy, Thẩm Đan Hà nghiêng người lách qua Lý Chân để tiến về phía trước, mắt thấy sắp đánh tới trái bóng, dưới tình thế cấp bách Lý Chân giục ngựa tiến lên, vron gậy đánh bóng chặn lại, Thẩm Đan Hà vừa mới vung gậy đánh bóng nhất thời không dùng được, mặc dù Thẩm Đan Hà đã cố gắng dùng sức đổi phương hướng của gậy đánh bóng nhưng nó vẫn như cũ một đường thẳng tắp đánh tới chân ngựa của Lý Chân.

Con ngựa bị đau bắt ngờ tung vó trước, tim Đan Niên nháy mắt vọt lên tận cổ, Thanh Thanh kêu lên sợ hãi, mà Thẩm Đan Hà thừa cơ hội này đánh tới quả bóng nhỏ kia, ngựa của Lý Chân tung vó rồi đập trên không vài cái, Lý Chân bị hoảng nên nhất thời chân động, dùng sức giữ dây cương hy vọng ổn định con ngựa bị chấn kinh, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn vì hoảng sợ mà trắng bệch.

Thẩm Đan Hà cách Lý Chân rất gần thấy thế, vội vàng thúc ngựa ra xa Lý Chân, nhưng lại cười ngựa ở một bên chống nạnh mà nhìn, Đan Niên cực kỳ tức giận, đang chuẩn bị xông vào, nhưng trong thanh âm kinh hãi của mọi người cuối cùng Lý Chân cũng ổn định được con ngựa, trái tim của Đan Niên cũng được thả lỏng đôi chút.

Nhưng mà không đợi mọi người phục hồi tinh thần, con ngựa kia giống như giận dữ cái gì bỗng tung vó trực tiếp làm cho Lý Chân không phòng bị ngã trên mặt đất, cắn răng chịu đau hồi lâu.

Đan Niên cực kỳ nôn nóng, ngộ nhờ Lý Chân ngã mà hòng cả người thì biết làm sao, lúc đó lỗi của nàng cũng không nhỏ, đang suốt ruột muốn xông vào, Thanh Thanh kéo Đan Niên lại, cười nói: “Không có việc gì không có việc gì, đất này xộp lắm, chắc chỉ có cái mông nhỏ hơi đau mà thôi.”

Lại nhìn về Lý Chân trong sân đấu, đang vỗ vỗ mông đứng lên, đồng thời ra sức vỗ một cái vào mông ngựa, ánh mắt nhìn về phía Đan Niên và Thanh Thanh tỏ ý “An tâm” rồi lại phi thân lên ngựa, con ngựa nhỏ đỏ thẫm kia hình như cũng nhận ra mình gây tội, bày ra bộ dáng mặc chủ nhân xử trí.

Chứng kiến Lý Chân còn nhỏ tuổi mà đã anh dũng không chịu khuất phục như thế, người vây xem bên ngoài sân ào ào vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi, ngược lại không chú ý tới Thẩm Đan Hà đã ghi thêm một điểm.

Thẩm Đan Hà bị ngó lơ thì trong lòng hận tới nghiến răng, cô ta làm sai cái gì chứ, gây đánh bóng đập vào chân ngựa Lý Chân là chuyện ngoài ý muốn, rõ ràng đánh bóng ăn điểm là cô ta nhưng tiếng hoan hô vang dội lại dành cho con bé Lý Chân kia!

Nhìn thấy Lý Chân hữu kinh vô hiểm, Đan Niên mới thở phào nhẹ nhõm. Lý Chân lên ngựa có vẻ như đã đuối sức, Thẩm Đan Hà nghỉ ngơi ở một bên lúc này đang chờ xuất phát, đầu qua mấy hồi, Thẩm Đan Hà lại ghi thêm một điểm thì lúc này cảm vệ quân ở bên cạnh sân thổi kèn, tuyên bố trận đấu kết thúc, Thẩm Đan Hà vào năm quả trước giành được chiến thắng.

Mồ hôi trên mặt Lý Chân không ngừng nhỏ xuống, tóc mái ướt sũng dính chặt vào trán, sau khi xuống ngựa thì tập tễnh đi ra ngoài sân, Đan Niên cùng Thanh Thanh vội vàng chạy tới đỡ nàng, từ từ đi ra ngoài sân.

Lý Chân thở hổn hển, mặt xin lỗi Đan Niên: “Đan Niên tỷ tỷ, thực sự rất xin lỗi, muội không thắng được Thẩm Đan Hà kia.”

Đan Niên lấy khăn ra cho cô bé lau mồ hôi, cười an ủi: “Muội chơi hay lắm, là Thẩm Đan Hà kia lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, tất cả mọi người đều thấy được muội đã đấu hết mình, như vậy là tốt rồi.”

Thanh Thanh ở một bên ra sức gật đầu, ba người cùng nhau đi ra khỏi sân đấu, sớm đã có gã sai vặt đặt ghế dựa cho Lý Chân ngồi nghỉ. Thẩm Đan Hà ra khỏi sân thì trước ra sau đều có một đoàn tỷ tỷ muội muội bám lấy ăn mừng, tuy giành được chiến thắng nhưng nàng ta lại không vui vẻ, những tiếng trầm trồ khen ngợi kia cũng không phải dành cho nàng, ngay cả thanh âm chúc mừng cũng miễn cưỡng đến vậy.

Thẩm Đan Hà cường chế cảm giác không thoải mái trong lòng, xung quanh có một đám nữ hài ăn mừng, Thẩm Đan Hà ngẩng cao đầu, chậm rãi đi tới phía trước ba người Đan Niên, cười nói: “Đan Niên muội muội, thật ngại quá, tỷ tỷ đã thắng trận này rồi.”

Đan Niên ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, không thể không đáp lại: “Ồ, vậy chúc mừng tỷ tỷ.” Thẩm Đan Hà tuy chiến thắng trận này nhưng lại thua mất tâm của người xem, có cái gì để mà kiêu ngạo, không muốn cùng cô ta nói chuyện, cúi đầu dùng tay áo quạt mát cho Lý Chân, cười hi hi an ủi Lý Chân không cần xem nặng kết quả trận đấu, đấu hết sức là tốt rồi.

Thẩm Đan Hà vốn tưởng rằng Đan Niên sẽ lớn tiếng cãi cở một chút, vì trận đánh cuộc này, không nghĩ tới chỉ hờ hững thừa nhận chiến thắng của nàng như vậy, trong chốc lát có chút ghen tị, ngẩng đầu thì thấy một thân ảnh quen thuộc, mặc cẩm bào xanh ngọc, đứng ở phía bên kia sân Polo cau mày híp mắt nhìn nàng, trong ánh mắt hết thảy là sự khinh thường v, chính là vị hôn phu của nàng Bạch Chấn Phồn.

Thẩm Đan Hà nhất thời cảm thấy lúng túng vô cùng, vì đấu trận này, búi tóc ti mi chải vuốt của nàng đã rơi tung, lớp trang điểm trên mặt cũng bị mồ hôi làm trôi đi không ít, hi sinh nhiều như vậy chỉ để thắng trận này vậy mà một chút ủng hộ cùng vỗ tay cũng không có, lực chú ý của người xem đều bị con bé Lý Chân kia hấp dẫn đi rồi.

Hiện tại là lúc nàng chật vật nhất, hẳn đã thấy rõ rành rành, Thẩm Đan Hà thầm nghĩ tìm cách tránh đi, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống, lần trước nàng đem bạch ngọc bội trả lại cho Bạch công tử, chỉ là trong lòng nàng thực sự tức giận, cũng chưa từng muốn chọc giận hắn, cùng mẫu thân đi đến nhà Ung quốc công nhưng lại không thấy hắn đi ra gặp mặt.

Thẩm Đan Hà có lòng muốn đi tìm Bạch công tử giải thích, lại cố kỵ hình tượng không mấy đẹp đẽ của mình hiện tại, đang lúc do dự không biết làm sao, lại ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt Bạch Chấn Phồn đã chuyển về phía ba người Đan Niên. Thẩm Đan Hà kia còn đang phe phẩy tay áo làm quạt cho Lý Chân, ba người đang cười hi hi ha ha nói chuyện gì đó.

Thẩm Đan Hà nghiến răng kèn kẹt, ba người kia rõ ràng là kẻ thua trận, mà cả đám vẫn cười tươi như hoa được, chờ các người thua sạch mấy trận, xem còn cười kiểu gì!

Lúc này một nữ hài ở phía sau thì thầm với nàng: “Viện Phân tỷ đã ở trường đua ngựa chờ chúng ta rồi, chúng ta vẫn nên đi sớm thôi.”

Thẩm Đan Hà buông xuống cái ý tưởng trong đầu kia, cau mày nhìn Đan Niên nói: “Các người mau mau tới trường đua ngựa, chớ để để chúng ta chờ lâu.”

Thanh Thanh tức giận nói: “Biết rồi, các người đi trước đi.”

Thẩm Đan Hà hừ lạnh một tiếng rồi cùng một đám nữ hải vây quanh mình đi tới trường đua ngựa. Trên đường ba người Đan Niên tới trường đua ngựa, Đan Niên kinh ngạc phát hiện Thanh Thanh so với Lý Chân còn hơi hợp hơn, sắc mặt trắng bệch, tay chân lạnh toát, còn không ngừng tự nhủ bản thân nếu bị thua trận này thì chẳng phải thua luôn ba trận sao, đến lúc đó Đan Niên khỏi cần đầu với Hứa Lôi.

Lý Chân an ủi một lúc lâu, lại không có hiệu quả gì, Thanh Thanh vẫn bị tâm trạng lo lắng bủa vây. Đan Niên cười tủm tỉm nhìn, nàng sớm đã mời tới pháp bảo để chống lại vấn đề tâm lý của Thanh Thanh rồi.

Thanh Thanh đã được danh sư chỉ dạy kỹ thuật cưỡi ngựa mười mấy năm, sở dĩ hai năm trước luôn thua Trần Viện Phân thì yếu tố tâm lý cũng là một nguyên nhân chính, nàng luôn cho rằng mình không bằng Trần Viện Phân, sẽ sinh ra tâm lý e ngại với nàng ta, cho dù thực lực vượt qua Trần Viện Phân thì cũng không cách nào phát huy được.

Trường đua ngựa thời này cũng không giống kiểu trường đua vòng tròn quen thuộc, mà là trường đua thẳng tắp rộng rãi. Thanh Thanh giải thích người cưỡi ngựa trên gáo trường đều phải bôi bột vôi khắp lòng bàn tay, hai đầu đường đua căng một mảnh vải đen, phải chạy qua lại mười vòng, mỗi lần muốn quay đầu đều phải lưu lại dấu tay trên tấm vải mới được công nhận.

Đan Niên lắc đầu thở dài, cái này so với đường đua kiểu vòng tròn Đạo Quang thì tốc độ còn yêu cầu cao hơn rất nhiều, tốc độ xoay đầu của người cưỡi ngựa cũng phải nhanh tương đương.

Cũng may lúc trước nàng không một mực muốn đua ngựa cùng Trần Viện Phân, cái này yêu cầu động tác có kỹ thuật rất cao, không trải qua huấn luyện chuyên nghiệp thì rất khó cùng đấu với người này.

Đội đến trường đua, Thanh Thanh thở dài dắt ngựa của mình qua, rốt cục cùng với Đan Niên và Lý Chân cười một chút, lên ngựa, rất có khí thế Bá Vương ngạnh thượng cung. Đan Niên âm thầm cười cười, thờ ơ chỉ về phía bên ngoài trường đua nói: “Xem kia, ca ca này đúng là, rõ ràng nói không đến, tại sao lại đến đây?”

Thanh Thanh vui mừng ngẩng đầu nhìn lên, bên ngoài trường đua có một thân ảnh cao cao nổi bật, đúng là Thẩm Ngọc đang lộ vẻ lười biếng cười cười.

Thấy mấy người Đan Niên nhìn về phía mình, Thẩm Ngọc cười vẫy vẫy tay về phía các nàng, rồi đi tới.

Thanh Thanh đỏ mặt lí nhí: “Thẩm đại ca không phải là huynh không đến xem à? Sao lại lại đến đây?”

Thẩm Ngọc liếc mắt thấy ánh mắt nguy hiểm của muội muội nhà mình, liền bày ra bộ mặt xuân phong ấm áp cười nói: “Đương nhiên là tới cổ vũ cho muội, lúc luyện tập vừa rồi muội làm rất tốt, chỉ cần ổn định tâm tình mà thi đấu thì thắng cái cô Trần gì đó là không vấn đề.”

Đan Niên vừa lòng nhìn Thanh Thanh đáng trào ý chí chiến đấu trong nháy mắt, hăng hái cùng Thẩm Ngọc nói: “Đó là đương nhiên, con ngựa này con tốt nhất mà cha muội tuyển chọn trong đám tuần mã Tây Lương, muội dám khẳng định, ngựa trên toàn bộ gáo trường cũng không có con nào tốt như con của muội đâu.”

Thẩm Ngọc chỉ mỉm cười nhìn Thanh Thanh, nghe nàng hưng phấn nói đi nói lại. Đội cho đến lúc bắt đầu trận đấu, Thanh Thanh mới lưu luyến không rời xoay người lên ngựa, Thẩm Ngọc đứng ở điểm xuất phát của đường đua tươi cười với nàng.

Lúc bắt đầu, Thanh Thanh quát lên một tiếng, ngay lập tức khí thế xông ra ngoài, nhanh đến mức khiến người ta chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng nhỏ nhắn xinh xắn màu đỏ xẹt qua. Ngay lập tức Đan Niên biết được trận này Thanh Thanh thắng chắc, có Thẩm Ngọc trợ trận, Thanh Thanh giống như có được động lực vô hạn.

Quả nhiên đến cuối Thanh Thanh lấy ưu thế nửa thân ngựa mỏng manh thắng Trần Viện Phân, cực kỳ vui mừng đi về phía mấy người đang tới đây, Trần Viện Phân cũng nâng đầu ngựa ở sau lưng khuôn mặt âm trầm nhìn chằm chằm bóng lưng Thanh Thanh.

Đan Niên lúc này mới nhìn đến cao thủ đua ngựa trong truyền thuyết Trần Viện Phân kia, khuôn mặt gầy gầy về u ám, một thân hồng trang cưỡi ngựa, nhan sắc quá mức kinh diễm, càng tôn lên màu da. Hơn nữa, nàng cùng Thẩm Đan Hà đứng chung một chỗ trông càng tương phản mãnh liệt.

Đan Niên lắc đầu, nếu nàng là Viện Phân, từ đầu không nên đứng cùng Thẩm Đan Hà, đây không phải là để người ta làm hoa hồng mình làm lá xanh sao!

Thanh Thanh hưng phấn lôi kéo tay Đan Niên cười cười: “Đan Niên, tớ thắng rồi! Tớ thật sự thắng Trần Viện Phân rồi!”

Đan Niên cười tủm tỉm chúc mừng Thanh Thanh, nhưng đột nhiên Thanh Thanh lại cảm thấy sầu lo, “Đan Niên, chúng ta đã một trận thắng một trận thua, kế tiếp là thua hay thắng, tất cả đều phụ thuộc vào cậu đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Tỷ Thí (Tam)

Đan Niên vỗ bả vai Thanh Thanh, cười tủm tỉm nói: “Đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Cho dù là thua Thẩm Đan Hà thì cô ta có năng lực để chiếm tiện nghi của tớ sao? Làm không tốt thì người ta nghĩ là cô ta lấy mạnh hiếp yếu nữa đấy, cô ta có thể được lợi lộc gì chứ? Cô ta coi trọng hư danh gì đó, còn tớ thì không để ý đâu.”

Thẩm Ngọc tới thúc giục bọn họ, nói là mấy người Thẩm Đan Hà đã sớm đi trước rồi. Chờ mấy người bọn họ tới sân bắn tên, sớm đã có tiểu binh cầm vệ quân dẫn các nàng đến nơi tỷ thí mà Thẩm Đan Hà quyết định. Thẩm Ngọc thấy chỗ sân đấu đều là nữ hài tử, hẳn lại là một nam nhân không tiện đi tới, liền dặn Đan Niên thì đấu xong sẽ quay trở lại, Thẩm Đan Hà kia nếu lại làm phiền thì cứ lớn tiếng gọi hắn.

Thanh Thanh còn đắm chìm trong niềm vui chiến thắng, khí thế bừng bừng hươ hươ nắm đầm, nói: “Thẩm đại ca yên tâm, cô ta nếu dám làm gì Đan Niên, muội sẽ đánh cô ta!” Đan Niên mặt đầy vạch đen, đứa nhỏ này rất đơn thuần, lấy lòng đối tượng thăm mền cũng không nên như vậy mà, Liêm phu nhân nếu nhìn thấy Thanh Thanh như thế này chắc chắn sẽ không cho Thanh Thanh qua lại cùng mình nữa.

Đan Niên tiến về phía trước thì thấy Thẩm Đan Hà đang cùng một nữ tử ở bên cạnh đứng nói chuyện, bộ dạng khiêm tốn, nàng kia trên dưới hai mươi, dáng người thon dài, trên lưng đeo một cây cung lớn có nước sơn đen, dài và mảnh rất thích hợp với thân hình của nàng ta.

Tóc dài mềm mại được búi cao có cài mã vĩ, trên khuôn mặt trắng nõn lộ vẻ nhu hòa mỉm cười mặc dù chỉ có một thân trang phục người Hồ đơn giản, Đan Niên cũng cảm giác được trên người nữ tử này từ trong ra ngoài đều tản ra một cái gọi là “Quý khí uy nghiêm”, không liên quan tới quần áo hay trang điểm, giống như khí thế được tích tụ từ nhiều năm.

Thanh Thanh đi lên mở miệng, dường như không muốn nghe cho xong: “Chào Lôi tỷ tỷ!”

Thì ra nàng chính là Hứa Lôi, nhìn qua thì tuổi cũng không ít, ở Đại Chiêu thì nữ tử đến tuổi đều lập gia đình, huống chi nàng lại là nữ nhi của công chúa, chắc là cũng sớm đã được gả đi thành phụ nữ có chồng rồi, Đan Niên thầm nghĩ.

Hứa Lôi tiến lên ôn hòa cười nói: “Đan Hà nói có người muốn tìm ta tỷ thí bắn cung, không nghĩ tới lại là Thanh Thanh muội a!”

Vừa dứt lời, ba người Đan Niên ánh mắt sắc như dao đồng loạt bắn về phía Thẩm Đan Hà, Thẩm Đan Hà giả bộ như không thấy gì.

Thanh Thanh nháy mắt nghi ngờ hỏi: “Không phải đâu! Là Thẩm Đan Hà chạy tới khiêu chiến với bọn muội, muốn bọn muội cùng tỷ tỷ đấu bắn cung! Hơn nữa, cũng không phải là muội cùng Lôi tỷ tỷ thi đấu.” Thanh Thanh kéo Đan Niên đang đứng ở một bên qua rồi cười nói: “Là Đan Niên so bắn cung với tỷ tỷ! Cũng vì chuyện này mà Đan Niên còn luyện tập một lúc lâu!”

Hứa Lôi nghe vậy thì nhũn mảy, xoay người nhìn chằm chằm Thẩm Đan Hà đang đứng một bên, nói: “Đan Hà, sao lại thế này?”

Thẩm Đan Hà cầm tay Hứa Lôi làm nũng nói: “Còn không phải là muội muội sợ tỷ tỷ không đồng ý tỷ thí với mấy người vụng về như bọn muội sao? Bọn muội lại chẳng có lấy một người tài, không phải là muốn mượn sức tỷ tỷ một chút sao? Tỷ tỷ thường ngày thương yêu nhất mấy muội muội này mà, là lỗi của Đan Hà, có được hay không?”

Hứa Lôi bị Thẩm Đan Hà ằm ỉ cũng nở nụ cười, Đan Niên nhìn Thẩm Đan Hà làm trò thầm nghĩ tìm một chỗ nôn cho thoải mái, giả bộ mà như thật, Thẩm Đan Hà này giống loại chẳng có gì không dám làm, ngay cả nữ nhi của công chúa cũng dám tính kế!

Hứa Lôi lúc này nhìn về phía Đan Niên, hỏi: “Vừa rồi chưa kịp hỏi vị tiểu thư này, có đúng là người cùng ta tỷ thí bắn cung?”

Đan Niên tiến lên một bước, hành lễ, cười nói: “Đúng là Đan Niên. Mong rằng tỷ tỷ không ghét bỏ Đan Niên trình độ kém không lên được mặt bàn là được.”

Không lên được mặt bàn là để chỉ hàng hóa không có giá trị, không bày lên mặt bàn để bán đượ, ở đây nói người bất tài

Hứa Lôi đeo cung tên đi tới phía trước Đan Niên, mỗi cử động đều dứt khoát, thân thể xinh đẹp khỏe khoắn như một con báo săn mạnh mẽ. Đến bên người Đan Niên thì đột ngột nhắc tay Đan Niên, Đan Niên bị bất ngờ, đang kinh ngạc, lại nghe Hứa Lôi thản nhiên nói: “Hồ khẩu, ngón trỏ cùng ngón giữa đều không có vết chai, người thường ngày rất ít tập bắn cung, nhưng mà trên ngón áp út có một lớp chai, chỉ sợ là Đan Niên tiểu thư thường ngày quen dùng bút hơn là cung tên đúng không?”

Đan Niên rút tay lại: “Đan Niên tuy rằng lúc trước chưa từng luyện bắn cung, nhưng mà vẫn hiểu được cái gì là tên đã trên dây không thể không bắn.”

Thẩm Đan Hà nghe được những lời của Hứa Lôi, một mặt nghi ngờ đánh giá Đan Niên, lại nghĩ đến chuyện Đan Niên biết chữ mà vẫn lừa dối mình là nàng ta chẳng tình thông mấy chuyện văn vẻ, trong lúc nhất thời khí huyết sôi trào nghiêng răng nghiêng lợi.

Thanh Thanh lôi kéo Hứa Lôi, có chút tủi thân lại có chút tức giận nhỏ giọng kêu lên: “Lôi tỷ tỷ, tỷ ngày thường là người tốt bụng nhất, sao lại giúp đỡ Thẩm Đan Hà kia bắt nạt bọn muội? Rồi rồi...”

Đan Niên nhanh tay kéo kéo vạt áo Thanh Thanh, cầm lấy cây cung nhỏ màu bạc trên lưng được Đại hoàng tử đưa cho, về mặt thành thật nói với Hứa Lôi: “Mặc kệ đối thủ là ai, Đan Niên cũng đã nhận chiến thiếp, thì không thể có đạo lý nửa đường chạy trốn, cho dù kết quả có thua thì Đan Niên cũng vui vẻ chấp nhận.”

Hứa Lôi nhìn về phía Đan Niên, ánh mắt nghiêm túc, mang theo một chút tán dương, nói: “Được, ta sẽ xuất toàn lực tỷ thí với ngươi, sẽ không bởi vì ngươi bắn cung không giỏi mà coi thường ngươi.”

Đan Niên cảm kích gật đầu, cái nàng muốn chính là như vậy, địa vị của Hứa Lôi rõ ràng cao hơn Thẩm Đan Hà, Thẩm Đan Hà căn bản là không dám đắc tội nàng. Tuy rằng việc này bản thân mình đã đâm lao thì phải theo lao, thắng hay bại đã là kết cục đã định, nàng không có khả năng thắng Hứa Lôi, nhưng nếu có thể có được hảo cảm của Hứa Lôi, Thẩm Đan Hà sẽ có chút kiêng kỵ.

Hứa Lôi cũng không nghĩ rằng Đan Niên còn có mấy cái tâm tư nhỏ gian xảo như vậy, mỉm cười nói với Đan Niên: “Muội nếu đã là hảo bằng hữu của Thanh Thanh thì cứ gọi tỷ là Hứa Lôi tỷ tỷ giống mấy nàng đi.”

Đan Niên tủm tỉm cười ngọt ngào kêu một tiếng: “Lôi tỷ tỷ.”

Hứa Lôi cười nói: “Đan Niên chưa quen với cung tiễn, chúng ta chỉ bắn ba mũi tên là được, bắn trúng hồng tâm là thắng, nếu đều bắn trúng hồng tâm, vậy thì bất phân thắng bại.” Hứa Lôi nhìn Đan Niên có chút đại ra, cười nói: “Tỷ có nói là nghiêm túc tỷ thí cùng muội, nhưng mà chưa có nói phương pháp tỷ thí như thế nào a?”

Thanh Thanh ở một bên nhảy dựng lên, vỗ tay cười nói: “Biện pháp hay!”

Đan Niên hơi đỏ mặt, người ta cũng đã nhường mình đến mức này rồi, còn có thể nói gì nữa đây, Đan Niên có chút ngại ngùng cúi đầu, hành lễ, lúng ta lúng túng nói: “Như vậy đa tạ Lôi tỷ tỷ.”

Hứa Lôi ha ha cười hai tiếng, quay đầu về phía Thẩm Đan Hà hỏi, “Đan Hà, muội có ý kiến gì không?”

Thẩm Đan Hà nhìn về phía Đan Niên, bộ mặt âm u ánh mắt không tốt, nhưng mà nàng không dám chống đối Hứa Lôi, nghe được câu hỏi của Hứa Lôi, vội vàng treo bộ mặt tươi cười nói: “Tỷ tỷ thích là được rồi.”

Hứa Lôi tận mắt thấy quá trình “Thay đổi sắc mặt” của Thẩm Đan Hà, mặt nhăn mày nhí, không nói chuyện liền quay sang chỗ khác. Thẩm Đan Hà nhìn người lại nhận lấy lạnh nhạt, nhất thời lại treo lên cái bộ mặt âm u đáng sợ.

Đan Niên nhìn Thẩm Đan Hà mặt mày âm trầm sau lưng Hứa Lôi, trong lòng không khỏi thở dài, nữ nhân bị ghen ghét toan tính làm cho mất lý trí thật đáng sợ, “kinh thành đệ nhất tài nữ” thì sao chứ, nàng ta giờ cũng chẳng khác đồ phụ độc ác là bao, nhớ lại lần đầu nhìn thấy Thẩm Đan Hà là bộ dáng dịu dàng cùng với Thẩm Đan Hà hiện tại còn tưởng là hai người hoàn toàn khác biệt.

Hứa Lôi đã sớm đứng ngay ngắn vào vị trí, từ bao đựng tên phía sau lưng rút ra một mũi tên đuôi dài, gần sát đuôi tên còn khắc một chữ Lôi nho nhỏ. Hứa Lôi cài tên lên cung, quay đầu mỉm cười nhìn Đan Niên nói: “Đan Niên, muội nhìn động tác của tỷ cho kỹ.”

Hứa Lôi từ khi bắt đầu bắn tên thì như biến thành người khác, ánh mắt cũng trở nên sắc bén, gương cung bắn tên, động tác thực hiện lưu loát liền mạch, mũi tên kia bắn trúng ngay chính giữa hồng tâm của bia ngắm cách xa trăm mét, đuôi tên còn rung lên nhẹ nhẹ.

Đan Niên không kìm lòng được vỗ tay kêu lên một tiếng “Hay!”. Động tác của Hứa Lôi sinh động lưu loát như mây bay nước chảy, trên người như có hào quang chiếu rọi.

Đan Niên nuốt nước miếng một cái, có chút ngượng ngùng lấy ra cây cung của mình, cây ngắn cung nhỏ nhắn so với cung tên chuyên dụng của Hứa Lôi có cảm giác như đồ chơi của trẻ nhỏ vậy.

Đan Niên nghĩ lại những kỹ thuật Đại hoàng tử đã dạy mình, lại hồi tưởng động tác vừa rồi của Hứa Lôi, căn rằng bắn một mũi tên, do dùng sức quá nhiều, cánh tay bị chấn động sinh đau, mũi tên bắn ra xiêu vẹo trúng vào phía dưới, ngay bên rìa hồng tâm của bia ngắm, miễn cưỡng cũng có thể coi là đạt yêu cầu.

Thanh Thanh cùng Lý Chân vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Đan Niên đỏ mặt, hai cái bia ngắm cực kỳ đối lập, vận khí của nàng lần này tốt, có thể bắn tới bên cạnh hồng tâm. Hứa Lôi khen ngợi gật đầu, “Không tồi, ngộ tính của Đan Niên muội rất tốt, sự phối hợp của thân thể cũng tương đối tốt, sau này nếu có hứng thú, có thể tới tìm tỷ học bắn cung.”

Đan Niên hết sức quần bách, nếu Hứa Lôi cũng giống Thẩm Đan Hà châm chọc khiêu khích mình, thì Đan Niên sẽ cảm thấy thoải mái. Nhưng bây giờ Hứa Lôi lại đối xử tốt như vậy, khiến cho nàng cảm thấy hơi thẹn thùng, vốn chỉ là dân ngoại đạo, nay lại khiến cho người trong nghề lãng phí thời gian với nàng, thật có lỗi quá đi!

Hứa Lôi nhìn thấu sự quần bách của Đan Niên, cười thật âm áp, lại bắt đầu cài tên chuẩn bị bắn mũi tên thứ hai, đúng lúc này, ở lối vào của sân bắn tên Đại hoàng tử mang theo vài người đi về phía các nàng.

Đan Niên kinh ngạc chú ý tới nụ cười âm áp trên mặt Hứa Lôi đã không còn nữa, thay vào đó là vẻ mặt không dám tin, còn có cả bối rối, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm vào hắc y nhân đi phía sau Đại hoàng tử.

Lúc Đại hoàng tử đi tới trước mặt, mỉm cười khoát tay, ý bảo mọi người không cần đa lễ, sau đó chấp tay với Hứa Lôi cười nói: “Lôi biểu tỷ, đã lâu không gặp.”

Hứa Lôi lấy lại bình tĩnh, thu lại ánh mắt vẫn dõi theo cái người từ từ đầu tới chân được bọc trong áo đen, “Biểu đệ thật hăng hái, hôm nay nghĩ sao mà lại tới nơi này?”

Đại hoàng tử vẫn giữ khuôn mặt tươi cười ấm áp như cũ, “Cô nghe nói biểu tỷ đang cùng người khác tỷ thí, ngắm nghĩ tỷ đệ chúng ta cũng đã lâu không gặp mặt, đặc biệt tới đây để gặp biểu tỷ.”

Hứa Lôi cúi đầu, ánh mắt lại không kìm được nhìn về hướng hắc y nhân kia, “Đa tạ biểu đệ mong nhớ.”

Đan Niên trộm nhìn cái kẻ thần thần bí bí cả người bị bịt kín như bưng, giờ phút này tuy rằng giống lúc trước dưới mặc áo choàng trên đội mũ, nhưng vì vừa vận đứng đón ánh mặt trời, bộ dạng rõ ràng chiếu vào trong mắt Đan Niên, thoát nhìn trên dưới hai mươi lăm tuổi, dáng người cao, làn da hơi ngăm đen, trên khuôn mặt anh tuấn ngay cả một chút biểu cảm cũng không có, làm như chẳng nhìn thấy Hứa Lôi vì hân mà thay đổi sắc mặt.

Nhìn thấy Thanh Thanh, Lý Chân cùng Thẩm Đan Hà đều lui về một bên, Đan Niên cũng lặng lẽ lui về phía sau vài bước, nữ xinh đẹp nam anh tuấn, tuổi lại không chênh lệch nhiều lắm, nói không có gian tình thì quý cũng chẳng thêm tin, chuyện liên quan tới bí mật hoàng thất, năng tránh càng xa càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Kết Quả

Đại hoàng tử cúi đầu nhìn Hứa Lôi, nhìn tới cung tiễn trên đất, hỏi: “Biểu tỷ sao lại không bắn tên?”

Hứa Lôi tựa như mới bừng tỉnh, mơ mơ màng màng cái lại tên cho ngay ngắn, lúc sắp bắn tên, hắc y nhân với khuôn mặt vạn năm bất biến lại lên tiếng: “Điện hạ, tiểu cô nương này chính là chưa từng bắn cung?” Thanh âm tràn đầy ý tứ khẳng định.

Đại hoàng tử quay đầu cười nói: “Đúng vậy, người cũng nhìn ra sao? Cây cung này là Cô đã đưa cho nàng.”

Hứa Lôi nghe được thanh âm của hắc y nhân kia, cảm thấy cả kinh, tay không khỏi run lên, mũi tên bay ra ngoài, rơi vào chỗ đất trống phía trước bia ngắm.

Đan Niên vừa thấy như vậy, vội vàng nói: “Lôi tỷ tỷ, lần này không tính, tỷ bắn một lần nữa đi.”

Hứa Lôi thở dài, quay đầu cười nói: “Tên đã bắn ra không thể thu hồi, lần này ta bắn không trúng bia!”

Ở lần bắn thứ hai, Đan Niên không đấu mà thắng, có chút bất an ngoài ý muốn, hắc y nhân kia sớm không nói muộn không nói, lại đợi tới lúc Hứa Lôi sắp bắn tên mà nói vài câu, rõ ràng là có ý phân tán lực chú ý của nàng. Đại hoàng tử, ngài ấy đây là muốn giúp nàng sao?

Lần bắn thứ ba, Đan Niên cho Hứa Lôi một ánh mắt cổ lên, trong lòng cũng có chút lo âu. Nếu nói về thực lực, Đan Niên không có khả năng thắng Hứa Lôi, nhưng nếu Đại hoàng tử dùng phương thức này giúp mình lấy được chiến thắng, đây lòng Đan Niên không cách nào tiếp nhận. Nhưng mà Đan Niên lại có cảm giác mình suy nghĩ nhiều, bản thân chẳng qua chỉ là con gái của một quan quân nho nhỏ, có năng lực đức độ gì mà làm cho Đại hoàng tử không giúp biểu tỷ nhà mình mà tới giúp nàng chứ?

Hứa Lôi gửi lại Đan Niên một nụ cười an tâm, mới quen biết Hứa Lôi không lâu, nhưng Đan Niên đã thích tiểu thư hoàng gia sáng khoái mà bình dị gần gũi này. Chờ tới lúc Hứa Lôi sắp bắn ra mũi tên thứ ba, hắc y nhân kia lại mở miệng, nhưng mà không giống lần trước, lần này mang theo sự khinh thường sâu sắc, “Thật sự là có tiền đồ! Lại tỷ thí bắn cung cùng một tiểu cô nương không biết bắn cung.”

Không ngoài dự đoán của Đan Niên, Hứa Lôi nghe được câu này thì tay cũng run lên, mũi tên bắn ra cũng chẳng có lực, yếu ớt bay được hơn mười thước thì rơi xuống mặt đất. Hứa Lôi nhìn mũi tên rơi xuống đất, thở phào một cái, gượng cười với Đan Niên: “Đan Niên muội muội, tỷ lại bắn không trúng bia rồi, thua liên tiếp hai ván, muội thắng rồi!” Dứt lời đeo cung tên trên lưng mạnh mẽ sai bước mà đi, đi qua bên người Đan Niên thì vỗ vỗ bả vai của nàng, nhưng mà một cái liếc mắt cũng không nhìn nam nhân toàn thân y phục màu đen kia.

Còn lại Đan Niên, Thanh Thanh, Lý Chân nhìn bóng lưng cô đơn của Hứa Lôi biến mất trên sân bắn cung, Đan Niên thở dài, hai tay đem cây cung nhỏ cung kính đưa cho Đại hoàng tử, cúi đầu nói: “Đa tạ điện hạ cho mượn cung, hiện giờ tỷ thí đã xong, cũng nên trả lại điện hạ rồi.”

Đại hoàng tử hơi hơi gật đầu, gã tùy tùng sai vật phía sau cấp tốc tiến lên nhận lấy cây cung trong tay Đan Niên. Đại hoàng tử nhìn Đan Niên cúi mặt nhìn mũi chân, đi tới trước mặt ba người nhỏ giọng cười nói: “Đan Niên vẫn còn muốn cùng Cô khách khí như vậy sao?”

Mặt Đan Niên nháy mắt đỏ tới tận cổ, hân cần gì phải ở trước mặt mọi người thân cận với mình như vậy? Trong kinh thành coi mở hơn ở Thẩm gia trang rất nhiều, nhưng mà cái này nghe thế nào cũng làm cho người ta hiểu lầm nha!

Thanh Thanh cùng Lý Chân cũng giật mình nhìn Đại hoàng tử và Đan Niên, Đan Niên xoắn góc áo không biết nên nói cái gì, Đại hoàng tử lấy cách này giúp nàng giành được chiến thắng, nàng vốn nên cảm kích Đại hoàng tử mới phải.

Nhưng mà đối với chiến thắng như vậy, nàng thật sự là vui mừng không nổi, nàng tình nguyện để bản thân thua thê thảm. Nhưng mà nàng có thể nói gì với Đại hoàng tử đây, người ta là hoàng tử đã hạ mình giúp người, người nếu nói ra điều gì không phải, không chỉ là đại bất kính mà còn bị coi là cái loại lấy oán báo ơn không biết tốt xấu.

Hơn nữa Đại hoàng tử nói như vậy, cũng không biết Thẩm Đan Hà lưỡi dài kia có nghe thấy không.

Đại hoàng tử thấy Đan Niên vẫn không chịu nhượng đầu, cũng không miễn cưỡng nữa, khẽ cười rồi dẫn tùy tùng đi.

Chờ cho đoàn người của Đại hoàng tử đi xa, Thẩm Đan Hà hùng hổ đi tới, mặt âm trầm hỏi: “Thẩm Đan Niên người giỏi lắm, tìm được nhân vật lợi hại như vậy tới giúp đỡ, thắng thật là vẻ vang!”

Đan Niên vốn dĩ trong lòng cảm thấy áy náy với Hứa Lôi nhưng đã theo cái trò hưng sư vấn tội của Thẩm Đan Hà về cõi Tây Thiên rồi, “Thẩm Đan Hà, ba trận chúng ta thắng hai, tỷ là phải quỳ xuống xin lỗi ta chứ?”

Thẩm Đan Hà nhất thời nghe không lọt ý tứ của Đan Niên, hơi sùng sốt, bỗng hiểu ra, “Người cứ mơ đi, dựa vào cái gì chứ?”

Vừa dứt lời, người hầu đi theo phía sau Thẩm Đan Hà cũng âm ỉ theo, mắng Đan Niên chiến thắng chẳng hay ho gì. Đan Niên cũng lười để ý tới đàn lâu la này, dắt Thanh Thanh cùng Lý Chân không muốn cãi cọ cùng bọn chúng đi.

Trên đường Thanh Thanh tức giận, “Đan Niên, chúng ta đã thắng thì không thể đơn giản buông tha nàng ta như vậy! Cậu xem trước đó nàng ta kiêu ngạo ra sao đó, còn muốn cậu quỳ xuống dập đầu với nàng ta, lúc này lại không chịu thừa nhận bản thân đã thua.”

Đan Niên vội vàng nói với Thanh Thanh đang bướng bỉnh, “Chiến thắng của chúng ta quả thật không vẻ vang cho lắm, hơn nữa, cũng không có khả năng khiến cho Thẩm Đan Hà quỳ xuống dập đầu với chúng ta, cứ như vậy thì cái danh ức hiếp người không phải lại dính trên người chúng ta sao.”

Lý Chân tiến lên an ủi khuyên giải biểu tỷ, “Biểu tỷ, chúng ta thắng là tốt rồi, không cần chấp nhặt cùng đám người này!”

Đợi tới lúc ba người gặp lại Thẩm Ngọc, mặt trời đã nghiêng bóng về phía tây, từ giữa trưa Đan Niên đã không ăn uống từ tẻ, dạ dày đã sớm không chịu được, liền cáo biệt cùng Thanh Thanh và Lý Chân, muốn về nhà, vốn dĩ Thanh Thanh còn muốn giữ hai người ở lại, nhưng thấy tinh thần Đan Niên không được như trước, cũng không miễn cưỡng, nhìn theo bóng Đan Niên cùng Thẩm Ngọc đi xa.

Đan Niên cùng Thẩm Ngọc đi tới một chỗ Thanh Thanh không nhìn thấy, kéo một gã sai vặt lại hỏi: “Tiểu ca có biết lầu của nữ nhi trưởng công chúa ở nơi nào không?”

Gã sai vặt kia chỉ phương hướng, Đan Niên bảo Thẩm Ngọc đi ra ngoài chờ, nàng thật sự cảm thấy hơi áy náy, muốn giải thích với Hứa Lôi một chút.

Chỗ cấm lầu của Hứa Lôi đúng là được chiếu cố, gần như có rất ít người qua lại, Đan Niên đi tới phía trước lầu đã thấy Hứa Lôi cô đơn đứng dưới tàng cây ngăn người, xung quanh không có lấy một người hầu hạ.

“Lôi tỷ tỷ!” Đan Niên thấy sau một hồi lâu mà Hứa Lôi chưa có hồi phục tinh thần, chỉ phải kêu lên một tiếng.

Hứa Lôi bị thanh âm của Đan Niên làm cho bừng tỉnh, quay lại thấy là Đan Niên, hé ra một nụ cười, tiến lên kéo tay Đan Niên, ngồi xuống cái ghế nhỏ phía trước trưởng, “Muội không đi lĩnh thưởng sao?” Hứa Lôi mỉm cười hỏi.

“Lĩnh thưởng? Thưởng cái gì?” Đan Niên có chút không thông suốt.

Hứa Lôi cười ha ha, “Đan Hà có nói với Hoàng Hậu về cuộc tỷ thí, Hoàng Hậu nương nương có ý ban phần thưởng, lúc ấy tỷ cũng ở đây.”

Đan Niên cười hi hi hai tiếng, xem như bỏ qua chuyện này, cho nàng một trăm lá gan cũng không dám chạy tới trước mặt Hoàng Hậu cùng Thái Hậu muốn nhận thưởng. Ngộ nhớ Thái Hậu thành tình còn nhớ rõ diện mạo đứa bé sơ sinh mười mấy năm trước, chẳng phải là nàng tự chui đầu vào lưới sao.

Sau khi cười xong, Đan Niên ập a ập ứng mở miệng, “Hứa Lôi tỷ tỷ, muội, lần này muội, lần này tỷ là không phát huy hết năng lực, muội cũng chỉ là may mắn, đúng rồi, là cực kỳ may mắn, Lôi tỷ tỷ ngàn vạn không cần phải suy nghĩ gì nhiều.”

Hứa Lôi nhìn bộ dạng cực kỳ quẫn bách của Đan Niên, không khỏi cười ha ha sáng khoái, “Đây cũng chẳng phải chuyện to tát gì, tỷ vẫn còn nhớ lời của Đan Niên muội muội đó.” Đối mặt với ánh mắt đầy thắc mắc của Đan Niên, Hứa Lôi tiếp tục nói: “Mặc kệ đối thủ là ai, Đan Niên cũng đã nhận chiến thiếp, thì không thể có đạo lý nửa đường chạy trốn, cho dù kết quả có thua thì Đan Niên cũng vui vẻ chấp nhận.”

Đan Niên đỏ mặt, lời này vốn dĩ chỉ là nói tò về này nọ thôi, thực ra thì nàng cũng không có hảo cảm được như vậy đâu.

Hứa Lôi cười nói: “Một tiểu cô nương như muội còn có khí phách như vậy, tỷ dẫu sao cũng lớn hơn muội vài tuổi, há có thể kém cỏi như vậy?”

Đan Niên cười hi hi vài tiếng, Hứa Lôi nếu đã không để ý, như vậy thì không còn gì tốt hơn, nàng cùng Thẩm Đan Hà trở mặt, Thẩm Đan Hà kia suốt ngày âm thầm suy tính làm sao để hạ bệ nàng, nếu lại có thêm kẻ thù, vậy thì chỉ thêm phiền.

Đan Niên có chút kính nể Hứa Lôi, đứng ở vị trí trên cao mà vẫn có thể khiêm tốn đối đãi với mình như thế, đúng là khó gặp, trong nháy mắt, Đan Niên đã hạ quyết tâm, nhất định phải kết giao với Hứa Lôi, không liên quan tới thân thế của Hứa Lôi, chỉ là Đan Niên bội phục người này. Đan Niên thấy trọng tâm câu chuyện bàn tới bàn lui rốt cục lại bàn tới nguyên nhân thất bại của Hứa Lôi – là người áo đen kia, nàng có tâm muốn tránh bãi mìn này, việc

riêng tư trong gia đình để vương thì không nên thăm dò, biết càng nhiều thì đối với mình càng chẳng hay ho gì, ngay lập tức đứng dậy cáo từ. Hứa Lôi cũng không miễn cưỡng giữ lại, chỉ cười nói nếu rảnh rồi nhất định phải cùng Thanh Thanh tới chơi với nàng, nàng dù sao ở nhà cũng chẳng có việc gì làm, hết sức nhàn chán, vừa vặn có hai tiểu nha đầu tới giúp nàng giải khuây.

Đan Niên tất nhiên là vui vẻ đáp ứng, nhìn lều trại một lượt, xung quanh đều chẳng có ai giống như cũ, liền hỏi: “Bên cạnh tỷ tỷ sao không có ai hầu hạ?”

Hứa Lôi không để ý khoát khoát tay, “Tỷ ngại cái đám người tiền hô hậu ủng rất phiền toái, vẫn là một mình đi lại thoải mái hơn.”

Đan Niên nở nụ cười, đáp án này thật đúng là phù hợp với phong cách của Hứa Lôi.

Đan Niên còn chưa đi tới cửa giáo trường, đã nhìn thấy Thẩm Đan Hà mang bộ mặt cừu hận ở cửa giáo trường chờ nàng, lần này ngược lại không có cái đám lâu la phiền phức kia, Đan Niên làm bộ như không thấy nàng ta, cứ thế đi qua bên người nàng ta.

Thẩm Đan Hà mắt thấy Đan Niên sắp đi qua bên người mình, không khỏi mở miệng kêu lên: “Ta tới chỗ Liêm Thanh Thanh tìm ngươi, không nghĩ tới ngươi thắng rồi liền chạy trốn!” Đan Niên không còn cách nào, chỉ đành xoay người nói: “Ta y theo lời ngươi phân phó, thi đấu xong rồi về nhà, sao lại thành chạy trốn?”

Thẩm Đan Hà tiến lên, thấp giọng hỏi: “Quan hệ của ngươi cũng Đại hoàng tử là như thế nào? Hắn vì sao muốn giúp ngươi?”

Vừa nhắc tới Đại hoàng tử, trong lòng Đan Niên có cảm giác quái dị “bị bắt buộc trợ giúp, lập tức không vui nói: “Mắc mớ gì tới ngươi?!”

Thẩm Đan Hà cười lạnh một tiếng, “Ngươi nghĩ rằng ta muốn quản chuyện của ngươi sao? Ta chỉ là có ý tốt muốn nhắc nhở ngươi, Đại hoàng tử kia cùng với Bạch gia bao gồm cả Hoàng Hậu nương nương không có quan hệ tốt đẹp gì, đến lúc đó chó đẻ chết rồi còn không biết vì sao, cùng đừng liên lụy nhà chúng ta!”

Đan Niên nhìn bộ dạng đã lường trước mọi sự của Thẩm Đan Hà, từ đầu mà nàng ta có tự tin lớn như thế về sau này người ở trên cao vẫn là Bạch gia, ngay cả nàng là người chẳng đếm xỉa tới ai cũng biết mâu thuẫn của Hoàng Hậu cùng Bạch gia ngày càng nhiều, hay là nàng tưởng rằng cái vị trí đương gia chủ mẫu của nàng trong tương lai sẽ thuận lợi an vị?

Đan Niên lười giải thích với nàng, kinh thành đệ nhất tài nữ là được một tay đại bá kinh thành đệ nhất tài tử dạy dỗ, có lẽ người ta có tin tức tuyệt mật cũng không chừng.

Đan Niên trực tiếp vòng qua Thẩm Đan Hà vội vàng đi ra ngoài, trước mắt quan trọng nhất là đi ra cửa giáo trường tìm Thẩm Ngọc, Đan Niên đã khiến hắn chờ rất lâu rồi, nếu tiếp tục chờ nữa sợ rằng Đại thiếu gia Thẩm Ngọc sẽ nổi cơn thịnh nộ tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Dư Âm

Như Đan Niên đã dự đoán, lúc đi tới cạnh xe ngựa, Thẩm Ngọc miệng ngậm một cọng cỏ đuôi chó dựa vào toa xe, nghiêng đầu nhìn nàng. Đan Niên tự biết mình đuối lý, cũng không nói lời thừa thãi, chuẩn bị lên xe.

Chợt nghe sau lưng có một giọng nói vang lên, “Phía trước có phải là Thẩm Đan Niên tiểu thư?”

Đan Niên xoay người, một nam tử trẻ tuổi xa lạ trên mặt mang nụ cười đứng trước mặt nàng, trên tay đang cầm một hộp com làm từ từ đàn, một thân trường sam cẩm lam quý giá, đai lưng thắt trát kim, tươi cười nho nhã lễ độ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Đan Niên nghi hoặc quan sát nam tử kia, sau đó xác định trong ký ức của mình không hề có người này, chân chừ trả lời: “Đúng, tôi là Thẩm Đan Niên.”

Nam tử kia cười tủm tỉm tiến lên, hai tay đem hộp com chuyển tới trước mặt Đan Niên, cười nói: “Tại hạ là Bạch Trọng quân sự Ung quốc công phủ, đặc biệt phụng mệnh công tử nhà tôi, đưa cho cô nương chút đồ.”

Đan Niên nghe thấy là người của phủ Ung quốc công, nhất thời tăng cao cảnh giác, dính dáng tới cái nhà này chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Đan Niên từng bước hơi lui về phía sau, tăng khoảng cách với Bạch Trọng. Thẩm Ngọc cũng từ trong xe ngựa chui ra, nhìn cái tên gọi là quân sự Bạch Trọng kia.

Hữu lễ hữu tiết nói chuyện tự nhiên, người như thế đi ra ngoài chắc chắn ai cũng nghĩ hắn là quý công tử của thế gia nào đó, vậy mà lại chỉ là nô tài của phủ Ung quốc công?!

Thẩm Ngọc đánh giá xong, chấp tay cười nói: “Tiểu Quốc Công gia thật là khách khí! Bì muội cùng quý phủ cũng không có qua lại, thật sự nhận không nổi lễ vật của Tiểu Quốc Công gia, Bạch tiên sinh vẫn là thu lễ về đi.”

Nụ cười trên mặt Bạch Trọng vẫn không hề thay đổi, dường như người mới vừa rồi bị cự tuyệt chẳng phải là hắn, vẫn cười thật âm áp như cũ: “Thẩm công tử làm cho tiểu nhân thật ngại quá, tiểu nhân chỉ là nô tài đi chạy việc cho chủ tử, không dám đương nổi cái danh “Bạch tiên sinh” này, Thẩm công tử và Thẩm tiểu thư cứ gọi tại hạ là Bạch trọng cũng được.

Công tử nhà tại hạ nói, lần trước ngài ấy đột nhiên cảm thấy cùng Thẩm tiểu thư thật sự hợp nhau, thật sự không nghĩ tới sẽ khiến Thẩm tiểu thư rước vào phiền toái lớn như vậy, trong lòng rất băn khoăn, chút tâm ý nho nhỏ ấy, xem như để an ủi Thẩm tiểu thư, Thẩm tiểu thư là một người tao nhã, hoàn toàn không giống với nữ tử chỉ muốn bám người quyền quý, công tử rất là tán thưởng. Kính xin tiểu thư nhận lễ vật này, công tử nhà tại hạ cũng an lòng.”

Tốc độ nhả chữ khi nói chuyện của Bạch Trọng cũng không nhanh, nhưng cũng chẳng dừng lại lúc nào để cho người ta cơ hội chêm lời, Đan Niên chỉ đơn giản ôm cánh tay chờ hắn nói xong.

Tuy rằng nụ cười trên mặt Bạch Trọng nở rộ như hoa loa kèn, nhưng mà trong lòng lại đang âm thầm gào khóc, nữ hài tử khắp kinh thành này khi nhận được lễ vật của công tử nhà mình nào có phản ứng thế này, giống như mãnh thú với hồng thủy vậy, gặp phải Thẩm Đan Niên không thức thời, chẳng có ý tứ tiếp lời mình, hắn chỉ có thể kiên trì nói tiếp.

Thấy hắn đã nói xong, Đan Niên cũng không cùng hắn dong dài, dứt khoát nói: “Lễ vật này ta không thể nhận, chuyện lần trước cũng không cần để tâm, đa tạ ý tốt của Bạch công tử.”

Nói xong liền muốn lên xe, Thẩm Đan Hà mà biết Bạch công tử tặng nàng lễ vật thì không xé xác nàng mới là lạ đó.

Bạch công tử này thật không có mắt chọn nữ nhân, Thẩm Đan Hà kia cả ngày bày ra bộ dạng sợ nam nhân nhà mình bị cướp đi, nghĩ đến đã thấy đau đầu.

Bạch Trọng vẫn miễn cưỡng treo nụ cười bên môi, nhìn Thẩm Ngọc lại nhìn sắc mặt tuyệt không lung lay của Đan Niên, cười khổ một tiếng: “Thẩm tiểu thư là người thấu tình đạt lý, đừng nên làm khó tiểu nhân mà!”

Nói xong, Bạch Trọng tiến đến cửa xe ngựa, mở nắp hộp gỗ từ đàn, Đan Niên vừa nhìn thấy cũng không khỏi thầm giật mình, đáy hộp lộ ra gấm vóc trắng mịn, phía trên gấm vóc có bày một đôi vòng ngọc phi thủy, một cây trâm ngọc bích khắc hoa, một đôi khuyên tai phi thủy hình giọt nước, một vòng hình trái tim cũng bằng phi thủy.

Đan Niên nói không nên lời, đúng là ra tay hào phóng nha! Không có nữ nhân nào không thích phi thủy, Đan Niên cũng phải thừa nhận lúc mới nhìn thấy thì thật thích, nhưng mà tặng lễ vật quý trọng như vậy ai biết đằng sau có âm mưu gì không, trong chữ lễ có chứa móc câu, đã đưa lễ vật tất phải “câu” về cái gì đó.

Bạch Trọng hài lòng nhìn hai người ngồi trong xe thay đổi sắc mặt, tiếp tục cười nói: “Công tử vẫn cảm thấy Thẩm tiểu thư là người phong nhã, nói chuyện cũng rất là hợp ý. Công tử sợ rằng tặng vàng bạc sẽ làm tổn hại thân phận của tiểu thư, không xứng với người như tiểu thư, đặc biệt tìm bộ trang sức phi thủy này, một mảnh tâm ý của công tử mong rằng tiểu thư vui lòng nhận cho.”

Đan Niên nuốt nước miếng, cố hết sức thu lại ánh mắt trên đám đồ phi thủy, “Thật sự xin lỗi, ý tốt của Bạch công tử ta xin nhận.” Bạch công tử kia cũng không phải kẻ ngu, hắn là người nói nghiệp được tí mĩ bôi đường của gia tộc quyền thế đệ nhất Đại Chiêu, làm việc tất có mục đích, hiện tại lại nhiều lần đưa lễ vật này nọ nhất định là có dụng ý, nàng mà muốn nhận cái đám đồ kia thì người ngốc nghếch chính là nàng.

Nghĩ đến đây, Đan Niên cũng không cảm thấy vui mừng, “Chuyện lần trước tiểu nữ không để ở trong lòng, cũng may được Bạch công tử thương thức, chỉ có điều Đan Niên nói chuyện trước giờ vẫn vậy, cho dù có ngã vài vòng cũng không hề hấn gì.” Đan Niên giả vờ ngu ngốc, chỉ thầm đốt lửa giận trong lòng, ngại người ta tài cao thể lớn, mình đặc tội không có nổi.

Thẩm Ngọc thấy Đan Niên nói chuyện đã có phần bức tức, biết tiểu nha đầu này đã hết nhẫn nại, thuận thực nhảy từ trên xe ngựa xuống, Bạch Trọng âm thầm tán thưởng một câu trong lòng: “Hào thân thủ!”

Thẩm Ngọc tháo khuôn mặt tươi cười không phù hợp kia xuống, cười hi hi thuận tay phủ lên hộp gỗ từ đàn, chấp tay cười nói: “Đa tạ ý tốt của Bạch công tử, chỉ là tiểu muội nhà ta không hiểu chuyện, không nhận nổi sự ưu ái của Bạch công tử, người trong nhà đều chiều nó thành hư rồi, cả ngày vô pháp vô thiên, không để người trên vào trong mắt, hiện tại chỉ hi vọng có ai nhận lấy xui xẻo mà rước con bé này đi cho rồi! Mong rằng Bạch công tử đại nhân đại lượng, chớ chấp nhặt tiểu nha đầu không hiểu chuyện này làm gì.”

Thẩm Ngọc nói khéo như thế, Bạch Trọng lại sắp thành “tình” kia sao có thể không hiểu hàm ý trong đó, đơn giản là nói Thẩm gia sủng ái Thẩm Đan Niên, muốn tìm mối lương duyên tốt, tuyệt đối không có khả năng biến Đan Niên thành công cụ leo lên cành cao bám người giàu có, hơn nữa Thẩm Đan Niên tính tình hấp tấp, cũng không thích hợp với cuộc sống chốn nhà cao cửa rộng.

Bạch Trọng rừ mí mắt, đối phương nếu đã không có ý kết giao, nói thêm cái gì cũng vô ích. Lại treo lên khuôn mặt tươi cười, Bạch Trọng chấp tay cười nói: “Thẩm công tử là người thẳng thắn, Trọng cực kỳ tán thưởng, nếu không ghét bỏ Trọng là chỉ là quân sự, chỉ bằng kết giao bằng hữu.”

Thẩm Ngọc cười to nói: “Bạch quân sự quá khách khí rồi, phải là ngài không ghét bỏ Thẩm Ngọc mới đúng chứ.”

Hai người tán dương nhau một phen, Đan Niên thấy bản thân không còn chuyện gì, liền vào trong xe, buồn ngủ tựa đầu vào toa xe, chờ đến lúc Thẩm Ngọc lên xe ngựa mới bị động tĩnh làm cho tỉnh lại, vén rèm lên, chỉ thấy bóng hình Bạch Trọng đã đi xa.

“Cứ thế mà đi?” Đan Niên nghi ngờ hỏi, nàng tưởng rằng còn phải qua một phen trắc trở.

Thẩm Ngọc cau mày hỏi: “Từ sau lần trước tới Khánh Vương phủ, muội lại từng gặp qua Bạch công tử sao?”

Đan Niên nhất thời lại cảm thấy không vui, “Huynh hỏi như vậy là có ý gì? Thẩm Đan Hà nhìn Bạch công tử giống như chó nhìn cục xương nhiều thịt vậy, muội từng bị chó cắn một lần, trốn cái cục xương lấm thịt kia còn chẳng kịp, làm sao còn có thể đi gặp hắn?”

Thẩm Ngọc khề thờ dài một cái, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, hắn không để ý mấy chuyện về sau, Đan Niên đã thành đại cô nương rồi, còn có một gã đàn ông không mời mà đến xoay vòng vòng quay tiểu muội nhà mình, nhìn bối cảnh cùng địa vị đều không phải dạng dễ chọc.

Không quá vài ngày nữa là thi Hương, Thẩm Ngọc nhìn Đan Niên ở đối diện toa xe, âm thầm hạ quyết tâm.

Suốt dọc đường đi Đan Niên đều dài mặt thờ dài không dứt, Thẩm Ngọc vì muốn không khí trong xe dịu xuống, cười nói: “Hôm nay không phải muội tỷ thí thắng sao? Sao lại than thở, mặt mày nhăn như cái giẻ lau, trông giống muội hồi còn nhỏ vậy.”

Đan Niên dùng tay ôm đầu, không cùng Thẩm Ngọc đấu võ mồm, giận dữ nói: “Hôm nay là muội thắng, nhưng mà thắng chẳng về vang gì, muội tình nguyện là bản thân thua, sẽ ngoan cố không thừa nhận với Thẩm Đan Hà.”

Thẩm Ngọc gõ đầu Đan Niên một cái: “Vậy thì có gì khác nhau, đều là chơi xấu mà!”

Đan Niên kêu lên, “Đương nhiên không giống nhau! Hứa Lôi là người tốt, không giống với Thẩm Đan Hà, dùng thủ đoạn với Thẩm Đan Hà muội cảm thấy tâm lý thoải mái, nhưng với Hứa Lôi lại cảm thấy áy náy vô cùng!”

Thẩm Ngọc cười phá lên, tiểu nha đầu này, cách nghĩ cũng thật là độc đáo.

Hắn đã nhìn tiểu nha đầu này lớn lên từ nhỏ tới giờ, vẫn luôn cảm thấy con bé không giống với cái tuổi mười lăm của mình.

Tiểu nha đầu này, cách làm việc thì thành thực, nhưng cũng có đôi khi thất thường, làm chuyện gì cũng dựa theo tâm tình tốt hay xấu.

Muội muội như vậy, làm sao hắn có thể yên tâm gả vào nhà người ta cơ chứ?! Thẩm Ngọc suy nghĩ thật lâu, nhìn Đan Niên ở đối diện vẫn đang dùng tay ôm đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn ngập vẻ u sầu, bí mật chôn dấu bấy lâu trong lòng không biết phải nói từ đâu, tựa như cây kim trong lòng, không biết lúc nào sẽ đâm mình bị thương.

Nếu như hắn không có thế lực, thì sao có thể che chở Đan Niên một đời bình an? Đan Niên chỉ là con gái của một tiểu quan quân, Đại hoàng tử cùng Bạch công tử đối với Đan Niên tốt như vậy, hơn nữa tình thế hiện giờ ở biên cảnh, người khác nhìn không thấu nhưng mà Thẩm Ngọc cũng chẳng phải kẻ ngu.

Thân thể của Hoàng Thượng càng ngày càng tệ, Nhị hoàng tử mới mười hai mươi ba tuổi, trong triều lại không có tướng lĩnh có khả năng phòng thủ biên giới, sang năm sau, phụ thân nhất định sẽ được giao phó trọng trách, tay nắm binh quyền, Đại hoàng tử cùng Bạch công tử nóng lòng mượn sức Đan Niên, đối với Đan Niên lại thân thiết như vậy, đơn giản là muốn được sự mến mộ của Đan Niên, cưới về rồi thì mọi người đều trên một con thuyền, cuối cùng chính là được sự hỗ trợ của người phía sau Đan Niên – chính là phụ thân.

Chỉ là tình thế hiện tại cũng không rõ ràng cho lắm, bọn họ không dám mạo hiểm đặt tiền nhắm cửa, nhưng hiện giờ chuyện này đã phát triển đến mức khiến Thẩm Ngọc cảnh giác, nếu như phụ thân không có leo lên được vị trí kia, hậu viện của bọn họ cũng lắm cũng chỉ thêm một thiếp thất chẳng ai quan tâm, như vậy đời này của Đan Niên coi như xong rồi.

Về mặt Thẩm Ngọc buồn rầu nhìn Đan Niên, nha đầu kia từ nhỏ không có tiếp xúc nhiều với người trong đại gia tộc nào có biết những người này dụng tâm hiểm ác, Thẩm Ngọc cảm thấy nhất định phải nhắc nhở Đan Niên, chút thông minh của nha đầu kia trước giờ đều không dùng vào việc đúng đắn, ngộ nhờ này sinh chút suy nghĩ không nên có với hai thiếu niên công tử lòng dạ thâm sâu này, người làm ca ca như hắn nhất định phải uốn nắn kịp thời.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Thẩm Ngọc mở lời: “Đan Niên à, hôm nay Đại hoàng tử điện hạ giúp muội không ít việc, Bạch công tử cũng tới đưa lễ vật, muội có suy nghĩ gì không?”

Đan Niên kinh ngạc nhìn Thẩm Ngọc, lại phát bệnh gì đây, nghĩ lại thì mình cũng không còn nhỏ, ở cổ đại đã có thể nghị hôn, chẳng có lẽ Thẩm Ngọc muốn hỏi chuyện này? Đan Niên hơi bất an, có phải bản thân mình nên giả bộ hồ đồ, “Không suy nghĩ gì hết, Đại hoàng tử có ý tốt giúp đỡ, miễn cưỡng cũng tính là người tốt, Bạch công tử kia chính là loại nhiều tiền ngu ngốc!”

Thẩm Ngọc không giữ được bình tĩnh quay đầu, hắn lẽ ra không nên cùng Đan Niên thảo luận loại chuyện này.

Phùng trưởng quầy ngoài xe đột nhiên hô: “Thiếu gia, tiểu thư, hôm nay nhìn trời có vẻ muốn mưa, chúng ta rẽ đường nhỏ mau mau về nhà!”

Thẩm Ngọc Đan Niên vội vén rèm xe lên, trong lúc bất tri bất giác, sắc trời u ám, mây đen dày đặc, ở trong toa xe còn tưởng rằng trời sắp tối. Thẩm Ngọc thuận miệng đáp: “Được, lão Phùng người xem rồi đi thôi, về nhà sớm tránh gặp mưa!”

Lão Phùng hô: “Được!” Giơ roi, xe ngựa tăng tốc lao về phía trước.

Thẩm Ngọc vén rèm lên, nhìn cảnh sắc không ngừng lui về phía sau, thờ dài, bầu trời đen kịt như mực tựa như tâm tình lúc này của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Thanh Thanh Thổ Lộ

Sau khi Đan Niên trở về nhà, vào ngày thứ hai còn đang say giấc đã bị Thanh Thanh đánh thức, Thanh Thanh hưng phấn chỉ phía sau nói: “Đan Niên, mau nhìn mau nhìn!”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, người trong nhà đối với Thanh Thanh tựa như đối với người một nhà vậy, cái này cũng thôi, nhưng sao ngay cả thông báo với nàng một tiếng cũng không để Thanh Thanh cứ thế đi thẳng vào phòng ngủ của nàng, lời Đan Niên đang say giấc từ trong chăn ra. Đan Niên mở đôi mắt mơ màng còn đang buồn ngủ ra, nhìn đến tiểu nha hoàn ở phía sau Thanh Thanh đang tay xách nách mang, đáng thương đứng ở nơi đó, trông tội nghiệp như “cái giá” treo đồ vậy, phía trên “cái giá” đại bộ phận là vải dệt cùng một chút đồ khác, “Đây là cái gì vậy?” Đan Niên cố nén buồn bực khi bị đánh thức, nàng mệt mỏi muốn chết đi được.

Sau khi từ giáo trường trở về, cả người đau nhức, nhất là cánh tay, rã rời đến nâng cũng nâng không được.

Hai ngày nay đừng nói là luyện chữ, ngay cả cầm đũa cũng run rẩy không ngừng.

Thanh Thanh vẫn không kim được hưng phấn, “Không phải lúc trước Thẩm Đan Hà tìm Hoàng Hậu nương nương muốn có phần thưởng sao? Ngày đó cậu đi sớm, Hoàng Hậu nương nương đưa phần thưởng cho tớ cùng Chân Chân, ta mang tới tặng cậu.”

Đan Niên dụi dụi mắt, bắt đầu nhìn như tiểu hài tử, trừ bỏ chút đồ không đáng tiền, chính là một chút vải dệt. Mấy tấm vải lúc sờ thì cảm thấy rất thích nhưng mà màu sắc thì đa số đều màu lam và đỏ sậm có vẻ hơi già, có lẽ Thanh Thanh và Lý Chân ngay từ lúc nhìn thấy đã không vừa mắt.

Hoàng hậu này thật đúng là keo kiệt, chẳng lẽ lấy đồ cũ bỏ xó trong thương khố từ đời nào rồi đem ra để lừa các nàng sao, Đan Niên tự nhủ.

Thanh Thanh thấy sắc mặt Đan Niên có vẻ không vui, biết là nàng không hài lòng với mấy món đồ này, vội vàng giải thích: “Thi đấu mùa thu xưa nay đều như vậy, đem đồ còn thừa lại trong hoàng cung làm phần thưởng, bởi vì qua một hai tháng nữa ti chức cục Giang Nam sẽ phải đem vải mới đến.”

“À..., thi ra là như vậy. Cậu với Lý Chân không lấy sao? Nếu không vì tớ thì các cậu cũng không bị cuốn vào, mấy đồ được ban thưởng này, hai người các cậu phân chia đi.” Đan Niên có chút áy náy nói.

Thanh Thanh vội nói: “Đan Niên cậu còn khách sáo với tớ làm gì, Chân Chân đã nói từ trước, mấy thứ này bọn tớ không cần, toàn bộ để lại cho cậu đó, cậu cũng không cần khách khí làm gì.”

Đan Niên nghĩ lại, hai người này đều là tiểu thư con nhà quan lại, chắc là cũng không để ý tới mấy thứ này, trước mắt cứ nhận đã, cho Tuệ Nương, Mai di, Ngô thẩm thẩm làm vài may quần áo, vừa hay cũng tiết kiệm được tiền mua vải, thế nên cũng không từ chối nữa.

Đan Niên gọi Bích Dao tiến lên nhận đồ, sau đó khoác áo ngoài rồi cùng Thanh Thanh ngồi xuống nói chuyện.

Lại nói, Thanh Thanh nói riu rít ngày ấy ở giáo trường gặp được chuyện thú vị, nói liên tục không ngừng.

Có một gã tên Đường An Cung cùng với tên tùy tùng đầu heo cùng với người ta tỷ thí bắn tên nhưng chẳng có mũi tên nào trúng hồng tâm, khiến cho mọi người cười nhạo.

Thanh Thanh vui vẻ nói không ngừng, Đan Niên thì vừa ngái ngủ vừa gật đầu, trông giống như gà con mổ thóc vậy. Thanh Thanh bĩu môi, cũng chẳng còn cách nào, đành làm người tốt hiểu nhân tâm để Đan Niên đi ngủ bù, Đan Niên vừa ngáp vừa hỏi: “Vậy cậu thì làm gì bây giờ? Chẳng lẽ ở bên cạnh nhìn tớ ngủ sao?”

Thanh Thanh đảo tròn mắt, cười nói: “Tớ ở nhà cậu cùng bá mẫu trò chuyện, chờ cậu tỉnh lại thì tới tìm tớ vậy.”

Đan Niên cực kỳ hoài nghi với tính cách hoạt bát của Thanh Thanh có thể cùng Tuệ Nương nói chuyện không đây, nói về mấy trò chơi đang lưu hành trong kinh thành của mấy cô nương khuê các sao? Đan Niên lau mồ hôi, trước kia Tuệ Nương bởi vì gia đình của nàng mà không thích nàng, hiện tại không còn trở ngại này nữa, hai người tiếp xúc nhiều hơn một chút cũng tốt, nói không chừng Tuệ Nương sẽ thích Thanh Thanh cũng nên.

Nghĩ đến đây, Đan Niên liền cảm thấy yên tâm, thoải mái ngủ tiếp. Đợi tới lúc tỉnh lại, mặt trời đã sớm lên cao, nắng gắt cuối thu nóng bỏng không ngừng chiếu vào, Bích Dao thấy nàng tỉnh, mang chậu nước tiến vào cho Đan Niên rửa mặt.

Đan Niên cầm cái khăn ẩm áp lau qua khuôn mặt, nói: “Thanh Thanh nói chuyện cùng mẫu thân thế nào rồi?”

Bích Dao buồn bực nói: “Liêm tiểu thư không đi tìm phu nhân ạ, nàng ra hậu viện tìm Ngọc thiếu gia tán gẫu rồi.”

Đan Niên nghe vậy thì chân mềm nhũn, sao nàng lại quên mất trong thư phòng ở hậu viện có một Thảm Ngọc cực kỳ hấp dẫn Thanh Thanh chứ!

Đan Niên vội vàng rửa mặt rồi đi tới hậu viện, bình thường vào lúc này Tuệ Nương đang ở trong phật đường niệm kinh, Bích Dao đang chuẩn bị cơm trưa, trong hậu viện chỉ có Thảm Ngọc, toàn bộ căn nhà thật yên tĩnh.

Còn chưa đi tới hậu viện, Đan Niên đã nghe thấy thanh âm nức nở của Thanh Thanh, vội vàng phóng nhanh bước chân, trốn ở bên tường chỗ phòng phát ra âm thanh kia.

Thảm Ngọc đứng ở bên cửa sổ đối diện hướng Đan Niên, mặt Thanh Thanh hướng tới Thảm Ngọc vì vậy Đan Niên không nhìn thấy biểu tình của Thanh Thanh.

Chỉ nghe được giọng Thanh Thanh mang theo nức nở nói: “Thảm đại ca, huynh thật sự không ghét muội sao?”

Đan Niên đột nhiên thấy căng thẳng, theo bản năng nhìn về phía mặt Thảm Ngọc, khuôn mặt Thảm Ngọc vẫn là bộ dạng tươi cười, dùng ngữ điệu thoải mái nói: “Liên tiểu thư trời sinh tính tình hoạt bát đáng yêu, người lại xinh đẹp, Ngọc làm sao có thể chán ghét Liên tiểu thư.”

Tâm trạng Thanh Thanh dường như thả lỏng không ít, “Vậy thì vì sao huynh trốn tránh muội? Huynh nói chuyện với muội đều rất xa cách, huynh đối với Đan Niên không có như vậy!”

Thảm Ngọc thất thanh cười nói: “Liên tiểu thư, Đan Niên là muội muội của ta, Ngọc nếu suy nghĩ tới khuê dự của Liên tiểu thư thì tất nhiên không thể đối đãi giống như vậy.”

“Liên tiểu thư, Liên tiểu thư! Muội đã nói với huynh bao nhiêu lần rồi, huynh cứ giống như Đan Niên gọi muội Thanh Thanh là được mà, sao vẫn gọi muội là Liên tiểu thư?!” Thanh Thanh oán giận nói.

Thảm Ngọc thu lại ý cười trên mặt, thản nhiên nói: “Liên tiểu thư, chuyện này liên quan tới danh dự của tiểu thư, sao có thể để nam tử tùy tiện xưng hô khuê danh của mình?”

Thanh Thanh cuống quýt giải thích: “Không phải, huynh không phải nam tử tùy tiện, huynh là, huynh là...” Thanh Thanh giậm chân một cái, giống như bất chấp tất cả, nhỏ giọng nói: “Muội không tin là huynh không biết chúng ta có định hôn ước!”

Đan Niên tinh mắt phát hiện, từ phía sau lưng nhìn lại, cần cổ lộ ở bên ngoài của Thanh Thanh đều đỏ bừng. Đối với chuyện hôn ước này, một nhà Đan Niên đều giả ngu, nếu Liên gia không có lòng muốn kết thân, bọn họ nghĩ chẳng đáng đánh đổi hạnh phúc của con trai để bám lấy Liên gia.

Hiện giờ Thanh Thanh đã nhắc tới, Thảm Ngọc nếu không thừa nhận, Đan Niên không khỏi thờ dài, bên trong con người của Thanh Thanh thực chất là một cô nương hết sức cao ngạo, hôm nay ở trong phòng này cầu hôn với Thảm Ngọc đã là cực hạn, nếu Thảm Ngọc làm tổn thương tâm hồn của cô gái này, ngày sau cũng không biết có thể cùng Thanh Thanh tiếp tục làm bằng hữu hay không.

Thảm Ngọc rũ mí mắt, nói: “Liên tiểu thư, chuyện hôn nhân dựa sự nên vâng lệnh cha mẹ, không phải tiểu bối như chúng ta có thể làm chủ. Hôn ước chỉ là chuyện đùa vui của hai nhà lúc ấy, không thể làm căn cứ. Huống hồ, lệnh tôn cùng lệnh đường cũng không nỡ lòng để tiểu thư đến nhà ta chịu khổ.”

Thanh Thanh nóng nảy, “Cha mẹ muội rất xem trọng huynh, sẽ không phản đối đâu, nếu như... Cha muội sẽ giúp huynh vào được Binh bộ, Thảm thúc thúc bớt khó khăn hơn khi ở trong quân đội.” Thanh Thanh hạ giọng ngập ngừng nói.

Thảm Ngọc nhếch môi cười trào phúng: “Nói như vậy, Thảm Ngọc ta muốn vượt trội hơn người thì dù sao cũng phải tìm một nhạc phụ phu nhân có quyền có thế, dựa hơi người ta mà sống qua ngày có đúng không?!”

Thanh Thanh tự biết bản thân lỗ miệng, vội vàng xua tay, Đan Niên nghe được giọng Thanh Thanh sắp khóc không ra tiếng, “Không phải đâu, huynh cũng biết là muội không có ý này mà! Muội chỉ là, cha muội chỉ có mình muội là con gái, nhất định có thể hỗ trợ huynh một chút, huynh và Thảm thúc thúc cũng không cần đi đánh trận nguy hiểm như vậy, huynh cũng không cần khổ cực đi thi Hương như thế!”

Đan Niên thờ dài, Thanh Thanh còn chưa hiểu rõ Thảm Ngọc, thực chất bên trong con người Thảm Ngọc rùng rục khí thế muốn ra trận bày mưu tính kế, muốn trải nghiệm hào khí ngút trời, hấn trời sinh đã muốn ra trận làm sĩ, kiêu ngạo mà tự tin, thích hưởng thụ cảm giác thắng lợi dựa vào chính thực lực của mình. Hiện tại Thanh Thanh lại nói như vậy, chẳng phải là càng khiến cho Thảm Ngọc không vui.

Sắc mặt Thảm Ngọc lạnh lùng, chấp tay nói: “Đa tạ ưu ái của Liên tiểu thư, Liên gia là đại thế gia, không phải kiểu nhà nhỏ thế mỏng như chúng ta có thể với tới. Kính xin Liên tiểu thư suy nghĩ lại, sớm tìm một công tử môn đăng hộ đối mà gả đi, chớ có lãng phí thời gian với Ngọc làm gì, Ngọc gánh không nổi.” Nói xong liền muốn xoay người vào lại thư phòng.

Thanh Thanh ở phía sau Thảm Ngọc vừa khóc vừa kêu: “Muội biết huynh vì sao không thích muội, huynh là hận nhà chúng ta ngày trước khoanh tay đứng nhìn, huynh cùng Thảm thúc thúc đi biên cảnh để lại thím cùng Đan Niên, nhà muội lại vờ như không biết, về sau Đan Niên bị ức hiếp nhà muội còn đứng một bên xem trò vui, có đúng không?”

Động tác đẩy cửa của Thảm Ngọc bị ngừng lại, còn chưa chờ Thảm Ngọc trả lời, Thanh Thanh đã khóc: “Nhưng muội có cách nào chứ? Cha mẹ muội không đồng ý cho muội qua lại với Đan Niên, nhưng muội thật lòng yêu thích Đan Niên nên mới cùng cậu ấy kết làm bằng hữu, muội còn bất chấp nguy cơ bị phụ thân cùng ông nội đánh đòn để mặt báo cho Đan Niên, nói chuyện trên chiến trường cho Đan Niên, Đan Niên bị bắt nạt muội giúp cậu ấy, huynh muốn muội làm gì mới tha thứ cho nhà muội đây?!”

Thẩm Ngọc hít một hơi thật sâu, quay đầu cười nói, chỉ là bộ dạng tươi cười có chút lười nhác kia khi vào mắt Đan Niên lại hơi chói mắt, trên người Thẩm Ngọc được bao bởi ánh nắng sáng ngời, càng làm cho Thẩm Ngọc thêm anh tuấn, “Liêm tiểu thư nói lời này quá miễn cưỡng rồi, nhà các người vẫn chưa làm chuyện gì bất lợi với gia đình chúng ta, Ngọc đào đâu ra tư cách để mà tha thứ? Huống hồ Liêm tiểu thư vẫn tận tình chăm lo cho xá muội, Ngọc cảm kích còn không kịp.”

Thanh Thanh vừa khóc vừa nói: “Nhưng mà muội cảm thấy, một nhà của huynh không thích gia đình muội, mắt ngoài thì nói là cảnh cao với không tới, nhưng thực ra lại khinh thường nhà chúng ta.”

Đan Niên ở một bên nghe vậy thì thật sự muốn vỗ tay tán thưởng, Thanh Thanh cậu nói quả không sai, thẳng thắn Thẩm Ngọc kia nói không chừng thực sự là nghĩ như vậy đó.

Thẩm Ngọc cuối cùng liếc nhìn Thanh Thanh, ánh mắt có chút phức tạp, “Liêm tiểu thư, Ngọc phải chuẩn bị cho kỳ thi Hương sắp tới, ngày sau sợ là rất bận, cũng muốn tĩnh tâm đọc sách luyện võ, Liêm tiểu thư nếu như có chuyện gì, vậy thì đi tìm Đan Niên là được, Ngọc sợ là không thể tiếp đón rồi.”

Nói xong Thẩm Ngọc liền đi vào thư phòng, khép cửa phòng lại, để lại một mình Thanh Thanh chôn chân tại chỗ nước nỡ.

Đan Niên tựa vào tường, nàng biết Thẩm Ngọc không thích Liêm gia, ghét bọn họ không có tình cảm. Hơn nữa chuyện tình cảm giữa Thẩm Ngọc và Thanh Thanh nàng không có năng lực tham gia vào. Nếu như cứ nấn ép thành một đôi, sau này vợ chồng bất hòa, chẳng phải là chuyện xấu sao.

Huống hồ, nàng thật sự hi vọng ca ca cùng Thanh Thanh đều vui vẻ, nếu như tự họ có thể tìm hạnh phúc cho bản thân thì vẫn tốt hơn là ép uống một đôi không hợp.

Lúc này đúng là lúc Thanh Thanh cảm thấy tủi thân, thấy nàng đậm chân có vẻ tức giận, còn xen lẫn tiếng nước nỡ, Đan Niên rón ra rón rén trở về phòng ngủ của mình, tốt nhất là không để người ta biết nàng đã nhìn thấy hết, nếu không Thanh Thanh sẽ cảm thấy rất mất mặt.

Rất nhanh Thanh Thanh đã như con gió về tới phòng ngủ của Đan Niên, Đan Niên cực kỳ kinh ngạc: “Nhanh như vậy sao?!”

Thấy mắt Thanh Thanh hơi sưng đỏ, mà vẻ mặt vẫn cười vui, Đan Niên cũng yên lòng, Thanh Thanh cũng phải kiêu con gái có chấp không buông tay.

Đan Niên sợ nàng lại nhớ tới chuyện thương tâm, vội vàng mở lời: “Thanh Thanh, thi đấu mùa thu ngày ấy tớ cùng với Hứa Lôi tỷ tỷ thi có xuất hiện một người áo đen trùm kín cả người, là ai vậy? Vì sao hắn vừa xuất hiện, Hứa Lôi tỷ tỷ liền...”

Thanh Thanh tiếc hận thở dài, “Hắn là trượng phu của Hứa Lôi tỷ tỷ.”

Đan Niên chấn động, nàng không ngờ tới hai người lại có quan hệ như vậy, nam tử áo đen kia nhìn Hứa Lôi với ánh mắt đầy hèn mọn và khinh thường, giống như đang nhìn kẻ thù vậy. “Chuyện này, chuyện này không thể đâu, Hứa Lôi tỷ tỷ...” Đan Niên kinh hãi ngay cả nói chuyện cũng không trôi chảy.

Thanh Thanh hạ giọng, nói thật nhỏ: “Đại công chúa, mẫu thân của Hứa Lôi tỷ tỷ là người cùng phe với Hoàng Hậu, bảo vệ vị trí Thái tử. Bọn họ thành thân không được bao lâu, Hoàng Vũ, trượng phu của Hứa Lôi tỷ tỷ, phụ thân của huynh ấy vì phản đối Ung quốc công chuyên quyền, vài năm trước đã bị bỏ tù, chết không minh bạch.

Hoàng đại ca cũng bị cách chức, đại công chúa lúc ấy nhất quyết muốn Lôi tỷ tỷ và Hoàng đại ca hòa ly, hai người cứ như vậy mà rời xa nhau, hành tung của Hoàng đại ca cũng trở thành câu đố, không ngờ lần này ở giáo trường lại gặp mặt.”

(hòa ly là một chế độ ly hôn thời cổ đại, cổ đại có “hưu thê” và “hòa ly”, mà hòa ly dựa vào nguyên tắc dĩ hòa vi quý, cả hai vợ chồng cùng đàm phán trong hòa bình.)

Đan Niên nghe vậy thì cảm thấy cảm xúc lẫn lộn, Hoàng Vũ kia cũng tuần tú lịch sự, phong thần tuấn lãng, Hứa Lôi hiền lành dịu dàng, nhìn phản ứng của Hứa Lôi lúc thấy Hoàng Vũ thì lúc còn là vợ chồng cũng thực sự ái ân, nhưng không may lại bị cuốn vào tranh đấu chính trị, cứ vậy mà hủy diệt một gia đình đang vui vẻ. Khiến cho Đan Niên càng khó hiểu chính là, lúc ở trại của Đại hoàng tử người mà nàng nhìn thấy chính xác là Hoàng Vũ, Đại hoàng tử mụm sức của Hoàng công tử có hận thù với Bạch gia cùng Hoàng Hậu, xem ra bản thân cũng phải nghĩ cách, làm gì có ai ngồi không chờ chết chứ!

Thanh Thanh vẫn thờ dài nói: “Trước lúc gặp biến cố, Hoàng đại ca là người cực kỳ cực kỳ tốt, tình cảm với Lôi tỷ tỷ cũng sâu, tớ nghe nói sau khi lấy thư hòa ly thì Hoàng đại ca liền mất tích, Lôi tỷ tỷ tìm huynh ấy rất lâu cũng không tìm được, hiện tại gặp nhau lại trong tình cảnh như vậy, thật là đáng tiếc!”

Nói xong rồi, cũng không biết có phải tiểu nha đầu Thanh Thanh kia nhớ tới vừa rồi Thẩm Ngọc nhẫn tâm cự tuyệt hay không mà bắt đầu thương tâm đứng khóc thút thít, Đan Niên nhanh chóng ra chậu cho Bích Dao ở cửa chạy nhanh đi lấy chậu nước, bản thân thì ngồi bên cạnh Thanh Thanh, vỗ vỗ bả vai rồi an ủi: “Lôi tỷ tỷ tốt như vậy, chắc chắn sẽ được đền đáp tương ứng, nói không chừng đến cuối cùng hai người có thể nắm tay đi đến cuối đường.”

Thanh Thanh gạt đầu, đại khái là khóc nhiều hết hơi, vừa khóc vừa nấc cục.

Thanh Thanh âm ỉ một hồi tới đỏ cả mặt, rồi cũng quên khóc, vui mặt vào khăn nói Đan Niên chê cười nàng.

Đan Niên đỡ khóc đỡ cười, Bích Dao bưng một chậu nước giếng mới múc lên, nhanh chân lẹ tay lui ra ngoài, Đan Niên đưa cái khăn được ngâm nước giếng lạnh như băng cho Thanh Thanh, để Thanh Thanh đắp trên mắt, khóc lâu như vậy, nếu như bị người ta nhìn thấy mất sùng thành như vậy thì rất khó ăn nói.

Đến lúc Thanh Thanh bình ổn tâm tình, muốn cáo từ, Đan Niên muốn giữ Thanh Thanh lại ăn cơm, Thanh Thanh nói mẫu thân còn ở nhà chờ nàng, không đợi Đan Niên giữ thêm, liền dẫn nha hoàn chạy mất hút.

Đan Niên nhìn bóng lưng cô đơn của nàng, trong lòng tràn ngập là bất đắc dĩ, tính tình Thanh Thanh rất đơn thuần, tương lai dù có gà được cho Thẩm Ngọc, thì cũng bị cái tên cường thế Thẩm Ngọc ăn sạch sành sanh, đối với nàng mà nói, như vậy chưa hẳn là chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tô Doãn Hiên Tới Chơi

Cách hai ngày sau khi Thanh Thanh rời đi, mới ăn cơm xong chưa được bao lâu, tiểu nhị Phúc Phụng Các tràn trề hưng phấn tới báo là trưởng quầy tiểu Phùng đã trở về, đang ở trong cửa hàng đỡ hàng, muốn hấn tới trước báo bình an.

Bích Dao mất hồn mất vía hai ngày nay trong giây lát tinh thần liền phấn chấn hẳn lên, cả người cực kỳ rạng rỡ, Đan Niên cười thầm trong lòng không thôi, dựa theo lộ trình đã tính toán lúc trước, Phùng Thạch Đầu nên sớm trở về rồi, Bích Dao lúc nào cũng lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Đan Niên phái Bích Dao đi báo tin cho Phùng trưởng quầy và Ngô thẩm thẩm, con trai ra ngoài lâu như vậy, hai vợ chồng chắc là lo lắng muốn chết.

Đến lúc Bích Dao trở về, Tiểu Thạch cũng phong trần mệt mỏi từ Phúc Phụng Các trở về, Bích Dao chỉ xấu hổ ngẩng đầu trộm nhìn hấn một cái, liền vội chạy vào phòng bếp nấu nước cho Tiểu Thạch Đầu.

Nắng gắt cuối thu đến là lợi hại, Tiểu Thạch Đầu một đường trở về đến nơi thì trên mặt cũng phủ đầy mồ hôi, trường sam trên người cũng từ màu đen thành màu xám, Tuệ Nương đón Tiểu Thạch Đầu đi rửa mặt trước, chờ Tiểu Thạch Đầu quay trở lại, Bích Dao đã sớm bung lên một chén chè trứng gà đặt ở bàn nhỏ trong nhà chính, hơi nóng vẫn còn bốc lên không ngừng.

Chè trứng gà này ở kinh thành là món ngon mà nhà nghèo dùng để tiếp đón khách quý, đun sôi nước rồi đánh trứng gà thả vào, đợi đến khi trứng chín thì cho thêm một chút đường đỏ vào, đổ vào vào trong bát rồi đem ra mời khách ăn. Bởi vì trứng gà và đường đỏ đối với gia đình bình thường đều là đồ quý, cho nên nếu khách không đủ quý thì cũng đừng mong ăn được chén chè trứng gà này. Bích Dao làm món này rất vững tay, Đan Niên đã từng ăn vài lần, có một hương vị rất khác.

Đan Niên đi lên, cười đến là xấu xa: “Tiểu Thạch Đầu, rất có thể diện nha, người nào đó sợ người đi đường đói bụng, vừa về là có bốn quả trứng gà luôn!”

Còn nháy mắt với Bích Dao ở một bên đã sớm xấu hổ.

Tiểu Thạch Đầu trộm liếc mắt với Bích Dao đang đứng ở một bên cúi đầu, xoa xoa tay gượng cười, Tuệ Nương nâng tay kéo Đan Niên qua rồi trừng mắt một cái, cười với Tiểu Thạch Đầu: “Đừng để ý tới Đan Niên, từ nhỏ đã bắt nạt cháu cùng A Ngọc. Mau ăn trứng gà đi, dọc đường đi cháu vất vả rồi, vừa đen vừa gầy.”

Đan Niên nhìn Tiểu Thạch Đầu to lớn tiêu diệt gọn chè trứng gà trong tô sứ, có một loại xúc động Ngô gia có người đầu tiên trưởng thành, năm đó Tiểu Thạch Đầu chẳng qua chỉ là một thằng bé tám tuổi, hiện giờ đã thành người có thể chống một vùng trời rồi.

Tiểu Thạch Đầu ăn xong rồi lau miệng, móc từ trong một cái bọc nhỏ mang bên người sổ sách lớn cỡ bàn tay đưa cho Đan Niên. Đan Niên phi qua vừa thấy, thì ra là chỉ tiêu dọc đường lần này đi Tây Vực nhập hàng.

Đan Niên chỉ đơn giản nhìn thoáng qua, tiền trên các mục lớn trong sổ đều đúng, liền đem sổ sách trả lại cho Tiểu Thạch Đầu “Mấy khoản này huynh sắp xếp ổn thỏa là được, chờ đến hàng tháng ta đi phúc tra một chút, lộ phí các thứ không cần tiết kiệm như vậy, dọc đường cũng đừng dằn vò bản thân mình.”

Tiểu Thạch Đầu nhận lại sổ sách, cười ngượng mà nói: “Sống khổ lâu rồi thành thói quen, hiện tại là giai đoạn đầu, mấy hài tử theo ta chịu khổ một chút cũng tốt, nếu không lại không biết nỗi khổ lúc làm ăn buôn bán!”

Đan Niên chỉ mỉm cười mà nghe, việc này Đan Niên sẽ không nhúng tay vào, Tiểu Thạch Đầu đã làm trưởng quầy rất tốt rồi. Chờ Tiểu Thạch Đầu nói xong, Đan Niên liền để Bích Dao đưa Tiểu Thạch Đầu về nghỉ ngơi, hai người đã một thời gian dài không gặp nhau rồi, tất nhiên là có nhiều lời muốn nói, Tuệ Nương thì từ lập thu tới giờ đều ngủ trưa một lúc, nhất thời trong nhà chính chỉ còn Đan Niên đang luyện chữ.

Ban đầu Đan Niên tính trước khi vào đông thì đem bán đất ở Thẩm gia trang đi, rồi lại mua một mảnh đất ở kinh thành, nhưng trước mắt tất cả lợi nhuận của Phúc Phụng Các cùng Duyệt Lai đều dùng để nhập hàng, không còn tiền dư, đất ở Thẩm gia trang dù có đi cũng không được một phần năm tiền mua đất ở kinh thành.

Lúc Đan Niên phiền muộn không thôi thì có người gõ đại môn, Đan Niên đang muốn gọi Bích Dao nhưng lại nhớ ra Bích Dao đang cùng Tiểu Thạch Đầu “giao lưu” tình cảm, cũng không muốn quấy rầy. Để cẩn thận, Đan Niên cách cửa hỏi một câu: “Là ai đó?”

Ngoài cửa đáp: “Có phải Đan Niên tiểu thư không?” Cái giọng nói đùa cợt vô lễ này đích thị là Đường An Cung đã có duyên gặp gỡ vài lần.

Đan Niên giật cả mình: “Người tới làm cái gì?”

Đường An Cung ở ngoài cửa có vẻ không vui, “Người nghĩ ta muốn đến sao? Ban ngày nắng chói chang, ta đây còn muốn ở nhà thủy tạ trong Nghi Xuân Viện nghe mỹ nhân đánh đàn đó!”

Đan Niên nghe hắn nói càng nói càng kỳ cục, nhìn về phía cửa mà nói: “Một khi đã như vậy, Đường công tử hay là đi nghe mỹ nhân đánh đàn đi, đi mạnh giỏi không tiễn!”

“Ây da, người này sao lại như vậy a! Mở cửa mau, ta có chuyện quan trọng.” Đường An Cung nóng nảy, vội vàng nói.

“Chuyện quan trọng của người nơi này chắc không được rồi, hay là đi cái gì mà Nghi Xuân Viện mà làm đi!” Đan Niên tức giận nói xong, chuẩn bị trở về phòng, không nhìn cái tên lêu lổng kia nữa.

Tuệ Nương ở trong phòng nghe được tiếng nói chuyện thì rời giường, đi vào trong viện thì thấy Đan Niên cau mày bước vào trong, không khỏi hỏi: “Đan Niên, có khách tới sao?”

Đan Niên chớp chớp mắt, mặt không đổi sắc tim không đập nhanh nói dối, “Không phải đâu, có người muốn đi cái gì mà Xuân Viện, đi nhảm cửa thôi.”

Đường An Cung ở ngoài cửa nghe thấy Đan Niên đổi trắng thay đen, càng lớn tiếng kêu oan, “Trong viện có phải là Thảm phu nhân hay không? Văn bối là Đường An Cung đặc biệt tới tiếp kiến Thảm phu nhân!”

Tuệ Nương nghi hoặc nhìn chằm chằm khuôn mặt vô tội của Đan Niên, phân phó nàng ra sau viện gọi Bích Dao cùng Tiểu Thạch Đầu đi ra, rồi mở cửa lớn. Đến khi Đan Niên gọi Bích Dao, Tiểu Thạch Đầu, còn cả Thảm Ngọc đi tới tiền viện nhà chính, nam khách tới chơi thì tìm Thảm Ngọc ra mặt vẫn tốt hơn, nhìn thấy Đường An Cung tươi cười rạng rỡ chấp tay thờ dài với Tuệ Nương, thái độ thật là lễ phép.

Thế nhưng Đường đại công tử trời cho bề ngoài bình thường, mắt nhỏ như hạt đậu vừa cười lập tức biến thành sợi chỉ, nét cười trên mặt nhìn thế nào cũng thấy đáng khinh. Vốn dĩ là một bộ trường sam băng tiêu xanh ngọc rất đẹp nhưng khi mặc lên người hắn lại cộng thêm một cây quạt cầm bên trong cổ áo học đòi văn vẻ, cả người đều bốc mùi lưu manh. Đan Niên thấy ghét, chớp chớp mắt, người này cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì, hai lần gặp mặt cũng chưa lưu lại ấn tượng tốt đẹp nào cho Đan Niên, hiện tại chạy đến nhà nàng là có ý đồ gì?

Bích Dao lặng lẽ lôi kéo ống tay áo Đan Niên hỏi: “Tiểu thư, vị công tử này là ai?”

Đan Niên ôm cánh tay, cố tình kéo dài thanh âm lạnh nhạt nói: “Không biết.”

Đường An Cung nhìn thấy Đan Niên tỏ thái độ chẳng mấy hữu hảo như vậy, chống nạnh nói: “Đan Niên tiểu thư, sao có thể trở mặt nói không quen biết chứ? Ta còn giúp người giữ bí mật đó, có muốn ta nói ra hay không!”

Đan Niên nhìn thấy Đường An Cung như vậy thì giận vô cùng, lại sợ hắn nói ra chuyện hiểu nhầm đã ôm Tô Doãn Hiên ở Khánh Vương phủ, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn ở chỗ đó đắc ý.

(Thực ra chỗ này nguyên văn là ô long sự kiện để chỉ hiểu lầm gây ra tổn thất không cần thiết)

Tuệ Nương nhìn bộ dạng kia của hắn thì không kìm được khẽ nhủ mày, mới vừa rồi người này còn nói là bằng hữu của Đan Niên, mới để cho người này vào viện, Đan Niên làm sao có thể kết giao bằng hữu không biết trên dưới quần lụa áo là như vậy!

Thảm Ngọc tiến lên phía trước, cười tủm tỉm chấp tay nói: “Tại hạ Thảm Ngọc, là ca ca của Đan Niên, không biết quý tính đại danh của công tử?”

Đường An Cung vừa thấy Thảm Ngọc dáng người khôi ngô tuấn tú xuất hiện, dáng vẻ bề vệ lập tức hạ xuống ba phần, chấp tay hữu lễ nói: “Đường An Cung, cậu kêu tôi An Cung là được.”

Thảm Ngọc ngậm nhủ đầu mày, xem nhẹ lời nói của Đường An Cung không biết trên dưới kia, vẫn cười híp mắt như trước: “Không biết Đường công tử tìm xá muội có chuyện gì?”

Đường An Cung có chút mất kiên nhẫn, giữa trán hiện lên vẻ lo lắng, “Thật ra là biểu đệ của ta muốn tìm Thảm phu nhân, khoảng thời gian trước, biểu đệ của ta Tô Doãn Hiên vô ý cứu Thảm cô nương, nghe Thảm phu nhân nhất định muốn gặp mặt cảm tạ, hắn sao dám để Thảm phu nhân đăng môn bái phỏng một văn bối như hắn, cái tên đó lại ngại đến, biểu ca như ta đây tất nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, tiểu tử này...”

Tuệ Nương nghe ra là Tô Doãn Hiên đã từng cứu Đan Niên tới đây, vội vàng vui vẻ dẫn Đường An Cung vào nhà chính, phân phó Bích Dao pha trà ngon mang lên. Đan Niên muốn ra hậu viện ngắt vài lá sắn để pha “trà ngon” cho Đường An Cung, nào hay Tuệ Nương mắt sáng như sao, đã sớm biết Đan Niên giờ trò quý gì rồi, trừng mắt với Đan Niên, ý bảo không được lộn xộn.

Đan Niên chẳng còn cách nào, chỉ có thể thành thật đứng ở phía sau Tuệ Nương, nghe Tuệ Nương cùng Thảm Ngọc trò chuyện cùng Đường An Cung.

Cái tên Đường An Cung này, vừa mới vài câu đã hiện nguyên hình rồi, tóm lấy Thẩm Ngọc mà hưng phấn nói vừa gặp mà như đã quen, có cơ hội nhất định phải mang Thẩm ca đi cho biết mấy chỗ mà hần thân quen, cô nương nơi nào hát khúc nào dễ nghe nhất, cầm chung trà lên uống luôn một ngụm.

Sắc mặt Tuệ Nương cực kỳ khó coi, bà không phải là chưa từng thấy tay chơi, quần áo lụa là đến mức này còn lớn lối như vậy chẳng coi mình là người ngoài, thật sự là lần đầu mới gặp người như vậy.

Bản thân Tuệ Nương là người cáu kỉnh cũng không thật sự ôn hòa cho lắm, Đan Niên đã từng thấy bộ dạng bà lúc phát hỏa, tuyệt đối hạ gục được “Nữ Bạo Long” nằm đó ở Thẩm gia trang, nhưng còn ngại Đường An Cung là biểu ca của “ân nhân” Tô Doãn Hiên, vẫn kìm nén chưa có bốc hỏa. Nhìn Đường An Cung càng nói càng không ra thể thống gì, đã vài lần muốn đánh hần chặn cái miệng kia lại, nào biết Đường An Cung nói đến là vui vẻ, mặc cho ai nói cái gì cũng nghe không thủng, chỉ chăm chăm cùng Thẩm Ngọc nói chút chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Tuệ Nương quay đầu muốn Đan Niên về phòng, những lời như vậy sao có thể để Đan Niên còn chưa lấy chồng nghe được. Đan Niên ghen cười suýt chết, Đường An Cung này hôm nay đúng là lên con thật rồi, loại chuyện này cũng dám ba hoa trước mặt tộc trưởng.

Chỉ là Đường An Cung này xem ra cũng không phải kẻ có tà tâm, nghe hần nói đã đi nhiều thanh lâu sở quán như vậy, cũng chưa hần hần đã cùng những nữ nhân này từng phát sinh chuyện gì. Đúng lúc này, cửa viện lại bị gõ, tiếng gõ cửa ba dài hai ngắn, cô về người tới rất lễ phép. Đan Niên mới từ nhà chính đi ra chợt nghe tiếng gõ cửa thì vội vàng vào trong viện mở cửa, Thẩm Ngọc cùng Tuệ Nương rút cục cũng yên tâm, sợ Đường An Cung lại nói ra mấy lời kinh thế hãi tục.

Không có người nào chú ý đến, nguyên bản Đường An Cung nước miếng bay tứ tung lại nhẹ nhàng thở ra, lộ ra nụ cười gặp được “cứu tinh”. Đan Niên vội vàng mở cửa viện, đập vào mắt chính là Tô Doãn Hiên đã mấy ngày chưa gặp, đang nhìn chăm chăm mình. Đan Niên nhìn Tô Doãn Hiên một thân trường sam mây trắng, chỉ cảm thấy sét đánh đĩnh đầu, rầm một tiếng, thân thể phản ứng nhanh hơn đầu óc, trước khi Đan Niên kịp suy tính, đã đóng cửa thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Góp Thành Một Bàn Mạt Chược

Giọng Tuệ Nương vang lên từ trong sân: “Đan Niên, là ai đến đây?”

Đan Niên cuống quýt hô lớn đáp, “Người nọ đi nhầm cửa.” Thấy ánh mắt Tuệ Nương không tín nhiệm nhìn mình, lại bổ sung một câu: “Đã đi rồi!”

Đúng lúc này, tiếng đập cửa lại vang lên, như thể đang tỏ ý chống đối Đan Niên. Đan Niên thống khổ ôm trán. Đường An Cung chui ra từ sau lưng Tuệ Nương và Thẩm Ngọc, mặt mày đầy vẻ vui mừng, gõ gõ cây quạt trong tay, cười nói: “Thẩm phu nhân, nhất định là biểu đệ của ta đến!”

Tuệ Nương liền vội vàng tiến lên, kéo Đan Niên sang một bên, tự mình mở cửa viện. Thẩm Ngọc rất có thâm ý nhìn chăm chăm Đan Niên, tên Tô Doãn Hiên kia có thân phận đặc thù như vậy, ý theo tính tình của Đan Niên, nhất định sẽ không muối lúi tới với hần. Hiện tại xem ra, Đan Niên còn gạt mình rất nhiều chuyện. Thẩm Ngọc ần ần cảm thấy rất bất an trong lòng.

Tô Doãn Hiên mặc áo bào trắng, tóc đen như mực búi chỉnh tề trên đỉnh đầu, khuôn mặt tuấn tú, bộ dáng phải nói là thánh khiết không nhiễm một hạt bụi hiện tại trước mặt Tuệ Nương. Hần hai tay ôm quyền, cúi đầu cung kính hành lễ với Tuệ Nương. “Vãn bối Tô Doãn Hiên đến thỉnh an Thẩm phu nhân!” Quả nhiên là một tiểu công tử phú quý, phong thần tuấn lãng, mặt mày rạng rỡ trắng rằm.

Đường An Cung vội vàng chạy đến trước mặt Tô Doãn Hiên, tề mi lộng nhãn nói: “Doãn Hiên a, sao hiện tại mới lại đây a!”

Tô Doãn Hiên khẽ cười nói, “Lúc gần đi gia phụ có một số việc nhắc nhở, cho nên đến muộn, mong rằng Thẩm phu nhân và biểu ca thứ lỗi.”

Hai người không đứng cạnh nhau còn đỡ, vừa đứng cạnh nhau, càng khiến Tô Doãn Hiên thêm phong độ ngời ngời, đáng vẻ đường đường. Đường An Cung cũng không để ý, vội trước vội sau đứng ở cạnh Tô Doãn Hiên, một chút cũng không ngại bản thân khó coi.

Đan Niên hồ nghi nhìn Tô Doãn Hiên, tên này có ý đồ gì, hần và Đường An Cung khi nào có cảm tình tốt như vậy, cứ như sắp phát triển thành đoàn thể đến thăm viếng người lạ đến nơi!

Trên thực tế, nghĩ như vậy chỉ có mỗi một mình Đan Niên. Tuệ Nương vừa thấy bộ dạng nho nhã lễ độ của Tô Doãn Hiên, ấn tượng nháy mắt tốt tới cực điểm, lại thêm phía trước có Đường An Cung làm nền, càng cảm thấy Tô Doãn Hiên là nam nhi ưu tú hiếm có. Tuệ Nương nhất thời tràn ngập phấn khởi, vội lĩnh Tô tiểu công tử vào nhà chính, hỏi Tô Doãn Hiên chuyện này chuyện kia, chỉ một lúc sau đã thăm dò xong bát đại tổ tông nhà người ta.

Đan Niên nhú mắt nhìn hai người trò chuyện với nhau thật vui, trên mặt Tô Doãn Hiên mang ý cười nhẹ nhàng, hết sức khiêm tốn trả lời tất cả vấn đề của Tuệ Nương, hữu lễ hữu tiết quá mức được lòng Tuệ Nương.

Thẩm Ngọc ngồi kế bên vừa cùng Tuệ Nương nói chuyện với Tô Doãn Hiên, vừa âm thầm quan sát người này.

Nghe Tuệ Nương nói Thẩm Ngọc định thi Hương, Tô Doãn Hiên hàm súc nói bản thân đã tham gia kỳ thi mùa xuân, hiện đã vào đến Lễ bộ, đối với việc thi Hương có thể nói là tai nghe mắt thấy quá nhiều lần. Tuệ Nương càng thêm kinh hi, liên tục khen Tô Doãn Hiên là thiếu niên đầy hứa hẹn, nắm tay kéo Thẩm Ngọc qua, bảo con trai mình mau tâm sự với Tô Doãn Hiên.

Thẩm Ngọc cũng không chối từ, sớm nhìn ra Đan Niên không được tự nhiên, cười tủm tỉm đưa Tô Doãn Hiên đến thư phòng trong hậu viện, hẳn đã sớm muốn kiểm tra Tô Doãn Hiên một phen. Đan Niên và Đường An Cung thấy thế cũng đi theo.

Đội đến vào trong hậu viện, Đan Niên kéo Tô Doãn Hiên lại, cau mày hỏi: “Ngươi tới làm cái gì?”

Đường An Cung cười đến đôi mắt nhỏ híp lại thành một đường kẻ, nhân nhả khoanh hai tay trước ngực, chuẩn bị xem kịch vui. Thẩm Ngọc cũng nhìn chăm chăm Tô Doãn Hiên, hẳn cũng không rõ người này vì sao lại muốn đến nhà bọn họ.

Tô Doãn Hiên ra vẻ thần nhiên đáp, “Nghe Phùng tiên sinh nói lệnh đường đại nhân muốn đến tìm ta để cảm ơn. Ta là văn bối, sao có thể làm phiền trưởng bối đến gặp, đành phải đích thân đến.”

Đan Niên hừ lạnh một tiếng, nói cứ như ngươi uy khuất nhiều lắm, “Cảm ơn ngươi? Ngươi có giúp ta sao? Ngươi không có chuyện gì làm nên bày đặt đóng giả anh hùng sao?”

Tô Doãn Hiên cười khẽ một tiếng, cũng không tức giận, chấp tay nói: “Ta đương nhiên không anh hùng như Thẩm tiểu thư, múa gậy uy vũ sinh phong, chỉ múa vài đường đã đánh cho bọn đạo chích chạy trốn chết.”

Đan Niên thấy hắn cười cũng có chút ngẩn người, ngày thường chỉ thấy Tô Doãn Hiên mặt mày lạnh tanh như đưa đám, hôm nay mới thấy khuôn mặt tươi cười của hắn, phải nói là hắn cười lộ lên thật là đẹp mắt. Đầu lông mày đuôi mắt đều cong cong lên lộ ra ý cười.

“Hi hi, Đan Niên muội tử, biểu đệ ta đã cứu ngươi, ngươi cũng không thể lấy oán trả ơn a!” Đường An Cung bước gần lại nói.

Đan Niên nghe Đường An Cung nói vậy mới phục hồi tinh thần lại, vừa rồi mình cứ nhiên nhìn chăm chăm Tô Doãn Hiên lâu như vậy! Vì che dấu thất thố, Đan Niên không thèm nhìn hai người đó nữa, lập tức quay người bỏ đi.

Vén rèm lên, Đan Niên đóng cửa phòng oành một tiếng, làm cả căn nhà đều run rẩy theo. Tô Doãn Hiên và Đường An Cung không hẹn mà cùng nhìn sang Thẩm Ngọc.

Thẩm Ngọc chịu không được áp lực ánh mắt của hai người, lau mồ hôi nói: “Gió lớn quá, hôm nay gió thật là lớn quá.”

Tô Doãn Hiên nhìn tàn lá đứng im trong viện, trong lòng cười thầm không thôi.

Đan Niên cau mày ngồi trong phòng, nghĩ mãi không ra. Lần trước rõ ràng đã nói rất dứt khoát, nàng tuyệt đối sẽ không lại có bất luận liên lạc gì với Tô Doãn Hiên, cũng tuyệt đối sẽ không nói ra thân thế của mình.

Chẳng lẽ là hắn lo lắng, nên đến để cảnh cáo mình?

Đan Niên cảm thấy như vậy cũng không đúng. Nếu muốn cảnh cáo, tùy tiện tìm người nào đó đến là được, cần gì phải tự mình mạo hiểm lưu tới đây. Đan Niên dần dần nghĩ tới một ý tưởng đáng sợ, cái ý nghĩ này khiến trong lòng nàng tràn đầy kích động và bất an. Tô Doãn Hiên bất quá chỉ là một thiếu niên mới mười tám tuổi, thích nàng cũng chẳng có gì lạ.

Nghĩ đến đây, mặt Đan Niên bỗng nóng đỏ bừng bừng. Lúc còn ở hiện đại, nàng từ nhỏ đã bị ném vào trong trường nội trú, không có bao nhiêu cảm tình với người nhà và bạn học. Các bạn học đều nói nàng có chút hướng nội, lạnh lùng, nội tâm luôn có một bức tường vô hình, kháng cự bất luận kẻ nào tiến vào.

Mãi đến khi đến nơi này, nàng mới chính thức cảm nhận được tình cảm gia đình ấm áp, bức tường phòng ngự trong lòng đã sớm bị hòa tan hết. Đan Niên nghĩ đến đây, đột nhiên đứng lên lầm bầm: “Tên đó thì có gì đặc biệt hơn người. Mình đã sống qua hai kiếp nhiều năm như vậy, còn sợ hắn cái gì?”

Đúng lúc này, Bích Dao thùng thùng gõ cửa phòng, Đan Niên vội áp lòng bàn tay lạnh lạnh lên khuôn mặt lửa nóng, một lát sau mới mở cửa.

Bích Dao vừa nhìn thấy Đan Niên, hết sức là cả kinh, vội ân cần hỏi han: “Tiểu thư, tiểu thư làm sao vậy, mặt đỏ quá kia!”

Đan Niên vội hốt nói: “Trong phòng hơi nóng, có chuyện gì?”

Bích Dao lo lắng nói: “Thẩm Đan Văn tiểu thư đến đây, đang uống trà với phu nhân ở tiền viện!”

“Nàng ta sao lại đến đây?” Đan Niên trừng to mắt hỏi, hôm nay khách đến nhà có thể góp thành một bàn mặt chực!

Bích Dao lắc đầu, “Ta cũng không biết, phu nhân hỏi nàng ta có chuyện gì, nàng ta cũng không nói, chỉ hỏi tiểu thư có ở nhà không, nên phu nhân bảo ta tới gọi tiểu thư.”

Đan Niên đi theo Bích Dao đến tiền viện. Thẩm Đan Văn người này sẽ không tự dưng làm chuyện gì mà không có lợi cho bản thân. Lần trước bởi vì Tô Doãn Hiên mà còn cùng nàng nào loạn đến mặt đỏ tai hồng, nàng còn tưởng rằng Thẩm Đan Văn từ đây sẽ không lại bước vào nhà nàng. Còn chưa kịp

cao hứng hai ngày, người lại tới nữa.

Mới vừa bước vào nhà chính, Đan Niên đã bị Thẩm Đan Vân làm cho hoa mắt. Nàng ta lần này mặc bộ áo váy màu xanh nhạt cực kỳ bó sát cơ thể, bên ngoài chỉ bọc một tấm lụa mỏng màu xanh nhạt lụa, trước ngực còn chừa một mảng thật lớn, lộ ra một tảng thịt lớn. Trên cổ đeo một chiếc vòng vàng khảm khoa cực lớn, da thịt như tuyết trắng kết hợp với vàng ròng đúng là làm nổi bật lẫn nhau, càng khiến nước da thêm trắng ngần hơn, vàng ròng thêm lóng lánh. Đã vậy, trên đầu còn có một cây trâm vàng hình bướm bướm khổng lồ, trên lỗ tai cũng treo mỗi bên một cái khuyên tai vàng lấp la lấp lánh.

Đan Niên nhìn mà trong lòng run sợ, người này đến khoe của sao? Toàn thân kim quang lấp lánh, cũng không sợ nửa đường bị kẻ khác trấn lột.

Thấy Đan Niên đến, Tuệ Nương liền nhẹ nhàng thở ra, cười vẫy tay gọi Đan Niên đến, “Tỷ tỷ con từ xa chạy tới, nói là muốn đến chơi với con, con ở lại tiếp đón Đan Vân một chút, nương đi chuẩn bị cơm.” Nói xong, Tuệ Nương liền đi.

Đan Niên như cười như không ngồi xuống chỗ ngồi vừa rời của Tuệ Nương, tay chống cằm mắt, đảo mắt nhìn Đan Vân, “Tỷ tỷ có lạnh không, có cần muội muội cho tỷ mượn một cái áo choàng để khoác lên người?”

Thẩm Đan Vân thấy Tuệ Nương đi rồi, không thềm ra vẻ khách khí với Đan Niên, vẻ tươi cười cũng bỏ đi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tô công tử ở đâu?”

Đan Niên lập tức cười ra tiếng, nàng đã nói rồi, Thẩm Đan Vân trang điểm xinh đẹp như vậy chạy tới, nàng còn tưởng rằng là tình cờ, nguyên lai người ta đã sớm nghe được tiếng gió.

“Ngươi cười cái gì?”

“Ngươi và Thẩm Đan Hà không hổ là tỷ muội tốt, thủ đoạn cướp nam nhân đều sần sần như nhau a!” Đan Niên gần như muốn vỗ tay khen ngợi.

Thẩm Đan Vân khinh thường đáp, “Đừng đánh đồng ta với ả. ả bất quá là có phụ thân cưng chiều mà thôi, làm sao có thể so sánh với ta!”

Đan Niên vuốt cằm nhìn Thẩm Đan Vân, càng nhìn càng cảm thấy có ý tứ. Tên Tô Doãn Hiên kia suốt ngày ra vẻ người lớn thành thực ôn trọng, không biết đựng tới bộ dạng nóng bỏng này của Thẩm Đan Vân sẽ có phản ứng gì. Đan Niên cười tủm tỉm chỉ về hướng hậu viện, “Đang ở trong thư phòng với ca ca của ta. Không bằng ngươi qua đó mang nước trà đi?”

Thẩm Đan Vân đang định rạo rức đi vào trong hậu viện, bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì, xoay người nắm lấy Đan Niên, kiên định nói: “Ngươi đi với ta!”

“Vì sao? Ta không đi!” Đan Niên đương nhiên không đồng ý đi theo nàng ta dọa người.

Thẩm Đan Vân đương nhiên nói: “Ngươi nếu không đi theo ta, ta sau khi trở về sẽ với cha ta là ngươi giấu nam nhân trong hậu viện. Mau dẫn ta đi!”

Đan Niên nghe vậy lời này, ngược lại phì cười, dùng sức giật lại ống tay áo trong tay Thẩm Đan Vân, nhẹ nhàng vuốt phẳng nếp nhăn, “Tùy ngươi thôi!”

Thẩm Đan Vân nóng nảy, “Ngươi không sợ cha ta giáng tội cho ngươi?”

Đan Niên cười lạnh một tiếng, “Phụ thân ngươi có năng lực lớn thật đó nha! Cho dù phụ thân ngươi có thể trị tội ta thì sao? Thanh danh của ngươi cũng đã hủy, chỉ có thể gả cho nam nhân xa lạ ở hậu viện kia!”

Thẩm Đan Vân vừa nghĩ đến mình có thể gả cho Tô Doãn Hiên, sắc mặt không khỏi vui vẻ. Nhìn khuôn mặt tràn ngập vui mừng của Thẩm Đan Vân, Đan Niên ghé sát vào lỗ tai nàng, thấp giọng nói: “Bất quá, ngươi làm sao xác định người trong hậu viện nhất định chính là Tô Doãn Hiên a? Lỡ như, ngươi gặp phải Đường An Cung thì sao a!”

Thẩm Đan Vân lập tức biến sắc, khuôn mặt thoát xanh thoát trắng. Nàng lập tức nắm lấy tay áo Đan Niên, tức giận nói: “Ngươi dám gạt ta?!”

“Có cái gì không dám?” Đan Niên cũng không thoái nhượng, “Ngươi có thể vào trong hậu viện tự mình xem tận mắt, rốt cuộc là Tô Doãn Hiên hay là Đường An Cung. Nếu là Tô Doãn Hiên, ngươi không phải đã kiểm lời rồi sao?”

Thẩm Đan Vân hồ nghi nhìn chằm chằm Đan Niên, “Ngươi sẽ hào tâm như vậy?”

Đan Niên cười tủm tỉm nói: “Ngươi nếu không tin, vậy thì trở về đi, ta cũng đâu có bắt buộc ngươi.”

Sắc mặt Thẩm Đan Vân một hồi xanh một hồi trắng, hai mắt trừng trừng nhìn Đan Niên. Tiểu nha hoàn đã báo lại là rõ ràng nhìn thấy Tô công tử vào trong nhà Đan Niên, chẳng lẽ là tin tức không đúng?

Đan Niên ung dung nhìn Thẩm Đan Vân, nàng cũng không có nói dối. Thẩm Đan Vân muốn đi hậu viện, khẳng định đều sẽ gặp hai người kia, chỉ xem nàng ta có can đảm đi mạo hiểm hay không.

Thẩm Đan Vân bỗng nhiên thần nhiên cười, buông lỏng tay áo Đan Niên ra, sửa sang lại quần áo tóc tai của bản thân, “Cho nên mới muốn Đan Niên muội muội cùng đi với ta a, nếu Đan Niên muội muội không đi, ta cũng chỉ có thể nhờ thím đi cùng thôi.”

Chương 106: Mỹ Nhân Vấp Phải Trắc Trở

“Tỷ tỷ muốn vào hậu viện nhà muội, trực tiếp nói muội muội dẫn tỷ đi là được, cần gì phiền toái mầu thân a?” Đan Niên cười nói, đưa tay nắm lấy tay Thẩm Đan Vân đi về hướng hậu viện. Đan Niên vốn chỉ muốn trêu đùa Thẩm Đan Vân một chút, nàng mà không đi thì làm sao xem kịch vui được a.

Thẩm Đan Vân thấy Đan Niên sáng khoái như vậy, cảm thấy hoài nghi không thôi. Nàng đang định nói cái gì đó, ai ngờ Đan Niên tuy rằng còn nhỏ, nhưng khí lực không nhỏ, cứ nắm cánh tay nàng cấp tốc chạy về hướng hậu viện. Lúc đi qua cửa nhà chính, nàng suýt nữa ngã sấp xuống, châu ngọc trên đầu đang đưa loạn cả lên.

Thẩm Đan Vân vội đưa tay chỉnh lại búi tóc vốn được chải chuốt rất tỉ mỉ, tức giận trừng mắt nhìn Đan Niên một cái. Đan Niên giả vờ như không thấy được, tiếp tục cười toe toét kéo Thẩm Đan Vân sai bước về phía trước. Chỉ đáng thương cho đôi chân nhỏ bình thường chẳng phải đi bộ bao xa của Thẩm Đan Vân.

Đến ngưỡng cửa thư phòng trong hậu viện, Đan Niên buông cánh tay Thẩm Đan Vân xuống. Thẩm Đan Vân vừa thở phì phò vừa vội vàng sửa sang lại bản thân. Hai người nghe bên trong thư phòng vọng ra tiếng nói chuyện, trong đó rõ ràng có tiếng Tô Doãn Hiên.

Thẩm Đan Vân vui vẻ, ưỡn ngực thất lung thốt tha đi vào. Đan Niên ở sau lưng hô: “Ca, Đan Vân tỷ tới rồi!”

Cánh cửa thư phòng khép hờ bỗng kéo một tiếng mở ra. Thẩm Ngọc ra mở cửa, liếc nhìn bộ dạng trang điểm xinh đẹp của Thẩm Đan Vân, sững sờ một hồi mới nặn ra được vẻ mặt tươi cười chào hỏi Thẩm Đan Vân: “Đan Vân muội muội đến đó a!”

Thẩm Đan Vân khách khí rụt rè nở nụ cười, ánh mắt không ngừng lướt qua Thẩm Ngọc nhìn vào phòng trong. Tô Doãn Hiên tay cầm cờ trắng, mắt nhìn đăm đăm mồm cười tàn cục trước mặt, chỉ mãi suy nghĩ sâu xa, tuy có nghe được động tĩnh ngoài cửa, nhưng chỉ là nhẹ nhàng nhú nhú mày. Riêng Đường An Cung ngồi bên cạnh thì đăm đăm nhìn chăm chăm Thẩm Đan Vân, khóe miệng có chút lòng khả nghi đang cháy ra.

Đan Niên âm thầm cười nhạo một tiếng, nàng coi như mình bạch vì sao Tô Doãn Hiên lại muốn Đường An Cung tới trước. Có một biểu ca cùng tuổi như vậy làm đôi lập, mặc dù là đầu heo cũng có thể biến thành Phan An*, huống chi điều kiện của Tô Doãn Hiên vốn không tệ. Đan Niên càng thêm kiên định phỏng đoán của mình, có chút không biết phải xử lý việc lần này thế nào.

* Phan An là một trong tứ đại mỹ nam Trung Quốc, nhan sắc đặc biệt có sức hút. Người thời xưa nói chuyện rất hàm súc, thay vì nói toẹt ra là trai đẹp, thì nói là “Phan An”.

Thẩm Đan Vân thấy Thẩm Ngọc cứ đứng cản ở cửa, không có ý để mình bước vào, trong lúc nhất thời có chút lo lắng, đành không ngừng rướn cổ nhìn vào trong phòng, hi vọng ánh mắt Tô Doãn Hiên chịu dứt ra khỏi mấy quân cờ đáng chết mà chuyển sang người nàng.

Đan Niên nhàn nhạt cười nhìn Thẩm Đan Vân lo lắng xuống. Thẩm Đan Vân thật không hồ là cái đuôi của đại tiểu thư khuê các Thẩm Đan Hà, chẳng mấy chốc liền khôi phục trấn tĩnh, miệng cong lên ý cười điểm lệ, làm như oán trách nói với Thẩm Ngọc: “Đường ca có khách đến, sao ngay cả một cốc trà cũng không chiêu đãi a?”

Lại quay đầu nói với Đan Niên: “Đan Niên, chúng ta xuống phòng bếp pha trà cho khách đi!” Một câu giống như đang nói Đan Niên rất không hiểu chuyện.

Đan Niên dài giọng, lười biếng nói: “Tỷ tỷ thật là có tâm, muội muốn uống trà bạc hà lạnh. Bích Dao ở phòng bếp, nàng biết làm thế nào, thật sự là làm phiền tỷ tỷ.” Dứt lời, người vẫn không nhúc nhích, bàn chân dường như mọc rễ, vẻ mặt cười tủm tỉm nhìn Thẩm Đan Vân.

Lừa gạt nháy mắt bùng lên trong lòng Thẩm Đan Vân, đây rõ ràng là coi mình như người hầu! Nhìn ý cười chói mắt trên mặt Đan Niên, ngấm lại Tô Doãn Hiên còn trong thư phòng, Thẩm Đan Vân đành cắn răng, đoan trang mỉm cười xuống phòng bếp bưng trà.

Đan Niên đứng tại chỗ, vui sướng khi người gặp họa nhìn bóng lưng Thẩm Đan Vân đi xa. Thấy Thẩm Ngọc có chút nghi hoặc, Đan Niên hất cằm chỉ về người trong phòng. Thẩm Ngọc lập tức hiểu, nhìn bộ dạng tươi cười hoàn toàn không có ý tốt của Đan Niên, mơ hồ cảm thấy người nào đó sắp gặp tai ương.

Đến khi Thẩm Đan Vân đầu đội ánh mặt trời bóng rất bùng khay trà đến, Đan Niên đã sớm ngồi trong thư phòng, nhàn nhã dựa vào ghế cảm quyền sách phe phẩy quạt. Thẩm Đan Vân ôn nhu bưng lên một chung trà, nhẹ nhàng đặt trước mặt Tô Doãn Hiên, ôn nhu nói: “Công tử, thỉnh dùng trà.”

Tô Doãn Hiên không thể từ chối, ngắn gọn nói một chữ tạ liền không còn câu dưới. Thẩm Đan Vân đang định nói thêm gì nữa, Đường An Cung đã bu lại, cọt nhả tự mình cầm lấy chung trà, không ngừng nói lời cảm tạ.

Thẩm Đan Vân vừa thấy Đường An Cung liền nhớ đến hẳn ngày đó còn có ý nhặt lên khăn tay của mình. Nếu không phải hẳn nhiều chuyện, người nhất được khăn tay của mình đã là công tử Tô Doãn Hiên. Thẩm Đan Vân oán hận nhìn bộ mặt uống trà say đắm của Đường An Cung, trong lòng ác độc

nguyên rủa, sặc chết ngời, sặc chết ngời!

Đan Niên thấy Thảm Đan Vân hầu hạ Tô Doãn Hiên xong rồi, vẫn không có ý định dâng trà cho những người khác, liền phe phẩy quạt sách, cười híp mắt kêu lên: “Tỷ tỷ, trà bạc hà của muội đâu?”

Thảm Đan Vân thấy Đan Niên thành thoi như vậy liền tức giận, lại ngại có Tô Doãn Hiên ở đây, không tiện phát tác, đành phải bưng trà lạnh đến, hàm hừ nhét vào tay Đan Niên. Đan Niên hờ hờ thường thức trà, đứng dậy nói: “Tỷ tỷ, tỷ cũng đã gặp ca ca xong rồi, chúng ta trở về đi.”

Thảm Đan Vân lưu luyến không rời nhìn Tô Doãn Hiên, đôi phương vẫn chăm chú nhìn bàn cờ, mà nàng cũng biết bản thân đã ở chỗ này rất lâu rồi, nếu lại trì hoãn nữa, sợ là Tô Doãn Hiên sẽ có ấn tượng xấu với mình. Thế là nàng đành phải theo Đan Niên ra khỏi thư phòng.

Đường An Cung luyến tiếc nhìn nữ nhân rời đi, tự cho là phong nhã mà nói ra một câu cực kỳ không liên quan, “Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu a!” Khiến Thảm Ngọc và Tô Doãn Hiên cùng cau mày liếc mắt nhìn lẫn.

Mĩ nhân vừa đi, Đường An Cung lại khôi phục bộ dạng cà lơ phất phơ, bị hai người kia dùng ánh mắt khi dễ, vội khụt khà khụt khịt giải thích: “Ngắm mỹ nhân là một loại hưởng thụ, ta cũng chỉ là thích nhìn nhiều một chút. Còn tiến thêm một bước, sờ sờ hôn hôn a, ta thật sự một điểm cũng chưa nghĩ tới!”

Thảm Ngọc lần đầu tiên gặp được loại ăn chơi trác táng da mặt dày thế này, nhất thời đầu đầy vạch đen, thẳng nhãi này rõ ràng đang tơ tưởng... Tô Doãn Hiên lại hoàn toàn ngược lại, vẫn tiếp tục thúc giục bản thân hạ cờ, thái độ hoàn toàn lạnh nhạt, giống như không hề nghe thấy câu nói kia. Thảm Ngọc lập tức tỉnh ngộ, định lực người này rất phi thường, lại là oan gia đối đầu, không thể coi thường a!

Tiền Thảm Đan Vân đi rồi, Đan Niên về phòng mình lau mồ hôi, nhẹ nhàng thở ra. Thảm Đan Vân này ở mặt ngoài nhìn như một bình hoa không đầu óc, trên thực tế chuyện gì cũng dám làm.

Từ lần trước người này lên đi tư hội Tô Doãn Hiên ở cạnh hồ nước trong phủ đại hoàng tử, Đan Niên đã biết, nữ nhân này vì đạt được mục đích, chuyện điên cuồng gì đều có thể làm được. Chỉ cần nàng ta không gây ra chuyện lùm xùm gì trong nhà mình, Đan Niên liền cảm ơn trời đất.

Đánh xong hai ván cờ, Tô Doãn Hiên liền muốn cáo từ. Đường An Cung vốn không biết chơi cờ vậy, càng không hiểu hai người này cứ đặt hết con cờ này đến con cờ kia xuống rốt cuộc giấu giếm Huyền Cơ gì, đã sớm chống cằm ở một bên không ngừng ngủ gà ngủ gật.

Thảm Ngọc cười tùm tùm giữ Tô Doãn Hiên ở lại chơi thêm một ván, “Tô công tử, chúng ta mỗi người thắng một ván, thắng bại còn chưa biết được, sao không đánh thêm một ván nữa?”

Tô Doãn Hiên chấp tay cười nói: “Thảm huynh thật quá khách khí. Ván đầu tiên nếu không phải Thảm huynh cố ý nhường, Doãn Hiên nơi nào có thể may mắn thắng lợi?”

Hai người mặt đều mỉm cười, ánh mắt lại như sấm sét gặp nhau, nổ bùng bùng giữa không trung, chỉ còn kém không bốc cháy. Thảm Ngọc thấy Tô Doãn Hiên tuổi tác không lớn, trong lòng ngầm coi trọng. Sức chơi cờ của tiểu tử này không kém, sát phạt quyết đoán, tuyệt đối không phải vật trong ao*, thân phận của hắn lại hết sức đặc thù, đương nhiên là nên cẩn thận một chút.

* Vật trong ao: ý nói là người tầm thường, tư tưởng và khả năng đều bị giới hạn, không có tiền đồ.

Tô Doãn Hiên cũng âm thầm tán thưởng Thảm Ngọc. Thảm Ngọc có lối chơi cờ bố cục sâu xa, cờ phong quý dị, lúc đầu trầm mặc bình lặng, đến cuối cùng lấy khí thế gió cuốn mây tan sát phạt đối phương đến không hề có lực hoàn thủ. Ván đầu tiên còn cố ý yếu thế, khiến người khác khinh thường. Đã sớm nghe nói cha con Thảm Lập Ngôn vô luận là mang binh hay công phu đều thấp phần cao. Người trong cái nhà này, đương nhiên tính luôn cả Thảm Đan Niên – cái người luôn khiến hắn nghiêng rằng nghiêng lợi – đều không phải là hạng người bao cô*, lại cực kỳ hiểu rõ giới hạn thân phận bản thân. May mà họ là bạn không phải địch, nếu không, bản thân mình sẽ gặp phiền toái lớn lắm, xem ra sau này cũng phải cẩn thận một chút.

* bao cô: ý nói hạng người vô dụng, không có đầu óc

Hai người trên mặt tươi cười, rất có không khí hài hòa hữu ái, trong lòng đều là một mảnh kinh đào hải lãng*, ai cũng có mưu đồ riêng. Tô Doãn Hiên quay đầu đánh thức Đường An Cung, rồi nói muốn gặp Tuệ Nương để chào từ giả về nhà. Thảm Ngọc nghe vậy vội dẫn bọn họ đến tiền viện.

* kinh đào hải lãng : sóng to gió lớn

Tuệ Nương muốn giữ hai người ở lại dùng cơm chiều, Tô Doãn Hiên vội vàng chối từ, nói cha mẹ đang ở nhà chờ hắn về ăn cơm, vạn vạn không thể để trường bối thất vọng. Câu nào câu nấy đều hết sức ôn trọng khéo léo, như khắc vào trong lòng Tuệ Nương. Tuệ Nương nhìn đứa con trai lớn suốt ngày chỉ biết cọt nhả, không đứng đắn, đứa con gái nhỏ thì to gan lớn mật, lại nhìn sang Tô Doãn Hiên, tuổi tuy bằng con gái nhà mình nhưng lại ôn trọng như người trưởng thành. Tuệ Nương càng là thích, liền thanh bảo Thảm Ngọc đi tiễn Tô Doãn Hiên, còn nhiệt tình mời hắn lại đến.

Thảm Ngọc âm thầm tròn trĩnh mắt. Mẫu thân nhà mình nghĩ cái gì, hắn cực kỳ rõ ràng, đơn giản là coi trọng bộ dạng vừa ôn trọng vừa tuấn nhã của Tô Doãn Hiên, muốn cho Đan Niên tìm một đức phu quân. Y theo tính cách cẩn thận của mẫu thân, nếu biết được thân phận thật của Tô Doãn Hiên, chỉ sợ đã đuổi tên này ra xa hơn ba dặm.

Tô Doãn Hiên trước khi đi còn liếc nhìn về hậu viện một cái. Hắn biết Thảm Đan Niên bây giờ đang ở trong phòng của nàng, hắn kim lòng không được muốn đoán Thảm Đan Niên hiện tại đang làm gì. Vừa nghĩ đến hôm nay, lúc Thảm Đan Niên mở cửa nhìn thấy hắn, biểu tình giống như gặp quý, khóe miệng hắn bất giác khẽ nhếch lên.

Không đợi Thẩm Ngọc mở cửa viện, chợt nghe sau lưng vọng đến giọng nữ thanh thúy “Đợi một chút!”. Mọi người nhìn lại, đúng là Đan Niên, mỉm cười ưu nhã đứng ở trong sân.

Đan Niên đi lên phía trước, cho Thẩm Ngọc một ánh mắt “An tâm”, rồi quay sang nói với Tô Doãn Hiên: “Ta có lời muốn hỏi ngươi.”

Tô Doãn Hiên nghe vậy, đảo mắt nhìn sang Đường An Cung, vừa lúc thấy tên này đang dựng thẳng lỗ tai, cặp mắt nhỏ tròn tròn ra chuẩn bị thu thập tin đồn. Đường An Cung hiểu ý, mặt mày tràn đầy thất vọng, ngượng ngùng nói: “Biểu đệ cứ nói chuyện đi, ta ra xe ngựa đầu ngõ chờ đệ.”

Đợi Đường An Cung đi rồi, Thẩm Ngọc lo cho Đan Niên nên không đi xa, chỉ đứng ở nhà chính, hai mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm hai người đứng trong sân.

Đan Niên xoa dịu cảm xúc rối loạn trong lòng, suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng nói: “Lấy thân phận của ngươi, thật sự không nên tới nhà ta.”

Tô Doãn Hiên khép hờ mắt, “Quả thật hôm nay là ta đường đột. Hôm trước tình cờ gặp Phùng quản sự của nhà ngươi, ta cảm thấy Thẩm đại nhân hiện tại đã là quan ở trong triều, nếu Thẩm phu nhân mà ta không đi, chỉ sợ sẽ chọc thiên hạ chê bai. Hôm nay ta chỉ là định đến bái phỏng phu nhân của lệnh đường đại nhân, xem ra là thiếu suy xét một tầng.”

Ngươi là đặc biệt đến bái phỏng mẹ ta?! Tiểu quái thú trong người Đan Niên táo bạo không thôi. Quý mới tin! Còn thiếu suy xét một tầng? Ta không tin Tô Tấn Điền dốc hết tâm huyết bồi dưỡng ngươi nhiều năm như vậy, chuẩn bị đến thời cơ thích hợp liền giăng cờ lộ da hổ, đi mưu triều soạn vị, vậy mà ngươi ngay cả một chút suy xét ấy cũng không có?

Đan Niên nhìn chằm chằm cặp mắt xinh đẹp đen như mực của Tô Doãn Hiên, nhất thời bị sắc đẹp mê hoặc, dung lượng não có chút chịu không nổi, miệng bỗng thốt ra một câu, “Lẽ nào là ngươi thích ta?”

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Kẻ Bị Khinh Bĩ Là Ngươi, Chứ Không Phải Ta

Tô Doãn Hiên mười mấy năm qua đã gặp qua nhiều người gan lớn, nhưng chưa thấy qua ai to gan như Đan Niên, có nữ tử chưa lấy chồng nào lại ép nam nhân vào góc tường hỏi “Lẽ nào là ngươi thích ta?”, ngay cả nữ tử đã kết hôn cũng không hào phóng như vậy.

Khuôn mặt trắng nõn của Tô Doãn Hiên nháy mắt đỏ lên, nhìn Đan Niên nói không ra lời. Thẩm Ngọc từ rất xa nhìn tới, tên Tô Doãn Hiên kia, hẳn đã sớm nhìn ra không phải người tốt lành gì, thấy tên này có vẻ tức sùi bọt mép, mặt đỏ mắt cũng đỏ, nếu dám làm ra chuyện gì với Đan Niên... Thẩm Ngọc siết chặt nắm tay, đừng trách hắn không khách khí!

Đan Niên nheo mắt nhìn khuôn mặt giống như trứng tôm luộc chín của Tô Doãn Hiên, thế này mới sức nghĩ đến, mình hỏi quá trực tiếp, tên Tô Doãn Hiên này xưa nay đều rất thận trọng, lại là vệ sĩ trung thành của lễ giáo, hỏi như vậy có khi nào gây sốc nặng cho hắn không?

Nhưng thua người không thua trận, lời cần nói cũng đã nói hết, lúc này lại xấu hổ đổi ý chẳng phải là tỏ ra yếu thế trước mặt Tô Doãn Hiên? Đánh chết Đan Niên cũng tuyệt đối không làm.

Dù vậy, nàng cũng thật sự không thể để mặc cho sự tình hôm nay tiếp tục phát sinh. Đan Niên coi như đã sống qua hai kiếp người, Tô Doãn Hiên trong mắt nàng chỉ là một đứa nhỏ vị thành niên, bọn con trai ở vào thời thanh xuân của mình ít nhiều cũng có vào ý tưởng này nọ. Nhưng nếu ý tưởng này gây nguy hiểm đến tánh mạng người nhà, thì nàng, với tư cách một tỷ tỷ có kiến thức rộng rãi, kinh nghiệm sống phong phú, phải có trách nhiệm cứu vớt người thiếu niên bị lạc lối này.

Tô Doãn Hiên nhìn Đan Niên một hồi thật lâu, bỗng nhiên nghĩ tới một ý tưởng phi thường hợp lý. Cho tới nay, hắn đều biết diện mạo mình tốt lắm, tuổi còn trẻ đã thi đậu Tiến sĩ vào triều làm quan, tuy rằng phần nhiều là dựa vào công lao của Tô Tấn Điền, nhưng ở trong mắt người khác, hắn chính là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tiền đồ cực tốt. Trong kinh thành có không ít nữ tử trẻ tuổi có tình ý đối với hắn, cũng có không ít người tới cửa làm mai, nhưng đều bị Tô Tấn Điền uyển chuyển từ chối.

Tô Doãn Hiên càng nghĩ, tim đập càng nhanh hơn. Chẳng lẽ là Thẩm Đan Niên thích mình, nên mới có ý hỏi như vậy? Nữ hài tử a, tâm tư đều là cong cong vòng vòng. Nghe Đường An Cung nói, nữ nhân thích nhất là khẩu thị tâm phi, thích cứng rắn giả vờ nói là không thích. Hay là Đan Niên không giống người thường, nàng thích mình nên nói là mình thích nàng? Hơn nữa, lần trước, hình như cũng có người đồn là Đan Niên thừa nhận thích mình! Vừa nghĩ đến đây, Tô Doãn Hiên rốt cuộc không cách nào che dấu khoái hoạt và đắc ý trong lòng.

Tô Doãn Hiên nhẹ nhàng ho một tiếng, hít sâu một hơi, chỉnh đốn sắc mặt, dùng một loại ngữ điệu ôn nhu mà Đan Niên chưa bao giờ nghe qua để khuyên bảo: “Đan Niên, ngươi là cô nương tốt, gia thế trong sạch, tuy rằng cha ngươi là thứ xuất, nhưng năng lực của ông ấy tốt lắm, nhất định sẽ có tiền đồ cực tốt, tương lai ngươi nhất định là thiên kim tiểu thư.”

Đan Niên có chút không theo kịp tiết tấu suy nghĩ của hắn, tự dưng nói sang chuyện này làm cái gì, “Có ý gì?”

Tô Doãn Hiên nhấn mạnh, “Người là người thông minh, người... không nên thích ta.”

Đan Niên nháy mắt bị sét đánh hôn mê, tay chống trán, hoang mang nói: “Không đúng a, vừa mới không phải đang nói là người thích ta sao, thế nào lại đổi thành là ta thích người?”

Tô Doãn Hiên mạnh mẽ áp chế hai gò má đang muốn đỏ phừng phừng lên, nghiêm mặt nói: “Đan Niên cô nương, cha mẹ, huynh trưởng người trân trọng người như thế, người cũng là nữ tử thông minh, hắn là nên tìm một người lương thiện có gia thế trong sạch, ôn hoà hiền hậu, sống những ngày yên vui, tình lãng, đừng để cho bọn họ lo lắng.”

Đan Niên đồng ý gật đầu: “Đúng vậy a, ta chính là muốn như vậy, gả cho một nam nhân có tính cách tốt, cùng hắn đến nông thôn làm địa chủ bà, trồng đủ loại lương thực, rau quả, buôn bán nhỏ kiếm chút ít tiền lẻ, lại sinh vài đứa nhỏ để chơi đùa.”

Câu trả lời hoàn toàn ra ngoài dự kiến của Tô Doãn Hiên. Tô đại công tử không khỏi ngẫm nghĩ rằng nghiêng lợi, trong kế hoạch tương lai của nhà đầu kia cư nhiên nửa điểm cũng không suy xét đến sự hiện hữu của hắn, quả thật là cuộc sống rất an toàn, khuyết thiếu ý thức phòng bị.

Trong lòng chợt tuôn ra một đồng tư vị chua ngọt cay đắng lẫn lộn, Tô Doãn Hiên hít một hơi thật sâu, chưa từ bỏ ý định khuyên bảo: “Người bây giờ tuổi còn nhỏ, có rất nhiều chuyện...”

Đan Niên lạnh nhạt ngắt lời hắn, “Nói không chừng ta còn lớn hơn người vài canh giờ.” Kỳ thực ta lớn hơn người đến mười mấy tuổi lận đó!

Tô Doãn Hiên không để ý tới lời biện giải của Đan Niên, tiếp tục nói: “Có rất nhiều chuyện, người nhìn không hiểu. Tựa như... tựa như vừa rồi tỷ tỷ gì đó của người, năng ta cũng nhìn không rõ nội tâm của mình, không biết tiền đồ hung hiểm. Con người sống ở giang hồ, thân bất do kỷ.”

Đan Niên lờ mờ hiểu ra, nguyên lai hắn tới là để nhắc nhở chuyện của nàng, quả thật là mình đã nghĩ nhiều. Tô Doãn Hiên cũng không phải tên ngốc, xem ra đã sớm biết tâm tư như hồ rình mồi của Thẩm Đan Vân. Vừa nhớ bộ dạng giữ nam nhân như chó giữ xương của tỷ muội Thẩm Đan Vân, Đan Niên nhin không được vui sướng khi người gặp họa, tên Tô Doãn Hiên này gặp xui rồi!

“Nhị đường tỷ của ta sao? À... Đường tỷ bộ dạng xinh đẹp, gia thất cũng tốt lắm, có thể lấy về nhà thử xem, cuộc sống sau này của người không chừng sẽ trôi qua tốt lắm đó.” Đan Niên cười toe, rất không có ý tốt. Nếu Tô Doãn Hiên không có tình ý với mình, Đan Niên cũng dứt khoát thả lỏng thái độ.

Tô Doãn Hiên nhủ mảy, ấn tượng của hắn đối nửa hài kia chính là một khối vật sáng mạ vàng di động. “Đừng đánh trống lảng, chúng ta nói chuyện về người. Kỳ thực ta đến, là muốn nhắc nhở người một chút...”

Đan Niên không rảnh để nói với hắn nhiều như vậy, suy nghĩ của bọn con trai thời thanh xuân quá khó đoán. Ai nói cô nhân đơn thuần, năng một chút cũng nhìn không ra. Ký ức về kiếp trước của nàng đã sớm mờ hồ, chỉ loáng thoáng cảm thấy, bọn nhỏ lúc đó đều rất ngây thơ a! Tên Tô Doãn Hiên này hoàn toàn ngược lại, chỉ có mỗi chuyện nhắc nhở nàng phải giữ kỷ bí mật thôi mà cứ nói quanh co lòng vòng lâu như vậy.

“Ta cũng không có chuyện gì đặc biệt, chỉ muốn nói thật rõ ràng với người, rằng người nhà bên ta tuyệt đối sẽ không ngại sống quá lâu mà đi kể bí mật của người cho người khác biết, người cứ việc yên tâm. Thế nên, sau này chớ lui tới với người nhà bên ta, cũng vạn vạn đừng đến nhà của ta. Người muốn làm gì cũng đều không liên quan đến nhà của ta. Ngộ nhớ nếu thất bại sẽ bị chặt đầu.”

Đan Niên âm trầm nở nụ cười, “Vay người vạn vạn đừng khai ra nhà của ta. Nể tình chúng ta cũng quen biết một hồi, đến ngày giỗ của người, ta sẽ uống rượu chúc mừng một chút.”

Tô Doãn Hiên cảm thấy sự tình hôm nay đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn. Những lời hắn nói đều bị Đan Niên hiểu thành một nghĩa khác. Có nén tức giận, Tô Doãn Hiên mở miệng nói: “Kỳ thực ý ta muốn nói là, mặc dù người không có ý nghĩ này, nhưng những người khác, ví dụ như mẹ người, bà cũng sẽ...”

“Có phải là hành vi của mẹ ta hôm nay khiến người hiểu lầm không? Người yên tâm, bà không biết gì cả, người đừng suy nghĩ nhiều. Mẹ ta là một nữ nhân đơn thuần, thiện lương, không tạo thành bất kỳ uy hiếp gì cho các người hết.” Đan Niên có chút tức giận, tên Tô Doãn Hiên này dám có ý đồ với Tuệ Nương, hắn tưởng nàng thật sự là con mèo bệnh nằm yên cho người ta làm thịt sao!

Tô Doãn Hiên càng lúc càng cảm thấy hôm nay thật xui xẻo. Sao hắn nói ra câu nào, Đan Niên cũng sẽ nghĩ sang nơi khác vậy! Tô Doãn Hiên nheo mắt nhìn Đan Niên, tiểu nha đầu đang nổi nóng, những ngón tay nhỏ nhắn như viên phấn trắng siết chặt thành nắm đấm, gò má trắng nõn bởi vì tức giận mà hơi hơi ửng hồng, thoạt nhìn vừa trắng lại vừa hồng, hết sức xinh đẹp. Hắn lại không cẩn thận nhìn thấy vành tai xinh xắn trắng muốt của Đan Niên, Đan Niên ở nhà hình như không có sửa soạn gì, trên vành tai trông tròn, không đeo gì cả. Tô Doãn Hiên cảm thấy miệng mình phát khô, vành tai kia giống như hạt châu vừa tròn vừa sáng, chỉ nhìn đến liền kim lòng không được, phải nuốt một ngụm nước bọt.

Đan Niên tức giận trừng mắt nhìn hắn, hai mắt vừa sáng vừa lóng lánh, hai tay chống nạnh, Tô Doãn Hiên liền nghĩ đến cảnh ngày đó, nàng uy phong lẫm lẫm đánh chạy hai tên tiểu mao tặc không có mặt, sau đó kẻ mẩu còn ra về rất không đồng ý, liên tục nói cô gái này quá mức hung hãn, không có giáo dưỡng.

Sâu trong nội tâm của mình, hắn lại cảm thấy, đây mới là tính nết thực của Đan Niên. Nàng là một nữ nhân dũng cảm, vì bảo hộ người nhà nên có thể không ngại bất cứ giá nào, không phải loại thiên kim tiểu thư ngoài mạnh trong yếu, chỉ biết đánh giết nha hoàn, chứ không dám nói một chữ không vào mặt đám cướp phi.

Thấy Tô Doãn Hiền cứ híp mắt nhìn nàng, hồi lâu cũng không có phản ứng, Đan Niên nghi ngờ hỏi: “Người đang nhìn cái gì? Ta cảnh cáo người, người đừng có tính kể lên người nhà của ta! Các người ai thích làm hoàng đế thì lên mà làm, ta chỉ muốn người nhà của ta bình an mà thôi.”

Tô Doãn Hiền cười khẽ một tiếng, hần đột nhiên cảm thấy hết thảy bí mật, trách nhiệm nhiều năm qua như tảng đá đè trên tim hần biến mất dạng. Hần khổ tâm luôn cúi nhiều năm như vậy, vì cái gì, chính hần cũng không rõ ràng. Đến mặt mũi cha ruột mình thế nào, hần còn chưa từng thấy qua. Mẹ ruột thì từ lâu đã không có ấn tượng, chỉ nghe biết không lâu sau khi đưa hần đi, bà liền treo cổ tự vẫn.

Người nuôi hần lớn lên là Tô Tấn Điền. Hồi còn nhỏ, hần thường búồng bình gây sự, còn dẫn biểu ca Đường An Cung cùng trèo cây đào trộm tổ chim, trốn học đi chơi.

Dượng vừa bắt gặp Đường An Cung trốn học liền lôi biểu ca ra, đánh một trận. Nhưng phụ thân hần ngay cả đầu ngón tay cũng chưa bao giờ động tới hần, chỉ van nài hần phải cố gắng học. Người khác đều nói phụ thân cưng chiều hần, hần khi còn nhỏ đều cảm thấy đắc chí, thẳng đến về sau mới biết được, không phải thân sinh, ít nhiều cũng có chút khoảng cách.

Hần nhìn Đường An Cung bị đánh, gào khóc kêu to, trong lòng thế nhưng cảm thấy hâm mộ, cha của mình chưa bao giờ lộ ra biểu tình chỉ tiếc rên sát không thành thép như vậy. Sau khi hần biết thân thế không được bao lâu, mẫu thân qua đời.

Mấy năm qua, mẫu thân ở trong Phật đường, suốt ngày niệm Phật, không chịu gặp phụ thân. Lúc còn nhỏ, hần có lần chạy vào Phật đường, muốn làm nũng với mẫu thân giống như Đường An Cung làm nũng với cô, lại không nghĩ rằng, kết quả đối lấy là ánh nhìn chán ghét của mẫu thân. Bà nhìn hần nhìn thấy tà ma.

Năm đó, hy sinh nhiều mạng người như vậy, đối lấy hần an toàn lớn lên. Nhưng lại có ai quy định, hần nhất định phải đi kế thừa sự nghiệp của cha, dùng quyết tâm sắt tâm đi mưu phản, không để ý hậu quả máu chảy thành sông, một lần nữa đoạt lại vạn dặm giang sơn này? Cho dù là cha ruột tại vị, thì giang sơn kia chẳng lẽ nhất định sẽ để lại hần sao?

Đan Niên bị nụ cười này của Tô Doãn Hiền suýt làm cho hoa mắt, tưởng là hần đang cười nhạo chuyện mình ngày đó lấy gây đánh chạy tiểu tặc, mặt đỏ lên, nói lầm bầm “Chuyện đã qua lâu như vậy, người sao cứ níu chặt không tha như vậy! Ta đánh chạy tiểu tặc là ta phạm lỗi hay sao? Chẳng lẽ để cho bị cướp mới là đúng!”

Tô Doãn Hiền cong cong khóe miệng, tự dung nghĩ đến một chuyện khiến tâm tình hần nháy mắt trở nên rất tốt. Bởi vì hần, Đan Niên bị vứt bỏ từ nhỏ, hần từng rất bán khoán, nếu Thẩm Đan Niên cầu kinh hung bạo, không tình thông bất cứ món gì trong cầm kỳ thư họa nữ công, rốt cuộc không gả đi đâu được, hần sẽ thiện tâm cưới nàng về nhà, tương lai nhất định sẽ đối đãi Đan Niên thật tốt.

“Đan Niên, nàng có nghĩ tới về sau muốn tìm tướng công như thế nào không?” Tô Doãn Hiền thử hỏi.

Đan Niên đang chăm chăm nhìn khuôn mặt tươi cười của Tô Doãn Hiền, nhất thời không chú ý tới Tô Doãn Hiền đã tinh lược xưng hô với nàng chỉ còn lại tên. Nếu nàng biết Tô Doãn Hiền hiện đang suy nghĩ gì, chỉ sợ Tô Doãn Hiền không thể đứng nguyên vẹn ở cửa nhà nàng.

“Người mà ta muốn gả, tốt nhất là có xe có nhà, phụ mẫu đều mất, biết làm chút chuyện buôn bán, đi học hai ba năm đủ để biết đọc chữ là được, mấu chốt là phải ôn nhu đôn hậu thành thật. Nhà chúng ta ở Thẩm gia trang có đất, nếu hần có thể vào ở rể, đi theo ta về Thẩm gia trang làm địa chủ thì không còn gì tốt hơn. Đương nhiên không phải là loại thiếu gia tương lai phải cưới đủ tam thê tứ thiếp về để giữ nhà như người. Người có thể yên tâm” Đan Niên sợ Tô Doãn Hiền lại hiểu lầm, vội vàng gạt hiềm khích sang một bên, nghiêm túc giải thích.

Tô Doãn Hiền một lúc lâu sau mới tìm lại được lý trí, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi. Hần chưa bao giờ muốn cắn chết Thẩm Đan Niên như lúc này. Nàng dám ghét bỏ hần! Nàng có biết trong kinh thành này, có bao nhiêu quý nữ đứng xếp hàng xin gả cho hần không! Hần đây còn chưa ghét bỏ cô nàng Thẩm Đan Niên vừa già hơn hần, vừa là kẻ quê mùa mới từ nông thôn lên đâu!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Vấn Đề Về Quan Niệm

Đan Niên giờ ngón tay ra đếm các yêu cầu đối với phu quân tương lai, càng nghĩ càng cảm thấy vừa lòng, không thèm nhìn tới sắc mặt Tô Doãn Hiền, “Ta thấy mình không yêu cầu gì cao hết, chỉ có chuyện ở rể là hơi khó tìm một chút. Bất quá người kia cũng không nhất định phải ở rể, nếu người đó tốt thật, ta cũng có thể gả đến nhà hần.”

Tô Doãn Hiền điều chỉnh sắc mặt cho về đứng đắn, bàn tay đặt ra sau lưng, dùng tư thế hết sức nghiêm túc nói: “Hôn nhân là đại sự, phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn*, sao nàng có thể làm chủ? Về sau chớ nhắc tới những lời này trước mặt người khác.”

* phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn : ý nói chuyện cưới xin là phải nghe theo lệnh của cha mẹ và sự thu xếp của người làm mai

Đan Niên tức nuối gắt đầu, “Nói vậy cũng đúng, bắt quạ nói với người thì không sao cả, dù sao người cũng không thể nói với người khác.”

Tô Doãn Hiên thật muốn học máu, ho một tiếng định rời đi. Đan Niên chợt nhớ tới đến chuyện quan trọng, nghiêm mặt hỏi: “Nữ nhân ngày đó là ai?”

Tô Doãn Hiên sững sốt, lập tức hiểu được Đan Niên đang hỏi người nào, nhất thời không dám nhìn tới ánh mắt lóe lên lửa giận của Đan Niên, cúi mắt xuống, đáp: “Ta gọi người đó là mẫu thân.”

Đan Niên thờ dãi thườn thọt, tuy rằng nàng vạn phần không đồng ý, nhưng cũng phải thừa nhận nữ nhân diễm lệ kia là kẻ thất của Tô Tấn Điền. Mấy ngày qua, nàng luôn luôn thâm ôm hy vọng trong lòng, ngộ nhờ ngày đó chính là ảo giác của nàng, nữ nhân kia chỉ là thân thích gì đó của Tô gia. Hiện tại xem ra, hoàn toàn là nàng tự lừa mình dối người.

“Gã đến khi nào?” Đan Niên cau mày hỏi.

Tô Doãn Hiên cúi đầu không trả lời.

Đan Niên tức giận bùng bùng, cao giọng quát: “Ta hỏi người đó! Gã vờ điếc làm cái gì? Muốn ta đi đến hỏi tận mặt Tô Tấn Điền sao?”

Tô Doãn Hiên thấy Đan Niên giận thật sự, nhẹ giọng đáp: “Sau khi mẫu thân qua đời được năm tháng.”

Loại người gì vậy! Đan Niên nghe xong càng thêm lửa giận hùng hực. Ép chết người vợ đầu tiên của mình xong, liền khẩn cấp nâng người mới vào cửa. Bộ dạng bà ta diễm lệ thì sao chứ, một chút cũng không thể sánh được với Ngọc Nương. Tô Tấn Điền a Tô Tấn Điền, Ngọc Nương xui mấy kiếp mới phải gả cho người!

Đan Niên càng nghĩ càng giận, không nói một lời liền xoay người rời đi. Tô Doãn Hiên thấy thế, dưới tình thế cấp bách vội nắm lấy cánh tay Đan Niên, khẩn thiết nói: “Đan Niên, nàng đừng trách phụ thân!”

Đan Niên giật tay khỏi Tô Doãn Hiên, chống nạnh mắng: “Ta nào dám trách ông ta? Ta có tư cách gì trách ông ta chứ!”

Tô Doãn Hiên thấy Đan Niên nổi nóng, không khỏi thấp giọng nhỏ nhẹ nói: “Phụ thân nắm giữ chức vị quan trọng, nếu trong phủ không có một vị phu nhân làm chủ thì thật không thể nào nói nổi. Phụ thân cũng rất thương nhớ mẫu thân, thường xuyên thờ dãi nói cả đời ông có lỗi nhất chính là với nàng và mẫu thân.”

Đan Niên cười khẩy nói: “Thì tính sao, ông ta rảnh rồi không có việc làm thì nhớ lại người vợ trước kia, biểu hiện ra sự vĩ đại của mình, có người mới không quên người cũ. Ta còn phải cảm kích ông ta qua nhiều năm như vậy còn nhớ đến ta, thật sự là rất vinh hạnh!”

Nam nhân quả thực toàn là một lũ vô sỉ. Năm đó lúc học trung học, khi học đến bài « Giang thành tử » của Tô Thức*, Đan Niên còn tưởng rằng Tô Thức là một nam nhân si tình lắm, phu nhân đã chết đến mười năm mà vẫn còn tình thâm ý trọng như thế, không giống như cha của mình, không bao lâu liền cưới mẹ kế, có mẹ kế thì có cha dượng.

Nàng về sau mới biết được, Tô Thức chẳng những đã sớm cưới kẻ thất, còn có cả đồng tiểu thiếp di nương, mười phần mười tài tử phong lưu. Đan Niên thất vọng không thôi.

* Tô Thức, hay còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà thơ Trung Quốc nổi tiếng đời Tống, được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường Tống. Bài Giang thành tử là một bài từ điệu vọng (nhớ về người đã khuất) đầu tiên vào thời đó.

Bản chữ Hán :

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang,

Bất tư lưỡng,

Tự nan vương,

Thiên lý cô phần,

Vô xứ thoại thê lương,

Túng sử tương phùng ưng bất thức,

Trần mẫn diện,

Mẩn như sương,

Dạ lai u mộng hốt hoàn hương,

Tiểu hiên song,

Chính sơ trang,

Tương cố vô ngôn,

Duy hữu lệ thiên hàng.

Liệu đắc niên niên trường đoạn xứ,

Minh nguyệt dạ,

Đoản tùng cương.

Bản dịch (Nguồn : Tổng từ, Nguyễn Xuân Tảo, NXB Văn học, 1999)

Mười năm sống chết có đôi đường,

Gạt nhớ thương,

Vẫn tơ vương.

Ngàn dặm nắm mồ côi,

Xiết nỗi thê lương.

Có gặp nhau chăng, khôn nhận rõ,

Bụi đầy mặt,

Tóc nhuộm sương.

Đêm rồi mơ trở lại quê hương,

Đứng bên sông,

Đang điểm trang.

Nhìn mặt nín thính,

Chỉ nhỏ lệ ngàn hàng.

Liệu được hàng năm nơi đứt ruột,

Gò thông ngán,

Dưới đêm trăng.

Tô Doãn Hiên nhú nhú mày, “Đan Niên, nằng mới đến kinh thành không lâu, còn chưa biết hết những quanh co trong hậu viện của các quan viên. Hơn nữa, kể mẫu đối đãi phụ thân và ta đều rất tận tâm tận lực, đối đãi tổ phụ tổ mẫu cũng rất kính cần nghe theo. Cho dù là làm vợ, làm con dâu hay làm mẹ, bà đều đã làm hết sức.”

“Người đã cảm thấy bà ta tốt, sao còn không nhanh về nhà hiếu thuận mẹ người đi, đừng ở nhà ta lãng phí thời gian nữa, đi mau!” Đan Niên lười nhiều lời với hắn, chỉ vào cửa muốn tiễn khách.

Tô Doãn Hiên nhìn Đan Niên hồi lâu, một lát sau mới chậm rãi quay đầu đi ra cửa. Đan Niên bước lên, đóng cửa lại một cái rầm, nhanh chóng cài then, rồi hờn dỗi tựa lưng lên cửa.

Ngoài cửa, Tô Doãn Hiên quay đầu nhìn cánh cửa lớn màu đỏ khép chặt, không khỏi lắc đầu cười khổ. Hắn nghĩ không ra, vì sao mỗi lần gặp Đan Niên, mặc kệ hắn cố gắng thế nào, hai người luôn chia tay trong không vui. Chuyện mười mấy năm trước tựa như thanh đao cắm giữa bọn họ, muốn lướt qua chướng ngại này, ít nhiều cũng sẽ cắt một vết.

Trên xe ngựa ngoài đầu hẻm, Đường An Cung đã sớm chờ không nổi, vừa thấy Tô Doãn Hiên chậm chậm leo lên xe ngựa, lập tức mở miệng trêu chọc: “Cảm giác hẹn hò với nữ nhân thế nào? Biểu đệ a, ta lần này vì đệ, phải nói là góp sức nhiều lắm, nếu không có ta...”

Tô Doãn Hiên nhướn mày, liếc xéo Đường An Cung một cái, nhẹ nhàng băng quơ nói một câu, “Lại còn lải nhải nữa, đệ sẽ nói cho dương biết ngày hôm qua huynh đi đâu.”

Đường An Cung nghe vậy, quá sức sợ hãi, mớ thịt béo trên mặt đều nhăn nhúm thành một khối, “Biểu đệ, đừng hại ta như vậy a! Thôi quên đi, coi như ta chưa nói cái gì hết.” Đường An Cung hôm qua đến hoa phố* nghe hát, nói dối với người nhà là đến tìm Tô Doãn Hiên tán gẫu thi từ. Vì muốn Tô Doãn Hiên yểm trợ cho mình, Đường An Cung đành phải nghe theo lời Tô Doãn Hiên, hy sinh bản thân để làm nền cho biểu đệ.

* hoa phổ : là khu phố thanh lâu

Đan Niên còn đang hờn dỗi tựa lưng lên cửa, Thảm Ngọc thấy Tô Doãn Hiên đi rồi, vội vàng đến cửa viện, thấy mặt mày Đan Niên không vui, liền cau mày nói: “Có phải là tên tiểu tử kia uy hiếp muội?”

Đan Niên ừ ừ cạc cạc nhìn Thảm Ngọc, “Hắn có thể uy hiếp muội cái gì?”

Thảm Ngọc nhất thời bị nghẹn, Đan Niên hoài nghi nhìn hắn, “Ca ca sao lại nghĩ như vậy?”

Thảm Ngọc vội cười nói: “Hắn là con nhà thế gia, ta sợ hắn nghĩ là chúng ta muốn bám lấy hắn, sợ hắn sẽ uy hiếp muội.”

Đan Niên lúc này mới yên lòng, cười nhạo nói: “Muội làm sao coi trọng hắn? Mặt mày lúc nào cũng phụng phịu, cứ như người người đều thiếu nợ hắn rất nhiều tiền!”

Thảm Ngọc lau mồ hôi, cười nói: “Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi.” Khiếu thảm mĩ của muội muội mười mấy năm qua đều thật quý dị, ngộ nhờ thật sự coi trọng vị Tô công tử kia, sự tình mới đúng là kinh sợ.

Tối ăn cơm xong, Đan Niên phiền chán trong lòng, rửa mặt xong liền chui vào phòng mình, chỉ khoác một tấm áo bên ngoài bộ áo lót, cả người gần như nằm sấp trên bàn. Đan Niên ánh mắt lập lòe trước mắt, trong đầu lại hiện lên tiếng cười khê của người nào đó. Đan Niên nhảy dựng lên, ôm đầu gối chân gào khóc. Nàng bây giờ giống như bị người nào đó độc hại, mặc kệ làm cái gì đều sẽ liên tưởng đến hắn.

Thảm Ngọc thấy Đan Niên chỉ ăn cơm tối vài ngum liền trở về phòng, lo lắng đến gõ cửa phòng Đan Niên. Đan Niên lười biếng kêu một tiếng, “Vào đi.”

Thảm Ngọc đẩy cửa ra vừa lúc cảnh tượng như vậy, Đan Niên khoác áo khoác xộc xệch, lười biếng úp mặt nằm sấp trên bàn, nghiêng đầu nhìn hắn. Hắn liền nhớ lại hồi còn nhỏ, Đan Niên chỉ cao tới hông của hắn, đứa nhỏ như búp bê, nếu có chuyện gì không vui cũng sẽ úp mặt nằm sấp ở trong góc, ngồi một mình hờn dỗi không lên tiếng.

Trong ấn tượng của hắn, Đan Niên không giống với những nữ hài tử cùng tuổi khác. Những tiểu cô nương bình thường khi ở trong chợ thấy quần áo hay trang sức xinh đẹp gì đó, đều sẽ khóc lóc đòi mua. Thảm Ngọc cho tới bây giờ đều chưa từng thấy Đan Niên hỏi xin cha mẹ cái gì.

Lúc học đi, đứa nhỏ nào bị té đều sẽ oa oa khóc lớn, Đan Niên thì giống như không có việc gì, đứng lên phui phui tay, sau đó tiếp tục dùng cặp chân ngắn bước đi. Nàng mỗi khi bị khi dễ, nhất định sẽ nghĩ biện pháp trả thù, quyết không chịu thiệt.

Nhớ lại bộ dáng Đan Niên hồi còn nhỏ, trên mặt Thảm Ngọc không khỏi toát ra ý cười. Đứa nhỏ bé tí ngày nào giờ đã lớn lên thành đại cô nương. “Muội làm cái gì vậy?” Thảm Ngọc nghẹn cười hỏi.

Đan Niên phiền muộn vô cùng, ca ca là nam nhân không tệ, nhưng ca ca dù sao vẫn là nam nhân cổ đại, mặc dù nhân phẩm tốt lắm, nhưng muốn hắn sẽ luôn chung thủy thì có vẻ không có khả năng. Phụ thân nhà mình đương nhiên là đại biểu nam nhân tốt, nhưng đó là do ông trước giờ đều ở nông thôn làm nghề nông, con cái lại đầy đủ. Nếu năm đó, khi ông còn trẻ, con đường làm quan thuận lợi, trong nhà khẳng định chỉ có mỗi một Tuệ Nương làm phu nhân.

Nghĩ đến đây, Đan Niên lại thở dài đầy buồn bã. Thảm Ngọc thấy tiểu nha đầu lại tiếp tục thương xuân bi thu, bước lại gần ôn nhu vuốt tóc Đan Niên, hỏi: “Sao vậy? Có phải là tên Tô công tử kia chọc muội tức giận?”

Đan Niên lắc đầu, hỏi: “Ca ca, tương lai ca ca có thể đừng cưới tiểu thiếp được không?”

Thảm Ngọc chợt ngắt ra, hồi lâu sau mới cười không thành tiếng hỏi: “Muội hỏi cái này làm cái gì, ta làm sao biết được chuyện tương lai?”

Đan Niên nhất quyết không tha, “Vây nếu ca ca có cảm tình rất sâu với thê tử của mình, nàng lại bất hạnh chết trước, ca ca có cưới kẻ thất không?”

Thảm Ngọc càng thêm nhức đầu, “Muội suy nghĩ chuyện này làm cái gì? Nữ hài tử nha, cứ suy nghĩ mấy chuyện vớ vẩn này là không được đâu.” Thấy Đan Niên bất mãn nhìn mình, Thảm Ngọc đành phải đáp: “Đan Niên, nếu sau này ta vào triều làm quan, phu nhân lại đi trước ta một bước, vậy ta khẳng định phải cưới kẻ thất. Nếu không có ai trong hậu trạch, con ta sẽ không có người dạy dỗ, sẽ bị người khác xem thường, bị người đòi cho rằng là khuyết thiếu giáo dưỡng.”

“Vây lẽ kẻ thất kia đối xử không tốt với con vợ trước của ca ca thì sao? Ca ca cũng sẽ để người đó tùy ý ép buộc đứa nhỏ sao?” Đan Niên nhớ lại kiếp trước mẹ kế từng dùng thủ đoạn mềm mỏng để đuổi nàng ra khỏi cửa. Chuyện gì ở kiếp trước, nàng đều có thể quên, chỉ riêng không quên chuyện nàng từng bị mẹ kế và cha ruột đuổi ra khỏi nhà.

Thảm Ngọc như vừa nghe được chuyện gì đó rất buồn cười, “Làm sao có thể? Đan Niên, chuyện mà muội nói chỉ có thôn phụ hương dã mới làm được. Người nhà quan viên nào cũng muốn thể diện, mặc dù không có mấy cảm tình, nhưng về chi phí ăn mặc hàng ngày, tuyệt đối sẽ không bạc đãi đứa nhỏ, để tránh bị người đời đàm tiếu.”

Đan Niên im lặng. Nàng chỉ cần nghĩ đến cảnh Tô Tấn Điền cưới kẻ thất, trong lòng lại khó chịu vô cùng, cảm thấy chuyện này về tình về lý đều không thể chấp nhận, nhưng lại không thể làm cái gì, chẳng lẽ giống như một đứa con gái không hiểu chuyện, không phân rõ phải trái, tìm kẻ mẫu cái lộn? Nàng lại không có thân phận và tư cách này.

Vừa nhớ Ngọc Nương đã phải buồn khổ mà chết, trong lòng Đan Niên liền dâng lên từng đợt bi ai. Thế giới này, địa vị của nữ nhân quá thấp, phải sống như một món đồ phụ thuộc, đến lúc chết rồi cũng chỉ là một khối bài vị trong từ đường của nhà chồng.

“Vậy phụ thân, phụ thân có nạp thiếp không?” Đan Niên đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, lúc trước nàng chưa bao giờ nghĩ đến phương diện này, mà thân phận của Thẩm Lập Ngôn bây giờ đâu còn như xưa, ngộ nhỡ... Đan Niên suy nghĩ miên man, nàng có nên nhanh chóng chuẩn bị giúp Tuệ Nương đầu tiều thiếp?

Thẩm Ngọc gõ gõ đầu Đan Niên, thật sự không biết nên nói cái gì cho phải, “Phụ thân là hạng người gì, muội còn không rõ sao? Phụ thân và mẫu thân sống hạnh phúc với nhau nhiều năm như vậy, phụ thân sao có thể làm ra chuyện có lỗi với mẫu thân?” Lại hạ giọng nói tiếp: “Lời này ngàn vạn không thể nhắc tới trước mặt mẫu thân, đây cũng không phải chuyện mà một cô nương nên suy tính!”

Đan Niên mặt đỏ tai hồng gật đầu, Thẩm Ngọc trách không sai, nàng quả thật nghĩ nhiều. Thẩm Lập Ngôn nuôi nàng lớn đến chừng này, cho đến bây giờ cũng chưa hề thấy ông có bất luận ý tưởng gì với nữ nhân khác. Nếu có ai nói trên đời này vẫn còn nam nhân chung tình, Thẩm Lập Ngôn nhất định là người được vinh danh đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Đan Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.